

Xin Chào, Con Mèo Của Tôi!

Contents

Xin Chào, Con Mèo Của Tôi!	4
1. Chương 1	5
2. Chương 2	6
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	11
6. Chương 6	12
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	18
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	29
16. Chương 16	31
17. Chương 17	33
18. Chương 1 : Quyển 2	34
19. Chương 2 : Quyển 2	36
20. Chương 3 : Quyển 2	37
21. Chương 4 : Quyển 2	38
22. Chương 5 : Quyển 2	39
23. Chương 6 : Quyển 2	40
24. Chương 7 : Quyển 2	42
25. Chương 8 : Quyển 2	43
26. Chương 9 : Quyển 2	45
27. Chương 10 : Quyển 2	46
28. Chương 11 : Quyển 2	47
29. Chương 1 : Quyển 3	49
30. Chương 2 : Quyển 3	51
31. Chương 3 : Quyển 3	52
32. Chương 4 : Quyển 3	54
33. Chương 5 : Quyển 3	55
34. Chương 6 : Quyển 3	56
35. Chương 7 : Quyển 3	58
36. Chương 8 : Quyển 3	59
37. Chương 9 : Quyển 3	61
38. Chương 10 : Quyển 3	62
39. Chương 11 : Quyển 3	63
40. Chương 1 : Quyển 4	64
41. Chương 2 : Quyển 4	66

42. Chương 3 : Quyền 4	67
43. Chương 4 : Quyền 4	68
44. Chương 5 : Quyền 4	70
45. Chương 6 : Quyền 4	71
46. Chương 7 : Quyền 4	72
47. Chương 8 : Quyền 4	73
48. Chương 9 : Quyền 4	75
49. Chương 1 : Quyền 5	76
50. Chương 2 : Quyền 5	77
51. Chương 3 : Quyền 5	78
52. Chương 4 : Quyền 5	80
53. Chương 5 : Quyền 5	81
54. Chương 6 : Quyền 5	82
55. Chương 7 : Quyền 5	84
56. Chương 8 : Quyền 5	85
57. Chương 9 : Quyền 5	86
58. Chương 10 : Quyền 5	88
59. Chương 11 : Quyền 5	89
60. Chương 12 : Quyền 5	90
61. Chương 13 : Quyền 5	91
62. Chương 14 : Quyền 5	93
63. Chương 15 : Quyền 5	94
64. Chương 1 : Quyền 6	95
65. Chương 2 : Quyền 6	96
66. Chương 3 : Quyền 6	97
67. Chương 4 : Quyền 6	98
68. Chương 4 : Quyền 6	99
69. Chương 5 : Quyền 6	100
70. Chương 6 : Quyền 6	102
71. Chương 7 : Quyền 6	103
72. Chương 8 : Quyền 6	104
73. Chương 9 : Quyền 6	105
74. Chương 10 : Quyền 6	107
75. Chương 11 : Quyền 6	108
76. Chương 12 : Quyền 6	109
77. Chương 13 : Quyền 6	111
78. Chương 14 : Quyền 6	112
79. Chương 15 : Quyền 6	114
80. Chương 16 : Quyền 6	115
81. Chương 1 : Quyền 7	116
82. Chương 2 : Quyền 7	117
83. Chương 3 : Quyền 7	118
84. Chương 4 : Quyền 7	120
85. Chương 5 : Quyền 7	121
86. Chương 6 : Quyền 7	122
87. Chương 7 : Quyền 7	123
88. Chương 8 : Quyền 7	125
89. Chương 9 : Quyền 7	126
90. Chương 10 : Quyền 7	128
91. Chương 11 : Quyền 7	129
92. Chương 12 : Quyền 7	130
93. Chương 13 : Quyền 7	131
94. Chương 14 : Quyền 7	133
95. Chương 1 : Quyền 8	134

96. Chương 2 : Quyền 8	136
97. Chương 3 : Quyền 8	137
98. Chương 4 : Quyền 8	138
99. Chương 5 : Quyền 8	139
100. Chương 6 : Quyền 8	140
101. Chương 7 : Quyền 8	141
102. Chương 8 : Quyền 8	143
103. Chương 9 : Quyền 8	144
104. Chương 10 : Quyền 8	145
105. Chương 11 : Quyền 8	146
106. Chương 12 : Quyền 8	148
107. Chương 13 : Quyền 8	149
108. Chương 1 : Quyền 9	150
109. Chương 2 : Quyền 9	151
110. Chương 3 : Quyền 9	152
111. Chương 4 : Quyền 9	153
112. Chương 5 : Quyền 9	155
113. Chương 6 : Quyền 9	156
114. Chương 7 : Quyền 9	158
115. Chương 8 : Quyền 9	159
116. Chương 9 : Quyền 9	160
117. Chương 10 : Quyền 9	161
118. Chương 11 : Quyền 9	162
119. Chương 12 : Quyền 9	163
120. Chương 13 : Quyền 9	165
121. Chương 1 : Quyền 10	166
122. Chương 2 : Quyền 10	168
123. Chương 3 : Quyền 10	169
124. Chương 4 : Quyền 10	170
125. Chương 5 : Quyền 10	171
126. Chương 6 : Quyền 10	172
127. Chương 7 : Quyền 10	173
128. Chương 8 : Quyền 10	174
129. Chương 9 : Quyền 10	175
130. Chương 10 : Quyền 10	176
131. Chương 11 : Quyền 10	177
132. Chương 12 : Quyền 10	178
133. Chương 13 : Quyền 10	180
134. Chương 14 : Quyền 10	181
135. Chương 1 : Quyền 11	182
136. Chương 2 : Quyền 11	183
137. Chương 3 : Quyền 11	184
138. Chương 4 : Quyền 11	185
139. Chương 5 : Quyền 11	186
140. Chương 6 : Quyền 11	187
141. Chương 7 : Quyền 11	188
142. Chương 8 : Quyền 11	190
143. Chương 9 : Quyền 11	191
144. Chương 10 : Quyền 11	192
145. Chương 11 : Quyền 11	193
146. Chương 12 : Quyền 11	194
147. Chương 13 : Quyền 11	195
148. Chương 14 : Quyền 11	196
149. Chương 1 : Quyền 12	198

150. Chương 2 : Quyển 12	199
151. Chương 3 : Quyển 12	200
152. Chương 4 : Quyển 12	201
153. Chương 5 : Quyển 12	202
154. Chương 6 : Quyển 12	203
155. Chương 7 : Quyển 12	205
156. Chương 6 : Quyển 12	206
157. Chương 7 : Quyển 12	207
158. Chương 8 : Quyển 12	208
159. Chương 9 : Quyển 12	209
160. Chương 10 : Quyển 12	210
161. Chương 11 : Quyển 12	212
162. Chương 12 : Quyển 12	213
163. Chương 13 : Quyển 12	214
164. Chương 14 : Quyển 12	215
165. Chương 1 : Quyển 13	216
166. Chương 2 : Quyển 13	217
167. Chương 3 : Quyển 13	218
168. Chương 4 : Quyển 13	219
169. Chương 5 : Quyển 13	220
170. Chương 6 : Quyển 13	222
171. Chương 7 : Quyển 13	223
172. Chương 8 : Quyển 13	224
173. Chương 9 : Quyển 13	225
174. Chương 10 : Quyển 13	227
175. Chương 11 : Quyển 13	228
176. Chương 12 : Quyển 13	229
177. Chương 13 : Quyển 13	230
178. Chương 14 : Quyển 13	231
179. Chương 1 : Quyển 14	232
180. Chương 2 : Quyển 14	234
181. Chương 3 : Quyển 14	235
182. Chương 4 : Quyển 14	236
183. Chương 5 : Quyển 14	237

Xin Chào, Con Mèo Của Tôi!

Giới thiệu

Cô là trưởng nữ nhà họ Đường giả vờ nhu thuận, còn hẳn là đại thiếu nhà họ Phó phong lưu đa tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-chao-con-meo-cua-toi>

1. Chương 1

Thời điểm Dương Sơ Nhất nhận được tin nhắn của Đường Tiêu Mễ, híp đôi mắt xéch, mặt không biểu cảm cùng Dương Sơ Nhị, Dương Sơ Tam nghiên cứu thứ bậc của những mã nữ gần đây bên cạnh mình, thuận tiện suy nghĩ xem, buổi tối nên đến chỗ nào khoái hoạt

“Lên trước, lên trước, lên trước! ! ! Đội ngũ của chúng ta hướng về phía mặt trời, chân đạp cả vùng đất tổ quốc, lưng đeo hy vọng dân tộc, chúng ta là lực lượng không thể chiến thắng....”

Thời điểm tiếng chuông vang lên, tất cả mọi người sửng sốt một chút, hành khúc Giải phóng quân đúng thật là kinh hãi. Dương Sơ Nhất nhìn chằm chằm điện thoại di động, vẫn chưa lấy lại tinh thần, thì Lâm Vĩ Ba cười trêu anh

“ Sơ Nhất, chuông điện thoại của cậu là giải phóng quân, chuẩn bị tham chính hả?”

Một đám người theo phía sau, cười đến muốn bị ăn đòn. Dương Sơ Tam là người phản ứng kịp, đoạt lấy điện thoại từ trong tay của Dương Sơ Nhất, mở ra thì thấy :

“ Sơ Nhất, mời em ăn cơm”

Trong miệng hùng hùng hổ hổ mắng “ Mẹ nó”

Sau đó không nói lên một lời, cầm áo khoác, nhấc chân chạy ra ngoài. Bên này, Dương Sơ Nhất, Dương Sơ Nhị cũng phản ứng kịp. Tiếng chuông này là dành riêng cho Đường Tiêu Mễ, hai người không nói 2 lời, tùy tiện cầm lấy áo khoác, sau đó cũng chạy ra ngoài.

Những người bên cạnh, nhìn không hiểu ra sao, nghĩ xem có chuyện gì có thể khiến 3 anh em nhà Dương gia kích động như vậy, phải có kịch hay để xem rồi!

Mọi người có cùng suy nghĩ như vậy, cũng không quản chuyện gì đang xảy ra, ồ ạt cùng nhau xông ra ngoài. Vì vậy, một tin nhắn của Đường Tiêu Mễ làm cho 7 8 người đầu óc mơ mơ hồ hồ theo 3 anh em nhà họ Dương đi ra ngoài, chắc chắn chắc.

Đường Tiêu Mễ đang nhàn rãi ngồi trên hàng ghế ở đường dành cho người đi bộ, thích ý liếm một chuỗi hồ lô ngào đường., tay trái còn ôm một thùng Haagen-Dazs. (1)

Đánh giá bốn phía chung quanh ngoài xe cộ tới lui còn có 1 nhóm người, thật lâu không trở về đây.

Cô, Đường Tiêu Mễ, 24 tuổi, độc thân, từng có 1 đoạn tình yêu không ngắn không dài, chỉ là cuối cùng cũng chia tay. Là người làm nghề tự do, ở thành phố H cô mở một cửa hàng nhỏ, không tới 80m vuông, bán đồ trang sức đặc sắc, thời điểm cô kinh doanh khá hơn, thay vì mời người, tự mình làm chủ tốt hơn. Không cần xoe tay xin tiền, không cần sáng sớm chiều muộn lại đi làm, tận tâm tận lực còn phải nhìn sắc mặt của ông chủ.

Đường Tiêu Mễ ở thành phố H cũng được coi là người siêng năng , lúc cô học đại học, vẫn đi làm thêm, đến đại học năm 3 đã bắt đầu không nhận tiền của gia đình, khoảng thu nhập này cũng đủ duy trì học tập và cuộc sống,sau lại có thu nhập trong tiệm, cộng thêm tiền mừng tuổi ngày trước để dành, cũng mua được một căn nhà second hand ở vùng ngoại ô.

Mỗi ngày ngủ đến khi tỉnh lại, rất ít khi đi dạo phố, đều ở nhà lên mạng, xem phim thần tượng Đài Loan không dứt, TVB, phim hàn, phim mỹ, xã hội này thật tốt, nguyên vẹn cho nàng một hoàn cảnh tốt, có chương trình mua hàng qua mạng, tất cả mọi chuyện đều được giải quyết, không cần ra khỏi cửa, cô cũng mở một shop online, làm ăn cũng không tồi.

Đường Tiêu Mễ là người thành phố N, cách thành phố H khoảng 1000 km, ngồi máy bay mất khoảng 3 giờ, bạn học sau khi tốt nghiệp đại học đều trở về, chỉ có cô ở lại thành phố này 4 năm, đúng là, một người ăn no cả nhà không đối bụng

Cô một mình ở nơi này, bạn bè ít ỏi, phần nhiều chỉ là quen biết, nhưng, một người một mình cũng tốt, có thể tự mình hưởng thụ loại cô độc này, cũng là một khoái cảm đặc biệt (Bạn này giống mình ^^”)

Nếu không phải lần này do ông cụ Đường gia lên tiếng: “ Nếu tiểu nha đầu phiền tử cô không trở về, ông sẽ cho người đi bắt cô”

Sợ rằng đến lúc này Đường Tiêu Mễ vẫn còn vui mình ở thành phố H không chịu trở về thành phố N

Mới vừa trở về thành phố N, phát hiện thời tiết cực kì lạnh, ở thành phố H, bốn mùa như mùa xuân, ở đó lâu rồi, Đường Tiêu Mễ phát hiện mình cư nhiên không thích ứng được với thời tiết nơi mình sinh ra và lớn lên này, bây giờ mặc dù mặc áo long, quần jean, đội nón và khăn quàng cổ, vẫn còn cảm thấy lạnh

Quá lâu không có trở lại, thành phố N đối với Đường Tiêu Mễ vừa quen thuộc vừa xa lạ, rất nhiều đường phố cô có ấn tượng, nhưng lại không giống như trong trí nhớ, quán ven đường phong phú khiến Đường Tiêu Mễ rất nhanh dời sự chú ý, vừa đi vừa ăn, nào là kẹo hồ lô, khoai lang nước, mì vịt, rồi kẹo đường v.v....

Đường Tiêu Mễ cảm thấy mình ăn đã miệng rồi, lúc này có người đi cùng thì tốt hơn, suy nghĩ, cuối cùng cô ngồi xuống cái ghế ven đường rồi rút di động ra, lúc này mới có một màn trước mặt này

(1) thùng kem

2. Chương 2

Edit : Nancy

Đường Tiêu Mễ cũng không nói mình ở đâu, đây là địa bàn của Dương Sơ Nhất, anh ta không tìm được mình mới có quỷ đó, nghĩ đến Dương Sơ Nhất, khóe miệng Đường Tiêu Mễ cong lên, tròng mắt híp lại, vừa cười vui vẻ vừa liếm mút quả trong tay.

Liếc nhìn quán lẩu đối diện tỏa ra hương thơm hấp dẫn, phản xạ có điều kiện liếm liếm môi, ánh mắt cong thành đường cong đẹp mắt. Ở đường đối diện, con người Phó Thụy Dương vô tình quét qua, liếc mắt một cái, nhìn người phụ nữ đối diện, không, phải nói là một cô gái.

Cô che phủ chính mình như một con chim cánh cụt, một đôi mắt to tròn không biết nhìn về phía nào, sáng trong suốt, xinh đẹp nói không nên lời. Phó Thụy Dương khép hờ đôi mắt, khoảng cách hơi xa, nên nhìn không rõ dung mạo của cô, nhưng, Phó Thụy Dương có một loại ảo giác, anh thậm chí có thể nhìn thấy rõ lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện nơi khóe miệng cô, có phần quen mắt a!

Sau khi nghĩ như vậy, anh ôm người phụ nữ bên cạnh ưu nhã đi vào trong tiệm. Lúc này Đường Tiêu Mễ hưng phấn, lấy di động ra, thì có mấy chiếc xe chạy đến, dẫn đầu là chiếc Lamborghini, theo sau là mấy chiếc BMW, chẳng lẽ là đám cưới của Phú Nhị Đại trong truyền thuyết?

Đang chuẩn bị chụp trộm 2 photo, thì chiếc xe xa hoa đó đã dừng lại trước mặt mình, làm Đường Tiêu Mễ kinh hãi, mút quả trong miệng còn chưa nhai xong đã nuốt xuống luôn, làm cho cô ho kịch liệt, ngón tay chỉ về phía 3 người đang từ trên xe bước xuống.

3 anh em nhà họ Dương vội vàng tiến lên, một người vỗ lưng cho Đường Tiêu Mễ, một người nhận lấy túi của cô, một người mở nước cho cô. Người ngoài nhìn 3 anh em nhà họ Dương bình thường cao ngạo bây giờ đang vây quanh một cô gái gầy gầy cao cao đang kịch liệt ho khan.

Cô gái này vẫn đang ho, chưa nhìn thấy mặt, nhưng trên người mặc cực kì nhiều, ăn mặc giống với học sinh, trên vai còn đeo 2 cái túi lớn . Trong đầu Lâm Vĩ Ba suy xét, sau đó xông lên :

“ Sơ Nhất, đây là Mễ Tử à?. Tôi còn đang suy nghĩ trừ tiểu Mễ tử bình thường 3 người hay nhắc đến, còn có cô gái nào có mị lực lớn để cho anh em 3 người mất hình tượng như vậy?”

Lâm Vĩ Ba cười cười, tiếp tục nói :

“ Tiêu Mễ, anh là bạn của bọn họ, về sau anh cũng chính là anh của em rồi”

Dương Sơ Nhất liếc mắt nhìn Lâm Vĩ Ba đang cười hề hề như một tên trộm :

“ Tránh qua một bên, đừng tự dán vàng lên mặt mình, Tiêu Mễ là tên để cậu gọi sao?”

Dương Sơ Nhị bên cạnh, cùng với Dương Sơ Tam cũng tràn đầy đồng tình, cực kì khinh miệt nhìn lướt qua Lâm Vĩ Ba :

“ Đúng rồi”

Mấy người xung quanh giờ này mới bừng tỉnh hiểu ra, đây chính là Đường Tiêu Mễ trong truyền thuyết, đại tiểu thư của Đường gia, tiểu tứ của Dương gia, khó trách

Đường Tiêu Mễ ngẩng đầu nhìn Lâm Vĩ Ba một chút, dí dỏm nghiêng đầu :

“ Em chưa bao giờ gọi bọn họ là anh”

Đường Tiêu Mễ mím môi, trong mắt thoáng qua tia giảo hoạt :

“ Anh chính là Lâm Vĩ Ba? Sau này em gọi anh là Tiểu Lâm Tử nha”

Đường Tiêu Mễ vừa nói, vừa làm bộ dạng cực kì phóng khoáng vỗ vai Lâm Vĩ Ba

Lâm Vĩ Ba suwrnt sốt, Dương Sơ Nhất, Dương Sơ Nhị, Dương Sơ Tam cười cười, những người khác cũng nén cười, cẩn thận dò xét rồi ngẩng đầu lên nhìn Đường Tiêu Mễ.

Đường Tiêu Mễ không tranh điểm, tuy rằng đội mũ len và choàng khăn quàng cổ, nhưng nhìn cũng không béo, tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, vóc người cao hơn nữ sinh bình thường một chút

Ngây người một lúc, Lâm Vĩ Ba cũng quên truy vấn chuyện Đường Tiêu Mễ gọi anh là Tiểu Lâm Tử, anh gượng cười, hướng Sơ Nhất nói :

“ Có người nào từng nói, Tiêu Mễ nhà các cậu giống với mình tỉnh Hồng Kong Lương Vịnh Kỳ lúc mới xuất đạo không a?” mấy người kia cũng âm thầm gật đầu, thật là giống

Dương Sơ Tam bất mãn đập Lâm Vĩ Ba một cái :

“ Tiêu Mễ của chúng ta dĩ nhiên xinh đẹp hơn rồi, mắt cậu nhìn kiểu gì vậy?”

Dương Sơ Nhất, và Dương Sơ Nhị lại gật đầu, Lâm Vĩ Ba oán thăm :

Đó là em gái của mấy người, là bảo bối của mấy người, dĩ nhiên không cho người khác nói thật rồi !

Đường Tiêu Mễ ôm lấy 3 người, nén nước mắt, cô cắn môi, không cho nước mắt trào ra, Dương Sơ Nhất xoa xoa mái tóc ngắn của Đường Tiêu Mễ, cưng chiều nói :

“ Về là tốt rồi”

3. Chương 3

Đường Tiêu Mễ bĩu môi :

“ Sơ Nhất, em đói bụng, em thèm cái lẩu đó lâu lắm rồi, lâu rồi không được ăn”

Dương Sơ Nhất nhàn nhạt mỉm cười nhìn cô, Dương Sơ Tam lôi kéo tay của Đường Tiêu Mễ :

“ Vậy chúng ta phải đi ăn, Tiêu Mễ của chúng ta thèm thì nhất định phải ăn, đi thôi”

Một nhóm người trùng trùng điệp điệp đi vào quán lẩu. phục vụ viên mặc sườn xám tao nhã lễ độ, mỉm cười lễ phép :

“ Xin lỗi các vị, quán của chúng tôi đã hết chỗ rồi, xin hỏi các vị có dự định gì không?”

Lâm Vĩ Ba cười nói : “ Người đẹp, có chuyện gì phải dự định a, hôm nay chúng ta nhất định phải ăn ở đây”

Nhân viên phục vụ khom người, nhìn những người trước mặt không phải nhân vật dễ chọc, cười có chút miễn cưỡng : “ Thật ngại quá, bên trong chúng tôi đã hết chỗ thật rồi”

Đường Tiêu Mễ sợ phiền toái, kéo tay áo của Dương Sơ Nhất :

“ Thôi. Sơ Nhất, chúng ta đi thôi, đi chỗ khác”

Dương Sơ Nhất vuốt mũi nhỏ của Đường Tiêu Mễ một cái :

“ Tiêu Mễ của chúng ta không phải thích lẩu ở đây đã lâu rồi sao?”

Nói xong, nhìn về phía Dương Sơ Tam : “ Lão Tam, đừng để cho Tiêu Mễ đợi”

“Yes Sir!”

Dương Sơ Tam cầm điện thoại di động đi tới một bên, Dương Sơ Nhất lôi kéo tay cô, không thèm để ý về làm khó trên mặt của nhân viên phục vụ. Đường Tiêu Mễ không từ chối, biết bọn người Sơ Nhất cũng vì mình, nếu như từ chối có vẻ làm kiêu quá. Dương Sơ Nhị theo phía sau, Lâm Vĩ Ba tiêu sái ở sau cùng .
Mấy nhân viên phục vụ vừa oán thăm lại vừa thăm than mấy người này khó dây dưa a!. Chỉ có điều thật đúng là đẹp mắt thật!

Dương Sơ Tam đại khái nói chuyện điện thoại xong, bước nhanh theo kịp, Dương Sơ Nhất nhìn hẩn một cái cũng không nói gì. Một người trung niên hơi mập, mang giày tây, trên mặt tươi cười, lấm tấm mồ hôi, cơ hồ chạy chậm tới đây :

“ Dương tiên sinh, xin mời, bên này, bên này có một phòng tốt, cảnh vật chung quanh rất đẹp”

Dương Sơ Nhị vẫn không lên tiếng, hừ lạnh một cái :

“ Thế nào?. Hết chỗ rồi, mà vẫn còn có phòng tốt sao?. Chỗ này của các người làm ăn cũng không tệ a”

Nói xong, tượng trưng nhìn nhìn 4 phía một chút, người trung niên kia sắc mặt lập tức thay đổi, lấy khăn tay ra lau mồ hôi nói :

“ Dương tiên sinh, thật ngại quá, nhân viên của chúng tôi không biết cách ăn nói, một lát sẽ để cô ấy xin lỗi ngài, được Dương tiên sinh coi trọng, ngài muốn tới lúc nào, đều có chỗ cho ngài”

Đường Tiêu Mễ nhìn bầu không khí quái dị một hồi, biết ba anh trai ngày thường cực kì yêu thương mình, nhưng đối với người ngoài trước giờ đều rất thủ đoạn, cô không muốn vừa trở về đã mang phiền phức đến cho bọn họ, hé miệng nhìn Dương Sơ Nhị. Dương Sơ Nhị nhìn bộ dáng này của Đường Tiêu Mễ, biết bây giờ ko phải thời điểm tức giận, lòng mềm nhũn, ko nói thêm gì nữa

Dương Sơ Nhất tùy ý nhìn lướt qua góc khuất trong đại sảnh, tự nhiên ôm Đường Tiêu Mễ, đoàn người tiêu sái đi vào phòng.

Một cái bàn khác trong góc khuất đại sảnh, có người đang nhìn chằm chằm bên này :

“Thụỵ Dương, đó không phải là ba anh em nhà Dương gia sao?. Dương gia đại thiếu khi nào thì đổi khẩu vị như vậy?. Người phụ nữ kia có vẻ rất thụỵ mị, nhưng lại quá đơn thuần, không phải là khẩu vị của Dương Sơ Nhất chứ?”

Phó Thụỵ Dương khép hờ đôi mắt nhìn đám người kia đi vào trong phòng, không nói gì, gương mặt tuần dật lộ ra vẻ lạnh lùng, mày kiếm nhíu lại, liếc mắt một cái đã nhận ra cô nữ sinh tóc ngắn mới vừa rồi ngồi ở ven đường giống như chim cánh cụt nhỏ, khoảng cách bây giờ gần hơn một chút, dung mạo càng thêm rõ rang, hai mắt thật to, sống mũi khéo léo, anh chú ý nâng thích cau đầu mũi, lúc này miệng sẽ tự nhiên cong lên, trực giác mách bảo anh đã gặp qua ở đâu rồi, quen thuộc không nói nên lời

“ Ai, Thụỵ Dương, cuối tuần trường cũ họp mặt bạn học cũ, cậu có đi hay không?”

Người hỏi là Trần Cương, vóc người không tệ, nhưng thoạt nhìn có chút giáo hoạt

“Ai, thụỵ dương, cuối tuần Tiểu Cao gặp mặt bạn học cũ người đi hay không đi?” Người hỏi gọi Trần Cương, vóc người không tệ, nhưng nhìn một dòng vô lại, mắt không ít phân.

“ Dĩ nhiên đi rồi, có không ít người quen cũ đấy”

Phó Thụy Dương ko nóng ko lạnh nói, mắt nhất thời sang ngồi, rốt cuộc đã gặp qua ở nơi nào?

“ Ở trường lúc ấy, có không ít nữ sinh thích Thụy Dương, lần này hợp mặt, nếu nhìn thấy Thụy Dương còn độc thân, nhất định sẽ rất náo nhiệt, chúng ta phải đi a!. Nếu không sẽ rất nhàm chán”

Chu Văn Bản đắc ý cười, hẳn cùng với Phó Thụy Dương có thể coi như bạn thân, nơi nào náo nhiệt dĩ nhiên phải có hẳn

Một nơi khác trong phòng, Đường Tiêu Mễ ăn cực kì vui sướng. Dương Sơ Nhất cũng chiều nhìn Đường Tiêu Mễ, cô cơ hồ ăn như hổ đói, nhìn nụ cười trên mặt cô. Trong lòng Dương Sơ Nhất cảm thấy thỏa mãn.

Trong miệng Dương Sơ Tam một đồng đồ ăn, mơ hồ nói :

“ Tiêu Mễ à, em trở về khi nào thế, mọi người rất nhớ em, trở về cũng không báo một tiếng”

Đường Tiêu Mễ dừng một chút, thanh âm có chút nhỏ :

“ Nhanh lên đi, em còn phải đi thăm ông nội bên kia trước”

Âm thanh thở dài, có chút trầm mặc tiếp tục ăn, nhưng cảm thấy không ngon miệng nữa

Dương Sơ Nhất và Dương Sơ Nhị đồng thời trừng mắt nhìn Dương Sơ Tam một cái, không mở miệng không ai nói mi cầm đâu!

Lâm Vĩ Ba nhìn không khí có chút không thích hợp, cười híp mắt nhìn Đường Tiêu Mễ :

“ Tiêu Mễ, còn có chị em không?”

“ Để làm gì?. Em là con gái một”Đường Tiêu Mễ liếc nhìn Lâm Vĩ Ba một cái

“ Anh còn hy vọng Tiêu Mễ có một chị hoặc em để anh theo đuổi” Nói xong đặc biệt lắc đầu tiếc hận một cái, Đường Tiêu Mễ nhìn bộ dáng phô trương của hắn, lập tức cảm thấy vui vẻ

“ Em có thể lý giải anh đang khen em xinh đẹp không?” Đường Tiêu Mễ dí dỏm nháy mắt mấy cái.

Lâm Vĩ Ba nghe xong lời này gơ tay qua muốn bắt tay của Đường Tiêu Mễ : “ Cô nãi nãi em cuối cùng cũng hiểu rồi”

Dương Sơ Nhất ở bên cạnh dung chiếc đĩa gỗ bàn tay của Lâm Vĩ Ba :

“ Lấy móng vuốt của cậu ra”

“ Lời này em rất thích mặc dù hơi không thật một chút”

Đường Tiêu Mễ cười, đôi mắt cong cong, lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu, nhìn qua rất là ngây thơ.

Lâm Vĩ Ba ngây ngẩn cả người một cái, trầm nghĩ, mới vừa rồi là nói dối, nhưng hiện tại cảm giác là thật a!

“ Tiêu Mễ của chúng ta thoáng cái đã nhìn thấu bản chất của tên tiểu tử này, chính là dối trá” Dương Sơ Tam khởi xướng, những người khác cũng tán gẫu về Lâm Vĩ Ba

Lâm Vĩ Ba không cam lòng sờ sờ mũi mình

“ Không ngờ các cậu lại là người như vậy, phá hoại hình tượng tốt đẹp của tôi trước Tiêu Mễ”

Đường Tiêu Mễ chú ý tới động tác của Lâm Vĩ Ba, ý thức dừng lại một chút, sau khi tầm mắt rời khỏi, một chỗ sâu nhất trong đáy lòng tựa hồ bị vỡ ra, cảm thấy đau đớn. Chú ý mọi người vẫn đang nhìn mình, Đường Tiêu Mễ có chút gượng cười

3 anh em Dương gia nhìn Tiêu Mễ nhà mình nở nụ cười, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng thấy hài lòng, Tiêu Mễ của chúng ta cười đẹp mắt như vậy, nghĩ như vậy, 3 người bọn họ cũng ngây ngốc cười

4. Chương 4

“ Sơ Nhất, chuẩn bị cho em một cái xe đạp đi, lúc ra ngoài cũng dễ dàng hơn, không có việc gì cũng có thể đạp đi chơi” Đường Tiêu Mễ nói

“ Tiêu Mễ muốn xe đạp gì, chiếc Lamborghini này em giữ lại đi”

Dương Sơ Tam chau chau mày, Đường Tiêu Mễ đen mặt nhìn chăm chăm Dương Sơ Tam :

“ Sơ Tam chết tiệt, anh cố ý phải không?. Anh biết rõ em không biết lái xe”

Dương Sơ Nhị kìm nén cười nhìn Dương Sơ Tam kinh ngạc, Dương Sơ Nhất buồn cười nhìn mấy người bọn họ, sững nịch xoa xoa gương mặt của Đường Tiêu Mễ :

“ Sau khi trở về anh sẽ sắp xếp cho em, không biết lái xe cũng không cần gấp, có chuyện gì cứ điện thoại cho anh, hoặc tìm lão Vương, ông ấy lái xe ổn định, để cho ông ấy chở em, bọn anh cũng yên tâm, biết không?”

Đường Tiêu Mễ rất vui vẻ, cười cười gật đầu, lộ ra lúm đồng tiền nhàn nhạt, Dương Sơ Nhất suy nghĩ một chút, rồi nói với Dương Sơ Nhị :

“ Tầm thẻ kia cho Tiêu Mễ đi”

Đường Tiêu Mễ vội vàng lắc đầu:

“ Sơ Nhất, em có tiền rồi, không cần đâu”

Dương Sơ Nhất giả bộ tức giận, từ trên tay Dương Sơ Nhị lấy một tấm thẻ tín dụng màu vàng nhét vào trong tay Đường Tiêu Mễ :

“ Còn phân biệt tiền anh, tiền em sao?. Cầm lấy đi”

Đường Tiêu Mễ cũng không hề từ chối nữa, hé miệng cười cười :

“ Sơ Nhất, anh thật tốt, nếu như quẹt mạnh cũng không được mắng em nha”

Dương Sơ Nhất khẽ híp đôi mắt xéch : “ Em có thể quẹt mạnh, anh mừng còn không kịp”

Đường Tiêu Mễ le lưỡi, Dương Sơ Nhị, và Sơ Tam nhìn không vừa mắt nói :

“ Tiêu Mễ, em thật thiên vị, Sơ Nhất tốt vậy bọn anh không tốt sao?”

Tiêu Mễ qua ngồi giữa 2 người : “ Các anh tốt nhất, anh, cảm ơn mọi người”

Không khí trong xe lập tức lắng xuống, không ai nói gì, Dương Sơ Nhất nhìn 3 người ngồi trên ghế sofa, cảm thấy hạnh phúc chính là như thế, Tiêu Mễ là hạnh phúc lớn nhất của Dương gia bọn họ. Ai cũng không thể tổn thương Tiêu Mễ, ai cũng không thể!

....

Đảo mắt, Đường Tiêu Mễ trở về thành phố N cũng đã 3 ngày rồi, bọn người Dương Sơ Nhất cơ hồ ngày nào cũng đi chơi với cô, Đường Tiêu Mễ hoài nghi bọn họ ko cần phải đi làm sao?. Chỉ là trong lòng cô cũng hiểu, ba người bọn họ đều muốn ở bên cô nhiều

Đường Tiêu Mễ quyết định đi quẹt thẻ, thậm chí nhất định phải quẹt mạnh một chút để Dương Sơ Nhất sợ mới thôi, nghĩ như vậy cô không nhịn được len lén vui mừng.

Đi tới Kim Ưng Thương Hạ, là cửa hàng xa hoa nhất thành phố N, thật ra thì Đường Tiêu Mễ không phải rất ưa thích những nhãn hiệu cao cấp này, ngược lại cô rất muốn mua thứ gì đó rẻ một chút, giống như quần áo, cô cảm thấy nhãn hiệu Jeanswest... các loại mặc không mất mặt chút nào, tự nhiên thoải mái

Cô nghĩ muốn mua quà cho mấy cô bé trong cửa hàng của cô ở thành phố H, không biết có thích hợp hay không, mua đưa cho Hà Nguyệt Như còn có bọn người Triệu Vi

Lúc nhỏ, Đường Tiêu Mễ cũng không có bạn bè gì, cô không biết làm thế nào hòa đồng với người khác, tính cách có chút trầm mặc, tình trạng đó kéo dài cho đến khi cô học cấp 2 mới được cải thiện

Hà Nguyệt Như có thể nói là bạn tốt đầu tiên trong cuộc đời Đường Tiêu Mễ, cô rất quý trọng đoạn tình cảm chân thật này

Khi đó, cô mới lên cấp 2, Hà Nguyệt Như là chị em tốt của cô. Về phần Triệu Vi, cô ấy là bạn học trung học năm thứ 2 của Đường Tiêu Mễ, lại nói, ban đầu có rất nhiều thầy cô cảm thấy dáng dấp của bọn họ giống nhau, nhiều lần ngộ nhận họ là chị em họ, chỉ là phong cách của 2 người hoàn toàn bất đồng, Triệu Vi thoát nhìn là người ngọt ngào động lòng người, người ta không nhìn được muốn than cặn, cao không tới 1m65 nên Đường Tiêu Mễ đứng chung một chỗ nhìn đặc biệt nhỏ nhắn

Cho nên mặc dù dáng dấp 2 người rất giống nhưng phong cách thật có thể thay đổi 2 người. Một người có tướng mạo xinh đẹp. Còn Đường Tiêu Mễ lại làm cho người khác cảm thấy có chút kiêu căng, lạnh lùng

5. Chương 5

Edit : Nancy

Đường Tiêu Mễ nhìn người mẫu trong cửa tủ cách đó không xa mặc áo đầm có áo khoác ngắn màu vàng nhạt, rất thanh nhã nhưng không mất vẻ đáng yêu, là phong cách mà Triệu Vi nha đầu kia yêu thích, Đường Tiêu Mễ hào hứng đi tới :

“ Làm phiền cô, lấy cái đó cho tôi xem thử ”

“ Em muốn món đó ! ”

Đường Tiêu Mễ kinh ngạc mà nhìn người xinh đẹp lại kiêu ngạo trước mặt, tay 2 người chỉ cùng 1 hướng. Nhân viên phục vụ khổ sở nhìn 2 người, hướng Đường Tiêu Mễ nói :

“ Xin lỗi, y phục trong tiệm chúng tôi mỗi loại chỉ có 1 cái, cho nên giá tiền cũng không...”

Đường Tiêu Mễ vốn không thích tranh giành cái gì, thế nhưng nhân viên phục vụ lại nói chuyện với cô, hơn nữa còn nói giá tiền không phải rẻ. Đường Tiêu Mễ nghi ngờ nhìn áo lông có chút cũ trên người mình, sau khi trở về thành phố N cô không có mua quần áo, cái áo lông này vội vàng mua ở Jeanswest, cô cảm thấy có chút buồn cười, dung ngón trỏ xoa xoa mũi, mím môi, sau đó ngẩng đầu lại đánh giá nhân viên phục vụ:

“ Cô sợ tôi không có tiền sao ? ”

Nhân viên phục vụ không nghĩ tới cô sẽ hỏi trực tiếp như vậy, trên mặt có chút ngượng ngùng

“ Thụy Dương, anh nói bộ y phục này có được không ? ”

Người phụ nữ xinh đẹp đó lôi kéo một người đàn ông cao lớn, lạnh lùng đến gần. Đường Tiêu Mễ kinh ngạc nhìn người đàn ông mang theo nụ cười trước mặt, mày kiếm, mắt to, song mũi thật cao, đôi môi hơi bạc, trên sách nói người như vậy rất bạc tình, nhưng không thể phủ nhận, người đàn ông trước mặt thật anh tuấn, thậm chí so với Sơ Nhất có hơn chứ không kém, chỉ là nụ cười của hắn quá thâm trầm , mặc dù là đang cười, nhưng đáy mắt không có ý cười. Thậm chí không có chút nhiệt độ, Đường Tiêu Mễ tự mình hiểu rõ, người đàn ông như vậy, quá khứ nàng không chọn được, bây giờ cũng vậy.

Phó Thụy Dương nghiêng đầu nhìn qua Đường Tiêu Mễ, ánh mắt dò xét không chút che giấu, trong nháy mắt, Đường Tiêu Mễ tự nói với mình phải mau chóng rời khỏi nơi này, nhưng đôi chân lại bất động. Cả người giống như bị thiêu đốt, nóng hừng hực, chỉ cảm thấy không khí trong tiệm quá nóng. Chuông điện thoại kịp thời vang lên, Đường Tiêu Mễ thở phào nhẹ nhõm, cảm ơn nhân phẩm mình tốt, thời điểm này còn có người gọi điện thoại đến giải vây

“ Tiêu Mễ, em đang ở đâu a, anh đến đón em ”

Thanh âm ầm ầm của Dương Sơ Tam từ trong ống nghe truyền đến. Nếu là bình thường, cô nhất định sẽ chế giễu anh ta vài câu, nhưng bây giờ cô hận không thể hôn Dương Sơ Tam 2 cái

“ Em ở Kim Ung, ừ, lâu ba, anh đến đón em đi”

Đường Tiêu Mễ vừa lùi lại, ánh mắt của Phó Thụy Dương có lực sát thương quá mức. Quân lính của cô tan rã rồi. Đường Tiêu Mễ đang âm thầm cảm thấy may mắn vì thoát khỏi miệng hùm, một bàn tay đã bắt được tay cô

“Chúng ta đã gặp nhau ở nơi nào sao?” Thanh âm trầm thấp, nhưng dồi dào từ tính của Phó Thụy Dương vang lên

Đường Tiêu Mễ cả kinh trong lòng, cơ hồ theo bản năng muốn tránh khỏi đôi tay đó, nhưng đáng tiếc cái nắm tay kia quá chặt, cô không phải đối thủ của anh ta

Lòng của cô không nhịn được đập nhanh, chỉ cảm thấy mặt của mình nóng muốn chết : “ Không có, chúng ta chưa từng gặp mặt”

“ Thụy Dương, anh làm sao biết loại phụ nữ này”

Người phụ nữ xinh đẹp râu rĩ đi giày cao rớt tới, cả người cơ hồ muốn dán chặt trên người Phó Thụy Dương

Đường Tiêu Mễ chưa bao giờ cảm thấy người phụ nữ này đáng yêu như bây giờ, mặc dù mùi nước hoa trên người nồng đậm làm cho cô rất muốn nháy mũi, nhưng trong lòng vẫn nói thầm, mang theo người đàn ông của cô đi nhanh lên đi, hình tượng của lão nương toàn bộ hủy hết trên người anh ta rồi

Phó Thụy Dương cũng không để ý người phụ nữ kia, ngược lại nhìn chằm chằm Đường Tiêu Mễ : “ Chưa từng gặp mặt” Tuy là câu hỏi, nhưng lại mang theo giọng khẳng định

Đường Tiêu Mễ cảm thấy mình ở dưới ánh mắt của anh ta không thể che giấu chuyện gì được, thanh âm cũng trở nên lấp lập

“ Tôi, tôi, tôi, là bạn tốt của Nguyệt Như”

Lời nói của cô cũng không có vô cùng rõ ràng, nhưng Phó Thụy Dương là người thông minh, lập tức suy nghĩ cẩn thận, khó trách nhìn thấy cô quen mặt như vậy

“ Nguyệt Như?. Cô cũng học ở Tiểu Cao?”

6. Chương 6

Đường Tiêu Mễ cảm thấy áp bức vô hình tựa hồ giảm một chút, muốn thoátkhỏi, nhưng không làm được, không thể làm gì khác hơn là duy trì tư thếkhông được tự nhiên, nhẹ nhàng gật đầu

“ Ừh”

“ Mới vừa rồi hình như cô nói chúng ta chưa từng gặp”

Phó Thụy Dương cảm thấy người phụ nữ này hận không thể vùi đầu vào ngực anh rồi, nhất thời cảm thấy buồn cười, hài hước nói, nhưng thanh âm vẫn rất uy nghiêm. Đường Tiêu Mễ cảm thấy đầu mình choáng rồi, người này rõ ràng đang trêu ghẹo mình, vì sao thanh âm còn nghiêm túc như vậy :

“ Tôi chỉ cảm thấy, học trưởng sẽ không nhớ tôi đấy”

Còn nửa câu chưa nói khỏi miệng, thêm một chuyện chi bằng bớt 1 chuyện, tôi mới không tự tìm mất mặt để thừa nhận người hoa si như anh!

“ Ồ..”

Phó Thụy Dương cũng không lên tiếng nữa, Đường Tiêu Mễ nghe không ra. ồ này có ý gì

“ Tiêu Mễ...”

Giọng hơi nghi ngờ của Dương Sơ Tam truyền đến, Đường Tiêu Mễ vừa mừng vừa sợ, trời không quên cô a!, cứu tinh đến rồi

“Sơ Tam. . . . .”

Đường Tiêu Mễ cảm thấy thanh âm của mình cực kì dịu dàng. Dương Sơ Tam có chút kinh ngạc nhìn cảnh 3 người trước mặt. Một người phụ nữ xinh đẹp, khí chất tầm thường cơ hồ dính vào trên người Phó Thụy Dương, còn tay anh ta lại nắm tay Tiêu Mễ nhà mình, mà Tiêu Mễ lại điềm đạm, đáng yêu nhìn mình, nhưng câu kế tiếp của cô, lại khiến Dương Sơ Tam cười ngất. Cô nói

“ Sơ Tam..... em đói bụng”

Dương Sơ Tam vui vẻ, Phó Thụy Dương nở nụ cười, cô gái này thật đúng là thú vị

Dương Sơ Tam nhìn mặt đầy ý cười của Phó Thụy Dương, lúc này mới nghiêm mặt nói :

“ Tiểu Mễ nhà tôi đã gây phiền phức cho anh ?. Phó Thụy Dương?”

Phó Thụy Dương không trả lời, lại mỉm cười đối với Tiêu Mễ : “ Thì ra cô là Tiểu Mễ, tại sao không phải Đại Mễ nhỉ?”

Đường tiêu thước mặt thoáng đỏ, rồi lại không biết làm sao trả lời, trong lòng hận không được cắn hấn hai cái, cắn chết thôi!

Dương Sơ Tam chau mày lại nhìn chăm chăm vào Phó Thụy Dương, Phó Thụy Dương ghét cuộc cũng nhìn về phía Dương Sơ Tam, chỉ cảm thấy ánh lửa bắn ra 4 phía, chung quanh không có ngọn cỏ nào, cô ở trong từ trường cường đại của bọn họ, mạng nhỏ khó bảo toàn a.

“ Tiêu Mễ cùng những người phụ nữ khác không giống”

Nói lời này, Dương Sơ tam nhìn người phụ nữ khuôn mặt đầy phấn nói, cũng là nói cho Phó Thụy Dương nghe, Phó Thụy Dương cười mà không nói, Đường Tiêu Mễ lại cảm thấy lung tung

“ Sơ Tam, anh đừng nói lung tung, không phải như vậy, em đói bụng, đi nhanh đi”

Nắm tay của Phó Thụy Dương đã buông lỏng, cô lôi kéo Sơ Tam vội vàng rời khỏi nơi này, đứng trước mặt người đó khiến tâm cô hoảng sợ không thôi, suy nghĩ 1 chút, lại quay đầu nói với Phó Thụy Dương

“ Học trưởng, thật là xin lỗi, tôi không phải cố ý nói như vậy”

Sau đó cũng không đợi anh ta đáp lại, đã dắt Dương Sơ Tam vội vàng rời đi, xa xa còn nghe được thanh âm của Dương Sơ Tam

“ Tiêu Mễ, tại sao em lại quen biết Phó Thụy Dương?”

Phó Thụy Dương nhìn bóng 2 người đi xa khép hờ mắt : “ Tiêu Mễ, Tiêu Mễ, a Tiêu Mễ”

Sau đó liếc nhìn cô gái bên cạnh, cảm giác khí chất thật tầm thường, móc ra 1 tờ chi phiếu nhét vào trong tay cô ta, cũng không quên cô ta nói gì, xoay người rời đi

7. Chương 7

Đường gia.

Sau khi ăn xong, Đường Kiểm lôi kéo tay của Đường Tiêu Mễ tới thư phòng :

“ Nha đầu a, ông nội cũng đã cho cháu thời gian 6 năm rồi, nên trở về thôi”

Đôi mày thanh tú của Đường Tiêu Mễ khẽ nhíu lại : “ Ông nội, Đường gia không phải còn có chú 2 sao?”

“ Chú của cháu đến bây giờ còn chưa nghiêm chỉnh, đã 40 tuổi rồi mà còn chưa có vợ, ông còn có thể trông cậy vào nó?”

Giọng của Đường Kiểm hơi lớn, Đường Tiêu Mễ cúi đầu không nói, Đường Kiểm biết không thể nóng vội :

“ Tiêu Mễ, chú 2 cháu mặc dù không kết hôn, nhưng vẫn đối xử với con như con ruột của mình, nó bây giờ ở Tuyền Lâm, còn không phải đặt nền móng vì cháu sao?. Ông cũng không ép cháu, lúc nào con muốn trở về, Tuyền Lâm sẽ là của cháu, chắc cháu chưa biết, Kiến Quân đã đem tất cả cổ phần sang tên cho cháu rồi”

Đường Tiêu Mễ trong lúc nhất thời kinh ngạc : “ Chú 2.... Chú.... Ông nội, cháu không muốn”

“ Tiêu Mễ à, ông nội đã già rồi”

Đường Kiếm hít sâu một hơi :

“ Cháu đó, rất hiểu chuyện, ông nội chỉ là lo lắng tính tình của con...”

Đường Kiếm thật có chút yêu thương cô, so với ai, ông hiểu rõ những năm qua, cô cháu gái này đã sống như thế nào. Đường Tiêu Mễ cố nén không để cho nước mắt mình trào ra, xót xa nói :

“ Thật xin lỗi, ông nội, thật xin lỗi ...”

Tiêu Mễ à, chuyện khác ông nội đều nhường cháu , cháu không muốn vào Tuyền Lâm cũng không sao, nhưng cháu phải đồng ý với ông 1 chuyện”

Đường Kiếm nhìn cháu gái lệ rơi đầy mặt, chưa bao giờ nghiêm túc. Đường Tiêu Mễ gật đầu

“ Ông nội có lựa chọn cho cháu một người con trai, nhân phẩm, tướng mạo, năng lực, gia cảnh đều hạng nhất..”

“ Ông nội .... Ông...”

Đường Tiêu Mễ cảm thấy hôm nay giống như đang nằm mơ, ông nội nói những lời này, cô hoàn toàn không có biện pháp tiêu hoa. Đường Kiếm khoát, khoát tay, không nói gì nữa, nếu không phải là ....

Tiêu Mễ nhà mình cho ai ông cũng đều luyện tiếu, tiện nghi cho tiểu tử kia, Đường Kiếm hận hận nghĩ, nhưng không thể làm gì khác hơn.

...

Việc này qua đi, cũng không đề cập lại, Đường Tiêu Mễ cũng không nhớ những chuyện vô vị như vậy, năm ngày ba bữa lại đến chỗ ông ngoại ăn chực, sau đó lại tìm ông nội làm nũng, cùng 3 người Dương Sơ Nhất ra ngoài ngắm người đẹp, chờ Triệu Vi và Nguyệt Như rảnh rồi lại rủ bọn họ đi dạo phố, ăn ngon, cuộc sống như vậy thật đáng hưởng thụ

Đường Tiêu Mễ cảm thấy mình ngây ngất, cũng không nghĩ muốn trở về thành phố H, thành phố N rất tốt nha, mặc dù vẫn cảm thấy thiếu thiếu một thứ.

Nháy mắt, đã sắp hết năm, Nguyệt Như cơ hồ ngày nào cũng như gió thổi bên tai của Tiêu Mễ, bảo cô đến Tiểu Cao họp mặt bạn cũ, không thể trách Nguyệt Như cô dài dòng, Đường Tiêu Mễ là loại người nào a, khác không được, bản lĩnh trốn là hạng nhất. Loại tụ họp như thế này, mỗi lần đều có bản lĩnh viện lý do không đi, Nguyệt Như lại tìm không ra lý do để nói cô ấy, cho nên lần này nói gì thì nói cũng không bỏ qua cho cô ấy.

Đường Tiêu Mễ nhìn tin nhắn di động một chút, tin nhắn đòi mạng của Nguyệt Như lại tới nữa rồi. Haiz. Cô đành chấp nhận ra khỏi cửa thôi. Buổi tối còn phải đến chỗ ông ngoại. Cưỡi xe đạp lão đảo đến khách sạn cũng đã trễ nửa giờ rồi, Đường Tiêu Mễ dẫu môi, thật không thể trách cô a!, xe quá nhiều, cô lại không dám đạp nhanh, nhìn điện thoại di động một chút, ông trời a!. Bây giờ nếu không vào, có thể bị giết chết không ta?.

Trong nhất thời, Đường Tiêu Mễ rối rắm vô cùng, cơ hồ là dùng tốc độ tên lửa để bay đến đó, dừng lại, bình phục hô hấp, đẩy cửa ra, một đồng khuôn mặt xa lạ. Đường Tiêu Mễ cảm thấy mặt mình như bị đốt cháy, vội vàng hạ thấp người mà nói xin lỗi :

“ Xin lỗi, các người cứ tiếp tục đi” Nói xong xoay người đóng cửa lại

“ Tiêu Mễ”

Thanh âm của Nguyệt Như vang lên, Tiêu Mễ ngẩng đầu lên, người ngồi trong góc phòng không phải là Nguyệt Như thì có thể là ai. Chẳng trách mới vừa rồi mình không thấy

Đường Tiêu Mễ cảm thấy có chút bối rối, tuy nói là bạn học Tiểu Cao, nhưng cô cũng thật không biết mấy người. Điều này làm cô đứng ngồi ko yên, Nguyệt Như cũng không quản nhiều như vậy, lôi kéo Đường Tiêu Mễ vào ngồi bên cạnh mình

Một nhóm người đứng nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Đường Tiêu Mễ ko có nói lời nào, lưng còn đeo túi lớn không chịu buông xuống, một khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún nhưng đáng yêu ko nói nên lời. Tiểu Cao là trường trung học trọng điểm tốt nhất, người tốt nghiệp ra đều là nhân trung long phượng. Nhìn cô cùng với Nguyệt Như như hình với bóng, ấn tượng đại khái trong trí nhớ của bọn họ là một nữ sinh trầm mặc, mấy năm nay không ngờ trở mã động lòng người như thế

“ Tiêu Mễ, đây là Phó học trưởng”

Nguyệt Như cũng không để ý đến ánh mắt như lang như hổ muốn nuốt người của đám người đó, lôi kéo Tiêu Mễ nói chuyện ko ngừng

Đường Tiêu Mễ cả kinh trong lòng, theo phương hướng ngón tay của Nguyệt Như, ko phải Phó Thụy Dương thì là ai, trong bụng có chút buồn rầu, biết Nguyệt Như tích cực như vậy, nhất định sẽ có hấn, tình hình lần trước ở Kim Ưng còn sờ sờ trước mắt, bên cạnh anh ta còn mấy người, con mắt mím cười tìm tòi nghiên cứu quan sát cô

Nhắm mắt, Đường Tiêu Mễ tự nhiên, thanh thản :

“ Chào học trưởng”

Chào hỏi xong, không nhìn Phó Thụy Dương nữa, người này so với trước kia, ko biết còn lợi hại hơn bao nhiêu lần, ko biết vì sao a!. Ở hấn có một cỗ áp lực khiến nàng không thở nổi

Phó Thụy Dương gật đầu 1 cái, cũng không nói lời nào, chỉ là, thản nhiên lay động ly rượu trong tay, Đường Tiêu Mễ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lại có chút mờ mờ ảo ảo thất vọng

“ Tiêu Mễ, cậu chừng nào thì đi, mẹ tớ đều bảo tớ không mang cậu về” Nguyệt Như nũng nịu nhìn Đường Tiêu Mễ 1 cái

“ Đây, đừng có dùng loại ánh mắt này nhìn tớ, trai đẹp bên kia đâu rồi, phóng điện với tớ cũng vô dụng”

Hai người hi hi ha ha với nhau, cười rộn ràng

8. Chương 8

Trong ghé lô, mấy chục người, Đường Tiêu Mễ dưới sự hướng dẫn của Nguyệt Như, phé đi n té bào não, cẩn thận nhớ lại, rốt cuộc đại khái mơ hồ cùng mọi người gặp mặt, sau một buổi cơm, Đường Tiêu Mễ cảm thấy bản thân như muốn rời ra từng mảnh.

Nhìn thấy thời gian đã không còn sớm, thế nhưng đám người này cũng không có ý định tan cuộc. ở đó hồi tưởng lại quá khứ, mặc sức suy nghĩ tương lai, trên dưới 5000 năm, từ Trung Mỹ, Anh, Pháp, Nhật, Hàn, Từ Bắc Đại đến Thanh Hoa, lại từ Havard đến Cambridge, bá quái có mặt khắp mọi nơi, Đường Tiêu Mễ muốn chen miệng vào một câu cũng không lọt

Trừ Nguyệt Như thỉnh thoảng chú ý đến cô, phần lớn thời gian đều làm 1 người ngồi ở đó, Đường Tiêu Mễ trầm nghĩ, lần sau sống chết cũng sẽ ko đến đây. Cô ở trong đám người này có thể nói gì đây? Thời điểm thi tốt nghiệp cấp 3 điểm ko cao, thi đậu vào trường đại học tạm được, thi tốt nghiệp cũng khá ổn, công việc đâu?. Chỉ ở một tiệm nhỏ, còn đám người kia hoặc là đi lên từ con đường làm quan (học vấn) hai là trở thành tinh anh IT, tùy tiện chỉ ra 1 người cũng là người kiệt xuất, cô cùng đám người kia có tiếng nói chung sao?

Phó Thụy Dương bất luận lúc nào cũng là tiêu điểm của mọi người, nhìn bề ngoài anh ta có vẻ lạnh lùng, nhưng giao tiếp không tồi, những người bên cạnh anh ta cũng rất phong độ, gia thế nhìn qua cũng rất tốt, không kém đám người Lâm Vĩ Ba. Đường Tiêu Mễ không tự chủ được đem đám người Phó Thụy Dương so với đám người Dương Sơ Nhất.

Sau khi chào Nguyệt Như, Đường Tiêu Mễ len lén chạy ra bên ngoài, vào phòng rửa tay, dùng sức khoát nước lên mặt mới cảm thấy thanh tỉnh một chút, cả người chao đảo, đang trầm nghĩ không biết viện lý do gì nói với Nguyệt Như để mình rời khỏi.

Chỗ rẽ thang lầu cạnh bao sương (phòng được bao) thấy 1 bóng dáng quen thuộc, xuyên thấu qua thủy tinh có thể nhìn thấy cô gái đang bị 5 6 người chúc rượu, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì uống rượu mà đỏ bừng. Đường Tiêu Mễ không muốn quản, cô ấy đã là người trưởng thành, biết bản thân mình đang làm cái gì, bản thân phải có trách nhiệm với mình, Tiêu Mễ tự nói với mình như vậy, sau đó sải bước bỏ đi

Thời điểm đến trước cửa phòng của mình, lại thầm mắng mình ko có lập trường, lấy điện thoại ra gọi điện cho Lâm Vĩ Ba, cô biết Dương Sơ Nhất để cho anh ta phái người đi theo mình, nếu như lần này ra mặt, nhất định phải có những người đó giúp.

Xoay người đi về phía căn phòng lúc này, nhìn thấy cô ta rất khổ sở, nhưng lại không có biện pháp rời khỏi, Đường Tiêu Mễ đẩy cửa ra, bên trong lập tức yên tĩnh. 7 8 người khoảng 20 tuổi nhìn chằm chằm Đường Tiêu Mễ, Đường Tiêu Mễ cũng không quan tâm bọn họ, từ trên cao nhìn xuống cô gái nửa ngồi nửa nằm trên ghế sofa. Trần Tuyết hí hóp mắt nhìn rõ ràng người đến, rượu nhất thời tỉnh hơn phân nửa, giống như rất giật mình, có chút lắp bắp nói :

“ Chị..... chị..... em,.... Em....”

Đường Tiêu Mễ theo bản năng nhú mày một cái: “Cô họ Trần, tôi họ đường.”

Trần Tuyết không nói thêm gì nữa, chỉ là diêm dăm đáng yêu nhìn Đường Tiêu Mễ

“ Chao ôi, đều là người nhà cả à?. Đã đến đây rồi thì uống với chúng tôi một ly đi”

Thanh niên tóc vàng đang muốn động tay động chân thì cảm thấy tay mình bị đôi tay lớn kẹp lại, càng giãy dụa càng đau. Đường Tiêu Mễ chỉ 3 người vừa rồi chúc rượu Trần Tuyết :

“ Dạy dỗ cho tốt”

Đường Tiêu Mễ biết mấy người trước mắt là ai, cho nên cũng ko khách sáo

“ Còn có cô ấy, mang khỏi nơi này”

Lần này chi Trần Tuyết, suy nghĩ một chút rồi giao phó với mấy người trước mặt

“ Lý Phong, quay lại hỏi xem, ai dẫn cô ấy vào chỗ này, tự gánh lấy hậu quả”

Đường Tiêu Mễ đi khỏi phòng, thì chống lại cặp mắt tràn ngập nụ cười của Phó Thụy Dương, Đường Tiêu Mễ vô ý tìm tòi nghiên cứu hàm ý trong nụ cười đó, chỉ là có chút lo lắng, bộ dạng ngang ngược của mình mới vừa rồi ko biết hấn nghĩ sao, chỉ là cô ko quan tâm nhiều như vậy, Trần Tuyết trong cái bộ dạng kia, cô không thể làm như mình không thấy

“ Chi...”

Không biết từ lúc nào Trần Tuyết đã nắm ống tay áo của cô rồi, Đường Tiêu Mễ lười phải truy cứu chuyện cô ta gọi mình là chị, có chút hối hận vì chuyện vừa rồi. Tại sao mình lại muốn xen vào chuyện của cô ta chứ?

“ Oa, rất đẹp trai nha”

Trần Tuyết tựa như đã quen với thái độ của Đường Tiêu Mễ, lực chú ý đã dời sang trên người Phó Thụy Dương, Tiêu Mễ chú ý mặc dù trên mặt Phó Thụy Dương đang cười, nhưng ánh mắt không hề có nhiệt độ, biết anh ta nhất định không thích bộ dạng này của Trần Tuyết

“ Mang cô ấy đi”

Thở dài, Đường Tiêu Mễ tiếp tục nói với Lý Phong :

“ Khổ thân các anh, sau khi trở về tôi sẽ thuyết phục Sơ Nhất cho các anh ai về nhà đấy”

“ Chị, em không muốn trở về, ba sẽ tức giận”

Trần Tuyết rút cuộc lấy lại tinh thần, Đường Tiêu Mễ cảm thấy mình hôm nay tới đây chính là sai lầm, đầu muốn nổ tung, không để ý đến Trần Tuyết nữa, huống chi bên cạnh còn có Phó Thụy Dương, Đường Tiêu Mễ quay đầu, cơ hồ là chạy trốn chết.

“Đường Tiêu Mễ, chị vì sao còn muốn trở về?”

Thanh âm của Trần cơ hồ là kêu ra, mang theo hơi rượu, có chút phát tiết càn rỡ. Tiêu Mễ lấy lại tinh thần, giống như phim quay chậm, chậm rãi xoay người, từ từ quay đầu lại, Trần Tuyết lao đảo đi đến trước mặt Tiêu Mễ, có chút khiếp đảm lại sợ quật cường ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Mễ:

“ Đường Tiêu Mễ, chị rất chán ghét tôi phải không?. Chị xinh đẹp, nhưng tôi cũng ko kém”

Tiêu Mễ cũng ko nói gì, nhưng theo bản năng nhìn về phía Phó Thụy Dương, ngược sang, trên mặt như một bong ma, không thấy được vẻ mặt, Tiêu Mễ thu hồi tầm mắt, làm thủ hiệu, khiến cho người của Lâm Vĩ Ba không nên đi tới, sau đó cam chịu số phận nhìn Trần Tuyết, xem cô ta còn muốn nói gì nữa

Trần Tuyết dựa lưng vào tường, rõ ràng thấy được tác dụng của rượu đã trào lên, mặt đỏ bừng bừng, ánh mắt có chút mê ly :

“ Chị học bằng tôi sao?. Chỉ là một ngôi trường tầm trung, làm nghề gì?. Ai biết ở thành phố H chị đã làm gì?”

Nắc cục một cái, Trần Tuyết tiếp tục nói” Chị ko phải ý mình là cháu gái của Đường Kiếm sao?”

Lý Phong vừa nhìn, này làm sao được, sao có thể đắc tội với tiểu tổ tông này, vội vàng tiến lên, kéo Trần Tuyết, Đường Tiêu Mễ lắc đầu 1 cái, giọng nói cũng rất kiên quyết:

“Lý Phong, anh cứ để cho cô ta nói tiếp”

Đoàn người cứ cứng tại một chỗ, Trần Tuyết lúc này rượu trong người dâng trào, không để ý nhiều như vậy : “ Lúc trước mẹ tôi muốn cùng ba kết hôn, điều kiện của ba chỉ có 1, đó là tôi ko được bước vào Đường gia, nhưng rồi sao, hiện tại thế nào?”

Nói tới chỗ này, Trần Tuyết cười khanh khách :

“ Bây giờ tôi cũng gọi ông ấy là ba rồi, biệt thự tử sam kia, cũng có phòng của tôi rồi”

“ Đường Tiêu Mễ, tại sao chị lại trở về?. Hả?. Tại sao chị lại có người ba tốt, còn ba của tôi lại là một con ma cờ bạc?. À?” Thanh âm của Trần Tuyết trở nên bén nhọn

“ Tôi cũng muốn đến đại viện nhìn xem , ba của chị hiện tại cũng là ba của tôi rồi. Nhưng, Đường Kiếm lão già kia. Hẳn để cho người gác cổng ngăn cản tôi lại, tất cả cũng là vì chị.”

Trần Tuyết cảm hận nói :

“ Ba nghe nói chị đã trở về, vốn là muốn đi Mỹ công tác, sau đó lại vội vàng trở về, tại sao tất cả mọi người đều muốn lấy lòng chị?”

Đường Tiêu Mễ không biết trong lòng Trần Tuyết lại chứa nhiều điều như vậy, cô ghét Trần Tuyết, ghét mẹ của cô ta, ghét cô ta gọi ba mình là ba thân thiết như vậy, ghét chính mình tự bỏ đi trong khi 3 người bọn họ vui vẻ hòa thuận như vậy, lại không biết thì ra Trần Tuyết cũng là người ghen tị như vậy

“ Bốp”

Trên mặt Trần Tuyết bị giáng xuống một cái tát, là bàn tay của Tiêu Mễ

9. Chương 9

Trần Tuyết tựa hồ thanh tĩnh rất nhiều, trừng to mắt mà nhìn Đường Tiêu Mễ, thân hình có chút run rẩy, tựa hồ nghĩ đến những gì mình vừa nói, ánh mắt có chút tuyệt vọng.

“ Nếu như cô đã gọi ông ấy là ba rồi, vậy tôi thay ông ấy dạy dỗ cô, con gái ở bên ngoài không cần biến mình trở thành như vậy, cô nên cảm thấy may mắn, bởi vì hôm nay gặp phải tôi”

“ Bốp”

Lại một tiếng nữa vang lên, Trần Tuyết chỉ cảm thấy mình ù tai một hồi, cũng không thấy đau đớn

“Đường Kiềm cũng là tên cô có thể gọi sao?”

Thanh âm của Đường Tiêu Mễ ko lớn, nhưng lại truyền rõ ràng tới tai của Trần Tuyết

“ Bốp”

Lý Phong cảm thấy lòng mình có chút co quắp, đi theo Đường Tiêu Mễ 1 tuần lễ, nhìn qua cô có vẻ là cô gái rất ôn hòa, hôm nay thấy cô ấy nổi giận, rất có áp lực

“ Đây là tôi thay ông nội đánh cô, nếu cô cho là ông đối với tôi tốt như vậy, vậy câu lão già kia của cô, tôi không có đạo lý không thay ông nội hả giận”

Đường Tiêu Mễ cười, lúm đồng tiền nhàn nhạt :

“ Tôi vốn ko cảm thấy bản thân có gì hơn người, nhưng hôm nay nghe cô nói như thế, tôi mới nhớ, cô họ Trần, tôi họ Đường, đây chính là khác nhau giữa chúng ta”

Trong lúc nhất thời, bên ngoài hành lang phòng rất an tĩnh, Lý Phong ko dám thở mạnh, nghĩ thầm chính mình cũng đã trải qua huấn luyện đặc biệt, thế nào cũng bị cô bé này làm cho kinh hãi, không hổ là cháu gái của Đường Kiềm, uy thế này, chắc, chắc, chắc

“ Đường Tiêu Mễ?”

Thanh âm nhẹ nhàng của Phó Thụy Dương truyền đến, anh ta tựa hồ đang suy nghĩ cái tên này, bỗng nhiên cười sang sảng, đi tới trước mặt Tiêu Mễ, vẻ mặt lưỡi biếng, khoe miệng hơi cong : “ Thì ra cô chính là Đường Tiêu Mễ”

Tiêu Mễ giật mình, chỉ cảm thấy đầu đầu đầy vạch đen, bây giờ cô trong trạng thái này, thật ra không muốn đối mặt với Phó Thụy Dương, làm như nửa ngày anh ta mới biết tên của cô, mới vừa rồi ở trong phòng, Nguyệt Như không phải cũng giới thiệu qua rồi sao, Tiêu Mễ thầm than một hơi, cô như vậy làm cho người ta không có ấn tượng, aiz, bây giờ thì tốt rồi, hình tượng bị phá hủy, nghĩ ko có ấn tượng cũng khó

“ Đi thôi”

Phó Thụy Dương rất tự nhiên nắm tay Đường Tiêu Mễ đi tới phòng bao. Đường Tiêu Mễ 1 phút trước vẫn còn rối rắm vì vấn đề hình tượng của mình, sau 1 phút đã ko cách nào suy tư, trong đầu chỉ lặp lại 1 ý niệm, người này đang nắm tay của cô a!.

Thời điểm Đường Tiêu Mễ lấy lại tinh thần, Nguyệt Như đã đẩy cô vài cái, nhìn ánh mắt ân cần của cô ấy, chợt tỉnh ngộ, thầm mắng mình, đối tượng của bạn tốt, ko thể đùa giỡn a, cô bây giờ lại thêm thưởng đối tượng của bạn mình thích sao?. Nói đến Phó Thụy Dương, hồi cao trung là nhân vật phong vân, Nguyệt Như thường lôi cô đi xem anh ta chơi bóng rổ, đi xem anh ta thi biện luận, nhìn anh ta lớn lên đẹp trai, thông minh, sáng chói như ánh mặt trời, Nguyệt Như là một nữ sinh có tính tình tốt, cô ấy rất nhanh hòa nhập với đám người Phó Thụy Dương, cô cứ như vậy đứng bên người Phó Thụy Dương. Mặc dù khi bọn họ ở bên cạnh cũng ít nói chuyện với nhau

Nhưng là, Đường Tiêu Mễ phát hiện, cô thường nghĩ tới Phó Thụy Dương, anh ta cứ như vậy thỉnh thoảng xuất hiện trong đầu cô, chơi bóng rổ, nụ cười tự tin, những giọt mồ hôi. Đó là lần đầu Đường Tiêu Mễ thích 1 người, nhàn nhạt trẻ trung, cô coi đó là bí mật nhỏ nhỏ của mình, không nói với bất kì ai

Lần đó ở Kim Ứng, cũng là lần đầu tiên sau khi tốt nghiệp cô gặp lại anh, đã 9 năm rồi, thế nhưng, lại như cũ không thể làm anh động lòng

“ Tiêu Mễ, có phải có chỗ nào không thoải mái ko?”

Tay Nguyệt Như dán lên cái trán của cô, Tiêu Mễ nhìn Nguyệt Như, lại đột nhiên cảm thấy muốn khóc, vừa ngẩng đầu, lại vừa vịn chống lại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Phó Thụy Dương, Tiêu Mễ hận hận trừng trở lại, đúng là họa thủy, quả nhiên là họa thủy. Phó Thụy Dương nhất thời ko giải thích được, chỉ cảm thấy tối nay thật đặc sắc

Tụ hội ở thời điểm Tiêu Mễ lần thứ 218 nhìn đồng hồ cũng kết thúc, đoàn người lưu luyến ko nỡ chia tay, Đường Tiêu Mễ bị thống ngẩng đầu, còn tụ, còn lưu luyến ko rời nữa hả trời?. Loại tụ hội này vì sao lại đòi mạng như vậy a?

Đường Tiêu Mễ không đi cùng Nguyệt Như, một mình cưỡi xe đạp, hai vai đeo cái túi lớn, lảo đảo đi ra ngoài, tha thứ cho cô, không đạp xe nhiều năm rồi, cô say rồi, kĩ thuật cũng lảo đảo theo, so với đi bộ không nhanh hơn được bao nhiêu

“ Tin, tin”

Đang suy nghĩ, tiếng kèn xe sau lưng vang lên, Tiêu Mễ tự giác đem xe vào bên lề đường

“Tin, tin”

Chiếc xe đã lái xe đến bên cạnh Đường Tiêu Mễ, Tiêu Mễ có chút kì quái, thăm mắng người này có tật xấu à, lại cùng chạy song song với xe đạp nhỏ của cô

Cửa sổ xe dao động : “Đường Tiêu Mễ” Nghiễm nhiên là thanh âm của Phó Thụy Dương

Đường Tiêu Mễ ngơ ngác quay đầu nhìn người này, cười đẹp mắt như thế, dưới chân cũng không ý thức được tiếp tục đạp

“ Ai...” Câu tiếp theo của Phó Thụy Dương còn chưa kịp ra khỏi miệng thì :

“ A...”

tiếng thét chói tai phá vỡ bầu trời đêm, Phó Thụy Dương rung mình một cái, tại sao nhìn thân hình nhỏ nhắn như thế, mà giọng lại to như thế a?

10. Chương 10

Đường Tiêu Mễ được Phó Thụy Dương đỡ từ trên mặt đất dậy thì vừa xấu hổ lại vừa ao nảo, sao mỗi lần gặp hần cũng chật vật như vậy, sau lưng nhất định làm cho người ta cười chết, tinh thần có chút chán nản, cảm thấy ko ai xui xẻo hơn mình. Nhìn thời gian, đã muộn rồi, còn nói với Sơ Nhất, ngày mai sẽ đến chỗ ông ngoại, Đường Tiêu Mễ khe khẽ thở dài.

“ Ai, cô luôn như vậy sao?” Phó Thụy Dương có chút buồn cười nhìn cô

“A, hả?” Tiêu Mễ cảm thấy mình có chút không theo kịp tiết tấu của anh

“ Tựa như bây giờ, tự mình nghĩ cho mình” Phó Thụy Dương suy nghĩ 1 chut rồi nói :

“ Ừ, xem như người khác ko tồn tại”

“A, ha ha..” Tiêu Mễ ngượng ngừng cười, cô thường ngăn người, chẳng lẽ thật rõ ràng như vậy sao?

“ Còn đi được ko?. Có muốn tôi đưa cô 1 đoạn ko?” Phó Thụy Dương thu hồi nụ cười, nghiêm mặt nói

“ Ừm, vậy cảm ơn học trưởng”

Tiêu Mễ cảm thấy mình lúc này rất giống một tiểu gia tử, ko chừng người ta chỉ nói khác khí thế thôi, cô thế nhưng lại đồng ý nhanh như vậy, đúng là đồ óc heo. Phó Thụy Dương nhìn người trước mặt bắt đầu cau mày, sau đó lại quệt mồm, vẻ mặt phong phú, người thú vị như vậy?. Trước kia sao mình lại ko chú ý tới nhỉ?. Hai người nhất thời im lặng, Phó Thụy Dương ko nói lời nào, Tiêu Mễ cũng ko dám nói, sợ anh ta sẽ nghĩ giọng của mình quá lớn. âm nhạc bọn quý xâm lược vào thôn vang lên, trong không khí an tĩnh như vậy vang lên loại thanh âm này thật là quái dị đến Trảo Oa quốc rồi

“Alo” Đường Tiêu Mễ cảm thấy mình có phần tức giận

“ Tiêu Mễ ở đâu, anh đến đón em” Là Dương Sơ Nhất

“ Đã trễ thế này, em về thẳng rồi, ngày mai em sẽ đến” Đường Tiêu Mễ có chút ngượng ngùng, ông ngoại nhất định đã đợi cô thật lâu

“ Tiêu Mễ, không cần lo lắng cho cô ta, vì sao không bảo Tiểu Lý đi theo em?” Sơ Nhất trách cứ

“ Sơ Nhất, bọn người Lý Phong thật tốt, anh đừng để cho bọn họ theo em nhiều như vậy, không tốt a, hơn nữa, em cũng thấy không được tự nhiên, được ko?”

Dương Sơ Nhất như vậy, Tiêu Mễ đã thành thói quen, cứng ko được thì dùng mềm, mềm ko được thì làm nũng, Sơ Nhất rất thích cô làm nũng. Nhưng khi Phó Thụy Dương thấy cô tự nhiên làm nũng, mặc dù tối hôm nay nói chuyện với Nguyệt Như thì thoảng sẽ lộ ra vẻ nũng nịu của một đứa trẻ, nhưng khi đó khoảng cách của bọn họ ko phải gần, anh chỉ có thể quan sát cô, nghĩ đến cô đang làm nũng với 1 người đàn ông, Phó Thụy Dương cảm thấy có chút rối rắm, lắc đầu 1 cái, muốn hất loại tâm tình này ra khỏi đầu

“ Được rồi, cái con bé này, ngày mai anh sẽ bảo Sơ Tam đến đón em”

Ừ, anh bảo anh ấy mai đến trễ một chút, sang sớm em không dậy nổi”

Dương Sơ Nhất cười 1 tiếng, còn không phải giống một đứa bé sao?

“Bạn trai?”

Phó Thụy Dương cảm thấy mình có chút bất quái

“ Anh nói Sơ Nhất?” Đường Tiêu Mễ nghi ngờ hỏi

“ Ừ..” Phó Thụy Dương hận ko thể bóp chết cô, còn gọi thân thiết như vậy, Sơ Nhất sao?. Mặc dù lần đó ở quán lẩu đã nhận ra cô với anh em là Dương gia quan hệ ko đơn giản, sau đó lại thấy đại thiếu của Dương gia phái người đi theo cô, đây cũng là người dưới trướng của Lâm Vĩ Ba, nhưng bây giờ nghe cô gọi Sơ Nhất, Sơ Nhất thân mật như vậy, trong lòng Phó Thụy Dương có cổ tức giận ko rõ

“ Ha ha, Sơ Nhất nếu biết anh cho rằng anh ấy là bạn trai tôi, nhất định sẽ cười nhạo, không, Sơ Nhị và Sơ Tam cùng sẽ cười ..” Tiêu Mễ không chú ý, cười khanh khách

Phó Thụy Dương hơi kinh ngạc nhìn Tiêu Mễ, cô cười lên con mắt lóe sang, núm đồng tiền nhàn nhạt, động lòng người ko nói nên lời. Anh cũng quên trước đó trong lòng không được vui

Tiêu Mễ nhìn Phó Thụy Dương ko nói lời nào, khuôn mặt ko biểu cảm nhìn cô, nhất thời ảo não cùng ko biết làm sao, anh ta nên tức giận, sau đó truy vấn cô, sao cô lại cười khoa trương và càn rỡ như vậy

“ Sơ Nhất bọn họ là anh họ của tôi, ừ, nhưng mà tôi rất ít khi gọi bọn họ là anh họ, hắc hắc” Tiêu Mễ cảm thấy mình mỉm cười có chút vô lực

Phó Thụy Dương rốt cuộc cũng phục hồi tinh thần lại, lặp lại câu vừa rồi : “ Sơ Nhất bọn họ là anh họ của tôi” lại liên tưởng đến 3 anh em nhà Dương gia đối với cô chăm sóc như vậy, còn đoạn nói chuyện với Trần Tuyết khi nãy, trong đầu ánh sang chợt thoáng qua :

“ Cô là con gái của phu nhân Dương Ái Hoa?”

Đường Tiêu Mễ lại cảm thấy buồn cười, cô thật rất muốn thề với trời, cô không phải cố ý cười, nhưng Phó Thụy Dương lại ở trước mặt cô gọi người phụ nữ hung hãn kia là phu nhân, cô cảm thấy rất buồn cười

“ Ha ha, lại một người nữa bị mẹ ta che mờ, nếu như bà biết anh gọi bà là phu nhân, nhất định lại muốn khoe khoang nữa rồi, hừ”

Phó Thụy Dương nhìn bộ dạng bà cụ non của cô, khỏe miệng không nhịn được cong lên : “ Tôi từng may mắn ở BJ gặp qua bà ấy một lần, mẹ cô là một người phiên dịch rất tốt, hơn nữa cũng là một người cô tốt, tôi có mấy người bạn là học trò của bà, bọn họ rất sung kính mẹ của cô”

Đường Tiêu Mễ thấy Phó Thụy Dương cũng không giận cô, ngược lại nghe ra giọng điệu của anh rất chân thành, mặc dù người nói đến chính là mẹ mình, suy cho cùng bà ấy là người rất tuyệt

“ Chỉ là, tôi ko nghĩ tới, cô lại là con gái của bà”

Phó Thụy Dương có chút tự giễu, sớm nên nghĩ tới. Con gái mà ông cụ Dương gia yêu thương nhất cũng sinh con gái, năm đó chuyện Đường Dương hai nhà kết thân, theo lời cha anh nói, năm đó là 1 chuyện đại sự

11. Chương 11

“ Mẹ của tôi là nữ cường nhân, tại sao tôi ko giống con gái của bà chứ?”

Khuôn mặt của Đường Tiêu Mễ cũng ko chán nản , cô cho tới bây giờ cũng ko phải người tranh cãi háo thắng với người khác, một ít chuyện để cho cô trở nên kiên cường, những năm qua, cô đã học được cách độc lập, mặc dù ko phải là người ưu tú trong mắt người khác, nhưng cô rất hài lòng với trạng thái như vậy

Phó Thụy Dương có chút ngạc nhiên nhìn cô, cũng ko nói gì, thân phận của cô vẫn khiến anh kinh ngạc, nhưng cũng ko phải đặc biệt để ý. Rất nhanh đến khu chung cư Tây Đơn, Phó Thụy Dương lại cảm thấy ngoài ý muốn, Tây Đơn là khu chung cư cũ, vị trí cũng ko phải rất tốt, Đường Tiêu Mễ là bảo bối của 2 nhà Đường, Dương, sao lại để cô ấy ở nơi như thế này. Nhưng anh cũng ko hỏi, Tiêu Mễ lấy xe đạp ở ghế sau sau đó lễ phép nói hẹn gặp lại. Cô tựa hồ cảm thấy Phó Thụy Dương ko còn khó thân cận như lúc trước nữa, sự sẵn sàng tử tế kia, vừa nghĩ đến đó, lại ko nhịn được đỏ mặt nói :

“ Hôm nay, cảm ơn học trưởng”

Phó Thụy Dương gật đầu 1 cái rồi lái xe rời khỏi. Đường Tiêu Mễ đợi khi chiếc xe của anh biến mất khỏi tầm mắt mới mở cửa vào nhà, ngơ ngác ngồi xuống ghế salon, sức nóng trên mặt còn chưa tiêu tán hết, trong lòng thỉnh thoảng vì hưng phấn, khó mà bình tĩnh trở lại, anh ta còn như vậy, sẽ khiến cô động lòng mất!

Dương Thắng so với Đường Kiềm xem ra có thêm vài phần khí nho nhã, lúc còn trẻ, muốn có con gái, cho nên khi sinh liền tiếp 2 đứa con trai, đến người thứ 3 rồi cuộc cũng có con gái. Chính là mẹ của Đường Tiêu Mễ Dương Ái Hoa. Anh cả là Dương Ái Quốc, anh hai là Dương Ái Dân rất yêu thương, cưng chiều cô em gái bảo bối này, loại yêu thương này di truyền đến đời sau, cho nên đã tạo thành sự yêu thương của 3 anh em nhà Dương gia đối với Đường Tiêu Mễ.

Người nhà họ Dương thương yêu Đường Tiêu Mễ quả thật đến biến thái, dĩ nhiên lời này do Lâm Vĩ Ba nói. Thời điểm Đường Tiêu Mễ đến Dương gia, già trẻ Dương gia đã ngó lơ nhìn ngoài cửa từ rất lâu rồi, Tiêu Mễ cực kì hưởng thụ loại nuông chiều này, Đường Kiềm là 1 người nghiêm túc, mặc dù đối với Tiêu Mễ là ngoại lệ, nhưng không khí Dương gia vẫn tương đối nặng 1 chút. So với Dương gia, 3 anh em nhà Dương gia mà sắp lại gần thì làm cả nhà cười ko ngớt, với lại Dương Thắng cũng là người rất hiền hòa, năm đó mặc dù cũng là người rất thủ đoạn, không giống như Đường Kiềm là người ngay thẳng, nóng tính.

Dương Ái Hoa cũng từ sườn núi quay về, dĩ nhiên còn có Chu thúc thúc, Tiêu Mễ ko phải là ko thích Chu Vinh Lâm, chỉ là nhìn thấy ông đã cảm thấy khó chịu. Trước kia lúc còn nhỏ, mỗi lần đến Dương gia, Dương Thắng cũng nhắc nhở Dương Ái Hoa chú ý, rất ít khi để Tiêu Mễ với Chu Vinh Lâm chạm mặt, Dương Thắng biết đứa cháu ngoại này rất quật cường, còn có, nó không được tự nhiên, cho nên cũng ko miễn cưỡng.

Nhưng bây giờ Tiêu Mễ cũng đã 24 tuổi rồi, Chu Vinh Lâm cũng là người có thân phận, địa vị, trốn tránh ko phải chuyện tốt

Ngọt ngào gọi mọi người, sau đó ôm Dương Ái Hoa, thời điểm đến Chu Vinh Lâm, Tiêu Mễ ngáp ngừng nửa ngày, vẫn ko mở miệng, cảm thấy ông ấy đứng chung 1 chỗ với mẹ, không xứng. Ba hình như đẹp trai hơn ông ấy, cao hơn ông ấy, biểu tình cũng nghiêm túc hơn. Tiêu Mễ biết cha mẹ 2 bên không vừa mắt gì nhau, nhưng vẫn cảm thấy rối rắm, vì sao 2 người nhìn xứng hơn ngược lại ko thể ở chung. Chu Vinh Lâm là 1 người tốt, cô biết ông ấy tốt, lúc trước cô như xem như không nhìn thấy ông ấy, cũng ko nể mặt, nhưng ông ấy cũng ko tính toán, đối xử với mẹ rất tốt. Một người như vậy, nếu đặt trong bất kì hoàn cảnh nào, thời điểm nào, Tiêu Mễ sẽ cảm thấy người đó tác phong rất nhanh nhẹn, sức hấp dẫn còn dư âm lại, nhưng ông ấy lại cứ lần này đến lần khác đứng bên cạnh mẹ mình, cau mày, khiến cho mình ko thể mở miệng

“Tiêu Mễ”

Thanh âm của Dương Ái Hoa có chút nghiêm nghị, Đường Tiêu Mễ cảm thấy uất ức, cô biết mình rất tùy hứng, nhưng chính là cô ko muốn đối mặt. Cẩn môi ko nói, Dương Ái Hoa rất ít khi hung dữ với cô như vậy, cô không để ý tới, nước mắt lượn lờ trong hốc mắt, Đường Tiêu Mễ tự nói với mình, đừng khóc, đừng khóc ra ngoài. Dương Ái Quốc nhìn em gái nghiêm mặt, Đường Tiêu Mễ lại bộ dạng điềm đạm đáng thương, thật ra, kì thực Dương Thắng với Dương Sơ Nhất ko biết làm sao cho đúng, nếu đối lại là người khác dám ăn hiếp Đường Tiêu Mễ bọn họ đã sớm nổi giận, nhưng người đó vì sao lại là Dương Ái Hoa

“ Ái Hoa, Tiêu Mễ còn nhỏ”

Trong ánh mắt của Chu Vinh Lâm thoáng qua tia thất vọng, đưa tay kéo tay Dương Ái Hoa : “Tiêu Mễ mẹ con có làm món củ sen đường phèn con thích, muốn ăn ko?”

Đường Tiêu Mễ cúi đầu nhìn Chu Vinh Lâm cùng Dương Ái Hoa nắm tay, trong lòng cảm thấy đau nhói, nước mắt lăn dài, Đường Sơ Nhất bên cạnh, đau lòng nói :

“Tiêu Mễ?”

Anh yêu thương nhìn cô em gái này bình thường cười hi hi ha ha, chưa từng nhìn thấy cô khóc, nhưng...

Tiêu Mễ trong lòng cả kinh, nhất thời cảm thấy ko có chỗ để trốn, xoay người chạy ra ngoài, 3 anh em Dương gia vội đuổi theo, muốn kéo Tiêu Mễ lại

“ Các người ai dám đuổi theo nó?”

Bề ngoài Dương Ái Hoa nhìn qua dịu dàng giống người phụ nữ truyền thống, nhưng được Dương Thắng cưng chiều từ nhỏ, Dương Ái Quốc và Dương Ái Dân nâng niu trong lòng bàn tay, tranh cường hão thắng, khí thế kia, cũng ko phải ngày 1, ngày 2 có thể tạo thành. Dương Sơ Nhất bọn họ làm sao dám phản kháng?. Không thấy ông nội đảng kia còn ko dám nói lời nào sao?

“ Tính tình của nó giống y chang ba của nó, bướng bỉnh ngang ngược, cứ kệ nó đi”

Thanh âm của Dương Ái Hoa mặc dù run rẩy nhưng cũng rất kiên quyết. Đường Tiêu Mễ nghe được những người này, chậm rãi xoay người, chỉ cảm thấy tâm trống rỗng, nhìn mẹ thật sâu, trong lòng không phải ko thấy hận!

Sắp hết năm, thành phố N vẫn còn rất lạnh, Tiêu Mễ lau nước mắt, cương bách chính mình nặn ra nụ cười khó coi, mình muốn đi đâu đây?. Ông nội ở chỗ nào?. Hay trở về chung cư? . Nhớ tới sau khi trở về thành phố N chưa đến thăm Phương Vân , dù sao cũng ko có chuyện gì làm, Tiêu Mễ định thuê ô tô đi Vân Súc, thời điểm đến Vân Súc. Phương Vân đang nói chuyện với khách, nhìn thấy Tiêu Mễ ánh mắt sáng lên, cùng khách chào hỏi sau đó tới ôm Tiêu Mễ

“ Dì Vân ” Đường Tiêu Mễ dẫu môi, cười nhìn Phương Vân.

“Tiêu Mễ rốt cuộc cũng trở lại a, mấy ngày trước nghe Kiến Quân nói con đã trở về, đang muốn tìm con đây”

“ Nèn con mới tới thăm dì Vân a” Đường Tiêu Mễ cảm thấy ngượng ngùng.

Ở trước mặt Phương Vân, Đường Tiêu Mễ cảm thấy mình giống như em gái của cô ấy, rất thoải mái. Phương Vân mặc dù hơn 30 tuổi tóc vén lên, lộ ra chiếc cổ thon dài đẹp mắt, trên mặt cũng ko tìm được nếp nhăn, chỉ có mùi vị thành thực, vóc người cũng được chăm sóc tốt, ko có mùi thơm linh tinh như trên người những phụ nữ khác, ngược lại có mùi nhàn nhạt, khiến Tiêu Mễ ko nhận được muốn thân cận, Tiêu Mễ thường hâm mộ nghĩ nếu như cô đến cái tuổi của Phương Vân, có thể được như vậy, thì thật tốt

Phương Vân mang theo Tiêu Mễ vào trong phòng, lựa ra 1 cái áo khoác màu vàng nhạt, bảo Tiêu Mễ mặc vào, Phương Vân vì ánh mắt của mình mà cảm thán, bởi y phục này rất thích hợp với Tiêu Mễ, vóc người thon dài, eo nhỏ cũng hiện ra. Da Tiêu Mễ vốn rất trắng, nên vào vàng sẽ tôn lên màu da của cô, thanh xuân tịnh lệ nhưng ko mất đi nét hoạt bát phối với giày bó màu đen làm cho cả người sáng lên

“ Dì Vân , không cần phiền phức như vậy, con mặc quần áo tùy tiện là được rồi” Tiêu Mễ rất ít mặc như vậy, có chút ngượng ngùng

“ Ngoan, dì chọn mấy bộ này cho con đều là đặc chế, chỉ những cái này mới xứng với Tiêu Mễ của chúng ta nhất, cũng chính là muốn em làm công việc quảng cáo cho cửa hàng của dì ” Phương Vân lôi kéo tay của Tiêu Mễ rất là dịu dàng.

“ Dì Vân , năm nay muốn tới chỗ ông nội mừng lễ năm mới, dì đi ko?”

“dì làm sao có thể đi?”

“ Tại sao ko thể đi?” Tiêu Mễ có chút gấp gáp hỏi :

“ Dì là bạn gái của chú, sau này là thím của con rồi, ông nội khẳng định cũng hy vọng dì tới”

Phương Vân thở dài một cái, ánh mắt có chút mê ly :

“ Tiêu Mễ, dì Vân cũng rất thích con, không xem con như người ngoài, con cũng biết, dì chỉ là bạn gái của chú con , dì đã chờ 10 năm rồi, nhưng vẫn chỉ là bạn gái”

Phương Vân cười khổ:

“ Dì đã ko còn trẻ, lần đầu tiên dì nhìn thấy con , con mới học cấp 2 bây giờ con cũng đã trưởng thành, cũng nên có bạn trai”

Đường Tiêu Mễ ko lên tiếng, chỉ nắm chặt tay Phương Vân, trong lòng mỗi người đều có 1 nỗi đau, cô nhất định phải tác thành cho dì Vân và chú 2

12. Chương 12

Ba người phụ nữ ngồi ở trong góc sáng sủa, người thì thanh thuần, người thì khả ái, người thì xinh đẹp, ba người cười náo, ôm nhau thành 1 đoàn, Đây là lần đầu tiên Triệu Vi gặp mặt Nguyệt Như, nhưng hai người lại quen thuộc như thế, lúc này ngược lại bỏ Đường Tiêu Mễ qua 1 bên

“ Tổ nói, Tiêu Mễ, vì sao cậu còn cô đơn thế hả?. Cậu còn nhớ Lâm Dương đó sao?”

Người nói chuyện chính là Triệu Vi, lắc lắc ly rượu trong tay, quệt mồm, có chút bất mãn. Ánh mắt của Tiêu Mễ khẽ sáng ngời, khi cười lên lộ đôi mắt đẹp và lúm đồng tiền, khẽ ngượng ngùng nhưng kiên định nhìn cô :

“ Chuyện đó đã qua rồi, anh ta có lựa chọn của anh ta, tổ sẽ ko vì anh ta mà buông tha cả rừng cây”

Lâm Dương là đàn anh khóa trên của Đường Tiêu Mễ, đây là lần đầu tiên cô yêu. Học sinh mới báo cáo do anh ta ghi danh, cô không thể giống như nữ sinh khác có thể ngọt ngào gọi anh là sư huynh, khuôn mặt mộc ko chút biểu cảm, lễ phép nói tiếng cảm ơn. 2 người phát triển như thế nào ư?

Đường Tiêu Mễ thật ko nhớ rõ, tất cả đến thật đột nhiên rồi lại thật tự nhiên. Lâm Dương đối với cô quá tốt, buổi tối cô thường ngủ rất khuya, Lâm Dương sẽ ở trên mạng với cô, cô không thích đi phòng ăn xếp hàng ăn cơm, Lâm Dương sẽ gọi người mang đến phòng ngủ cho cô, kiên quyết ko để cô ăn mì ăn liền. Lâm Dương luôn nói cô quá gầy, Lâm Dương nhớ cô thích ăn quà vặt, Lâm Dương nhớ từng ngày kỉ niệm của

bọn họ, Lâm Dương luôn nói cô giống như 1 đứa bé, anh thường xoa mái tóc ngắn của Đường Tiểu Mễ, cưng chiều nói :

“ Tính khí của em giống như 1 đứa trẻ nha, nhưng anh có thể chịu được”

Thời điểm lần đầu tiên bọn họ hôn nhau là buổi tối, Đường Tiểu Mễ có thể cảm nhận được tiếng tim của Lâm Dương còn hơi thở nóng nóng của anh. Cô biết, nếu muốn cùng 1 người ở cùng nhau, ko ai thích hợp hơn Lâm Dương, ko ai tốt với cô hơn so với Lâm Dương đã từng, Đường Tiểu Mễ cảm động, là đau lòng, đối mặt với sự thật lòng của Lâm Dương, cô luôn ko có cách nào đáp trả lại, Đường Tiểu Mễ nghĩ đến tương lai, sau khi kết hôn, nghĩ đến sống, chết, rồi cùng nhau chung 1 nhà. Rất nhiều người sẽ ko coi trong 2 người bọn họ, bạn cùng phòng của cô thường nói :

“ Lâm Dương ưu tú như vậy, đẹp trai như vậy, ánh mắt thâm mĩ có phải có vấn đề không?. Sao có thể để ý đến cậu?”

Nói xong, 2 người cầm 2 tay của Đường Tiểu Mễ:

“ Chắc, chắc, cũng không có mấy lượng thịt, chẳng lẽ trai đẹp lại mê cảm giác này hay sao?”

Tôn Lâm bên cạnh liền cầm lấy mái tóc ngắn của Đường Tiểu Mễ :

“ Chẳng lẽ là tóc ngắn, Giống con gái chỗ nào?”

Ba người cứ như vậy dùng ánh mắt “ người nhạt được đại tiện nghi” nhìn chằm chằm Đường Tiểu Mễ. Đường Tiểu Mễ đỏ khóc đỏ cười , mắng :

“ Biến, bọn sắc nữ các cậu, chỉ biết ghen tị với tớ”

“ Nhìn xem, nhìn xem, cô gái này còn thường nói những lời thô tục, cả người sắp điên rồi”

Vương Duy Duy chỉ tiếc rèn sắc ko thành thép nhìn cô, Đường Tiểu Mễ cũng thường thường nghĩ, thật sự là do cô tích phúc, cho nên mới có 1 người bao dung yêu thương và quan tâm đến cô. Tương lai cũng tràn đầy hi vọng.

Cô nghĩ tới, mình rốt cuộc cũng có thể có 1 ngôi nhà, trong lòng cảm thấy ấm áp. Khi đó, Đường Tiểu Mễ mới 20, đến năm thứ 2 đại học, tuổi của cô so với bạn cùng lớp cũng nhỏ hơn 2 tuổi. bây giờ suy nghĩ lại. Khi đó vẫn còn quá đơn thuần.

Trong trường học đều đồn nói Lâm Dương với Phan Văn Đình đi chung với nhau, Đường Tiểu Mễ cũng ko muốn để ý đến loại tin đồn này, Lâm Dương rất ưu tú, nhưng Đường Tiểu Mễ tin tưởng anh. Cô cảm thấy, trên thế giới này, Lâm Dương chính là người đối xử với cô tốt nhất, và chỉ có anh sẽ ko làm thương tổn cô. Có lẽ, có nhiều nữ sinh theo đuổi Lâm Dương, nhưng Lâm Dương tuyệt đối ko phải người tùy tiện

Thậm chí Chu Tuệ, Vương Duy Duy họ cũng có chút kín đáo nói cho Đường Tiểu Mễ , rất nhiều việc không phải không vô căn cứ, nhưng Đường Tiểu Mễ cũng ko có dao động, cô không phải không biết Phan Văn Đình, cô ấy là hoa khôi của khoa Lâm Dương, chỉ là Lâm Dương chưa từng nói với cô chuyện này, đột nhiên có scandal này, Đường Tiểu Mễ cũng ko hỏi, nói rõ với Lâm Dương mình cũng ko quan tâm, cô cũng ko cần thiết phải để ý, mặc dù dạo gần đây bọn họ gặp mặt tương đối ít.

Nhưng Lâm Dương đã năm 4 rồi, ko thể cả ngày rảnh rỗi giống như cô, tự nhiên đi ăn dầm chua, rảnh rỗi đi gây sự không phải là tính tình của Đường Tiểu Mễ có

Hôm đó, Đường Tiểu Mễ nằm ở trên giường, mơ mơ màng màng nghe được tiếng chuông di động, vốn là ko để ý, nhưng tiếng chuông vẫn kiên nhẫn, chờ khi mở di động ra nhìn thấy số lạ, Đường Tiểu Mễ mắng câu bệnh thần kinh rồi tiếp tục ngủ, cô chưa bao giờ trả lời số lạ, chuẩn bị tiếp tục ôn chuyện với Chu công thì tiếng chuông tin nhắn lại vang lên, vẫn là số lạ đó, Đường Tiểu Mễ nghi ngờ mở ra xem :

“ Buổi tối 6h gặp ở Áo Khắc” Ký tên Phan Văn Đình.

Đại não vốn đang rơi trong trạng thái mơ mơ hồ hồ, nhưng nhìn thấy tin nhắn như vậy lập tức tỉnh táo, người đẹp tìm một nhân vật nhỏ như cô làm gì?. Chẳng lẽ vì tin đồn kia với Lâm Dương?.

Đường Tiểu Mễ lập tức hưng phấn, cô vẫn ôm tâm tình ngưỡng mộ nhìn nhân vật hoa khôi, bây giờ có cơ hội tiếp xúc gần gũi, lòng yêu thích cái đẹp mọi người đều có, Đường Tiểu Mễ cô cũng thích nhìn người đẹp

Đường Tiểu Mễ nhìn thời gian đã 5h, tắm rửa sạch sẽ, tóc còn chưa kịp sấy, tùy tiện mặc bộ quần áo thể thao chạy đến Áo Khắc, đúng rồi, Áo Khắc là tiệm trà sữa bên cạnh trường. có rất nhiều phòng, cũng bán rất nhiều đồ ăn vặt, buôn bán rất tốt, có rất nhiều người. Đi vào trong tiệm, người cũng ko nhiều lắm.

Vừa nhìn thấy đại mỹ nữ, Đường Tiểu Mễ âm thầm nghi ngờ, sẽ ko có người nhầm chán mượn danh đại mỹ nữ đùa giỡn cô chứ. Suy nghĩ 1 chút, đang chuẩn bị trở về kí túc xá, thì nhân viên phục vụ đã gọi cô lại :

“ Xin hỏi, cô có phải Đường Tiểu Mễ ko ?”

Lông mày Đường Tiểu Mễ khử nhíu, hít mũi, ngón tay hướng mình chỉ chỉ :

“ Anh đang nói chuyện với tôi sao?. Sao anh biết tôi là Đường Tiểu Mễ?” Chẳng lẽ cô cũng là người nổi tiếng?. Len lén cảm thấy sung sướng

“ Xin mời bên này, mới vừa rồi ko nhận ra”

Nhân viên phục vụ đem Đường Tiểu Mễ đầu óc đang mơ hồ dẫn tới 1 phòng trong tiệm, đẩy cửa vào vừa nhìn, bên trong rõ ràng là người đẹp hoa khôi, toàn thân mặc đầm ngắn, ăn mặc vô cùng kinh điển, Đường Tiểu Mễ cảm thấy chính mình là con gái còn không nhận được phải chảy nước miếng, mỹ nữ cấp đại thần, yêu nghiệt, tuyệt đối là yêu nghiệt a!

Đường Tiểu Mễ nhếch miệng, cười 1 tiếng, ko biết nói gì, nhưng vẫn thoải mái ngồi xuống

13. Chương 13

Từ Áo Khắc trở ra, Đường Tiểu Mễ cảm thấy rất lạnh, đầu óc trống rỗng, chỉ cảm thấy mình mặc quần áo thiếu một chút, quần áo thể thao rộng thùng thình như vậy, gió vừa thổi, lạnh buốt, tất cả đều đau

Lúc trở về kí túc xá, Đường Tiểu Mễ ngã xuống giường, bởi vì cảm lạnh rồi, nửa đêm phát sốt 3 người bạn cùng phòng sẽ lo lắng, Đường Tiểu Mễ mơ hồ ko nhớ rõ cô đã nói ko cần đi bệnh viện chỉ cần ngủ 1 giấc là được rồi. Khi Đường Tiểu Mễ tỉnh lại thì trời đã chạng vạng tối, mặt trời chiều ngã về tây, những đám mây màu đỏ đầy trời, cô nhìn thật lâu mới cảm thấy mình đang ở bệnh viện

“ Tiểu Mễ, em tỉnh rồi?”

Lâm Dương mở cửa, nhìn thấy Đường Tiểu Mễ đang ngẩn người, Đường Tiểu Mễ sững sờ nhìn anh, mới vừa rồi, thanh âm của anh rõ ràng là vui mừng, cô ko hề nghe sai, vì sao mới vài ngày ko gặp, đã cảm thấy xa cách như thế. Đường Tiểu Mễ nhớ lại ngày đó Phan Văn Đình chỉ nói với cô 1 câu :

“ Sau khi tốt nghiệp tôi và Lâm Dương sẽ đính hôn, anh ấy sẽ theo tôi đến thành phố S”

“ Tiểu Mễ, ... Tiểu Mễ...”

Thanh âm của Lâm Dương lộ ra lo lắng, nhẹ nhàng xoa đầu Đường Tiểu Mễ, Đường Tiểu Mễ kinh ngạc nhìn người trước mặt, cô có chút ko xác định được. Đường Tiểu Mễ liếm đôi môi hơi khô rách :

“ Lâm Dương, anh có chuyện gì muốn nói với em sao?”

Cô còn có 1 câu chưa nói, chỉ cần anh nói ko phải, em sẽ tin anh, em ko tin người khác. Lâm Dương hít một hơi, ko nhìn Đường Tiểu Mễ nói :

“ Uống thuốc trước đã, sau này hãy nói”

Đường Tiểu Mễ cảm thấy lòng thật lạnh, đoạn tình cảm của 2 người bọn họ vẫn luôn là Lâm Dương ở thế chủ động, cô ở thế bị động, cô vẫn ôm hi vọng, đời này có thể cùng anh bạc đầu giai lão, mặc dù cô nhỏ hơn anh 3 tuổi, anh vẫn luôn coi cô là đứa trẻ, nhưng ko phải cái gì cô cũng ko biết, cô hiểu Lâm Dương, Phan

Văn Đình là người tự phụ như vậy, cô ta đến tìm mình, có lẽ lúc ấy Lâm Dương ko biết, nhưng sau đó nhất định sẽ biết, nhưng anh vẫn ko giải thích, nói rõ tất cả. Hai người nhất thời im lặng, cho đến khi bọn người Vương Duy Duy đến thăm thăm Đường Tiểu Mễ, Lâm Dương đưa họ đến lầu kí túc, Đường Tiểu Mễ cũng không nhìn anh mà trực tiếp đi lên lầu, Lâm Dương lại kéo tay cô :

“ Trước cứ nghỉ ngơi thật tốt, sau này hãy nói”

....

Đường Tiểu Mễ nghĩ tới những điều này, trong lòng cảm thấy lạnh.

“ Đúng vậy a, Tiêu Mễ, có phải cậu ko thích hợp với trai đẹp ko?. Lần trước họp mặt bạn học cũ có ko ít cực phẩm, trường chúng ta cũng có a, Tiêu Mễ cậu chỉ cần nói 1 câu. Tổ sẽ kéo 1 hàng người đến cho cậu lựa chọn”

Nguyệt Như luôn nói trường học của họ có nhiều trai đẹp. Đường Tiêu Mễ a a nhìn 2 người bọn họ :

“ Trai đẹp nhiều như vậy, 2 người ko tính giữ lại cho mình sao?”

“ Xem cậu nói kìa, chúng ta quan hệ thế nào a, trai đẹp của bọn mình cũng chính là trai đẹp của cậu a, phải không Vi Vi?”

Nguyệt Như đã kêu Vi Vi rồi, Đường Tiêu Mễ hận ko thể cho 2 cô biết nhau sớm 1 chút. Vi Vi gật đầu như gà mổ thóc. Đường Tiêu Mễ ko để ý tới 2 cô, tự nhiên cầm ăn hoa quả và các món nguội. Nàng là người ko kháng cự được ăn uống, cũng may ăn thế nào cũng ko béo, hắc hắc, Tiêu Mễ nghĩ tới ko nhịn được cười lên

“ Ba người đẹp, có muốn cùng tôi uống 1 chén hay không?”

Tiêu Mễ ngẩng đầu lên, trong miệng tiếp tục nhai quả táo, người này mặc âu phục, khuôn mặt cũng có vài phần quyến rũ, nhưng, Tiêu Mễ âm thầm lắc đầu, cùng 2 người bạn liếc mắt nhìn nhau 1 cái. Đường Tiêu Mễ 1 tay ôm Vi Vi, tay kia ôm Nguyệt Như, càn rỡ hôn gò má của Nguyệt Như, lại hôn lỗ tai Vi Vi , sau đó khiêu khích cười như không cười nhìn một chút người đàn ông kia ,người đàn ông kia nhìn cảnh này , chỉ thầm than đáng tiếc, làm sao lại là một lesbian, ảo não đi nha. 3 người phụ nữ không có hình tượng cười đến run rẩy hết cả người, Đường Tiêu Mễ thâm nghĩ, sớm biết bảo chú bao cả căn phòng , vậy sẽ ít đi những phiền hà này rồi, đây cũng là một hội sở trên danh nghĩa của Tuyền Lâm, bên trong tiêu phí rất cao, nếu không phải người khác đưa cô cái thẻ VIP có thể dùng bất cứ lúc nào, thì phỏng chừng 2 người này cũng ko chịu đến nơi này

“ Tiêu Mễ, cậu càng ngày càng sắc a, dám hôn lỗ tai tớ, may là lão nương định lực tốt, nếu ko sẽ bị cậu mê hoặc rồi” Vi Vi cười đến ôm bụng kêu đau

Nguyệt Như cũng toét miệng cười, ko nói lời nào, vui vẻ nhìn về phía Tiêu Mễ. Tiêu Mễ tức giận nói :

“ Tổ cũng giúp cậu đuổi sắc lang rồi nha”

“ Uhm, ko tệ, mới vừa rồi là sói, bây giờ là hổ” Nguyệt Như nghiêm túc nói.

Tiêu Mễ không có kịp phản ứng, Vi Vi vừa cười nằm sấp trên người Tiêu Mễ, trong lúc nhất thời tiếng nói tiếng cười, hạnh phúc hơi thở tràn ngập.

“ Tổ chính là hoa đã có chủ. Tiêu Mễ, sắc nữ này, về sau cách xa tổ một chút” Vi Vi rút cuộc không cười, nghiêm trang nói.

“Ah, Vi Vi, tên nào to gan như vậy, dám giành mỹ nữ với tớ?” Tiêu Mễ làm bộ muốn nhào lên

“Đi chết đi.”

“Hai người đừng làm rộn á..., hình tượng ưu nhã của tớ. đều bị hai người điên cuồng phá hủy rồi” Nói xong, cũng lui về phía sau, ba người cãi nhau âm ỉ vui.

“Ai, ông chủ của bọn tớ, hẹp hòi chết được, mừng năm mới mới chia hoa hồng cuối năm” Vi Vi thở dài nói.

“ Biết đủ đi cậu, tớ còn là một học sinh cùng khổ nè” Nguyệt Như uống 1 ngụm rượu nói

“ Các cậu đều là những người phụ nữ có tài, đều là thành phần tri thức tài giỏi, cách xa tớ ra 1 chút a, tớ chính là người ko có việc làm a, aiz

” Tiêu Mễ vụng về sâu thở dài một hơi.

Nguyệt Như cùng Vi Vi liếc mắt nhìn nhau, trăm miệng một lời đến “Cắt ~”

Họ ngược lại rất hâm mộ sự cởi mở của Tiêu Mễ, Tiêu Mễ rất có khả năng, mặc dù lúc thi tốt nghiệp đại học ko tốt lắm, nhưng cô ấy vẫn mở 1 cửa hàng, những đồ vật bên trong đều tự mình thiết kế rồi mời xưởng làm, buôn bán rất tốt, có lẽ học trong sách ko ứng dụng được bao nhiêu, nhưng vẫn kiếm được tiền, ko cần phụ thuộc vào công việc, đương nhiên tốt hơn rồi

Tiêu Mễ cười cười không nói lời nào, nhìn trên sân khấu hôm nay ca sĩ ko có ở đây, bên này có chiếc đàn piano ko dùng đến, đột nhiên vui mừng nói : “ Tớ hát cho các cậu nghe có đc không?”

Nguyệt Như cùng Vi Vi từng nghe qua tiêu Tiêu Mễ ca hát , chỉ là cô vẫn không thích ở trước mặt người lạ quá lộ liễu, cho nên có chút kinh ngạc, cũng có chút mong đợi, đều gật đầu chờ đợi.

Tiêu Mễ đi tới bên đàn piano ngồi xuống, thật lâu không có đánh đàn nên có chút lạ lẫm, tiếng đàn trôi chảy vàng lên, người ngồi dưới đài cùng lắng nghe Tiêu Mễ, ngay cả Nguyệt Như và Vi Vi lần đầu nghe cô đàn cũng rất giật mình.

“ Trong đêm không có ánh trăng..... Trong phòng không có 1 bóng người..... Trong không gian cô độc chỉ còn sót lại 1 mình em..... Nghĩ đến anh, gần người đến khi trời sáng..... Trong bóng tối khuôn mặt anh chợt hiện hữu,..... nhìn em cười ngọt ngào.....Không biết vì sao lại xa vời vợi... Mới phát hiện ra anh đã ko còn bên cạnh em..... Anh bây giờ có nghĩ đến em ko?..... Anh bây giờ có nhìn thấy.... Bầu trời xa xa ... ánh sao lấp lánh..... Vì anh, sau này em nhất định..... Cất giữ một vị trí..... Tương lai có lẽ anh sẽ nhớ.... Từng có người yêu anh..... Từng có người nghĩ đến anh..... Vĩnh viễn âm thầm chúc phúc cho anh...”

Bài hát cũng ko thịnh hành, chỉ là, có một đoạn thời gian cô rất thích nó, vào lúc này khi hát ra bài hát này, giai điệu có chút bi thương, thanh âm của cô khàn khàn hát ra rất có ý vị, thời điểm hát cô nghĩ tới Lâm Dương, nghĩ tới người con trai cô thầm mến nhiều năm, nghĩ tới lý do vô lý cô mất đi mỗi tính đầu, nhớ tới mẹ, Chu Vinh Lâm cả tới người vợ kế của ba, nhớ tới ba, nhớ tới thế giới này, với tình cảm thật vô cùng kì lạ, khiến cô chỉ muốn trốn tránh

14. Chương 14

Phó Thụy Dương vừa vào cửa đã nhìn thấy 3 người Đường Tiểu Mễ, thanh xuân dạt dào, tốt đẹp khiến cho người ta hâm mộ, anh không có đi qua chào hỏi, chỉ là lẳng lặng quan sát Đường Tiểu Mễ, lúc Đường Tiểu Mễ ca hát, khiến anh kinh ngạc, sau đó, trong lòng lại có chút đau đớn, anh nhìn thấy Đường Tiểu Mễ mặt mày u buồn

“ Sau này, em nhất định có thể vì anh..... cất giữ 1 vị trí...”

Cô đang cất vị trí này vì người nào?. Anh cảm thấy mình có phần không bình tĩnh, muốn đi qua ôm cô vào trong ngực, rất muốn

“ Tiêu Mễ, đã xảy ra chuyện gì sao?” Triệu Vi thử hỏi Tiểu Mễ. Tiểu Mễ lắc đầu 1 cái, lại vui vẻ ăn hoa quả và các món nguội. Triệu Vi cùng Nguyệt lo lắng nhìn nhau, Tiểu Mễ vốn là như vậy, rất ít nói chuyện của mình, chẳng lẽ là vì Lâm Dương?. Nhưng Tiểu Mễ nói chuyện đó sớm đã là quá khứ rồi, hai người nhất thời ngồi phỗng đoán lung tung

“ Hai người đừng nhìn như thế a... gần đây tớ thích bài hát này thôi, đừng phát thần kinh a” Tiểu Mễ trong miệng tràn đầy đùa, mồm miệng có chút ko rõ. Triệu Vi hắc hắc cười :

“Tiểu Mễ, cậu đánh đàn thế nào bọn tớ không hiểu được à?. Mau thành thực khai báo”

“ Hừ, thăng thần sẽ được khoan hồng” Nguyệt Như nói

“ Hai vị đại nhân, tớ chỉ thuận tiện đàn mà thôi, như thế nào?. Hiệu quả như vậy sao?” Đường Tiêu Mễ chau chau mày

“ Ai ôi, chết tớ rồi, đừng phóng điện về phía tớ nữa”

Nhìn bộ dạng che mắt của Triệu Vi. Tiêu Mễ bật cười

“ Trẻ thế này, về nhà nhất định mẹ tớ sẽ cảm rằm, may mà tớ nói đi cùng Tiêu Mễ nếu không sẽ bị niệm chết”

Nguyệt Như dùng tay nâng đầu, có chút bất đắc dĩ. Tiêu Mễ cúi đầu, trong lòng có chút chua xót, ko nói gì

“ Tớ cũng vậy a, mẹ tớ đặc biệt thích Tiêu Mễ, nếu không phải Tiêu Mễ hẹn, nhất định ko rời được” Triệu Vi cũng thở dài 1 tiếng

“ Không phải đơn giản sao, tớ nay ở lại chỗ tớ là được rồi, dù sao đây cũng ko phải lần đầu tiên” Tiêu Mễ không có vấn đề nói.

“ Oa, tốt, Tiêu Mễ tớ đợi câu này của cậu này giờ” Triệu Vi vội vàng ôm cổ Tiêu Mễ. Tiêu Mễ bị siết cổ có chút thở ko nổi, ko nhịn được ho khan :

“ Chị 1, cậu muốn giết người à”

“ Hắc hắc, Tiêu Mễ, không có sao chứ?” Triệu Vi xin lỗi, vỗ vỗ sau lưng Tiêu Mễ

“ Tiêu Mễ, cậu làm người tốt làm đến cùng, tiền phạt tiền đến tây thiên, gọi điện cho mẹ tớ đi” Nguyệt Như lại gần, cười có chút đáng đánh đòn

“ Hai người các cậu giả bộ dùng mỹ nhân kế với tớ”

Tiêu Mễ quệt mồm giả bộ tức giận. Ba người ở trong mắt người khác tất nhiên là một cảnh đẹp khó tìm, ngoại hình thanh lệ, thanh âm ngọt ngào, rất nhiều người muốn đến gần, nhưng trong là địa bàn của ai?. Đường Kiến Quân, mặc dù ông ấy ko ra mặt, nhưng ông ấy sẽ để cho những người nhàm chán đến gần hòn ngọc quý của Đường gia trong địa bàn của mình sao?. Mặc dù có đề phòng, nhưng vẫn có người đi tới, là Phó Thụy Dương, hướng Nguyệt Như gật đầu 1 cái :

“ Nguyệt Như”

Quay đầu nhìn về phía Đường Tiêu Mễ ko nói lời nào. Đường Tiêu Mễ nghiêm mặt lại, không biết vì sao ở trước mặt anh, cô luôn cảm thấy thận trọng, Nguyệt Như nhìn thấy Phó Thụy Dương vào lúc này cũng thu lại:

“ Học trưởng, thật đúng lúc a.”

Triệu Vi là người tinh mắt, nhìn 2 người trước mặt thấy trai đẹp, khí thế cũng không đối, có chút ngạc nhiên nhìn 3 người, nhất là anh đẹp trai trước mặt, thật là cực phẩm a: “ Anh đẹp trai, không ngồi xuống nói chuyện sao?”

Phó Thụy Dương chau chau mày, ngồi xuống bên cạnh Đường Tiêu Mễ, khuôn mặt cô trong nháy mắt nóng bừng lên, khẩn trương liếc nhìn Nguyệt Như, sau đó hung hăng trợn mắt nhìn Phó Thụy Dương một cái, yêu nghiệt này, định phá hư quan hệ của bọn họ mà.

Đường Tiêu Mễ trừng mắt nhìn mình, trong mắt Phó Thụy Dương không để ý đến điều đó, chỉ thấy Đường Tiêu Mễ đỏ mặt, mắt to ngập nước, đăm đăm đưa tình nhìn anh, tha thứ cho anh tự luyện 1 chút, bình thường anh rất được hoan nghênh. Phó Thụy Dương tự giễu, sờ sờ mũi :

“ Tôi ở chỗ này quấy rầy đến các cô sao?”

Đường Tiêu Mễ cắn răng âm thầm nói :

“ Coi như anh cũng có chút hiểu biết”

Triệu Vi ngược lại rất tò mò:

“ Anh đẹp trai, anh xem, anh vừa mới tới, 2 sắc nữ này đã then thùng e lệ rồi, để Tiêu Mễ của chúng ta lộ ra dáng điệu này, anh là người thứ nhất, bội phục, bội phục”

Đường Tiêu Mễ chỉ tiếc rèn sắt ko thành thép, đá Vi Vi dưới bàn 1 cước, cô lại quên mất, lúc này Phó Thụy Dương đang ngồi cùng phía với cô và Triệu Vi, đá thế nhưng lại trúng Phó Thụy Dương rồi

Phó Thụy Dương không hiểu vì sao lại bị 1 cước, nghĩ 1 chút liền biết người này đá sai rồi, trong bụng cảm thấy buồn cười, Đường Tiêu Mễ đang kì quái nhìn Vi Vi bị đá 1 cước ko có phản ứng, lại nhìn thấy Phó Thụy Dương cười như ko cười nhìn cô, chợt tỉnh ngộ, không nhin được ôm trán âm thầm rơi lệ, ko xui xẻo như vậy đi, lần này vì sao lại ko nghĩ kĩ a!. Tại sao mỗi lần ở trước mặt anh ta đều bị tình cảnh như thế này, thần a!. Người mang con đi đi!

“ Ô, Tiêu Mễ, nhìn thấy học trưởng cũng ko cần kích động đến cầm ót đập đầu lên bàn a!, Yên tâm, đây tuyệt đối ko phải mơ a” Thanh âm của Nguyệt Như xa xa truyền đến

2 nữ 1 nam rất ko có phong độ cười lên, Đường Tiêu Mễ ngẩng đầu lên ai oán nhìn Nguyệt Như, nghĩ thầm, yêu nghiệt này, nếu ko phải mấy năm trước, cậu trêu chọc, vào lúc này làm sao hần có thể ngồi bên cạnh tớ a!

“ Học trưởng, Tiêu Mễ anh biết rồi, đây là Triệu Vi, Vi Vi, đây là học trưởng của tớ và Tiêu Mễ lúc ở trung học, Phó Thụy Dương” Nguyệt Như rút cuộc cũng nhớ tới 2 người

“ Anh đẹp trai, em có thể giống bọn họ gọi anh là học trưởng ko?” Triệu Vi tò mò hỏi

“ Ừm, cứ tự nhiên” Phó Thụy Dương cũng cười rất phong độ, anh vốn đang ngồi một mình trong góc uống rượu, nhìn thấy nét mặt tươi cười như hoa của Đường Tiêu Mễ, ko nhin được bước qua, chính anh cũng cảm thấy kinh ngạc, anh rất ít khi tùy hứng như vậy

“ Học trưởng, em có thể đến chỗ của anh làm được ko?” Nguyệt Như nhân cơ hội hỏi

“ Dĩ nhiên được, cô là sinh viên có tài, cầu còn ko được” Nguyệt Như đang là nghiên cứu sinh ở đại học S, xác thực là 1 sinh viên có tài

Đường Tiêu Mễ ý thức được Phó Thụy Dương đang nhìn mình, cô cũng không nói cho các bạn biết gia thế của mình, cô cho rằng đây là hào quang của cha chú, không liên quan đến cô. Nguyệt Như, Triệu Vi mặc dù mặc dù thường đi chơi chung, cũng chỉ nghĩ gia đình cô có điều kiện, cũng ko nghĩ đến điều gì khác

Bọn họ là những người phấn đấu, Đường Tiêu Mễ nhất thời có chút đau lòng, có lẽ chính cô cũng ko thích hào quang như vậy, nhưng nếu như có thể giúp được bạn bè, thì thế nào?

15. Chương 15

Phó Thụy Dương vừa vào cửa đã nhìn thấy ba người bọn Tiêu Mễ, đầy tươi trẻ, tốt đẹp, làm cho người ta hâm mộ, hần không đến chào hỏi, chỉ lẳng lặng một bên quan sát Tiêu Mễ, lúc nhìn Tiêu Mễ ca hát, hần kinh ngạc, sau đó trong lòng lại có chút đau đớn, Tiêu Mễ mặt mày u buồn, hần nhìn thấy rồi, “Sau này ta nhất định còn có thể vì người. . . . . Cất giữ một vị trí. . . . .”

Nàng đang vì người nào cất giữ vị trí này? Hần đột nhiên cảm thấy mình có chút không bình tĩnh. Muốn đi ôm người kia, hần muốn ôm nàng vào lòng, rất muốn.

“Tiêu Mễ, đã xảy ra chuyện gì sao?” Triệu Vi thử hỏi Tiêu Mễ. Đường Tiêu Mễ lắc đầu một cái, lại vùi đầu ăn một chút hoa quả và các món thịt nguội. Triệu Vi và Nguyệt Như lo lắng nhìn nhau, Tiêu Mễ vốn là như vậy, rất ít nói chuyện của mình, chẳng lẽ là bởi vì Lâm Dương đó? Nhưng Tiêu Mễ đã nói qua, sớm là quá khứ rồi, hai người nhất thời phỏng đoán lung tung.

“Hai người đừng nhìn a, gần đây ta thích bài hát này mà thôi, đừng phát diên nha”. trong miệng Đường Tiêu Mễ đầy dứa, nói có chút không rõ. Triệu Vi cười hắc hắc. “Tiêu Mễ, bỏ đánh đàn như thế, chúng ta không hiểu được à? Mau thành thực khai báo”.

“Hừ, thẳng thắn được khoan hồng”. Nguyệt Như không giúp.

“Hai vị đại nhân, ta là dễ dàng của trai đẹp, như thế nào? Hiệu quả như thế nào?” Đường Tiêu Mễ chau chau mày.

“Ôi, mê chết ta, nhanh, chớ hướng ta phóng điện”. Bộ dạng Triệu Vi giả đồ muốn che mặt lại. Đường Tiêu Mễ bật cười.

“Đã trễ thế này, trở về mẹ ta nhất định phải cảm rằm, may mà ta nói là đi tới chỗ Tiêu Mễ, nếu không thì bị một hồi tụng kinh chết mất”. Nguyệt Như tay xoa trán, có chút bất đắc dĩ. Đường Tiêu Mễ cúi đầu, trong lòng có chút chua xót, không nói gì.

“Ta cũng vậy a, mẹ ta đặc biệt thích Tiêu Mễ, nếu không phải là Tiêu Mễ hẹn ta, khẳng định không cho phép đâu”. Triệu Vi cũng thở dài một tiếng.

“Vậy còn không biết, tối nay cũng ở ta này, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên”. Đường Tiêu Mễ xem không có vấn đề gì, nói.

“Oa, Tiêu Mễ tốt, ta liền chờ bồ nói câu này”. Triệu Vi vội vàng ôm cổ Tiêu Mễ. Đường Tiêu Mễ bị ghìm có chút thở không nổi, không nhịn được ho khan: “Đại tỷ, người muốn giết người đền mạng”.

“Hắc hắc, Tiêu Mễ, không có sao chứ?” Triệu Vi xin lỗi vỗ vỗ sau lưng Tiêu Mễ.

“Tiêu Mễ bồ làm gười tốt đến cùng, đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên, gọi điện thoại cho mẹ ta thôi”. Nguyệt Như lại gần, nở nụ cười có chút đáng đánh đòn.

“Hai người các người đối với ta dùng mỹ nhân kế!” Đường Tiêu Mễ quệt mồ hôi giả bộ tức giận. Ba người ở trong mắt người khác tất nhiên là đáng thưởng thức, ngoại hình xinh đẹp, âm thanh ngọt ngào, rất nhiều người nghĩ muốn đến gần, thế nhưng bên trong là địa bàn của ai? Đường Kiến Quân, hẳn mặc dù không có ra mặt nhưng hẳn sao có thể để hòn ngọc quý trên tay Đường gia, ở địa bàn của mình, bị người vô vị đến gần? Mặc dù có đề phòng, nhưng vẫn có người có thể đi tới, là Phó Thụy Dương, nhìn Nguyệt Như gật đầu một cái: “Nguyệt Như”. Quay đầu nhìn về phía đường Tiêu Mễ không nói lời nào. Đường Tiêu Mễ thoáng chốc nghiêm nghị đứng lên, không biết vì sao a, ở trước mặt Phó Thụy Dương, nàng cảm thấy thận trọng. Lúc Nguyệt Như thấy Phó Thụy Dương cũng bật cười cợt: “Học trưởng, thật đúng lúc a”.

Triệu Vi là một người tinh ý, vừa nhìn hai người, nhìn thấy trai đẹp trước mắt, tinh thần cũng thay đổi, có chút ngạc nhiên quan sát ba người, nhất là cái anh chàng trai đẹp này, thật là cực phẩm a: “Trai đẹp, không ngồi xuống nói chuyện được chứ?”

Phó Thụy Dương chau chau mày, ngồi bên cạnh đường Tiêu Mễ, vẻ mặt Đường Tiêu Mễ nóng lên, khẩn trương liếc mắt nhìn Nguyệt Như, sau đó hung hăng trợn mắt nhìn Phó Thụy Dương một cái, tên yêu nghiệt này, tới phá hư quan hệ chúng ta. Đường Tiêu Mễ trừng mắt, nhưng khi nhìn trong mắt Phó Thụy Dương hoàn toàn không có chuyện gì mà chỉ thấy Đường Tiêu Mễ đỏ mặt, mắt to ngập nước, đắm đuối đưa tình nhìn nàng, tha thứ hẳn bị tự kỷ, bình thường hẳn rất được hoan nghênh. Phó Thụy Dương tự sờ mũi mình một cái, “Sao giống như tôi tới chỗ này quấy rầy đến các cô sao”.

Đường Tiêu Mễ cắn răng, âm thầm nói “Coi như anh tự hiểu lấy”.

Triệu Vi ngược lại rất là tò mò: “Trai đẹp, anh xem anh vừa tới, hai sắc nữ này cũng then thùng e lệ rồi, để cho Tiêu Mễ chúng ta có bộ dáng này, trai đẹp anh là người thứ nhất, bội phục, bội phục”.

Đường Tiêu Mễ chỉ tiếc rên sắt không thành thép, dưới bàn đá Vi Vi một cái, nàng lại quên, vào lúc này Phó Thụy Dương ngồi giữa nàng và Triệu Vi, nên đá trúng Phó Thụy Dương.

Phó Thụy Dương không biết vì sao bị một cước, nghĩ một chút thì biết rõ người này đá nhầm rồi, trong bụng cảm thấy buồn cười, Đường Tiêu Mễ đang kỳ quái, Vi Vi bị đá một chân thế nào không có phản ứng, lại một mắt nhìn thấy Phó Thụy Dương cười như không cười nhìn nàng, chợt tỉnh ngộ, không nhịn được cúi

trán dán xuống bàn âm thầm rơi lệ, đừng như vậy, lần này nên nghĩ như thế nào đây? Tại sao mỗi lần đều có loại “qua đen” này, thần a, người bắt ta đi thôi.

“Ồ, Tiêu Mễ, nhìn thấy học trưởng cũng không cần kích động đập đầu xuống bàn a, yên tâm, đây tuyệt đối không phải là mộng”. Giọng nói Nguyệt Như sâu kín truyền đến.

Hai nữ,, một nam rất không có phong độ cười lên, Đường Tiêu Mễ ngẩng đầu lên ai oán nhìn Nguyệt Như, nghĩ thầm, yêu nghiệt này nếu không phải là mấy năm trước người trên chọc vào, lúc này hẳn có thể ngồi bên cạnh ta à.

“Học trưởng, Tiêu Mễ anh biết rồi, đây là Triệu Vi. Vi Vi, đây là học trưởng của ta và Tiêu Mễ ở trường Tiểu Cao, Phó Thụy Dương”. Cuối cùng Nguyệt Như nhớ tới phải giới thiệu hai người.

“Trai đẹp, tôi cũng bắt chước bọn họ gọi anh học trưởng nhé” Triệu Vi đáng vẻ tò mò.

“A, cứ tự nhiên, xưng hô mà thôi.” Phó Thụy Dương cười rất là phong độ, hẳn vốn là một người ngồi ở trong góc uống rượu, nhìn thấy Đường Tiêu Mễ nét mặt tươi cười như hoa, liền không nhịn được đi tới, chính hẳn cũng có chút kinh ngạc, hẳn luôn luôn tự kiểm chế, rất ít tùy ý như vậy.

“Học trưởng, tôi có thể đến chỗ của anh làm công a”. Nguyệt Như nhân cơ hội hỏi.

“Tốt, cô là sinh viên tài năng, cầu còn không được”. Nguyệt Như đang là nghiên cứu ở đại học S, xác thực là sinh viên tài năng.

Đường Tiêu Mễ ý thức được Phó Thụy Dương đang nhìn mình, nhất thời có chút xấu hổ, nàng cũng không có nói qua gia thế của mình với các bạn, nàng vẫn cho rằng đây là hào quang của các bậc cha, chú, không có quan hệ gì với nàng. Nguyệt Như, Triệu Vi mặc dù thường đi phía Tây chơi, cũng chỉ là cảm thấy gia đình của nàng điều kiện không tồi, cũng không nghĩ gì khác.

Bọn họ đều là người cố gắng phấn đấu, Đường Tiêu Mễ nhất thời có chút đau lòng, chính nàng có lẽ không thích hào quang như vậy, nhưng nếu như có thể giúp được bạn bè, thì thế nào đây?

16. Chương 16

Phó Thụy Dương không phải người lỗ mãng, rất nhanh đi theo Triệu Vi và Nguyệt Như thân mật, Đường Tiểu Mễ thì cam chịu số phận gọi điện thoại thay cho từng người một để xin phép.

“Alô, chào dì, cháu là Tiểu Mễ, dạ, cháu cùng Nguyệt Như đang đi chung với nhau”, “Tốt, dì à, dì cho cháu mượn Nguyệt Như một đêm thôi”, dạ, cháu cũng nghĩ vậy dì a, hôm nào nhất định sẽ cùng Nguyệt Như về thăm dì”.

Thở dài một hơi, đưa tay ra hiệu, tiếp tục.

“Chào dì, cháu là Tiểu Mễ, Đúng vậy, dì a, dì cũng thật là lợi hại, tối nay cho Vi Vi ở đây cùng cháu nhé, Cám ơn dì, yên tâm, cháu sẽ coi chừng nó”.

Thở một hơi, Đường Tiểu Mễ đắc ý vỗ tay với Vi Vi: “Hai vị đại tỷ, đã giải quyết xong”.

Chỉ nghe một trận diên cuồng, “Thật hâm mộ Tiểu Mễ, quá tự nhiên đi, quả thật là thần tượng của chúng ta”. Triệu Vi Vi vội nói lời nịnh nọt, các nàng ở lứa tuổi này, nghĩ tự lập, nhưng không có năng lực, mặc dù không phải ăn bám gia họ hàng nhưng cũng không sai biệt lắm, Tiểu Mễ một mình ở một cái phòng, cũng không thấy cha mẹ nàng can thiệp vào, công việc mặc dù không kiếm nhiều tiền nhưng được tự do nhẹ nhõm, Vi Vi và Nguyệt Như rất là hâm mộ. Phó Thụy Dương có chút kỳ quái, nói với Triệu Vi: “Mẹ cô rất tin tưởng Tiểu Mễ sao? Nàng gọi một cuộc điện thoại là được?”

Ánh mắt Triệu Vi nhìn Phó Thụy Dương vô cùng áy náy, còn có một chút khi dễ: “Học trưởng đẹp trai, ba chữ Đường Tiểu Mễ đại biểu cho cái gì?”

Phó Thụy Dương có chút sững sờ, Nguyệt Như ở bên cạnh che miệng cười trộm, Đường Tiểu Mễ đầu đầy vạch đen, cứ như chọn lầm bạn tốt.

“Lúc đi học, Lão sư bắt ai yêu sớm, có hoài nghi ai, cũng sẽ không hoài nghi Tiểu Mễ, nàng là vật cách điện”. Triệu Vi ngễnh đầu, nói đến Đường Tiểu Mễ thuộc như lòng bàn tay, “Ồ trong mắt ba mẹ tôi, Tiểu Mễ là cô gái gương mẫu nhất thiên hạ”. Triệu Vi bắt đầu bẻ đầu ngón tay. “Tiểu Mễ sẽ không kết giao bạn bè lung tung, Tiểu Mễ làm việc có chừng mực, trên người Tiểu Mễ không có chút lằng lờ nào”.

Đường Tiểu Mễ có chút nhứt đầu, cái gì gọi là lằng lờ? Bên kia Vi Vi vẫn còn tiếp tục, “Tiểu Mễ rất kiên cường, Tiểu Mễ rất tự ái, Tiểu Mễ rất hiểu chuyện, Tiểu Mễ thật đáng yêu. . . . .”

Phó Thụy Dương phát tay cắt đứt lời của Triệu Vi, nghi ngờ nhìn Đường Tiểu Mễ một chút: “Cô ấy đồng ý cho cô nói khoa trương như vậy?”

Triệu Vi thấy Phó Thụy Dương không tin thì cảm thấy rất bất lực, thở phào phò không biết nói cái gì cho phải. Đường Tiểu Mễ dứt khoát không lên tiếng, ngằn ầu năm như vậy, nàng vẫn giả bộ là cô gái ngoan ngoãn, mặc dù không phải cố ý nhưng rất thành công. Nguyệt Như nói: “Học trưởng, anh phải tin, ở trong mắt ba mẹ tôi, Tiểu Mễ hoàn mỹ tuyệt đối như Vi Vi vừa mới nói, không có người nào bì kịp”.

Phó Thụy Dương nhướng nhướng mày, khề gặt đầu, cũng không nói nữa, Đường Tiểu Mễ từ trong mắt hần thấy một tia xem thường, một tia không đồng ý, trong lòng có chút mất mát và khổ sở nhưng cũng không làm sao được.

“Hai người các người a, nói bấy nữa thì cũng không cần đi chỗ của ta đâu, hừ”. Đường Tiểu Mễ bĩu môi. Triệu Vi ngượng ngùng cười một tiếng, lướt qua Phó Thụy Dương ôm lấy Tiểu Mễ: “Tiểu Mễ, bỏ tốt nhất, không nên như vậy chứ. . . . .”

Đường Tiểu Mễ xì cười một cái, thật không có biện pháp với hai người kia.

“Ta đưa hai cái chìa khóa dự bị cho các người, khi nào có thời gian cứ tới đây, dù sao ta rất ít trở về thành phố N”. Đường Tiểu Mễ trong lòng có chút chán nản, tự cười châm biếm một tiếng.

Nguyệt Như và Triệu Vi đều nhìn ra hôm nay tâm tình của Tiểu Mễ có chút không vui, suy nghĩ một chút, Nguyệt Như thử dò xét nói: “Tiểu Mễ, hai người cãi nhau sao?”

Đường Tiểu Mễ có chút bần khoản, liếc nhìn Phó Thụy Dương, hé miệng cười cười.

Triệu Vi biết Tiểu Mễ có chút cố kỵ Phó Thụy Dương, nàng không thích ở trước mặt người quen thân nói chuyện, liền nói: “Nguyệt Như, khuya lắm rồi, chúng ta đến chỗ Tiểu Mễ ngủ rồi nói chuyện sau”.

Nguyệt Như ánh mắt sáng lên, “Tốt, tốt, rất nhớ chỗ ở của Tiểu Mễ nha”.

Phó Thụy Dương trong lòng rất không thoải mái, cô gái này giống như là đề phòng hần, mỗi lần đều dùng loại ánh mắt cảnh giác nhìn mình, nhìn vẻ mặt của nàng đỏ lên, còn tưởng nha đầu này thích mình, bây giờ mới biết là tự mình đa tình, cô gái này rõ ràng đối với mình là tránh không kịp. Phó Thụy Dương lần đầu tiên hoài nghi mị lực bản thân.

“Học trưởng đẹp trai, hay là nhờ anh đưa chúng tôi đến chỗ ở của Tiểu Mễ được chứ?” Triệu Vi nói.

“Vi Vi, hay là chúng ta trở lại đi, học trưởng rất bận rộn.” Đường Tiểu Mễ vội vàng nói, tiếp xúc Phó Thụy Dương ở khoảng cách gần như vậy, nàng cảm thấy sợ, giống như nàng bị nhìn thấu, loại cảm giác đó rất không thực tế. Nàng kháng cự loại cảm giác không thể nắm bắt này, càng sợ mất lý trí.

Phó Thụy Dương cũng không tức giận, trong lòng muốn xem trò vui, Đường Tiểu Mễ này càng cự tuyệt, hần càng tò mò, hần cũng muốn biết, Đường Tiểu Mễ này rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

“Đưa mỹ nữ về nhà là vinh hạnh của tôi, Nguyệt Như, Vi Vi, chúng ta đi thôi”. Sau đó cũng không nhìn Đường Tiểu Mễ, trực tiếp đi ra bãi xe, Đường Tiểu Mễ tức giận cắn răng.

Triệu Vi ngược lại không muốn nghĩ quá nhiều, vui vẻ đi theo Phó Thụy Dương ra ngoài, Nguyệt Như có chút tò mò quan sát Phó Thụy Dương và Tiểu Mễ, trong lòng cảm thấy kỳ quái, hai người này buổi tối tinh thần thật sự không đúng, trước kia cũng chưa từng nghe qua bọn họ có giao tiếp, thậm chí là bởi vì mình nên Tiểu Mễ mới biết Phó Thụy Dương, chẳng lẽ mình đã bỏ qua trò vui gì rồi sao?

17. Chương 17

Ba người Nguyệt Như chen chúc chỗ ngồi ở phía sau, Triệu Vi có chút nổi cáu, “Tiểu Mễ, bồ ngồi phía trước đi, chen chúc phía sau làm gì?”

Nguyệt Như cười nham nhở, Đường Tiểu Mễ có chút sững sờ, tay chỉ cái mũi của mình: “Tại sao lại là ta?”

“Ai bảo bồ nhỏ nhất, nghe lời của chị, ngoan, đừng làm trở ngại ta và Nguyệt Như bồi dưỡng tình cảm a, đừng quên, hai ta lại là lần đầu tiên gặp mặt đấy”. Triệu Vi cười hả hê. Đường Tiểu Mễ lười phải xuống xe, trực tiếp từ ghế sau bò ra ghế phía trước, trong miệng không vừa lòng lắm bầm nói. Có lẽ là Đường Tiểu Mễ chân không cẩn thận quệt trúng Triệu Vi, Triệu Vi bất mãn đẩy nàng một cái, sức nặng không bị khống chế, Đường Tiểu Mễ lập tức ngã úp sấp trên đùi Phó Thụy Dương, ba người đồng thời bật cười, Đường Tiểu Mễ mặt lập tức đỏ tới mang tai, giùng giàng muốn đứng lên, Phó Thụy Dương cười đỡ nàng dậy, đặt vào chỗ ngồi làm xong, vẻ mặt càng đỏ hơn. Chợt quay đầu lại cảm tức nhìn Triệu Vi: “Triệu Vi! Bồ quá không nghĩa khí!”

Triệu Vi cười úp sấp Nguyệt Như trong ngực: “Tốt Tiểu Mễ, ta đều đưa người đến trai đẹp trong ngực rồi, không ai so với ta nói tiếp nghĩa khí.”

Đường Tiểu Mễ đột nhiên nhớ tới Nguyệt Như, chợt dạ quay đầu lại, trong miệng thỉnh thoảng lẩm bẩm, cần nhả một chút tỏ vẻ bất mãn. Trừ Đường Tiểu Mễ, mỗi người đều rất vui vẻ. Một âm thanh quỷ quái lại vang lên, Đường Tiểu Mễ sợ hết hồn.

“Ha ha, Tiểu Mễ, bồ làm sao lại bị trêu chọc như vậy?” Lần này cũng là Nguyệt Như, cười không được. Đường Tiểu Mễ âm thầm phát hận, quay đầu lại nhất định phải đổi tiếng chuông này.

“Tiểu Mễ, em đang ở đâu?” Là Dương Sơ Nhất.

“Trên đường về nhà”. Đường Tiểu Mễ không biết phải nói gì, ông ngoại và bọn họ nhất định rất lo lắng cho mình.

“Thế nào trẻ như thế mới về nhà? Em đang ở đâu? anh cho người đi đón em”. Dương Sơ Nhất có chút nóng nảy. Đường Tiểu Mễ không nhịn được mỉm cười: “Được rồi, Sơ Nhất, có bạn bè đưa chúng em về rồi, không cần lo lắng”.

“Bạn bè? Nam hay nữ vậy?” Dương Sơ Nhất có chút gấp gáp rồi, đã trẻ thế này, bạn bè gì đưa nàng về nhà? Chẳng lẽ Tiểu Mễ đã yêu thương rồi hả? Dương Sơ Nhất nghĩ tới khả năng này, lòng cũng rối lên.

“Sơ Nhất, anh cũng rất tào lao”. Chợt dạ liếc nhìn Phó Thụy Dương, hắn cũng đang tràn ngập nụ cười nhìn mình, Đường Tiểu Mễ có chút sợ, hắn sẽ không nghe thấy chứ?

“Không nói với anh nữa..., em đầu tháng sẽ trở về chúc tết”. Suy nghĩ một chút rồi nói: “Giúp em nói lời xin lỗi với ông ngoại, cảm ơn anh Sơ Nhất”.

“Tiểu Mễ, người kia hình như là anh trai?” Triệu Vi thò cái đầu dài ra phía trước, nhiều chuyện hỏi.

“Bồ cũng muốn biết? Có muốn ta giới thiệu cho bồ hay không?” Đường Tiểu Mễ trêu ghẹo nói.

“Tốt thì tốt, nhưng mà hiện tại ta là danh hoa đã có chủ, hồng hạnh trèo tường không phải phong cách của ta, nếu không, giới thiệu cho Nguyệt Như? Hắc, hắc”

“Không được, anh Sơ Nhất của Tiểu Mễ khí thế quá mạnh mẽ, ta đã gặp một lần rồi, nắm bắt không được”. Nguyệt Như cong môi lắc đầu một cái.

“Sơ Nhất khí thế mạnh mẽ?” Đường Tiểu Mễ nghi hoặc nhỏ giọng nói thầm, “Tên yêu nghiệt bên cạnh này khí thế mới mạnh mẽ có được hay không?”

“A, Tiểu Mễ, một mình bồ lẩm bầm cái gì chứ?” Nguyệt Như hỏi.

Đường Tiểu Mễ liền vội vàng lắc đầu, lại chạm phải ánh mắt cười như không cười của Phó Thụy Dương, vội né tránh: “Ta nói, Sơ Nhất là người rất tốt”.

Độc đường cười cười, nói nói, cuối cùng đã tới biệt thự độc lập ở phía Tây, ba người xuống xe, Triệu Vi ngheo đầu nói với Phó Thụy Dương: “Học trưởng Trai đẹp, có muốn vào uống ly trà hay không?”

Đường Tiểu Mễ vội vàng kéo kéo ống tay áo của nàng, trừ Sơ Nhất, ba người bọn họ, nàng cho tới bây giờ không mang nam sinh về nhà.

Phó Thụy Dương nhìn thấy động tác nhỏ này của Đường Tiểu Mễ, trong lòng có chút tức giận, cũng không biểu hiện ra, lễ phép cười một tiếng: “Người đẹp có nhã ý mời, để lần sau nhé, tôi đi trước”.

Đường Tiểu Mễ thở phào nhẹ nhõm, chẳng biết tại sao lại có chút đau lòng. Còn có chút mất mát, Người đẹp có nhã ý mời? Hẳn thật sự rất được hoan nghênh. Mỗi lần nhìn hân, bên cạnh đều là con gái đẹp khác nhau như vậy.

Ba người đưa mắt nhìn Phó Thụy Dương rời đi, sau đó vào nhà, đem giày đá bay, cùng nhau nhào vào ghế sa lon.

“Cảm giác tự do thật tốt a, Tiểu Mễ, bỏ quá hạnh phúc!” Triệu Vi thầm thì nói. Nguyệt Như tràn đầy đồng cảm gật đầu một cái.

Đường Tiểu Mễ có chút chán nản, ngược lại nàng muốn có người ở bên cạnh quan tâm nàng, nàng nói thầm. Ba người dọn dẹp một chút ngã đầu đi nằm ngủ.

18. Chương 1 : Quyển 2

Buổi sáng, Đường Tiểu Mễ thức dậy làm điểm tâm, hai người kia còn đang ngủ, nàng có lúc yêu thích nấu ăn, nàng thích tự mình làm thức ăn. Nấu chút cháo trứng thịt nạc trứng bắc thảo, chiên trứng gà, nước ép trái cây, Nguyệt Như, Triệu Vi hai người rất cuộc rời giường. Hai người đồng thời ôm Đường Tiểu Mễ: “Tiểu Mễ, yêu bỏ chết mất, nếu ta là nam, ta khẳng định sẽ cưới bỏ”.

Đường Tiểu Mễ bữu môi, cầm đĩa gõ tay của hai người: “Buông móng vuốt của hai người ra”.

Ba người cười hi hi, ha ha, ăn xong điểm tâm, Đường Tiểu Mễ đưa các nàng mỗi người một chìa khóa dự bị.

“Tiểu Mễ, bỏ tính mừng năm mới ở đâu?” Triệu Vi ngồi xếp bằng trên ghế sa lon, vừa xem tin tức giải trí, miệng ậm ừ hỏi.

“A, đi đến nhà ông nội mừng năm mới a”.

“Ôi, Tiểu Mễ, tết âm lịch xong rồi bỏ thật muốn đi sao?” Nguyệt Như lật cuốn tạp chí, ngẩng đầu nhìn nàng, “Tiểu Mễ, nếu không, bỏ ở lại thành phố N, trai đẹp tìm đến, tình yêu ồ ạt, như vậy thì có lý do ở lại thành phố N rồi?”

“Ai, cái này hay, Tiểu Mễ, có muốn hay không chị giúp bỏ xem xét xem xét à?” Triệu Vi cười có chút xấu xa.

“Đẹp hai người, có tốt thì giữ lại cho mình đi, ông nội ta đây còn không biết làm sao để từ chối a”. Đường Tiểu Mễ có chút phát sầu. Triệu Vi, Nguyệt Như liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy có chuyện rồi, tất cả lại gần: “Xảy ra chuyện gì, nói một chút xem”.

“Chính là ông nội ta, ông lựa chọn đối tượng cho ta .....” Đường Tiểu Mễ ấp úng.

“Oa, ông nội bỏ thật gấp gáp, chuyện này cũng làm được, bá phục, bá phục”. Triệu Vi trong mắt sáng rỡ.

“Ai, vậy đối phương là người thế nào? Có cảm giác không?” Nguyệt Như dùng cùi chỏ chọc Tiểu Mễ một cái.

“Còn chưa nhìn thấy a, ta rất muốn hân quên chuyện này đi, hiện tại ta còn chưa muốn nghĩ đến, không nghĩ là nhanh như thế lại tìm đối tượng kết hôn?” Nhíu nhíu mày, nàng là thật không nghĩ, tình cảm với nàng mà nói là một loại xa xỉ.

“Tiểu Mễ, bồ nói không có tình yêu với đối tượng kết hôn?”. Hiếm thấy Triệu Vi nghiêm mặt nói. Nguyệt Như cũng lo lắng nhìn nàng. Đường Tiểu Mễ gật đầu một cái: “Ừ, có thể phải đính hôn trước, ta còn chưa gặp qua hắn, ta không muốn đính hôn, cũng không muốn làm ông nội thất vọng”.

Triệu Vi bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn Nguyệt Như một chút: “Nguyệt Như, bồ xem này, muốn cùng người xa lạ đính hôn, nàng còn nghĩ làm đứa bé ngoan, trời ạ.”

Nguyệt Như gật đầu một cái: “Cô gái này không cứu được”.

Ba người lại tiếp tục đùa giỡn. Mấy ngày kế tiếp ba người họ dính vào nhau, đi đến đường lớn, đi ăn các loại ăn vặt, đi cửa hàng mua sắm, Đường Tiểu Mễ ở trong phòng bếp làm thử các loại thức ăn, hai người kia thưởng thức miễn phí, mỗi ngày ăn bao tử tròn trịa, nằm ở trên sofa nói không ra lời. Đường Tiểu Mễ biết, các nàng sợ một mình cô đơn nên đổi lại cố gắng bồi tiếp mình, bạn bè như thế làm nàng rất cảm động cũng rất quý trọng, chẳng mấy chốc đã đến đêm 30, Nguyệt Như và Triệu Vi đều muốn về nhà ăn tết, Đường Tiểu Mễ cũng muốn trở về gia đình, lúc này ba người như con nít hợp lại, trở về cuộc sống của chính mình. Đường Tiểu Mễ đi cắt tóc, tóc có chút dài rồi, như vậy cắt một chút, có vẻ ngắn hơn, một chút rối loạn mềm mại ôm sát da đầu, người cũng hoạt bát hẳn lên, qua năm nàng được 25 tuổi. Gần tối, Tiểu Mễ đến chỗ Đường Kiếm, sắc trời đã tối xuống, xe không tốt bị vỡ bánh, nàng cười xe đạp lắc lư đi tới, trong đại viện rất có không khí mừng năm mới, khắp nơi đều sạch sẽ, dán lên câu đối có chữ phúc, cửa còn treo đèn lồng màu đỏ, trong không khí thoảng đưa mùi bánh trôi nước, trong phòng giống như không ít người, giọng nói, tiếng cười vui vẻ, trong lòng Đường Tiểu Mễ nhìn thấy bầu không khí lúc này cũng biến thành rất tốt, tề bào cả người giống như sống lại. Dem xe đạp đặt ở trong sân, sờ sờ vào bụng, hào hứng hô: “Bà nội, cháu đói bụng rồi”.

Đẩy cửa ra, trên mặt Đường Tiểu Mễ tươi cười, tất cả mọi người xông tới nàng cười híp mắt. Đi tới bên cạnh Đường Kiếm, đem túi đeo lưng để xuống, ôm cổ Đường Kiếm: “Ông nội, cháu đã trở về. Thật là nhiều người a”.

Đường Kiếm cười rất vui vẻ, vỗ vỗ mu bàn tay nàng. Đường Tiểu Mễ lại đi tới trước mặt người trung niên đứng yên này cửa cầu thang: “Ba.” Nước mắt rơi đầy hốc mắt.

Đường Quốc khánh trăm mối cảm xúc ngổn ngang, biết đứa con gái này năm nay đã trở lại năm, hắn liên tục làm thêm giờ trong một tuần lễ mới đem chuyện bên nước Mỹ kia xử lý xong, buổi chiều mới vừa xuống máy bay. Dem bảo bồi trước mắt rõ ràng gây đi rất nhiều ôm vào trong lòng, khuôn mặt tràn đầy dịu dàng.

“Chú Hai.” Đường Tiểu Mễ lại bị Đường Kiến Quân đi tới ôm thật chặt.

Đường Kiến Quân nét mặt nhu hòa, hoàn toàn không có gì là bén nhọn trên thương trường: “Tiểu Mễ chúng ta trở thành người lớn rồi”.

Đường Tiểu Mễ lúc này mới đi tới một vị nữ trung niên ngồi ở một góc ghế sa lon trước mặt: “Dì Trương”.

Nữ trung niên kia rất chăm chú, gật đầu một cái, nở nụ cười hòa ái dễ gần, “Đứa nhỏ này, ở Thành phố N lâu như vậy, cũng không về nhà”.

Đường Tiểu Mễ cau mày, cũng không nói tiếp, đi thẳng tới bên Đường Kiếm, nhìn một ông lão trước mặt và người thanh niên rất anh tuấn, trông rất quen mặt, khe cằm môi dưới, có chút xấu hổ. Lão nhân này nhìn rất tốt, dù sao ông ấy và tên yêu nghiệt đó có quá nhiều điểm tương tự, mặc dù tóc bạc trắng, trên gương mặt, dù đây về Phong Sương, ánh mắt sắc bén lóe lên một cái rồi mất, Đường Tiểu Mễ cũng không tránh, nhìn thẳng ánh mắt của hắn. Nàng mặc dù không kiêu căng, nhưng ở bên cạnh hai ông lão cũng không phải là chịu đựng, khi còn bé cũng đã gặp bao nhiêu người, giờ phút này đối mặt với ông lão này, ngược lại cũng không có chút luống cuống.

“Vị này nhất định là ông nội Phó rồi, ông nội thường nhắc tới ông, ông nội Phó khỏe”. Đường Tiểu Mễ lễ phép khom người xá một cái.

Phó Long Bưư lúc này mới cười ha ha, Đường Tiểu Mễ khá lắm, vốn đang có chút lo lắng, hiện tại tất cả đã xóa sạch, cười rất sung sướng, Đường Kiếm cũng cười theo, lão đầu này, còn sợ mình hại hắn sao, mình đem bảo bối yêu quý nhất đưa đến nhà cho bọn họ.

Đường Kiếm suy nghĩ một chút không đúng, hẳn chưa bao giờ nói qua cho Tiểu Mễ biết Phó Long Bưư họ gì, nàng làm sao biết mà gọi ông nội Phó? Ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Tiểu Mễ, Đường Tiểu Mễ cười cũng không để ý tới. Lại mỉm cười nhìn về phía nam nhân bên cạnh Phó Long Bưư.

“Học trưởng, không ngờ là anh”.

19. Chương 2 : Quyển 2

Đường Kiếm và Phó Long Bưư nhìn nhau, cùng lúc nói ra: “Các cháu biết nhau?”

“Chúng cháu là bạn học ở trường Tiểu Cao”. Phó Thụy Dương cười tao nhã lễ độ. Đường Tiểu Mễ cũng không nhớ đến, ông nội nói, đối tượng rất tốt là Phó Thụy Dương. Nghi ngờ nhìn Phó Thụy Dương một chút, sau đó gật đầu một cái, “Hắn là học trưởng của cháu ở trường Tiểu Cao”.

“Được rồi, lão già, đừng cố nói chuyện.” Trương Vân giận trách, trợn mắt nhìn Đường Kiếm một cái, sau đó sờ sờ lỗ tai Tiểu Mễ, “Hôm nay Tiểu Mễ chúng ta thích ăn sườn xào chua ngọt”.

“Bà nội, bà thật tốt”. Đường Tiểu Mễ vừa nhắc tới ăn, hai mắt tỏa sáng, “Chúng ta bắt đầu đi, ông nội Phó, người ngàn vạn lần không được khách khí nha”.

“Được, được, vẫn là đứa cháu nhỏ hiểu chuyện a, đáng tiếc nhà chúng ta là tiểu tử hồ đồ”. Phó Long Bưư tiếng nói rộn ràng mười phần, cười rất hào phóng. Nếp nhăn trên mặt Đường Kiếm nhất thời giãn ra, tiến tới bên tai Phó Long Bưư: “Lão Tiểu Tử, bảo bối ta đây không tệ chứ? Không có thua thiệt nhà các người chứ?”

Phó Long Bưư buồn cười chỉ vào Đường Kiếm, run run nói không nên lời, trừng mắt một cái, thu tay lại, gật gù hã hê đi tới bên bàn cơm ngồi xuống. Mắt Đường Tiểu Mễ bị giật mấy cái, ngoại trừ ở trước mặt nàng, rất ít khi thấy đến ông nội có vẻ mặt đáng yêu như vậy, quả nhiên là huynh đệ thân thiết của ông nội, quan hệ thật tốt, cái loại ăn ý đó là tồn tại trong xương, cho dù hùng hống hổ hổ lẫn nhau, trong mắt âm áp cũng là lau đi không sạch.

Cẩn cẩn môi, Đường Tiểu Mễ một tay lôi kéo Đường Quốc khánh, một tay lôi kéo Đường Kiến Quân, cũng đến trên bàn cơm ngồi xong. Phó Thụy Dương tầm mắt vẫn chưa rời khỏi Đường Tiểu Mễ, nhìn nàng trên mặt tràn đầy nụ cười, mình cũng không nhịn được khoe miệng cong lên, lắc đầu một cái, nhìn thấy sắc mặt Trương Anh Thụy âm trầm nhìn Đường Tiểu Mễ, Phó Thụy Dương có vẻ dăm chiêu, mặc kệ chuyện gì, đi tới ngồi vào bên cạnh Tiểu Mễ. Đường Tiểu Mễ có chút không tự nhiên nhưng lại không thể nói gì, rõ ràng, mọi người cố ý đem vị trí bên cạnh mình để lại cho Phó Thụy Dương rồi, nàng không muốn vào lúc này tự tìm phiền phức cho mọi người.

Chỉ là, Đường Tiểu Mễ cũng ở đây trong lòng âm thầm vui mừng, hôm nay coi như là xem mắt đi, đối tượng hẹn hò là ai? Phó Thụy Dương a, Phó Thụy Dương là ai vậy? Đại thần cấp yêu nghiệt a, cười trộm quan sát Phó Thụy Dương, nhìn ngoại hình này, nhìn vóc người này, chắc, chắc, nhìn gia thế người này một chút này, chắc, chắc.

Phó Thụy Dương nhất định không muốn tự mình nhanh chóng nhảy vào hố lửa này, hôm nay khẳng định là cũng tới đây làm dáng một chút, bên người hẳn mỹ nữ rất nhiều, lẽ nào chịu buông tha cả rừng cây, chỉ vì biết một cây cỏ đuôi chó đây?

Đường Tiểu Mễ thầm vui, dù sao mình cũng không vội, ông nội cũng giao phó lâu rồi, xác định Phó Thụy Dương thế nào cũng ở trước mặt hai ông già thành tinh này từ chối, Đường Tiểu Mễ giờ phút này đối với tương lai tràn đầy hi vọng, tràn đầy chờ mong, tràn đầy ý chí chiến đấu.

Phó Thụy Dương lúc này đây có cảm giác mình bị hồ đồ, cô gái này mới vừa rồi rõ ràng bộ dạng kinh ngạc, thậm chí hoảng sợ, giống như mình rất đáng sợ, vào lúc này lại một bộ dáng lại cười khúc khích, “Millie” cũng ăn trên mặt, còn đang vui sướng, chỉ là đầu óc của mình cũng thật nở hoa, vì sao giờ phút này cảm thấy Đường Tiểu Mễ đáng yêu như vậy?

Thở dài một hơi, Phó Thụy Dương bắt đầu lấy tay vỗ trán, lắc đầu một cái, tiếp tục cùng hai vị lão nhân

***

Hiểu ra, lúc này, mọi người trên bàn, đem nét mặt sinh động của hai người thu hết vào mắt, ánh mắt trao đổi lẫn nhau, không tẻ, có hy vọng.

20. Chương 3 : Quyển 2

Sau khi ăn xong, mọi người ở trong phòng khách tán gẫu, Đường Tiểu Mễ lên phòng của mình trên lầu hai thay quần áo khác, trong phòng có hơi nóng, nàng toàn thân có chút nóng rồi. Đang chuẩn bị xuống lầu, tại khúc quanh cầu thang, phát hiện Trương Anh Thụy sắc mặt nghiêm chỉnh, âm trầm nhìn mình. Đôi mày thanh tú nhướn lên: “Dì Trương, có chuyện gì sao?”

“Chuyện con đánh Trần Tuyết, ta còn chưa nói với cha con”. Trương Anh Thụy trong ánh mắt thoáng qua một tia lạnh lùng. Đường Tiểu Mễ không nói lời nào, nhìn chằm chằm vào mắt Trương Anh Thụy, không hề sợ hãi.

“Nếu muốn đi, cũng không nên trở lại, nếu muốn trở về, coi như con giả vờ giả vịt, cũng nên trở về biệt thự Tử Sam xem một chút, con bây giờ không nói tiếng nào như vậy, còn muốn ta đem kiệu lớn đi mời con sao?”

Đường Tiểu Mễ vẫn không nói lời nào, lắc thân, tiếp tục xuống lầu. Trương Anh Thụy một phát bắt được Đường Tiểu Mễ: “Đừng tưởng rằng con không muốn nói chuyện là tính xong rồi, nói thế nào, ta hiện tại cũng là trưởng bối của con!”

Đường Tiểu Mễ cười: “Dì đã là trưởng bối con, dạy dỗ con là đồng ý, dì có thể lớn tiếng một chút”.

“Ta không muốn trở mặt, tất cả mọi người không dễ chịu, ta cảnh cáo con, về sau còn dám đụng một sợi lông Tiểu Tuyết, thì thử xem”. Trương Anh Thụy trên mặt có chút ngưng ngưng, âm thanh có chút bén nhọn, cũng là hạ thấp đề-xi-ben rồi.

“Chuyện đó, dì có thể đi hỏi Tiểu Tuyết của dì một chút, xem cô ta nói cái gì, làm cái gì, oh, đúng rồi, con nhớ là ở cửa tiệm kia có camera theo dõi, dì có thể đi điều tra đem tới ông nội xem để ông nội làm chủ, đến lúc đó cái loại người nhà giàu mới nổi này có thể quang minh chính đại rồi đi thôi, còn nữa, về sau không nên tùy tiện lôi lôi kéo kéo những người khác Đường gia, dì Trương, dì nên biết, bọn họ sẽ không giống như con vậy, còn ôn hòa nhã nhặn ở đây nói chuyện với dì”.

“Con bé này . . . .”

“A, đúng rồi, gần đây tâm tình của con không tốt, cho nên dì không cần trông cậy vào con như trước kia, làm bộ khúm núm với dì”. Đường Tiểu Mễ trợn mắt nhìn, thay khuôn mặt tươi cười, nhẹ nhõm xuống lầu. Trương Anh Thụy dậm chân một cái, trong lòng hận hận, cũng đi theo xuống lầu. Hai người đều đi vào phòng khách, phía dưới bậc thang, phòng vệ sinh “chì” một tiếng mở ra, lông mày tuấn lãnh, ánh mắt đầy thâm trầm nhìn lúm đồng tiền như hoa của Đường Tiểu Mễ, tự nhủ: “Đường Tiểu Mễ, tôi càng ngày càng hiểu kỳ rồi”.

Đêm đó, Đường Kiềm, Phó Long Bưu hai người từ thư phòng ra ngoài, nhìn nhau cười, mọi người cũng không biết bọn họ đã nói những gì, tiền hai ông cháu Phó Long Bưu đi, Đường Kiềm lại gọi Đường Tiểu Mễ vào thư phòng, những người khác đều đuổi đi nghỉ ngơi, dù sao ngày mai là mồng một đầu năm, sẽ có rất nhiều người tới bái phỏng, đến lúc đó sẽ rất vội.

“Tiểu Mễ, chuyện lần trước ông nội nói với cháu, cháu còn nhớ rõ không?”

“Nhớ”.

“Hôm nay cũng coi như để cho các cháu gặp mặt, vừa đúng, các cháu cũng biết nhau, Thụy Dương là chàng trai rất xuất sắc, một tay tạo ra Phó thị, hẳn là con trai độc nhất của Phó gia, ta với ông nội Phó cháu đã thương lượng xong, tháng giêng đính hôn, Thụy Dương về sau cũng giúp cháu xử lý Tuyên Lâm, sau khi cưới các cháu phải sinh hai đứa bé, bất luận là nam hay nữ, đứa thứ hai phải thuộc về họ Đường gia chúng ta, về sau mọi thứ của Đường gia, tất cả thuộc về hắn, như thế nào?”

Đường Tiểu Mễ mặt thoát đỏ, thế này là thế nào? Kể cả đứa bé cũng đã nghĩ xong.

“Ông nội”. Đường Tiểu Mễ có chút hờn dỗi.

“Tiểu Mễ, ông nội già rồi, đừng trách ông nội bá đạo, ta hiểu biết rõ các cháu, người trẻ tuổi không thịnh hành cái này, nhưng không tìm được người đáng tin cậy, ông nội về sau không có cách nào yên tâm, cha của con với Chú Hai con, ông nội không trông cậy vào được, tiểu tử Kiến Quân kia đến bây giờ không ra sao, phụ lòng Phương Vân người ta; cha của con và mẹ con, ai..., Trương Anh Thụy kia, cha con hiểu rõ hơn so với chúng ta, rốt cuộc là không còn trẻ tuổi nữa, hấn không muốn bị dày vò nữa. . . . .”

Đường Tiểu Mễ mím chặt môi, gật đầu.

21. Chương 4 : Quyển 2

“Thụy Dương, tháng giêng sẽ làm lễ đính hôn, còn lại từ từ sẽ làm tiếp.” Phó Long Bưu tựa vào trên ghế nhắm mắt lại. Phó Thụy Dương không nói lời nào, trong đầu xuất hiện một bóng người, kinh hoàng, giữ một khoảng cách, tức giận, xấu hổ.

“Cháu cho rằng ta sẽ tùy tùy, tiện tiện tìm cháu dâu sao? Cháu đừng nhìn Đường Kiếm già rồi, chúng ta cùng một trong chiến hào lẫn ra đây, hấn cũng không phải là người đơn giản, cháu cho là cháu gái Đường Kiếm là cô bé vô tích sự sao?”

“Cháu đừng cho là cô bé Tiểu Mễ kia đơn thuần vô hại, trình độ học vấn so ra kém hơn cháu, ở một khu nhà trọ không tên để đi học đại học, hiện tại thì giống như cũng không có công việc gì nghiêm túc, Đường Kiếm sao để cho cháu gái bảo bối của hấn sống qua ngày như vậy?” Phó Long Bưu chợt mở mắt, thoáng qua một tia trí giả. Phó Thụy Dương gật đầu một cái: “Cháu với nàng trước kia mặc dù không quen thuộc, nhưng cũng đã gặp nhau mấy lần, hiểu rõ nàng không khéo léo giống như bên ngoài mặt ”.

Phó Long Bưu cười ha ha: “Cháu gái của Đường Kiếm không khéo léo sao? Thụy Dương, cháu cũng đừng xem nhẹ con bé này, mặc dù bây giờ Tuyền Lâm do Đường lão Nhị cầm quyền, nhưng bên trong, con bé này bỏ ra không ít công sức đấy”.

Phó Thụy Dương cau mày: “Thế nhưng, cháu nghe nói Đường Tiểu Mễ ở đại học, học rất yếu môn chuyên nghiệp, thành tích cũng như thế”.

“Hừ, chẳng nhọc cháu chờ có giả bộ hồ đồ, con bé cháu của Đường Kiếm kia, lúc mười sáu tuổi đã mời tất cả thầy giáo tốt nhất tới dạy cho nàng, mọi mặt đều có học qua, con bé kia không thể kém hơn cháu, huống chi, nàng còn có ông ngoại là Dương thắng, được hai cái lão già đó dạy dỗ, cháu cho rằng Đường Tiểu Mễ này có thể là một tiểu thư, một bình hoa sao?”

Phó Thụy Dương giống như là nghĩ đến cái gì, vẻ mặt cười cười: “Cháu hiểu rõ, ba anh em Dương gia đều nâng nàng ở lòng bàn tay, chỉ là Đường Tiểu Mễ này cũng thật sự kỳ quái, sinh trưởng trong hoàn cảnh như vậy, một chút cũng không lộ vẻ điều ngoa, thậm chí không kiêu căng”.

“Đường gia và Dương gia dạy dỗ không kém, ta lần đầu tiên nhìn con bé kia đã thích rồi, tuy bộ dạng ăn nói chỉ được một phần khéo léo nhưng đôi mắt kia sẽ không gạt người, sạch sẽ, thẳng thắn, thành khẩn”.

Phó Thụy Dương gật đầu một cái, tràn đầy đồng cảm, một đôi mắt trong suốt như vậy, làm cho người ta không nhịn được nghĩ muốn thân cận.

“Hai ông già chúng ta đã thương lượng qua rồi, con bé kia thanh tĩnh, về sau kết hôn cháu giúp nàng xử lý việc của Tuyền Lâm, về sau có đứa bé thứ hai, bất kể là nam hay nữ, phải mang họ Đường gia”.

Phó Thụy Dương cuối cùng không nhịn được, toét miệng cười, Phó Long Bưu hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái: “Tiểu tử thú, cháu nghe chuyện rất buồn cười phải không? Nói cho cháu biết, nếu cháu dám đem chuyện này làm hư, lão tử sẽ phế bỏ cháu”.

Phó Thụy Dương hất mặt, cười đến nghẹn, có thể không cười sao? Đây là hai lão ngoan đồng sao? Mình nghĩ đến cũng phát sướng, nếu là chúng ta không đồng ý, đi đâu sanh con cho các người, còn đứa bé thứ hai mang họ Đường, cảm thấy chính mình đang nằm mơ đấy.

“Ta hiểu biết rõ tâm tư của cháu, Phó gia chúng ta sau này phát triển, nếu như có thể thông qua Đường Tiểu Mễ lấy được sự ủng hộ của Đường gia và Dương gia, kết quả có thể nghĩ, chuyện này là thắng lợi hai lần, Đường Tiểu Mễ tính tình không tệ, ta rất thích nàng, con bé đó từ bộ dáng, năng lực, gia thế, cũng

không thiệt cho cháu dâu, chuyện khác không cần nói, chúng ta xác định thời gian rồi, cháu chuẩn bị một chút, đem những người không liên quan, tất cả đều giải quyết cho ta”. Phó Long Bư lại nhắm mắt lại, hướng Phó Thụy Dương phát tay một cái.

Phó Thụy Dương gật đầu một cái, xoay người nhẹ nhàng đi ra khỏi thư phòng, Đường gia? Dương gia? Đường Tiểu Mễ? Rất tốt.

Nếu như nhất định phải kết hôn, nhất định phải chọn đối tượng kết hôn, Đường Tiểu Mễ này thật là đối tượng lý tưởng, có năng, sự nghiệp của mình, Phó gia, mới phát triển tốt hơn, quan trọng nhất là mình cũng không ghét chuyện này, ngược lại, đối với cô gái kia, hẳn thật tò mò đấy.

Đường Tiểu Mễ, cô thì sao? Chuẩn bị xong chưa?

22. Chương 5 : Quyển 2

Tết năm nay, Dương gia trải qua rất không thú vị gì. Đường Kiềm cho người thông báo cho Dương Ái Hoa, muốn cùng Phó gia chọn ngày lành làm lễ đính hôn. Nói cách khác, cha mẹ hai bên muốn gặp mặt một lần, chuyện này coi như đã bàn xong rồi. Dương gia từ trên xuống dưới, từ Dương Thắng đến Dương Sơ Tam, đầu năm mừng một, tất cả uống rượu giải sầu.

Dương Ái Hoa biết được con gái của mình chồng cũng đã chọn xong, Đường, Phó hai nhà kết thân, làm cho nàng nhớ tới năm đó Đường, Dương hai nhà kết thân, trong lòng dù sao cũng có chút cảm giác. Sáu người đàn ông của Dương gia trong lòng đầy cảm xúc lẫn lộn, bảo bối này cưng chiều 24 năm, yêu thương 24 năm, một lời nói nặng cũng không nỡ nói. Đường Tiểu Mễ nói ngứa, lập tức có người gãi cho nàng từ đầu đến chân. Đường Tiểu Mễ nói đau, đàn ông Dương gia lo lắng nghiêm trọng. Đường Tiểu Mễ vừa khóc, đàn ông Dương gia hận không thể khóc theo được. Đường Tiểu Mễ cười một tiếng, đàn ông Dương gia thoải mái. Nếu không, Lâm Vĩ Ba làm sao nói sáu người đàn ông của Dương gia cưng chiều Đường Tiểu Mễ, quả thật làm người ta giận sôi, lời này tuyệt đối không mang khoa trương.

“Nếu không thì làm cho em gái dừng đi, hai bên cha mẹ gặp mặt, không có em gái sẽ không tính toán gì hết”. Dương Sơ Nhị cau mày, hai mắt có chút đỏ lên.

“Ta nói thẳng nhóc Phó Thụy Dương kia, không có việc gì lại đi nhớ thương Tiểu Mễ chúng ta làm gì, thì ra là sớm có dự tính trước”. Dương Sơ Tam hừ lạnh một tiếng, dùng sức vỗ bàn một cái, chống lại ánh mắt của cha hắn trừng mắt liếc tới một cái, rồi ngượng ngùng thả tay xuống, tiếp tục nói, “Lần trước ở Kim Ung, ta nhìn thấy tên kia nắm tay Tiểu Mễ không buông, ta nên đi đánh con mẹ nó”.

Dưới gầm bàn, Dương Sơ Nhị đá Dương Sơ Tam một cái, ánh mắt Dương Sơ Tam trợn lên, chống lại ánh mắt giết người của ba người Dương Thắng, Dương Ái Quốc, Dương Ái Dân.

“Ông nội, ông xác định Tiểu Mễ như vậy cùng người ta đính hôn?” Dương Sơ Nhị giọng nói có chút vội vàng. Dương Thắng há miệng nốc xuống một ly rượu, “Tiểu Mễ sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, ai lại như các cháu, không tìm được nơi chốn!”

“Nhìn xem này, anh uống so với người khác còn hung ác hơn”. Dương Sơ Tam cúi đầu nhỏ tiếng, làm mặt quỷ với Dương Sơ Nhị.

“Thằng nhóc, cháu nói cái gì?” Dương Thắng thẹn quá nổi giận. Dương Sơ Tam run lên, bốn người đàn ông run rẩy, Dương Thắng đời này chưa bao giờ nói thô tục, lúc còn trẻ cũng là tao nhã, lịch sự trai đẹp, mặc dù tham gia hành quân đánh trận, nhưng làm việc vẫn lịch sự, dĩ nhiên, trong lòng có lịch sự hay không cũng không ai biết được.

“Lão già Phó Long Bư này năm đó cùng Đường Kiềm là chiến hữu, Đường Kiềm nếu lựa chọn hắn, nhất định là tin được, ngược lại thằng nhóc Phó gia kia ta có nghe thấy, lòng dạ gian xảo, Sơ Nhất, cháu đi, trước khi Tiểu Mễ đính hôn, đem những cô gái bên cạnh hắn đánh một phát cho ta, đừng để cho Tiểu Mễ biết”.

Dương Sơ Tam ủ rũ cúi đầu, siết nắm tay lên tiếng, hắn có thể làm như thế sao? Bất đại ca đi dọn dẹp một đám phụ nữ tính là gì, ông cụ lên tiếng để cho chúng ta đi dọn dẹp tên Phó Thụy Dương kia mới phải, nghĩ tới khả năng này, ánh mắt của Dương Sơ Tam cũng sáng.

“Ái Quốc, Ái Dân hai người các con giúp đỡ một chút, chuyện muốn làm thuận lợi vui vẻ, hấn muốn cho người Phó gia biết, Dương gia chúng ta không có người cho phép bọn họ khi dễ Tiểu Mễ”. Dương Thắng dụi mắt, Tiểu Mễ đáng thương của ta, không cần ông ngoại rồi sao?

Đường Tiểu Mễ còn ngây ngô dại dột trông cậy vào Phó Thụy Dương nổi dậy, phản kháng một phen hai lão già độc tài, đợi đến mừng hai tết âm lịch thì nàng mới biết chuyện hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo của bản thân mong muốn. Phó Thụy Dương lái chiếc Audi, bao lớn, bao nhỏ xách vào trong nhà lớn, hoàn toàn bỏ qua con mắt trợn trừng của Đường Tiểu Mễ vì khiếp sợ, ước chừng miệng có thể nhét vào một cái trứng gà.

“Ông nội, bà nội, chúc mừng năm mới, chúc ông bà “phúc như Đông Hải, thọ sánh Nam Sơn”. Phó Thụy Dương để đồ xuống, miệng cực kỳ ngọt, nụ cười cực kỳ rục rịch. Đường Tiểu Mễ bộ mặt nổi vạch đen.

Ông nội? Bà nội?

“Chú Hai, năm mới vui vẻ, chúc mừng phát tài”. Lời này đúng là nói với Đường Kiến Quân.

Đường Kiến Quân tâm tình thật ra cũng không khác gì mấy người đàn ông của Dương gia, vào lúc này nghe Phó Thụy Dương gọi mình Chú Hai, hần không thể cho một cái tát đem hấn ném ra, chữ Bát ( ) còn không có chỗ đứng lên, gọi Chú Hai cái gì?

“Chú, Di, chúc mừng năm mới.” Vừa đúng lúc Đường Quốc khánh từ bên ngoài đi vào, gặp phải một màn này.

Đường Tiểu Mễ nhẹ nhàng thở ra một hơi, Phó Thụy Dương nếu gọi một tiếng cha, trái tim nhỏ của nàng đoán chừng không chịu nổi kích thích.

Đường Quốc khánh là một người nghiêm túc, buồn, vui không lộ ra ngoài mặt, chỉ có đối với Đường Tiểu Mễ mới có vẻ mặt ôn hoà, Phó Thụy Dương chào hỏi hấn, hấn cũng chỉ là đáp lễ, cũng không có biểu hiện quá thân thiết.

Tóm lại, đối với việc hai nhà kết thân, cả ba nhà, mỗi nhà đều có suy nghĩ riêng, Đường gia và Dương gia đều không nỡ, về phần Đường Kiếm, lão có ý tưởng của lão, tuy là không nỡ lòng, nhưng trong lòng vẫn cứng rắn thúc đẩy sự việc này.

Vào lúc này, nhìn thấy Phó Thụy Dương lễ phép thỏa đáng, cũng rất là vui mừng, ý bảo Trương Vân móc ra một bao tiền lì xì đưa cho Phó Thụy Dương, Đường Quốc khánh thấy, cũng móc ra một bao tiền lì xì, đưa cho Phó Thụy Dương, dĩ nhiên, Đường Kiến Quân cũng không thể thiếu được, đây là tập tục.

Lúc này thân phận Phó Thụy Dương là con rể tương lai Đường gia, cũng không phải là chó và mèo.

“Vậy ta, mang Tiểu Mễ đi nha”. Phó Thụy Dương nắm tay Đường Tiểu Mễ.

Đường Tiểu Mễ đại não tự động coi thường một động tác này, trong óc tràn đầy nghi vấn, đi chỗ nào?

23. Chương 6 : Quyển 2

Trương Anh Thụy mặt mày vui vẻ nói: “Đại tiểu thư của ta, đến nhà chồng không giống như con ở Đường gia, đừng nên cho mình đại tiểu thư nữa?”

Đường Tiểu Mễ tự động loại bỏ lời nói bén nhọn của Trương Anh Thụy, lẩn qua lộn lại, cũng chỉ nhớ hai cái chữ. Bà! Nhà! Đường Tiểu Mễ cảm giác mình có chút hít thở không thông, ai có thể nói cho nàng biết, đêm ba mươi mới gặp mặt, thế nào mừng hai tết lên chức trở thành nhà chồng? ánh mắt quét một vòng trong phòng, Phó Thụy Dương mày kiếm nhếch lên, cười có chút dụ hoặc, chỉ là có vẻ càng đáng đánh đòn. Ánh mắt của những người khác có chút né tránh.

Trương Vân đi tới, kéo lại cổ áo cho Đường Tiểu Mễ, sờ sờ mặt nàng, cầm tay Đường Tiểu Mễ nhét vào trong tay Phó Thụy Dương. Trương Vân lúc còn trẻ cũng đã ném khố cực, trên tay có không ít vết chai, lòng bàn tay rất thô nhẹ nhàng chạm trên mặt hấn, trên tay, hấn đột nhiên cảm thấy mát ươn ướt, thương cảm nhìn Trương Vân, dẫn đầu đi gặp Đường Kiếm.

“Tiểu Mễ a, ngoan. Cái gì cũng giúp cháu chuẩn bị xong, đến nhà bên đó, miệng phải ngọt ngào một chút”. Trương Vân lại quay đầu lại đối với Phó Thụy Dương nói: “Thụy Dương, Tiểu Mễ giao cho cháu, cháu hãy khoan dung cho nó, đứa nhỏ này có lúc thật bướng bỉnh, thay chúng ta chào hỏi ông nội của cháu nhé”.

Trương Vân đưa hai người đến cửa nhà, nhìn theo chiếc xe biến mất xa xa, ba người đàn ông của Đường gia phía trước cửa sổ nhìn Tiểu Mễ lên xe, tất cả trầm mặc. Trương Anh Thụy cảm thấy thật không thể hiểu nổi, nàng tới Đường gia đã vài năm như vậy, nhìn những người này rất nuông chiều Đường Tiểu Mễ, tuy nói Trần Tuyết không phải cốt nhục của Đường gia, nhưng ngay cả một chút mặt mũi cũng không cho mình, cũng chín năm rồi, Đường Kiếm sai cảnh vệ ngăn lại cho cho Trần Tuyết bước vào nhà này nửa bước, con gái mình kém chỗ nào?

Đường Tiểu Mễ cứ như vậy như rơi vào trong sương mù, bị Phó Thụy Dương nắm tay, đưa lên chiếc Audi kia. Hình như gần nửa ngày, Đường Tiểu Mễ mới tỉnh hồn lại: “Sao anh không sử dụng chiếc xe cũ kia?”

“Cũ?” Phó Thụy Dương suy nghĩ một chút, hiểu Đường Tiểu Mễ nói tới chiếc xe cứng Bước-Ba-Hertz, “Thật quá rêu rao, người già không thích”.

Đường Tiểu Mễ nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ xe làm mặt quỷ, anh còn huênh hoang khoác lác, thật là một tên yêu nghiệt, là con ngựa thành tinh, vì để người già thích, cũng không thèm nổi dậy phản kháng? Một tên không có phẩm chất, cầu hòa rồi hả? anh cầu hòa rồi, tôi làm thế nào? Tôi còn trông cậy vào anh lôi tôi ra hố lửa đấy. Nghĩ đến đây, trong lòng Đường Tiểu Mễ liền nổi giận, đối trá a, đối trá a, chẳng lẽ tên yêu nghiệt này muốn đem nhiệm vụ vinh quang phản kháng giao cho mình? Xấu, thật là xấu xa!

“Khụ khụ”. Đường Tiểu Mễ làm bộ vội ho một tiếng, “Học trưởng, anh có bạn gái chưa?”

Phó Thụy Dương ngón tay gõ nhịp trên vô lăng, chăm chú nhìn phía trước, trong giọng nói mang theo nụ cười: “Không có”.

Chưa? Đừng tưởng rằng mình lớn lên đẹp trai, nói dối cũng đẹp trai. Người này, nói dối còn cho là chuyện đương nhiên hay sao? Đường Tiểu Mễ trợn mắt, bĩu môi, dù sao đi nữa hắn đang lái xe, cũng không nhìn thấy.

“Học trưởng, ta rất dài dòng”.

“Oh”. Giọng nói bình thản.

“Học trưởng, ta rất lười”.

“Oh?” Nghi vấn.

“Học trưởng, ta đáng đáp không xinh đẹp, không có hương vị phụ nữ, đi ra ngoài sẽ làm mất mặt anh”.

“Thật sao?” Không chút để ý.

“Học trưởng, ta không có việc gì làm, một nữ lưu manh, rất phách lối, lần trước, lần trước, anh cũng thấy đấy thôi”.

“Ừ”.

Người này mạn, nhạt không chịu thì thế nào? Đường Tiểu Mễ nổi giận, mình cũng nói đến nước này rồi, còn không có phản ứng sao?

“Học trưởng, anh thật tính vì gốc cây cỏ đuôi chó như tôi mà buông tha cả khu rừng rậm sao? Rất không đáng a, tôi đây mất hình tượng, quá tổn hại đến uy danh anh rồi, học trưởng anh suy nghĩ một chút nữa đi, nếu không, trước hết thả tôi xuống xe nhé?” Đường Tiểu Mễ còn đang lải nhải, Phó Thụy Dương đánh tay lái, kết một tiếng, dừng xe ở ven đường.

“Ai nói cô là cỏ đuôi chó?”

“Ôi chao?” Đường Tiểu Mễ ngậm ngẫn cả người.

“Cô dù sao cũng coi như đoá hoa nhỏ, hoa nhài (Molly) như thế nào?”

Một chú chim nhỏ trong lồng nàng hát vang, đây là khen nàng sao? Hẳn đây là khen nàng sao? Phó Thụy Dương hài lòng nhìn Đường Tiểu Mễ sung sướng, khoe miệng nở ra một nụ cười.

Cô gái này, líu ríu, xem ra, cuộc hôn sự này, nàng rất ghét. Bất quá, từ từ sẽ đến, mua bán không thành thì cũng còn tình nghĩa, tình yêu là thứ đồ chơi dễ lừa gạt đứa bé, nếu muốn kết hôn, đương nhiên là muốn chọn người đem lợi ích lớn nhất cho mình. Nàng, chính là lựa chọn tốt nhất. Bởi vì hẳn cũng sẽ không bỏ qua nàng, huống chi, hẳn vẫn rất mong đợi, cô gái này còn có biểu hiện gì.

Cuộc sống, giống như đột nhiên đặc sắc làm sao!

24. Chương 7 : Quyển 2

Biệt thự Phó gia rất cổ kính, cửa chính truyền thống, bên trong là vườn hoa nhỏ, đi qua một lối nhỏ mới đến đại sảnh, Đường Tiểu Mễ rùng mình một cái, dừng lại không đi.

“Học trưởng, tại sao muốn tôi gặp người nhà?” Nếu là ba mẹ anh không thích tôi thì làm thế nào? Dĩ nhiên câu này không nói ra miệng, quá mất mặt rồi.

“Đường Tiểu Mễ, tôi tuyệt đối tin tưởng năng lực của cô”. Phó Thụy Dương mày kiếm nhướng lên, môi mỏng khẽ cong, mang bao lớn, bao nhỏ sải bước đi vào trong nhà. Đường Tiểu Mễ trừng mắt, dùng sức cắn ngón tay cái, trái tim đập thình thịch, người này làm sao lại bỏ lại nàng chạy trước? Vào lúc này phải chạy đuổi theo, tới đã tới rồi, nếu người ta không thích nàng không phải tốt hơn sao? Nàng đỡ phải suy nghĩ nổi dậy phản kháng thế nào, nghĩ xong, Đường Tiểu Mễ lại nổi lên ý chí chiến đấu sôi sục, nện bước bước nhanh vào.

Trong nhà bày biện đơn giản, xem ra chủ nhân rất biết thưởng thức, bộ bàn ăn, ghế bằng gỗ màu trắng, ghế sa lon và ghế dựa bằng mây tre, trên tường treo mấy bức tranh cổ.

“Ông nội Phó, chúc mừng năm mới, chúc ông thân thể khỏe mạnh”. Đường Tiểu Mễ ngoan ngoãn vái chào một cái, lại len lén liếc Phó Thụy Dương một cái, mặt không chút thay đổi, nếu không phải hai con người đen kia chợt lóe lên ý cười, Đường Tiểu Mễ nhất định sẽ cho là hẳn đang chăm chú nhìn mình. Vừa oán thầm, vừa quan sát hai người còn lại, hai người này rất dễ nhận ra, người nam tuy đã trung niên nhưng khuôn mặt người này với hẳn như là cùng một khuôn mẫu đúc ra, người nữ nhìn rất mỏng manh, cái miệng rất đẹp, Đường Tiểu Mễ rót cuộc biết gương mặt anh tuấn của Phó Thụy Dương từ đâu mà có, ba anh tuấn, mẹ xinh đẹp dịu dàng, hơn nữa đôi mắt kia, rất là nhu hòa, không giống mẹ của mình, nhìn như dịu dàng, thật ra thì hơn phân nửa là ảo giác, trong ánh mắt tràn đầy sắc bén và khôn khéo.

Nếu gọi Chú, Dì mạnh khỏe, giống như quá lạnh nhạt rồi, kêu ba, mẹ nhất định là không quen miệng, chết thì chết, cả nhà đang nhìn mình, nhất là học trưởng không lương tâm, đoán chừng lúc này đang bị ghen, muốn cười, có bản lãnh anh cứ cười đi.

“Ba Phó, mẹ Phó, khỏe”. Đây đã là cực hạn, chúc mừng năm mới cũng không nói ra miệng, Đường Tiểu Mễ vẻ mặt nóng lên, không nhìn được cách lớp quần áo thật dày véo bấp đùi mình, bắt đắc dĩ mặc quá nhiều, véo cũng không còn cảm giác, ánh mắt liếc về phía Phó Thụy Dương đang mỉm cười, đầu càng cúi thấp, cơ hồ chạm đến ngực. Đường Tiểu Mễ a, Đường Tiểu Mễ a, lúc máu chốt làm sao người lại suy sụp như vậy? mặt mũi Đường gia bị người ném hết rồi, lúc Phó Thụy Dương nhà người ta đi đến nhà các người, miệng vô cùng ngọt, mua một tặng một, còn mình bị hẳn mang đến, cái này thua một ván, xui xẻo mà.

Triệu Tử Quân liếc mắt nhìn phó Chấn Hoa, hai người trao đổi ánh mắt, đứng dậy đem Đường Tiểu Mễ đến ngồi vào bên cạnh. Trước cảm thấy Đường Tiểu Mễ là cháu gái độc nhất của Đường gia, vừa là cháu ngoại gái duy nhất của Dương gia, đang lo lắng đứa bé này sẽ rất ương ngạnh, phách lối, mặc dù Phó Long Bư đã quyết định chuyện này rồi nhưng hai người vẫn có chút lo lắng, tương lai thành người một nhà, thân phận đặc thù như vậy, nói lại không nói được, mắng lại không mắng được. Vào lúc này nhìn Đường Tiểu Mễ cả khuôn mặt đỏ bừng, cái đầu nho nhỏ cơ hồ đụng xuống ngực, Phó Long Bư giống như chớp mắt, cũng chú ý chặt chẽ bên này, khuôn mặt tràn đầy đắc ý, xem đi, ta chọn người kém sao? Con trai mình tuy vẻ mặt nghiêm túc, trịnh trọng nhưng ý cười trong ánh mắt cũng không thể lừa người được.

Một tiếng ba phó, mẹ phó cũng làm trong lòng hai người thoải mái, Triệu Tử Quân lúc còn trẻ là muốn sinh thêm con gái, bất đắc dĩ thân thể không được khỏe, kế hoạch trở thành phế thải, đến nay cũng chỉ có mỗi Phó Thụy Dương, lúc này nhìn Đường Tiểu Mễ gọi mình như vậy, suy nghĩ một chút, tương lai còn có thể kêu ba, mẹ, trong lòng liền giãn ra, cực kỳ hài lòng.

Triệu Tử Quân nắm tay Đường Tiểu Mễ, không khỏi nhíu nhíu mày, đứa nhỏ này cũng rất gầy, nhìn đáng đáp, mình phải bồi bổ tốt cho nàng, ngàn vạn lần không thể giống như mình được, thân thể không được khỏe, ngay cả đứa bé, đều chỉ sinh có một.

Đường Tiểu Mễ tay mặc dù gầy nhưng gần như không xương, ôn nhu mềm mại, Triệu Tử Quân hài lòng gật đầu, bộ dáng như vậy theo lời nói ông bà là người có phúc.

Đường Tiểu Mễ chỉ có cảm giác mình bị Triệu Tử Quân kéo ngồi vào bên cạnh, cũng không dám ngẩng đầu, tim đập thình thịch rối loạn, gần như muốn nhảy lên cổ họng, không hiểu rõ thái độ hai người này ra sao, nàng mãnh liệt ngẩng đầu hung hăng trừng Phó Thụy Dương một cái, lại bắt gặp bốn ánh mắt đồng loạt nhìn chăm chăm vào mình.

Sửng sốt ba giây đồng hồ, cả nhà cười lên, Đường Tiểu Mễ một phen xấu hổ, theo bản năng chui vào trong lòng Triệu Tử Quân, Triệu Tử Quân ngẩn ra, một thân thể mềm mại nằm trong lòng mình, sợi tóc ngắn ngùn tán loạn cọ cọ cảm của mình, nhìn chồng mình mỉm cười, ôm nàng vào trong ngực thật chặt rồi nhìn con trai mình bĩu bĩu môi: “Xem một chút phòng bếp chuẩn bị xong chưa, Tiểu Mễ đói bụng rồi”.

Phó Thụy Dương đứng dậy, nhìn thật sâu hai người phụ nữ đang ôm nhau, lại nhìn vẻ mặt hài lòng của ông nội và ba mình một chút, nhịn không được mà lộ ra nụ cười, hình như là chưa bao giờ có cảm giác thoải mái vậy.

25. Chương 8 : Quyển 2

Bữa cơm này, hoàn toàn làm Đường Tiểu Mễ không biết cái gì gọi là ăn ngon.

“Tiểu Mễ a, dù sao ngày mai cũng sẽ gặp cha mẹ cháu, tối nay ở lại chỗ mẹ Phó nhé”. Triệu Tử Quân nở nụ cười hòa ái, vẻ mặt dịu dàng, sắc mặt thân thiết, ánh mắt mong đợi. Đường Tiểu Mễ mới vừa chuẩn bị nhét thịt xào khô vào trong miệng, còn lơ lửng giữa không trung, nhìn Triệu Tử Quân cười ngây ngô, ánh mắt nhìn Phó Thụy Dương nhờ giúp đỡ, Phó Thụy Dương khóe miệng cong lên, trong ánh mắt tràn đầy khiêu khích.

Đem thịt bỏ vào trong miệng, nhai như sập đèn cầy, lại nhìn Phó Long Bư một chút, râu ria Phó Long Bư run lên, hiển nhiên cố nén cười lợi hại, không nhìn Đường Tiểu Mễ mà nhìn đi chỗ khác. Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn, lại đem ánh mắt cầu cứu ném sang Phó Chấn Hoa, ai ngờ, Phó Chấn Hoa lại gấp một miếng thịt thả vào trong chén Tiểu Mễ: “Thịt xào khô này là sở trường của mẹ Phó cháu làm đó, ăn rất ngon, ăn nhiều một chút”.

Cái gì gọi là khóc không ra nước mắt?

“Buổi tối không về, cháu sợ ông nội, bà nội lo lắng”. Đường Tiểu Mễ nhỏ giọng không còn hơi sức nói.

“Chút nữa ta gọi điện thoại nói với ông nội cháu một tiếng, tối nay ở lại nơi này”. Phó Long Bư hắng giọng một cái, mở miệng nói. Phó Thụy Dương cuối cùng không nhịn được, phốc một tiếng, không dám cười ra ngoài nên bị sặc, đứng dậy ho khan. Đường Tiểu Mễ ánh mắt sáng lên, cười đến hết sức dịu dàng, vội đến sẵn sóc, tay đặt sau lưng Phó Thụy Dương vỗ vỗ mạnh, trong miệng cắn răng, để cho anh thấy chết mà không cứu, tên nhát gan, uống phí gương mặt trắng yêu nghiệt, trả lại cho tôi thật tốt.

Phó Thụy Dương có khổ không nói được, cô gái này nhìn gầy teo, yếu ớt, thế nào mà hơi sức lớn như vậy? Đành bị nàng đánh ra nước mắt. Đường Tiểu Mễ giống như nông nô nổi dậy làm địa chủ, mở mày mở mặt, tất cả buồn bực trong lòng toàn bộ bay đi, quả thật mặt mày hớn hớn.

Nhìn hai người làm trò, ở trong mắt mọi người, đương nhiên không phải là chuyện như vậy, chỉ xem như hai đứa nhỏ đang liếc mắt đưa tình, trước kia lo lắng hai người không thể ở chung được, bây giờ nhìn xem, ở chung với nhau là không sai, thậm chí Triệu Tử Quân bắt đầu suy nghĩ bây giờ nên bồi bổ cho Đường Tiểu

Mẽ, vì tương lai ngày sau, chuẩn bị sẵn sàng cho đời thứ tư của Phó gia ra đời, thật đúng là lo toan chu đáo. Kết quả là, Đường Tiểu Mẽ bắt đầu cuộc sống lần đầu tiên không về nhà ngủ.

Biệt thự Phó gia cách đó không xa, một chiếc Land cruise, bên trong xe, ba anh em Dương gia đang ngồi.

“Đại ca, Tiểu Mẽ cũng ở bên trong một ngày rồi, hiện tại trời đã tối, tại sao vẫn chưa ra?” Dương Sơ Tam lớn tuổi hơn Đường Tiểu Mẽ không bao nhiêu, cũng dễ bị kích động nhất.

“Đúng vậy a, đại ca, Đường gia cũng không có tin tức gì như vậy, chẳng lẽ Tiểu Mẽ tối nay thật muốn ở nơi này sao?” Dương Sơ Nhị là một trong ba người trầm ổn nhất, vào lúc này cũng có chút lo âu. Dương Sơ Nhất trầm giọng không nói lời nào, một đôi mắt dài, nhỏ, bén nhọn nhìn chằm chằm vào nhà Phó gia: “Những cô gái kia đã giải quyết xong chưa?”

“Ừ, Phó Thụy Dương cũng chính là gặp dịp thì chơi, cũng đã đuổi đi rồi”. Dương Sơ Nhị gạt đầu một cái. Dương Sơ Tam lấy điện thoại di động ra: “Mặc kệ, ta gọi điện thoại cho Tiểu Mẽ”.

Dương Sơ Nhất, Dương Sơ Nhị liếc mắt nhìn nhau, không ngăn trở, cùng nhau nhìn chằm chằm điện thoại. Dương Sơ Tam, giống như là Đường Tiểu Mẽ có thể từ trong điện thoại nhảy ra. Đường Tiểu Mẽ vào lúc này đang cùng Triệu Tử Quân bày một mâm trái cây, nàng vốn thích làm bếp, Triệu Tử Quân vừa dịu dàng, xem trọng cuộc sống gia đình của người phụ nữ, cũng rất hòa hợp.

Tiếng nhạc ma quái vang lên? Đường Tiểu Mẽ đau buồn muốn chúi đầu vào mâm trái cây, một lần nữa nhắc nhở mình, nhất định phải đổi tiếng chuông này, nếu không mình sẽ bị buồn bực chết, trước khi mà bị người khác cười chết, không đáng chút nào.

“Tiểu Mẽ, chúng ta ra ngoài đi chơi a”. Dương Sơ Tam nói to. Đường Tiểu Mẽ cau mày nhấn nhỏ tiếng xuống, có chút ngượng ngùng gạt đầu một cái với Triệu Tử Quân rồi đi tới một bên nghe điện thoại: “Sơ Tam, em không có ở nhà”.

“Này, vậy em lúc nào thì trở lại?” Dương Sơ Tam cơ hồ đang xắn tay áo lên rồi.

“Em...em hôm nay không trở về được, thôi, dù sao ngày mai sẽ gặp mặt, đến lúc đó sẽ nói.” Đường Tiểu Mẽ nói xong liền muốn cúp điện thoại, ở nhà Phó Thụy Dương, nhiều người như vậy, nàng cũng ngượng ngùng vì hân quá càn rỡ, trong lòng buồn bực muốn chết.

“Ai, ai.” Dương Sơ Tam còn muốn nói điều gì, Dương Sơ Nhất đoạt lấy điện thoại di động: “Tiểu Mẽ, em ra đây, chúng ta đón em trở về”.

Đường Tiểu Mẽ sững sờ, Sơ Nhất bọn họ hân tới sao?

“Sơ Nhất, em không có ở chỗ ông nội”.

“Anh biết rõ em ở Phó gia, mau đi ra đây, một cô gái tại sao có thể ở nhà người ta muộn như thế?”. Giọng nói của Dương Sơ Nhất chưa bao giờ nghiêm túc như vậy.

“Không được, ông nội Phó đã gọi điện thoại cho ông nội, ông nội đã đồng ý rồi, bây giờ em đi thì không tốt lắm”. Đường Tiểu Mẽ một tay dùng sức bấu chặt vạt áo của mình, Trương Anh Thụy nói rất đúng, bây giờ đang ở Phó gia, không thể như ở Đường gia, không thể làm cho người khác khó chịu với nàng, nàng nhìn ra được, mẹ Phó, bọn họ rất ưa thích nàng, thật lòng cảm thấy thế, nếu nàng mắc cỡ, ngượng ngùng thì có vẻ giả dối.

“Tiểu Mẽ!” Dương Sơ Nhất có chút giận bản thân mình, không bảo vệ tốt cho em gái như vậy, để cho nàng bị ủy khuất ở một nơi không quen như vậy, có thể không sợ sao? Có thể thoải mái hay không? Có thể bị khi dễ hay không? Hân chẳng thể giúp được gì.

Dương Sơ Nhị nhìn đáng vẻ sững sờ của Dương Sơ Nhất tự động lấy điện thoại: “Tiểu Mẽ, nếu Phó Thụy Dương khi dễ em, nhất định nói cho nhị ca, chúng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn”.

Đường Tiểu Mẽ cắn cắn môi, mắt nhất thời có chút ươn ướt, nói không ra lời, nhưng rất nghiêm túc gạt đầu, cũng không để ý bên đầu điện thoại kia không thấy được nàng gạt đầu.

“Có phải bọn họ không yên lòng hay không?” Lần này, giọng nói của Phó Thụy Dương không có ý trêu đùa, từ phía sau nhẹ nhàng truyền đến.

Đường Tiểu Mễ cúi đầu, không muốn cho nhìn hấn nhìn thấy vẻ mặt của mình, nhưng bả vai đang rung rung đã bán đứng nàng.

Trong lòng Phó Thụy Dương bỗng dưng căng thẳng, tiến lên đem thân thể nàng kéo lại ôm vào trong ngực mình, nhẹ nhàng vuốt đầu Đường Tiểu Mễ: “Nơi này, về sau cũng là nhà của cô”.

26. Chương 9 : Quyển 2

Triệu Tử Quân sai người dọn dẹp một gian phòng rất sạch sẽ, rất ấm áp, Đường Tiểu Mễ lần đầu tiên ngủ ở nhà người khác, lần qua lộn lại, luôn cảm thấy không ngủ được, tuy nói, nơi này về sau là nhà chồng của nàng nhưng nàng vẫn cảm thấy khó có thể tin được.

Lại nói, Phó Thụy Dương bằng lòng bị trường bồi định đoạt như vậy sao? Đường Tiểu Mễ cảm giác loại người như hấn, tất phải có chiêu phòng bị của mình mới đúng, Đường Tiểu Mễ âm thầm gặt đầu, ngàn vạn lần không được để cho mình nhất thời gấp gáp phá hư kế hoạch người ta, không phải lo lắng, không phải lo lắng, nàng nói thầm trong lòng, chẳng biết ngủ lúc nào không hay.

Đường Tiểu Mễ có một giấc mơ kỳ quái, mơ thấy nàng biến thành một con cá vàng, xung quanh không có nước, nàng cơ hồ không thở được, nằm trên mặt đất, giấy giũa, kều gào nhưng nói không ra tiếng. Lúc này, có một con mèo đi đến, hơn nữa con mèo này rất giống Phó Thụy Dương, Đường Tiểu Mễ đã bị biến thành con cá vàng, trời sanh luôn có cảm giác sợ hãi đối với con mèo Thụy Dương này. Bất đắc dĩ, lúc này Đường Tiểu Mễ chỉ là một con cá vàng, cái gì gọi là “người là dao thớt ta là cá thịt”.

Con mèo Thụy Dương cười một tiếng cảm ơn, râu mép con mèo rung lên một cái, vươn đầu lưỡi hồng hồng liếm liếm, từng bước, từng bước đi tới con cá vàng Tiểu Mễ, bước đi ưu nhã như vậy, đây chính là chân mèo rón rén trong truyền thuyết, con cá vàng Tiểu Mễ nghĩ như vậy. Con mèo Thụy Dương dường như không có ý định ăn thịt con cá vàng Tiểu Mễ mà đưa móng vuốt béo múp míp, màu hồng gãi gãi và lật người con cá vàng Tiểu Mễ lên, quai hàm của con cá vàng Tiểu Mễ mở ra, đóng vào, thiếu chút nữa là nước mắt chảy xuống, nàng muốn kêu to: không cần ăn ta, không cần ăn ta.

Con mèo Thụy Dương dường như đem con cá vàng Tiểu Mễ làm món đồ chơi, cái tay màu hồng từng phát, từng phát vỗ lên người con cá vàng Tiểu Mễ, trong lòng con cá vàng Tiểu Mễ kêu lên: đừng như vậy mà, con mèo đáng chết này, lấy ra móng vuốt của người, muốn ăn liền ăn, đừng chơi người ta như vậy, không, không phải, đừng chơi đùa con cá vàng như vậy. Con mèo Thụy Dương kia dùng hai bộ móng vuốt màu hồng vẫn không biết mệt vỗ vỗ con cá vàng Tiểu Mễ, Con cá vàng Tiểu Mễ cảm giác mình sẽ chết. Khóc không ra nước mắt. Chợt tỉnh giấc... Đường Tiểu Mễ mở mắt nhìn màu trắng trang trí trên trần nhà, thì ra chỉ là một giấc mộng, Tiểu Mễ hít thở từng chập, quay mặt lại.

“A!.....”

“Cô sáng sớm kêu gào cái gì?” Phó Thụy Dương vỗ vỗ vai Đường Tiểu Mễ, có vẻ không hiểu ra sao cả. Đường Tiểu Mễ cảnh giác nhìn Phó Thụy Dương, nhớ lại con mèo Thụy Dương trong giấc mộng, trong lòng rất khó chịu, đột nhiên kịp phản ứng: “Làm sao anh ở nơi này?”

“Cô chẳng lẽ quên, hôm nay hai nhà chúng chính thức gặp mặt”. Phó Thụy Dương chế giễu, trêu tức nhìn Tiểu Mễ. Hai mắt Đường Tiểu Mễ chớp chớp, hình như là thế nhỉ, hôm nay đúng là ngày hai nhà chính thức gặp mặt.

“Này, tôi nói Đường Tiểu Mễ, cô ngủ thế nào giống như heo vậy, tôi gọi cô bao lâu vẫn không tỉnh lại”. Ánh mắt Phó Thụy Dương quét tới quét lui trên người Đường Tiểu Mễ, con bé này gầy nhom sao có thể ngủ như vậy.

Đường Tiểu Mễ đưa tay gãi gãi đầu như ỏ gà: “Kêu thật lâu sao?” Trong óc xẹt qua một tia chớp, mãnh liệt Phó Thụy Dương, “Học trưởng, anh chẳng lẽ vẫn vỗ vỗ trên người tôi à?”

Phó Thụy Dương gặt đầu một cái: “Cô ngủ chết như vậy, gọi bất tỉnh không thể làm gì khác hơn là vỗ vào người cô, ai biết vỗ như thế cũng không chịu tỉnh, Đường Tiểu Mễ, cô là cái gì đầu thai hay sao?”

Đường Tiểu Mễ neho mắt lại quan sát Phó Thụy Dương, không sai, cười lên giống con mèo đáng chết kia, muốn ăn ta? Hừ, không có cửa đâu! Phó Thụy Dương, trước kia thiếu chút nữa bị anh mê hoặc, thì ra anh chỉ là con mèo thói gian trá, giảo hoạt tham ăn.

“Tôi muốn thay quần áo rồi, anh đi ra ngoài đi”. Tiểu Mễ nghĩ thầm, trai đơn, gái chiếc, thế nào không có tính tự giác như vậy? cũng nhìn hẩn chăm chăm lâu như vậy, còn không chịu đi ra ngoài.

Ánh mắt Phó Thụy Dương quét bộ phận nào đó trên người nàng một vòng, xem như đáng tiếc, lắc đầu một cái, hai tay cắm vào trong túi quần, rồi lắc lư đi ra khỏi phòng.

Đường Tiểu Mễ bị Phó Thụy Dương nhìn từ trên xuống dưới, chỉ cảm thấy máu nóng xông lên đầu, nàng chỉ thiếu chửi mình là óc heo, thế nào mà trước đây lại nhẹ dạ như vậy, thiếu chút nữa đối với người như thế động lòng? Đây rõ ràng chính là tên vô lại!

Thay quần áo xong, nhìn xem thời gian đã hơn chín giờ, nghĩ thầm, đều do con mèo chết tiệt kia, nếu không sao lại có thể ngủ trễ như vậy sao? Sau khi rửa mặt xong, vội vàng chạy xuống lầu, Phó Long Bưu đang ngồi trong vườn hoa dưới lầu xem báo chí, Triệu Tử Quân và Phó Chấn Hoa mình mặc quần áo mới, nhìn trang phục rất đặc biệt, Đường Tiểu Mễ ngưỡng ngưỡng xin lỗi le lưỡi, mình trễ nhất a.

Chào buổi sáng xong, ăn một chút điểm tâm, liền sai tài xế lái xe đi khách sạn Duy Kinh, Đường Kiếm đã sớm nói cho người ta chọn một nơi tốt, hôm nay là ngày Phó gia, Đường gia và Dương gia, ba nhà chính thức gặp mặt, thuận tiện xác định ngày đính hôn.

Mặc dù trường bối đã định đoạt, nhưng cha mẹ hai bên cũng chưa chính thức gặp mặt, cộng thêm Đường Quốc Khánh và Dương Ái Hoa ly hôn nhiều năm, cho nên lần này hai bên cha mẹ gặp mặt liền thay đổi thành ba nhà cùng gặp mặt.

27. Chương 10 : Quyển 2

Hôm nay Tổng Giám đốc của khách sạn Duy Kinh có chút khó khăn không ra nước mắt. Hẩn không biết nên sắp xếp bàn ghế như thế nào để phục vụ đám người kia. Đường Kiếm, Dương Thắng, Phó Long Bưu, ba người địa vị ngang nhau, người nào ngồi vị trí đứng đầu, người nào ngồi ở vị trí phía sau? Trước đó nói là gia đình nhỏ họp mặt nhưng nào ngờ, đầu tiên là ba thanh niên bước ra từ chiếc Land cruise, nói là bọn hẩn bao hết chỗ và phải giải tán những người khách khác, ba người này nổi danh huyền náo ở Thành phố N, đâu ai dám đắc tội bọn họ.

Tiếp đến, thư ký Thành ủy Thành phố S, người đứng đầu một công ty thuộc tập đoàn Tuyền Lâm ở tỉnh J, Đồng Sự Trưởng của tập đoàn Sâm Quảng cũng lục tục đi tới, nhìn dáng vẻ cũng hiểu được, bên ngoài cười, chào hỏi nhưng trong lòng không cười.

Còn có một đôi nam, nữ không nhìn ra thân phận nhưng từ phong cách ăn mặc, nhìn ra được có thân phận cũng hiển quý.

Trong gian phòng sang trọng, bầu không khí vô cùng quái dị, hình như chia làm hai phía, loại không khí quái dị này kéo dài cho đến khi nhóm người thứ ba xuất hiện, có một người làm thay đổi cục diện. Tất cả cùng nhìn ra phía trước, sau khi nhìn thấy một cô gái tóc ngắn tất cả đều nở nụ cười, nhưng dường như nhóm người thứ ba tới, rõ ràng không được hoan nghênh, hai nhóm người trước ngược lại hợp thành một phía, trong phòng nam nam, nữ nữ khí thế mạnh mẽ, Giám đốc khách sạn cảm giác mình có chút không chịu nổi.

Tới sau cùng nhất là ba ông già, ba người đứng đầu của ba nhà đều ngồi xe jeep quân khu, ăn mặc rất giản dị, nhìn nhau một cái, cùng đi vào khách sạn. Giám đốc khách sạn Duy Kinh không khỏi lấy khăn tay ra, lau cái trán đổ mồ hôi, Thành phố N trong tháng giêng vẫn rất lạnh nhưng bây giờ hẩn cố gắng kìm nén đầu đổ mồ hôi, rõ ràng nói là gia đình nhỏ họp mặt, nghe tin là cha mẹ hai bên nam nữ chính thức gặp mặt, thế nhưng ước chừng có hai mươi người tới.

Cuối cùng, cách sắp xếp cái bàn cũng rất quái dị, hai người có dáng cao quý cùng ngồi chung một chỗ phía Tây. Đường Kiếm, Dương Thắng, Phó Long Bưu dàn một hàng ngồi hướng Nam, cũng chính là vị trí cao nhất, Đường Tiểu Mễ, Phó Thụy Dương ngồi đối diện ba ông già, còn lại phân ngồi hai bên, Đường Tiểu Mễ oán thăm, đây là Quốc Gia đàm phán sao? Người nào ngu ngốc sắp xếp cục diện này? Nếu là vị Giám đốc kia nghe được tiếng lòng Đường Tiểu Mễ, nhất định phải hô to oan uổng, đây là kết quả dàn xếp của nhiều người, người nhà các người muốn như thế, chuyện liên quan gì tới tôi?

Hôm nay lẽ ra thì không có chuyện của Dương Thắng, lão là ông ngoại Đường Tiểu Mễ, một người là ông nội Đường Tiểu Mễ và một người là người đứng đầu nhà chồng tương lai Đường Tiểu Mễ, cho nên hẳn không lên tiếng, thái độ giữ im lặng, toàn bộ giao cho Đường Kiếm và Phó Long Bưu hai người tự do khởi xướng.

Ba anh em Dương gia mặc kệ mấy lão già đang suy nghĩ gì, bọn họ chỉ quan tâm đến Phó Thụy Dương, người này bụng dạ khó lường, ngày hôm qua lại có thể giữ Tiểu Mễ qua đêm. Trời ạ, em gái bọn họ thuần khiết cao quý, cứ như vậy đưa đến miệng con sói này sao?

Vào lúc này, cho dù Phó Thụy Dương có thể duy trì, da mặt dù có dày cũng không chịu nổi mười mấy đôi mắt nhìn chăm chăm hẳn, trừ ánh mắt nhu hòa của ba mẹ hẳn ra và ánh mắt ông nội hẳn vẫn bình tĩnh, vẻ mặt có chút hài hước, còn lại tất cả ánh mắt đều giống như một cây đao, Phó Thụy Dương cảm giác mình sẽ bị từng đao, từng đao cắt từng khối thịt.

Dương Ái Hoa lần đầu tiên thấy Phó Thụy Dương, cha mẹ vợ lần đầu tiên thấy con rể, tự nhiên có chút quan tâm hơn so người khác.

“Tiểu Phó, trước kia chúng ta đã gặp qua sao?” Dương Ái Hoa lên tiếng, người trẻ tuổi trước mặt này, tướng mạo, max điểm. Vóc người, hạng nhất. Đường như cũng có chút quen mặt.

“Dì, dì gọi cháu Thụy Dương là được rồi, cháu đã từng cùng bạn bè ở đại học B dự thính khóa của dì, bọn họ đều là học sinh của dì”. Phó Thụy Dương thoáng gật đầu, mặt lộ vẻ thành khẩn và cung kính, hoàn toàn không có bộ dạng bốn cột như đối với Đường Tiểu Mễ lúc sáng.

Dương Ái Hoa lơ đãng gật đầu một cái, khó trách, nàng ở đại học B có học sinh rất ít, nhưng tuyệt đối đều là nổi trội, trong ấn tượng chính xác có nhớ ra một người tham gia dự thính, nói là bạn bè.

“Cháu cảm thấy Tiểu Mễ nhà chúng ta như thế nào?” Đây mới là câu hỏi quan trọng nhất, sau khi Dương Ái Hoa hỏi xong, người cả phòng toàn bộ nghiêng đầu nhìn Phó Thụy Dương.

Đường Tiểu Mễ ngược lại bình thường, nàng do một tay Đường Kiếm nuôi nấng dạy dỗ, khi còn bé cũng bị ôm trên đùi, gặp qua không ít người nổi tiếng trên TV, Đường Kiếm và Dương Thắng huấn luyện, hai gia đình là tổ hợp kỳ dị, loại hoàn cảnh này sớm thói quen, nàng con gái duy nhất của hai nhà, là cháu gái duy nhất Đường gia, mọi người cưng chiều nâng nấng trong lòng bàn tay.

Phó Thụy Dương khi nào gặp qua trận chiến như thế này? Da đầu một hồi tê dại, bây giờ có thể để cho hẳn đi đàm phán hạng mục, có thể để cho hẳn đi ký hợp đồng, nhưng cũng đừng làm cho hẳn nơm nớp lo sợ khi đối mặt với ánh mắt nhìn chăm chăm của mọi người như vậy, hơn nữa, cũng không phải là ánh mắt thân thiện.

28. Chương 11 : Quyển 2

Phó Thụy Dương quen biết Đường Tiểu Mễ được bao lâu? Nói là bạn học, trong ấn tượng cũng chỉ có cái bóng mờ hồ cảm thấy quen thuộc, thật ra, so với người xa lạ cũng không khá hơn chút nào, hơn nữa ba lần vô tình gặp gỡ, một lần đến gần, hiện tại bảo hẳn nên nói Đường Tiểu Mễ như thế nào đây, nói bậy tự nhiên là không thể nói, nhưng nói tốt cũng phải có kỷ xảo, người trong phòng này so với hẳn đều hiểu rõ Đường Tiểu Mễ hơn, nếu hẳn nói bừa, cho dù Phó Long Bưu có bảo vệ hẳn thì ba anh em Dương gia bên cạnh sẽ làm cho hẳn out ngay.

“Trong sáng”. Người trong phòng âm thầm gật đầu, Tiểu Mễ nhà bọn họ chính là một tờ giấy trắng, trong sáng là chính xác.

“Đáng yêu”. Tiếp tục gật đầu, không tệ, Tiểu Mễ nhà bọn họ có thể không đáng yêu sao?

“Hiểu chuyện”. Triệu Tử Quân cũng bắt đầu gật đầu, đứa nhỏ này rất hiểu chuyện, làm cho người ta thương yêu muốn ôm vào lòng.

“Rất nhiều tài năng”. Phó Thụy Dương nghĩ, thấy nàng bên bắn ra bên hát, đây coi là chứ?

.....

“Bạn sẽ đối xử tốt với Tiểu Mễ chúng ta sao?” Dương Sơ Tam không vừa lòng vì tiết tấu quá chậm, chen miệng nói. Phó Thụy Dương nghĩ, bây giờ trả lời có được xem là cam kết hay không, nhưng từng đôi ánh mắt đợi chờ, nếu hần dám lắc đầu thì sẽ phải chết không nơi chôn thân rồi. Gật đầu: “Ta sẽ cố gắng hết sức mình để đối xử tốt với nàng”. Sau đó nhìn Đường Tiểu Mễ, thật ra hần không suy nghĩ nhiều như vậy, chẳng qua tự nhiên muốn nhìn nàng một chút. Khuôn mặt Đường Tiểu Mễ hơi nóng lên, ánh mắt hai người giao nhau, trong lòng bỗng dưng dâng lên một dòng nước ấm.

“Bạn sẽ cắt đứt quan hệ với những cô gái kia, chỉ cần một mình Tiểu Mễ sao?” Lần này Dương Sơ Nhị hỏi, lời này là hần và Dương Sơ Nhất, hai người suy nghĩ thật lâu.

Trong phòng lập tức tĩnh, ba vẻ mặt ba ông già không chút thay đổi, Phó Chấn Hoa và Triệu Tử Quân trên mặt hiện lên một chút lo lắng, những người khác, tiếp tục ánh mắt gắt gao nhìn chòng chọc vào Phó Thụy Dương.

Đường Tiểu Mễ cảm thấy có chút băn khoăn, nàng và Phó Thụy Dương vốn là không có gì, nói thẳng ra, nhiều lắm chỉ xem là bạn bè, dĩ nhiên, có thể ngay cả bạn bè cũng không bằng. Nhưng Phó Thụy Dương ngồi ở chỗ này, chịu đựng cho người thân của nàng vặn hỏi, vốn là những thứ này hần không nên thừa nhận, hiện tại hỏi vấn đề xấu hổ như vậy, làm cho nàng khó xử. Đường Tiểu Mễ cúi đầu cắn răng, tay níu lấy một bên mép khăn trải bàn, mặc dù Phó Thụy Dương không có vấn đề gì nhưng đối với nàng xem như một trò hề, nhưng mà trong lòng vẫn cứ thấp thỏm không yên, nàng sợ Phó Thụy Dương tức giận, nàng cũng sợ câu trả lời của Phó Thụy Dương không phải là điều nàng muốn nghe.

Phó Thụy Dương trong lòng thật có chút khó chịu, Dương Sơ Nhất đuổi những người bên cạnh hần, không phải là hần không biết, cũng biết bọn họ đều là vì muốn tốt cho Đường Tiểu Mễ, những cô gái kia chỉ là vui qua đường, mọi người cùng chơi, xong rồi thì ghi chi phiếu xong ... Coi như không còn liên quan, nhưng bây giờ bị đưa lên mặt bàn nói, thật giống như bị người ba cởi hết quần áo. Trong mắt lóe lên một tia bèn nhọn, hần là cháu của Phó Long Bưu, là người nổi tiếng nơi này, cho dù thế nào cũng không thể phô bày ra. Bọn Dương Ái Hoa mặc dù cũng cho là Dương Sơ Nhị hỏi lời này có chút vô lễ nhưng bọn họ rất muốn biết nên không có ngăn cản, bọn họ cũng muốn biết, Phó Thụy Dương chuẩn bị như thế nào.

Ánh mắt liếc tay Đường Tiểu Mễ đang lén lút dưới bàn, mấy sợi tua của khăn trải bàn sắp bị nàng nhổ sạch rồi, Phó Thụy Dương không nhịn được mỉm cười, nắm lấy tay của nàng, “Bên cạnh tôi sẽ chỉ có một mình Tiểu Mễ cho đến khi nàng không cần tôi nữa”.

Hần không phải ngựa đực, nếu như bên cạnh thật sự cần một cô gái, Đường Tiểu Mễ là lựa chọn tốt nhất, những người khác, không có cũng không sao, hần không quan tâm. Đường Tiểu Mễ cảm giác mình lòng bị tan chảy, mặc dù biết, có thể trong tình huống này, khả năng Phó Thụy Dương diễn trò là cao hơn, một lần nữa nhắc nhở mình, không nên bị lời này che mắt, không muốn, không muốn, nhưng lời cam kết này vẫn làm cho nàng nhịn không được mặt đỏ, tim đập nhanh.

Dương Ái Hoa nhìn bộ dáng con gái mình then thùng e lệ, không khỏi lắc đầu một cái, dù sao cũng đã trưởng thành, nhìn dáng vẻ này, người ta mới nói một câu, nàng đã cắm đầu ngã xuống chứ? Thật là con gái lớn không dùng được. Đường Kiếm vào lúc này muốn khóc, hần có chết cũng không nghĩ tới việc đem bảo bối của mình đưa cho người khác như vậy? Tuy là có nỗi khổ tâm, nhưng khi nhìn nàng từ một đứa bé từng chút, từng chút lớn lên, con bé thích nhổ râu mép và làm nũng với lão, bây giờ bị đàn ông khác nắm tay, có bạn trai liền quên ông nội sao?

Đường Kiếm râu mép tức thời run run. Đường Quốc khánh vẫn không lên tiếng, trên thực tế hần một mực quan sát Tiểu Mễ và Phó Thụy Dương, những năm này, hần cảm giác thiếu nợ Tiểu Mễ, nếu như Tiểu Mễ thích, hần tất nhiên không phản đối.

Ba anh em Dương gia ánh mắt muốn phun lửa, Tiểu Mễ chúng ta bị tên đàn ông kia nắm tay, còn không buông ra? Không nhìn thấy Tiểu Mễ chúng ta ngượng ngùng phản kháng sao, làm sao cậu không có tính

tự giác vậy? Làm ơn đi, đó là Tiểu Mễ nhà các người xấu hổ.

Kế tiếp là đủ loại câu hỏi, Phó Thụy Dương giống như trở lại thời đại học, thi biện luận, từng cửa ải một, hần cảm giác mình muốn mệt lả.

“Tiểu Mễ nhà chúng ta thích ăn cái gì cậu biết không?”

“Tiểu Mễ chúng ta đi đâu ngồi cũng thích ôm gối, cậu có ngại phiền toái không?”

“Tiểu Mễ thích xem phim truyền hình, cậu có xem cùng nàng hay không?”

“Cậu sẽ chơi game online sao? Tiểu Mễ có lúc thích chơi trò chơi”.

“Cậu sẽ mua đồ cho nàng sao? Tiểu Mễ không thích đi dạo phố”.

“Cậu sẽ xoa bóp cho nàng sao?” Tiểu Mễ thường xuyên bị đau cổ, có người xoa bóp cho nàng mới được.

Tuyệt nhất chính là Dương Sơ Tam hỏi: “Cậu biết hát nhạc thiếu nhi sao?”

Phó Thụy Dương đầu đầy vạch đen, hần lúc nào thì hát nhạc thiếu nhi? Mấy câu hỏi trước hần còn có thể, tại sao còn phải biết hát nhạc thiếu nhi? Phó Thụy Dương muốn bỏ cuộc, cái này là chuyện gì ?

Dương Sơ Nhị nhìn vẻ mặt buồn bực của Phó Thụy Dương, giải thích, lúc Đường Tiểu Mễ không vui, người khác hát nhạc thiếu nhi giả bộ đáng yêu, tâm tình của nàng sẽ tốt lắm. Như vậy có thể thấy được, quả nhiên mọi người cưng chiều Đường Tiểu Mễ đến mức làm cho người ta giận sôi, suy nghĩ một chút mấy người đàn ông cao lớn nhìn một cô gái nhỏ rồi cất tiếng hát “con thỏ nhỏ ngoan ngoan”, cảnh tượng đó làm cho người ta tóc gáy dựng lên.

Phó Thụy Dương rung mình một cái, hần cảm thấy, mình tiến vào một hố lửa, một hố lửa rất lớn rất sâu.

“Tốt lắm, 15 tháng giêng này là một ngày tốt lành, ngày đó tiến hành chuyện đính hôn thôi”. Đường Kiếm nhìn Phó Long Bư một chút, vỗ tay nói.

Phó Thụy Dương thở dài một hơi, đây xem như là kết thúc rồi chứ?

Trong lòng những người còn lại ít nhiều cũng hiểu có chút, khách quan mà nói, Phó Thụy Dương trả lời cũng không tệ, coi như là tạm được, cứ như vậy cố gắng đi. Chỉ có Đường Tiểu Mễ, ánh mắt tội nghiệp quét qua quét lại: Tôi đây? Tôi đây? Ai tới hỏi một chút ý kiến của tôi?

29. Chương 1 : Quyển 3

Tất cả mọi người bắt đầu công việc lu bù, cái này không phải kết hôn mà là đính hôn thôi, Đường Tiểu Mễ có chút không vui rồi. Còn Phó Thụy Dương, cũng không biết hần đang nghĩ cái gì, đầu tháng 3, hần thường xuyên đến đại viện dẫn nàng đi ra đón gió, những người đàn ông Đường gia dường như đã dần dần quen sự có mặt của Phó Thụy Dương, ít nhiều, không còn bài xích như lúc đầu.

Nhiều lần Đường Tiểu Mễ không nhịn nổi, cũng muốn hỏi Phó Thụy Dương, anh có còn có kế hoạch gì phải không? Cần tôi phối hợp sao? Trong hồ lô của anh đựng cái gì, tiết lộ một chút cho tôi cũng được nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, gần tới ngày 15 tháng giêng, chuyện này ngày càng làm cho Đường Tiểu Mễ lo lắng, nói cách khác là nàng có cảm giác rất khó tin.

Phó Thụy Dương là ai, năm đó Phó Thụy Dương ở trong mắt của nàng và Nguyệt Như là người đứng đầu làm mưa làm gió, Nguyệt Như nhìn thấy Phó Thụy Dương ngay lập tức sẽ biến thành thực nữ, hai mắt tỏa ánh sáng. Chồng của bạn không thể đùa giỡn, hiện tại Đường Tiểu Mễ nàng muốn cùng người trong lòng của bạn tốt đính hôn, nàng càng để ý chuyện này, Nguyệt Như là bạn tốt của nàng, mà người bên cạnh vì nàng đính hôn mà vây quanh.

Ngày mùng sáu này, Nguyệt Như, Triệu Vi và Tiểu Mễ hẹn gặp nhau ở một biệt thự phía Tây, không khí lễ mừng năm mới còn chưa tan đi, Đường Tiểu Mễ ở chỗ bà nội mang theo rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, ba người tiêu diệt xong một nồi lẩu, thật ra không phải Đường Tiểu Mễ thích ăn cay nhưng không biết là nồi lẩu quá cay hay là bởi vì mình cho vào nhiều ớt, Đường Tiểu Mễ cảm thấy, nước mắt đã chảy ra.

Triệu Vi, Nguyệt Như ăn cực kỳ vui vẻ, Đường Tiểu Mễ rất quen với khẩu vị của các nàng, đều chuẩn bị thứ mọi người thích ăn, lấy mấy lon bia, cuộc sống còn chưa trọn vẹn sao? Đường Tiểu Mễ hít hít mũi, rút ra một khăn giấy hỉ mũi, nước mắt lại chảy xuống, liên tiếp rút ra vài tờ khăn giấy, cũng không có thể kiềm lại được, “Ha ha, cay quá”. Đường Tiểu Mễ vừa lau nước mắt vừa cười nói, hai người đã dừng đùa lại nhìn nàng. Triệu Vi cầm đùa nhúng một chút trong miệng mình, nhú nhú mào: “Cũng được mà, không thể cay như vậy”.

Nguyệt Như rút cuộc có chút thận trọng, biết có chút không thích hợp, rút ra mấy khăn giấy đưa cho Tiểu Mễ: “Là rất cay, mau lau sạch đi”.

Đường Tiểu Mễ nhận lấy khăn giấy lau lung tung trên mặt, lại từ trong nôi gấp lên mấy cục huyết nhỏ, không ngừng nhét vào miệng, lập tức bị mắc nghẹn, bao thứ trong miệng tràn đầy, gân xanh trên cổ đường như cũng nổi lên, mũi nhú lại đỏ bừng, không phân biệt rõ nước mắt hay là mồ hôi, ánh mắt có chút mơ hồ. Nàng có thể làm một cô gái ngoan ngoãn, đối với nàng mà nói, không có cái gì quan trọng bằng người nhà và ông nội.

Dương Ái Hoa là nhân viên phiên dịch, kiêm chức giáo sư đại học B, ban ngoại ngữ, Đường Quốc Khánh làm việc ở Bộ Ngoại giao, hai người quanh năm suốt tháng đều ở bên ngoài. Đường Tiểu Mễ do một tay Đường Kiềm nuôi nấng, Đường Kiềm rất cưng chiều nàng, cái gì cũng tùy ý Đường Tiểu Mễ, sau khi Đường Quốc Khánh và Dương Ái Hoa âm thầm ly hôn, Đường Tiểu Mễ liên tiếp thi hỏng, Đường Kiềm thậm chí ngầm cho phép Đường Tiểu Mễ len lén sửa lại nguyện vọng thi vào trường Cao Đẳng, không can thiệp thô bạo.

Việc Đường Kiềm quyết định, người bên ngoài nhìn vào thấy có vẻ quá mức hơi hợm nhưng Đường gia không có cháu trai, Đường Tiểu Mễ biết rõ mấy năm nay mình quá mức tùy tiện, tuy nhiên nàng vẫn cư xử bình thường với người nhà, đó là vinh dự của ông, cha, chú, không có quan hệ gì với nàng. Nhưng Đường Tiểu Mễ nàng dù sao cũng là con gái lớn của Đường gia, không cách nào trốn tránh trách nhiệm.

Chuyện khác nàng đều có thể chấp nhận nghe theo ông nội, chỉ có chuyện này, có thể tùy tiện tìm một người đàn ông nào đó, nàng đều có thể chấp nhận cả đời, hướng chi, ánh mắt Đường Kiềm sẽ không kém, đối phương nhất định cũng là vô cùng ưu tú. Nhưng mà Phó Thụy Dương không phải là người khác, hẳn là người mà bạn tốt của nàng yêu thích đã bốn năm rồi.

Đường Tiểu Mễ từng theo Nguyệt Như mỗi ngày xem Phó Thụy Dương chơi bóng rổ trong sân thể dục, tư thế thật oai phong, thu gom các loại tin đồn liên quan đến Phó Thụy Dương, cũng đã từng len lén kéo học tủ kính trong trường xem ảnh của hắn chụp khi đoạt giải, trong trường học đồn xì căng đan của Phó Thụy Dương và một nữ sinh thì Nguyệt Như còn từng ôm Đường Tiểu Mễ khóc sưng mắt, sau đó hai người về biệt thự phía Tây của Đường Tiểu Mễ, lần đầu tiên uống rượu. Mặc dù đã nhiều năm như vậy, Nguyệt Như đã giao du bạn trai, nhưng Tiểu Mễ không dám hỏi, không dám hỏi một câu, bởi còn thích Phó Thụy Dương không?

Hôm nay, trời đất xui khiến, mình cùng hắn đính hôn, mặc dù Đường Tiểu Mễ vẫn tin tưởng Phó Thụy Dương còn có hậu chiêu, nhưng đối với Nguyệt Như, nàng vẫn có cảm giác phản bội, nàng nên đối mặt bạn tốt của mình như thế nào? Nàng không muốn làm buồn lòng ông nội, chẳng lẽ lại phải phản bội bạn bè sao?

Nguyệt Như nhìn Tiểu Mễ trong miệng chứa đầy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, vội vươn tay chụp lưng của nàng: “Tiểu Mễ, như thế nào? Ăn gấp như vậy làm gì?”

Đường Tiểu Mễ lấy tay vuốt vuốt cổ họng, ở trước ngực vỗ vỗ, rốt cuộc không còn khó chịu nữa, tránh né ánh mắt ân cần của Nguyệt Như, không biết sao nước mắt lại ào ào chảy xuống, Triệu Vi và Nguyệt Như đều ngây dại, biết nhau lâu như vậy, hai người lần đầu tiên thấy nàng rơi lệ.

“Thật cay, thật cay, ta nghẹn”. Đường Tiểu Mễ cuống quýt quay đầu, hít hít mũi, tay lung tung xoa nước mắt trên mặt.

30. Chương 2 : Quyển 3

Triệu Vi bình thường rất tùy tiện, vào lúc này rốt cuộc cũng cảm thấy Tiểu Mễ luống cuống, để đưa xuống, kéo ghế ngồi sát bên cạnh Tiểu Mễ. Hai mắt Đường Tiểu Mễ ước ướn chợt nhìn thấy một gương mặt phóng đại, đỏ khốc đỏ cười, đẩy Triệu Vi ra: “Người tìm đường chết a, dựa vào gần như thế làm gì?”

Nguyệt Như nhìn Tiểu Mễ như vậy, thở dài một hơi: “Không tệ, miệng rất hung dữ, nói rõ xem có chuyện gì”. Triệu Vi giơ ngón tay cái lên, “Bồ được lắm”.

“Thôi đi, bản cô nương là ai?” Triệu Vi liếc mắt, ngón trỏ nâng cằm Tiểu Mễ: “Bồ thành thực khai báo đi, có chuyện gì đang gặt đại gia?”

“Ừm, thẳng thắn sẽ khoan hồng, tùy tình hình cụ thể sẽ được châm chước”. Nguyệt Như tay chống nạnh một bên không giúp.

“Nô tỳ phải lập gia đình rồi, về sau không thể phục vụ hai vị đại gia nữa”. Tiểu Mễ nín khóc mà cười, làm ra vẻ then thùng e lệ.

“Cắt...” Nguyệt Như khoát khoát tay. Hồi lâu, không nghe thấy Tiểu Mễ lên tiếng, Triệu Vi nháy mắt mấy cái, nghi ngờ nhìn Nguyệt Như một chút, hai người đồng thanh nói: “Mẹ nó, thiệt hay giả?”

Tiểu Mễ nghiêm nghị gật đầu một cái, chăm chú nhìn hai người: “Nguyệt Như, Vi Vi, nhớ lần trước, ta có nói ông nội ta bảo ta tìm hiểu đối tượng chứ?” Tiểu Mễ khẽ cắn môi dưới, “Ngày 15 tháng giêng này, ta phải đính hôn”.

Trong phòng lập tức lắng xuống, nồi nước đun sôi thỉnh thoảng phát ra tiếng ùng ục ùng ục.

“Đừng nói đùa vậy chứ?” Nguyệt Như nhìn chằm chằm Tiểu Mễ.

“Thời đại gì rồi, Tiểu Mễ bồ muốn giả bộ làm cô gái ngoan ngoãn lúc nào vậy?” Triệu Vi bắt mân bĩu môi. Tiểu Mễ khẽ thở dài một cái, nhìn Nguyệt Như, “Ta đã gặp người kia, hai bồ đều biết”.

Nguyệt Như trong đầu của lập tức thoáng qua một bóng dáng, mắt dần dần trợn to, không thể tin nổi, Tiểu Mễ khẽ gật đầu, cảm thấy có lỗi, nếu như, Nguyệt Như không thể tiếp nhận, dù thế nào đi nữa nàng cũng phải hủy cuộc đính hôn. Triệu Vi có chút kinh ngạc nhìn hai người, “Ai vậy, ta cũng biết sao?”

“Phó Thụy Dương, lần trước, bồ đã gặp”. Nguyệt Như nhìn Triệu Vi mỉm cười nói.

“Nguyệt Như”. Tiểu Mễ không biết phải nói gì, các nàng biết nhau từ lúc còn lứa tuổi ngây thơ nhất, tình bạn nhiều năm như vậy, từ cô bé 10 tuổi đầu, nay đã trở thành thiếu nữ hơn 20 tuổi, nương tựa vào nhau, an ủi lẫn nhau. Nhưng về gia đình của nàng, về những thứ kia vinh quang kia, Nguyệt Như không biết gì cả, trong lòng Tiểu Mễ áy náy, nàng không muốn Nguyệt Như sẽ hiểu lầm nàng cố ý che giấu, sau đó lại âm thầm cùng người trong lòng của cô ấy đính hôn.

“Oa, học trưởng trai đẹp đó a, rất anh tuấn, Tiểu Mễ, bồ kiếm được rồi”. Triệu Vi ngay thẳng nói, không chú ý thái độ của hai người trước mặt. Tiểu Mễ không nói lời nào, chỉ có chút lo lắng và chột dạ nhìn Nguyệt Như, Nguyệt Như vẫn tĩnh rụi, lặng lẽ nhìn Tiểu Mễ.

“Ai, ai, ai, hai người các cậu, muốn phóng điện cũng không nhìn thấy sự tồn tại của ta”. Triệu Vi bắt mân lấy tay giơ giơ giữa hai người. Nguyệt Như không nhịn được mỉm cười, hai tay chặn ngực, “Nói ra tất cả đi, nếu không chị của cậu sẽ tức giận thật đó”.

Đường Tiểu Mễ ngọc đầu suy nghĩ một chút, “Ông nội ta tên là Đường Kiếm, có lẽ hai cậu không biết, Trung tướng nhậm chức quân khu quân trưởng, quân khu N chính là ông nội ta”.

Nguyệt Như và Triệu Vi hoàn toàn không khép miệng lại được, chỉ có thể tiếp tục ngơ ngác nghe Tiểu Mễ nói.

“Năm xưa Ông nội ta đi theo Bành Đức Hoài lần đầu tiên và lần thứ hai tham gia bao vây tiêu trừ địch, khi đó đã quen biết ông nội Phó, cũng chính là ông nội của Phó Thụy Dương, bọn họ là chiến hữu cũ, sau khi kháng chiến kết thúc, ông nội bị Trần Nghị điều đi Dã chiến quân Hoa Đông, sau giải phóng ông ở lại quân khu N, mà ông nội Phó vẫn ở lại Thành phố B”.

“Ông ngoại ta gọi là Dương Thắng, năm đó cũng bị Trần Nghị điều đi Dã chiến quân Hoa Đông dưới trướng của Chính Ủy, là người cộng tác với ông nội, cho nên, sau này hai nhà mới kết thân, ông ngoại ta là Trung tướng quân khu S”.

“Ba ta hiện đang là Bộ trưởng Bộ Ngoại Giao, mẹ ta là Giáo sư ngoại ngữ Đại học B, đang làm phiên dịch cho lãnh đạo Trung Ương”.

Nguyệt Như lấy tay vỗ vỗ dưới cằm Triệu Vi: “Tĩnh, tĩnh, nên khép lại rồi”.

Triệu Vi không để ý tới hành động của Nguyệt Như, hai mắt tỏa ánh sáng, “Còn nữa không, còn nữa không? Oa, thì ra Tiểu Mễ bồ là con cái của cán bộ trong truyền thuyết a, ưm, không khác gì với chúng ta nhau mà”.

Đường Tiểu Mễ nhìn hai người, lời của mình cũng không có tạo nên khoảng cách giữa các nàng, lúc này mới yên tâm tiếp tục nói: “Chú ta không tham gia chính trị, tập đoàn Tuyền Lâm là sản nghiệp của ông ấy tại Thành phố N, cậu của ta là Bí thư Thành ủy của Thành phố J, chú hai cũng không có tham gia chính trị, nhưng tập đoàn Sâm Quảng là sản nghiệp của ông ấy tại Thành phố N, hai người Mợ của ta, một người làm công tác ở Liên đoàn tỉnh J, một người đang làm ở Bộ Giáo dục, chỉ có vậy thôi”.

“Ôi chao, không được, không được, ta hạnh phúc muốn ngắt đi”. Triệu Vi than ngắn thở dài phá vỡ không khí trầm mặc trong phòng.

Tiểu Mễ khó hiểu nhìn Triệu Vi, Triệu Vi đan hai tay, “Tiểu Mễ, sớm biết người nhà của bồ giàu có như trong truyền thuyết như vậy, ta còn khổ cực làm việc làm gì? Nhanh, xin nuôi ta, xin nuôi ta”.

“Đi chết đi”. Tiểu Mễ đẩy ra Triệu Vi, “Không có tiền đồ mà”.

Nguyệt Như nhìn Tiểu Mễ lắc đầu liên tục: “Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài a, bồ kết hôn với Phó Thụy Dương, tuy rằng chênh lệch một chút, nhưng dù sao cũng hơn là thịt béo tới tay người khác, bồ không đành lòng ăn một mình, dễ lắm, bồ ba, năm, bảy. Ta hai, bốn, sáu. Chủ nhật thưởng cho Vi Vi thôi, chị em ta cùng hưởng phước”.

“Có thể, hai người các cậu chậm rãi hưởng dụng đi, Phó Thụy Dương đó đẹp trai, nhưng mà ta là người đứng đắn, không chơi đùa cái này với các cậu”. Triệu Vi mặt khinh thường.

“Cậu nói chúng tôi không phải người đứng đắn hử?” Nguyệt Như hung tợn bóp cổ Triệu Vi, Triệu Vi phối hợp làm ra vẻ hoảng sợ: “Giết người rồi”.

Tiếng cười vang vọng trong ngôi biệt thự thật lâu, trong phòng có mùi lẩu thơm lừng và mùi vị hạnh phúc.

31. Chương 3 : Quyển 3

Ban đêm, trần trọc khó ngủ, Tiểu Mễ đi xuống ban công lầu dưới, gió lạnh thổi qua làm đầu óc dường như tỉnh táo chút, ngồi tựa trên ghế, từ trong ngăn tủ lấy ra một hộp More màu xanh lá, xé giấy bọc ra, bật lửa châm lên, mùi đắng chát đậm đặc tràn ngập khoang miệng, mang theo vị hương chocolate nhàn nhạt, lúc Tiểu Mễ lên đại học đã biết hút thuốc, More là loại thuốc lá dành cho giới nữ, Tiểu Mễ bình thường sẽ để ở nhà một ít, không có mấy người biết nàng biết hút thuốc. Nhẹ nhàng phun ra vòng khói, trong đầu dường như không còn hỗn loạn nữa nhưng vẫn có chút không chịu nổi khi khói thuốc lá chui vào lồng ngực, không nhịn được ho khan.

“Không thể hút được còn giả bộ làm đại gia cái gì”. Nguyệt Như đoạt lấy điếu thuốc, thuận thực kẹp lên, hít sâu một cái, “Sao lại thưởng thức âm thầm vậy chứ”.

Tiểu Mễ cố kìm nén ho khan, cười nhẹ, ngẩng đầu nhìn Nguyệt Như, vẻ mặt hút thuốc lá có hương vị như vậy, Tiểu Mễ vẫn cảm thấy, Nguyệt Như là người bạn cùng lứa tuổi tao nhã nhất mà nàng biết, tuy nhiên, chuyện riêng tư cả hai rất hiểu rõ về nhau. Thoảng bình phục lại, Tiểu Mễ vuốt nhẹ ngực, “Tại sao còn chưa ngủ?”

Nguyệt Như mỉm cười, không nhìn Tiểu Mễ, vòng khói màu trắng tiêu tán trong không khí, lưu lại mùi chocolate nhàn nhạt, “Cậu không phải cũng chưa ngủ sao?”

Đường Tiểu Mễ ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm một chút, đầu xuân ban đêm vẫn rất lạnh, nàng không nhìn được xoa xoa cánh tay, hồi lâu mới nói: “Nguyệt Như, thật xin lỗi”.

Nguyệt Như khoe miệng nở nụ cười khổ, “Tiểu Mễ, cậu cho rằng, ta để ý câu xin lỗi này sao?” điều More đã cháy hết một đoạn, Nguyệt Như thuận thực bắn ra tàn thuốc thành một đường vòng cung, tàn thuốc rơi vào giỏ rác.

“Đính hôn không phải chuyện nhỏ, cậu nghĩ xong chưa? Ta đang để ý cái này, Tiểu Mễ”. Nguyệt Như khẽ thở dài một cái, “Ta không phải cô gái nhỏ mười bảy, mười tám tuổi, còn ôm ảo tưởng sống qua ngày, Phó Thụy Dương người này, trên danh nghĩa là học trưởng, nhưng thật sự giống như một vị thần, không thể chạm đến, tuổi đời càng tăng thì chênh lệch càng ngày càng rõ ràng, muốn biết tin tức của hắn thì lên web, trang bìa tạp chí kinh tế-tài chính, hắn là người đứng đầu của công ty ở tỉnh J. Ngoài trừ gia thế của Tiểu Mễ cậu ra, chúng ta đều là người bình thường, ta là học sinh bình thường, cậu là người làm nghề tự do bình thường, ta chưa bao giờ cảm thấy, ta có thể nắm bắt được loại người như hắn vậy. Tiểu Mễ, người đàn ông này nhìn có vẻ ngớ ngẩn, thật ra thì cực kỳ thông minh, suy nghĩ rất có nguyên tắc, ta sợ tương lai cậu chịu khổ, Phó Thụy Dương hắn, ta sợ hắn sẽ phụ bạc cậu”.

“Nguyệt Như. . . .” Muốn nói gì đây? thường lúc người ta có ngàn vạn lời muốn nói sẽ bị nghẹn lời, có trải qua mới có thể biết quý trọng, Đường Tiểu Mễ chưa từng đề cao chính mình, cũng không tự xưng là một người tốt, trên thế giới này sẽ gặp rất nhiều người nhưng nếu như ai là người nàng quý trọng thì không thể nghi ngờ Nguyệt Như là một người trong số đó. Nàng quen biết cô ấy đã lâu như vậy nhưng đến giờ mới nói cho cô ấy biết gia thế của mình, hơn nữa còn đoạt người trong lòng của người ta, việc này không được phép có giữa tình bạn, Tiểu Mễ hiểu rất rõ nhưng Nguyệt Như còn lo lắng hạnh phúc của mình. Trên đời này, tìm một người bạn như thế, Đường Tiểu Mễ nàng thật quá may mắn.

“Tiểu Mễ, không cần nói xin lỗi, mỗi người đều có duyên phận của mình, ta chưa từng hy vọng xa vời sẽ cùng hắn phát triển, đối với Phó Thụy Dương, thay vì nói là yêu say đắm, không bằng nói là sùng bái, bởi vì lý trí nói cho ta biết thực tế là không thể nào, cho nên mới không để mình bị rơi vào, ta chỉ hi vọng cậu, chị em tốt của ta, mặc kệ là lựa chọn như thế nào, nhất định phải biết quý trọng bản thân mình”.

Hai người hàn huyên thật lâu, lại rất thẳng thắn giống như lúc còn đi học, chen trên một cái giường, đến lúc trời sáng trắng mới ngủ thật say, hai người giống như hai cô gái nhỏ, nắm tay, Đường Tiểu Mễ rất cuộc yên tâm ngủ một giấc.

Phó Thụy Dương, nếu anh là con mèo giao hoạt, vậy Đường Tiểu Mễ ta sẽ làm một con chó săn thông minh dũng cảm, ai sợ ai?

Đường Tiểu Mễ rất cuộc an tâm chờ đợi Tết Nguyên Tiêu đến, theo phong tục, nàng và Phó Thụy Dương trước một tuần lễ đính hôn sẽ không thể gặp mặt, cho nên, Đường Tiểu Mễ không thể nào quan sát cử động Phó Thụy Dương, càng không biết, hắn đang chuẩn bị cái gì hay không, vô luận như thế nào, Đường Tiểu Mễ không tin hắn sẽ ngoan ngoãn như vậy cùng mình đính hôn, mất cả cuộc đời.

Lần này, lễ phục đính hôn của Tiểu Mễ cũng do Phương Vân làm, Phương Vân năm xưa du học nước Pháp, bây giờ là nhà thiết kế trang phục có thể đếm trên đầu ngón tay ở trong nước, trang phục bình thường do Phương Vân thiết kế cũng là hàng độc quyền, mới được Phương Vân tự mình may đo y phục cũng là một vinh dự của gia đình thượng lưu ở tỉnh J.

Đính hôn chứ không phải kết hôn, bình thường không cần mặc áo cưới, mặc cái này có vẻ đặc biệt quan trọng, không thể bị người khác cướp đi danh tiếng, lại muốn thể hiện ngày đó nhân vật chính phải đặc biệt, Phương Vân dựa theo thói quen sinh hoạt hàng ngày của Tiểu Mễ, suy nghĩ rất nhiều ngày, mới thiết kế ra một bộ một trang phục thời Hán.

Hán phục tại Trung Quốc có mấy ngàn năm lịch sử, rất nhiều người sẽ liên tưởng đến Hanbok và Ki-mô-nô, nhưng thật ra đều là tham khảo đặc trưng của Hán phục, rất nhiều nơi cử hành hôn lễ truyền thống vẫn mặc Hán phục, cho nên, Phương Vân mới nghĩ ra thiết kế này.

32. Chương 4 : Quyển 3

Đường Tiểu Mễ trợn mắt, há hốc mồm nhìn con ma-nơ-canh trên người mặc trang phục Hán màu đỏ, cổ áo thẳng đứng, khuy áo thắt nơ, phía dưới là lai quần, áo khoác dài chấm gót, trên dưới cắt xén đồng loạt, vạt áo bên hông buộc tết lại.

“Dì Vân, dì cho cháu khoát bộ trang phục diễn kịch sao?” cái này đẹp thì rất đẹp, nhưng dính hôn mặc cái này, muốn không bị nhìn cũng không được rồi, nàng muốn khiêm tốn một chút, nói không chừng lúc đó Phó Thụy Dương có động tác, nàng cũng dễ dàng phối hợp với hắn.

“Nói ra vẫn thật là trẻ con, hán phục cũng là một loại lễ phục, Thụy Dương cũng có một cái, đến lúc đó hai người các cháu, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp, bảo đảm cháu nhìn sẽ hài lòng”. Phương Vân vừa sửa sang lại y phục vừa cười nói, nàng đặc biệt tăng thêm nhiều yếu tố hiện đại trên quần áo, hán phục cổ điển làm gia tăng phong cách thời thượng, nàng hy vọng, ngày đó Đường Tiểu Mễ, là cô gái xinh đẹp nhất.

“Dì Vân, ngày đính hôn, dì và Chú cùng đi chứ”. Tiểu Mễ tạm thời mặc kệ chuyện lễ phục, nghĩ đến Phương Vân và Chú của mình, trong lòng có chút lo lắng thay cho Phương Vân. Những năm này, Phương Vân đóng vai là bạn bè, là chị, là trưởng bối của nàng. Tiểu Mễ cũng sợ trong tương lai Chú và một người phụ nữ khác cùng ở chung một chỗ thì vị trí của nàng sẽ không còn tốt nữa, sẽ cùng Chú có khoảng cách. Nhưng Phương Vân lại khác, Tiểu Mễ thích nàng, thậm chí lệ thuộc vào nàng, nàng đơn giản hi vọng, người mình thích có thể cùng với Chú có kết quả tốt, thực sự trở thành người một nhà.

“Tiểu Mễ, chờ đợi đột như vậy”. Phương Vân có chút bất đắc dĩ, cuối cùng không phải người một nhà, đính hôn chỉ là người nhà mới có thể tham gia nhưng phương vẫn không phải.

“Dì Vân, dì yên tâm”. Tiểu Mễ cầm Phương Vân tay, “Thím của cháu chỉ nhận một mình Dì Vân, chỉ cần cháu không đồng ý, bất cứ cô gái nào cháu cũng sẽ không chấp nhận”. Đường Tiểu Mễ giọng nói kiên quyết. Phương Vân có chút kinh ngạc nhìn Tiểu Mễ, trên mặt thoáng qua một nụ cười, Tiểu Mễ dù sao cũng là do hai người kia dạy dỗ nên, trong lời nói một sự bá đạo nhưng tuyệt không làm cho người ta cho đây là tùy hứng, nàng từ trước đến giờ là người có cách nghĩ của riêng mình, chẳng qua có quá nhiều người vây quanh nên nàng khéo léo che giấu.

Từ chỗ Phương Vân đi ra, Tiểu Mễ suy nghĩ một chút, hay là thuê xe đi Cao ốc Tuyền Lâm, nhiều năm rồi, nàng vẫn là lần đầu tiên bước vào cao ốc này, từ lâu nàng đối với cao ốc nhà này sinh ra một loại kháng cự, giống như nó lại đột nhiên biến thành con rắn độc, thú dữ trói chặt bản thân mình. Trách nhiệm là một chuyện, nhưng trách nhiệm càng nhiều thì càng là một loại gánh nặng, nhất là vẫn không thể lựa chọn. Tiểu Mễ trước đó cũng không nói cho đường Kiến Quân biết nàng muốn đi qua, hơn nhiều năm không tới, Tuyền Lâm đại sảnh so với ngày trước lịch sự tao nhã không ít, đánh giá chung quanh một lần, Tiểu Mễ đi tới bên thang máy, bộ thang máy này Đường Kiến Quân xây cho nàng đi, nếu như nàng nhớ không nhầm thì chính là bộ này.

“Vị tiểu thư này, xin hỏi cô tìm ai?” Một người bảo vệ ngăn Tiểu Mễ lại. Đường Tiểu Mễ nhíu nhíu mày, thầm nghĩ mình là không phải nhớ nhầm, không phải bộ này thang máy: “Tìm Đường Kiến Quân không phải đi bộ thang máy này sao?”

Bên cạnh có người nghe được Tiểu Mễ trả lời, nhao nhao chỉ vào Đường Tiểu Mễ bàn luận xôn xao, Đường Tiểu Mễ rất buồn bực, nàng nói sai cái gì sao? Nàng đâu biết rằng, nàng vốn muốn nói tới tìm chú mình nhưng người khác biết chú nàng là ai chẳng? Nàng suy nghĩ muốn nói tìm đường Kiến Quân, nhưng Đường Kiến Quân là Đồng Sự Trưởng của Tuyền Lâm, ngày trước Đường Kiến Quân mang nàng vào thang máy này là thang máy cá nhân, nàng lớn như vậy lo lo tìm đường Kiến Quân, còn chạy thẳng tới bộ thang máy này, khó bảo toàn người khác không bàn tán sôi nổi. Cũng may bình thường thái độ làm người Đường Kiến Quân rất kiên quyết, công và tư rõ ràng, chưa từng có gây ra tin đồn tình ái nào, lúc này mới không làm cho mọi người sinh ra sự liên tưởng không tốt.

“Vị tiểu thư này, xin hỏi cô có hẹn trước không?” Lúc này một cô gái mặc đồ công sở đi tới, trên người áo sơ mi trắng, áo khoác tây trang màu đen, bên dưới mặc một chiếc váy, nở nụ cười chân thành, lẳng lặng nhìn Đường Tiểu Mễ. Tiểu Mễ lúc này mới cảm thấy sơ suất, Chú rất bận rộn, mình cũng không có nói trước với ông ấy, không khỏi lắc đầu một cái: “Ta chưa nói với ông ấy”.

“VẬY thật ngại quá, chúng tôi không thể để cho cô đi vào”. Cô gái kia làm ra một tư thế xin mời, trên mặt vẫn mang theo mỉm cười. Đường Tiểu Mễ nhớ tới lần đó ở Trung tâm thương mại Kim Ứng, nhân viên phục vụ ánh mắt khinh bỉ, thật đối lập với cô gái mỉm cười này, trong ánh mắt lộ ra một cổ chân thành, không làm cho người ta kinh ngạc, nhưng cả người lại làm người ta có cảm giác thoải mái. Tự nhiên quay lại nhìn nàng cười một cái, “Tôi có thể biết tên của cô không?”

Cô gái kia thoáng ngẩn người, nụ cười cũng không giảm, tay trái đỡ dậy bộ ngực công tác bài, “Tôi là trưởng phòng hành chánh, gọi Veronica, cô có thể tố cáo tôi”.

Đường Tiểu Mễ cảm thấy người này thật sự có ý tứ, nàng rất ít đối với người nào sinh ra cảm giác tốt như vậy, không nhịn được nghịch ngợm xông tới nàng nháy mắt mấy cái: “Chị Veronica, em tên là Đường Tiểu Mễ, nhớ nha”.

Không đợi Veronica phản ứng kịp, lúc này, cửa thang máy mở ra, những người liên can khẽ khom người: “Đường tổng”.

“Tiểu Mễ, tới sao không đi lên đây?” Đường Kiến Quân vừa ra thang máy đã nhìn thấy cháu gái và nhân viên công ty không biết nói gì, cười rất dí dỏm, hẳn càng hiếm thấy Tiểu Mễ ở trước mặt người ngoài đáng yêu như vậy.

Thân hình Veronica khẽ lay động, trong lòng âm thầm biết không tốt, vẫn không kiêu ngạo, không tự ti trả lời: “Đường tổng, vị tiểu thư này không có hẹn trước, cho nên. . . . .”

“Chú Hai, chú cũng thật là lợi hại, có chị Veronica làm trợ thủ tốt như vậy”. Đường Tiểu Mễ cắt đứt lời của Veronica, tiến lên thân thiết khoác tay Đường Kiến Quân, lại quay mặt nhìn Veronica lè lưỡi.

Veronica âm thầm lấy làm kỳ quái, nhìn Tiểu Mễ nở nụ cười cảm kích.

“Ừ?” Đường Kiến Quân ánh mắt sắc bén quét qua Veronica, “Trưởng phòng Hành chánh? Đợi lát nữa lên tầng 28 báo cáo”.

Mọi người đều kinh ngạc, tầng 28 là Trung tâm Tuyên Lâm, bên trong đều là người phụ trách cao tầng Tuyên Lâm, còn có tất cả thư ký Đồng sự, kêu Veronica đi tầng 28 báo cáo, liền đại biểu nàng thăng chức rồi.

33. Chương 5 : Quyển 3

Phòng làm việc của Đường Kiến Quân thiết lập tại lầu cuối Cao ốc Tuyên Lâm, Tiểu Mễ tặc lưỡi, phòng làm việc này mau vượt qua gia cư phòng, bên trong phòng có phòng nghỉ ngơi, bên ngoài là phòng tiếp khách, ghế sa lon, ghế dựa, tủ lạnh, nền tường là cửa sổ thủy tinh một mặt thật to từ trên xuống đất, bên ngoài không thấy được bên trong, nhưng ở bên trong lại có thể nhìn thấy phong cảnh phía ngoài.

Tiểu Mễ trước tiên chạy đến tủ lạnh, đó là nơi chứa đồ ăn vặt, Đường Tiểu Mễ nàng một khắc không thể thiếu ăn được. Đáng tiếc, trong tủ lạnh của Đường Kiến Quân rất sạch sẽ, sạch sẽ đến nỗi không có một chai cola, Đường Tiểu Mễ rất không vui lòng, miệng chu lên có thể treo được bình dầu rồi, réo rất thảm thiết nhìn Đường Kiến Quân: “Chú Hai, bên trong trống không, tủ lạnh không phải là đồ trang sức, không có chút gì ăn, dùng tủ lạnh làm gì?”

Đường Kiến Quân cứng chịu nuốt nuốt lỗ mũi Đường Tiểu Mễ: “Con mèo thềm ăn của nhà chúng ta”. Sau đó đi ra bên ngoài không biết nói gì với thư ký, rất nhanh, trong tủ lạnh Đường Kiến Quân chất đầy đồ ăn. Đường Tiểu Mễ thỏa mãn tựa vào trên ghế sa lon, trong miệng nhai đầy khoai tây chiên, đập lộp bộp vang dội, Đường Kiến Quân sớm thành thói quen nhìn Tiểu Mễ như vậy, thấy trên khuôn mặt Tiểu Mễ đầy thỏa mãn trong lòng hẳn cũng dâng lên một cỗ thỏa mãn.

Ai nói đàn ông Đường gia bị coi thường, thật đúng là không hiểu rõ. Đứa bé nhà người ta sanh ra liền khóc oa oa nhưng Đường Tiểu Mễ thì cười khanh khách. Năm đó, những người đàn ông của Đường gia, Dương gia, cách phòng chăm sóc nhìn Đường Tiểu Mễ, mềm mại, mềm mại, vung vẩy tay chân béo múp múp, đôi mắt to tròn, thật vất vả lớn lên, mở mắt nhìn mọi người, mắt to đen láy chuyển động, hai ông già tranh nhau ôm con bé này, thiếu chút nữa đánh nhau.

Vừa vặn, hai nhà cũng không có bé gái, Dương gia cũng chịu đứa bé gái đó là truyền thống, mẹ của Tiểu Mễ cũng như vậy, lại thêm là trưởng nữ Đường gia, Đường Kiếm vui vẻ cười đến lệch miệng ra, Tiểu Tổ Tông muốn cái gì là cho ngay??, hận không đem được ánh sao sáng hái xuống cho nàng, đứa bé gái này rất đáng yêu, được mọi người nuông chiều, từ trước đến nay chưa làm qua chuyện gì thất thường, vẫn rất ngoan ngoãn, càng làm cho người ta yêu thích, Đường Tiểu Mễ ở trong mắt bọn họ, chính là một tờ giấy trắng, trong sáng không tì vết. Tất nhiên, đối với người khác, ví dụ như Nguyệt Như, ví dụ như Phó Thụy Dương, không chừng biết Tiểu Mễ như thế, nhất định là có một phen bàn luận và khinh thường.

“Ừm, Chú Hai”, Tiểu Mễ trong miệng đầy quả mơ, không rõ ràng nói: “Lúc cháu đính hôn muốn Dì Vân đến, nhưng cháu đã nói với dì, dì không đồng ý với cháu”.

Đường Kiến Quân cười mở miệng một tiếng: “Tiểu Mễ nhà chúng ta rất mong đợi đính hôn sao”.

“Chú Hai, chú giúp cháu xin Dì Vân nha, dì ấy luôn chăm sóc cháu...cháu muốn ngày đó dì theo giúp cháu đi mà”. Đường Tiểu Mễ tung đòn sát thủ, người của Đường gia và Dương gia, ai thấy Tiểu Mễ làm nũng cũng phải chịu thua. Đường Kiến Quân bị Đường Tiểu Mễ lắc cánh tay một hồi, đầu vầng, mắt hoa, Tiểu Tổ Tông này, lần nào đến cũng như vậy, hết lần này đến lần khác hấn liền bị nàng làm cho mềm lòng.

“Tiểu Mễ”, Đường Kiến Quân bắt đắc dĩ mà lắc đầu, vỗ vỗ Tiểu Mễ tay, “Cháu thích Dì Vân như vậy sao?”

Đường Tiểu Mễ ánh mắt sáng lên, gật đầu liên tục: “Cháu nằm mộng cũng muốn Dì Vân trở thành thím của cháu, như vậy chúng ta chính là người một nhà”.

Đường Kiến Quân như có điều suy nghĩ, khóe miệng nâng lên nụ cười khê: “Thế nào, những người khác thì không thể trở thành thím của cháu sao? Chú Hai cháu giá thị trường cũng không tệ lắm nha”.

“Không được, không được”. Đường Tiểu Mễ nhăn mày, “Không có ai tốt hơn so với Dì Vân”. Tiểu Mễ dùng đầu cọ cọ bả vai Đường Kiến Quân, “Ngộ nhớ Chú Hai tìm một thím khác, nàng không thích cháu...cháu không thể làm nũng với Chú Hai được”.

Đường Kiến Quân trong lòng mềm nhũn, rốt cuộc vẫn là trẻ con, Phương Vân thì tốt, mấy năm nay tình cảm không phải là giả tạo, nhưng hấn vẫn cảm thấy mình không có ý định lập gia đình nên vẫn dờ dờ ương trãi qua như vậy. Tiểu Mễ nói rất đúng, tóm lại mình muốn lấy vợ, nếu là tìm người khác, nàng không chịu Tiểu Mễ, không ở chung cùng Tiểu Mễ được, hấn tuyệt đối không muốn, nếu như thế thì Phương Vân là lựa chọn tốt nhất.

Vỗ vỗ mặt Tiểu Mễ: “Tiểu Mễ yên tâm, Dì Vân cháu sẽ trở thành thím của cháu, ta bảo đảm”.

Đường Tiểu Mễ cúi đầu, ánh mắt hiện lên tia đắc ý, vui mừng hai chân thẳng đá lung tung, tiếng cười như chuông bạc ở trong phòng vang vọng.

Hôm nay, nhân viên ở tầng cao của Tuyền Lâm cảm thấy đặc biệt nhẹ nhõm, sau khi có một học sinh tóc ngắn bộ dáng nữ sinh đến đây, vẫn nghe trong phòng làm việc truyền đến tiếng cười, bọn họ khi nào gặp qua Đường tổng mình vui vẻ như vậy? sau khi nữ sinh kia đi, trong mắt Đường tổng vẫn còn là tràn đầy nụ cười, ngay cả thư ký làm việc gì sai, cũng không có lớn tiếng trách cứ. Một đám người có ảo tưởng, có thể để cho nữ sinh kia mỗi ngày tới một chuyến hay không? Như vậy cuộc sống của bọn họ tốt hơn nhiều, quả thật như tắm gió xuân nha.

ai, ai, ai, vì buổi tối ta buồn ngủ nên edit xong mà chưa beta đã up lên, ngôn từ có nhiều sai sót, mong mọi người thông cảm! sáng ra ta mới mở web mà beta lại, ec ec ec.

34. Chương 6 : Quyển 3

Nghe Đường Kiến Quân nói Dì Vân cháu sẽ trở thành thím của cháu. Đường Tiểu Mễ cảm giác lòng của mình muốn bay nhanh đến đây, bị đè nén nhiều ngày như vậy, cuối cùng cũng có chuyện làm cho nàng vui vẻ, Nguyệt Như vẫn là bạn tốt, Dì Vân và Chú cũng có hy vọng, như thế cho dù mình phải đính hôn thì thế

nào? Nếu như lần này đính hôn là một trận chiến, vậy thì cầm vũ khí lên, không thành công cũng thành người. Đường Tiểu Mễ đứng ở ven đường bày ra ý chí chiến đấu sục sôi, cuộc sống, quả nhiên tràn đầy hi vọng.

Mấy ngày nay, bọn Sơ Nhất cũng không chú ý đến Đường Tiểu Mễ, mặc dù là đính hôn nhưng Dương Thắng quyết định giúp một tay xử lý công việc được thuận lợi vui vẻ, cho Tiểu Mễ một chút mặt mũi, chỉ sợ sau này Tiểu Mễ vào cửa nhà người ta sẽ bị khi dễ, tuy rằng, nhìn Phó Long Bưu kia làm bộ làm tịch, nhưng ai biết được không phải như vậy thì sao.

Qua mừng tám tháng giêng, tất cả sinh hoạt hàng ngày đều trở lại quỹ đạo, Triệu Vi đi làm, tiếp tục đối mặt với ông chủ keo kiệt, Tiểu Mễ nghỉ tới, dù sao người có năng lực như Vi Vi muốn chuyển công việc lần nữa cũng được. Nhưng Vi Vi không có đồng ý, bạn trai của nàng hiện tại làm việc tại đó, đâu thể nào để cho Tiểu Mễ chia rẽ đôi uyên ương bọn họ. Nguyệt Như cũng phải trở về trường học trình diện, Phó Thụy Dương quả nhiên đồng ý chuyện đã hứa, sớm an bài một công việc trợ lý cho Nguyệt Như, giờ làm việc cũng không hạn định, tự do tự tại, hơn nữa một Công ty lớn như vậy, Nguyệt Như cũng có thể học được rất nhiều việc.

Khi tất cả mọi người loay hoay vội vàng, Đường Tiểu Mễ nắm thẻ vàng của Sơ Nhất cho nàng mà sững sờ, không có việc gì làm thì đi SHOPPING thôi, rõ ràng người đính hôn là nàng, thẻ nào nàng lại trở thành một người nhận rồi như vậy. Đi Trung tâm thương mại, nếu như Trung tâm thương mại Kim Ưng ở Thành phố N là tốt nhất, thì Trung tâm thương mại tập trung rất nhiều sản phẩm xa hoa nhất của Thành phố N thuộc công ty Phúc Ninh, cũng chính là công ty của Phó Thụy Dương.

Trước kia Tiểu Mễ không thích đồ xa hoa, những thứ đó đắt tiền muốn chết, hơn nữa nhìn rất phù phiếm, giống như nhà giàu mới nổi, cũng không thể trách nàng. Lúc đầu Trương Anh Thụy xuất hiện trước mặt chính là giơ lên giỏ xách LV, y phục Chanel, đồng hồ đeo tay Bá tước khảm kim cương, nước hoa Chanel, đeo mắt kính Cartier, Đường Tiểu Mễ chỉ có thể nhìn những thứ nhãn hiệu xa hoa chất đồng này cho ra cụm từ “Nhà giàu mới nổi” để hình dung.

Có câu nói, biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng, Đường Tiểu Mễ cảm thấy, nàng sẽ phải cùng Phó Thụy Dương đính hôn, ngoại trừ trước kia ở trường Tiểu Cao đi theo Nguyệt Như sưu tập một chút tin tức liên quan đến hắn thì không còn biết gì về hắn nữa, mà bản thân nàng, mỗi lần bị hắn nhìn thấy như chuyện của Trần Tuyết, rồi chuyện cưỡi xe, chuyện mua sắm, nếu như tiếp tục như vậy nữa, sớm muộn gì nàng cũng bị hắn ăn sạch.

Trên danh nghĩa là tới mua đồ, thực tế, Đường Tiểu Mễ thăm nghĩ, đây là địa bàn Phó Thụy Dương, dù sao đi nữa, nàng cũng là vợ chưa cưới của Phó Thụy Dương, nàng tới giúp chồng tương lai kiểm tra nhân viên của hắn xem như thế nào, công bằng, ngay thẳng nha.

Hôm nay Đường Tiểu Mễ mặc y phục do Phương Vân thiết kế trước tết, quần áo may rất khéo, chỉ có một bộ này. Một chân bước vào thang vào Trung tâm thương mại, nghĩ tới trong tương lai, nàng cũng có một nửa quyền sở hữu Trung tâm thương mại này nên nhìn cực kỳ thân thiết, không tệ, không tệ, không khí tươi mát. Hôm nào nói Phó Thụy Dương giới thiệu một chút.

Nhìn xem, vị tiểu thư kia một bộ mặt như ăn mứt đắng, người nào thiếu nợ nàng sao? Khách nhìn như thế làm sao có tâm tình tốt chứ? Còn có vị kia, len lén chơi game điện thoại, có khách cũng không ai biết. Người đó, người đó nữa, trong góc phòng, hai người, bốn người bảo vệ cho ai? Khẳng định là bàn tán chuyện bất quá ai đó.

Đường Tiểu Mễ thăm nghĩ, nếu anh cứ ngoan ngoãn đính hôn như vậy mà không có thủ đoạn nào vậy thì tôi phải để cho anh hối hận chọn cây cỏ đuôi chó như tôi đây, sẽ gây ồn ào cho anh không thể chịu nổi!

Không biết tại sao, mỗi lần nghĩ đến Phó Thụy Dương hai mắt tràn đầy nụ cười, “Ai nói cô là cỏ đuôi chó? cô đâu gì cũng xem là đóa hoa nhỏ, hoa nhài, như thế nào?” Đường Tiểu Mễ mặt có chút phát sốt, con mèo giáo hoạt kia, tại sao lại nhớ tới hắn chứ? Đột nhiên không còn chút hứng thú nào, nàng tùy ý mua một dây chuyền Tiffany, liền đi ra khỏi Trung tâm, bên cạnh là Hội quán số 5 nổi tiếng của Thành phố N, bọn Sơ Nhất thường mang nàng tới nơi này, đồ vật bên trong làm rất tinh xảo cũng rất ăn ngon, nhưng giá tiền cũng tương đối kinh người, Đường Tiểu Mễ lần đầu tiên một mình tới nơi này.

Tiểu Mễ thích bánh ngọt chocolate hạnh nhân nơi này, được làm rất mịn, mềm dẻo, nồng đậm mùi vị chocolate. Không cần gọi thức ăn, cũng không có món ăn. Khách chỉ cần một cú điện thoại, đầu bếp sẽ bắt đầu chuẩn bị theo ý của mình. Hắn không chỉ thích đi chợ chọn mua vật liệu mới, tươi ngon mà còn thường xuyên suy nghĩ nhảy bèn tăng thêm yếu tố mới vào trong món ăn.

Nơi này và bên ngoài là hai thế giới khác nhau, ghế sa lon dài, rộng, bộ đồ ăn bằng thủy tinh, trang trí ngon nết, trên tường là bức tranh, góc tường là Piano, có vẻ sang trọng quý phái nhưng không mất đi nét thanh nhã. Trong Hội sở không gian thiết kế lịch sự, giữa mỗi bàn ăn đặt một tấm bình phong, giữa bàn kê bên sẽ không nhìn thấy lẫn nhau, Đường Tiểu Mễ chọn một vị trí gần cửa sổ, thưởng thức thức món ăn ngon, thuận tiện có thể xem một chút phong cảnh.

Sát vách phải có khách, không biết là Tiểu Mễ có ảo giác như thế nào, nghe thật giống như tiếng ghen ngào của phụ nữ, Tiểu Mễ có chút suy tư, nghe tiếng khóc của phụ nữ, không phải là điềm tốt.

“Chi” một tiếng, có lẽ là tiếng đẩy ghế: “Được rồi, chi phiếu kia không đủ thì chỗ này còn một tờ, về sau đừng xuất hiện trước mặt của tôi nữa, trò chơi này cũng không cần diễn cho tôi xem nữa, tôi rất bận”.

Đường Tiểu Mễ ngẩng ngẩng cả người, tiếng nói này xa lạ lạnh lùng, mang theo sự châm biếm quen thuộc, người sát vách rõ ràng là Phó Thụy Dương.

35. Chương 7 : Quyển 3

Đường Tiểu Mễ cảm giác trái tim mình không nghe lời mà cứ đập mạnh, nằng vênh tai, hận không thể thật dài vươn tới tấm bình phong phía bên kia, không đứng, mắt cũng phải nhìn chứ, nhìn xem Phó Thụy Dương bây giờ thái độ như thế nào, đáng về cô gái đó rất đáng thương. Nghĩ như vậy, Đường Tiểu Mễ không tự chủ liền nhanh như một con mèo dựa vào tấm bình phong, muốn nghe cuộc đối thoại sát vách rõ ràng hơn. Nhưng mà chỉ nghe được tiếng sột sột, soạt soạt một hồi, hình như có tiếng cười mỉa, có tiếng cười lạnh, cũng không nghe được chút nào nữa rồi.

Đường Tiểu Mễ không cam lòng, rõ ràng âm thanh mới vừa rồi kia là Phó Thụy Dương, Tiểu Mễ lòng tràn đầy tức giận, tốt, anh là con mèo giảo hoạt, vừa thản nhiên dính hôn, vừa cùng cô gái khác dính ấp không rõ. Cuộc dính hôn này, đại gia cũng không muốn, nhưng anh đã không phản đối thì tối thiểu phải tôn trọng lẫn nhau chứ.

Đường Tiểu Mễ càng nghĩ càng giận, cánh tay không tự chủ vung một cái, phản phật một tiếng, bình phong ngã xuống. Tay còn lại dừng ở giữa không trung, trong miệng nằng còn ngậm miếng bánh ngọt nhỏ rơi xuống đất, Đường Tiểu Mễ rất muốn khóc, không phải, càng muốn từ nơi cửa sổ này nhảy xuống, không thể xui như vậy, nằng chỉ là ngẫu nhiên, trời đất chứng giám, tuyệt đối là ngẫu nhiên, nằng còn chưa tới nỗi phải đi theo dõi Phó Thụy Dương, cho dù muốn bắt gian cũng phải bắt tại giường mà không phải như bây giờ, mặt đối mặt với cô gái kia, thôi, Tiểu Mễ quyết định tự động loại bỏ, nằng cũng không tạo được lực sát thương.

Lúc này Phó Thụy Dương đang chuẩn bị rời đi, dù sao chuyện đã giải quyết xong, vốn hắn không muốn dây dưa như vậy, mọi người tham gia trò chơi, trò chơi có quy luật của trò chơi, lúc tan cuộc phải chia tay, huống chi, cô ta cũng chiếm được không ít chỗ tốt, tuồng vui này, hắn không muốn theo cô ta diễn nữa. Đường Tiểu Mễ đột nhiên xuất hiện ngược lại thật sự làm Phó Thụy Dương kinh hãi, Phó Thụy Dương còn chưa tự kỷ đến mức cho là Đường Tiểu Mễ theo dõi mà đến, trong mắt cô gái này có chút chống cự lại nhưng không quá rõ ràng, Phó Thụy Dương thậm chí hoài nghi mị lực của mình.

“Ừm, thật xin lỗi, không cẩn thận bị té, các người cứ tiếp tục”. Đường Tiểu Mễ tùy ý khoát khoát tay, thu lại vẻ mặt bối rối, nhấc chân muốn chạy. 36 Kế, chạy là thượng sách, lúc này không đi thì đợi đến bao giờ? Nằng cúi thấp đầu muốn đựng ngực, âm thanh trầm thấp đè nén nụ cười từ truyền tới bên tai, “Trước khi dính hôn không thể gặp mặt, lại có thể để cho Tiểu Mễ chúng ta nghĩ như vậy ta...ta thật vui mừng”.

Sấm sét ầm ầm, một đàn quạ đen bay qua đỉnh đầu Đường Tiểu Mễ, người này tuyệt đối là cố ý! Nhưng Đường Tiểu Mễ đỏ mặt thật xinh đẹp. Không biết vì sao a, ở trước mặt Phó Thụy Dương, nằng không còn là chính mình, sẽ xấu hổ, sẽ tức giận, sẽ chậm lụt, không thể che giấu chính mình, không thể đóng vai Đường Tiểu Mễ ngoan ngoãn. Tức giận chính mình, nhưng không thể làm gì được, giống như hiện tại, tay

của hắn tùy ý khoác lên vai nàng, lại giống như có sức nặng ngàn cân, không thoát được, trốn không thoát, liền tùy ý để cho hắn ôm vào trong ngực, không nhúc nhích được.

“Anh...anh...”. Cô gái kia cuối cùng không nhịn nổi, chợt đứng dậy, cái chén ở trên bàn rớt xuống kêu vang dội. Đường Tiểu Mễ thò đầu ra, len lén quan sát cô gái này, mặt đầy son phấn, thật không giống như cô gái lần trước ở Kim Ứng có nét đẹp tầm thường, trời đang rất lạnh nhưng cô gái này ăn mặc mát mẻ như trong mùa hè, rất nóng bỏng, trong mi mắt có nét quyến rũ, cũng thật sự là mỹ nữ, một đôi mắt to ngập nước, diễm đạm đáng yêu nhìn mình. Đường Tiểu Mễ âm thầm lắc đầu nhưng đáng tiếc a, trong đôi mắt kia không giấu được tia tham lam. May mà cách bình phong, nếu không còn tưởng nơi này diễn ra một cuộc tiết mục Trần Thế Mỹ hiện đại.

Phải nói giả bộ là một môn học vấn, Đường Tiểu Mễ tự nhận mình là người trong nghề. Có thể ở trước mặt hai lão hồ ly Đường Kiếm, Dương Thắng diễn xuất cô gái ngoan ngoãn lâu như vậy, ngoại trừ bọn họ thực sự mù quáng sủng ái Đường Tiểu Mễ, việc “Giả bộ” này, công lao không thể của một người. Khi còn bé, các bé trai thường hay cãi vã, đánh nhau, Tiểu Mễ phải ở giữa ba anh em Dương gia can ngăn, không thể lạnh nhạt với người nào, nếu ở trên bàn cơm gấp thức ăn, tất nhiên là mỗi người cũng phải có phần; ba người anh gây họa, Tiểu Mễ sẽ làm nũng với hai cậu bỏ qua cho bọn họ.

Tiểu Mễ thỉnh thoảng phạm sai lầm, cũng sẽ thành thật nhận lỗi, biết vâng lời, chủ động tiếp nhận trừng phạt, mọi người cũng sẽ cho là một đứa bé, ai lại không có lỗi, Tiểu Mễ đã rất khéo, nhìn mặt nàng đều đỏ lên, dù sao cũng còn nhỏ, cũng biết lỗi rồi, liền không phạt nữa.

Ở hai nhà Đường, Dương, nàng còn nhỏ tuổi nhưng rất thông minh khéo léo, nếu không tại sao tất cả mọi người cưng chiều nàng như vậy? Đây cũng là người đáng thương phải có chỗ đáng trách, người đáng yêu phải có chỗ đáng vui rồi.

Phó Thụy Dương thấy động tác nhỏ của Đường Tiểu Mễ, cũng không nói thẳng, một tay ôm cả người Tiểu Mễ muốn đi ra ngoài.

“Ai, các người không nên quá đáng như vậy, làm như tôi không tồn tại sao?” Cô gái kia mới vừa vẫn còn giả bộ khóc lóc thảm thiết, giọng nói đột nhiên bén nhọn.

“Chi phiếu chê nhiều?” Phó Thụy Dương không nóng không lạnh, mí mắt cũng không nhìn.

Đường Tiểu Mễ thầm vui, coi như anh thức thời, nếu anh muốn cùng cô gái này dính dấp không rõ, tôi thật đúng là hoài nghi ánh mắt của anh rồi. Chẳng qua một giây kế tiếp, Đường Tiểu Mễ lại bắt đầu bị rối tung.

“Vợ à, bây giờ đã yên tâm chứ? Chúng ta đi thôi”. Vốn là thấy trên mặt Đường Tiểu Mễ thay đổi liên tục, chỉ muốn trêu chọc nàng, Phó Thụy Dương cũng không nghĩ tới tại sao mình đột nhiên thoát ra một câu “vợ à” nữa.

Hai người nhất thời cũng có chút trầm mặc.

36. Chương 8 : Quyển 3

Ra khỏi Hội sở số 5, Phó Thụy Dương buông tay đang ôm Tiểu Mễ ra, một mình bước nhanh về phía trước, lúc này Tiểu Mễ mới từ trong mơ hồ tỉnh táo lại, nàng không muốn đi theo hắn, diễn trò cũng đã xong, nàng xem trò vui này xong. Đường Tiểu Mễ quay đầu liếc mắt, trong lòng âm thầm tiếc rẻ, mới vừa khỏi bánh ngọt hạnh nhân chocolate a, nàng còn chưa ăn hết hai cái mà, lần sau nói Sơ Nhất dẫn nàng tới mới được, một người có lẽ quá yếu rồi, nhưng mà bên cạnh người kia thật không thiếu phụ nữ, mỗi một lần thấy đều là cô gái khác nhau như vậy, Nguyệt Như nói rất đúng, người như hắn, làm sao có thể nắm bắt? Làm người quan trọng nhất chính là phải tự hiểu chính mình. Điểm này, nàng vẫn luôn hiểu.

Vừa đi chưa được mấy bước, một sức mạnh kẹp chặt Tiểu Mễ, “Đến đây nhìn một chút.” Trên mặt Phó Thụy Dương không nhìn ra bất kỳ cái gì khác thường, nhưng không tiếp tục đi một mình phía trước, bước chân chậm lại, tay phải dắt Tiểu Mễ. Đường Tiểu Mễ giương đôi mắt xinh đẹp lặng lẽ nhìn một bên gương mặt Phó Thụy Dương, người này muốn làm gì đây? Đã rất nhiều ngày không gặp hắn, nhưng cái loại đó cảm giác xa lạ trước kia đã không còn, chẳng lẽ trong lòng bị ảnh hưởng? Biết hắn là đối tượng dính hôn của mình, cho nên thoải mái không còn xem hắn là người xa lạ.

Mấy ngày gần gũi, Đường Tiểu Mễ đã đi tới hai nơi làm việc, lần trước nàng tìm Đường Kiến Quân, lần này là Phó Thụy Dương dắt tay của nàng đi tới công ty Phúc Ninh. Phó Thụy Dương bảo Đường Tiểu Mễ ngồi xuống, sai thư ký đưa tới hoa quả và các món thịt nguội, sau đó mỉm cười ngồi đối diện với nàng.

Đường Tiểu Mễ thâm hô không tốt, người này lần trước ở Quán đã nhìn thấy nàng mạnh mẽ ăn thịt nguội rồi, vào lúc này khẳng định đang mượn cơ cười nhạo nàng, cố ý, tuyệt đối là cố ý. Vào lúc này Đường Tiểu Mễ nhìn Phó Thụy Dương bằng ánh mắt muốn giết người, cảm hận nhìn chằm chằm Phó Thụy Dương, bánh bao không nóng, tôi không thêm ăn. Phó Thụy Dương cũng không quan tâm đến nàng nữa, cười cười liền đứng dậy trở lại trước bàn làm việc, cầm tài liệu xem chăm chú, Đường Tiểu Mễ nhìn hẩn thật lâu, phát hiện hẩn giống như thật quên mất sự tồn tại của mình, lúc này mới càn rỡ đánh giá chung quanh.

Màu sắc đơn giản trắng và đen, cả phòng làm việc không khí có vẻ lạnh lùng, bài biện cũng rất đơn giản, vừa nhìn đã hiểu ngay, cũng nhìn ra nơi này là chỗ làm việc thật sự nghiêm túc. Cho nên hai mắt Tiểu Mễ nhìn thoáng qua liền mất đi cảm giác mới mẻ đối với nơi này, một cái tủ lạnh nhỏ cũng không có, Tiểu Mễ âm thầm oán hận, len lén nhìn Phó Thụy Dương, bộ dáng xem văn kiện rất chăm chú, nàng từ chỗ này nhìn đến chỉ có thể thấy một đôi lông mày đen rậm, cái trán, đôi mắt rất đẹp, hẩn là không chú ý tới mình.

Đường Tiểu Mễ len lén vươn tay cầm quả nho trong mâm trái cây bỏ vào miệng, rất ngọt nha, hưởng thụ liếm liếm đôi môi, mắt quét một vòng hình như không nhìn thấy sọt rác, vỏ quả nho trong miệng làm sao bây giờ? Còn mấy cái hạt nho nữa. Tầm mắt dừng lại bên cạnh bàn làm việc của Phó Thụy Dương, một thùng rác màu xám tro chờ đợi Tiểu Mễ đến đây. Trong miệng ngậm hạt nho và vỏ nho, chẳng lẽ phải nuốt xuống? Nhưng mà thùng rác đó ở bên chân Phó Thụy Dương, chẳng lẽ nàng phải đi tới phun ra? Đường Tiểu Mễ khổ não lắc đầu một cái, ai oán phải làm cuộc vận động, mặt nhìn thẳng vào thùng rác.

Vừa ngừng đầu, đối diện là hai mắt tràn đầy ý cười của Phó Thụy Dương, mặt Đường Tiểu Mễ đỏ lên, thoải mái đi tới “Phi!” hết trong miệng ra. Hoặc là không làm, đã làm thì phải làm cho xong, Đường Tiểu Mễ nắm lên một chùm nho, đi tới dựa trước bàn Phó Thụy Dương, trong miệng làm động tác phồng hơi phun ra “Phi!”, “Phốc!”, nàng âm thầm rơi lệ, có lẽ không ai giống như nàng như vậy, làm điệu bộ cầm quả nho ở đây cần cần.

“Khuya về nhà ăn cơm không?” vào lúc này Phó Thụy Dương cảm thấy Đường Tiểu Mễ đặc biệt đáng yêu, như đứa trẻ giận dỗi, nàng đối với hẩn mà nói vĩnh viễn mới mẻ, anh vĩnh viễn không biết được một giây kế tiếp, nàng sẽ làm cái gì, nàng luôn đem lại cho anh cái gì đó rất mới lạ. Biết nàng chưa phun ra, hẩn còn đặc biệt làm bộ xem văn kiện, thật ra hẩn vừa mới phát hiện mình cầm ngược tài liệu, chính là muốn nhìn một chút, nàng len lút chuyển mắt là muốn làm gì, thì ra là ăn trộm quả nho. Trong miệng Đường Tiểu Mễ chứa đầy hạt nho, “Ừm, nhìn rất ngon”.

Phó Thụy Dương cười khẽ, “Mẹ nhớ em”.

“Phốc!” Lần này Đường Tiểu Mễ thật sự phun ra rồi, hạt nho trong miệng bay thật xa, lúc này nàng mới biết, “Về nhà” này, không phải “Về nhà” kia, “Mẹ nhớ em?” Hẩn, hẩn làm sao nói chuyện tự nhiên như vậy? Ở trước mặt mình còn phải diễn trò? Làm ơn, hiện tại không có người lớn ở đây.

Đường Tiểu Mễ trốn tránh mắt nhìn Phó Thụy Dương tỏ ý trả lời. Phó Thụy Dương không để ý, đứng dậy đi tới trước mặt Đường Tiểu Mễ, đầu chậm rãi đến gần, tim Đường Tiểu Mễ không có tiền đồ bùm bùm nhảy loạn.

Tay của hẩn từ từ chạm lên khóe miệng của nàng. Mặt nàng đỏ tới mang tai, từ từ, từ từ lui về phía sau. Thật xin lỗi, phía sau là cái bàn, không còn đường lui, hai tay chống trên mặt bàn, hoảng sợ, mờ mịt, xấu hổ nhìn Phó Thụy Dương, trong lòng tưởng tượng trăm ngàn điều có thể xảy ra.

“Đã lớn như vậy, ăn còn dính trên mặt”. Phó Thụy Dương cười như không cười nhìn bộ dáng đã ngốc trẻ của Đường Tiểu Mễ, trong tay cầm một hạt nho.

Đường Tiểu Mễ rất muốn đập vào trán mình một cái, theo bản năng lấy tay chùi chùi trên mặt, hẩn không có rồi. Hai người bây giờ khoảng cách rất gần, không khí có chút quỷ dị, nàng mới vừa suy nghĩ gì đây? Đường Tiểu Mễ cười mĩa hai tiếng, thâm mắng mình là heo, lắc mình một cái giữ khoảng cách với Phó Thụy Dương, thoát khỏi không khí quỷ dị này.

“Tôi...tôi còn có việc, anh rất bận rộn”. Đường Tiểu Mễ nắm lấy túi xách của mình, gần như là trốn ra khỏi văn phòng của Phó Thụy Dương.

Nhìn bóng dáng chật vật biến mất, Phó Thụy Dương rút cuộc cũng cười ra tiếng, rất nhanh trầm mặt xuống, mới vừa rồi khoảng cách gần như vậy, hẳn có thể thấy rõ gò má mềm mại đang ứng hồng của nàng, hai mắt thật to ướt át, chóp mũi kia gần như không thể thấy một chút tàn nhang nào, cái trán mịn bởi vì khăn trang mà toát ra một lớp mồ hôi, tóc ngắn vụn vặt không an phận hơi vểnh ở hai bên tai, còn có vành tai trắng nõn, thậm chí hẳn có thể nhìn thấy lông tơ thật nhỏ trên gương mặt nàng.

Có lẽ trước kia không gặp phải tình trạng này, Phó Thụy Dương thầm nghĩ, lắc lắc đầu, loại bỏ một cỗ rung động trong tim, giữa hắn và nàng, chỉ đơn giản là ích lợi kết hợp, không liên quan đến tình cảm, càng không liên quan đến tình yêu, hẳn xác định như vậy.

Người nào động tình cảm, người ấy sẽ phá hư quy tắc trò chơi, Phó Thụy Dương hẳn luôn luôn tuân thủ quy tắc.

37. Chương 9 : Quyển 3

Lần này chạy trốn chết, Đường Tiểu Mễ cố hết sức làm cho mình bình tĩnh, nàng không phải là đối thủ của Phó Thụy Dương, ít nhất, tạm thời không phải.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mặc dù rất nhàm chán, mọi người vẫn lo nghĩ đến ngày 15 tháng giêng, lần trước là người lớn hai bên gặp mặt, lần này là đính hôn, nhưng là số người cũng không khác nhiều lắm, nhìn như không cần thiết nhưng thật ra đều là lễ tiết. Hai nhà đều không phải là gia đình tầm thường, nhưng mà Đường, Dương, Phó, ba nhà không thông báo cho nhau, khi ngày đó thật sự đến thì Đường Tiểu Mễ rơi lệ đầy mặt, tại sao mình giống như một nhà giàu rêu rao kết hôn trên Web?

Đây chỉ là đính hôn. Bữa tiệc đính hôn diễn ra tại khách sạn Sofitel Thành phố N, bữa tiệc do Phó gia đặt, nhưng lần trước Đường Kiến Quân sai Dương Sơ Nhất làm việc, dọn dẹp sạch sẽ, hẳn không muốn cháu gái mình đính hôn còn có những người không đáng làm vướng víu chân tay, từ một góc độ nào đó mà nói, người hai nhà Đường, Dương một lòng ủng hộ ai mà quên mất một mình Đường Tiểu Mễ, nếu không có công lao của hai ông lão năm đó thì hai nhà sao có thể có địa vị vững chắc ở tỉnh J trong cả nước cho tới hôm nay?

Đường Quốc khánh và Dương Ái Hoa làm cha mẹ bên gái, chiêu đãi khách một chuyện tự nhiên không thể từ chối, Triệu Tử Quân và Dương Ái Hoa đều là người làm việc ở trường Đại học, một người là Viện trưởng Văn Viện tỉnh N, một người là Giáo sư Đại ngoại ngữ tỉnh B, trước kia tuy có qua lại vài lần nhưng cũng không thân quen, một người mềm mại, dịu dàng động lòng người, một người sôi nổi, thanh lịch, hoạt bát. Đường Tiểu Mễ và Phó Thụy Dương đính hôn cũng làm cho hai người phụ nữ này hiểu nhau không cần nói. Bên ngoài quán rượu dừng 2 chiếc Bướm-Ba-Hách, 2 chiếc Lan-Cơ-Bony, một chiếc Ferrari, 3 chiếc BMW, một chiếc Hoa Sen, còn có mấy chiếc xe Jeep treo biển hiệu quân đội, cờ đỏ, đại chúng, xe mặc dù nhìn giống như nhau, điểm sáng ở bảng số xe.

Rõ ràng là đính hôn, coi là tiệc gia đình nhưng Đường Tiểu Mễ nhìn xuyên qua khe cửa còn thấy không ít khuôn mặt xa lạ, các cậu và chú đều ở đây, có lẽ những người phía dưới muốn nhân cơ hội bày tỏ một chút, nghe tin, không mời mà tự đến, tiệc vui kiêng kỵ nhất đuổi người. Đường Tiểu Mễ nhìn Hán phục trên người khóc không ra nước mắt, nhìn thì đẹp mắt nhưng có phải quá gây họa hay không, ngộ nhờ Phó Thụy Dương trước mặt mọi người đào hôn hoặc là thoát hôn, nàng phải khiếm tốn phối hợp cho tốt đúng không?

Phương Văn hôm nay đặc biệt vui mừng, nàng tới nơi này, ngoài thân phận nhà thiết kế thời trang cho Tiểu Mễ, còn có một thân phận khác chính là thím tương lai của Tiểu Mễ, Đường Kiến Quân ngày hôm trước mời nàng tới tham gia bữa tiệc đính hôn của Tiểu Mễ, lúc đó hắn từ trong người, đưa ra chiếc nhẫn, hai người ăn ý nhau đã nhiều năm đều hiểu đây là cầu hôn. Nhiều năm như vậy, nàng rút cuộc có thể thoải mái quang minh chính đại đứng bên cạnh hắn, đeo chiếc nhẫn hắn trao.

“Không thể nào? Di Vân, di ngàn vạn lần không được nói cho cháu biết còn phải đội cái này?” Đường Tiểu Mễ kinh hãi chỉ vào bộ tóc giả trên tay Phương Văn.

“Đứa nhỏ này, nào có cô gái mặc Hán phục tóc ngắn chứ?” Phương Vân mỉm cười lắc đầu một cái, đội tóc giả lên cho Tiểu Mễ, sửa sang xong, hài lòng nhìn kiệt tác của mình, ” Tiểu Mễ nhà chúng ta hôm nay nhất định sẽ làm Phó Thụy Dương mê chết”.

Đường Tiểu Mễ nhìn mình trong gương, khuôn mặt trang điểm nhẹ, lông mi cong cong, có một chút ngượng ngùng, mặc Hán phục, đội tóc giả, giống như đã biến thành một người khác, nàng đã bao nhiêu năm rồi không để tóc dài? Từ lúc nào đã bắt đầu cắt tóc ngắn? Tiểu Mễ nhất thời có chút hoảng hốt, hoàn toàn không có chú ý trong gương có thêm một người.

Phó Thụy Dương hôm nay bị Phương Vân bắt mặc bộ quần áo này làm hấn không hiểu ra sao, loại quần áo này lần đầu tiên hấn mặc, bị mất rất nhiều sức lực mới mặc xong, bên ngoài có rất nhiều người, mặc dù da mặt hấn dày nhưng ăn mặc nghiêm chỉnh như vậy cũng rất xấu hổ, kết quả vừa tiến đến liền nhìn thấy Đường Tiểu Mễ đang ngẩn người soi gương, hấn thật sự kinh ngạc, Phương Vân lặng lẽ rời đi cũng không có ai phát giác.

Hấn rất ít khi nhìn thấy y phục cổ trang, chẳng ngờ một cô gái mặc y phục như thế thì ra rất xinh đẹp, mặc dù trên đầu là tóc giả, tuy nhiên nó rất thích hợp với nàng, làm cho cả người nàng dịu dàng hơn so với trước kia, người trong gương ánh mắt mông lung, lộ ra mấy phần ngây thơ, hấn cứ như vậy ngơ ngác nhìn nàng trong kính.

“Rắc rắc” một tiếng, hai người phục hồi tinh thần, Đường Tiểu Mễ đột nhiên từ trong kính nhìn thấy Phó Thụy Dương đứng bên cạnh mình.

“Nhìn ta chụp hình không sai chứ?” Phương Vân cầm Camera Digital đưa cho hai người nhìn, Tiểu Mễ quay đầu nhìn vào, ảnh tuy là hình chụp nhưng rất có cảm xúc, đầu của nàng hơi nghiêng, gương mặt ửng hồng, hấn đang nhìn mình, trong mắt chứa chan tình ý, nhìn tấm ảnh này, thật giống như hai người yêu nhau đang đắm đuối liếc mắt đưa tình. Không hiểu sao, nhìn hình trong máy ảnh, tim Đường Tiểu Mễ khẽ động.

38. Chương 10 : Quyển 3

Phó Thụy Dương gật đầu một cái, “Dì Vân chụp rất tốt”.

Đường Tiểu Mễ trong lòng buồn nôn, tên đàn ông này thật là biết diễn trò, miệng ngọt như vậy làm gì? Sớm muộn gì cũng phải tan cuộc, nhưng hôm nay hấn ăn mặc như vậy thật đúng là yêu nghiệt a, áo dài từ trên xuống dưới đều là màu đỏ, hai bên xẻ tà, bộ phận xẻ tà có viền màu đen, ngoài mặt nghiêm nghị nhất thời làm tăng thêm mấy phần đáng yêu và thật thà.

“Được rồi, hai người chờ ngượng ngùng đứng lý ở đây, hôm nay các con mới là nhân vật chính”. Dương Ái Hoa mở cửa nhìn thấy hai người còn ở chỗ này, liền thúc giục.

“Mẹ, chúng ta đã tới”. Phó Thụy Dương khẽ mỉm cười, dắt Đường Tiểu Mễ tay, đi ra phía ngoài. Cảm thấy gân xanh trên trán mình đang nhảy nhót, Đường Tiểu Mễ trong lòng run một cái, mẹ?? Vừa gọi mẹ sao?? Cha anh còn muốn thêm người sao!

Dương Ái Hoa vui mừng gật gật đầu, vỗ vỗ đầu Tiểu Mễ: “Miệng phải ngọt ngào một chút có biết hay không? Không được nhỏ nhặt như vậy, phải biết nghe lời Thụy Dương”. Sau khi nói đến đây, ánh mắt Dương Ái Hoa ôn nhu lại có chút đỏ lên. Đường Tiểu Mễ mím môi, nhìn Dương Ái Hoa gật đầu một cái, nàng luôn cảm thấy lễ đính hôn này không thật nhưng mẹ nàng dặn dò như vậy, trong lòng vẫn có chút xúc động, mũi khẽ ê ẩm.

“Tiểu Mễ, ngoan”. Giọng nói Phó Thụy Dương nhẹ nhàng vang lên bên tai Đường Tiểu Mễ, hơi thở ấm áp phả vào tai Tiểu Mễ, giống như dỗ dịu dàng dỗ dành một đứa bé.

Dắt tay Tiểu Mễ, đi tới đám người bên ngoài. Không biết có phải là ảo giác hay không, Phó Thụy Dương làm cho lòng nàng khẽ dâng lên ngọt ngào, đột nhiên Đường Tiểu Mễ chút sợ, nếu sau đó Phó Thụy Dương

thực sự thoái hôn, nàng nên làm cái gì? Nghĩ tới chuyện này, Đường Tiểu Mễ cảm giác tim mình bỗng dưng nhói đau.

Đường Tiểu Mễ hơi choáng kéo cánh tay Phó Thụy Dương, đi vào đại sảnh khách sạn, có rất nhiều người nàng căn bản không quen biết, bên ngoài trợ tráo xông tới bên nàng nói: chúc mừng, chúc mừng. Phó tiên sinh tốt lành, Đường Tiểu Mễ tốt lành, làm cho người ta muốn nôn mửa. Phó Thụy Dương lẫn lộn trong thương trường, những thứ này tự nhiên sớm thành thói quen, nở nụ cười giả tạo với những người không mời mà tự đến chào hỏi.

Lần này đính hôn, sau khi trưởng thành Đường Tiểu Mễ lần đầu tiên dùng thân phận cháu gái của Đường Kiếm chính thức xuất hiện công khai, mọi người đối với trưởng nữ của Đường gia, Dương gia tràn ngập tò mò. Lần này đính hôn mặc dù là tiệc gia đình, nhưng không ngăn tin tức, quán rượu sang trọng nhất của tỉnh J bị đặt bao hết, tất cả đường cái bị tê liệt, xe của ba quân khu ở đó, hai Trung tướng, một thượng tướng ngồi ở nơi này, hai Bộ trưởng, một Bí thư tỉnh ủy, tình cảnh lớn như vậy, làm sao có thể không làm cho người tò mò chú ý?

Huống chi, ba anh em Dương gia vì làm tốt bữa tiệc đính hôn này, mời nhiếp ảnh gia trong nước có thể đếm được trên đầu ngón tay thực hiện toàn bộ quá trình quay phim, chụp hình, tìm người trang trí trong ngoài thật đặc biệt, tất cả đều là màu hồng, đây chính là quả trứng gà, sẽ có con ruồi o o bay tới chứ?

Huống chi, xã hội này không thiếu chó săn, có chó săn tự nhiên không thiếu được bọn phóng viên, Dương Sơ Nhất và Lâm Vi Ba đưa mấy đoàn người đi tới, mặc dù không ngăn cản bọn phóng viên và những người không có nhiệm vụ, nhưng cũng không thể ngăn họ chụp hình.

Phó Thụy Dương cảm nhận được lòng bàn tay Đường Tiểu Mễ đầy mồ hôi, quay đầu lại nhìn Tiểu Mễ khẽ mỉm cười, tay trái nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán nàng, nàng rất đáng ghét loại không khí này, lần đầu tiên thấy nàng như vậy, thậm chí không che giấu chút nào sự chán ghét trong ánh mắt.

Hôm nay điều khiển chương trình của buổi lễ đính hôn do một nam, một nữ, là người dẫn chương trình trên TV của tỉnh J, hai người trên đài một xướng một họa, Đường Tiểu Mễ cũng không biết quá trình yêu nhau này, nàng không khỏi nghi ngờ nhìn Phó Thụy Dương một chút, đây là chuyện yêu đương của hai chúng ta sao? Không phải tiểu thuyết Quỳnh Dao, con bà nó chứ?

Phó Thụy Dương nhún nhún vai, nhẹ nhàng lắc đầu, rất hứng thú nhìn người chủ trì ở trên đài nói văng cả nước miếng. Điều này làm cho Đường Tiểu Mễ thật buồn bực, bộ dạng người này nhìn thế nào cũng không giống muốn thoái hôn, hay là trong lòng hắn đã có dự tính khác?

39. Chương 11 : Quyển 3

Ngoại trừ những người nhàm chán bỏ qua một bên, nhìn mọi người vui mừng, ánh mắt Đường Tiểu Mễ thật sự có loại cảm khái của thiếu nữ chờ gã chồng, hóa ra Đường Tiểu Mễ nàng cuối cùng cũng đến ngày này, ngoại trừ người bên cạnh này, không phải do nàng lựa chọn.

Khi Đường Kiếm và Phó Long Bưu hai người cảm nhận đứng trước mặt Đường Tiểu Mễ, rốt cuộc lần đầu tiên nàng có cảm giác chân thật đối với chuyện đính hôn hôm nay, nàng không khỏi nghi hoặc, Phó Thụy Dương người này trên mặt tươi cười, tưởng bố cũng lấy nhẫn đưa ra rồi, hắn vẫn còn ở giả bộ cái gì? Tay kia dùng sức bấm bên hông Phó Thụy Dương một cái, Phó Thụy Dương hít một hơi lạnh, tròng mắt trừng lên, nở nụ cười nhìn Tiểu Mễ, đôi môi bất động, trong miệng hàm hồ khạc chữ: “Làm cái gì?”

Đường Tiểu Mễ cười thật ngọt ngào, trong miệng cũng hàm hồ: “Anh có kế hoạch gì, nói nhanh, tôi nhất định sẽ phối hợp với anh”.

Phó Thụy Dương có vẻ suy nghĩ, cô gái này đang nghĩ gì thế? Chẳng lẽ vẫn cho là . . . . . lần này có trò hay để nhìn, hắn rất chờ mong, khi nàng phát hiện lễ đính hôn thuận buồm xuôi gió, sẽ có biểu hiện gì đây?

“Tôi lá gan rất nhỏ, bây giờ anh nói trước với tôi một chút”. Đường Tiểu Mễ nhú mày, tiến tới bên tai Phó Thụy Dương. Phó Thụy Dương cười không nói, dáng vẻ bí ẩn, Đường Tiểu Mễ yên tâm một chút, ý nghĩ của nhân vật lớn, nàng là thứ tôm tép có thể đoán được sao? Nhìn vẻ mặt này như nắm chắc phần thắng a. Thời gian từng giây, từng giây trôi qua, người chủ trì đã tại giới thiệu trưởng bối hai bên rồi, kế tiếp chính

là trưởng bối đưa nhẫn cho bọn họ, Đường Tiểu Mễ có chút nóng nảy, “Này, anh nắm chắc chứ, chờ nữa sẽ không kịp, sẽ dọa chết ông nội bọn họ a”.

Rốt cuộc Phó Thụy Dương nhìn Đường Tiểu Mễ lộ ra nụ cười yêu nghiệt, khẽ gật đầu, tiến tới bên tai Tiểu Mễ: “Yên tâm, sẽ không hù được bọn họ”.

Đường Tiểu Mễ yên tâm, người này rất thích tiến tới bên tai nàng nói chuyện, hơi thở ấm áp phả vào tai nàng làm nhồn nhột, mặt cũng có chút nóng lên, dùng sắc cảm dỗ, đây tuyệt đối là dùng sắc cảm dỗ trắng trợn, Tiểu Mễ lắc đầu, cảnh cáo mình, gắng giữ tỉnh táo, tỉnh táo, không nên bị sắc đẹp hấp dẫn. Phó Long Bưu đang cầm chiếc nhẫn, khuôn mặt tràn đầy vui mừng, hôm nay lão và Đường Kiếm đều mặc bộ y phục thời Đường, đứng bên cạnh Đường Tiểu Mễ và Phó Thụy Dương cũng rất hợp thời.

Phó Thụy Dương nhận lấy chiếc nhẫn, quay mặt lại nhìn Tiểu Mễ, khóe miệng nâng lên nụ cười thích thú không rõ, dịu dàng nhìn Đường Tiểu Mễ. Nhất thời có chút hoa mắt, nàng nhìn Phó Thụy Dương như vậy, ánh mắt của hắn đặc biệt sáng, thậm chí hắn mặc hán phục có chút đáng yêu, nhưng Đường Tiểu Mễ liền nghĩ đến ngày trước cùng Nguyệt Như cách tầm lưới sắt nhìn hắn chơi bóng, dưới ánh mặt trời, nàng có thể nhìn mờ hơi theo thân hình hắn tuôn ra, lúc đó hắn trẻ tuổi tràn đầy sức sống, là thần tượng của rất nhiều nữ sinh trong trường, thế nào chỉ chớp mắt, hắn hiện ra ở trước mặt mình, mang theo nụ cười dịu dàng như vậy, chăm chú nhìn mình, trong nháy mắt, Đường Tiểu Mễ có cảm giác không chân thật.

Đường Kiếm kéo tay Tiểu Mễ đặt trong tay Phó Thụy Dương, gương mặt cười so với khóc còn khó coi hơn, mắt chớp lại, vẫy vẫy tay, đi xuống đài, không nhìn Đường Tiểu Mễ. Phó Thụy Dương cầm lấy tay Tiểu Mễ, nhìn Tiểu Mễ một chút, thận trọng đeo chiếc nhẫn vào ngón tay giữa Tiểu Mễ, Phó Long Bưu lại đem khay đưa tới, còn dư lại một chiếc nhẫn chờ Tiểu Mễ cầm lên.

Đường Tiểu Mễ có chút mờ mịt cầm lên chiếc nhẫn, nhìn Phó Long Bưu một chút, lại nhìn Phó Thụy Dương một chút, trong miệng lầu bầu: Như thế nào lại không có phản ứng, đeo nhẫn xong thì thoái hôn chẳng phải là rất lúng túng sao? Nắm lấy tay Phó Thụy Dương, lần đầu tiên nhìn tay của hắn, ngón tay thon dài, đầu ngón tay mượt mà đầy đặn, móng tay vô cùng sạch sẽ, chiếc nhẫn chạm rãi, chạm rãi đeo vào.

Người chủ trì cầm micro lớn tiếng tuyên bố: “Buổi lễ kết thúc, chúng ta chúc mừng hai vị, hy vọng có thể sớm tham gia hôn lễ của hai vị”.

Đường Tiểu Mễ sửng sốt, như thế là xong rồi? Hành động của Phó Thụy Dương đâu? Ngắc đầu kinh ngạc nhìn Phó Thụy Dương.

Phó Thụy Dương cười tà một tiếng, tay giữ chặt đầu của Tiểu Mễ, hai gương mặt từ từ sát lại gần nhau, dán vào đôi môi ướt át, Tiểu Mễ kêu lên.

Đường Kiếm ở dưới đài lắc đầu một cái, khoát khoát tay, cự tuyệt người khác đỡ dậy, đi tới bên cạnh Dương Thắng, Dương Thắng bảo người lấy ra giấy bút: “Lão Đường, trong lòng không dễ chịu sao?”

Đường Kiếm không nói lời nào, thuận thực cầm lấy nghiên mực đưa cho Dương Thắng mài mực, cả người dường như già đi rất nhiều.

Nhúng mực, Dương Thắng bút vung lên, trên giấy viết bảy chữ to: Nhà có con gái mới lớn (nhà có con gái trưởng thành)!

40. Chương 1 : Quyển 4

Nhìn một đôi nam nữ đang bị mọi người vây quanh, Dương Thắng nhíu nhíu mày: “Lão Đường, ông làm như vậy có thể giấu bao lâu? Sau này Tiểu Mễ biết được sẽ rất đau khổ”.

“Được rồi, lão Dương, chữ viết của ông vĩnh viễn tốt hơn so với tôi, chút nữa bảo người treo lên đi”. Đường Kiếm cầm tấm giấy lớn, suy nghĩ một chút, giọng nói có chút thất vọng, “Cho nên tôi muốn trải đường tốt cho nha đầu kia”.

Dương Thắng ngẩng đầu lên, tầm mắt nhìn phía xa, “Thằng nhóc kia còn trẻ, chúng ta không muốn để cho hấn ra sức, e rằng Phó gia bên kia. . . . .”

“Thụy Dương thằng bé kia có chừng mực, hấn hiện tại, ít nhất là vị hôn phu trên danh nghĩa của Tiểu Mễ, sợ là thằng nhóc kia so với chúng ta còn mất sức hơn” Đường Kiếm khỏe miệng nở nụ cười lạnh, trong ánh mắt tinh quang chợt lóe lên, mới vừa rồi còn có vẻ là ông lão chán chường, trong nháy mắt trở nên bén nhọn.

“Cha, bác Đường” Dương Ái Quốc và Dương Ái Dân mang theo Dương Sơ Nhất đi tới trước mặt hai ông già, vẻ mặt cung kính.

“Chẳng qua không để cho hấn ở chỗ của chúng ta ra sức, rất lễ độ, tiểu Phan năng lực không tệ, đừng làm ảnh hưởng đến hấn. Cô gái kia, con bảo người của Lâm Vi Ba chú ý, chờ đến gần Tiểu Mễ”. Dương Thắng hai tay chấp sau lưng, cùng Đường Kiếm liếc mắt nhìn nhau, như vậy đã giao phó xong.

“Ông nội, ông nội Đường, nếu Tiểu Mễ biết có thể hay không. . . . .” Dương Sơ Nhất muốn nói lại thôi, những chuyện này cuối cùng là bọn họ thay Tiểu Mễ làm, Tiểu Mễ suy nghĩ như thế nào bọn họ không biết.

“Nếu không phải thấy hấn có vài phần hiếu thuận, cho dù tiểu Phan cũng không giữ được hấn!” Đường Kiếm nặng nề hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa. Năm xưa tình tình Đường Kiếm rất nóng nảy, cộng tác với Dương Thắng trong công việc nên đã sớm quen thuộc lẫn nhau, người trong Dương gia sớm biết tính tình Đường Kiếm, gặp phải sự bén nhọn của Đường Kiếm đều im bặt.

Đường Tiểu Mễ rút cuộc thoát khỏi thăm hỏi của những người xa lạ kia, cùng Phó Thụy Dương hai người trốn ở một góc vắng vẻ, những chuyện đáng ghét toàn bộ giao cho những người khác xử lý, trong lòng còn có chút sợ, bây giờ chỉ là đính hôn, tương lai nếu thật kết hôn thì đúng là không biết như thế nào nữa. hai chân nàng gần như rã rời không thể đứng nổi, thở ra một hơi, thở xong, Đường Tiểu Mễ nắm tóc giả kéo: “Học trưởng, anh rốt cuộc đang đùa cái gì? anh đừng nói cho tôi biết, anh thật muốn cùng tôi đính hôn, tôi không phải là mấy cô gái ngu ngốc bên cạnh anh”.

“Trên thế giới này có cái gì là không thể?” Phó Thụy Dương có chút buồn cười nhìn chằm chằm Đường Tiểu Mễ, cô gái này biểu diễn không nổi nữa, hình tượng cũng không cần.

“Chúng ta thường ngày không có oán, gần đây không có thù, anh cần gì chơi tôi như vậy?” Vào lúc này, bên cạnh không ai, dù sao nhiều lần cũng bị hấn phá vỡ, Đường Tiểu Mễ nói chuyện cũng không còn khách khí nữa.

Phó Thụy Dương hình như đã nghĩ tới điều gì, cười như không cười: “Trước kia không có, sau này có lẽ có rồi”.

“Anh. . . . .”

Phó Thụy Dương cắt lời Tiểu Mễ, “Yên tâm, trước khi kết hôn sẽ không đụng tới em”. Nói xong ánh mắt cực kỳ càn rỡ quét một vòng vào bộ vị nào đó trên người Tiểu Mễ. Cái gì gọi là giận sôi lên, Đường Tiểu Mễ vào lúc này coi như là hiểu ý, không còn bình tĩnh nữa, “Phó Thụy Dương!” Lần đầu tiên kêu cả tên lẫn họ của hấn.

“Không cần khách khí như thế, sau này gọi là Thụy Dương, Tiểu Mễ”. Phó Thụy Dương nụ cười càng sâu, tự nhiên kéo Tiểu Mễ, “Đi thôi, còn chưa chào hỏi cùng người thân”.

Đường Tiểu Mễ tránh không thoát vừa định dùng cùi chỏ thúc hấn một cái, lại nhìn thấy Trương Vân cúi đầu đi tới hai người, Tiểu Mễ nở nụ cười, ngọt ngào gọi: “Bà nội”.

Phó Thụy Dương đi theo gọi: “Bà nội”.

Trương Vân là bà lão rất hiền lành, nhìn Phó Thụy Dương gật đầu một cái: “Thụy Dương, có thể cho bà nội mượn Tiểu Mễ một lát hay không?”

Phó Thụy Dương nhìn Tiểu Mễ gật đầu một cái, một mình đi tới đại sảnh, nhìn Phó Thụy Dương đi xa, Trương Vân sờ sờ đầu Tiểu Mễ: “Tiểu Mễ chúng ta không có để tóc dài bao lâu rồi?”

“Bà nội thích tóc dài, vậy cháu liền đeo cái này lên”. Tiểu Mễ phát tay một cái, đội tóc giả lên.

“Ha ha, đứa nhỏ này, vật này cầm trong tay rất dọa người”. Trương Vân mỉm cười, nếp nhăn trên mặt giống như hoa nở rộ.

Nắm tay Đường Tiểu Mễ, Trương Vân cẩn thận vuốt tóc rối bời của Tiểu Mễ cho ngay ngắn: “Tiểu Mễ, đừng trách ông nội cháu, bà và ông nội của cháu cùng xem trọng thành nhóc Thụy Dương này, các cháu không cần sống chung, rất đơn giản, có hẳn giúp đỡ, chúng ta cũng yên tâm”.

Tiểu Mễ cúi đầu, mũi chân cọ chạm đất: “Bà nội, cháu hiểu rõ, hẳn, hẳn rất tốt”. Đúng thật là rất tốt, Đường Tiểu Mễ thầm nghĩ.

“Chuyện trước kia đừng suy nghĩ nữa, dành nhiều thời gian với ông nội, bà nội, lời nói không dễ nghe, bây giờ già rồi còn có thể sống được bao nhiêu ngày, ông nội cháu không nói, nhưng cháu phải suy nghĩ cho kỹ”.

Trương Vân tay không ngừng vuốt ve tay Tiểu Mễ, trong lòng Tiểu Mễ một hồi căng lên, lỗ mũi ê ẩm.

41. Chương 2 : Quyển 4

Sau khi Trương Vân rời đi, Dương Sơ Tam lập tức sắp lại, hôm nay Đường Tiểu Mễ đính hôn, hẳn không có chuyện gì, liền sai người chụp hình lại chụp hình, đại ca bị ông nội gọi đi, nhị ca không biết trốn ở chỗ nào nhàn nhã, hẳn muốn tìm Tiểu Mễ trò chuyện, nhng nng lun đi cùng Ph Thụy Dng, thật vt vả mi thy nng một mn, lúc ny mi vui về nh đứa trẻ chạy ti.

“Tiu Mễ, Tiu Mễ, c met hay khng?” Sơ Tam chn ch xoa bả vai cho Tiu Mễ.

“Chờ anh đính hn sẽ biết”. Đồng Tiu Mễ cảm gic mn giọng ni khng còn hơi sức nữa. Nhn đm ngồi bện rộn đại sảnh, thật sự khng biết lễ đính hôn này có tính toán gì. Người kia đang suy nghĩ cái gì nằng không biết; tại sao ông nội vội vàng để cho hẳn đính hôn với mình như vậy, nếu nói ra lý do, nằng cũng không tin, nhưng mà chuyện này không để cho nằng biết nguyên do gì, làm cho nằng bị động, luống cuống.

“Tiểu Mễ, em đồng ý chuyện này sao”. Sơ Tam hình như suy nghĩ một chút, khẽ nhíu mày, thấp giọng nói. Đường Tiểu Mễ nghiêng đầu sang chỗ khác nghi hoặc nhìn Sơ Tam. “Thế nào?”

“Việc ấy, người của Lâm Vĩ Ba”. Sơ Tam giống như hạ quyết tâm thật lớn, “Để cho bọn Lý Phong tiếp tục đi theo bảo vệ cho em”. Nhìn Tiểu Mễ không lên tiếng, Sơ Tam có chút nóng nảy: “Bọn họ sẽ giữ một khoảng cách, Tiểu Mễ, chuyện này không thương lượng được, bọn họ đã quyết định rồi”.

Có chút suy nghĩ, Đường Tiểu Mễ nhìn về phía ông nội và ông ngoại hai người cúi đầu, chấp tay sau lưng, không biết nói những gì, “Sơ Tam, anh nói cho em biết, có chuyện gì giấu em phải không?”

Dương Sơ Tam gãi đầu một cái, biểu hiện trên mặt ngượng ngùng, “Anh cũng biết không nhiều, nhưng chuyện này ông nội tự mình giao phó”.

“Ông ngoại?” Đường Tiểu Mễ nhíu mày, tế bào não cả người nằng muốn chống cự lại, trực giác nói cho nằng biết, tất cả chuyện này rất không bình thường, tại sao đột nhiên muốn điều động bọn Lý Phong đến? Nằng cảm thấy mình không cần cả một tổ người “Bảo vệ” như vậy, nằng rất bình thường.

“Đến lúc chụp ảnh chung rồi, Tiểu Mễ”. Phó Thụy Dương không biết từ đã đứng bên cạnh Tiểu Mễ từ lúc nào, không thềm nhìn ánh mắt muốn giết người của Sơ Tam. Đường Tiểu Mễ gật đầu một cái, “Sơ Tam, chúng ta đi thôi”. Nằng cũng không để ý đến Phó Thụy Dương, cùng Dương Sơ Tam đi đằng phía trước, thỉnh thoảng cúi đầu nghiêng tai nói gì đó.

Đi tới chỗ mọi người, nằng ngượng ngùng nở nụ cười ngọt ngào, chỉ thấy Đường Tiểu Mễ một tay ôm cánh tay Đường Kiếm, một tay kéo tay Dương Thắng, lúm đồng tiền như hoa nói gì đó với Phó Long Butu, ba ông lão bị chọc cho cười ha ha, bên cạnh người của ba nhà đứng một bên vẻ mặt cũng mỉm cười, nhìn bộ dáng già trẻ, lớn bé vui vẻ thế này. Phó Thụy Dương nhìn ông nội mình, hình như rất ít vui vẻ như vậy, sắc mặt hưng phấn, thậm chí có chút ửng hồng, mẹ hẳn nắm tay Tiểu Mễ, rất thân mật giống như hai chị em. Đường Tiểu Mễ, em còn ẩn giấu bao nhiêu khuôn mặt?

Chụp hình thì Phó Thụy Dương tự nhiên ôm Đường Tiểu Mễ đứng phía sau ba ông lão, bên trái là người Đường gia, bên phải là người Phó gia, đứng phía sau là người Dương gia, đây chính thật là ảnh gia đình. Tối hôm nay, Đường Tiểu Mễ làm con dâu chưa cưới ngủ lại biệt thự Phó gia, mà ở trụ sở quân đội, trong thư phòng Đường gia, Đường Quốc khánh, Đường Kiến Quân một mực cung kính đứng trước ghế dựa của Đường Kiếm.

“Kiến Quân, chỉ là một tên nhóc con, không cần ta dạy cho con phải làm sao chứ?” Đường Kiếm híp mắt tựa lưng vào ghế ngồi, vẻ mặt có chút mệt mỏi.

“Cha, con biết rõ, hôm trước đầu thầu hạng mục của Tuyền Lâm, tiền của bọn hắn tạm thời không cách nào quay vòng, chúng ta cũng không nên quá dồn ép”. Đường Kiến Quân khẽ cúi đầu, vẻ mặt không nhìn ra cảm xúc gì.

“Chuyện mua bán trên thương trường do chính con quyết định, nhưng mà có vài chuyện quan trọng muốn bắt đầu giao cho Tiểu Mễ”. Đường Kiếm híp ánh mắt, dường như lóe qua một tia sáng, nếu nhìn kỹ, trong lòng sẽ không khỏi nghi ngờ mới vừa rồi là ảo giác.

“Cha, có gấp quá hay không, Tiểu Mễ còn nhỏ”. Đường Quốc khánh không đợi Đường Kiến Quân lên tiếng, giành nói trước.

“Quốc Khánh, con cũng đừng gấp”. Đường Kiếm phất tay một cái, hình như không nghe thấy giọng nói lo lắng của Đường Quốc Khánh, “Cuối tuần đi với ta đến Thành phố B, dẫn con đi gặp mấy lão gia hỏa kia”.

Đường Quốc không thể tin nhìn Đường Kiếm, hình như chính mình không thể tin được chuyện mới vừa nghe, cùng với Đường Kiến Quân, hai người trao đổi ánh mắt, trên mặt có vài tia buồn rầu, bọn họ cũng hiểu rất rõ đi Thành phố B gặp mấy lão gia hỏa kia là ý gì: “Cha, người. . . .”

“Hai người các con đừng hiểu lầm, sau này bọn họ cũng chỉ nhận biết Đường Tiểu Mễ, mà không phải hai người các con, bây giờ các con chỉ cần làm theo lời ta nói là được”. Đường Kiếm dường như có chút mệt mỏi, nếp nhăn trên mặt càng sâu, da có chút vàng vọt.

“Ta đây làm ông nội cũng không thể nhìn người khác lấn lướt cháu gái của mình trước mặt mà còn thờ ơ, nhưng là dù sao cũng là người lớn, hay là muốn để Tiểu Mễ tự mình giải quyết, hai người các con ở bên cạnh chiếu cố một chút, được rồi, giải tán đi, Quốc Khánh, con trở về nói Trương Anh Thụy biết kiểm chế một chút, ta đây còn chưa có chết đâu”. Đường Kiếm buồn bực ho một tiếng, nhìn hai người khoát khoát tay.

42. Chương 3 : Quyển 4

Ngày thứ hai, sáu giờ sáng, Dương Thắng đánh thức Sơ Nhị: “Con gọi điện thoại cho thằng nhóc kia, ni nh bọn họ gọi Tiểu Mễ rồi giờ muộn một chút”.

Sơ Nhị dụi mắt, nhìn điện thoại di động một chút, “Thằng nhóc kia sẽ tự biết chứ?”

“Đừng ni nhắm, gọi điện thoại nhanh lên một chút, chậm Tiểu Mễ sẽ bị hắn đánh thức”. Dương Thắng giật tay chân của Sơ Nhị lên, mặt đầy vẻ giận dữ. Sơ Nhị cúi lưng một cái, tìm cửa sổ danh bạ, bấm, chỉ nghe đò một tiếng, liền nói thông bên kia, Dương Sơ Nhất rất kinh ngạc, thằng nhóc này không tệ a, tỉnh sớm như vậy, chẳng lẽ Tiểu Mễ nhà chúng ta cũng thức dậy rồi?

“Tôi nói cậu thức sớm như vậy, cũng đừng đánh thức Tiểu Mễ chúng ta, phải nhìn một chút, ngày hôm qua rất mệt mỏi?” Sơ Nhất tức giận nói. Điện thoại bên kia một hồi lâu không nói gì, Dương Sơ Nhất nhìn điện thoại di động, không có gát máy, Dương Thắng đang áp lỗ tai lên nghe, nghi hoặc nhìn Dương Sơ Nhất, miệng làm điệu bộ hỏi sao không nghe thấy gì, Sơ Nhất vừa mới chuẩn bị nói chuyện, bên đầu điện thoại kia rất cuộc có phản ứng.

“Đã biết”. Pằng một tiếng, cúp điện thoại. Dương Sơ Nhất cắn răng nghiêng lợi nói: “Ông nội, người này đã ném máy rồi”.

Dương Thắng hừ hừ hai cái trong mũi, chấp tay sau lưng đi ra ngoài, Dương Thắng nhìn đồng hồ rồi ngã đầu tiếp tục ngủ. Phó Thụy Dương tròn mắt nằm trên giường, cả người chết lặng, đầu óc trống rỗng, đây là lần thứ mấy rồi, mới hừng sáng hắn đã nhận được điện thoại báo hắn chớ quấy rầy Tiểu Mễ? Nhìn ngoài cửa sổ một chút, trời còn tối đen, mới có tờ mờ sáng, đầu tiên là Đường Kiếm đánh thức? Hắn còn mơ mơ màng màng, tiếp theo là Dương Ái Hoa? Hắn hoàn toàn tỉnh táo, sau đó là Đường Quốc khánh, hắn đã hết ý kiến, bây giờ là Dương Sơ Nhất. Phó Thụy Dương cảm giác mình hoàn toàn chết lặng. Lúc này là mấy giờ? Không được thức giấc Tiểu Mễ nhà các người nhưng các người thay nhau oanh tạc như vậy, tôi cũng không thể ngủ được rồi, rốt cuộc là ai đánh thức ai vậy?

Nhưng mà hôm nay Đường Tiểu Mễ cũng không thể ngủ thẳng giấc cho đến khi tự nhiên tỉnh lại như mong muốn của mọi người. Bởi vì, lễ đính hôn của nàng và Phó Thụy Dương đã được đăng lên trang đầu các tờ báo lớn, trên Internet, cả tỉnh J đều biết hai người đứng đầu công ty kết thân, mà sau lưng của nam, nữ nhân vật chính hai bên đều là đại biểu cho quyền thế, càng làm cho mọi người chắc lưỡi hít hà, bên ngoài quán rượu Tác Phỉ Đặc các loại xe nổi tiếng dừng lại, đại sảnh khách sạn còn lưu lại đồ vật trang trí cho buổi lễ đính hôn làm cho mọi người suy đoán đủ thứ.

Lúc điện thoại vang lên, Đường Tiểu Mễ đang chìm đắm trong giấc mộng, nàng mơ thấy buổi lễ tốt nghiệp lần đó, nàng cầm điện thoại di động đứng đằng sau cây cột ngoài hành lang, chụp ảnh hai người kia, nàng nhìn tấm hình thật lâu, trong mộng tất cả đều là buổi lễ tốt nghiệp lần đó, xen kẽ là lễ đính hôn với Phó Thụy Dương, khiến cho nàng không phân rõ thời gian, hoang mang nhìn hai khuôn mặt rõ ràng khác nhau. Ngoài tiếng điện thoại reo, Đường Tiểu Mễ cũng chợt giật mình tỉnh giấc, làm sao đã gần ấy năm như vậy, nàng lại có thể mơ thấy người kia? Điện thoại di động vẫn kiên nhẫn vang lên tiếng nhạc nhẹ nhàng, lác lác đầu thật mạnh, cầm điện thoại di động lên, đã có sáu cuộc gọi nhờ rồi, tất cả đều là của Nguyệt Như và Vi Vi, đã xảy ra chuyện gì sao? Nhấn nút trả lời, giọng Vi Vi âm ỉ lộ ra hưng phấn: “Tiểu Mễ, cậu quá xuất sắc rồi, được lên trên TV, sớm biết như vậy, phải cho mình len lén trà trộn đi vào, nói không chừng được chụp một tấm hình tuyệt vời”.

“Cái gì, cậu nói cái gì?” Đường Tiểu Mễ cảm giác mình bị giấc mộng kia làm cho hồ đồ, cũng không nghe rõ Triệu Vi nói cái gì.

“A, mình quên rồi, hắc, hắc, cậu có xem báo chí chưa? Cậu rất ăn ảnh nha”.

Triệu Vi hiển nhiên còn đắm chìm trong kích động, Tiểu Mễ lại càng thêm hồ đồ, “Báo, Báo gì?”

“Cậu đính hôn cùng trai đẹp đó, oa, đẹp trai ngây người luôn, hôm nay phòng làm việc chúng ta, tất cả đều thảo luận chuyện này, nếu họ biết nữ nhân vật chính trên báo chí là bạn tốt của mình, Tiểu Mễ, cậu nói họ sẽ phản ứng ra sao?” Triệu Vi ba hoa không ngừng, vui vẻ giống như ngày hôm qua đính hôn không phải là Tiểu Mễ mà là chính nàng.

Thật khó khăn mới cúp được điện thoại, Nguyệt Như lại gọi điện thoại tới, “Được a Tiểu Mễ, có chút gương mẫu”. Giọng nói lộ ra trêu chọc.

“Đại tỷ, Vi Vi mới vừa nói một hồi, cậu có thể nói cho mình biết rốt cuộc là chuyện gì?” Tiểu Mễ trong lòng có dự cảm không tốt.

“Tiểu Mễ, chúc mừng cậu, hôm nay cậu được lên trang đầu các tờ báo lớn, đông đảo dân chúng rất hiếu kỳ đối với người đính hôn, sẽ rất nhanh bọn họ sẽ tìm kiếm ra thôi”. Trong giọng nói Nguyệt Như cố đè nén nụ cười trêu chọc, nàng giống như đã nhìn thấy bộ dáng đau đầu của Tiểu Mễ, người sợ nổi danh, heo sợ khỏa, đây chính là điểm yếu của Đường Tiểu Mễ.

43. Chương 4 : Quyền 4

Phiền não ném điện thoại di động qua một bên, Đường Tiểu Mễ trong lòng có chút nghi ngờ, là trang đầu các tờ báo lớn sao? Các tờ báo làm sao được phép đăng? gia đình bọn họ bình thường sẽ không để cho đăng công khai như vậy, muốn cắt đứt truyền thông, thực hiện một chút thủ đoạn, làm sao sẽ cho phép xuất hiện chuyện như vậy?

Qua ngày 15 tháng giêng, mặc dù thời tiết ẩm rất nhiều nhưng vẫn có chút lạnh, Tiểu Mễ vui trong chăn ủ một lát mới động thân đứng lên mặc quần áo, đầu óc hỗn độn đã không muốn suy nghĩ chuyện gì, gần đây nàng rất hoang mang, nếu mọi người muốn gạt nàng, vậy chỉ có thể tự mình đi khám phá. Nhớ tới Thành phố H, cửa tiệm của mình chính là ở chỗ này, còn có một phòng trọ nhỏ, tuy rằng nhỏ bé không đáng kể nhưng đều là tâm huyết của nàng, sợ là không thể an nhàn nữa rồi, hôn nhân đã sắp đặt, không thể dừng lại, chẳng qua là chuyện kể tiếp thôi, Đường Tiểu Mễ không muốn tiếp tục bị động.

Căn phòng này không có máy vi tính, thư phòng Phó gia có nhưng Đường Tiểu Mễ không muốn vào, bình thường thư phòng đều là nơi quan trọng, nàng còn chưa có ý muốn làm người của Phó gia, có thể tùy tiện đi vào. Rón rén xuyên qua đường đi, cúi lưng xuống chui vào phòng của Phó Thụy Dương, muốn lên lấy máy vi tính của hắn online một chút, xem rốt cuộc có chuyện gì.

Vào phòng, thật kỳ quái trong phòng không có ai, chăn xếp gọn gàng, Tiểu Mễ ngồi thẳng lên nhìn chung quanh một lần, nơi này là phòng làm việc của hắn cũng chỉ có hai màu trắng đen, đơn giản, rộng rãi, cũng không có gì đẹp mắt, laptop đang đặt trên bàn. Tiểu Mễ đi tới vừa nhìn, cả kính đem mắt dán sát vào trên màn ảnh, không cần rêu rao như vậy, trong lòng Tiểu Mễ rơi lệ, dòng tit trang đầu của websites hôm nay đang hiện lên bức ảnh của Phó Thụy Dương và nàng đang hôn nhau, bức ảnh lớn như vậy bày ra rất dễ nhìn thấy, trong hình hai người đều quay mặt, Phó Thụy Dương nhắm mắt, mà nàng thì mở to mắt như chiếc chuông đồng, bất quá cũng thật hoàn hảo, ảnh chụp ở góc độ này vẫn rất xinh đẹp, sau khi khiếp sợ, Tiểu Mễ bắt đầu bình phẩm bức ảnh, chế giễu ảnh trên bài báo này không phải là mình, mà là một mình tình nào đó.

“Nhìn mê mẩn như vậy sao?” Không biết lúc nào, Phó Thụy Dương đã đứng phía sau lưng Tiểu Mễ. Đường Tiểu Mễ ngồi thẳng lên, quay đầu lại nhìn thật Phó Thụy Dương, áo ngủ tơ tằm màu xanh dương đậm, mắt có chút sưng vù, có lẽ là không nghỉ ngơi tốt: “Phó Thụy Dương, chúng ta có thể nói chuyện đằng hoàng một chút hay không?”

“Thụy Dương”. Phó Thụy Dương xoay xoay cổ, thật sự có chút mệt mỏi. Đường Tiểu Mễ trừng mắt, người này xoắn xuýt đề tài này làm gì, nàng không muốn kêu hắn là học trưởng nữa, nếu đã đính hôn, nàng hiện tại ở vào thế bị động, nàng phải làm cho mình đứng ngang hàng với hắn.

“Thụy Dương, chúng ta tại sao lại đính hôn?” Tiểu Mễ dứt khoát ngồi xuống ghế, vóc dáng của nàng không cao như hắn, đứng hiển nhiên sẽ không tỏ ra ưu thế. Phó Thụy Dương lười biếng ngồi ở mép giường: “Người lớn quyết định”.

“Vậy anh tại sao không phản đối? anh cũng biết đính hôn sẽ rất phiền toái hay sao?” Tiểu Mễ chăm chú nhìn Phó Thụy Dương, nàng vẫn cho là hắn so với mình vẫn bài xích này chuyện đính hôn không rõ ràng, cho nên nàng mới phớt lờ, đem tất cả vấn đề ném cho hắn giải quyết.

“Tiểu Mễ, nói điể chính đi, chúng ta đã đính hôn”. Phó Thụy Dương khẽ nâng cằm, chỉ chỉ vào laptop “Ừ, toàn thế giới cũng hết biết rồi”.

Đường Tiểu Mễ hít sâu một hơi, “Thứ nhất, trừ ở trước mặt người lớn diễn trò, chúng ta phải có không gian riêng của mình, không can thiệp chuyện của nhau, không được thắc mắc”.

Phó Thụy Dương đáng vẻ không chút để ý, hơi híp mắt lại nhìn thẳng Đường Tiểu Mễ, Đường Tiểu Mễ cũng không né tránh, hai người cứ nhìn chằm chằm nhau, Phó Thụy Dương khoe miệng khẽ cong lên, gật đầu một cái: “Tốt”.

“Thứ hai, anh rốt cuộc tại sao không cự tuyệt cuộc đính hôn này, tôi mặc kệ, nhưng nếu như cơ hội thích hợp, chúng ta nhất định phải giải trừ hôn ước”. Đợi nàng tìm được lý do gì ông nội gấp để cho nàng đính hôn như vậy, nàng nhất định có biện pháp không còn dính dấp đến Phó Thụy Dương nữa. Phó Thụy Dương cười khê, “Nhất định không có cơ hội này”.

Đường Tiểu Mễ cũng không để ý tới hắn, tiếp tục nói: “Nếu như không có cơ hội giải trừ hôn ước, như vậy chúng ta, ai thích đối phương trước, không được phép đề nghị kết hôn”.

Khoe mắt khê nháy một cái, thích lẫn nhau không? Phó Thụy Dương chau chau mày: “Đồng ý”.

Đường Tiểu Mễ nở nụ cười, bộ dáng thật hiền lành, đứng lên nhìn xung quanh một lần: “Thụy Dương”.

Giọng nói có chút làm nũng, Phó Thụy Dương khoé mắt hơi co rúm, kinh ngạc nhìn Đường Tiểu Mễ.

“Có thể hỏi thêm một vấn đề không?” Đường Tiểu Mễ cười càng ngọt ngào, ánh mắt cong cong phát sáng, vô cùng động lòng người.

Phó Thụy Dương quay đầu đi chỗ khác, cô gái này cười với hắn sao? “Hỏi đi”.

“Cái này”. Tiểu Mễ chỉ chỉ trang Web đang mở trên laptop, “Có phần của anh sao?”

“Có”. Phó Thụy Dương gật đầu một cái, giọng nói rất tự nhiên, không có một chút xin lỗi.

Đường Tiểu Mễ gật đầu một cái, trong lòng đã rõ, nàng nghĩ không sai, chuyện này không riêng Phó Thụy Dương có phần, mà ông nội và ông ngoại của mình cũng xuất không ít công sức, chỉ vì cái gì?

44. Chương 5 : Quyển 4

Vì thức dậy sớm, Đường Tiểu Mễ dứt khoát chui vào phòng bếp, Phó Long Bưư giống như thường ngày, ngồi trong sân xem báo chí, trong phòng bếp, một người phụ nữ đang chuẩn bị bữa sáng, Tiểu Mễ liếc ngoài cửa sổ, nhìn sang cười cười: “Dì à, cháu tới giúp dì nhé”.

Ngô tẩu ở Phó gia giúp việc nhiều năm, nói là người giúp việc, thật ra thì cũng xem như là một phần tử của Phó gia, chồng của bà năm xưa là lính cảnh vệ bên cạnh Phó Long Bưư, sau đó bị bệnh qua đời, bà vẫn sống ở Phó gia giúp một tay, con cái rất có tiền đồ, du học ở nước Mỹ, ngày 15 này vốn là để cho bà nghỉ phép nhưng rất cuộc là chỉ có một mình, thân thích phần lớn không có ở đây, do vậy bà sớm trở lại Phó gia giúp đỡ một chút, cho nên mừng hai đầu năm, Tiểu Mễ khi tới đây cũng không nhìn thấy bà.

“Tiểu thư, phòng bếp trong này cũng không sạch sẽ, để một mình Dì làm là được”.

Ngô tẩu kéo tay Tiểu Mễ, trên mặt của bà đã có rất nhiều nếp nhăn, thật ra tuổi bà so với Dương Ái Hoa không lớn hơn bao nhiêu, tay của bà còn dính một chút bột mì, Đường Tiểu Mễ bị bà lôi kéo tay như vậy, trong lòng không biết sao lại đau xót, nhìn Ngô tẩu cười tươi, ánh mắt giống như mảnh trăng non cong cong, “Không có việc gì đâu Dì à, gọi cháu Tiểu Mễ là được”. Sau đó quan sát mấy thứ trên mặt bàn trong phòng bếp, “Dì à, dì rất lợi hại, một buổi sáng dì có thể làm nhiều như vậy sao?”

Ngô tẩu khi còn bé trong nhà nghèo khổ, cũng không được học hành gì, nếu chồng bà không làm nhân viên bảo vệ bên cạnh Phó Long Bưư, sợ là cả đời bà cũng tiếp xúc không tới gia đình bọn họ như vậy, sau khi chồng chết, Phó Chấn Hoa một mực giúp bà lo lắng cho con bà tất cả học phí để đi học, bà vẫn cảm thấy phần ân tình này không thể báo đáp nổi, chẳng qua bà cũng chỉ biết dọn dẹp quét tước nhà cửa sạch sẽ, nấu ăn, nhìn Phó gia ăn thật vui vẻ là bà vui rồi.

Vào lúc này Đường Tiểu Mễ trong giọng nói lộ ra sùng bái, làm cho bà rất ưa thích đứa nhỏ này, vốn đang sợ thằng bé Thụy Dương kia tìm được một cô gái ương ngạnh không dễ ở chung, bây giờ xem như yên tâm rồi. Ngô tẩu theo bản năng muốn dùng tay sờ lên mặt Tiểu Mễ, lúc này mới nhìn thấy trên tay mình đều là bột mì, trên người Tiểu Mễ cũng dính một chút liền vội vàng lau trên tạp dề, “Vậy làm sao được, cháu xem quần áo cũng đã. . . . .”

“Dì à, không có gì đâu..., dì chuẩn bị cháo thịt bò, rau cải sao?” Tiểu Mễ chỉ vào rau chân vịt (cải bó xôi) trên thớt gỗ, khoai tây và một chén thịt bò, nàng nhìn Ngô tẩu hơi ngưng ngung, liền nói sang chuyện khác.

“Thủ trưởng không ăn cà rốt, làm như vậy có thể bỏ cà rốt vào ăn mới có dinh dưỡng”. Nói tới mình, Ngô tẩu quả nhiên thoải mái rất nhiều.

“Cháu giúp Dì thái rau thôi”. Nói xong, cũng không để ý Ngô tẩu ngăn trở, thuận thực cầm khoai tây cắt. Ngô tẩu nhìn tư thế của Tiểu Mễ, ngược lại thấy không giống như đôi tay không mềm mại kia, liền yên tâm để cho nàng giúp một tay, trong lòng hơi xúc động, đứa nhỏ này ngược lại không giống như là người nhà giàu có, nhìn kỹ thuật cắt rau, không có thời gian là không ra được.

“Tiểu Mễ sớm, Ngô tẩu Chào buổi sáng”. Triệu Tử Quân vốn cũng nghĩ hôm nay dậy sớm chút, không ngờ Tiểu Mễ đã trong phòng bếp.

“Mẹ Phó, chào buổi sáng”. Tiểu Mễ ngừng công việc trong tay, nhìn Triệu Tử Quân nở nụ cười tươi. Triệu Tử Quân đi tới vừa thấy: “Được, ta cũng đến giúp đỡ, Tiểu Mễ chúng ta tới nhiều lần rồi”.

Tiểu Mễ nhếch miệng cười một tiếng, hai người lại giống như đứa bé tranh nhau trong phòng bếp, làm cho Ngô tẩu phải làm giám khảo cho hai người, xem ai làm tốt hơn.

Phó Thụy Dương lúc xuống lầu đã nhìn thấy Tiểu Mễ bưng chén đứng bên cạnh mẹ, hai người cười khanh khách, không biết là nói cái gì, vẻ mặt Ngô tẩu cũng cười.

“Thụy Dương, mau gọi ông nội ăn điểm tâm đi”. Triệu Tử Quân kéo Tiểu Mễ bày bát đĩa, ba người thỉnh thoảng cười nhỏ.

Vừa rồi có cảm giác rất kỳ quái. Trước kia thấy Triệu Tử Quân tự mình xuống bếp, trong lòng hắn luôn hiện lên cảm động nho nhỏ, hôm nay Triệu Tử Quân đứng bên cạnh Tiểu Mễ, hai người phụ nữ đứng chung một chỗ, hình ảnh hài hòa giống như kỳ tích làm cho hắn quên đi buồn bực trong lòng vì mấy cuộc điện thoại vào sáng sớm.

Lúc Phó Thụy Dương và Phó Long Bưu ngồi vào bàn, hai người phụ nữ đã ngồi xong, trên bàn thức ăn đầy đủ, phong phú, ở ngay phía trên bàn cơm có ánh đèn đặc biệt chiếu xuống trông có vẻ rất hấp dẫn.

“Ba đâu mẹ?” Phó Thụy Dương đặt mông ngồi ở bên cạnh Tiểu Mễ.

“Bọn họ trong Bộ có việc gấp, sớm tinh mơ đã đi ra ngoài”. Triệu Tử Quân luyện thành thói quen nói.

Đường Tiểu Mễ cắn chiếc dưa, đột nhiên nhớ tới, Bộ Truyền Thông sao, ba Phó làm ở Bộ Truyền Thông đấy. Theo bản năng nhìn Phó Long Bưu, Phó Long Bưu đang hết sức chuyên chú, cầm cái muỗng múc cháo thịt bò rau cải uống..., căn bản không quan tâm ánh mắt của Tiểu Mễ đang tìm tòi nghiên cứu.

45. Chương 6 : Quyển 4

Ăn xong điểm tâm, Phó Thụy Dương cùng Đường Tiểu Mễ đến Dương gia, Đường Tiểu Mễ cũng phải đi thăm viếng thân thích của Phó Thụy Dương, mặc dù cảm thấy rất phiền toái nhưng đây đều là lễ tiết. Hôm nay, Đường Tiểu Mễ mặc một chiếc áo khoác len màu hồng liền mũ, hai quả cầu nhung dễ thương nghếch ngộm buông rủ xuống giắt ở thắt lưng nàng, cánh tay thon dài cắm trong túi áo khoác. Bên trong áo khoác là một chiếc áo T shirt đơn giản, thân dưới mặc quần ống loe, chân mang giày thể thao. Giày bị ống quần phủ lên, lộ ra mũi giày tròn trịa, trắng tinh.

Trang phục toàn thân bừng lên nét thanh xuân vô hạn, một đầu tóc ngắn chia vào chiếc cổ áo, Đường Tiểu Mễ thong thả đi phía trước, gió nhẹ lướt qua, nàng khẽ lùa mái tóc ngắn không an phận sang một bên, nhìn Đường Tiểu Mễ chăm chăm, Phó Thụy Dương có cảm giác đầu mình có chút choáng váng, hắn như bị hoa mắt, cảm giác nàng thật duyên dáng không thể tả nổi.

Hôm nay mọi người trong Dương gia đầy đủ, tính cả Chu Vinh Lâm, tổng cộng có chín người, lại thêm Đường Tiểu Mễ và Phó Thụy Dương, cái bàn thật dài bày biện bữa cơm tây ngời đầy nhóc người. Đường Tiểu Mễ không muốn thất thố ở trước mặt Phó Thụy Dương, lúc thấy Chu Vinh Lâm, khó khăn gọi một tiếng “Chú”, Phó Thụy Dương không biết là trời sinh da mặt dày như thế nào, mở miệng một tiếng “Mẹ”, “Ông ngoại” “Cậu” . . . . làm Đường Tiểu Mễ nghe muốn buồn nôn, giả dối! Nhóc con người tiếp tục giả vờ đi! Lúc kêu đến ba người bọn Dương Sơ Nhất, Đường Tiểu Mễ chau chau mày, đứng bên cạnh Sơ Tam, nàng cũng muốn nhìn một chút, nét mặt của Phó Thụy Dương như thế nào.

Không trách Đường Tiểu Mễ muốn xem náo nhiệt, Phó gia đại thiếu và ba anh em Dương gia ở tỉnh J, giống như một núi không thể chứa hai con hổ, đang lúc kinh lẫn nhau, hai nhà e ngại thế lực của nhau, sự việc này, nếu không có chỉ hôn của Đường Kiếm, đoán chừng hai bên sẽ không lui tới nhau cho đến chết.

Đường Tiểu Mễ và ba anh em Dương gia có thói quen tùy tiện, hai chữ “ca ca” gần như là không gọi, cho tới bây giờ đều gọi thẳng tên, nhưng Phó Thụy Dương lần đầu tiên tới nhà, lễ nghi vẫn phải thực hiện, Dương Sơ Tam vừa nghĩ tới đường đường là Phó gia đại thiếu phải gọi hắn một tiếng Tam ca, Tiểu Mễ đứng ở bên cạnh còn kéo cánh tay của mình, rõ ràng là chờ xem kịch vui, tể bào cả người cũng sinh động hẳn lên, vô

cùng chờ mong nhìn Phó Thụy Dương, thậm chí trong lòng mơ hồ cảm thấy thằng nhóc này nhìn có chút thuận mắt rồi.

Dương Sơ Nhất đôi mắt nhỏ dài, khe híp lại, ánh mắt sắc bén quét qua Phó Thụy Dương, chính là cái tên này tranh giành “Tiểu Tứ” yêu quý nhất của Dương gia bọn họ! Phó Thụy Dương ngược lại trên mặt cười khê, Đường Tiểu Mễ chú ý tới khóe mắt của hắn hình như nhảy lên một cái, buổi sáng mình nói với hắn ước định giữa hai người cũng chính là lúc như vậy. Hai người chiều cao tương đối, Phó Thụy Dương bộ dáng hiền lành, Dương Sơ Nhất càng lộ vẻ bén nhọn, khí thế của hai người lại không nhường bước chút nào, Ba anh em Dương gia vẫn lấy Sơ Nhất làm chủ, thủ đoạn cũng vô cùng tàn nhẫn, chẳng qua, danh tiếng của Phó Thụy Dương ở bên ngoài cũng không yếu hơn so với Dương Sơ Nhất. Những người khác của Dương gia cũng không ngăn trở bọn họ, đầu gù cũng là chuyện giữa những người tuổi trẻ, không khác người là được.

Không biết đã trải qua bao lâu, Đường Tiểu Mễ đánh hơi được mùi thuốc súng nồng nặc, suy nghĩ một chút cảm thấy không được, giống như nằng ỷ vào Sơ Nhất khi dễ hắn, liền vươn tay, vòng qua Sơ Nhị, từ phía sau túm túm cánh tay Sơ Nhất. Phó Thụy Dương thấy được động tác nhỏ của Tiểu Mễ, trong lòng âm áp, tràn ngập thâm ý liếc mắt nhìn Tiểu Mễ một cái, trên mặt vẫn bình thường cất tiếng gọi “Đại ca”.

Dương Sơ Nhất biết bây giờ không phải là lúc giải quyết vấn đề, gạt đầu một cái đi tới bên cạnh Tiểu Mễ.

“Nhị ca” kể Dương Sơ Nhất chính là Dương Sơ Nhị rồi, Sơ Nhị là người trầm ổn nhất trong ba anh em Dương gia, hơi tiến lên phía trước, gần Tiểu Mễ, lễ phép khê gạt đầu.

“Tam ca”. Phó Thụy Dương gọi tên từng người một. Rốt cuộc đến phiên Dương Sơ Tam rồi, theo suy nghĩ của hắn, tốt nhất là Phó Thụy Dương chọc cho mọi người ghét, sau đó tìm cơ hội cho Tiểu Mễ từ hôn thôi, nhưng đại ca và người này tròng mắt xong rồi, đại ca, nhị ca đều gạt đầu, vậy còn hắn thì tính là gì?

Liếc mắt, nhìn mặt Tiểu Mễ, mím môi, trong lỗ mũi nặng nề thoát ra một tiếng: “Ừ”.

Phó Thụy Dương âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hôm nay thật là mệt mỏi, cuối cùng vượt qua ba con khỉ ngang ngược này rồi.

46. Chương 7 : Quyển 4

Đường Tiểu Mễ vẫn cảm thấy thân thích của mình cũng không phải là rất nhiều, đếm tới đếm lui cũng chỉ có hai ông Cậu, một ông Chú, chạy tới chạy lui nhà ông nội và nhà ông ngoại, nhiều hơn nữa, cũng là nhà riêng của ba mẹ. Hai người Phó Thụy Dương đi một vòng, thân thích xem như đi hết rồi, nên được tự do.

Nhưng đến phiên Đường Tiểu Mễ đi viếng thăm thân thích của Phó Thụy Dương, ước chừng muốn hết nửa tháng. Trước khi đính hôn thì có một số người không tới, lúc bắt đầu chính thức đi lại, Đường Tiểu Mễ nằm trên giường hai mắt đen láy, không có một chút tinh thần, làm sao có thể có tinh thần đây?

Phó Thụy Dương cũng như nằng, là con trai độc nhất, người ta trong nhà cảnh lá rậm rạp, Phó Thụy Dương có một người cô gả ở Thành phố B. Hai ông cậu, một ở tỉnh S, một ở tỉnh Z, đều tham gia chính trị. Còn có một bà dì ở Tây Tạng. Đường Tiểu Mễ đi theo Phó Thụy Dương chạy tới chạy lui Đông Tây Nam Bắc, bởi vì Phó Thụy Dương còn làm việc, mỗi lần đến một chỗ cũng không ở lại, cứ như vậy, nửa tháng mới đi thăm xong những người thân thích.

Đường Tiểu Mễ nàng là người lười một nhất, khi nào thì làm chuyện khổ sai này? Lúc ngồi trên máy bay về Thành phố N, Đường Tiểu Mễ tựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, ngoại trừ thấy mây trắng còn lại cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng trong lòng Đường Tiểu Mễ kích động, giống như nằng đi xuất ngoại khỏi N, đột nhiên quay trở lại, mây trắng này cũng là thân thiết a. Mấy người bà con thân thích này đi lại cũng thuận lợi, mệt mỏi thì mệt mỏi nhưng cũng rất dễ nói chuyện. Phó gia ngược lại với Đường gia, Phó gia trong ngoài ngoài đều là cháu gái, cùng thế hệ chỉ có Phó Thụy Dương một là cháu trai.

Cuối cùng đến một trạm của Thành phố B, nhìn Đường Tiểu Mễ, một cô gái có lúm đồng tiền như hoa, trên mặt có chút cứng ngắc, đây chính là “Duyên phận” trong truyền thuyết? Nàng và Phó Thụy Dương một là con gái một, một là con trai độc nhất, vừa đúng hợp thành một đôi, bù đắp lẫn nhau.

Đường Tiểu Mễ đoạn đường này mệt cũng xứng đáng, nàng mở rộng tầm mắt, Phó gia này và người Triệu gia có nền tảng rất tốt, hai cậu của Phó Thụy Dương tuyệt đối là trung niên trai đẹp, nếu không nhìn thấy gia đình người ta, Đường Tiểu Mễ cũng muốn đến làm quen, nếu bọn họ nguyện ý đi chụp hình quảng cáo, biểu diễn TV chẳng hạn, vậy thì bọn Lương Triều Vĩ, Lưu Đức Hoa còn có chuyện gì để làm? Nam lớn lên đẹp trai thì thôi, các cháu gái Phó gia đều xinh đẹp động lòng người, nhìn Đường Tiểu Mễ nước miếng cũng muốn chảy ra, cô gái nhỏ nhìn nàng mỉm cười. Cô gái nhỏ này là con gái người cô của Phó Thụy Dương, em họ của hắn, nhìn tuổi cũng không nhỏ hơn nàng bao nhiêu, nhìn làn da này, căng mọng, cái miệng nhỏ nhắn, đỏ tươi, chỗ nên lời thì lời chỗ nên vênh thì vênh, Đường Tiểu Mễ hai mắt đột nhiên sáng chói, cực phẩm a! Đường Tiểu Mễ nhin không được rồi, theo bản năng vươn tay nâng cằm mỹ nữ lên, “Mỹ nữ, nói cho chị nghe, em tên là gì? Chị sẽ giới thiệu cho em trai đẹp”.

Còn chưa kịp hiểu cảm xúc của mỹ nữ, Phó Thụy Dương đã ôm lấy Đường Tiểu Mễ, trong lòng hắn buồn bực, lần trước ở trong nhà hàng, nhìn thấy nàng và mấy cô gái kia chơi đùa âm ỉ, nên nghĩ đến cô gái này rõ ràng đối với thiếu nữ xinh đẹp không kiểm chế được, thật là mất mặt.

“Chị dâu, em tên là Mộc Miên a, chị dâu biết rất nhiều trai đẹp sao?” Mộc Miên nháy mắt mấy cái, dí dỏm nhìn Đường Tiểu Mễ. Đường Tiểu Mễ theo bản năng nháy mắt mấy cái, mắt sáng lên, cô bé này không tệ a, giọng nói dễ nghe như vậy, mang về Thành phố N, làm chị dâu của mình không tồi, coi như không làm được chị dâu của mình, thì khiến cho Triệu Vi, Nguyệt Như họ hãm mộ cũng tốt. Sự thật chứng minh, mỹ nữ có sức hấp dẫn vô cùng, Phó Thụy Dương kéo không được Đường Tiểu Mễ, bởi vì nàng vọt tới trước mặt Mộc Miên.

“Miên Miên, chị tên là Tiểu Mễ, Đường Tiểu Mễ”. Đường Tiểu Mễ nắm tay Mộc Miên tay, trơn bóng mềm mại, “Oa, Miên Miên, nếu là Vi Vi nhà chị sờ tay của em, nhất định sẽ nói chết cũng không tiếc”.

“Chị dâu Tiểu Mễ”. Mộc Miên cười nhỏ.

Đường Tiểu Mễ nhú mày, “Tiểu Mễ”. Hồn nhiên quên mất mấy ngày trước còn thăm mắng Phó Thụy Dương rồi rầm chủ đề như thế. Đường Tiểu Mễ rất vui vì cô bé Mộc Miên này, nàng thấy thân thiết giống như bọn Vi Vi, Nguyệt Như, cực phẩm mỹ nữ nở nụ cười quả thật làm cho người ta sảng khoái tinh thần, ở chung cũng không khó khăn. Nếu người khác nhìn bộ dạng của mình, nói không chừng trên mặt chán ghét đấy. Dĩ nhiên, đây là Đường Tiểu Mễ chúng ta nguyên tắc xử sự mọi chuyện dựa theo cảm giác.

Mộc Miên năm nay 21, chênh lệch tám tuổi so với Phó Thụy Dương, nhưng tình cảm anh em luôn luôn rất tốt, biết hắn muốn mang chị dâu mới vừa đính hôn tới nhà, đặc biệt từ trường học chạy về, lúc đính hôn nàng không thể đi, lần này tò mò, thế nào cũng phải gặp mặt một lần.

“Tiểu Mễ, sao không gọi chị là Gạo nhỉ?” Trong con người Mộc Miên tràn đầy nụ cười, dí dỏm nói.

Đường Tiểu Mễ đầu đầy vạch đen, con bé này là em gái của Phó Thụy Dương không sai, lời nói đều giống nhau, lần đó ở Kim Ưng Phó Thụy Dương cũng đã từng nói qua.

47. Chương 8 : Quyển 4

Quen biết Mộc Miên là một chuyện vui ngoài ý muốn, hai người còn hẹn chờ lúc Mộc Miên nghỉ hè đi Thành phố N chơi, Phó Thụy Dương ở bên cảm thấy kỳ quái, hai cô gái này thật đúng là kỳ quái, hai người rõ ràng là mới vừa quen biết, nhưng có thể thân thiết như vậy.

Trở lại Thành phố N, Phó Thụy Dương vội vàng trở về Phúc Ninh xử lý chuyện làm ăn, Đường Tiểu Mễ nằm trên giường ngay đơ trong chốc lát, làm thế nào cũng ngủ không được, rõ ràng cảm thấy rất mệt mỏi, hận không được ngủ như chết trên giường mới phải, đầu nằm trên chiếc gối, lại cảm giác trong lòng vô cùng lo lắng, nhìn đồng hồ đã là buổi trưa, Đường Tiểu Mễ quyết định đi tìm Sơ Nhất, có một số việc, có lẽ tìm Sơ Nhất giúp một tay là cách giải quyết tốt hơn.

Tiểu Mễ là khách quen của Sâm Quảng, so với Tuyền Lâm nhà mình, nơi này tốt hơn, giống như ở địa bàn của nàng, “Cho em một ly trà lúa mạch, cảm ơn”. Lễ phép gật đầu một cái với thư ký của Sơ Nhất.

“Ngủ không ngon sao? Mới vài ngày không gặp em, đã có mắt quầng thâm rồi”. Sơ Nhất vuốt vuốt tóc rối của Tiểu Mễ, đầy đau lòng. Tiểu Mễ chu miệng: “Không tồi a..., nhà hân bà con thân thích rất nhiều” Thăm dò một chút, chỉ vào một đóng tài liệu trên bàn nằm rải rác “Rất bận sao?”

“A, khá tốt”. Sơ Nhất có chút bối rối sắp xếp lại tài liệu trên bàn, nhét vào trong ngăn kéo. Tiểu Mễ tinh mắt nhìn mấy chữ to đậm nét, “Sơ Nhất, Sâm Quảng không phải là không đụng đến khối bất động sản này sao?” Cái mới vừa rồi rõ ràng là văn kiện trả giá phần đất của Sâm Quảng, Sơ Nhất cau mày: “Cũng có vài thứ muốn thử nghiệm”.

“Sơ Nhất, có thể nói cho em biết những gì anh hay không?” Tiểu Mễ Mỹ con mắt chuyển động, kéo cánh tay Sơ Nhất nắn nỉ. Sơ Nhất xoa xoa hai bên huyệt Thái Dương “Tiểu Mễ, tài liệu trả giá phần đất này, em biết cũng không tốt cho em đâu, nhưng ba ông cụ đang suy nghĩ chuyện gì, anh cũng không biết. Chuyện lớn lần này, Tiểu Mễ em suy nghĩ một chút đi, nếu bọn họ không đồng ý thì cha của Phó Thụy Dương làm sao dám làm chuyện như vậy?” Dương Sơ Nhất khẽ cau mày, chuyện này hân cũng nghĩ không ra, nguyên nhân gì khiến Đường Kiếm cố ý vội vàng cho Tiểu Mễ cử hành lễ đính hôn, còn dùng phương thức quảng bá truyền thông. Chỉ vì để cho thằng nhóc kia biết khó mà lui? Không đúng. Đường Tiểu Mễ cả kinh trong lòng, mặc dù suy đoán như vậy không dưới trăm ngàn lần, nhưng Sơ Nhất nói cho nàng biết như vậy, để cho nàng trăm mối vẫn không có cách giải thích hợp lý, tại sao lại đính hôn tạm thời, thế nhưng sao lại dùng truyền thông tuyên truyền ra ngoài, không chỉ chặt đứt ý niệm cự tuyệt cuộc hôn nhân này trong đầu nàng, còn đẩy nàng đến nơi đầu sóng ngọn gió, Đường Tiểu Mễ nàng bối vì lần đính hôn này, không thể che dấu tâm mất mọi người nữa, lấy thân phận cháu gái của Đường Kiếm, sau lưng còn có Dương Thắng, Phó Long Bưu, ai cũng không dám khinh thường nàng.

Từ chỗ Sơ Nhất trở về, Đường Tiểu Mễ tự đi, cự tuyệt tài xế, cũng không thuê xe, cố ý bỏ qua sự lo lắng trong đáy mắt của Sơ Nhất. Ông nội a, ông nội, người tội gì dùng loại phương thức này đẩy cháu lên mặt bàn, cháu cũng là người Đường gia, người muốn cho cháu đến Tuyền Lâm, cháu đồng ý là được. Phó Thụy Dương có tốt đến đâu, cháu cũng không thể làm món ăn cho hân, lần này thật là hại chết cháu rồi.

Chẳng có mục đích đi đâu, Đường Tiểu Mễ không biết nên đi chỗ nào, có thể đi chỗ nào. Đi hỏi ông nội sao? Ông nội cưng chiều nàng là một sự chuyện, nhưng lão quyết định lại là một chuyện khác, tội gì? Đã làm đến mức độ này, Đường Tiểu Mễ rất thức thời, nàng không muốn tự tìm chuyện làm mất mặt.

Phiền nào xoa xoa đầu tóc ngắn, Đường Tiểu Mễ đôi mắt vô hồn nhìn xung quanh, mỗi lần trong đầu rối rùi, nàng thích dùng phương pháp này giải thoát mình, tự đưa mình đến một hoàn cảnh và không khí xa lạ, dọn dẹp sửa sang xong, lấy lại tâm trạng hoàn toàn mới, vùi đầu vào trong sinh hoạt, không mang theo một chút áp lực nào.

Phía trước mặt là một người dường như có tâm tình chán nản giống nàng, tay chống trán nằm trên cửa xe, thật lâu cũng không nhúc nhích, Đường Tiểu Mễ không khỏi chăm chú nhìn thêm, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng nhưng vẫn có thể tưởng tượng đây là dáng dấp của một người đàn ông cao lớn, quần áo vàng nhạt, hân phải là một người đẹp trai, Đường Tiểu Mễ cười khẽ, mình vốn là sắc nữ, không thể thay đổi được.

Suy nghĩ lung tung một chút, Đường Tiểu Mễ lại cảm thấy phải di dời sức chú ý đi, Đường Tiểu Mễ nàng là ai vậy? Cần gì để cho chuyện này làm phiền lòng? Bình đến Tướng ngắn, cũng may hiện tại, sự tình cũng không tệ như vậy, nàng và Phó Thụy Dương cũng đã có thỏa thuận tốt rồi mà?

Phía trước, người nọ chẳng biết lúc nào đã đứng thẳng người, có lẽ ở nghe điện thoại, cúi đầu, cầm điện thoại di động, Đường Tiểu Mễ chớp mắt nghi ngờ mình bị xuất hiện ảo giác, người này đứng thẳng bóng lưng, thế nào lại giống như vậy, hình như chính là người mà nàng đã quên mất từ lâu.

Hai tay cầm trong túi từ từ nắm chặt, Đường Tiểu Mễ nhắm mắt lại hít sâu một hơi, nhìn lầm rồi, có lẽ là trước đó vài ngày mộng thấy, làm sao có thể, làm sao có thể có ảo giác như vậy? Không nhìn người nọ nữa, nàng nhìn thẳng phía trước mặt đi tới, lại càng thêm mờ mịt luống cuống, đi nơi nào?

Giống như là suy nghĩ phải chứng minh cái gì, chậm rãi lấy lại tinh thần, người đàn ông kia và chiếc xe đã không thấy nữa, ảo giác, quả nhiên là ảo giác, Đường Tiểu Mễ lộ vẻ sâu thẳm cười một tiếng, làm sao có thể dựa vào một bóng lưng mà khẳng định hân là Lâm Dương đây? Ngay người, nàng quả nhiên ngây người. Bao lâu rồi, bao lâu rồi không thấy người kia? Tốt nghiệp ngày đó là lần cuối thấy hân? Tất cả mọi người cho là nàng xin nghỉ trở về Thành phố N rồi, chỉ có chính nàng biết, vào buổi lễ tốt nghiệp ngày ấy

của Lâm Dương, nàng trốn ở góc phòng, nhìn về phía một đôi nam, nữ đang chỉnh y phục lễ tốt nghiệp cho nhau, nàng chụp một tấm hình, sau đó cài đặt làm hình nền điện thoại di động, mãi cho đến sau này điện thoại di động bị mất, Đường Tiểu Mễ nói, đúng vậy, nên mất đi.

Nàng, cho tới bây giờ đều tàn nhẫn với chính mình, ngày ngày cầm điện thoại di động đó, nhìn tấm hình hai người bọn họ, nàng tự nhủ: Người này nói muốn ở cùng một nhà với nàng nhưng hẳn đã đi cùng người khác rồi.

48. Chương 9 : Quyển 4

Tại Tập đoàn Sâm Quảng, Văn phòng của Dương Sơ Nhất, Sơ Nhất mở ngăn kéo, lấy ra một xấp tài liệu lộn xộn, lông mày rậm nhíu lại. Điện thoại di động kêu lên, nhìn sơ mã số, nhận: “Như thế nào? Không có gặp phải chứ?”

“Sơ Nhất, cậu hãy yên tâm đi, chuyện người này tố đều tự thân xuất mã, thằng nhóc kia nhận điện thoại, lái xe đi rồi, hai người không có gặp mặt”. Lâm Vĩ Ba ngồi trong một chiếc xe Volkswagen màu đen cười khế, hẳn trầm tư nhìn chằm chằm về mặt cô gái tóc ngắn kia có chút buồn bã.

“Ừ, tạm thời không thể để cho bọn họ chạm mặt nhau, ông cụ đã giao phó rồi, ít nhất, chờ sau khi lần trả giá này kết thúc. Vĩ Ba cậu khổ cực rồi, bảo Lý Phong cũng chú ý kỹ một chút”. Sơ Nhất lật tài liệu trong tay, chân mày vẫn không giãn ra.

“Được, tố làm việc cậu yên tâm, Sơ Nhất, tố nói mấy ông cụ này làm việc ngoan độc a”. Lâm Vĩ Ba nhìn chằm chằm Đường Tiểu Mễ ngoài xe, còn đứng gần người ở đó, gió thổi mái tóc xốc xếch, khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng cau lại, trong đôi mắt không thấy được một tia nhiệt độ, “Đừng trách tố không nói cho cậu biết, Tiểu Mễ nhà các người có gì không đúng lắm, chẳng lẽ đã nhìn ra được cái gì rồi?”

Sơ Nhất nặng nề thở một hơi, “Thằng nhóc kia có ngày hôm nay thật đáng đời, theo tố cũng đừng giằng vò hẳn như vậy, nếu không phải là ông cụ không đồng ý, cái công ty mục nát kia cũng đừng hy vọng mở ra”.

Hắn chưa bao giờ là người tốt, trong lòng Tiểu Mễ có chuyện chưa bao giờ nói ra, cũng không đại biểu bọn họ không có biện pháp để biết, người kia không làm thì thôi, đã làm là muốn hả giận luôn. Lâm Vĩ Ba cúp điện thoại, cười có chút bất đắc dĩ, đổi lại là cô gái khác thì bị vứt bỏ rồi, sợ rằng không có tình cảnh lớn như vậy? Ầy vậy mà Đường Tiểu Mễ nàng, cô gái này, thời tiết không nóng nhưng ôm một ly kem lớn như vậy ăn, cũng không sợ bị đông lạnh, vừa ăn đường như liếc mắt nhìn qua mình, Lâm Vĩ Ba chợt dạ thu hồi tầm mắt, biết rất rõ rằng tấm kính xe là thủy tinh, bên ngoài không thể nhìn vào bên trong nhưng vẫn bị ánh mắt kia làm cho kinh sợ, về mặt giống như đã biết cái gì đó.

“Đã tới đã tới” Lý Phong nhìn Lâm Vĩ Ba Nỗ bữu môi, Lâm Vĩ Ba không giải thích được: “Thằng nhóc người nháy mắt làm gì?”

Không đợi Lý Phong mở miệng, “Đồng, đồng” hai cái, Lâm Vĩ Ba vừa quay đầu lại, gương mặt dính vào trên tấm thủy tinh, phóng đại ngay trước mắt, Lâm Vĩ Ba tức giận trợn mắt nhìn Lý Phong, Lý Phong quay lưng lại nói oan uổng, tố đã nhắc nhở cậu rồi, cậu không phản ứng kịp, có liên quan gì đến tố? Lâm Vĩ Ba bất đắc dĩ mở cửa xe, nụ cười có chút ngượng ngùng, Đường Tiểu Mễ tức giận nhìn hắn, múc kem, cái muỗng còn ngậm trong miệng, cắn cắn, “Thế nào mà anh tự thân ra tay? Làm sao có thể”.

Lâm Vĩ Ba tay phải véo véo chóp mũi: “Tôi nói này đại tiểu thư, chừa cho tôi một chút mặt mũi đi”.

“Để tay xuống!” Đường Tiểu Mễ đổi sắc mặt, có chút chán nản, “Thôi”. Quay mặt qua chỗ khác, hôm nay có lẽ thật sự có chút không có tinh thần, mới vừa thấy Lâm Vĩ Ba véo véo chóp mũi, nàng lại có thể cảm thấy quen thuộc như vậy, ngày trước lúc hắn xin lỗi cũng như vậy, véo véo chóp mũi, nụ cười ấm áp thấm vào người, nhìn chằm chằm mình, ngọt ngào giống như muốn đem tất cả hòa tan.

“Tiểu Lâm Tử, đưa em trở về biệt thự Tây đơn đi, em không muốn về nhà”. Dùng sức khuấy cái muỗng nhựa màu hồng trong ly kem, múc một muỗng lớn đưa vào trong miệng, rất lạnh a, lạnh giống như kim châm vào não đau nhói.

Lâm Vĩ Ba cau mày nhìn chằm chằm Đường Tiểu Mễ, trước lễ mừng năm mới, Ba anh em Dương gia luôn bắt nhóm người của hắn đưa cô em gái bảo bối này đi chơi khắp nơi, khi đó nàng thích gọi hắn là Tiểu Lâm Tử, khiến Lâm Vĩ Ba không tự chủ được mà liên tưởng đến Tiểu Ngạo Giang Hồ, tên tiểu tử luyện Quỷ Hoa Bảo Điển. Khi đó nhìn bộ dạng nàng mỗi ngày vui vẻ, thỉnh thoảng sẽ thất thần, lúc nói chuyện với ai, nàng sẽ trợn tròn mắt chăm chú nhìn người đó, lúc mỉm cười, lúm đồng tiền nhàn nhạt, mắt cong cong, nhìn nàng cười, hắn có cảm giác mình cũng giống như Ba anh em Dương gia, hận không thể lấy toàn thể giới tặng cho Đường Tiểu Mễ, chỉ cần nàng cười vui vẻ.

Có vài người trời sanh có sức cuốn hút, đây là mị lực, mị lực này thuộc về Đường Tiểu Mễ.

Nhưng bây giờ, người trước mắt này, Lâm Vĩ Ba cảm thấy rất đau lòng, chỉ mới có mấy ngày? Nhận được tin, hắn bắt đầu đi theo nàng, không có ngày nào giống như bây giờ, cả người nhìn không có một chút sức sống, ánh mắt trống rỗng mê mang, thân thể gầy teo giống như tùy thời cũng có thể ngã xuống, sắc mặt trắng bệch, tư thế mím kem đưa vào trong miệng như máy móc.

Cũng không biết sao, một cổ kích động, Lâm Vĩ Ba đoạt lấy ly kem, đây cũng không phải là ly kem nhỏ, mua bao nhiêu ly nhỏ mới thành một ly lớn, Đường Tiểu Mễ vừa vặn mua một ly rất lớn, đã ăn thấy đầy rồi.

“Đi thôi, anh đưa em trở về”. Vứt bỏ ly kem vào sọt rác, Lâm Vĩ Ba mở cửa xe, kéo Đường Tiểu Mễ có chút ngại người lên xe.

“Chi” một tiếng, tiếng thắng xe cấp tốc, còn là chiếc già nua kia, mở cửa xe, chính là Phó Thụy Dương, mấy ngày nay cùng với Tiểu Mễ đi viếng bà con thân thích, Phúc Ninh còn một đồng chuyện chưa xử lý xong, mới vừa nhận được điện thoại của Sơ Nhất liên vội vàng chạy đến, cũng may, Phó Thụy Dương âm thầm cảm thấy may mắn, nhưng đến tận cùng là may mắn cái gì chính hắn cũng không biết rõ, chỉ biết là nhìn dáng vẻ nàng thất hồn lạc phách như vậy, hắn tới đúng rồi.

49. Chương 1 : Quyển 5

Đường Tiểu Mễ có chút kinh ngạc nhìn Phó Thụy Dương từ trên trời rơi xuống, “Sao anh lại tới đây?” Hắn không phải vội vã về công ty rồi sao? Phó Thụy Dương nhìn Lâm Vĩ Ba khẽ gật đầu, dắt tay Đường Tiểu Mễ, không khỏi cau mày, tay thế nào lại lạnh như vậy? “May mà anh tới, mới không gặp một chút? làm sao lại trở thành một người ngốc nghếch rồi?”

Vào lúc này, Đường Tiểu Mễ nào có tinh lực cãi nhau với hắn, cả người hình như cũng mất đi động lực, chỉ liếc hắn một cái, lười nói chuyện, mặc cho Phó Thụy Dương dẫn mình lên xe, thắt dây nịt an toàn. Phó Thụy Dương cầm tay lái, khẽ nghiêng đầu quan sát Đường Tiểu Mễ, nói nàng như vậy mà nàng cũng không phản ứng, cả người phờ phạc rã rượi cúi gằm đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì. Nhớ lại mới vừa rồi Dương Sơ Nhất gọi cú điện thoại kia, “Cậu đi đón Tiểu Mễ về, chú ý cho tốt, Vĩ Ba nói tinh thần của nàng không tốt”. Cũng không nói rõ ràng chuyện gì, có thể có chuyện gì khiến cho cô gái kia lâm vào trạng thái không tốt vậy?

Tự nhiên nhớ tới có một công ty AMY từ Thượng Hải vào Thành phố N, người phụ trách gọi là Lâm Dương, thật khéo vô cùng rồi, theo tài liệu cho thấy, tên kia chính là người bạn trai của vị hôn thê hắn thời chung đại học, cộng thêm gần đây Sâm Quảng và Tuyền Lâm làm một chút động tác, rất khó để cho hắn không sinh ra liên tưởng, công ty này mấy năm gần đây có một lần chỉnh sửa tên gọi, trước đây cũng không phải là gọi tên này, AMY, AMY, không phải Ái Mễ chứ? Phó Thụy Dương bỗng dưng khóe miệng nở một nụ cười lạnh, càng ngày càng có ý tứ rồi.

Đi tới biệt thự Tây Đơn, Phó Thụy Dương muốn mang nàng về nhà nhưng Đường Tiểu Mễ chết sống không muốn, nói không liên quan, hắn tự mình về thì tính là gì? Tiểu Mễ gần như là lê hai chân, sau khi xuống xe đi thẳng tới cửa nhà mình chui vào, nàng hiện tại chỉ muốn ngủ. Mở cửa mới phát hiện Phó Thụy Dương đi theo nàng vào, “Anh không phải về công ty sao?”

“Ừm, đâu gì cũng là nơi ở của vị hôn thê anh, phải đi tới thăm một chút”. Phó Thụy Dương chấp tay sau lưng, vẫn bình tĩnh, bộ dạng chuyện đương nhiên, hoàn toàn không chú ý đôi mày thanh tú của Tiểu Mễ nhíu lại. Đường Tiểu Mễ lười phải quản hắn: “Anh tự lo cho mình vậy”. Mở cửa trực tiếp đi vào phòng

ngủ, nàng cảm thấy hôm nay trở về Thành phố N cũng không nên ra cửa, dù có chết cũng không muốn đi tìm Sơ Nhất, kết quả tự mình làm cho mình trở thành người không ra người quỷ không ra quỷ, toàn thân có cảm giác đau đớn, ngã đầu nằm ngủ, không lo chuyện khác.

Phó Thụy Dương ngược lại thật sự giống như đi thăm căn phòng này của Đường Tiểu Mễ, Tây Đơn là khu biệt thự được khai phá trong những năm 70-80, nhìn từ bên ngoài cũng biết phòng này có đoạn lịch sử, trên mặt tường dấu vết loang lổ, trong phòng cũng đơn giản, trên dưới hai tầng, có ban công riêng, cách trang trí đã cũ, 10 năm rồi, Dấu vết rất nặng, dưới nền đất lót một loại đá cẩm thạch cũ, màu sắc rất thâm, đồ trang trí trên trần nhà cũng đã quá hạn, giống như cái ghế lâu năm trên ban công kia, phòng bếp hợp kim nhôm khảm cửa kính, máy móc kiểu cũ, bao gồm máy giặt màu xanh da trời, đã bắt đầu trắng bệch, những thứ đồ này, không mười năm thì cũng có tám năm lịch sử.

Phó Thụy Dương đối với chuyện này vẫn rất kỳ quái, lẽ ra, Đường, Dương hai nhà rất cưng chiều Đường Tiểu Mễ, làm sao để cho nàng một mình ở nơi này, bây giờ ánh mắt nhìn biệt thự Tây Đơn, vô luận nền đất hay các thiết bị lắp đặt bên trong phòng, đều chỉ có thể coi là tạm được.

Trong phòng không có đồ trang trí dư thừa, bình thường, ở trong nhà các cô gái hay treo ảnh chụp gì đó, nhưng Đường Tiểu Mễ không có, ít ra, Phó Thụy Dương quay một vòng, không phát hiện vật gì có giá trị. Khe khe mở cửa phòng ngủ của Đường Tiểu Mễ, hần cũng không có ý thức, nơi này cũng rất ấm áp, trong phòng rất nhiều gấu bông, trên chần hoa văn cũng là hình vẽ phim hoạt, rải rác một bên, cả người nàng cuộn lại, có người nói tư thế ngủ như vậy là thiếu cảm giác an toàn, trên bàn trang điểm cũng rất sạch sẽ, chỉ có hai chai sữa.

Hình như là có một tiếng rên truyền đến, Phó Thụy Dương vội bước nhanh tới bên giường, lật người Tiểu Mễ qua, trán của nàng ra rất nhiều mồ hôi, dính trên tóc, tay lạnh lẽo, còn ôm bụng, trên mặt lộ ra vẻ khổ sở.

“Tiểu Mễ? Tiểu Mễ?” Võ nhẹ mặt Tiểu Mễ, Phó Thụy Dương có chút nóng nảy, thật tốt, đây là thế nào?

Đường Tiểu Mễ từ từ mở mắt, bụng đau đớn khó nhịn, ưm một tiếng, có chút khốn đốn nghi hoặc nhìn chằm chằm khuôn mặt lo lắng trước mắt, nhất thời có chút không phản ứng kịp.

“Như thế nào, muốn đi bệnh viện hay không? Thế nào lại đau như vậy?” Phó Thụy Dương cau mày, mắt quét nhìn phía dưới thân Đường Tiểu Mễ, một màu đỏ đỏ, cảm giác có chút bối rối, dần dần chỉ vào mảng đỏ tươi, “Tiểu Mễ, có phải đã tới ngày thân thích của em tới thăm hay không?”

50. Chương 2 : Quyển 5

Đường Tiểu Mễ ôm bụng đau nói không ra lời, không giải thích được, theo hướng Phó Thụy Dương chỉ nhìn lướt qua, một dòng máu nóng xông lên đại não, một đám quạ đen từ đỉnh đầu bay qua, bây giờ là đầu tháng ba, thần a, ai tới mang tôi đi, không mang theo người này đi! Gương mặt đỏ bừng hoàn toàn nói không ra hơi. “Anh...Anh còn không đi ra ngoài?”

Phó Thụy Dương trong giây lát đã khôi phục bình thường, nhàn nhạt nhìn lướt qua tấm ra giường, bình tĩnh đi ra ngoài, còn đóng cửa lại. Một cô gái hiện tại đang ăn năn nghĩ muốn đập đầu vào tường, hôm nay rồi rãnh đi tìm Sơ Nhất làm gì? Đi, phải đi rồi, làm sao không trở về sớm một chút? Không trở lại sớm một chút cũng không sao, tại sao phải đi mua một ly kem lớn? Nói cho cùng, đều tại người kia mà ra, Lâm Dương, là anh sao? Ôm bụng giải quyết tốt vấn đề cá nhân, Đường Tiểu Mễ kéo lê tấm thân thu dọn xong tấm ra giường, nàng tới chu kỳ kinh nguyệt ít bị đau bụng lợi hại như vậy, 80-90% đều tại ly kem kia, mở cửa, đưa đầu ra ngoài thăm dò chút, không nhìn thấy người.

“Đừng tìm, uống đi”. Phó Thụy Dương lười biếng nghiêng người dựa trên tường ngoài cửa, trong tay cầm một ly thủy tinh, trong ly phải là nước nóng, còn bốc hơi nghi ngút. Đường Tiểu Mễ mặt đỏ lên, vẫn tiếp nhận, uống một hớp, một dòng nước ấm, khí nóng xông lên mặt, bụng cũng không còn đau như vậy rồi. Có chút cảm kích liếc mắt nhìn Phó Thụy Dương, vẫn cảm thấy có chút xấu hổ, dù sao, hần đối với nàng mà nói, phần lớn là xa lạ.

“Đừng có đứng đó, đi vào nằm một lát đi, thật mất mặt!” Phó Thụy Dương nhận lấy cái ly đặt lên trên kệ sát vách tường, gương mặt lạnh nhạt, giống như người nào đó thiếu nợ hắn mấy triệu.

“Anh. . . .” Đường Tiểu Mễ vừa muốn nói gì, liền bị Phó Thụy Dương đẩy mạnh vào phòng ngủ, “Nằm đi, nếu còn không được thì đưa em đi bệnh viện, anh ở nơi này trông coi”. Phó Thụy Dương mắt cũng không nhìn thẳng nàng mà nhìn chằm chằm trên chăn có họa tiết con mèo trong phim hoạt hình.

Đường Tiểu Mễ lo lắng nếu không làm theo lời hắn, không biết hắn lại nói cái gì nữa, ngoan ngoãn nằm xuống, chẳng qua vẫn là rất đau, trước kia không có như vậy, trong nhà cũng không có thuốc giảm đau hoặc túi chườm nóng ..., Phó Thụy Dương ngồi ở bên giường, nàng cũng không tiện mở miệng, chẳng qua tay găt gao che bụng, từ từ cuộn lại thành một đoàn.

Phó Thụy Dương năm nay 29 rồi, cái gì chơi đùa thì cũng đã chơi đùa nhưng chuyện như thế này hôm nay cũng là lần đầu tiên hắn gặp phải, tuy rằng trên mặt bình thường nhưng trong lòng lại lúng túng, chỉ có thể nghiêm mặt, thật sự không biết nên làm sao làm sao đây, trong ấn tượng hình như là phải uống chút nước ấm, hắn mới vội vàng đổ nước ra đứng ở đó chờ đợi, hắn lúc nào thì bị hao tổn tâm trí vì một cô gái bị đau sinh lý như vậy? vừa vặn lúng túng nhìn nàng chằm chằm, lúc này hồi phục tinh thần lại phát hiện thân thể của nàng co rút lại thành một đoàn, lần này Phó Thụy Dương thật nóng nảy, không để ý tới cái gì lúng túng, hắn thật đúng là không biết đến kỳ sinh lý lại bị mệt nhọc như vậy, gương mặt trắng mịn bình thường bây giờ trở nên phờ phạc, trắng bệch, vươn tay vào trong chăn cầm tay Tiểu Mễ: “Tiểu Mễ, như thế nào? Chúng ta đi bệnh viện chứ?”

Đường Tiểu Mễ cảm thấy chưa bao giờ suy yếu như vậy, nàng rất muốn khóc, nhưng lại xấu hổ, nàng muốn kêu đau, nhưng lại không ra hơi, vừa vội, vừa thẹn, vừa cáu, nước mắt ngấn trong hốc mắt, điềm đạm đáng yêu nhìn Phó Thụy Dương, hít hít mũi, cuối cùng không nhịn được đau đớn giống như bị kim châm, oa một tiếng, “Đau, đau quá”. Nước mắt cũng ngấn không nổi nữa rồi.

Nàng khóc làm Phó Thụy Dương luống cuống tay chân, ngày trước lúc chia tay với những cô gái kia, họ cũng sẽ nặn ra vài giọt nước mắt, người cầm tấm chi phiếu, lập tức cười tươi rạng rỡ, hắn ghét nhất những cô gái kia khóc, rất khó coi.

Thế nhưng một lát, khuôn mặt nhỏ nhắn Đường Tiểu Mễ nhăn nhúm lại, trên mặt không biết là mồ hôi hay là nước mắt, giống như con chó nhỏ đáng thương nhìn mình, chỉ trong chớp mắt nước mắt cũng không ngừng được, Phó Thụy Dương bị Đường Tiểu Mễ kêu “Đau quá” làm cho trái tim hắn cũng đau, một tay lau nước mắt trên mặt cho nàng, một tay khẽ xoa Tiểu Mễ bụng, nhẹ nhàng dịu dàng. Nếu hắn trao đổi một chút với Lâm Vi Ba thì sẽ biết, đây cũng là một loại năng lực của Đường Tiểu Mễ, người nào thấy nàng khóc như vậy cũng sẽ có cảm giác khó chịu, bị tiểu yêu tinh giày vò.

Đường Tiểu Mễ nín khóc, nàng làm sao có thể khóc, cả người bị đại ra, mặc dù ngày trước đã qua một lần yêu, cũng không có thân mật như vậy. Một người đàn ông dịu dàng như vậy xoa bụng của nàng, không biết sao, nàng nhớ tới khi còn bé, nàng nói đau bụng, Dương Ái Hoa cũng xoa bụng cho nàng như vậy, bàn tay cũng ấm áp, Nhiệt độ từng chút thông qua lòng bàn tay để truyền đến vùng bụng.

Có chút xấu hổ, có chút khốn đốn, ánh mắt Tiểu Mễ mơ hồ mắt quan sát Phó Thụy Dương, lông mày rậm đen, sống mũi cao, da cũng tốt, chuyên chú xoa bụng cho mình, vẻ mặt nhu hòa, dường như cũng không còn đau như vậy nữa, bụng càng ngày càng ấm, cực kỳ thoải mái, dần dần, Tiểu Mễ lại đã ngủ.

51. Chương 3 : Quyển 5

Lâm Dương gần đây có cảm giác như cưỡi lên lưng cọp khó xuống, Thành phố N rộng lớn như vậy lại giống như không có đất cho hắn đặt chân rồi, công ty của hắn đặt ở Thượng Hải cũng không phát triển được, phải đưa chi nhánh đến tỉnh thành, mới có thể yên ổn ở một góc, người khác đều nói hắn có một cha vợ là Thị trưởng, sự nghiệp một bước lên mây, lên như điều gặp gió.

Lúc trước kết hôn do bất đắc dĩ, Lâm Dương không nghĩ phải bám vào vây cánh của cha vợ, hắn dừng chân nơi đầu tiên ở Tỉnh J, mà Thành phố N là nơi Trung tâm Kinh tế Văn hóa. Hắn mang nặng cốt công ty đến nơi này, lại liên tiếp thất bại, mấy lần trả giá, hắn tự mình phân tích số liệu, phương án thiết kế đều

hạng nhất nhưng đối thủ không đưa ra phương án vượt trội hơn hẳn mà vừa vặn đưa ra giá nhiều hơn 1000 so với hẳn, không nhiều, không ít, chỉ 1000, đây rõ ràng là khiêu khích.

Lúc đầu hẳn không hiểu, mình chưa bao giờ tới Thành phố N, ở Thành phố S cũng không ý vào cha vợ làm Thị trưởng mà làm mưa làm gió,, đắc tội với người, làm sao lại có người chìa mũi nhọn vào hẳn như vậy? Hẳn cố gắng tìm hiểu lai lịch của đối phương, đối phương cũng không che giấu, rất nhanh hẳn biết được chìa mũi nhọn vào hẳn thì ra là hai người đứng đầu công ty Tỉnh J.

Hẳn nghĩ mãi không xong, nguyên nhân gì khiến hai công ty lớn liên thủ lại như vậy, cũng không dư thừa động tác nào, chẳng qua trên hạng mục chèn ép hẳn, dường như muốn cho hẳn biết khó mà lui, đây không phải là cách làm đẩy hẳn đến chỗ chết, càng làm cho hẳn hoang mang. Tìm hiểu bằng mọi cách, phát hiện sau lưng hai công ty không ngờ là hai nhà chính trị quyền thế rất lớn, Lâm Dương không phải không nghĩ tới việc đi tìm người phụ trách của hai công ty hỏi cho rõ ràng, tuy nhiên làm thế nào cũng không thể gặp mặt, Lâm Dương cảm giác mình giống như con ruồi bọ không có đầu, mất đi phương hướng.

Cho đến ngày 16 tháng giêng, thư ký theo thông lệ mỗi ngày đưa báo chí cho hẳn thì Lâm Dương nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, trong mộng bao nhiêu lần không thể quên được người kia, nàng mặc Hán phục, đôi mắt mở to khó tin, lại có chút thẹn thùng, e lệ, làm cho hẳn vô cùng mê luyến đôi môi đỏ mọng xinh xắn lại dán lên môi của một người đàn ông xa lạ. Lâm Dương nhìn chằm chằm gương mặt đó, chỉ cảm thấy tim như bị người ta khoét một cái, ôm lấy ngực, trong đầu oanh một tiếng toàn bộ nổ tung. Nàng cười tươi đẹp làm sao, ánh mắt cong cong như đáy hồ trong suốt, giống như là một dòng suối trong vắt, khiến hẳn không thể dời đi nữa ánh mắt. Hẳn thích xoa đầu của nàng, làm lộn xộn tóc ngắn, nàng bị nhột cười lên khanh khách, hướng trong ngực hẳn chui vào, hẳn càng thích trêu chọc nàng, có thể nhân cơ hội như vậy ôm lấy nàng, thân thể của nàng mềm nhũn, mang theo mùi Hoa Trà nhàn nhạt, đó là mùi vị đặc trưng của nàng, đó là lúc hẳn hạnh phúc nhất.

Trước kia không phải là chưa từng yêu lần nào nhưng lúc ở một chỗ cùng nàng, không khí đều là trong veo, hẳn không biết thích một người thì ra có thể vì đối phương làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần khuôn mặt nàng cười tươi, tâm tình hẳn cả ngày thoải mái. Hẳn cũng không biết, có một ngày hẳn giống như một bà già, dằn dờ không cho nàng ăn mỳ ăn liền, buổi tối không được ngủ trễ, nàng sẽ bĩu môi nhíu chóp mũi, “Anh rất phiền a”. Giọng nói mềm nhũn, tinh tế, thấm tận đáy lòng.

Hẳn càng không biết, có một ngày hẳn lựa chọn phản bội nàng trước, hẳn không dám nói cho nàng biết, hẳn bỏ rơi nàng, nhưng mà nàng trông giống như là người không quan tâm, thật ra thì rất quan tâm, nàng là nữ sinh có nguyên tắc, cá tính rất mạnh, thông minh, có chủ kiến. Hẳn không thể tưởng tượng, có một ngày khi nàng rời xa hẳn thì hẳn sẽ như thế nào, chỉ cần nghĩ đến đây, hẳn đã cảm thấy hít thở không thông, không thể nhúc nhích. Nhưng có biện pháp gì đây? Cha hẳn bệnh tình nguy kịch, tâm huyết cả đời của cha hẳn cũng muốn trôi theo dòng nước, mẹ hẳn than thở khóc lóc trong điện thoại, tiểu thư Phan gia thích hẳn, Phan gia cũng nhìn trúng hẳn, nếu hẳn chấp nhận ở chung một chỗ với cô bé kia, Phan gia bọn họ có thể giúp giữ được tâm huyết của cha hẳn.

Thậm chí hẳn nghĩ phải nói cho nàng biết để nàng chờ hẳn nhưng chờ cái gì đây? Nàng là gì? Nhân tình bí mật sao? Cứ như vậy mỗi ngày trôi qua, trong trường học tràn đầy tin đồn nhưng nàng cũng không hỏi hẳn nửa lời, nhìn hai mắt nàng trong suốt, hẳn càng không thể nói ra, hẳn chỉ có thể ôm lấy nàng thật chặt, từng chút, từng chút, nói với nàng: Tiểu Mỹ, anh yêu em, anh yêu em. Hẳn nói không ra: tin tưởng anh, chờ anh.

Bây giờ nhìn tờ báo trước mặt, con gái lớn của Đường gia và con trai một của Dương gia, Trung tướng, Thượng tướng, kết thân, mỗi một chữ đều làm hẳn đau đớn. Số mạng trêu đùa hẳn, hẳn tự cho mình phải hy sinh đoạn cảm tình này để thành toàn gia nghiệp, hóa ra là không có gì cả. Lúc đầu hẳn nghĩ nàng chẳng qua là con cái nhà bình thường, khi đặt hai cô gái trước mắt, hẳn nói với mẹ rằng hẳn yêu cô bé kia, cho hẳn thời gian, hẳn sẽ không để cho sự nghiệp của cha bị hủy diệt. Mẹ hẳn khàn cả giọng, cô bé kia có thể giúp cái gì cho con? Hiện tại cơ hội tốt như vậy, con bỏ qua, có phải làm cho mẹ và cha tức chết sao?

Cuối cùng hẳn thỏa hiệp, Lâm Dương nhìn tờ báo tự nhủ: Báo ứng, đây là báo ứng.

52. Chương 4 : Quyển 5

Lâm Dương lật mở tất cả các tờ báo, tạp chí mà hắn sai thư ký mua tất trên đường về, đưa tin hai nhà kết thân, mỗi một bức ảnh, mỗi một bài đăng đều giống như một cây đao khoét sâu trong lòng hắn, máu tươi đầm đìa, so với lúc nàng xoay người rời đi không nhìn hắn nữa thì bây giờ hắn còn đau hơn.

Chớp mắt một cái, Lâm Dương trách Đường Tiểu Mễ, nếu như nàng sớm nói cho hắn biết gia thế của nàng thì hôm nay hắn và nàng sẽ không đi tới bước này, đứng ở bên cạnh em hôn em, phải là anh mới đúng. Nhưng tất cả đã hết, còn có thể trách ai đây? Nàng không thích nói chuyện của nhà mình, chỉ nói cha nàng là nhân viên công vụ bình thường mà thường ngày cũng không thấy nàng có thói kiêu căng, tùy hứng, ai lại nghĩ rằng một nữ sinh vậy lại có gia thế hiển hách? Nói cho cùng, là hắn lựa chọn, hắn phản bội nàng trước, còn năm lần bảy lượt giấu giếm nàng.

Sau khi tốt nghiệp, hắn đính hôn, tiếp quản công ty của cha, một lần nữa đem Logo công ty đổi tên thành AMY, sau khi chia tay, hai người không còn liên lạc, thậm chí không gặp mặt dù chỉ một lần, cho tới hôm nay, qua báo chí biết mới được tình trạng gần đây của nàng, dù chưa làm vợ người, nhưng mà có cái gì khác biệt đâu? Hắn cuối cùng cũng mất đi nàng.

Mấy ngày trước, Lâm Dương nhận được điện thoại của một người tên Dương Sơ Nhất, hẹn gặp mặt tại Tập đoàn Sâm Quảng, Lâm Dương vừa nhìn Dương Sơ Nhất một cái, cũng biết hôm nay kết quả sợ rằng không giống như mình nghĩ, người đàn ông này trong đôi mắt có một cổ kiêu ngạo và lãnh đạm, giống Đường Tiểu Mễ như đúc.

Dương Sơ Nhất nhìn lướt qua người đàn ông trước mắt này, lạnh lùng nói: “Trừ phi công ty Phúc Ninh nguyện ý ra tay, nếu không cậu hãy trở về Thượng Hải làm con rể của cậu đi”. Lời nói rất khinh miệt, nếu không phải ông cụ mình dặn dò, hắn tuyệt đối sẽ không ôn hòa nhã nhặn cùng người này ở đây nói nhảm. Lâm Dương trong lòng chán nản, hắn biết, Phúc Ninh chính là Công ty của người đàn ông kia cùng Đường gia kết thân, người kia chịu giúp hắn sao? Cho dù đồng ý giúp đỡ, hắn với thân phận gì đây? Tôi là bạn trai trước của vị hôn thê anh sao? Vì tôi bỏ rơi nàng nên anh mới được toàn bộ? Lâm Dương tự châm biếm mình, lắc đầu một cái, vẻ mặt chán nản.

“Mau chóng ra khỏi Tỉnh J đi, chẳng lẽ cậu không biết Tiểu Mễ ở Thành phố N? Nàng không muốn nhìn thấy cậu!” Dương Sơ Nhất đi tới trước mặt Lâm Dương, mắt phượng khẽ híp lại, sắc mặt lộ ra vẻ ngạo mạn.

“Những thứ này, đều là nàng muốn sao?” Lâm Dương hình như không thấy Dương Sơ Nhất giễu cợt, chỉ chỉ tài liệu trên bàn, hắn muốn biết, nếu như những thứ này đều là nàng làm, có phải tiêu biểu rằng nàng vẫn để ý đến hắn? Lúc trước chia tay, hắn tự thuyết phục mình, thật ra thì nàng không yêu hắn, nhìn xem, nàng không có chút nào quan tâm hắn, không khóc, không làm khó, nàng không có cảm giác nhưng bây giờ, nghĩ đến có thể nàng quan tâm hắn, hắn nhịn không được kích động, hắn và nàng có thể có hi vọng sao?

Dương Sơ Nhất dường như nhìn thấu suy nghĩ của Lâm Dương, trên mặt cười lạnh, trong lòng mặc dù không thích Phó Thụy Dương nhưng thể nào cũng tốt hơn so với người trước mặt này, nếu ai làm tổn thương Tiểu Mễ nhà bọn họ, đều đáng chết.

“Tiểu Mễ không biết làm loại chuyện nhảm chán này, đây chẳng qua dạy dỗ cậu một chút, cậu làm những chuyện kia, thật không xem Đường gia và Dương gia chúng ta không còn ai sao hả?”

Lâm Dương thật không biết mình nên làm thế nào, vì tiến quân đến Tỉnh J, phần lớn tiền bạc của công ty cũng đã phân phối, kết quả là công dã tràng, tiền cũng không được lùi cũng không xong, về phần tình yêu này thì đã không cách nào hy vọng đạt được, thật quá xa xỉ với hắn? Muốn tìm công ty Phúc Ninh giúp một tay sao? Không phải là không được nhưng mà hắn không làm được. Đường, Dương hai nhà đã sớm tính toán, chỉ chờ mình tự biết khó mà lui, hiện tại nơi nào chứa hắn mà lui hay không lui? Tất cả tiền bạc nằm trong hạng mục tại Thành phố N, chẳng lẽ để cho tất cả đều trôi theo dòng nước? Hắn không muốn trở về Thượng Hải tiếp tục phụ thuộc vào cha vợ, đôi khi có một số việc, hy sinh một lần là tốt rồi.

Thư phòng Đường gia, Đường Kiểm tựa người trên ghế sa lon, bên cạnh rõ ràng là Dương Thắng, “Thằng nhóc kia còn không chịu lui? Ngược lại có mấy phần cốt khí”.

Dương Thắng đứng dậy, hai tay chắp sau lưng, đi tới trước bàn đọc sách, ngón tay nắm lấy chiếc là hình cánh quạt của chậu thủy tiên, “Chống đỡ được đến bây giờ cũng là nhân tài, tiểu Phan ngày hôm qua gọi điện thoại cho tôi, có lẽ hẳn rất coi trọng người con rể này a”.

“Hừ, tiểu Phan người này cũng khôn khéo, biết rất rõ ràng Thành phố N nước sâu, còn để thằng nhóc kia đi vào, đây là xem chúng ta như cục đá mài dao sao, vậy tôi thay hẳn mài cho tốt vậy!” Đường Kiếm giọng nói có chút trầm thấp, khàn khàn, trong mắt lóe sáng.

“Lão Đường, lão còn muốn lừa gạt bao lâu, lão nhìn lão xem . . .” Dương Thắng quay người lại kinh ngạc nhìn Đường Kiếm, tràn đầy vẻ lo lắng.

“Chờ một chút, tôi muốn nhìn Tiểu Mễ và thằng bé Thụy Dương chung sống tốt không, những chuyện khác trên căn bản cũng xong rồi, về sau lão còn phải ...” Đường Kiếm sắc mặt xám trắng, cặp mắt có chút đục ngầu, lão có rất nhiều chuyện không buông tay được.

“Lão tiểu tử, lão không xây ra chuyện gì đâu, đạn bắn vào ngực, lão cũng không chết!” Dương Thắng nói rất lớn tiếng.

Hai lão già nhìn nhau, đều lộ ra vẻ thê lương, năm đó bọn họ là Đoàn trưởng hợp tác với Chính ủy, lúc còn trẻ, còn để cho đứa bé nhà mình kết thân, mặc dù sau này hai người chia tay nhưng hai lão già tình nghĩa không thay đổi.

Chuyện Đường Kiếm bị bệnh ung thư gan, trừ Trương Vân thì Dương Thắng là người thứ nhất biết được, cho nên mới không ra mặt can thiệp, lão biết rõ, Đường Kiếm cương chiều nha đầu kia không thể ít hơn so với mình, nhìn thấy sắc mặt Đường Kiếm từng ngày trở nên vàng vọt, hồi quang phản chiếu, trước khi chết nhưng mà cũng chẳng qua là lão già lúc xuề chiều có một nguyện vọng đơn giản, muốn trải đường tốt cho cháu gái mình sủng ái thì có lỗi sao?

53. Chương 5 : Quyển 5

Bên ngoài khu biệt thự xuất hiện thêm một bóng dáng đi vào bên trong. Giờ phút này, nàng đang ngồi xếp bằng trên ghế sofa len nhung, hẳn kiểng chân nhìn vào chiếc laptop nhỏ, ngón tay thon dài thỉnh thoảng gõ trên bàn phím, khẽ nhủ mày, về mặt chuyên chú. Nơi này thật sự giống như là Văn phòng làm việc của hắn.

Đường Tiểu Mễ nhìn chăm chăm Phó Thụy Dương, trong lòng tất cả đều là câu hỏi, không biết hắn có chìa khóa nơi này từ lúc nào, ra vào như chỗ không người, tất cả như là chuyện đương nhiên. Sau khi nhìn thấy Phó Thụy Dương chẳng qua ở chỗ này xử lý công việc, giữa hai người cũng không nói chuyện gì, Đường Tiểu Mễ cũng không quản hắn, dù sao bọn họ hiện tại cũng chỉ là vợ, chồng trên danh nghĩa.

Trên màn hình, những con chim cánh cụt nhỏ bắt đầu nhảy nhót, một bầu vô cùng náo nhiệt, Đường Tiểu Mễ toét miệng cười, hận hai tay không được dài hơn, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chăm chăm màn ảnh, Phó Thụy Dương buồn cười nhìn cô gái này, mới vừa còn len lén quan sát mình, đảo mắt lại cùng người khác nói chuyện cực kỳ vui vẻ.

“Tiểu Mễ”.

“Ừ”. Đường Tiểu Mễ đầu cũng không ngẩng lên, vẫn chăm chú ở nói chuyện phiếm về công việc.

“Ngày mai đi với anh đến một tiệc rượu, buổi chiều anh tới đón em”.

“Ừ”. Đường Tiểu Mễ thuận miệng đồng ý, căn bản không hề suy nghĩ, nàng đang bị một cái mặt trên web chọc cho cười, thật lâu, trong đầu thoáng qua cái gì đó liền ngừng đầu nhìn chăm chăm Phó Thụy Dương: “Đi chỗ nào?”

Phó Thụy Dương cười khẽ, cũng không ngẩng đầu lên mà nhìn chăm chăm màn hình, “Xã giao thôi, em mới vừa đồng ý rồi”.

“Em. . . .” Đường Tiểu Mễ nàng không ra ngoài, người này cố ý sao? Biết rõ nàng có thói quen “Ừ”, đầu quan tâm hẳn nói cái gì? Tiểu nhân, con mèo giảo hoạt! Phó Thụy Dương cúi đầu, khoe miệng cong lên, cô gái này, có lúc đúng là không phải chậm lụt như vậy, bình thường miệng lưỡi vẫn bén nhọn, nàng còn chưa biết, người kia đã đến Thành phố N sao? Trong lòng của nàng còn có hẳn không? Nếu như nàng biết tất cả, sẽ làm như thế nào? Giúp đỡ? Hay là khoanh tay đứng nhìn?

Chuông điện thoại di động vang lên, Đường Tiểu Mễ vừa nghe cũng biết là một số xa lạ, chẳng qua số điện xa lạ gọi tới mới có thể vang lên tiếng chuông nguyên thủy nhất, từ dưới nệm lấy điện thoại di động ra, địa chỉ IP hiện ra là Thành phố S.

Đường Tiểu Mễ nghi ngờ nhíu nhíu mày, ngăn người một chút, đối phương đã cúp, tiếng chuông tin nhắn vang lên, Đường Tiểu Mễ liếc mắt nhìn điện thoại, hiện tại người ta rất ít gửi tin nhắn cho nhau, bình thường cũng đều là tin nhắn rác, nhưng là cái số mới vừa gọi kia, Đường Tiểu Mễ đột nhiên có chút lo lắng, số này dường như rất quen thuộc, hình như đã từng thấy qua.

Nhìn chằm chằm vào điện thoại di động, lo lắng trong lòng càng tăng, khuôn mặt nổi lên nụ cười nhạt, mở tin nhắn ra: sáng sớm ngày mai, 10 giờ, tại ESPRESSO, phòng số 9. Ký tên Phan Văn Đình.

Quả nhiên, Đường Tiểu Mễ cảm khái, trực giác có lúc rất kỳ diệu, chẳng qua, lâu như vậy, còn tìm mình làm gì? Lần trước cô ta cũng nói cho nàng biết, bọn họ sau khi tốt nghiệp muốn đính hôn, hiện tại thế nào? Hai năm rồi, cũng đã kết hôn rồi chứ, chẳng lẽ muốn mời mình đến ăn tiệc đầy tháng?

Lấy lại tinh thần, phát hiện Phó Thụy Dương đang nhìn mình chằm chằm, tìm tòi nghiên cứu, Đường Tiểu Mễ sâu hít một hơi, dường như có chút thấp thỏm, nghiêm túc nhìn chằm chằm Phó Thụy Dương: “Về sau nếu có bạn gái trước của anh tới tìm em, em không quan tâm là đã đính hôn hay chưa đính hôn, chúng ta đã thỏa thuận rồi, cái ước định kia xem như hủy bỏ”.

Phó Thụy Dương cảm thấy bộ dáng này của Đường Tiểu Mễ có chút khôi hài, quá mức nghiêm túc rồi, không biết vì sao trong lòng lại máy động, cũng nghiêm túc gật đầu một cái.

Đường Tiểu Mễ nhẹ nhàng thở phào một cái, chau chau mày, nhìn Phó Thụy Dương cười một tiếng, trong lòng thầm nghĩ, nếu như, nếu như hẳn có thể thích mình, hôn sự này cũng không phải tệ như vậy.

Nhưng ngày mai, cô ta tìm mình rốt cuộc có chuyện gì chứ? Cho đến bây giờ nàng vẫn còn nhớ đến cô gái Phan Văn Đình kia, cô ta xinh đẹp chói mắt, vẻ mặt kiêu ngạo, dáng vẻ trên cao nhìn xuống, so với cô ta, mình chính là người thua cuộc.

54. Chương 6 : Quyển 5

ESPRESSO là một Tiệm cà phê nổi tiếng Thành phố N, cà phê nơi này được pha chế theo phong cách Nhật Bản. Bọn họ dùng cây thảo mộc khô để rang hạt cà phê, mùi hương của cây thảo mộc hòa vào làm cho cà phê có hương thơm nhẹ nhàng, bền bỉ. Ngoài ra họ còn dùng sữa bò tươi nhập khẩu từ Australia để pha chế cà phê, còn có các hương vị khác như Chocolate, Hương Thảo, Hạnh nhân, Bạc hà, Dầu tây được nhập khẩu từ Mỹ, Tiệm cà phê này có một nam phục vụ rất đẹp trai, làm cho người ta ái mộ, hẳn nói thông thạo tiếng Anh.

Trong quán cà phê, được xây dựng theo phong cách Baroque, có chạm trổ, xung quanh có rất nhiều hoa tươi, trên mỗi bàn đều có một nhánh hoa hồng. Để cho người ta càng yêu thích chính là những đóa hoa trên vách tường đang nở rộ giữa hồ, trong suốt, gọn sóng, đóa hoa vô cùng lớn. Chỗ nào cũng có hoa, trên tấm bình phong có đóa hoa thủy tinh nở rộ, một từng cánh trắng xóa, thật giống như “Đóa hoa hồng trắng” trong sương mù, trông siêu phàm thoát tục. . . . . thắm trải sàn theo phong cách Nhật Bản, bàn ghế được đặt mua từ nước Ý, những đóa hoa hoa theo phong cách Trung Quốc. Trên cao bộ đèn treo sáng rực được nhập từ nước Áo, phong cách cổ xưa.

Đường Tiểu Mễ cũng không vội vã, 10h30 mới đến nơi, không sai, là nàng cố ý, tại sao cô nhắn tin thì tôi phải tới? Được rồi, nàng thừa nhận nàng tò mò, mấy năm trước một cái tin nhắn tương tự như vậy, gần như đã hoàn toàn phá vỡ cuộc sống của nàng, nàng muốn biết, bốn năm sau, cũng là người đó, tin nhắn

tương tự như thế, nàng suy nghĩ cô ta sẽ đem tới cho nàng cái gì. Huống chi, ESPRESSO là sản nghiệp duy nhất của nàng ở Thành phố N.

Năm 16 tuổi, Đường Kiếm mời thầy giáo tới dạy cho nàng, trong đó có một môn dạy về kiến thức kinh doanh, khi đó cũng chẳng qua, nàng nghĩ nên luyện tập một chút, nàng mượn tiền vốn của ba anh em Sơ Nhất, từ lắp đặt thiết bị bên trong đến việc chọn lựa nhân viên, đều do chính tay Đường Tiểu Mễ phụ trách, lúc nàng không có ở đây thì Sơ Tam trông coi giúp, nơi này tuyệt không dựa vào Đường gia và Dương gia một chút gì.

Đường Kiếm nhìn Tiểu Mễ tự mình vất vả nhưng không tiện can thiệp, để phát triển tự nhiên, bắt đầu bằng một Tiệm nho nhỏ gồm 2 tầng lầu rồi phát triển cho đến bây giờ.

Đẩy cửa phòng 9 số, dường như trở lại bốn năm trước, Phan Văn Đình vẫn xinh đẹp, tóc dài gọn sóng, trang điểm nhẹ, một đôi mắt hạnh, người có vẻ vô cùng xa cách, hờ hững, lạnh nhạt, ly cà phê Bạc hà trên bàn đã nguội lạnh, nhìn đáng vẻ chờ đợi đã lâu rồi.

Đường Tiểu Mễ cười nhẹ một tiếng, “Uống Cappuccino sao?” tay lắc lắc chuông, nói với người phục vụ: “SOLECOFFEE”.

“Giới thiệu với cô, thức uống SOLECOFFEE nơi này, đây là ly sứ WEDGWOOD chính gốc”. Đường Tiểu Mễ chỉ vào cái ly phục vụ bưng tới, “Loại ly này ở bên trong có chứa tro cốt động vật nên có thể giữ nóng, làm cho cà phê lâu bị nguội, yêu cầu, thưởng thức cà phê tốt nhất trong điều kiện nhiệt độ 62 độ C. Loại cà phê này phải đun bằng lửa than, khi uống cũng không cần nấu nữa, mà giống như pha trà. Lúc pha không nên dùng giấy lọc vì có thể sẽ làm giảm bớt hương vị cà phê”.

Nhận lấy một cái ly thủy tinh nhỏ từ nơi nhân viên phục vụ, giải thích tiếp: “Đây là nước đá”. Bỏ viên đá nuốt vào trong miệng, lại tiếp tục nói: “Uống đi, làm sạch lưỡi trước, vị giác tốt mới có thể thưởng thức một ly cà phê ngon”.

Phan Văn Đình rốt cuộc không thể tiếp tục giữ được bình tĩnh, nhú lông mày xinh đẹp: “Đường Tiểu Mễ, tôi không phải tìm cô tới uống cà phê!”

“SOLECOFFEE theo tiếng Ý gọi là OSOLEMIO, cũng có nghĩa là tôi là mặt trời, bởi vì, bọn họ cho rằng cà phê giống như vàng bạc, mang đến cho người ta một loại vinh dự cao quý sang trọng”.

Đường Tiểu Mễ chau chau mày, rốt cuộc nhìn Phan Văn Đình, “Tôi cho là cô hẹn tôi tới tiệm của tôi để cho tôi mời cô uống cà phê đây”. Nói xong nhẹ nhàng nhấp một ngụm, “Uống rất ngon, cô nếm thử một chút”.

“Nơi này là của cô sao?” Phan Văn Đình rốt cuộc có chút bối rối, nàng tới Thành phố N còn không lâu, chỉ biết đây là Tiệm cà phê tốt nhất ở Thành phố N, đột nhiên biết được gia thế Đường Tiểu Mễ nàng cũng rất kinh ngạc, còn có chút khủng hoảng, hơn ai hết, nàng biết rất rõ nguyên nhân lúc trước Lâm Dương lựa chọn nàng, cũng không phải là cha của nàng có thể giúp Lâm gia vượt qua cửa ải khó khăn, dù thế nào nàng cũng không nghĩ ra Đường Tiểu Mễ nhìn tính cách có chút tùy tiện lại có gia thế hiển hách như vậy.

Bây giờ nhìn lại, nàng tùy ý mặc vào chiếc áo khoác, không phải là hàng hiệu, giống như hàng trên vỉa hè, mái tóc ngắn có chút lộn xộn, khuôn mặt sẽ sạch, một cô gái như vậy đi trên đường, xem như có chút xinh đẹp, nhưng thế nào cũng nhìn không ra có gì khác so với người bình thường.

Cho đến bây giờ, vẻ mặt Đường Tiểu Mễ dường như đang thưởng thức cà phê, cấp bậc của cà phê cũng giống như cấp bậc của rượu, cái loại tao nhã không phải trong chốc lát có thể làm được, mặc dù Tiểu Mễ ăn mặc đơn giản, nhưng Phan Văn Đình rốt cuộc đã tin, ngày trước, thật sự mình đã nhìn nhầm, người trước mặt này nhìn qua rất tùy tiện nhưng chỉ mấy câu nói ngắn ngủn, đã làm mình bị ghen lời.

hôm nay chỉ có bấy nhiêu thôi, vì ta bị bệnh, không edit nổi, bắt đầu vào phần nội dung hay rồi, phần này edit hơi oải, làm xong mà ta muốn buồn nôn vì toàn là đặc tả cái gì đâu á. cuối tuần ta sẽ bù lại cho mọi người đọc thoải mái.

55. Chương 7 : Quyển 5

Sau khi Đường Tiểu Mễ uống hết cà phê trong ly sứ, nhìn Phan Văn Đình đang trừng mắt nói không ra lời, Đường Tiểu Mễ mở miệng, khẽ cười nói: “Cà phê ở đây rất ngon, nếu cô không uống..., tôi cũng không biết nên mời cô uống cái gì”.

Phan Văn Đình hít sâu một hơi, dường như trong lòng bình tĩnh một chút, “Cô vẫn còn thích Lâm Dương?”

Đường Tiểu Mễ làm như nghe được chuyện cười, nàng bật cười khanh khách, khoe miệng có chút giễu cợt: “Tôi không nghe lầm chứ? tôi nhớ cô đã nói với tôi các người sau khi tốt nghiệp sẽ đính hôn, bây giờ nếu chưa kết hôn, cũng xem như là vợ chồng rồi chứ? Cô là một người vợ lại đi đến hỏi một cô gái khác có yêu chồng mình hay không?” Đường Tiểu Mễ hừ lạnh.

Phan Văn Đình cũng không giận, “Cô có biết tại sao lúc đầu Lâm Dương lựa chọn tôi không?”

Đường Tiểu Mễ bĩu môi, gạt đầu một cái: “Dĩ nhiên biết”.

Phan Văn Đình miệng lập tức há hốc, bật thốt lên: “Làm sao cô biết?”

Đường Tiểu Mễ không cười nữa, chăm chú nhìn Phan Văn Đình: “Đầu tiên, không phải hấn lựa chọn cô mà là tôi không cần hấn, nếu không, cho dù làm nhân tình bí mật, hấn cũng sẽ không rời tôi đi, cô có tin hay không?”

“Tôi tin”. Phan Văn Đình tự giễu, nàng còn có cái gì không tin đây? Hấn đem Logo công ty đổi thành AMY, hấn cho là nàng không biết có ý nghĩa gì sao? trong mộng hấn mê sảng cũng đều gọi tên của nàng, hấn chưa từng xem trọng nàng? Nếu không phải lúc đầu cha của nàng muốn cầu cạnh, nếu không phải mẹ hấn làm áp lực thì đứng bên cạnh hấn không phải là mình mà chính là người kia?

“Bỏ qua cho hấn đi, tôi sẽ khuyên hấn rời khỏi Thành phố N, cùng tôi trở về Thượng Hải”. Phan Văn Đình cảm giác mình đang cầu xin. Công ty của hấn xảy ra chuyện, nàng biết, hạng mục bị người đánh lén, nàng cũng biết, nàng cầu xin cha nhưng cha không thể ra sức, bởi vì đối phương là hai Trung tướng, cũng từng là cấp trên của mình, cha nói, đến lúc trở về thì hấn sẽ trở về thôi, nhưng mình làm sao có thể đợi? ở Thành phố N có quá nhiều điều khiến cho nàng lo lắng, lo lắng lớn nhất không chính là cô gái trước mặt cái này đã từng bị mình xem thường. Từng bị mình chiếm hết tất cả ưu thế, hôm nay đã không còn vẻ tầm thường nữa.

Đường Tiểu Mễ hơi hoang mang, nàng nghĩ tới rất nhiều tình cảnh sẽ gặp hôm nay, nàng không có ý định đối chọi gay gắt với Phan Văn Đình nhưng chuyện bốn năm trước, dù sao mình cũng phải có thu một chút vốn chứ? Trừ việc đối mặt với Phó Thụy Dương, con mèo phúc hắc tà ác, nàng chưa bao giờ làm con cá nằm trên thớt để mặc cho người chém giết, không có sức chống đỡ.

“Bốn năm trước chúng tôi cũng đã không liên lạc nhau, tôi nghĩ cô tìm nhầm người rồi, giữa tôi và hấn không có gì phải bỏ qua”. Đường Tiểu Mễ quay đầu đi nhìn chăm chăm hoa văn trên tường, thì ra hấn thật sự đến Thành phố N, người lần đó thấy là hấn sao?

“Cô bây giờ thật không cần phải chen ép sự nghiệp của hấn, tôi biết cô hận hấn vì lúc trước hấn chọn tôi, nhưng khi đó bệnh tình của cha hấn nguy kịch, Công ty cũng xảy ra chuyện, hấn bất đắc dĩ mới có thể đi lựa chọn tôi”. Phan Văn Đình vội vàng nói, khuôn mặt xinh đẹp có một chút thống khổ. Thật sự rất đáng tiếc.

Đường Tiểu Mễ không khỏi cười lạnh: “Cho nên cô lo lắng, lúc đầu hấn vì bảo vệ gia nghiệp nên lựa chọn cô, hiện tại, có thể bởi vì nguyên nhân tương tự lại lựa chọn tôi?”

Thì ra.. thì ra là vì vậy.

Thì ra là, bọn họ chia như vậy.

Chẳng qua Lâm Dương à, trong mắt anh, tôi là người không thể gánh vác chuyện gì sao? Có phải tôi quá mức tùy hứng hay không, yêu anh là chuyện đương nhiên, nên anh mới không nguyện ý nói thật chuyện trong lòng mình cho tôi biết? Nếu như, nếu như anh chịu nói thì bây giờ chúng ta không phải rơi vào hoàn cảnh này.

“Không sai, tôi lo lắng, cô lợi dụng quyền thế gia đình đi đả kích sự nghiệp của hần, không phải là trả thù sao?” Phan Văn Đình trầm giọng nói, nàng không nắm chắc, nếu như cô gái trước mặt này không chịu thu tay lại, nàng không biết nên như thế nào, thậm chí giờ phút này, nàng cảm thấy mình không còn sức lực để nói.

Đường Tiểu Mễ suy nghĩ một chút, trong đầu chợt nhớ đến ngày đó nhìn thấy một tập tài liệu ở chỗ Sơ Nhất: “Công ty Lâm Dương không phải làm xây dựng sao?” Thì ra bọn Sơ Nhất gạt mình, nghĩ giúp cho mình hả giận, khuôn mặt nở nụ cười âm ập.

“Cô. . . . .” Phan Văn Đình thật không biết phải nói gì, nàng nghi ngờ khả năng mình nói chuyện với Đường Tiểu Mễ, bất kể mình nói gì, cũng giống như ném vào một khối bông mềm nhũn, không thu được kết quả mong muốn, thậm chí nàng không biết hôm nay mình tìm Đường Tiểu Mễ ra ngoài, có phải là quyết định hết sức sai lầm hay không.

“Tôi còn có việc, lần sau nếu muốn cho tôi mời cô uống cà phê, xin mời thay đổi cách khác” Không đợi Phan Văn Đình trả lời, Đường Tiểu Mễ đã đứng dậy, nhìn cô ta rồi thản nhiên cười, “Cô yên tâm, mặc kệ là trong quá khứ, hiện tại hay tương lai, tôi đều không hứng thú đối với chồng của người khác, tôi đã có chồng, lần sau đừng đến hỏi tôi những chuyện như vậy, tôi sợ chồng tôi sẽ ăn giấm chua”. Nàng xoay người đóng cửa lại, cũng không quay đầu lại, sải bước rời đi.

56. Chương 8 : Quyển 5

Đường Tiểu Mễ ra khỏi ESPRESSO, đứng ở cửa nhìn xung quanh một lần, tìm thấy chiếc xe Volkswagen màu đen của Lâm Vĩ Ba, nàng vẫy vẫy tay, xe chậm rãi quay đầu lại, dừng trước mặt nàng, cửa xe mở ra, Đường Tiểu Mễ chui vào.

“Tiểu Lâm Tử, anh đưa em đến Vân Sứ đi” Đường Tiểu Mễ dựa vào cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài, trong lòng nghĩ tới những gì Phan Văn Đình mới vừa nói, bọn họ Sơ Nhất dồn ép hần rất căng sao? Cô gái này cao ngạo như vậy, chịu cúi mình tìm đến nàng, hần nhất định là rất khó khăn rồi.

“Tôi nói này đại tiểu thư, em có thể cho anh một chút mặt mũi hay không? Anh lại theo dõi thất bại rồi sao?” Lâm Vĩ Ba ngồi bên cạnh tài xế nhìn Đường Tiểu Mễ qua kính chiếu hậu, nói. Đường Tiểu Mễ tức giận liếc hần một cái, ông nội và ông ngoại đều từ quân ngũ ra, người này ngay từ lúc ra khỏi cửa đã đi theo nàng, còn chiếc xe Volkswagen màu đen này nữa, nàng nhìn không ra mới là chuyện lạ.

“Về sau không cần đi theo em, em đã biết người kia đến Thành phố N rồi, Tiểu Lâm Tử, trong khoảng thời gian này, cảm ơn anh”. Đường Tiểu Mễ cảm thấy có chút mệt mỏi, nói xong liền dựa cửa sổ xe nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa.

Lâm Vĩ Ba nhẹ nhàng nghiêng người quay đầu lại nhìn Đường Tiểu Mễ, đây là lần đầu tiên Đường Tiểu Mễ nghiêm túc nói chuyện với hần như thế này, lúc trước không phải là hay cười nói huyền thoại với nhau sao, Ba anh em Dương gia gạt nàng lâu như vậy, vẫn còn không biết? Lâm Vĩ Ba và Lý Phong liếc mắt nhìn nhau, nhìn kỹ người trước mặt lần nữa, so với dự đoán của hần, nàng bình tĩnh hơn nhiều, quá bình tĩnh rồi, ngược lại làm hần có chút lo lắng trong lòng. Đến Vân Sứ, Đường Tiểu Mễ nhẹ giọng nói với Lâm Vĩ Ba: “Tối nay Thụy Dương sẽ đến đón em, các người yên tâm đi, người kia đã không thể gây tổn thương cho em đâu”.

“Tiểu Mễ, tới hơi trễ a, Thụy Dương sáng sớm gọi điện cho dì, hần muốn chuẩn bị cho cháu ăn mặc thật xinh đẹp, hần nói đến tai của dì cũng muốn chai luôn”. Phương Vân cười đi đến bên Đường Tiểu Mễ, hai người choàng tay nhau. Gặp được người thân thiết, Đường Tiểu Mễ rốt cuộc tỉnh táo lại, thư thái cười một tiếng, “Thím Vân”.

Nhưng rất nhanh, Đường Tiểu Mễ không cười được, chỉ vào bộ y phục trên tay Phương Vân run run: “Thím tốt của cháu, thím đừng bắt cháu mặc y phục lộ hết thân người thế này a.”

Phương Vân vỗ nhẹ bả vai Đường Tiểu Mễ, một tiếng thím này, nàng nghe đặc biệt cảm động, mắt cười cũng híp lại thành một đường, “Thím hại cháu sao? Dáng người của cháu tốt như vậy, đây chính là vì cháu mà may đo, người khác muốn thím may, thím không đồng ý đâu đấy”.

Đường Tiểu Mễ khóc không ra nước mắt, cái này gọi là cái gì? Lần trước là Hán phục, ít ra còn nghiêm chỉnh, kín đáo, lần này là sườn xám, hơn nữa còn là sườn xám cực ngắn, lần sau nữa thì mặc cái gì? Có phải trở về thời kỳ cổ xưa, che mấy miếng lá cây hay không?

“Nhanh thay đồ đi, ánh mắt của thím sẽ không sai đâu”. Đẩy mạnh Tiểu Mễ vào phòng thử quần áo, Phương Vân cười đắc ý. Có tiền vốn cũng phải lộ ra cho người ta nhìn một chút mới phải, mặc kín bít, làm sao tiền triển đột phá với thằng nhóc Thụy Dương kia chứ? Nhìn như thế này sẽ làm hấn một phen điều đứng.

Phó Thụy Dương đi đến Vân Súc đón Đường Tiểu Mễ thì Phương Vân nháy mắt mấy cái với hấn, đẩy Đường Tiểu Mễ tới bên cạnh hấn, “Tối nay gặp lại, Chú của cháu sẽ đến đón thím”.

“Oa, Thím à, thím thật không lương tâm”. Đường Tiểu Mễ quệt miệng, bắt mồm nói.

Phó Thụy Dương cau mày nhìn Đường Tiểu Mễ, lại nghi hoặc nhìn Phương Vân, Phương Vân cười không nói, ngược lại xoay người đi vào trong tiệm. Đường Tiểu Mễ có chút co quắp, hai tay ôm ngực, bị Phó Thụy Dương nhìn có chút không được tự nhiên, mang tai không khỏi đỏ lên, “Nhìn cái gì vậy, còn không đi?”

Phó Thụy Dương cười khê, ánh mắt càng thêm cần rở quét qua một vòng trên người nàng, tóc của nàng nhìn rất mềm mại, đen nhánh không có màu sắc khác, khuôn mặt trang điểm nhẹ, bởi vì xấu hổ mà co quắp, hai má đỏ bừng, lúc đính hôn đã nhìn thấy qua bộ dạng của nàng, nhưng hôm nay nhìn lại có cảm giác nhìn không đủ, cũng không biết Phương Vân cho nàng mặc y phục gì, nàng mặc chiếc áo khoác che kín thân, chỉ có thể nhìn thấy bắp đùi thon dài lộ ra bên ngoài, làn da trắng nõn, chân mang một đôi giày cao gót thủy tinh màu tím nhạt, ngón chân tròn tròn, trơn bóng nhìn có chút đáng yêu làm cho Phó Thụy Dương có chút kích động muốn đưa tay vuốt một cái, hấn rời tầm mắt thăm nghĩ, Phó Thụy Dương, mày điên rồi sao, sao lại có thể cảm thấy hứng thú với ngón chân của cô ấy chứ.

Tay tự nhiên đặt trên chiếc eo nhỏ của Đường Tiểu Mễ, cảm thấy người trong ngực có chút run rẩy, Phó Thụy Dương hài lòng cười.

57. Chương 9 : Quyển 5

Tiệc rượu hôm nay là một gặp gỡ, giao lưu, gần như tụ tập nhân vật nổi tiếng các giới của khu vực Hoa Đông, hàng năm cũng sẽ tổ chức định kỳ một lần. Lần này tổ chức tại Thành phố N, nơi này là một tòa biệt thự tư nhân, trang trí đơn giản, khiêm tốn không xa hoa, Ba anh em Dương gia và bọn Lâm Vĩ Ba đứng trên ban công nhìn phía dưới có mấy chiếc xe lục tục đến. Dương Sơ Nhất cau mày, “Vĩ Ba, cậu nói Tiểu Mễ hôm nay đã gặp cô gái Phan gia kia?”

Lâm Vĩ Ba gật đầu một cái, “Nàng nói nàng đã biết Lâm Dương đến Thành phố N rồi, tôi liền bảo Lý Phong đi thăm dò xem người hẹn nàng gặp mặt ở ESPRESSO là người nào, kết quả phát hiện là cô gái ấy, tiếp đến nàng muốn đi Vân Súc, nàng nói Phó Thụy Dương sẽ đến đón nàng, bảo bọn tôi đừng đi theo nàng nữa”.

“Đi Vân Súc? Phó Thụy Dương đi đón nàng?” Dương Sơ Nhị có chút nghi ngờ, ba anh em nhìn nhau.

“Chẳng lẽ thằng nhóc Phó Thụy Dương kia hôm nay muốn dẫn Tiểu Mễ đến đây?” Dương Sơ Tam trừng mắt.

“Tôi chính là muốn nói cái này”. Lâm Vĩ Ba gật đầu một cái, “Tôi cũng không có biện pháp, Tiểu Mễ nhà các người là tiểu yêu tinh, có phải nàng được huấn luyện hay không?”

“Cậu mới phải yêu quái đấy” Dương Sơ Tam dùng cùi chỏ chọc Lâm Vĩ Ba một cái.

“Tốt, đã tới rồi”. Dương Sơ Nhị cười khở nhìn xuống dưới lầu bĩu bĩu môi. Phó Thụy Dương ôm Đường Tiểu Mễ từ trên chiếc BMW bước xuống.

“Tên thằng nhóc kia còn chưa tới chứ?” Dương Sơ Nhất trầm giọng hỏi. Dương Sơ Nhị gật đầu một cái, nói với Lâm Vĩ Ba: “Vĩ Ba, bảo người của cậu rút lui trước đi”.

“Lão Tam, hôm nay cậu cùng Vĩ Ba chú ý nhiều một chút, chẳng qua, tất cả vẫn phải nhìn ý tứ của Tiểu Mễ, chúng ta đi xuống đi, xem Phó Thụy Dương lại chơi trò gì một chút”. Dương Sơ Nhất nhìn sang lầu dưới thấy một đôi tiên đồng ngọc nữ liền dẫn đầu xoay người xuống lầu.

Phó Thụy Dương ôm trọn vòng eo của Đường Tiểu Mễ, khi đến cửa đại sảnh thì một đứa bé đứng giữ cửa tới cầm áo khoác, Đường Tiểu Mễ khẽ cắn môi dưới, lên nhìn Phó Thụy Dương một cái, chậm rãi cởi áo khoác ra, đưa cho đứa bé giữ cửa.

Phó Thụy Dương bây giờ mới nhìn rõ y phục hôm nay của nàng, Phương Vân quả nhiên vất vả công sức, chiếc sườn xám này do Phương Vân thiết kế theo moden của Pháp, lúc ấy có rất nhiều người tên tuổi đặt mua giá cao nhưng Phương Vân từ chối, không ngờ, hôm nay lại mặc trên người của nàng, nhìn bộ dáng của nàng không được tự nhiên, hiển nhiên là không biết giá trị của chiếc sườn xám này.

Cởi áo khoác ra, hiển nhiên Đường Tiểu Mễ lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người, một cô gái tóc ngắn như vậy, mặc trang phục sườn xám đặc biệt truyền thống Trung Quốc, đi giày cao gót, vóc dáng Đường Tiểu Mễ càng lộ vẻ cao gầy, đường cong cả người lả lướt có lồi có lõm, da thịt trắng nõn lộ ra làm người ta mê say, chiếc áo sườn xám màu xanh dương, hoa văn in trên áo là truyền thống Trung Quốc, chiếc sườn xám này vừa vặn che lấy cặp đùi, một đôi chân thon dài, toàn thân cao thấp, trừ chiếc vòng ngọc trên cổ tay, còn có chiếc nhẫn đính hôn thì không thấy bất kỳ món trang sức nào khác. Ở nơi này tất cả đều mặc y phục dạ hội trong tiệc rượu, đột nhiên xuất hiện một cô gái mặc sườn xám ngắn như vậy, ý vị sâu xa nói không nên lời, thật thoải mái.

Đối mặt với những ánh mắt kinh ngạc không hề che giấu, Phó Thụy Dương càng dùng sức ôm chặt chiếc eo nhỏ của Đường Tiểu Mễ, vừa mỉm cười chào hỏi cùng mọi người, vừa khẽ nghiêng đầu, hơi thở nóng bỏng mang theo hương Bạc Hà nhàn nhạt, thổi tới bên tai và trên mặt Đường Tiểu Mễ, “Bộ y phục này về sau không cho mặc”. Trong giọng nói rất bá đạo.

Đường Tiểu Mễ bất mãn bĩu môi, khuôn mặt nhỏ nhắn lại khó chịu nhìn Phó Thụy Dương: “Khó coi? em biết ngay mà! em cũng không muốn mặc như vậy, đều do Thím Vân cả”. Vừa nói vừa cúi đầu khom lưng muốn kéo vạt áo xuống dưới một chút, nhưng phía trên lại trũng xuống một chút, mấy lượt kéo lên kéo xuống, Phó Thụy Dương nhìn không được rồi, nắm chặt cái tay không an phận kia, rất may nơi này không có đám chó săn, không ai nhòm chần đi theo chụp ảnh, cô gái này không biết, những động tác lúc này, không biết đã làm no mắt người nào rồi, ánh mắt sắc bén quét một vòng xung quanh, quay đầu hạ thấp giọng nói: “Đường Tiểu Mễ, em còn lộn xộn một chút nữa xem!”

Đường Tiểu Mễ không vui, người này cũng rất kỳ quái đi, trước đó vài ngày hấn đối với nàng dường như rất tốt, thì ra đều do nàng cảm giác sai rồi, người này vẫn hung dữ như vậy, khó thân cận như vậy, âm hiểm, quá âm hiểm! Ánh mắt nghiêng nhìn đến mấy bóng dáng quen thuộc đang đi tới, Đường Tiểu Mễ tránh khỏi tay Phó Thụy Dương, chạy đến giữa Dương Sơ Nhất và Dương Sơ Nhị, đắc ý nhìn Phó Thụy Dương làm mặt quỷ.

Trong mắt mọi người đều không khỏi kinh ngạc, Lâm Vĩ Ba từng nói qua, hấn đối với Đường Tiểu Mễ có ấn tượng đầu tiên là trong sáng, mặc dù sau này bị nàng biến thành tiểu yêu tinh đã phá vỡ hình tượng này, nhưng hôm nay, lại thêm vẻ nhu mì, bọn họ cũng không biết thì ra vóc người Đường Tiểu Mễ đầy đủ như vậy, bình thường thấy nàng mặc y phục rộng lưng thùng, chưa nhìn thấy thấy qua như trước mặt thế này.

“Tiểu Lâm Tử, em biết rõ khó coi, anh nhìn nữa, em sẽ nói Sơ Tam khoét mắt anh”. Đường Tiểu Mễ làm ra bộ dáng hung tợn, núp sau lưng Sơ Nhị, thò đầu ra, trên mặt đầy bất mãn.

Ánh mắt của Phó Thụy Dương và ba anh em Dương gia lập tức tập trung nhìn Lâm Vĩ Ba, Lâm Vĩ Ba cười khổ nhún nhún vai: “Bà cô ơi, em hôm nay như vậy, người nào lại nói em không đẹp, mới nên bị khoét mắt”.

Ba anh em Dương gia lúc này mới hài lòng chuyển tầm mắt, Phó Thụy Dương khước mắt lại mơ hồ nhảy lên một cái, đưa tay kéo Đường Tiểu Mễ từ sau lưng Dương Sơ Nhị đến bên cạnh mình, ôm thật chặt, lúc này mới gật đầu hướng mọi người ý bảo: “Đại ca, nhị ca, Tam ca”.

58. Chương 10 : Quyển 5

Dương Sơ Nhất nhẹ nhàng gật đầu, nói với Đường Tiểu Mễ : “Chú của em đến rồi kia”.

Đường Tiểu Mễ quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Phương Vân kéo cánh tay Đường Kiến Quân, đi tới bọn họ, một người mặc tây trang thắt cà vạt, một người y phục dạ hội bình thường, hai người cũng chỉ mặc y phục truyền thống Trung Quốc nhưng mà Phương Vân rõ ràng cười rất vui vẻ, nàng trước kia chưa bao giờ được phép xuất hiện cùng hắn trong những trường hợp thế này.

“Chú Hai”. Đường Tiểu Mễ nhìn Phương Vân nháy mắt mấy cái, cười có chút hài lòng, Đường Kiến Quân vươn tay cứng chịu muốn xoa xoa đầu Đường Tiểu Mễ. Phương Vân ngăn hắn lại: “Kiến Quân, tóc làm thật lâu, vò sẽ rối”.

Đường Kiến Quân cười cười thu tay lại, “Tiểu Mễ chúng ta hôm nay rất đẹp”. Sau đó có thâm ý khác liếc mắt nhìn Phó Thụy Dương.

“Chú Hai”. Phó Thụy Dương hình như không nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Đường Kiến Quân, vẻ mặt không có gì khác lạ.

“Phương Vân, em trò chuyện với Tiểu Mễ trước một chút, anh theo bọn họ đi xã giao”. Đường Kiến Quân nhìn Phương Vân dịu dàng cười một tiếng, nhẹ nhàng sờ sờ Tiểu Mễ chớp mũi.

“Lão Tam, Vĩ Ba, các người chăm sóc Tiểu Mễ một chút”. Dương Sơ Nhất nghiêm sắc mặt, Dương Sơ Tam gật đầu một cái. Đường Tiểu Mễ làm bộ như không nhìn thấy bọn họ trao đổi với nhau, có lúc, chuyện giữa đàn ông và phụ nữ không giống nhau, nàng biết không phải lúc nên hỏi, bốn người đi tới bên kia nói chuyện phiếm.

Phía sau tòa Biệt thự có một vườn hoa nhỏ, bên trong có băng ghế đá, Phó Thụy Dương, Đường Kiến Quân, Dương Sơ Nhất, Dương Sơ Nhị bốn người bọn họ ngồi xuống, Đường Kiến Quân móc ra một gói thuốc lá, bao bì không có trên thị trường mà là một hộp giấy màu xám tro như cọng cỏ khô, đây là thuốc lá do công ty đặc chế tiến cống cho các quân khu, có tiền cũng không mua được, mỗi người một cây, thuận thực hút thuốc. Đường Kiến Quân khẽ ngửa người ra sau, kẹp thuốc lá ở giữa ngón trỏ và ngón giữa, ánh mắt có chút mờ mịt: “Thằng nhóc Lâm Dương kia còn chưa tới sao?”

“Vâng, chú Đường”. Dương Sơ Nhị gật đầu một cái, nhìn Phó Thụy Dương, trong ánh mắt tràn đầy nghi ngờ.

“Tại sao mang Tiểu Mễ tới đây? Tôi không tin là cậu lại không biết Lâm Dương là ai”. Dương Sơ Nhất cầm thuốc, trầm giọng nói.

Phó Thụy Dương tay trái kẹp thuốc, hít một hơi thật sâu, một hồi lâu không nói gì, làm sao không biết hắn là ai chứ? Sâm Quảng, Tuyền Lâm có một loạt động tác khác thường, hắn có thể nào lại không chú ý? Có lẽ chẳng qua chỉ là suy đoán, mắc mớ gì tới hắn đây? Hắn tự xưng là thông minh, động tác của hai nhà quá lớn, không phải đã nói rõ tất cả sao? Người kia, đối với nàng, vị hôn thê của hắn, rất quan trọng sao? Cần gì phải chính mình tự đi điều tra thật rõ ràng, đem chân tướng phơi bày trước mặt mình. Hắn sớm nên nghĩ đến nàng tốt như vậy, làm sao quá khứ có thể là một tờ giấy trắng?

Rõ ràng sự tình không phải phát triển như vậy nhưng mà từ lúc nào đã thoát khỏi tầm tay của hắn?

“Mang Tiểu Mễ tới đây cũng tốt, Thụy Dương, nếu cậu theo Tiểu Mễ gọi tôi bằng Chú hai, tính cả chuyện công và tư, đều không phải là người ngoài, ngồi ở chỗ này cũng không có người ngoài”. Đường Kiến Quân đột nhiên nhìn Phó Thụy Dương, từ từ dập tắt thuốc lá trên bàn đá, để lại một vệt màu xám đen, “Nhớ ước định giữa chúng ta, đừng làm Lâm Dương thứ hai”.

Không biết Phó Thụy Dương đang suy nghĩ gì, dập tắt thuốc lá cầm trong tay, cúi đầu, không nhìn ra vẻ mặt: “Sẽ không quên”. Không chỉ có ước định với bọn Đường Kiến Quân, giữa hắn và nàng cũng có ước định, không nhau trước, không thể kết hôn thật sao? Nếu như, thích lẫn nhau thì sao đây?

Bọn Đường Tiểu Mễ đi đến một góc nói chuyện phiếm, thật sự là không dám đi khắp nơi, nàng mặc như vậy có cảm giác rất không tự nhiên, Phương Vân cũng không vui vẻ đến đây giao thiệp với người xa lạ, đứng

một bên cùng bọn Dương Sơ Tam và Lâm Vĩ Ba nói chuyện rất vui vẻ với hai người, một xướng, một họa trêu chọc Tiểu Mễ và Phương Vân thật vui.

“Đang nói gì vui vẻ như vậy?” Đường Kiến Quân khom lưng nhìn Đường Tiểu Mễ một chút, lại nhìn Phương Vân một chút, trên mặt nở nụ cười dịu dàng.

“Các người sao lại đi lâu như vậy?” Đường Tiểu Mễ chu môi, rất bất mãn, mọi người cười ầm lên.

Phó Thụy Dương kéo đứng dậy Tiểu Mễ, thấy Đường Tiểu Mễ nhú chóp mũi, cảm thấy buồn cười, người khác lúc mất hứng đều là cau mày, cô gái này thích giầy vò cái mũi của nàng, theo bản năng vươn tay kẹp chặt mũi của Tiểu Mễ, nhỏ giọng nói: “Có phải chờ rất lâu hay không?”

Hai người cũng rất tự nhiên, không chút nào ý thức được cử động này đối với người khác xem ra thân mật cỡ nào, Ba anh em Dương gia cũng có chút khó chịu, trước kia Tiểu Mễ rõ ràng theo chân bọn họ làm nũng, làm sao đến phiên Phó Thụy Dương hắt hủi? Đối lại ngày trước, trong lòng Đường Kiến Quân bao nhiêu khó chịu cùng cảm khái nhưng bây giờ, hắt hủi không khỏi trầm nghĩ, Ba, hi vọng quyết định của người đứng, việc con làm cũng đúng.

59. Chương 11 : Quyển 5

Mọi người vừa nói vừa cười nhìn rất hài hòa, Đường Tiểu Mễ vỗ vỗ bụng, có chút ngượng ngùng, nàng thật sự rất đối a, từ sáng đến bây giờ, cũng chỉ uống một ly cà phê, Phó Thụy Dương chú ý tới hành động của nàng, lần trước đau sinh lý làm cho hắt hủi trong tâm khảm, chỉ sợ nàng lại có thì đau đầu nhức óc nữa, siết chặt tay của nàng, nhẹ giọng hỏi: “Nơi nào không thoải mái sao?”

Đường Tiểu Mễ nhìn mọi người một cái, ngón tay ngoắc ngoắc Phó Thụy Dương, Phó Thụy Dương nghi ngờ khẽ nghiêng người cúi đầu, Đường Tiểu Mễ thì thầm bên tai Phó Thụy Dương: “Em thật đối a, anh dẫn em đi ăn cái gì đi, nơi đó có thức ăn ngon”.

Phó Thụy Dương nhìn theo hướng tay Đường Tiểu Mễ chỉ, nơi đó là tiệc đứng, bọn họ ở nơi này nói chuyện phiếm, hắt hủi cũng quên mất cái vị hôn thê nhỏ bé này không được ăn là không vui. Nghiêng đầu nhìn lại Đường Tiểu Mễ, nhìn hắt hủi môi chờ đợi, sợ hắt hủi không đồng ý, hắt hủi nhẹ nhàng giơ tay phe phẩy.

Nụ cười từ từ xuất hiện trên gương mặt anh tuấn của Phó Thụy Dương, hắt hủi cảm giác trong lòng mình rất ngọt ngào và tan chảy vì người trước mặt này, đã từng lạnh lùng, xấu hổ, lúng túng, kháng cự nàng, cũng đã từng nhìn thấy nàng thật dí dỏm đáng yêu, nàng mỏng manh yếu đuối. Nhưng bắt đầu từ lúc nào, hắt hủi đối với nàng đã không còn cự tuyệt nữa, lần đó nàng oa oa khóc lớn sao? Trong lòng thỏa mãn, chỉ sợ còn chưa đủ, Phó Thụy Dương cảm thấy rất vui vẻ, Ba anh em Dương gia ở chỗ này, Đường Kiến Quân và Phương Vân cũng ở đây, nhưng nàng chỉ làm nũng với mình đây.

Đúng, đồng chí Phó Thụy Dương đem đồng chí Đường Tiểu Mễ đi chuyến này là vì làm nũng. Phó Thụy Dương không phát giác mình cười có chút quá mức, nắm tay Đường Tiểu Mễ nhìn mọi người gật đầu một cái, nhắm khu tiệc đứng đi tới.

“Hôm nay quá tình ý rồi? Lần trước ở Nhà hàng, anh cũng đâu có như vậy chứ”. Phó Thụy Dương nhớ tới bộ dạng nàng ngày đó vùi đầu giải quyết mâm trái cây và món điểm tâm ngọt, tổng cộng cũng không ngừng đầu nhìn hắt hủi vài lần, mấy ngày gần gũi, hắt hủi đã là vị hôn phu của nàng rồi.

“Làm ơn, anh cũng không muốn làm cho người phát hiện vị hôn thê của anh là quỷ chết đói đầu thai chứ?” Đường Tiểu Mễ không vui nói, nháy mắt một cái đã quét sạch thức ăn ngon trước mặt, bụng không có tiền đồ kêu ùng ục.

Phó Thụy Dương không trêu ghẹo nàng nữa, cầm đĩa lên, cố đè nén bản thân, gấp chút món điểm tâm ngọt đưa cho Đường Tiểu Mễ: “Ăn trước đi, bánh ngọt hạnh nhân chocolate này có lẽ kém hơn ở Hội sở số 5”.

Đường Tiểu Mễ gấp một khối đưa vào trong miệng, chợt phản ứng kịp, miệng nói không rõ: “Làm sao anh biết em thích ăn bánh ngọt hạnh nhân chocolate nơi đó?”

“Ha ha cái này là bánh pút-đing (*), đứa bé không phải cũng thích ăn những thứ này sao?” Phó Thụy Dương nén cười, lần đó ở Hội sở số 5, thấy nàng khom lưng, bánh ngọt trong miệng rơi trên mặt đất, dáng vẻ của nàng ảo não tiếc nuối, trong trí nhớ của hắn giống như mới vừa xảy ra.

(*): bánh điểm tâm của Tây phương làm bằng bột mì, sữa bò, trứng gà, trái cây.

Có lẽ là rất đói, Đường Tiểu Mễ cũng không quan tâm đến Phó Thụy Dương đang lẩm nhẩm, hắn nói mình giống đứa bé thích ăn sao? Ăn xong một khối bánh ngọt lúc này mới có chút cảm thấy thỏa mãn, còn mút mút bánh ngọt dính trên ngón tay, Phó Thụy Dương bị động tác này của nàng làm cho khoái chí.

Ngẩn người một chút, Đường Tiểu Mễ lại đang hướng trái cây bánh pút-đing tiến quân, “Ừm, anh ăn thử xem, cái này ăn ngon đấy”.

Đường Tiểu Mễ đem một khối bánh pút-đing đưa đến trước mặt Phó Thụy Dương, một đôi mắt to, nụ cười cong cong phát sáng, Phó Thụy Dương vốn muốn cự tuyệt, hắn không thích ăn loại bánh pút-đing trắng mịn này, khéo mắt liếc nhìn một bóng dáng chờ đợi đã lâu, khéo miệng không khỏi cong lên, nhẹ nhàng nở nụ cười ý vị sâu xa, liền ăn ngay khối bánh pút-đing trên tay Đường Tiểu Mễ, quả nhiên, rất ngọt, ngọt tận trong lòng rồi.

Lâm Dương vì chuyện gấp rút của công ty muốn sút đầu, mẽ trán, nếu không phải nghĩ đến hôm nay tới nơi này đều là những người nổi tiếng trong giới kinh doanh, làm quen nhiều, trăm lợi mà không có một hại, thì hắn không nghĩ sẽ tới đây. Dù thế nào đi nữa, hắn cũng không ngờ, cô bé nữ sinh ngây thơ ngày nào của mình, hôm nay đứng quay lưng lại với mình, mặt hướng về một người đàn ông xa lạ mà cười tươi đẹp làm sao.

Từ góc độ của hắn đứng, chỉ có thể nhìn thấy được một nửa khuôn mặt nàng, cho dù, nàng mặc một chiếc sườn xám quyến rũ, xinh đẹp, mái tóc ngắn kia, khuôn mặt tươi cười tinh khiết, thậm chí vành tai mịn màng xinh xắn mà hắn yêu thích nhất, đều nói cho hắn biết, Tiểu Mễ, Tiểu Mễ, là em sao?

60. Chương 12 : Quyển 5

Không nhìn thấy được ánh mắt của nàng nhưng hắn có thể tưởng tượng nàng ngây thơ như thế nào, đem bánh pút-đing đưa đến trong miệng người đàn ông kia, hai người nhìn lẫn nhau, hạnh phúc giống như không thể chấp nhận bất cứ kẻ nào, Lâm Dương chưa bao giờ ghen tỵ với người nào như vậy, hắn điên cuồng ghen tỵ người đàn ông kia. Đường Tiểu Mễ hí mắt, “Như thế nào, như thế nào? Có phải ăn thật ngon hay không?”

Gật đầu một cái, Phó Thụy Dương lại liếc mắt nhìn trạng thái chờ đợi của Lâm Dương, khéo miệng cong lên nụ cười lạnh rồi biến mất, Đường Tiểu Mễ lại lắc lắc cánh tay Phó Thụy Dương, “Cái đó, cái đó màu sắc rất đẹp, ừm, còn có cái đó”. Tay không ngừng chỉ vào, Phó Thụy Dương kiên nhẫn gấp thả vào trong khay cho Đường Tiểu Mễ.

Hai người vừa nói vừa cười, Phó Thụy Dương vừa quan sát Lâm Dương, vừa nhìn Đường Tiểu Mễ nghiêm túc ăn uống, thỉnh thoảng cẩn thận lau đi thức ăn dính trên khóe miệng nàng. Bên kia Đường Kiến Quân hiểu rõ, nhìn thoáng qua hai người “Ngọt ngào”, gật đầu một cái với Dương Sơ Nhất, liền dẫn Phương Vân bỏ đi.

Dương Sơ Nhất bưng cái ly cao cổ, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm Lâm Dương, dáng vẻ mọi người cũng có vẻ rất hứng thú. Lâm Dương thu hồi ánh mắt, ép buộc mình không nhìn lại hướng đó làm cho hắn động lòng, lúc này mới phát hiện ra Ba anh em Dương gia đang cười như không cười nhìn mình chằm chằm, Lâm Dương làm như không thấy, đi tới phía đối diện. Dương Sơ Nhất cười lạnh, uống một ngụm rượu, cuối cùng quay đầu đi.

“Lâm tổng còn ở lại Thành phố N, tôi cho là Phan đại tiểu thư đã đón ngài đi về rồi đấy”. Dương Sơ Tam là một trong anh em có bộ dáng âm nhu nhất, nụ cười tà ác, lạnh lẽo. Lâm Dương mặt không đổi sắc, lời như vậy, hắn nghe nhiều rồi, lúc ở Thượng Hải, ai không nói hắn bám víu vào con gái Phan gia, tiền đồ vô lượng, khó nghe hơn nữa hắn cũng đã nghe qua, hắn và nàng vốn không có tình cảm, những năm qua, đồng sàng dị mộng, hai bên chẳng qua cũng là vật hy sinh cho cuộc hôn nhân vô lý thôi.

“Tiểu Mễ hiện tại sống rất tốt”. Dương Sơ Nhị ngược lại sắc mặt nhìn rất nhẹ nhàng, thậm chí mang theo tình hữu nghị, chỉ vào khu tiệc đứng, “Cái này còn phải cảm tạ Lâm tiên sinh cậu”. Về mặt biểu hiện chân thành, giống như thật sự rất cảm ơn Lâm Dương. Lâm Dương cười khổ nhưng hắn không có dũng khí nhìn lại khuôn mặt tươi cười kia, biết rõ ba người này ép buộc hắn, nhưng hắn không bẻ lại, cuối cùng là hắn có lỗi với nàng trước.

“Ăn no chưa?” Phó Thụy Dương buồn cười nhìn đáng vẻ Đường Tiểu Mễ đang ôm bụng vừa lòng. Đường Tiểu Mễ gật đầu liên tục: “Ăn ngon, ăn ngon, lần sau có loại chuyện tốt thì không cần ăn mặc như vậy, nhớ kêu em”.

“Có phải rất cảm ơn anh hay không?” Phó Thụy Dương đột nhiên tiến tới trước mặt Đường Tiểu Mễ, Đường Tiểu Mễ nhất thời có chút hốt hoảng, theo bản năng gật đầu một cái, trong miệng lung tung “Ừ” một tiếng. Cũng không quản người trước mặt có hiểu hắn đang nói cái gì hay không, hắn bỗng dưng ôm nàng vào trong ngực, ngửi mùi thơm ngọt ngào trên người nàng, Phó Thụy Dương đột nhiên có chút hối hận, nếu như đây là một canh bạc, hắn sợ chính mình thua không day nổi.

Đường Tiểu Mễ bị cử động kỳ quái của Phó Thụy Dương lập tức mơ hồ phát giác ra, trong lòng nói thầm, có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không, lo lắng vỗ nhẹ nhẹ sống lưng Phó Thụy Dương, trong lòng có chút suy nghĩ miên man, đây là ôm sao, bọn họ lần đầu tiên ôm đây. Người khác đều là dặt tay trước, ôm, hôn môi, nói chuyện cười gả, bọn họ thì ngược lại.

Phó Thụy Dương từ từ buông Đường Tiểu Mễ ra, trên mặt không nhìn ra bất kỳ điều gì khác thường, bình tĩnh nói: “Lâm Dương ở bên kia, đi đi, anh ở nơi này chờ em”.

Đường Tiểu Mễ không nghe rõ câu nói phía sau của Phó Thụy Dương, trong lỗ tai lập tức nổ tung, chỉ còn lại hai chữ: Lâm Dương, Lâm Dương, Lâm Dương. . . . .

Theo bản năng nhìn về hướng kia, áo sơ mi trắng, tây trang đen, đã trưởng thành rất nhiều, vẫn gương mặt đó, bóng dáng quen thuộc đó. Lâm Dương cũng ở đây nhìn lại, hai người nhìn vào mắt nhau, lại có cảm giác như xa cách nghìn trùng.

Lâm Dương cứng đờ, nở nụ cười, lộ ra má lúm đồng tiền, Đường Tiểu Mễ không kìm chế được thân hình run lên một cái, nàng từng nhiều lần chạm vào lúm đồng tiền đó, vẫn tò mò nam sinh có lúm đồng tiền tại sao nhìn đẹp trai như vậy. Hắn nói: anh có lúm đồng tiền, anh cũng có lúm đồng tiền, trời sinh một đôi đấy.

Hôm nay giữa hắn và nàng, chẳng qua cách nhau 50m, lại nhau trong gang tấc nhưng xa cách muôn trùng.

Đường Tiểu Mễ gần như vô thức từ từ đi về phía Lâm Dương, giống như đi về phía một con đường không rõ, mờ mịt, lo sợ. Nàng không biết, lúc nàng nhắc chân đi, trong nháy mắt, Phó Thụy Dương đi ngược hướng với nàng, sải bước rời khỏi.

61. Chương 13 : Quyển 5

Đường Tiểu Mễ từ từ đi về hướng kia, thậm chí còn mỉm cười, đi tới trước mặt Lâm Dương, nàng thân nhiên cười, “Sư huynh, đã lâu không gặp”.

Vốn nhìn thấy Đường Tiểu Mễ nở nụ cười đã lâu, trong lòng Lâm Dương ảm áp, nhưng một câu sư huynh, hắn lập tức bị ném vào vực sâu không đáy. Hắn nhớ lúc vừa mới quen Đường Tiểu Mễ, trên khuôn mặt nàng luôn vẻ xa cách, các nữ sinh khác miệng đều rất ngọt ngào gọi sư huynh, sư huynh, nàng cô đơn, thờ ơ, lạnh nhạt, một mình kéo rương hành lý thật to, dựa theo sơ đồ trường học, đi đến ký túc xá.

Hắn cảm thấy cô nữ sinh này thật có ý tứ, tóc ngắn đến khó tin, rất nhiều nam sinh tóc cũng dài hơn nhiều so với nàng nhưng trên người nàng không có vẻ giống con trai. Thời tiết nóng ran như vậy, nàng không nói tiếng nào, mặc T shirt màu đen rộng lưng thùng, không biết sao, nhìn nàng, Lâm Dương đột nhiên cảm thấy thời tiết không còn nóng nữa, tâm tư cũng dần dần lắng xuống. Bọn họ quen biết nhau lâu như vậy, nàng chưa bao giờ gọi hắn một tiếng sư huynh, lúc nàng nói yêu thương hắn, cũng chỉ gào to hô, “Lâm Dương”, “Lâm Dương”, giọng nói của nàng rất tinh tế, mang theo âm mũi, hắn nghe như đôi vợ chồng gọi nhau rất ngọt ngào.

Lâm Dương há hốc miệng, cuối cùng không nói được gì, trái tim từng hồi chìm xuống, hắn đang mong đợi cái gì? Hắn còn có thể mong đợi cái gì?

“Thụy Dương, ah, không phải cậu nói sẽ mang chị dâu đến cho chúng ta biết sao?” đám người Chu Văn Bản đang ở trong phòng đánh bài, bọn người này và nhóm người Sơ Nhất kia khác nhau. Phó Thụy Dương đặt mông ngồi vào trên ghế sa lon: “Cho tôi một điếu”. Tay chỉ chỉ Chu Văn Bản. Chu Văn Bản ném cho hắn một hộp Marlboro, Phó Thụy Dương nhận lấy rút ra một điếu ngậm lên miệng, bên cạnh bàn có một cô gái xinh đẹp lập tức cầm cái bật lửa đốt lên, Phó Thụy Dương liếc mắt nhìn cô gái này, sau đó rời tầm mắt, hắn hôm nay không có hứng thú với những cô gái này.

“Thế nào, cãi nhau với Đường gia đại tiểu thư?” Trần Tử Nhiễm nhìn về mặt Phó Thụy Dương, trêu ghẹo nói. Phó Thụy Dương trừng mắt liếc Trần Tử Nhiễm: “Đánh bài của cậu đi, mấy người các cậu đừng khách khí với thằng nhóc này, cho hắn thua sạch đi”.

Chu Văn Bản vỗ tay lớp lớp: “Lão đại đã lên tiếng, hôm nay thằng nhóc này nhất định nằm ngang đi ra ngoài”.

Mọi người cười ầm lên, mỗi người bên cạnh đều có một mỹ nữ ngồi cùng, ăn mặc cực kỳ mát mẻ, từng người cũng che miệng cười, thỉnh thoảng nhìn Phó Thụy Dương đá lông nheo, họ cũng biết, Phó đại thiếu gia là người đứng đầu trong nhóm người này.

Tay tùy ý khoác lên vai cô gái bên cạnh, trong phòng nồng nặc mùi thuốc lá, xen lẫn các loại mùi nước hoa nồng nặc, Phó Thụy Dương đột nhiên cảm thấy có chút buồn bực, không khỏi có chút tức trong ngực, không nhận được muốn nghĩ đến dáng vẻ Đường Tiểu Mễ, trước kia mỗi lần nhìn thấy nàng, trong mắt nàng đều kháng cự mãnh liệt với hắn. Nhưng mới vừa rồi, hắn mặc dù không nhìn, cũng biết nàng rất bối rối, nàng luôn luôn che giấu chính mình, không để cho người khác thấy được vẻ chân thật của nàng, người kia đối với nàng thì ra vẫn có sức ảnh hưởng lớn như vậy.

Sau khi Đường Tiểu Mễ chào hỏi xong thì không nhìn Lâm Dương nữa, xoay người muốn tìm Phó Thụy Dương, lại không thấy bóng dáng hắn đâu, không khỏi có chút hoảng hốt, hắn mới vừa rồi nói với nàng cái gì? Nàng không nghe rõ ràng.

“Sơ Nhất, Thụy Dương đi đâu vậy?” Đường Tiểu Mễ hỏi.

“Anh kêu Vĩ Ba đi tìm rồi, có lẽ gặp người quen cần xã giao”. Dương Sơ Nhất an ủi, trong lòng cũng có rất nhiều nghi vấn, Phó Thụy Dương hôm nay mang Tiểu Mễ tới đây không thể là nhất thời cao hứng, nhưng vai phụ đã đến, ngược lại không thấy hắn diễn nữa.

Biệt thự nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, Lâm Vĩ Ba rất nhanh tìm được Phó Thụy Dương, hắn đang tựa trên ghế sa lon, bên cạnh là một cô gái ngực lớn gần như giắt trên người nàng, nhú nhú mào, “Anh hôm nay mang Tiểu Mễ tới đây, không phải vì trốn ở chỗ này phong lưu khoái hoạt chứ?”

Trong phòng lập tức yên tĩnh lại, bọn Chu Văn Bản cũng nhìn chằm chằm Lâm Vĩ Ba, Phó Thụy Dương cũng không nói chuyện, cảm giác trong lúc này có chút căng thẳng.

“Cái gì, Tiểu Mễ là thứ gì? Phó thiếu chúng ta đến lượt anh gọi sao?” Cô gái bên cạnh tựa vào trên vai Phó Thụy Dương, âm dương quái khí nói, trong lòng mắng người này không thức thời, hôm nay nàng không biết làm sao lại vô cùng may mắn, có thể ngồi vào bên cạnh Phó thiếu, bao nhiêu người hâm mộ nàng? Ai cũng biết Phó thiếu xa hoa, người lại vừa có tình cảm, dáng dấp nhìn rất đẹp, ai không hy vọng có thể ngồi lại bên cạnh hắn?

Lần này, trong phòng hoàn toàn không có tiếng rồi, Phó Thụy Dương không biết từ nơi nào lấy ra một cái bật lửa Zippo, vuốt vuốt nắp hộp, đóng mở, đóng mở, phát ra tiếng vang giòn tan, đột nhiên, hắn nâng cánh tay hất cô gái kia ra, cô gái kia bất chợt bị một lực lớn, không kịp đứng dậy ngã ngửa trên đất, không thể tin nhìn Phó Thụy Dương, nước mắt rào rào chảy xuống, trên mặt xuất hiện nhiều màu sắc, vết nhăn.

Phó Thụy Dương cúi người xuống, khóe miệng dần dần cong lên, rõ ràng là đang cười, cô gái ngồi dưới đất rùng mình một cái, sợ hãi nhìn hắn.

“Quay lại đem ghế sa lon ném đi, lần sau nhớ tìm mặt hàng sạch sẽ một chút”. Phó Thụy Dương giậm tái mặt, trong mắt đen hoàn toàn lạnh lẽo.

62. Chương 14 : Quyển 5

Phó Thụy Dương đi theo Lâm Vĩ Ba, gần như nhàn nhã đi tới trước mặt mọi người, Đường Tiểu Mễ nghiêng đầu nhìn hắn, lại không được đáp lại, ánh mắt thâm thúy của hắn không biết nhìn về phía nào. Đường Tiểu Mễ cắn cắn môi, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, người trước mặt đột nhiên dần trở nên xa lạ, “Các người nói chuyện đi, tôi đi ra ngoài một chút”.

Không kịp nghĩ muốn làm gì nữa, Phó Thụy Dương kéo tay Đường Tiểu Mễ, giọng nói có chút đè nén : “Em chờ một chút”.

Mọi người nghi hoặc nhìn Phó Thụy Dương, Phó Thụy Dương lại nhìn về phía Lâm Dương: “Ngày hôm trước tôi nhận được thư mời quý công ty, tôi muốn nói chuyện này, Lâm tổng nếu chưa hiểu chuyện gì, có thể tìm phu nhân ngài hỏi cặn kẽ”.

Dương Sơ Nhất cau mày, Phó Thụy Dương đến cùng muốn làm gì? Lâm Dương cũng không hiểu, Phan Văn Đình gạt hắn phát thư mời cho Phúc Ninh sao?

“Tôi đã xem phương án của quý công ty, tôi cảm thấy rất hứng thú, công trình này tôi nguyện ý ra một phần sức, cho nên muốn hỏi một tiếng, Lâm phu nhân có thể đại biểu cho ý tứ của Lâm tổng hay không”.

Lời của Phó Thụy Dương giống như một quả bom ném tới mặt hồ yên tĩnh. Lâm Dương nhìn chằm chằm Phó Thụy Dương nói không ra lời, có chút không cách nào tiêu hóa những lời này, hắn không phải không nghĩ tìm kiếm trợ giúp của Phúc Ninh, nghĩ đến hắn là bây giờ vị hôn phu của Tiểu Mễ, vô luận như thế nào hắn cũng không có thể mở miệng nhưng không biết Phan Văn Đình từ lúc nào giúp hắn đưa ra quyết định, Phó Thụy Dương còn nói cảm thấy hứng thú, hắn ngược lại không biết nên làm thế nào, theo bản năng nhìn Đường Tiểu Mễ nhưng vẻ mặt nàng không còn kiên nhẫn nữa, giày cao gót thỉnh thoảng xoa xoa sàn nhà, phát ra nhịp điệu lách cách.

“Phó Thụy Dương!” Dương Sơ Tam gần như cắn răng nghiêng lợi, cảm tức nhìn Phó Thụy Dương, hắn quả thật hủy đi tất cả công sức của mọi người như vậy.

“Đã quyết định rồi hả ?” Dương Sơ Nhất hừ lạnh, “Tiểu Mễ em qua đây”.

Tay Tiểu Mễ bị Phó Thụy Dương nắm thật chặt, “Tiểu Mễ bây giờ là vị hôn thê của tôi” hắn gần từng chữ, Phó Thụy Dương nhìn Dương Sơ Nhất không nhường bước chút nào. Khẽ nghiêng đầu nhìn hắn, lần đầu tiên nhìn thấy mặt hắn, gân xanh trên trán mơ hồ đang nhảy nhót, cách gần như vậy, thậm chí nàng có thể nhìn thấy trái cổ của hắn, đường nét anh tuấn, lạnh lùng, không giống Lâm Dương thật dịu dàng, cũng không có thấy má lúm đồng tiền đẹp như vậy, nhưng những lời này từ trong miệng hắn nói ra, nghe cảm động, giống như là lời cam kết, Tiểu Mễ bây giờ là vị hôn thê của tôi, trong lòng hắn, thật coi nàng như vị hôn thê sao? Không phải là gia tộc kết thân?

Nhưng Đường Tiểu Mễ rất muốn khóc, nàng đã từng nghĩ tới đứng bên cạnh người đó làm vợ của hắn, lúc đó tuổi còn nhỏ, chưa biết yêu, hưởng thụ yêu thương của hắn, cho dù nàng cảm giác mình không thương hắn, nàng cũng từng nghĩ tới, nam sinh ấm áp như vậy sau này được ở bên hắn thì hạnh phúc đến cỡ nào? Nhưng hạnh phúc rất ngắn ngủi, nó mọc cánh, có thể bay.

Hắn không dám nhìn ánh mắt của nàng, nàng cũng biết, nếu như đây là một giấc mộng, mộng đã tan nát. Hắn sẽ không bao giờ nữa xuất hiện ở tương lai của nàng. Muốn có một gia đình, chẳng qua muốn cùng hắn ở chung một nhà, làm sao lại khó khăn như vậy? Thì ra thật sự sau đó xa nhau, nàng mới hiểu được, nàng yêu hắn như vậy, mang tình yêu này tách ra khỏi cuộc đời, ước chừng nàng đã mất hết bốn năm. Nhìn thấy hắn, nhưng có lẽ nàng không còn nhìn nữa.

Tôi ở nơi nào, không buồn, không vui

Anh nhớ nhung, hay không còn nhớ nhung đến tôi nữa,

Tình yêu ở đâu, sao chẳng đến, chẳng đi,

Anh yêu tôi, hay không còn yêu tôi,

Yêu là thế này sao, không gì khác.

Đi cùng anh, hay không đi cùng anh nữa.
Tay em đang trong tay anh, đừng chối bỏ,
Đến đây với em, hãy ôm em vào lòng anh,
Lặng lẽ, yêu nhau
Lặng lẽ, vui.

63. Chương 15 : Quyển 5

“Tôi cảm thấy rất hứng thú đối với hạng mục này, nhưng...” Hai tay Phó Thụy Dương khoác lên vai Đường Tiểu Mễ, chăm chú nhìn ánh mắt nàng “Nếu như em không muốn, anh liền buông tha hạng mục này. Sau này, em là vợ của anh, chỉ cần em không thích, anh sẽ không làm”.

Chỉ cần em không thích, anh sẽ không làm. Đường Tiểu Mễ kinh ngạc nhìn Phó Thụy Dương, suy nghĩ lại một chút, kể từ lúc gặp hắn tới nay, mặc dù nàng luôn bị hắn nhìn đến nỗi bản thân cảm thấy lúng túng, nhưng hắn đối với nàng cũng vô cùng tốt, bọn họ cũng có thể sống chung hòa bình, cũng có thể rất ấm áp, cũng có thể rất vui vẻ.

Nước mắt trong hốc mắt không ngừng đảo quanh, nháy mắt mấy cái, liền lăn xuống, trong giọng mũi lộ ra vẻ ngây thơ và bá đạo: “Anh cứ như vậy, em sẽ cho là anh yêu thích em”.

Phó Thụy Dương cười khế, cũng không đáp lại, dịu dàng lau đi nước mắt trên khuôn mặt nàng, nhẹ nhàng rơi xuống một nụ hôn trên trán nàng, “Do em quyết định, anh mới vừa nói qua, anh sẽ ở nơi này chờ em”.

Hút hút mũi, trên mặt vẫn còn nhộp nhúa, dứt khoát nắm ống tay áo của Phó Thụy Dương cọ cọ một cái trên mặt, lau sạch sẽ, Phó Thụy Dương cũng không tức giận, vì nàng lau lung tung trên mặt, Ba anh em Dương gia rút cuộc sắc mặt cũng dịu lại, âm thầm gật đầu. Không có ai chú ý tới ánh mắt âm thầm của Lâm Dương, nàng đáng yêu, vẫn chỉ có mình hắn mới phát hiện, hắn giống như coi chừng một bảo bối, hắn cho rằng bảo bối thật tốt chỉ có mình hắn biết, đối với điều này hắn vẫn tự mãn, vô cùng tự mãn.

Hiện tại nàng đang ở trước mặt, nhưng hắn không thể chạm tới nàng, ánh mắt của nàng cũng không dừng lại trên người hắn, giữa bọn họ rõ ràng quen thuộc lẫn nhau như vậy, từng vẽ mặt, từng động tác, chẳng qua, quen thuộc nhất cũng chỉ là người xa lạ. Trong lòng tựa như treo một khối đá lớn, Lâm Dương cảm thấy không có dũng khí nhìn lại hai người kia, đôi chân giống như có sức nặng ngàn cân, hắn chưa từng có khoảnh khắc như thế, bây giờ cảm giác mình bị dư thừa như vậy.

“Anh ...” Tiểu Mễ nhìn bọn ba người Dương Sơ Nhất, “Người này, bốn năm trước chúng ta cũng đã không còn bất kỳ quan hệ gì, đừng làm khó người không liên quan”.

Dương Sơ Nhất nhìn đôi mắt hồng hồng của Đường Tiểu Mễ, giữa bọn họ luôn luôn tùy tiện không có lớn, nhỏ. Đường Tiểu Mễ ít gọi bọn hắn là anh như vậy, trong lòng mềm nhũn, gật đầu một cái.

“Công việc của anh”. Đường Tiểu Mễ nhìn Phó Thụy Dương, “Không cần suy xét, người kia, chẳng qua có thể là đồng bạn hợp tác”.

Lâm Dương nhắm mắt lại, xoay người, hợp tác cái gì chứ, có quan hệ gì chứ? Hắn nhận được cái gì? Một người vợ không có tình yêu, một đoạn hôn nhân không thích, một cha vợ quyền thế, còn gì nữa không? Làm sao có thể sánh được lúm đồng tiền như hoa của nàng?

Đường Tiểu Mễ nghiêng người nhìn bóng lưng Lâm Dương, có chút lảo đảo, có chút chán nản, mắt dần dần mơ hồ, trong mắt của hắn tình cảm vẫn như ngày trước, nàng làm sao không thấy được? Nhưng bây giờ, hai người bọn họ thật sự không chút nào liên quan nhau, một người đã làm chồng, một người sắp thành vợ người. Nàng không phải nói lấy với Phan Văn Đình, nàng thật sự không ôm mộng với chồng người khác, tình yêu cũng chẳng qua lúc thích hợp, gặp được người thích hợp, bọn họ gặp được nhau, cũng đã bỏ lỡ, từ lúc bắt đầu lựa chọn, bọn họ cũng đã bỏ lỡ.

Nắm chặt cánh tay người, móng tay nàng bấm sâu vào da thịt, Phó Thụy Dương bị đau một trận nhưng không giãy ra, để mặc cho nàng nhìn người kia càng chạy càng xa, trên mặt một đầy vẻ thê lương.

Rõ ràng là đối với kết quả thế này hẳn rất hài lòng, nhưng Phó Thụy Dương cảm thấy có chút không hiểu nổi mình, trong lòng thật giống như bị một khối đá lớn đè nặng, hơi buồn bực, tích tụ không cách nào biểu đạt, mới vừa mình nói mấy lời kia, mấy phần thật? Mấy phần giả? Chính hẳn cũng không hiểu rồi, chỉ cảm thấy mình bây giờ giống như mớ bòng bong.

Lâm Dương, em một lần cuối cùng nhìn anh như vậy, một lần cuối cùng để cho mình buông thả như vậy, từ đó hai người chúng ta, không bao giờ liên quan nhau nữa, không muốn hỏi đến, không còn nhớ nhau.

64. Chương 1 : Quyển 6

“Được rồi, giải tán đi, Tiểu Mễ giao cho cậu”. Dương Sơ Tam đôi tay cắm trong túi quần, huýt sáo một cái, nghiêng người nói: “Tiểu Mễ, người này nếu khi dễ em, đừng sợ, anh sẽ giúp em hả giận”.

Dương Sơ Nhị vỗ nhẹ gương mặt Đường Tiểu Mễ: “Ngoan”. Hẳn là một người trầm ổn nhất trong ba anh em. Ba người mặc dù rất nuông chiều Tiểu Mễ, nhưng vì Sơ Nhất là lão đại, có chút bén nhọn. Sơ Nhị rất ôn hòa, tâm tư cẩn thận, rất nhiều thứ nhìn rõ ràng hơn so với người khác, ngược lại là người hiểu Tiểu Mễ nhất. Sơ Tam có chút gần bướng, tuổi không hơn bao nhiêu so với Tiểu Mễ, hai người người thân nhất.

“Cậu hẳn là đã có sắp xếp rồi chứ?” Dương Sơ Nhất khoát khoát tay, “Chúng ta đi trước”.

Đường Tiểu Mễ nhìn ba người đi xa, nghi ngờ hỏi: “Còn có sắp xếp sao?”

Nắm thật chặt tay nàng, Phó Thụy Dương cười không nói đi phía trước, Đường Tiểu Mễ không thể làm gì khác hơn là theo phía sau, đi tới cửa một căn phòng thì nghe bên trong mơ hồ truyền đến cười vang.

“Đều là bạn bè của anh, bọn họ muốn gặp em một lần”. Phó Thụy Dương khoe miệng khê cong lên, vẫn nắm tay nàng thật chặt. Cửa mở ra, mọi người thấy vẻ mặt mỉm cười của Phó Thụy Dương dắt một cô gái tóc ngắn mặc sườn xám đi tới, Phó Thụy Dương nghiêng đầu nhìn cô gái này, trong mắt tràn đầy nụ cười, chưa bao giờ có dịu dàng như vậy.

Nhìn lại cô gái này, thoáng liếc mắt một cái đã biết là ai, Ba anh em Dương gia tướng mạo đều là bất phàm, trên người cô gái này rõ ràng có thể nhìn thấy một chút bóng dáng của bọn hắn. Đôi mắt kia động lòng người nhất, đầy hồ trong suốt, tò mò quan sát bọn họ, không thể diễn tả được nét linh động, hài hòa, thoải mái, nhìn lại lần thứ hai, phối hợp với chiếc sườn xám cắt ngắn khéo léo, có lỗi có lõm, càng lộ ra vẻ mềm mại, không trang điểm tí mĩ, cũng không có nhiều đồ trang sức sang trọng, người cả phòng không nhận được theo bản năng nghiêng đầu nhìn cô gái ngồi bên cạnh mình, đều ăn mặc xinh đẹp động lòng người nhưng khi nhìn không có loại khí chất đó.

Không biết là người nào mở miệng kêu một tiếng chào chị dâu, người cả phòng cũng gọi: “Chào chị dâu”.

Đường Tiểu Mễ cười khanh khách, mọi người đều sững sờ, đôi mắt kia cong cong lộ ra ánh sáng, giống như biết nói, cả người tràn đầy sức sống.

“Xin chào, các người rất đáng yêu a, tôi cảm thấy mình được trở về xã hội thời xưa?” Đường Tiểu Mễ tò mò, đang lúc nhìn mọi người thì tìm thấy một gương mặt quen thuộc, nàng nhìn Chu Văn Bản vẫy tay: “Học trưởng, chúng ta gặp nhau nha”.

Phó Thụy Dương dứt khoát nắm hai tay của Đường Tiểu Mễ, bắt mắt trừng mắt liếc Chu Văn Bản. Chu Văn Bản âm thầm kinh ngạc, hẳn đã thật lâu chưa từng thấy qua Phó Thụy Dương độc chiếm mãnh liệt như vậy, bỏ rơi trong đầu một bóng dáng, chau chau mày, cười có chút ngượng ngùng: “Chị dâu, chị ngàn vạn lần cũng đừng gọi tôi là Học Trưởng”. Tôi còn muốn sống thêm mấy ngày nữa, Chu Văn Bản cẩn thận nhìn Phó Thụy Dương ánh mắt cảnh giác.

“Chu Văn Bản em đã biết, người kia là Trần Tử Nhiễm”. Phó Thụy Dương bĩu môi, chỉ vào một người đàn ông nhìn rất đáng yêu, nói.

Tại sao lại đáng yêu? Trần Tử Nhiễm có một gương mặt trẻ con, đàn ông có một gương mặt trẻ con, Đường Tiểu Mễ chỉ có thể dùng từ đáng yêu để nói hắn. Dương Sơ Tam đáng đáp vô cùng đẹp trai nhưng Trần Tử Nhiễm này đẹp trai còn trong mang theo nét thanh tú, trai đẹp a, trai đẹp a, Đường Tiểu Mễ chắc chắn ngợi khen, đôi mắt cũng không dời đi được.

“Chị dâu”. Trần Tử Nhiễm nhìn có chút ngượng ngùng, đưa tay sờ sờ cổ.

“Chị dâu, chị đừng bị thằng nhóc này lừa, hắn là một người âm hiểm nhất trong chúng ta”. Trình Cương liếc Trần Tử Nhiễm một cái, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Trần Tử Nhiễm khề cần rằng: “Chị dâu, người này mới vừa thua tiền nên không phục, bây giờ lại cố gắng phá tôi”.

“Oa, anh rất lợi hại a, tôi đánh bài cũng thua sạch”. Đường Tiểu Mễ thứ khác đều có thể rất nhanh tay, duy chỉ có đánh bài, bọn Sơ Nhất dạy thế nào đi nữa, nàng giống như cũng thiếu nền móng, có bao nhiêu thua bấy nhiêu, nhìn thấy người thắng cuộc, nàng luôn tò mò và sùng bái trong lòng.

“Ừm, thằng nhóc kia cũng thường thôi, có muốn chơi một chút hay không? anh dạy cho em”. Phó Thụy Dương cúi đầu nhìn Đường Tiểu Mễ nhẹ giọng nói.

Đường Tiểu Mễ chu đôi môi đỏ mọng, “Nhưng tôi đánh bài thật sự rất dở, các anh không được cười tôi”.

Thật ra Phó Thụy Dương rất ít cùng đám người này đánh bài, thật sự là thắng nhiều thua ít, hoặc là gần như không thấy hắn thua, lúc này, bọn người này thấy hắn muốn dẫn Đường Tiểu Mễ đánh bài cũng không dám nói một chữ không, điều này rõ ràng là làm vui lòng người đẹp, bọn họ chỉ cần thương tiếc ví tiền của mình là tốt rồi.

65. Chương 2 : Quyển 6

Đường Tiểu Mễ ngày trước cũng thường theo chân bọn Dương Sơ Nhất đi chơi, cũng rất quen với đám người Lâm Vĩ Ba, hiện tại có Phó Thụy Dương ở một bên phối hợp nên cũng rất nhanh chóng làm quen cùng đám người này.

Mặc dù kỹ thuật chơi đánh bài không tiến bộ nhưng Phó Thụy Dương ở một bên chỉ dạy, lúc nào nên ra tờ nào bài nào, lúc nào thì nên ăn thanh hoa. Nếu Đường Tiểu Mễ không cẩn thận làm rơi bài, chẳng những có thể lấy lại, vốn có thể bị thua trắng bài nhưng nhìn ánh mắt Phó Thụy Dương đầy thâm ý, bọn họ còn phải đưa tay ra tiếp tục thua để người đẹp cười một tiếng. Mấy vòng đánh xuống như vậy, Đường Tiểu Mễ cũng thu hoạch hơi nhiều, bài đánh không nhỏ, đến cuối cùng Chu Văn Bản thua chi phiếu cũng đem ra, Đường Tiểu Mễ vui mừng ngồi không vững, cả người gần như cười nằm trên người Phó Thụy Dương: “Thụy Dương, chúng ta thắng như vậy có quá ác không?”

“Chị dâu, cũng là chị biết thương người”. Chu Văn Bản ánh mắt sáng lên, hắn hôm nay thua thật là thảm nhưng Phó Thụy Dương rõ ràng không lý gì đến hắn. Trần Tử Nhiễm quay lưng đi cười trộm, vẫn là mình thông minh, biết lão đại đánh bạc cho người đẹp vui vẻ, chẳng những cố ý nhường cho Đường Tiểu Mễ đi bài tốt, Đường Tiểu Mễ đánh bài ra, hắn cũng không dám nhận, nhìn một chút, ánh mắt của lão đại nhìn mình đều là tán thưởng trẻ nhỏ dễ dạy.

“Thằng nhóc này không thiếu tiền, nơi này không thua thì biết tiêu xài nơi đâu hả”. Phó Thụy Dương tức giận trợn mắt nhìn Chu Văn Bản, người khác có khổ khó nói. Đường Tiểu Mễ ngáp một cái, cười cười nói: “Tôi dùng tiền này sau đó mời các anh ăn cơm nhé?”

“Đến lượt chị dâu mời khách, người khác còn nói chúng ta không hiểu quy củ đây”. Trần Tử Nhiễm giả bộ cả giận nói. Phó Thụy Dương nhìn Đường Tiểu Mễ một chút, khoác tay lên vai nàng, tự nhiên xoa nhẹ vai Đường Tiểu Mễ: “Có phải mệt mỏi hay không?”

Gật đầu một cái, Đường Tiểu Mễ lại đưa tay che miệng ngáp, buổi sáng đi gặp Phan Văn Đình, sau đó đi thử y phục, tiếp đến gặp lại Lâm Dương, đánh mấy ván mặt chược như vậy, nàng sớm có chút mệt mỏi, có chút ngượng ngùng: “Có phải làm các anh mất hứng hay không?”

“Bọn họ cũng muốn mau giải tán”. Phó Thụy Dương nhìn mọi người một cái, “Các người lát nữa có xã giao phải không?”

“Đại ca, chị dâu, hai người ngồi chơi, bọn ta muốn rút lui, hôm nay tới đây chơi bài rất lâu, chuyện gì cũng chưa làm xong”. Đám người Chu Văn Bản đứng dậy, ngượng ngùng cười. Đường Tiểu Mễ nhìn Phó Thụy

Dương một chút, mới vừa rồi còn rất tốt, trong thoáng chốc lại giải tán? Hơi ngẩn ra, nhìn mọi người rồi vẫy tay một cái: “Lần sau gặp lại”.

Đợi tất cả mọi người giải tán, trong phòng chỉ còn lại hai người, trong nhất thời Đường Tiểu Mễ không để ý tới mệt mỏi, mới vừa rồi có nhiều người vẫn không cảm giác được, bây giờ người giải tán hết, mới phát hiện Phó Thụy Dương ngồi nghiêng phía sau nàng, mà cả người nàng gần như bị hấn ôm, tư thế này thật mập mờ, một luồng hơi nóng mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt thổi tới mặt, vành tai nóng lên, Đường Tiểu Mễ không dám cử động, lại không dám nói chuyện, gần như núp trong ngực Phó Thụy Dương.

Phó Thụy Dương chỉ nhìn thấy gò má ửng hồng của Đường Tiểu Mễ vì ngượng ngùng, trên người có mùi thơm nhàn nhạt, không phải mùi nước hoa, Phó Thụy Dương rất muốn hỏi nàng dùng dầu gội hoặc là sữa tắm gì, miệng giật giật, vẫn không hỏi ra lời, mặt hấn cũng từ từ ghé sát lại gần khuôn mặt đang nóng bừng của nàng.

Cuối cùng không chịu nổi loại không khí này, Đường Tiểu Mễ nghiêng đầu muốn kháng nghị, hai khuôn mặt cứ như vậy dính lại, mắt nhìn mất, hơi thở gấp gáp, bàn tay Phó Thụy Dương kẹp lấy sau ót Con cá vàng Đường Tiểu Mễ, môi cứ như vậy mà dán lên.

Giống như có một dòng điện chạy xẹt qua hai người, Đường Tiểu Mễ trợn to hai mắt, nhẹ nhàng run rẩy, một chút xúc cảm ầm Ứt, nóng bỏng, dịu dàng đang thăm dò trong miệng, đầu nàng trống rỗng, cho đến khi trên môi truyền đến cảm giác đau tê dại, nàng cúi thẹn đẩy Phó Thụy Dương ra: “Anh cần em làm cái gì?”

“Trợn tròn mắt hôn môi là thói quen của em sao?” Phó Thụy Dương hừ lạnh một tiếng, Đường Tiểu Mễ bị hấn nói thẳng thừng, nàng nghẹn họng, thở phì phò nhìn hấn chằm chằm không nói lời nào.

Cười khê một tiếng, Đường Tiểu Mễ chỉ cảm thấy ánh mắt của người trước mặt này dường như muốn nuốt chửng nàng, tiếp đến thì hai mắt nàng bị bàn tay che kín lại, tim đập tức kịch liệt nhảy lên, “Phó Thụy Dương, anh. . . . .”

Lời nói chưa xong thì miệng bị bao phủ, mới vừa rồi còn hôn dịu dàng, bây giờ thì gặm nuốt hung ác, tay từ từ để xuống, Phó Thụy Dương hài lòng nhìn người trước mắt trên mặt ửng hồng, hai mắt nhắm lại, lông mi vẫn còn run run nhẹ nhẹ, hấn cũng nhắm mắt lại, lại tăng thêm sức lực trong tay, hận không thể nuốt nàng vào trong bụng.

66. Chương 3 : Quyển 6

Lâm Dương đành ngồi trong xe, tinh thần có chút thấp thỏm. Những ngày qua hấn còn đang phiền lòng chuyện hợp tác, lòng tự ái của hấn không chấp nhận cùng Phúc Ninh hợp tác lần này, nhưng phải trở về Thượng Hải, hấn lại càng không cam lòng, buổi sáng lúc ra cửa, có một chiếc xe jeep lái đến trước mặt hấn, bước xuống là một người đàn ông mặc quân phục.

“Lâm tiên sinh, mời”. Người đàn ông này gương mặt nghiêm khắc, hấn là không chịu nói thêm nữa một câu. Xe nhanh chóng đi về phía trước, trước khi bước lên xe, Lâm Dương đã nhìn kỹ, chiếc xe này mang biển số quân đội, hấn nghĩ không ra, người nào muốn gặp mình. Xuyên qua nội thành, lái xe đến phía Bắc Thành phố N, Lâm Dương kinh hãi, tới Thành phố N mấy ngày nay hấn đã biết nơi này là trụ sở quân khu N, hấn mơ hồ biết được người nào đang tìm mình.

Nhân viên bảo vệ hướng chiếc xe này chào, xe chậm rãi lái vào, dừng lại, người đàn ông mặc quân phục mở cửa xe cho Lâm Dương, “Lâm tiên sinh, xin mời qua bên kia, thủ trưởng đang đợi cậu”. Ngón tay chỉ ngôi nhà bên cạnh.

Cửa chính mở rộng ra, Lâm Dương cẩn thận bước vào, nhìn thấy trong một vườn hoa, một ông già ngồi trên ghế thái sư, trong tay cầm một chiếc điện thoại di động, nếp nhăn trên đôi gò má, nhìn qua rất mệt mỏi, hai mắt rất sâu, mới nhìn giống như một ông lão gần đất xa trời, chẳng qua đôi kia có chút đục, trong ánh mắt thỉnh thoảng lóe ra tia sáng, Lâm Dương không nghi ngờ năng lực của ông lão này chút nào.

Khẽ gật đầu, ông lão không có phản ứng, Lâm Dương cũng không dám lỗ mãng, hấn không cho đây là một ông già vô hại, rõ ràng chẳng hề nói một câu nhưng tán mát ra áp lực làm cho hấn không dám khinh thường.

“Chiếc điện thoại di động này, cậu thấy thế nào?” Ông lão rút cuộc mở miệng, giọng nói bình thản giống như đang nói việc nhà. Lâm Dương nghi ngờ nhìn chăm chăm điện thoại Dopod màu hồng trên tay ông lão, trái tim đập cuồng loạn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nói không nên lời, đây là điện thoại di động của Tiểu Mễ.

Lúc đầu Tiểu Mễ cầm chiếc điện thoại này, hẳn cũng rất nghi ngờ, cái kiểu dáng điện thoại này không có trên thị trường Trung Quốc, cho dù là hàng nhập khẩu thì mẫu chữ cũng không thể hoàn thiện, nhưng điện thoại của Đường Tiểu Mễ từ tính năng đến kiểu dáng đều là nhất lưu, lúc ấy nàng chỉ nói là người thân tặng cho nàng nhưng bây giờ xuất hiện trong tay ông lão này.

“Ánh mắt của cậu nhìn điện thoại di động này không tệ”. ông lão nhân nhật liếc hẳn một cái, rồi vuốt vuốt, mở ra nắp điện thoại ra, “Bên trong màn hình lại càng sắc xảo, cậu có muốn xem một chút hay không?” Nói xong liền đưa cho Lâm Dương.

Lâm Dương cảm giác mình đang run rẩy, nhận lấy điện thoại di động, tấm hình nền khiến Lâm Dương không nhìn được hít một hơi lạnh, hình hai người trên đó, cảnh tượng trên đó, hẳn không thể không quen thuộc, đó là ngày hắn tốt nghiệp, trong buổi lễ tốt nghiệp, lúc chụp hình có lẽ người con trai mặc áo chưa tốt, Phan Văn Đình giúp hắn sửa sang lại cổ áo, lúc ấy hắn cảm thấy có chút không ổn, nhưng không cự tuyệt, nhưng không biết tại sao lại bị chụp hình, hơn nữa còn làm hình nền trong điện thoại di động của Tiểu Mễ.

Trong hình Phan Văn Đình dịu dàng nhìn hắn, giúp hắn lật lại cổ áo, mặc dù vẻ mặt hắn lúng túng nhưng vẫn nở nụ cười tươi tắn, nhìn qua góc độ này, không khác gì hai người đang đắm đuối liếc mắt đưa tình.

“Cái này, làm sao, cái này. . . . .” Lâm Dương cầm điện thoại di động không nói ra câu hoàn chỉnh.

“Có phải cậu muốn nói hình nền này hay không?” ông lão dường như đang cười, giọng nói có chút khàn khàn, “Là cháu gái ngọc ngà của ta chụp”.

“Tiểu Mễ?” Lâm Dương lẩm bẩm nói, không thể tin được nhìn chăm chăm chiếc điện thoại“. Tại sao nàng? Tiểu Mễ nàng. . . . .”

“Đứa cháu gái ngọc ngà của ta, đưa cái này làm hình nền, nó đã nhìn suốt cả một năm, ngược lại, kể làm ông nội như ta đây không nhìn nổi, cho nên ta cho người ta lấy đi”. Ông lão nhận lấy điện thoại từ trong tay Lâm Dương, “Như thế nào? Chụp cũng không tệ lắm phải không?”

Lâm Dương đã không còn nghe được ông lão nói gì, dù thế nào đi nữa hẳn cũng không ngờ, Tiểu Mễ sẽ chụp được tấm này, hẳn vẫn cho là khoảng thời gian đó nàng xin nghỉ về nhà, thì ra là nàng vẫn luôn ở đó. Lâm Dương cảm thấy trái tim đau nhói, hẳn không cách nào tưởng tượng được bộ dạng của Tiểu Mễ cầm chiếc điện thoại này nhìn một năm, nếu như, nếu như ông lão này không lấy đi, nàng còn phải nhìn cái này bao lâu nữa?

Phải rất kiên cường mới nhớ mãi không quên?

67. Chương 4 : Quyển 6

“Lão già ta đây hại cậu ở Thành phố N nhiều lần bị nhục, cảm thấy uất ức sao?” ông lão cười khê, kèm theo ho khan nặng nề. Lâm Dương cúi đầu: “Lão nhân gia, cháu không dám”.

“Lão già ta đây ích kỷ, cũng không phải là không cho tiểu Phan mặt mũi”. Ông lão buồn bực ho hai tiếng, “Cậu nói cháu gái của ta như vậy, lão già ta có thể không đau lòng sao?”

Lâm Dương nắm chặt quả đấm, không nói lời nào, hẳn không đau lòng sao? Lúc còn ở bên nhau, hắn nâng niu như bảo bối trong lòng tay, nhìn thấy nàng cười, lòng hắn vui vẻ, nhưng từ lúc nào hắn vứt bỏ bảo bối của mình? Hẳn tìm cho mình quá nhiều lý do, nàng không thương hắn, nàng không thương hắn, hắn vẫn nói như vậy với mình. Thậm chí, hôm trước ở tiệc rượu hắn nhìn thấy bộ dáng nhỏ bé của nàng nép mình vào người khác, hắn tự nói với mình, mày nghĩ đúng, nàng không có mày thì cũng rất tốt. Thế nhưng một khắc, Lâm Dương hận không được trở lại 4 năm trước, vô luận như thế nào, bất kể là dùng biện pháp gì, cho dù làm cho nàng hận hắn, cũng sẽ không buông tay của nàng nữa, nàng vốn thuộc về hắn.

“Đây là chuyện của người trẻ tuổi các người, nếu nha đầu kia cũng đã lên tiếng, vậy ta cũng sẽ không làm khó dễ một tiểu bối”. Rắc, rắc một tiếng, ông lão bẻ gãy chiếc điện thoại di động, màn hình đang sáng lập tức tối đen, “Uất ức không phải một mình cậu, Tiểu Mễ đã có người tốt rồi, ta mặc kệ trong lòng cậu nghĩ gì, cậu phải bảo đảm với ta, không trêu chọc nha đầu nhà chúng ta nữa”.

Siết chặt nắm tay, thật lâu Lâm Dương không nói nên lời, tim hắn bị bóp chặt, chưa bao giờ hắn đau đớn và tuyệt vọng như vậy, kinh ngạc nhìn ông lão, ông lão lẳng lặng ngồi, hai mắt nhắm lại như đang chờ hắn quyết định. Lâm Dương từ từ buông hai tay ra, trầm mặc hồi lâu, hắn gần như có thể nghe được tiếng thở dốc nặng nề của mình, nhắm mắt lại, hắn nặng nề thở một cái, gian nan thốt lên: “Được”.

Ông lão mở mắt ra, bỗng dưng thoáng qua một tia sáng: “Người trẻ tuổi, nói được thì làm được”.

Từ từ đứng dậy trong đi vào nhà, để lại Lâm Dương một mình cô độc đứng trong sân, đầu cúi thật thấp, ánh mặt trời chiếu xuống cỏ xanh dưới chân như có chút giọt lệ long lanh.

Hai ngày nay Đường Tiểu Mễ đứng ngồi không yên, trong đầu nàng đều là bóng dáng nụ hôn đắm đuối ở biệt thự ngày đó, ngày trước yêu Lâm Dương căn bản không hôn như vậy, chính nàng cũng không biết tại sao lại đem hai người ra so sánh.

Từ hôm đó đến nay, Phó Thụy Dương giống như biến mất, không đến biệt thự Tây đơn, không gọi điện thoại, đã nhiều lần, Đường Tiểu Mễ cho rằng tất cả đều là giấc mơ nhưng khi nhìn chiếc nhẫn trên tay đã nhắc nhở nàng, đây không phải là mơ, nàng cầm cái ly Phó Thụy Dương uống nước mà ngăn người. Người này thế nào? Trước đó dịu dàng như muốn đem mình hòa tan, sau biến mất không nghe thấy, vượt vượt điện thoại di động, đã ba ngày rồi, đã một tuần lễ, vẫn không có chút tăm hơi. Cuối cùng không nhịn được, nàng gọi điện thoại cho Nguyệt Như: “Bạn rộn công việc sao?”

“Nha đầu chết tiệt kia, mình muốn tìm cậu đây, cậu và cái vị nhà cậu không phải là cãi nhau chứ?” Nguyệt Như thấp giọng.

“Ừm? Cái gì mà cái vị nhà cậu, Nguyệt Như, cậu đừng nói như vậy”. Giữa bọn họ có ước định, không can thiệp chuyện riêng của nhau, đây đó phải có khoảng cách.

“Tiểu Mễ của tôi ơi, trước kia mình cũng không biết, thấy bộ dáng đẹp trai nhưng tính khí cũng quá lợi hại đi”. Nguyệt Như lẩm nhẩm oán trách, “Mình còn tưởng rằng các người cãi nhau chứ, trước kia hắn không phải như vậy”.

Đường Tiểu Mễ trầm mặc không nói, gây gổ sao? Gây gổ thật không có, hôn môi có tính hay không? Giữa bọn họ lần đầu tiên đứng nghĩa hôn môi, Đường Tiểu Mễ nghĩ tới, mặt không nhịn được lại nóng bừng.

“Không thèm nghe cậu nói nữa, mới vừa rồi có đồng nghiệp bị hòng súng ngắm trúng rồi, báai bai”. Nguyệt Như hạ thấp giọng, cúp điện thoại.

Cầm điện thoại di động trợn mắt nhìn, tâm tình của hắn không tốt sao? Cho nên không tìm đến mình? Nhưng bọn họ bấy giờ rốt cuộc là gì của nhau chứ? Có lẽ cái gì cũng không phải? Đường Tiểu Mễ khổ sở, giật giạt tóc mình.

Đường Tiểu Mễ cầm giỏ xách lên, quyết định đi ra ngoài dạo, nàng nhất định là điên rồi mới có thể đối với con mèo tà ác sinh ra mong đợi.

68. Chương 4 : Quyển 6

“Lão già ta đây hại cậu ở Thành phố N nhiều lần bị nhục, cảm thấy uất ức sao?” ông lão cười khê, kèm theo ho khan nặng nề. Lâm Dương cúi đầu: “Lão nhân gia, cháu không dám”.

“Lão già ta đây ích kỷ, cũng không phải là không cho tiểu Phan mặt mũi”. Ông lão buồn bực ho hai tiếng, “Cậu nói cháu gái của ta như vậy, lão già ta có thể không đau lòng sao?”

Lâm Dương nắm chặt quả đấm, không nói lời nào, hắn không đau lòng sao? Lúc còn ở bên nhau, hắn nâng niu như bảo bối trong lòng tay, nhìn thấy nàng cười, lòng hắn vui vẻ, nhưng từ lúc nào hắn vứt bỏ bảo bối của mình? Hắn tìm cho mình quá nhiều lý do, nàng không thương hắn, nàng không thương hắn, hắn vẫn

nói như vậy với mình. Thậm chí, hôm trước ở tiệc rượu hắn nhìn thấy bộ dáng nhỏ bé của nàng nép mình vào người khác, hắn tự nói với mình, may nghĩ đúng, nàng không có may thì cũng rất tốt. Thế nhưng một khắc, Lâm Dương hận không được trở lại 4 năm trước, vô luận như thế nào, bất kể là dùng biện pháp gì, cho dù làm cho nàng hận hắn, cũng sẽ không buông tay của nàng nữa, nàng vốn thuộc về hắn.

“Đây là chuyện của người trẻ tuổi các người, nếu nha đầu kia cũng đã lên tiếng, vậy ta cũng sẽ không làm khó dễ một tiểu bối”. Rắc, rắc một tiếng, ông lão bẻ gãy chiếc điện thoại di động, màn hình đang sáng lập tức tối đen, “Uất ức không phải một mình cậu, Tiểu Mễ đã có người tốt rồi, ta mặc kệ trong lòng cậu nghĩ gì, cậu phải bảo đảm với ta, không trêu chọc nha đầu nhà chúng ta nữa”.

Siết chặt nắm tay, thật lâu Lâm Dương không nói nên lời, tim hắn bị bóp chặt, chưa bao giờ hắn đau đớn và tuyệt vọng như vậy, kinh ngạc nhìn ông lão, ông lão lẳng lặng ngồi, hai mắt nhắm lại như đang chờ hắn quyết định. Lâm Dương từ từ buông hai tay ra, trầm mặc hồi lâu, hắn gần như có thể nghe được tiếng thở dốc nặng nề của mình, nhắm mắt lại, hắn nặng nề thở một cái, gian nan thốt lên: “Được”.

Ông lão mở mắt ra, bỗng dưng thoáng qua một tia sáng: “Người trẻ tuổi, nói được thì làm được”.

Từ từ đứng dậy trong đi vào nhà, để lại Lâm Dương một mình cô độc đứng trong sân, đầu cúi thật thấp, ánh mặt trời chiếu xuống cỏ xanh dưới chân như có chút giọt lệ long lanh.

Hai ngày nay Đường Tiểu Mễ đứng ngồi không yên, trong đầu nàng đều là bóng dáng nụ hôn đắm đuối ở biệt thự ngày đó, ngày trước yêu Lâm Dương căn bản không hôn như vậy, chính nàng cũng không biết tại sao lại đem hai người ra so sánh.

Từ hôm đó đến nay, Phó Thụy Dương giống như biến mất, không đến biệt thự Tây đơn, không gọi điện thoại, Đã nhiều lần, Đường Tiểu Mễ cho rằng tất cả đều là giấc mơ nhưng khi nhìn chiếc nhẫn trên tay đã nhắc nhở nàng, đây không phải là mơ, nàng cầm cái ly Phó Thụy Dương uống nước mà ngẩn người. Người này thế nào? Trước đó dịu dàng như muốn đem mình hòa tan, sau biến mất không nghe thấy, vuốt vuốt điện thoại di động, đã ba ngày rồi, đã một tuần lễ, vẫn không có chút tăm hơi. Cuối cùng không nhịn được, nàng gọi điện thoại cho Nguyệt Như: “Bạn rộn công việc sao?”

“Nha đầu chết tiệt kia, mình muốn tìm cậu đây, cậu và cái vị nhà cậu không phải là cãi nhau chứ?” Nguyệt Như thấp giọng.

“Ừm? Cái gì mà cái vị nhà cậu, Nguyệt Như, cậu đừng nói như vậy”. Giữa bọn họ có ước định, không can thiệp chuyện riêng của nhau, đây đó phải có khoảng cách.

“Tiểu Mễ của tôi ơi, trước kia mình cũng không biết, thấy bộ dáng đẹp trai nhưng tính khí cũng quá lợi hại đi”. Nguyệt Như lẩm nhẩm oán trách, “Mình còn tưởng rằng các người cãi nhau chứ, trước kia hắn không phải như vậy”.

Đường Tiểu Mễ trầm mặc không nói, gây gỗ sao? Gây gỗ thật không có, hôn môi có tính hay không? Giữa bọn họ lần đầu tiên đúng nghĩa hôn môi, Đường Tiểu Mễ nghĩ tới, mặt không nhịn được lại nóng bừng.

“Không thèm nghe cậu nói nữa, mới vừa rồi có đồng nghiệp bị hòng súng ngắm trúng rồi, bái bai”. Nguyệt Như hạ thấp giọng, cúp điện thoại.

Cầm điện thoại di động trợn mắt nhìn, tâm tình của hắn không tốt sao? Cho nên không tìm đến mình? Nhưng bọn họ bây giờ rốt cuộc là gì của nhau chứ? Có lẽ cái gì cũng không phải? Đường Tiểu Mễ khổ sở, giật giật tóc mình.

Đường Tiểu Mễ cầm giỏ xách lên, quyết định đi ra ngoài dạo, nàng nhất định là điên rồi mới có thể đối với con mèo tà ác sinh ra mong đợi.

69. Chương 5 : Quyển 6

Thời tiết tháng 3 ở Thành phố N đã bắt đầu trở nên ấm áp, Đường Tiểu Mễ đi trên đường, cảm thụ ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người, trong lòng chưa bao giờ thấy bình yên như thế, có một số việc không thèm nghĩ nữa, cũng không cần phiền não, nếu như cuộc sống giờ đã xác định, giờ phút này nàng muốn dừng lại ở đây, không đi về phía trước nữa. Nhìn thấy anh, tôi cố giả bộ thản nhiên, không biết anh có thể nghe

được nhịp tim tôi đập hay không? Tôi không dụi dằm, không quan tâm nhưng đã từng hết lòng thích anh. Về sau nếu có gặp nhau, chỉ xem như người qua đường.

Trở lại Biệt thự Tây Đơn trời đã gần tối, đẩy cửa ra, thay dép, Đường Tiểu Mễ ngây ngẩn cả người, trước mặt có một con chó nhỏ màu trắng từ đâu tới? chó xù? Đường Tiểu Mễ ngồi chồm hổm xuống vui mừng ôm lấy con chó nhỏ như một con chuột nhỏ, cảm giác mềm nhũn, đưa đến trước mặt, mắt to đen lúng liếng vô tội nhìn nàng, cái chân mềm mại giẫm trong lòng bàn tay Tiểu Mễ.

“Bảo bối, mày từ đâu tới?” Đường Tiểu Mễ nhìn chăm chăm con chó, dụi dằm vuốt lỗ tai của nó, yêu thích không buông tay. Con chó giật giật, đưa ra đầu lưỡi mềm mại liếm lòng bàn tay Đường Tiểu Mễ, Đường Tiểu Mễ không nhịn được cười khanh khách: “Nhột quá a”. Nhẹ buông tay, con chó chạy ra. Đường Tiểu Mễ cứ như vậy ngồi nhìn con chó vui vẻ chạy đông chạy tây, trong lòng tràn đầy ngạc nhiên, con vật nhỏ lại có thể có sức sống như vậy.

“Gạo, lại đây với ba này”. Một tiếng vỗ tay vang lên, con chó chạy đến trước mặt Phó Thụy Dương, ngoác ngoác cái đuôi. Một lớn một nhỏ, mở to đôi mắt vô tội nhìn Đường Tiểu Mễ.

Đường Tiểu Mễ chậm rãi đứng dậy, nhìn một người một chó trước mắt, nhất thời có chút ngẩn ra, mấy ngày nay không gặp hẳn, có chút nói không ra cảm thụ trong lòng, cảm giác nặng trĩu, như là mong đợi, lại có chút kháng cự, luôn nhớ tới nụ hôn kia làm cho nàng không nhịn được cảm thấy xấu hổ và lúng túng.

Hắn mặc áo sơ mi, cà vạt đã lấy xuống, hai nút áo phía trên mở ra, lộ ra khung ngực đẹp, ống tay áo tùy ý cuộn cuộn nổi lên, vẻ mặt lạnh nhạt. Di dời tầm mắt: “Sao anh lại tới đây?” Không đợi Phó Thụy Dương trả lời, trong đầu nhanh chóng lướt qua một ý nghĩ, chỉ vào con chó màu trắng: “Anh mới vừa nói nó tên gì?”

“Gạo, mẹ con thật hung dữ đấy”. Phó Thụy Dương không để ý tới Đường Tiểu Mễ, mà nâng cục bông tròn vo đến trước mắt, vuốt ve đầu, cực kỳ dụi dằm. Một đàn quạ đen bay qua đỉnh đầu Đường Tiểu Mễ, Gạo? Mẹ? Ai tới nói cho nàng biết, bây giờ là tình trạng gì? Đường Tiểu Mễ không cam lòng ngắt đầu rống lên: “Em muốn nuôi một con mèo, kêu là Thụy Dương!”

Sờ sờ đầu con chó kia, Phó Thụy Dương chau chau mày, tiến tới bên tai Tiểu Mễ nhẹ giọng nói: “Vậy là yêu thích anh? Nuôi con mèo cũng muốn gọi tên anh”.

Ấm áp hơi thở phả vào mặt Đường Tiểu Mễ, Phó Thụy Dương hài lòng nhìn mặt nàng lại đỏ lên. Bị người này trêu chọc, mặt đỏ bừng cũng không dám nhắc lại chuyện mèo, “con chó nhỏ kia” Đường Tiểu Mễ chỉ vào con chó đang núp trong ngực Phó Thụy Dương, nhỏ giọng nói, thật sự rất đáng yêu, “Nhưng mà, nó tại sao gọi là Gạo?”

“Gạo không tốt sao?” Phó Thụy Dương vẻ mặt kinh ngạc, kéo con chó nhỏ, “Gạo, mẹ con không thích con rồi”.

Đường Tiểu Mễ thật sự nói không nên lời, con chó kia thò đầu ra, mắt to đen lúng liếng nhìn chăm chăm Đường Tiểu Mễ, cái đầu tròn lắc lư, Đường Tiểu Mễ nhìn chăm chăm con vật nhỏ đáng yêu như vậy, không dời mắt được, ngập ngừng nói: “Em không nói không thích nó”.

Ngẩn người một chút, Đường Tiểu Mễ dường như nghĩ đến trọng điểm, “Tại sao em là nó mẹ?”

Than nhẹ một tiếng, “Anh là ba của Gạo thì em không phải là mẹ Gạo sao?” Phó Thụy Dương nhàn nhạt liếc Đường Tiểu Mễ một cái, có chút trêu chọc nói: “Hay em hi vọng có cô gái khác làm mẹ Gạo?”

Im lặng một lúc, Đường Tiểu Mễ đáp lại cũng không được, không đáp lại cũng không được, nàng có cảm giác lời này nghe là lạ trong lòng, không dám nhìn ánh mắt của Phó Thụy Dương, không thể làm gì khác hơn là tiến lên trước con chó nhỏ gọi nó là Gạo.

Phó Thụy Dương nhìn Đường Tiểu Mễ trừng to mắt, thở phì phò không nói lời nào, không nhịn được cười khê.

Đường Tiểu Mễ ngắt đầu nhìn hẳn, chỉ thấy khoe miệng hẳn cong cong thật đẹp, đôi con ngươi đen chất chứa nhiều điều không thể nói, không hề báo trước, nàng bị hắn mãnh liệt kéo vào trong ngực.

Con chó nhỏ gọi là Gạo kia không biết đã bị Phó Thụy Dương để xuống đất từ lúc nào, nó đang ngược đầu nhìn hai người ôm nhau thật chặt.

70. Chương 6 : Quyển 6

Không kịp suy nghĩ, Đường Tiểu Mễ quả thật nghe được tiếng tim mình đập mạnh, mặt úp vào ngực của hắn, cảm nhận được nhịp tim của hắn, nàng không khỏi chôn đầu thật sâu trong ngực hắn, nghe hơi thở của hắn.

Phó Thụy Dương đột nhiên gia tăng lực trên cánh tay, ôm thật chặt người trong ngực. Có lẽ, thừa nhận động lòng không phải là chuyện khó khăn, cảm nhẹ nhàng đặt trên đỉnh đầu nàng cọ cọ, mang theo ý vị sâu xa, lúc đầu vì rất tò mò, tìm tòi nghiên cứu, hắn và nàng ở chung nhau chỉ mới một tháng mà hắn phải tốn một tuần lễ để điều chỉnh tâm lý của mình.

Ở tiệc rượu ngày đó sau khi trở về, hắn vọt vào phòng tắm nước lạnh, cảm nhận dòng nước lạnh leo chảy qua da thịt, hắn hồi tưởng lại nụ hôn kia, gần như là không kiềm chế được. Hắn tham luyện môi nàng, tham luyện mái tóc ngắn mềm mại của nàng, tham luyện mùi hương thơm ngát trên người nàng, tham luyện thân thể nàng khẽ phát run, không thể kiềm chế. Bao lâu hắn không có cảm giác như thế rồi? Hắn có chút khủng hoảng, đi hộp đêm, nhìn thấy mấy cô gái ăn mặc hở hang bày tỏ tình cảm với hắn, hắn cảm thấy chán ghét, nếu là lúc trước, hắn sẽ không ngại tình một đêm, nhưng hắn lại cau mày không kiên nhẫn mà đuổi mấy cô gái kia đi. Chu Văn Bân cười rất mập mờ: “Lão đại, anh thăm rồi, nhanh như vậy đã bị chị dâu bao lấy”.

Hắn không phản bác, bao lấy sao? Cái này là động lòng sao? Hắn tuyệt đối không thừa nhận, nhưng hắn không cách nào giải thích được khi Lâm Dương xuất hiện thì trong lòng hắn cảm thấy rất ghen tuông, cũng không cách nào chấm dứt, rồi bất ngờ cảm thấy nhớ nhung. Hắn trở nên phiền não, hắn tin tất cả chỉ là tạm thời, hắn không đi gặp nàng nữa nhưng càng thêm muốn nàng, hắn chỉ có thể phát tiết lửa giận của mình đối với cấp dưới, một ngày, hai ngày, hắn thậm chí không biết mình hút hết bao nhiêu bao thuốc lá, đây là yêu sao? Đã bao lâu hắn không yêu rồi?

Trần Tử Nhiễm không biết từ đâu đem về một con chó nhỏ, hắn lập tức chạy tới đây, đoán chừng nàng nhất định sẽ thích, đôi mắt to đen thui, nhìn có chút ngớ ngẩn giống như nàng, hắn không nhìn được ôm con chó nhỏ đứng cười ngây ngô, sau đó hắn kinh hãi, bắt đầu khi nào hắn đã nhớ mong nàng như vậy? Vừa thấy buồn bực bản thân, vừa chân tay vụng về nuôi con chó nhỏ, tay nắm lấy bàn chân của nó: “Gạo, Gạo, ta là ba con, dẫn con đi gặp mẹ có được hay không?”. Hắn không thể chờ đợi nữa, muốn đến nhìn dáng vẻ của nàng vui mừng. Đặt tên cho thằng nhóc là Gạo, nàng nghe xong sẽ phản ứng như thế nào?

Rốt cuộc cũng nhìn thấy nàng, trong lòng có chút không chịu nổi, tại sao hắn lại phải lén lút nín nhịn cả một tuần lễ, nàng cười sao đẹp như thế? Nhưng làm thế nào đây? Nhìn thấy dáng vẻ nàng cười thỏa mãn, tâm trạng lo lắng bao ngày như được ánh mặt trời soi sáng, vô cùng thoải mái.

Giờ khắc này ôm Đường Tiểu Mễ, Phó Thụy Dương hít thở thật sâu, cảm thấy thế nào cũng không đủ, tất cả mâu thuẫn dần xé toạc bộ vút qua một bên, chỉ có người trong ngực mới là tất cả.

Đã lâu không ngửi mùi hương thơm ngát trên người Tiểu Mễ, Phó Thụy Dương có chút không muốn buông nàng ra, người trước mặt đầu vẫn còn chôn trong ngực hắn, không chịu ngẩng đầu, chỉ có thể nhìn thấy hai vành tai ửng đỏ, lại vì xấu hổ mà cổ cũng hiện ra màu hồng nhạt. Giống như bị mê hoặc, cười khẽ, hắn cúi xuống gặm lấy vành tai nàng.

Đường Tiểu Mễ phát ra một tiếng kêu nhỏ, tránh ra khỏi ngực Phó Thụy Dương, gương mặt đỏ bừng, bịt lấy lỗ tai, có chút kinh hoảng nhìn Phó Thụy Dương, “Anh ... anh, anh . . . .” Nhưng thật lâu cũng không nói thành câu, vừa thẹn vừa giận, người này mỗi lần vô duyên vô cớ ôm lấy nàng, hôn nàng, sau đó lại biến mất dạng, lần này lại muốn làm gì?

Đề phòng nhìn Phó Thụy Dương, Đường Tiểu Mễ theo bản năng lui về sau một bước, Phó Thụy Dương nhìn thấy nàng hoảng sợ, nhất thời có chút tức giận, nàng kháng cự hắn như vậy sao? Bước nhanh đến, một lần nữa Phó Thụy Dương ôm lấy Tiểu Mễ, hai người dán sát nhau hơn, không khí nhất thời có vẻ yên lặng, chỉ có Gạo thỉnh thoảng phát ra tiếng ghen ngào, nhắc nhở hai người đang rất mập mờ.

Trán hai người từ từ dính vào, hai trái tim đập loạn, cảm nhận hơi thở lẫn nhau, Phó Thụy Dương đang muốn nói chuyện, nhưng Gạo không biết lúc nào đã bò lên chân của hắn, cần xé ống quần của hắn, Phó Thụy Dương vẩy vẩy chân, Gạo bị lấn qua một bên, Phó Thụy Dương quay đầu lại có chút nảo nhìn Gạo chăm chăm: “Ba với mẹ con nói chuyện, làm sao con không thông minh như vậy chứ? Vương chân vương tay”.

71. Chương 7 : Quyển 6

Đường Tiểu Mễ lập tức bị chọc cười, nàng đỡ khóc đỡ cười nhìn Phó Thụy Dương, “Anh tức giận với nó cái gì?” Ngồi chồm hồm xuống vỗ vỗ tay, “Gạo, có phải con bị dọa hay không?” Nói xong Tiểu Mễ liền vuốt ve nó, nàng tại sao lại gọi nó là Gạo thuận miệng như vậy? Gạo ngoan ngoãn vươn lưỡi đồ liếm liếm lòng bàn tay Tiểu Mễ, Tiểu Mễ cảm thấy trên tay có chút ẩm ướt nóng nóng, hơi có chút nhột nhột nha, cười khanh khách ôm Gạo trong tay, Gạo lại duỗi mình ra, đầu lưỡi liếm lên mặt Tiểu Mễ, chọc Tiểu Mễ cười vui vẻ, cười đến nổi cả người ngồi sập trên đất.

Không đợi Tiểu Mễ tiếp tục hưởng thụ niềm vui thú cùng Gạo, một bàn tay to đã xách Gạo lên, trong con người ánh lên vẻ ghen tị nhìn chăm chăm Đường Tiểu Mễ, lại giống như giận dữ lại véo lỗ tai Gạo, Gạo bắt mẫn bàn chân đạp, phát ra tiếng ứ, ứ. Đường Tiểu Mễ đã rất ưa thích Gạo, có chút bất mẫn, vội vàng đứng dậy: “Anh làm gì vậy, nó sẽ đau”.

Người khác không hài lòng, sải bước đi vào phòng ngủ ném Gạo xuống, đóng cửa lại, mặc cho Gạo cào cào cánh cửa, sau đó vô tội nhìn Đường Tiểu Mễ: “Nó rất cản trở”. Nhưng về mặt Đường Tiểu Mễ đã bí xị, người này hôm nay quá kỳ quái, chính hắn đem con chó mang tới, còn đặt tên Gạo, hiện tại lại nói người ta cản trở, đây không phải là điển hình không nghĩa khí sao?

“Thằng nhóc này không vệ sinh, về sau đừng cho nó liếm mặt của em”. Bộ dạng Phó Thụy Dương xem như chuyện đương nhiên, không chút nào đỏ mặt vì hành động của mình. Trùng mắt nhìn Phó Thụy Dương xong, không nhìn hắn nữa, nàng đi tới máy đun nước bên cạnh nhấn một chén nước, uống ừng ực, ừng ực.

“Anh nhớ em”. Phó Thụy Dương nhẹ giọng nói, sâu kín nhìn Đường Tiểu Mễ, ngược lại có chút không nhìn rõ thái độ. Đường Tiểu Mễ lập tức bị sặc, ho kịch liệt, mơ hồ tưởng mình mới vừa nghe lầm, tay chỉ Phó Thụy Dương: “Anh...anh nói gì?”

Phó Thụy Dương không nói lời nào, nhận lấy cái ly trong tay Đường Tiểu Mễ, ngậm ngay vào chỗ Tiểu Mễ mới vừa uống nước, vừa uống vừa nhửu mày nhìn chăm chăm Đường Tiểu Mễ. Nháy nháy mắt, Đường Tiểu Mễ nhìn Phó Thụy Dương một chút lại nhìn cái ly một chút, đây có tính là gián tiếp hôn môi? Tay che cổ, cảm giác trong lỗ mũi còn nước, có chút khó chịu, người này mới vừa nói “Anh nhớ em” nhưng mặt không có vẻ bình thường, không phải nàng nghe nhầm chứ?

“Sao lại nhìn chăm chăm anh như vậy, anh xin lỗi”. Phó Thụy Dương để ly xuống, trêu chọc nhìn Đường Tiểu Mễ. Bất đắc dĩ lắc đầu, nàng không trông cậy có thể từ trong miệng Phó Thụy Dương nghe được lời hay mà, ngoại trừ tức giận nói không không nên lời thì nàng không chiếm được lợi thế.

“Đường Tiểu Mễ”. Phó Thụy Dương đi tới trước mặt nàng, nhìn chăm chăm nàng.

“Hà?” Hắn rất ít gọi tên đầy đủ của nàng như vậy, vẫn bắt chước theo người khác gọi nàng: Tiểu Mễ, Tiểu Mễ.

“Cái ước định kia chúng ta coi như không tính?” Phó Thụy Dương nắm tay Đường Tiểu Mễ, “Chúng ta, cũng nên thử một lần hay không?”

Đường Tiểu Mễ một hồi ngơ ngác phát giác ra, có chút nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, nghi hoặc nhìn Phó Thụy Dương: “Thử cái gì?”

Phó Thụy Dương quay mặt qua chỗ khác, có chút mất tự nhiên: “Không phải nói là không thích lẫn nhau thì không thể kết hôn sao? Hao tổn sức lực suy nghĩ thế nào để giải trừ hôn ước, không bằng. . . .” Phó Thụy Dương đột nhiên dừng lại, tay che miệng ho hai tiếng.

“Làm gì?” Đường Tiểu Mễ ngẩn người, đột nhiên một hồi vui mừng, lật tay nắm lấy tay Phó Thụy Dương: “Có phải anh có phương pháp gì tốt hay không?”

Lần này Phó Thụy Dương hoàn toàn nổi giận, cô gái này nhìn qua rất thông minh, thế nào lại không thức thời giống Gạo như vậy? Chợt đi đến gần chặn đôi môi đỏ mọng, khẽ cắn cánh môi nàng một chút, sau đó buông ra, hít một hơi nói thật to tiếng: “Cứ như vậy thử một chút, nếu anh có thể thích em, thì kết hôn không thành vấn đề”.

Đường Tiểu Mễ không hiểu vì sao bị Phó Thụy Dương cắn một cái, còn chưa kịp phản ứng, hấn lại lớn tiếng kêu la, ngẩng đầu lên không cam lòng, nàng cũng rống to: “Thích lẫn nhau, nói thích lẫn nhau sao, xem như anh yêu thích em thì thế nào? Em lại không thích anh!”

Phó Thụy Dương trừng to mắt đi tới: “Tiểu Mễ, em nói lại thử một chút?”

Theo bản năng che miệng lại, Đường Tiểu Mễ một câu nói cũng không dám nói nữa, chẳng qua nàng nghi ngờ nhìn chằm chằm Phó Thụy Dương, người này cắn nàng lại còn hung dữ?

72. Chương 8 : Quyển 6

Phó Thụy Dương có cảm giác thất bại, hấn chưa bao giờ thất bại như vậy. Từ khi bắt đầu gặp nàng, hấn mỗi ngày không giống nhau, trong mắt nàng phòng bị và kháng cự, nàng vắt hết tâm tư để hủy bỏ cuộc hôn nhân này, nàng không muốn xa rời người kia, hấn đã nhìn ra trong lòng nàng rồi rắm. chẳng qua hơi tò mò tìm hiểu một chút rồi bắt đầu yêu không hay biết, đó cũng là kết cục phần mộ của hấn.

Hấn không thừa nhận, lại không thể không thừa nhận. Hấn là người đưa ra quy tắc, vì sao lại là người quay đầu phá hư quy tắc trò chơi của mình? Đường Tiểu Mễ nghi hoặc nhìn Phó Thụy Dương, hôm nay hấn thật có gì đó không đúng lắm, từ đầu tới cuối rất quái dị, vừa rồi trong mắt của hấn một lóe lên một tia đau lòng làm cho nàng cảm thấy khó chịu, muốn an ủi hấn một chút nhưng lại không biết nên nói gì.

Đôi tay cắm trong túi quần, Phó Thụy Dương khôi phục lại bình thường, xoay người đi tới phòng khách, cầm áo khoác và cà vạt trên ghế salon, chỉ chỉ cửa phòng ngủ: “Con vật kia nếu quá phiền thì ném thôi”.

Trong lòng có chút sợ, ấp úng nói không ra lời, dường như nhìn thấy trong mắt Phó Thụy Dương thoáng qua một nụ cười lạnh lùng, nàng cảm thấy được không thoải mái, có chút uất ức, người này trở mặt còn nhanh hơn so với lật sách, trước đó còn rất dịu dàng ôm nàng, sau đó thì làm như nàng thiếu nợ hấn tám trăm vạn, huống chi nàng thật rất ưa thích Gạo, hấn cần gì phải nói như vậy? Nàng làm sao vứt bỏ Gạo? Mắt thấy Phó Thụy Dương đã mở cửa lớn, gần như không tự chủ được, Đường Tiểu Mễ tiến lên một bước: “Anh phải đi rồi sao?”

Quay đầu lại nhàn nhạt liếc Đường Tiểu Mễ một cái: “Buổi tối còn có hẹn”.

Phanh một tiếng, cửa đóng thật chặt, trong phòng lập tức an tĩnh lại, một cảm giác mất mát không hiểu như thủy triều cuốn tới, cắn môi dưới, Đường Tiểu Mễ kinh ngạc nhìn cửa lớn đã đóng chặt, trong không khí hình như còn lưu lại mùi vị của hấn, nhàn nhạt mùi thơm Bạc Hà, móng tay nàng bấm thật sâu vào lòng bàn tay, thậm chí mất đi cảm giác.

Đi vào phòng ngủ, Gạo có lẽ nhìn thấy được ánh sáng, nhào tới bên chân Tiểu Mễ, cọ xát hai cái, như sợ Tiểu Mễ cũng đem nó đá văng ra, ngẩng đầu lên, một người một chó nhìn nhau, ôm Gạo ôm lên, có chút mờ mịt vuốt ve bộ lông nó, mũi khẽ ê ẩm, ngẩng đầu lên, Đường Tiểu Mễ âm thầm khi dễ mình, gần đây tuyên lệ phát triển như thế sao?nhớ lại tất cả những gì xảy ra trong phòng này giữa hai người, hơi đứt đoạn, trên người dường như còn lưu lại nhiệt độ của Phó Thụy Dương, dựa vào vách tường, Đường Tiểu Mễ ôm Gạo chậm rãi ngồi dưới đất, vào lúc này Gạo cũng rất thông minh, thỉnh thoảng phát ra tiếng ư ừ, cũng không chạy nhảy lung tung.

Đêm nay, Đường Tiểu Mễ khó ngủ, lăn qua lộn lại, trong đầu là cảnh tượng của hai ngày nay, thật thật giả giả nghĩ không ra đầu mối. Hấn nói: Tiểu Mễ bây giờ là vị hôn thê của tôi. Ánh mắt rất chắc chắn. Hấn nhìn nàng: sau này em sẽ là vợ của anh, chỉ cần em không thích, anh sẽ không làm. Nếu như những chuyện này đều làm cho người khác nhìn, vậy hôn trong phòng kia thì sao? Theo bản năng sờ sờ môi của mình, từ

từ đem dầu rúc vào trong chăn, và còn cái ôm buổi chiều hôm nay nữa, không giải thích được, nhiệt độ trên người hẳn gần như nóng rực, ôm thật chặt nàng như vậy, giống như ôm một bảo bối quý trọng.

Tim nàng chợt bắt đầu nhảy loạn, bỗng dưng nhớ lại câu “Anh nhớ em”, nhớ tới vẻ mặt mắt tự nhiên của hẳn “Chúng ta thử một chút đi”.

Đường Tiểu Mễ chợt từ trong chăn chui đi ra, vặn đèn ngủ sáng lên, nàng không nghe lầm, hẳn thật nói muốn nàng. Mở điện thoại di động, nhìn chăm chăm màn ảnh thật lâu, rốt cuộc bấm mã số, nàng cũng không biết, tại sao rất muốn gọi số điện thoại này, bây giờ đã khuya lắm rồi nhưng nàng đột nhiên muốn nói với hẳn: Em cũng rất nhớ anh. Em cũng nhớ anh, Đường Tiểu Mễ vặn mở đèn ngủ, âm thầm gật đầu.

Đô đô âm thanh truyền đến, mỗi một âm thanh làm trái tim Đường Tiểu Mễ nhảy lên, thật lâu cũng không có người nghe điện thoại, nàng ảo não, bây giờ đã qua mười hai giờ, hẳn đã ngủ rồi.

Rốt cuộc, lúc Đường Tiểu Mễ chuẩn bị cúp điện thoại thì đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói tức giận: “Alo”

Đường Tiểu Mễ vừa định nói tiếng xin lỗi, nhưng đầu kia lại mơ hồ truyền đến giọng nữ dễ nghe: “Đã trễ thế này, Thụy Dương, ai vậy?”

Một hồi hốt hoảng, điện thoại rớt trên chăn, dường như nghe được giọng nói của Phó Thụy Dương: “Tiểu Mễ, Tiểu Mễ. . . . .”

Đường Tiểu Mễ cầm điện thoại di động lên, ngơ ngác nhìn màn hình, “Đường Tiểu Mễ!” Cả tên cả họ, giọng nói cũng trở nên to hơn, nhất định là rất tức giận, hẳn cùng cô gái khác ở chung một chỗ, trời đã sắp rạng sáng rồi, thời gian này sống chung một chỗ, Đường Tiểu Mễ không cho mình là đứa ngốc.

“Thật xin lỗi, gọi nhầm số”. Nàng cười khổ “Phó Thụy Dương, ngủ ngon”.

Không đợi đáp lời, pằng cúp điện thoại, tại sao nàng có thể bị ảo giác như vậy a? Đường Tiểu Mễ hung hăng véo bắp đùi của mình, có lẽ quá đau, nước mắt lăn xuống.

Tối này, Đường Tiểu Mễ lại làm nằm mơ, Phó Thụy Dương còn là con mèo kia, nàng vẫn là con cá kia.

Con cá vàng Tiểu Mễ lần này sống trong hồ cá, Con mèo Thụy Dương đứng bên ngoài hồ thủy tinh nhìn Con cá vàng Tiểu Mễ, ánh mắt yêu dị không có một tia nhiệt độ, khiến Con cá vàng Tiểu Mễ cảm thấy rét lạnh thấu xương.

Cách một tầng thủy tinh, bọn họ vẫn nhìn nhau như vậy, Con mèo Thụy Dương vẫn đi thông thả, hẳn ưu nhã rón rén xoay người rời đi. Nước trong Hồ thủy tinh biến thành tuyệt vọng, từng đợt, từng đợt đem Con cá vàng Tiểu Mễ nhận chìm.

73. Chương 9 : Quyển 6

Đường Tiểu Mễ nhìn người trong chiếc gương kia, đầu tổ chim, hai mắt như gấu mèo, vẻ mặt ủ rũ, thất lưng oằn xuống, nàng hận không thể đập chiếc gương, người này là nàng sao? Tắm rửa sạch sẽ, đầu óc tỉnh táo rất nhiều, lấy ra đồ trang điểm ra, phải che đôi mắt lại, kem che khuyết điểm tỉ mỉ thoa từng chút, nhìn lại người trong gương, rực rỡ hẳn lên, quả nhiên trang điểm mới là việc làm đúng đắn, âm thầm gật đầu một cái, nàng nên đi dạo phố một chút phố, vui đùa một chút, cũng sẽ không còn suy nghĩ lung tung nữa.

Phố Thanh Thủy là một phố cổ xưa nhất ở Thành phố N, bên trong có rất nhiều món ăn vặt và hàng thủ công mỹ nghệ truyền thống đặc sắc. Đường Tiểu Mễ thích nơi này, nơi này có rất nhiều người già, bọn họ có kinh nghiệm có thể làm ra hàng thủ công mỹ nghệ truyền thống chính tông, ở chỗ này thậm chí có thể nghe kể chuyện. Vừa uống trà, vừa nghe kể chuyện, rất nhiều người già thích nơi này, nghe hát gặt gù đặc ý, người trẻ tuổi cũng không nhiều, trước đây Đường Kiêm mang nàng tới nơi này một lần, từ đó nàng rất mê, tai nghe khúc hát xưa, mắt nhìn vẻ mặt thỏa mãn của những người đó, nàng cũng sẽ bị cảm động lây, cảm thấy cuộc sống vẫn tốt đẹp.

Ở cuối con phố này có rất nhiều tiệm đồ cổ, cũng không thiếu người ở chỗ này đồ ngọc thạch, nếu vận khí tốt thì có thể tìm được ngọc tốt và có thể tìm được món đồ cổ mình ưa thích, dĩ nhiên, giá tiền cũng không rẻ. Đường Tiểu Mễ đã từng ở chỗ này tìm được một đôi vòng ngọc, nàng rất thích, chẳng qua sau này bị mất, nàng tiếc nuối mãi.

“Tiểu Mễ”. Một bàn tay vỗ vỗ vai Đường Tiểu Mễ. Nàng quay đầu lại, Lâm Vĩ Ba đang cầm một nghiên mực cổ đứng trước mặt nàng, vẻ mặt vui mừng. Lâm Vĩ Ba thấy Đường Tiểu Mễ không nói lời nào, liền tiếp vẫy tay: “Bà cô của tôi ơi, không phải anh đi theo em đâu mà là tình cờ”.

Bật cười, Đường Tiểu Mễ trừng mắt nhìn Lâm Vĩ Ba: “Anh khẩn trương làm gì? Cho dù anh có gọi em là chị thì cũng không cần tăng vai vế cho em như vậy, bà cô, bà cô, xấu hổ muốn chết a”.

Lâm Vĩ Ba gật đầu một cái: “Nhìn trúng cái gì sao?”

“Ừm, tùy tiện xem một chút, anh thì sao?” Đường Tiểu Mễ chỉ chỉ nghiên mực trong tay Lâm Vĩ Ba, “Anh thích cái này?”

“Mua về dụ dỗ ‘lão đầu tử’ nhà anh, ông ấy đang nổi giận với anh”. Lâm Vĩ Ba dường như bất đắc dĩ, gương mặt buồn bực.

“Đứa nhỏ này thật biết nghe lời”. Đường Tiểu Mễ quay đầu đi, trong mắt tràn đầy nụ cười. Lâm Vĩ Ba đã quen Đường Tiểu Mễ trêu ghẹo hằn như vậy, trong thế giới của bọn họ, cô gái có gia thế tốt cũng không ít nhưng chỉ có Đường Tiểu Mễ là đặc biệt, có lẽ do người nhà quá mức sủng ái, ngoài mặt nhìn qua luôn luôn ngây thơ chân chất nhưng nếu cho là nàng cái gì cũng không biết, tất nhiên sẽ bị thua thiệt. Chỉ có lúc đi chung với Đường Tiểu Mễ, mới có cảm giác thoải mái, nàng xinh đẹp nhưng không kiêu ngạo, tính tình nàng tùy ý nhưng không tùy hứng, nàng trầm mặc ít nói nhưng lại có chủ ý riêng.

“Đi nơi nào, anh mời em ăn cơm”. Lâm Vĩ Ba nhìn Đường Tiểu Mễ có chút mong chờ.

“Dạ Nguyệt vậy”. Đường Tiểu Mễ bật thốt lên, “Nghe nói nơi đó không tệ a, nhưng Sơ Nhất không chịu mang em đi”. Đường Tiểu Mễ chu môi. Lâm Vĩ Ba nghiêng đầu sang một bên nín cười, Dương Sơ Nhất chịu mang nàng đi mới là chuyện lạ, Dạ Nguyệt là nơi ăn chơi nổi tiếng của bọn họ, phong cảnh thiên nhiên, bày trí rất xa hoa, đắt một chút nhưng cũng rất đặc sắc, ông chủ nơi đây quản lý rất chặt chẽ, bất kỳ phóng viên nào cũng không thể len vào được, những người yêu nhau rất thích tới nơi này, các cậu ấm càng thích mang theo người tình tới nơi này chơi, ở chỗ này cũng có thể nhìn thấy một minh tinh nào đó trên TV mập mờ với người khác, cũng có thể nhìn thấy một ông chồng ai đó quần áo bảnh bao tán tỉnh một cô gái khác, cũng ở nơi này, có thể thấy một người đàn ông trong vòng vại ngày mang theo cô gái khác nhau tới chơi, coi như là không thấy gì.

Dĩ nhiên nếu nguyện ý, bọn họ cũng sẽ giới thiệu cho khách người đẹp cao cấp hoặc là trai đẹp, chẳng qua, tuyệt đối không thể mang người ra khỏi Dạ Nguyệt. Có đôi khi, chốn ăn chơi này của bọn họ, không còn là bí mật nữa.

“Này”, Đường Tiểu Mễ dùng sức vỗ vỗ sau lưng của Lâm Vĩ Ba, “Anh cười gì vậy? Có phải không chịu mang em đi hay không?”

“Chuyện này”, Lâm Vĩ Ba không cười nữa, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Hay là hỏi Sơ Nhất một chút, nếu là hần đồng ý, anh liền dẫn em đi”.

Đường Tiểu Mễ liếc mắt: “Vậy em tự đi, dù sao cũng không có việc gì làm”. Cũng không để ý Lâm Vĩ Ba, một mình đi thẳng về phía trước.

Lâm Vĩ Ba khổ sở nhìn Đường Tiểu Mễ, suy nghĩ một chút vẫn đi theo phía sau, “Anh mời em, mời em không được sao?” Làm sao mà hần ở trước mặt cô gái này như ăn phải bùa mê vậy, nàng nói gì hần cũng đáp ứng, Lâm Vĩ Ba càng ngày càng hiểu được tại sao Ba anh em Dương gia lại sủng ái Đường Tiểu Mễ gần như biến thái như vậy, bất quá nếu Ba anh em Dương gia trách hần thì hần nhận lỗi một mình là được.

Đường Tiểu Mễ quan sát nơi chốn ăn chơi trong truyền thuyết, quả nhiên cực kỳ xa hoa, nhìn tổng thể rất phóng khoáng nhưng cũng không dung tục, giống như Hội sở số 5, nơi này cũng không thiết kế từng gian phòng mà thiết kế tấm bình phong ngăn cách, mỗi chỗ ngồi đều là loại ghế sa lon dành cho hai người ngồi,

nhieu lắm là dành cho 4 người ngồi, chỗ ngồi chứa nhiều người một chút nằm ở trong một góc, liếc mắt nhìn qua có thể thấy rất nhiều nam nữ đang mập mờ.

Tùy ý tìm một chỗ ngồi gần cửa sổ, Lâm Vĩ Ba nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Đường Tiểu Mễ, rốt cuộc cũng an tâm, hẳn có chút sợ loại địa phương này sẽ làm cho nàng cảm thấy không thoải mái.

“Tiểu Lâm Tử, anh cũng thường đến đây sao? Có món ăn gì đặc sắc không? Giới thiệu một chút đi”. Đường Tiểu Mễ có lẽ đã biết nơi đây là một nơi như thế nào rồi, cười như không cười nhìn Lâm Vĩ Ba.

Ngay cả lúc bình thường cùng bọn người anh em Dương gia quen nói thẳng với nhau nhưng vừa bị Đường Tiểu Mễ hỏi như thế, vẻ mặt dày của hắn lại cảm thấy có chút nóng lên, bọn họ đã từng mang bạn gái tới nơi này, những cô gái kia đối với bọn họ mà nói, chẳng qua cũng chỉ là bạn gái vui chơi.

Nhìn vẻ mặt Lâm Vĩ Ba ngượng ngùng, Đường Tiểu Mễ không nhìn được cong cong khóe miệng. Hai người trò chuyện lung tung, Lâm Vĩ Ba là một người vui tính, bình thường cùng với Dương Sơ Tam một tung, một hứng, lúc này đang kể chuyện xấu của mọi người, trêu chọc cho Đường Tiểu Mễ cười đến nổi ôm bụng kêu đau.

Đường Tiểu Mễ cười vui vẻ, Lâm Vĩ Ba hai mắt tỏa sáng, hẳn đặc biệt thích thấy dáng vẻ của nàng cười, không có làm ra dáng vẻ chói mắt, có thể cảm thấy rất thoải mái, nàng vui vẻ như vậy, hắn cũng rất vui vẻ.

Khóe mắt liếc về một phía, thấy một bóng dáng làm cho nàng rối rắm buổi tối qua, trong lòng liền có chút hồi hộp, nụ cười liền bị đông cứng trên gương mặt.

Lâm Vĩ Ba nhìn thấy Đường Tiểu Mễ khác thường, theo ánh mắt nhìn đến một đôi nam nữ xinh đẹp, không ngồi đối diện nhau mà ngồi chung trên một ghế sofa, hai người ngồi chung một chỗ, hình như rất vui vẻ.

74. Chương 10 : Quyển 6

Lâm Vĩ Ba tức giận đứng dậy, lần trước ở biệt thự, trong lúc mọi người đi tìm hắn, kết quả hắn đang ở trong phòng thông dong ôm một cô gái khác, “Thật là quá đáng!” Nghiêng đầu nhìn Đường Tiểu Mễ, “Hắn vẫn như vậy?”

Kéo cánh tay Lâm Vĩ Ba lại, ánh mắt vẫn nhìn đôi nam nữ kia, “Bỏ đi”. Đường Tiểu Mễ thu hồi tầm mắt, cầm ly thủy tinh trên bàn, uống một ngụm nước đá thật lớn. Giữa hắn và nàng lẽ ra phải như vậy, một chút mập mờ không thay đổi được gì, tối hôm qua giọng nữ trong di động cũng đã làm cho nàng hiểu rõ mình. Không nên can thiệp chuyện của nhau, vĩnh viễn không nên hỏi, đây mới là ước định giữa bọn họ, hắn có không gian riêng của hắn, mà nàng cũng có cuộc sống của nàng.

Nhìn hắn rất vui vẻ, cô gái kia cũng rất vui vẻ, nhưng mà bọn hắn vui vẻ làm cho Đường Tiểu Mễ cảm thấy rất không thoải mái, chỉ muốn cầm đầu ăn cho mau hết, sau đó rời đi. Bắt đầu từ lúc nào thì nàng đã xem hắn như sở hữu của mình vậy? Trong lòng, không còn cảm giác nữa. Lâm Vĩ Ba lo lắng nhìn Đường Tiểu Mễ, “Hay là em đi qua chào hỏi, để cho hắn biết một chút?”

Lắc đầu một cái, ngoại trừ bị hôn ước trời buộc hắn, bọn họ cái gì cũng không có, nàng là gì của hắn đây? Như người vợ chịu thiệt thòi, bất kể thông cảm? Đường Tiểu Mễ cắn cắn môi, tự chế giễu, lại không nhìn được nhìn tiếp, tại sao lại không thể dời đi tầm mắt, tại sao nàng lại để cho mình rơi vào tình trạng đáng buồn như thế này?

Hồi ức như một cơn sóng dữ cuốn đến, nhìn tình cảnh trước mắt, lại lần nữa lặp lại, nàng vĩnh viễn chỉ là người cô độc. Ánh mắt dần dần trở nên nhạt nhòa, không còn chịu đựng được nữa, trong mơ hồ cảm thấy Phó Thụy Dương dường như nhìn sang nàng, nàng vội quay đầu đi, nước mắt chợt lặn xuống tới: “Tiểu Lâm Tử, mau giúp em một chút, em không muốn để cho hắn nhìn thấy em như vậy”. Giọng nói đã nghẹn ngào, mang theo nồng đậm âm mưu.

Lâm Vĩ Ba đứng dậy, ngồi bên cạnh Đường Tiểu Mễ, ôm nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt mái tóc ngắn mềm mại của nàng, nàng đối với người kia động lòng sao? Cho nên mới không khống chế được bản thân? Sắc mặt phức tạp nhìn đến nơi Phó Thụy Dương, lại bắt gặp một vẻ mặt âm trầm cũng đang phức tạp

nhìn hần, nói đúng hơn là nhìn người trong ngực hần, có thể nhìn thấy lửa giận trong ánh mắt đối phương, không ai nhường ai.

Người trong ngực dường như đã dần dần bình phục tâm tình, chậm rãi thò đầu ra, đôi mắt vẫn phiếm hồng, có chút áy náy, chỉ vào vùng nước đọng trên ngực hần: “Cái này, thật xấu hổ a”.

“Người khác dâng lên cơn lũ lụt, anh nhận vậy”. Lâm Vĩ Ba cười nói. Đường Tiểu Mễ cũng muốn cười nhưng lại cười không nổi, nàng không dám nhìn về phía đó nữa.

“Tiểu Lâm Tử, chuyện này không cần nói cho bọn Sơ Nhất có được hay không?” Đường Tiểu Mễ mong đợi nhìn Lâm Vĩ Ba, không muốn để cho bọn Sơ Nhất giúp nàng lại làm ra loại chuyện gì nữa, nàng không muốn dùng loại phương thức này ràng buộc hần, giữa nàng và hần đều hiểu rõ nhau, tất cả chỉ là tạm thời, cuối cùng mỗi người đi một ngã.

Lâm Vĩ Ba trầm mặc không nói, lúc đầu hần muốn trở về nói việc này cho Ba anh em Dương gia, dù sao chuyện như vậy mình là một người ngoài, nếu Phó Thụy Dương giống như lời của nàng nói, sau này Tiểu Mễ phải làm sao?

“Tiểu Lâm Tử. . . . .” Đường Tiểu Mễ năn nỉ nói: “Cho em một chút tự ái đi, giữa em và hần vốn không có gì, sớm muộn gì cũng phải tách ra”.

Lúc này, nhân viên phục vụ đã bắt đầu mang thức ăn lên, đều là món ăn Đường Tiểu Mễ thích nhưng bây giờ, hai người một chút khẩu vị cũng không có.

“Được, mặc kệ hần, chúng ta ăn của chúng ta”. Lâm Vĩ Ba gật đầu một cái, hần thật sự không chịu nổi ánh mắt kia của Đường Tiểu Mễ, hơi ngấn nước, quả thật muốn cho người ta thương tiếc muốn ôm vào lòng.

Hai người không đụng đũa nữa, bên kia Phó Thụy Dương đã ăn xong, cũng đứng dậy chuẩn bị rời đi, đi tới trước bàn bọn họ cũng không dừng lại nói nữa câu, cô gái kia kéo cánh tay của hần, thỉnh thoảng cười nhẹ, cứ như vậy, sải bước đi ra.

75. Chương 11 : Quyển 6

Sau khi từ Dạ Nguyệt đi ra thì trời đã tối, Lâm Vĩ Ba nhìn đáng vẻ Đường Tiểu Mễ cúi đầu không có tinh thần, trực tiếp lái xe đưa nàng trở về Biệt thự Tây Đơn. Trên đường đi không ai nói lời nào, quay đầu nhìn Đường Tiểu Mễ, ánh mắt của nàng bay xa, có lẽ còn đang nghĩ đến chuyện vừa rồi, hần không khỏi khẽ thở dài một hơi.

“Trở về nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì gọi điện thoại cho anh”. Lâm Vĩ Ba không yên lòng căn dặn, hần không ngu đến mức cho rằng Đường Tiểu Mễ thật không sao.

“Ừ”. Đường Tiểu Mễ mỉm cười gật đầu một cái, đưa mắt nhìn Lâm Vĩ Ba lái xe đi xa mới xoay người lại, nhìn vô tòa biệt thự này, thật quá cũ kỹ rồi, các phòng ốc khác xung quanh đèn đã sáng rõ, duy chỉ có gian phòng này, tối đen như mực, cô đơn vô cùng. Đường Tiểu Mễ rất sợ đi vào nhà, sợ một mình một chỗ, có phải không nên tiếp tục ở lại Thành phố N hay không?

Vặn chìa khóa, mở cửa ra, một vùng tăm tối, thở dài một tiếng, nàng đứng tại cửa này nhớ tới người kia, cũng ở chỗ này, bọn họ ôm thật chặt, thì ra tất cả đều là hư ảo, tốt đẹp, tốt đẹp hư ảo, mới có thể làm cho nàng lưu luyến như vậy.

Đột nhiên người nàng bị xoay một cái, một bàn tay quen thuộc kéo ôm nàng vào trong ngực, nhiệt độ quen thuộc, hương Bạc Hà quen thuộc, mặc dù không mở đèn nhưng Đường Tiểu Mễ biết, đây là người kia. Bị ôm như vậy, phanh một tiếng, cửa lớn hung hăng bị đóng sầm, Đường Tiểu Mễ hít hơi, không nghe thấy mùi nước hoa của cô gái khác, không khỏi có chút vui mừng, nếu hần mang theo mùi hương của cô gái khác tới ôm nàng, nàng thật không biết nên như thế nào.

Một giây kế tiếp, Đường Tiểu Mễ càng thêm ảo não, hần không phải mang theo cô gái khác đi rồi? Thế nào hiện tại xuất hiện tại nhà mình? Từ lúc nào nàng lại biến thành như vậy? Trên người hần không có mùi hương mà thôi, nàng lại có thể vui vẻ như vậy.

Bỗng dưng nhớ tới giọng nữ trong điện thoại tối hôm qua, Đường Tiểu Mễ dùng sức thoát ra khỏi ngực hấn, mở đèn, đột nhiên có ánh sáng chiếu rọi hai gương mặt nam nữ đầy phức tạp. Gạo chẳng biết lúc nào đi tới, cái đầu nhỏ ngược nhìn Đường Tiểu Mễ, Đường Tiểu Mễ một hồi ảo não, lúc ra khỏi cửa đã quên thẳng nhóc này rồi, đôi bụng lấm phảỉ không? Vội đi đến chiếc tủ âm tường lấy thức ăn cho chó, tay nàng bị hấn nắm chặt.

“Không cần cho ăn, chết đói cho tỉnh táo”. Trong con người Phó Thụy Dương đè nén lửa giận, giọng nói cũng rất gấp rút.

“Làm sao anh có thể tàn nhẫn như vậy?” Đường Tiểu Mễ hất tay của hấn ra, vẻ mặt không thể tin.

“Là em không để ý tới nó!” Phó Thụy Dương gầm nhẹ nói, tiến tới gần Đường Tiểu Mễ, “Anh nói rồi, nếu thấy phiền toái có thể ném đi”. Khóe miệng nở nụ cười lạnh, “Em ở trong phòng cùng người đàn ông khác ăn uống thân mật, có từng nghĩ tới nó đói hay không?”

Đường Tiểu Mễ thân thể run rẩy, tức giận nói không ra lời, nàng cùng người khác thân mật sao? Rốt cuộc nửa đêm là ai cùng cô gái khác phóng đảng, là ai ở trong phòng ăn tán tỉnh cô gái khác bị nàng gặp phải?

“Chúng ta đã nói không can thiệp chuyện của nhau, vĩnh viễn không nên hỏi!” Đường Tiểu Mễ cũng quát, “Em không để ý anh ..... tại sao anh để ý tới em?”

Phó Thụy Dương tức giận, ngược lại nở nụ cười, cắn răng gặt đầu liên tục, không nhìn Đường Tiểu Mễ nữa, khom lưng ôm lấy Gạo đi thẳng ra ngoài cửa.

“Anh ôm đi Gạo đâu?” Đường Tiểu Mễ vội vàng kéo Phó Thụy Dương, trong lòng một hồi hốt hoảng.

Phó Thụy Dương cũng không để ý tới, sải bước đi về phía trước, Đường Tiểu Mễ chạy lên ngăn ở cửa: “Không được, Gạo là của em, anh không thể đưa cho cô gái khác”.

Hôm qua hấn mới nói con chó nhỏ này gọi là Gạo, hấn là ba Gạo, nàng là mẹ Gạo, tại sao mới một ngày, hấn liền thay đổi người? Hấn cùng cô gái khác ở chung một chỗ, tại sao còn muốn đem Gạo mang đi? Đường Tiểu Mễ nghĩ tới những thứ này, tim bị nhói đau. Kinh ngạc nhìn Phó Thụy Dương, đôi mắt bắt đầu đỏ lên.

“Cô gái khác?” Phó Thụy Dương mí mắt khẽ nháy lên, nhìn Đường Tiểu Mễ ngăn ở trước cửa thật lâu, khóe miệng khẽ gợn lên, kéo ra một đường cong đẹp mắt, trong ánh mắt như có điều mong đợi: “Tiểu Mễ, em ghen”. Trong giọng nói không khỏi nghi ngờ.

Nếu Phó Thụy Dương không nói còn may, hấn vừa nói như thế, Đường Tiểu Mễ vừa , vừa giận lại uất ức, nước mắt lập tức không ngừng tuôn ra, vội vàng dùng mu bàn tay lau đi, nhưng càng lau càng khóc dữ hơn.

Thở nhẹ một tiếng, để xuống Gạo, Phó Thụy Dương tiến lên ôm chặt lấy Đường Tiểu Mễ, vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng, lại buông ra, hôn lên gương mặt nàng, nhìn người trong ngực không có phản ứng, vẫn thút thít, vừa đau lòng, vừa tự trách, vừa buồn cười, dứt khoát ôm thật chặt vào trong ngực.

Thật lâu, người trong ngực rốt cuộc an tĩnh lại, buông người trong ngực ra, Phó Thụy Dương nâng mặt Đường Tiểu Mễ, ngón cái nhẹ nhàng lau đi nước mắt đọng nơi khóe mắt nàng: “Tiểu Mễ, tin tưởng anh, trong lòng anh bây giờ, không có gì có thể so sánh được với em”.

76. Chương 12 : Quyển 6

Tin tưởng anh, trong lòng anh bây giờ, không có gì có thể so sánh được với em. Trên đời còn có lời nói nào làm động người hơn lời nói này sao? Đường Tiểu Mễ cảm giác mình không thể suy nghĩ được gì nhưng từ đáy lòng cảm thấy rất ngọt ngào, một câu nói này của hấn làm cho nàng cảm thấy tất cả đều tốt đẹp, vẻ mặt hơi hồng lên, nghĩ một chút, lại khẽ cắn môi dưới, nhìn chằm chằm cúc áo màu vàng nhạt trên ngực Phó Thụy Dương, một hồi lâu ngẩng đầu lên: “Anh gạt người!”

Giọng nói có chút mềm mại, tinh tế, mặc dù đang chỉ trích Phó Thụy Dương nhưng nghe vào tai càng giống như làm nũng. Một tình cảm dịu dàng xông lên não, Phó Thụy Dương cười ra tiếng, giống như đã bị đè nén thật lâu, không thể kiềm chế được nữa, đôi tròng mắt đen mang ý cười nhìn chăm chú vào Đường Tiểu Mễ,

nhớ tới lúc trước nàng gọi điện thoại làm nũng với Dương Sơ Nhất, hẳn đã cảm giác vô cùng khó tả, bây giờ, nàng cũng làm nũng với hắn, nghĩ như vậy, khóe miệng liền không khép lại được. Cho đến khi nhìn thấy lửa giận trong mắt Đường Tiểu Mễ, Phó Thụy Dương mới thu hồi nụ cười, ôm nàng lại, “Tiểu Mễ, anh chưa bao giờ cho mình là người tốt, quá khứ của anh cũng không phải là một tờ giấy trắng, nhưng từ nay về sau, anh đều chỉ có một mình em bên cạnh anh”. Phó Thụy Dương nắm tay Đường Tiểu Mễ đặt lên ngực hắn, “Còn nữa, nơi này, chỉ có mỗi mình em”.

Bị hắn nắm lấy tay đặt lên ngực của hắn, cảm nhận nhịp tim của hắn trầm ổn có lực, trái tim Đường Tiểu Mễ gần như hòa vào nhịp tim của hắn. Phó Thụy Dương nhìn người trước mặt vẫn cúi đầu ngơ ngác, không thấy rõ vẻ mặt, một tay nâng mặt của nàng, nhìn vào hai mắt của nàng, trong lòng gần như ôm thấp thỏm, “Như vậy, em bằng lòng tiếp tục yêu thích anh chứ?”

Tự động loại bỏ một số từ, Đường Tiểu Mễ bật thốt lên: “Ai thích anh chứ?” Lời vừa ra khỏi miệng, nàng le lưỡi nhìn chằm, có phải đã phản ứng quá lớn hay không?

“Vậy em thích người kia rồi hả?” Phó Thụy Dương trầm mặt, nhớ tới người kia liền bắt đầu phát hỏa, một tên Lâm Dương vừa đi, một tên Lâm Vĩ Ba lại đến, làm sao lại luôn có những con chó nhỏ, con mèo nhỏ cản trở bọn họ như vậy, cô gái này cố tình làm như không biết.

“Người nào?” Đường Tiểu Mễ hoang mang, ngẩng đầu lên mê mải nhìn Phó Thụy Dương. Phó Thụy Dương buông Đường Tiểu Mễ ra, quay đầu đi chỗ khác, lạnh nhạt nói: “Người ôm em đó”. Nhớ tới chuyện này hắn liền tức giận, nhìn thấy nàng cùng người đàn ông khác thân mật, tim hắn gần như bị trăm móng vuốt đang cào cào, hận không thể đem trông chừng nàng từng giây từng phút: toàn bộ là của Phó Thụy Dương, những người không có nhiệm vụ xin mời tránh ra.

Hình ảnh ở Dạ Nguyệt chợt lóe lên, Đường Tiểu Mễ chau chau mày, mím môi quan sát Phó Thụy Dương, “Anh nói Tiểu Lâm Tử?”

Khóe mắt không tự chủ nhảy lên một cái, Phó Thụy Dương cảm giác mình trước kia thật sự là quá như ý, cho nên bây giờ gặp báo ứng, cô gái này nhất định là cố ý chọc giận của mình, nhất định như vậy, hắn cảm giác mình gần như nghiêng răng nghiêng lợi, Tiểu Lâm Tử? Nàng nhất định phải ở trước mặt hắn biểu hiện nàng và đàn ông khác thân mật hay sao?

Đường Tiểu Mễ nhìn vẻ mặt âm trầm của người này, có chút buồn bực, nhỏ giọng nói lầm bầm: “Không phải anh cũng thân mật với cô gái khác như vậy sao” Nàng còn chưa chỉ trích hắn mà, “Đêm hôm đó, không phải anh và cô gái khác ở cùng nhau sao, ai biết được anh đang làm gì?”

Mặc dù nàng nói rất nhỏ, nhưng lọt vào tai Phó Thụy Dương không sót một chữ, hắn không khỏi có chút ảo não, lại có chút vui mừng, “Nếu như anh nói, không có làm chuyện gì hết, em có tin hay không?”

Hôm đó hắn rất tức giận, hắn muốn chứng minh hắn vẫn bình thường, Đường Tiểu Mễ không thương hắn, hắn không quan tâm, còn có bao nhiêu cô gái đang đợi hắn, ở hộp đêm, hắn uống rất nhiều rượu, thuê phòng, chẳng qua, ngửi được mùi nước hoa nồng nặc trên người cô gái kia, có lẽ trong tiềm thức, hắn đẩy cô gái kia ra, rượu cồn mê hoặc, hắn ngủ vùi, cho đến khi Đường Tiểu Mễ gọi điện thoại tới.

Đang ngủ bị người đánh thức, hắn tức giận, nhưng vừa nhìn thấy số điện thoại của Đường Tiểu Mễ, cả người hắn cũng đã tỉnh lại, trẻ như thế gọi điện thoại cho hắn, không phải có chuyện gì chứ? Trong lòng có chút vui mừng, bây giờ nàng nghĩ đến hắn, có phải đại biểu rằng nàng cũng không phải vô tình đối với hắn hay không?

Nhất thời, hắn cảm giác mình trở về lúc 17, 18 tuổi, lòng lo lắng và thấp thỏm, mơ hồ mong đợi, quên mất người vừa bị quấy rầy giấc ngủ là chính hắn, khi cô gái bên cạnh dụi dụi đôi mắt: “Thụy Dương, đã trẻ thế này, ai vậy?”

Buổi tối, lúc uống rượu hắn đang tức giận mới để cho cô gái này kêu tên của hắn, nhưng không nghĩ bị Đường Tiểu Mễ nghe được, nàng lại nói: Không có việc gì, ngủ ngon. Tim của hắn đã từng chút, từng chút chìm xuống, cảm giác mình như một tên hề, thì ra nàng không để ý chút nào, mặc kệ hắn ở cùng với ai, nàng cũng không để ý.

Cả đêm chưa chợp mắt, ngày thứ hai, hắn đưa cô gái kia đi cửa hàng bách hóa mua sắm, trong lòng không

có chút hứng thú nào, trong đầu tất cả đều là hình bóng của nàng, hẳn có chút khi dễ mình, bắt đầu khi nào, hẳn Phó Thụy Dương lại nhớ thương một người? Mang cô gái kia đến Dạ Nguyệt nhưng không ngờ ở chỗ này lại có thể gặp phải người mà hẳn yêu không được, hận không xong, Đường Tiểu Mễ không hiểu phong tình.

chương 6 này có thể gọi là chương tình yêu, nhưng tình yêu thì muôn màu muôn sắc, có vui vẻ và cũng có buồn đau, càng về sau càng bất ngờ, tôi đã đọc bộ này 3 lần rồi mà vẫn cảm thấy kích thích, tại sao vậy tình tiết luôn bất ngờ đến kết thúc truyện vẫn bất ngờ

77. Chương 13 : Quyển 6

Người đàn ông bên cạnh nàng hẳn biết, là Lâm Vĩ Ba, bạn của Dương Sơ Nhất, nhưng bây giờ bọn họ cùng nhau xuất hiện tại Dạ Nguyệt, không khỏi làm hẳn suy nghĩ miên man, dứt khoát ngồi vào bên cạnh cô gái hẳn mang theo, đối diện phía họ, từ phương hướng này hẳn có thể nhìn thấy rõ ràng hai người kia, hẳn cũng không biết khi nhìn xong rồi thì hẳn càng điên cuồng ghen tỵ, đây là chỗ nào? tại sao nàng có thể cùng người đàn ông khác tới đây chỗ này? tại sao nàng có thể cười tươi với đàn ông khác như vậy? Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của hẳn, nàng cũng nhìn về phía hẳn, hẳn làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, trêu chọc cô gái bên cạnh, cố ý coi thường ánh mắt kinh ngạc của nàng, cũng chỉ là kinh ngạc mà thôi, hẳn là chồng hứa hôn của nàng nhưng nàng không đến hỏi hẳn vì sao đi tán tỉnh cô gái khác, trong lòng hẳn đang mong đợi, chỉ cần em bước tới đây, anh sẽ không so đo bất cứ điều gì.

Nhưng một giây kế tiếp, hẳn đã nổi giận, nàng cư nhiên ở trước mặt hẳn nhào vào trong ngực người đàn ông khác, hẳn tức giận, ghen tỵ, cũng nhìn không nổi nữa, ăn qua loa liền dẫn cô gái kia rời đi, lúc đi qua bàn của bọn họ, nàng cũng không liếc hẳn một cái, nàng thật không quan tâm hẳn một chút nào sao? Nghĩ đến loại khả năng này, hẳn cảm giác trái tim mình muốn vỡ tung. Hẳn muốn nàng.

Đưa cho cô gái kia một tờ chi phiếu, một mình đi tới tòa Biệt thự Tây Đơn, trong hành lang mờ tối, hẳn chờ nàng trở về, thấy nàng đưa mắt dõi theo xe của Lâm Vĩ Ba đi xa, hẳn siết chặt nắm tay, cũng không biết bây giờ mình nên làm gì, tính toán điều gì, nhưng hẳn không thể khống chế bản thân được nữa, cảm giác mất khống chế làm cho hẳn phát điên.

Nhìn nàng mở cửa chính ra, đứng tại đó ngăn người, hẳn cũng không kiềm chế nổi nữa, nàng đang ở trước mặt, từ sau lưng, hẳn ôm lấy nàng, thế giới của hẳn lập tức lại trở về rồi, ôm lấy nàng, dường như ôm cả thế giới, xoay mặt nàng nhìn mình, hung hăng đóng cửa chính, hẳn rút cuộc thừa nhận, hẳn yêu nàng, mặc dù trong lòng nàng không có hẳn, hẳn cũng không muốn buông nàng ra nữa.

“Tiểu Mễ, anh và cô gái kia. . . . .” về mặt Phó Thụy Dương có chút xấu hổ, hẳn không quen giải thích cuộc sống riêng của mình với bất kỳ cô gái nào, nhưng Đường Tiểu Mễ không giống như vậy, hẳn biết mình bị đắm chìm rồi, từ lúc hẳn động lòng, bản thân đã không thể tự chủ nữa.

“Dù sao, không cho phép em nghĩ lung tung, em phải tin tưởng anh!” Phó Thụy Dương hùng hồn nói, liếc thấy Đường Tiểu Mễ cong đôi môi đỏ mọng và ánh mắt bất mãn nhìn hẳn, trái tim mềm nhũn, nhẹ giọng nói: “Tiểu Mễ, trước kia có lẽ anh đã làm chuyện phóng đảng, nhưng sau này thích em rồi đã không như thế nữa”.

Câu nói sau cùng nói rất nhỏ, gương mặt đẹp trai lại dường như có chút đỏ ửng. Lần đầu tiên Đường Tiểu Mễ nhìn thấy Phó Thụy Dương đỏ mặt, không biết vì sao a, Phó Thụy Dương nói như vậy nàng liên tin, không hề có lý do. Không phải nàng không nghĩ tới việc chạy trốn, nàng xác định mình đã không còn tình cảm với Lâm Dương, lại rất khẳng định Phó Thụy Dương sẽ mang tới cho nàng hạnh phúc, vui vẻ là chân thật, lúc nhìn hẳn và cô gái khác ở cùng nhau, nàng cảm thấy chua xót, uất ức, không nhìn thấy hẳn, nàng cũng rất nhớ hẳn.

Nàng thích được hẳn ôm trong ngực, thích hẳn quan tâm đến nàng, thích lông mày rậm của hẳn, thích hẳn môi mỏng kêu gọi, thích hẳn bá đạo ôm nàng rồi dịu dàng hôn. Đưa ngón trỏ ra, chỉ chỉ vào trên khuôn

mặt đỏ bừng của Phó Thụy Dương, Đường Tiểu Mễ dịu dàng cười, lúc này trong lòng Phó Thụy Dương vô cùng khó chịu, quay đầu đi không để ý tới Đường Tiểu Mễ. Nàng nhón chân lên, Đường Tiểu Mễ nhẹ nhàng hôn lên mặt hắn, nhìn vào ánh mắt vui mừng của Phó Thụy Dương, có chút xấu hổ, nhưng không lẩn tránh: “Em cũng nghĩ là nên thử một chút”.

Yêu cũng cần có dũng khí, giờ phút này, Đường Tiểu Mễ rất muốn làm một chút gì đó, nàng sợ một lần nữa phải mất đi người nàng thương yêu, nàng sợ mất hẳn. Chưa yêu, làm sao biết là không thể.

Lần này Phó Thụy Dương không kịp phản ứng, sững sốt một hồi lâu, kích động, tay chân cũng không biết đặt nơi nào, dứt khoát ôm lấy Đường Tiểu Mễ, bước vào trong phòng.

Hai người đã lẫn quẩn trong một vòng tròn, nhớ lại những ngọt ngào và đau khổ rất rõ ràng, đã nhiều lần không nhìn thấy con đường phía trước mặt, không còn khóc nữa, vết thương xóa nhòa, dường như trên môi hắn nở nụ cười, nhưng nàng không thể hiểu thấu được lòng hắn.

Em không muốn khóc nữa

Không nhìn thấy phong cảnh,

Chỉ muốn đi vào trong giấc mơ để được nhìn thấy anh.

Em không muốn khóc nữa,

Xóa đi vết thương,

Dường như trên môi anh nở nụ cười,

Không thể hiểu thấu được lòng anh.

Em không muốn khóc,

Không nhìn thấy phong cảnh,

Chỉ muốn đi vào trong giấc mơ để được nhìn thấy anh.

vã mồ hôi, khả năng thơ văn của ta rất ..tệ, dịch đoạn này ta oái. đêm nay cố gắng 3 chương.

78. Chương 14 : Quyển 6

Số chương: 14 3 phiên ngoại (mỗi chương khoảng 11- 16 phần)

Tất cả mọi người đều nhìn ra hai người không giống lúc xưa, lúc mới đính hôn, cũng không thấy hai người nói với nhau nhiều, nhưng gần đây không biết tại sao, hai người luôn cùng một chỗ rất hạnh phúc. Chu Văn Bản đã lâu không hẹn Phó Thụy Dương rồi, thỉnh thoảng đi ra ngoài, bên cạnh nhất định là có Đường Tiểu Mễ, bọn họ biết, đoán chừng lần này chị dâu thật sự là ngồi vào chỗ của mình rồi, tự nhiên sinh ra lòng kính ngưỡng, có thể thu phục Phó gia đại thiếu, tuyệt đối không phải là người bình thường.

Cậu đã thấy Phó gia đại thiếu nói chuyện nhỏ nhẹ với một cô gái bao giờ chưa? cậu thấy Phó gia đại thiếu phí hết tâm tư để làm cho một cô gái vui vẻ lúc nào chưa? Về mặt hắn dịu dàng không phải là giả bộ.

Có lần đám người này bỗng nhiên muốn đi đến nhà chị dâu ăn tiệc, người tới không ít, nếu nấu ăn sợ là không đủ, để thuận tiện, Đường Tiểu Mễ liền chuẩn bị sẵn nguyên liệu, dứt khoát nấu lẩu và chuẩn bị một chút món rỗng. Dù vậy, một mình trong phòng bếp, bận bịu đến trưa, mọi người ăn cực kỳ vui vẻ, khen tài nghệ nấu ăn của chị dâu rất tốt, nồi lẩu rất thơm, Đường Tiểu Mễ ngồi bên cạnh Phó Thụy Dương, lau lau mồ hôi trên trán, hài lòng nhìn bọn họ ăn ngấu ăn nghiến, nhưng nàng không có khẩu vị ăn món gì, lần này làm cho Phó Thụy Dương đau lòng.

Mọi người còn ăn chưa đã thèm, hân nể giận đứng dậy, một đám người không hiểu chuyện gì liền bị đuổi ra khỏi cửa, Phó Thụy Dương đứng ở trước cửa lớn: “Cút, cút, cút! Bọn các người lần sau trở lại ăn chực thì tự mình chuẩn bị lấy, chớ phiền Tiểu Mễ nhà chúng ta!”

Một đám người đứng ở ngoài cửa lớn, sờ sờ bụng, còn chưa ăn no mà, không khỏi oán thăm: không phải chính anh cả ngày khoe khoang Tiểu Mễ nhà anh nấu ăn ngon sao? Bây giờ lại đau lòng, nổi giận với chúng ta làm gì?

Đường Tiểu Mễ nhìn Phó Thụy Dương lại bắt đầu cúi kính, một bữa cơm vui vẻ bị quấy rối, nàng trừng mắt nhìn hắn, cũng không thèm nói lời nào. Phó Thụy Dương vừa nhìn thấy, cái này còn phải nói? xoa bóp bả vai Đường Tiểu Mễ: “Đám nhóc này dám xem em là người giúp việc để sai bảo, bây giờ mà không nói bọn họ, sau này không biết còn sai bảo em nữa đấy”.

Mọi người lắc đầu liên tục, Phó Thụy Dương vẽ mặt chân chó, không phải bọn họ trông thấy một lần, hai lần, ai dám xem Đường Tiểu Mễ là người giúp việc để sai bảo chứ? Đuổi đám người kia ra về, Đường Tiểu Mễ nhìn thức ăn lộn xộn đầy bàn, lại phải dọn dẹp sạch sẽ, Phó Thụy Dương hối hận xanh ruột. Gạo ở một bên ngoắt ngoắt cái đuôi, mắt to đen vụt sáng nhìn hai người này.

Phó Thụy Dương thăm nghĩ, sớm biết thế này phải để cho đám người kia giúp một tay dọn dẹp, lần sau thế nào cũng không thể cho bọn họ tới nữa, tại sao phải muốn Tiểu Mễ chúng ta vất vả phục vụ bọn họ ăn, xong rồi còn phải vất vả dọn dẹp sạch sẽ? Từ đó về sau, Phó Thụy Dương quả thật không chịu cho đám người kia tới đây ăn uống nữa, Đường Tiểu Mễ hết cách với hắn, nàng cũng rất hưởng thụ cảm giác được hắn nâng trong lòng bàn tay như vậy.

Đối với chuyện hai người Phó Thụy Dương và Đường Tiểu Mễ hạnh phúc, người hai nhà phản ứng khác nhau, Phó gia tự nhiên vui mừng nhiều nhất, dù sao ngày trước Phó Thụy Dương ăn chơi phóng đãng không ít, sau khi đính hôn với Đường Tiểu Mễ, cũng không trông cậy hắn có thể sửa đổi tính tình, ngược lại thật không nghĩ, hai người phát triển rất nhanh, Phó gia dĩ nhiên vui khi việc thành công, đặc biệt là Triệu Tử Quân, bà ta suy nghĩ có phải nên cho Đường Tiểu Mễ tắm bồ rồi hay không, nếu không, trong tương lai làm sao sinh em bé tốt?

Đường, Dương hai nhà phần lớn là đủ kiểu cảm nhận, đặc biệt là Ba anh em Dương gia, vốn muốn tìm cơ hội hủy bỏ chuyện đính hôn này, nhưng từng ngày trôi qua, bọn họ chưa bao giờ thấy Tiểu Mễ vui vẻ như vậy, trong lòng dường như vô cùng khó chịu, lúc hai người không tốt thì lo lắng Phó Thụy Dương sẽ phụ bỏ Tiểu Mễ, bây giờ Phó Thụy Dương tốt với Tiểu Mễ, bọn họ lại đau lòng, bảo bối của bọn họ rất cuộc cũng trưởng thành, muốn cùng người đàn ông khác trải qua cả đời rồi.

Đường Kiềm nằm trên ghế thái sư trong sân, trên người đang đắp một cái chăn mỏng, hai người Đường Ái Quốc, Đường Kiến Quân đứng bên cạnh một mực cung kính.

“Sắp xếp một chút, ta phải gặp thẳng bé Thụy Dương kia”. Sắc mặt Đường Kiềm suy sụp rất rõ ràng, giọng nói khàn khàn.

“Ba”. Hai anh em liếc mắt nhìn nhau, lo lắng nhìn Đường Kiềm, bệnh này kéo dài, biết là không trị hết nên nhất định không chịu đi bệnh viện, kiên trì ở lại nhà nhưng sắc mặt mỗi ngày một kém, có thể không làm cho người ta lo lắng sao?

“Ba, chuyện bọn nhỏ, người cũng đừng quan tâm, hay là người đi bệnh viện. . . . .” Đường Ái Quốc muốn nói lại thôi, ông cụ bướng bỉnh, không phải một ngày, hay hai ngày đâu.

Đường Kiềm tức giận nói: “Ta đây còn chưa chết!” Quay đầu đi không nhìn Đường Ái Quốc, tay chỉ Đường Kiến Quân run run: “Con cho rằng con và lão Nhị Dương gia làm những chuyện kia thì ta không hay biết sao?”

oa, oa, oa đây là một đại bí mật, sau khi bị khám phá thì 2 nhân vật chính lao đao

79. Chương 15 : Quyển 6

Đường Kiến Quân cúi đầu không nói lời nào, biết tin cha mắc bệnh, trong lòng hẳn cảm nhận thế nào? Từ nhỏ hẳn không trầm ổn như đại ca, hẳn phản nghịch, hung hăng càng quấy nhưng trong lòng hẳn, cha chính là trời, cha tựa như núi cao, cha là thần tượng của hẳn, là trụ cột của cuộc đời hẳn.

Đường Kiếm là quân nhân, đối với đứa con nhỏ phản nghịch, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, bảo hẳn đi học thì hẳn đòi đi bộ đội, cho hẳn đi bộ đội thì hẳn đòi xuất ngũ để làm buôn bán, bảo hẳn kết hôn thì hẳn cố tình oanh oanh yển yển cũng không có ý định kết hôn.

Hai anh em Đường gia tình cảm tuy tốt nhưng Đường Kiến Quân vẫn không thích dáng vẻ ần ần của đại ca, đại ca không thích đi học nhưng vì cha yêu cầu, hẳn học xong thạc sĩ bác sĩ, theo ý của cha đi làm ở Bộ Ngoại Giao, năm đó đại ca có yêu một cô gái nhưng vì nghe theo cha, lựa chọn kết thân với Dương gia, cuối cùng chia tay bi thảm, lúc ấy vì giấu giếm Tiểu Mễ còn đang đi học tiểu học, hai người đồng sàng dị mộng hết năm năm. Nếu không phải biết cha chịu đựng bệnh ung thư gan, hẳn nhất định thay Tiểu Mễ từ chối việc chỉ hôn quái lạ này, hẳn vặn hỏi đại ca: “Anh phải bắt Tiểu Mễ đi lại con đường cũ của anh sao?”

Lúc ấy Đại ca nói như thế nào? Đường Kiến Quân mắt híp một cái, vẻ mặt đại ca khổ sở: “Ba bị ung thư gan, mẹ nói cho anh biết, phải làm theo ý của người thôi”.

Ông lão có tinh thần quắc thước mắc phải tuyệt chứng? Đường Kiến Quân không tin, mỗi lần hẳn và cha xảy ra tranh chấp, hẳn vẫn cảm thấy, trong lòng của cha, đại ca mới là đứa con lý tưởng, cái vả, phản nghịch là cách thức hẳn yêu cha, chỉ có như vậy, hẳn mới có thể cảm nhận được cha quan tâm hẳn.

Buổi sáng hôm đó hẳn đứng xa xa thấy cha ngồi trên cái ghế gỗ trong sân nhìn mẹ, hai người mang khăn quàng cổ và cái mũ bằng len, hẳn biết, đó là Tiểu Mễ tự tay đan. Nhìn cha như vậy, hẳn bỗng nhiên phát hiện cha đã già rồi, nếp nhăn trên mặt từng đường, từng đường, hốc mắt có chút trũng sâu, lần đầu tiên cảm thấy mất mình ước ướn. Lúc hẳn chăm sóc Tiểu Mễ, chưa từng có một khắc nào hối hận như bây giờ, nếu hẳn sớm nghe lời của cha, hiện tại Tiểu Mễ đã có em trai hoặc em gái, cha cũng không cô độc như vậy.

Khi Tiểu Mễ tìm hẳn, hẳn nghĩ tới cha, hẳn nghĩ, có lẽ nên cưới một người vợ nhân lúc cha còn sống, phải tìm một người vợ thôi.

Lúc Tiểu Mễ đính hôn, hẳn đau lòng, nếu không phải vì hẳn, có lẽ Tiểu Mễ đã không phải gánh chịu tương lai của Đường gia. Cha đã già, thời gian không còn nhiều, nhưng Tiểu Mễ, hẳn không thể để cho nàng đi theo con đường cũ của đại ca, hẳn muốn để cho nàng hạnh phúc, cho dù hạnh phúc này được xây dựng trong giả tạo.

Tiểu Mễ chính là điều mà cha hẳn bận lòng duy nhất, hẳn nhất định làm, nhân lúc cha còn sống phải nhìn thấy Tiểu Mễ hạnh phúc, Đường Kiến Quân tự nói với mình như vậy.

Đôi mắt lửa giận của Đường Kiếm, Đường Kiến Quân yên lặng thừa nhận, không giải thích, hẳn cảm thấy may mắn, may mắn cha còn có thể nổi giận với hẳn như vậy, có lẽ, có lẽ có kỳ tích xảy ra.

“Ái Quốc”. Nhìn thấy đứa con nhỏ lại bắt đầu rối rắm, Đường Kiếm tức giận, “Tìm người, giám sát chuyện của hẳn”.

Lại trợn mắt nhìn Đường Kiến Quân: “Ta xem con làm thế nào lật trời! lão Nhị Dương gia thế nào lại đi theo con làm chuyện rối rắm!”

Đường Kiếm lại bắt đầu ho kịch liệt, Đường Ái Quốc vội vàng tiến lên vịn Đường Kiếm, sau đó hung hăng trừng mắt liếc Đường Kiến Quân, vỗ nhẹ sau lưng của Đường Kiếm: “Ba, người đừng nổi giận, Kiến Quân cũng vì muốn tốt cho Tiểu Mễ thôi”.

“Con cũng hồ đồ theo!” Đường Kiếm buồn bực nói: “Đây là con gái của con!”

“Ba, Thụy Dương đối với Tiểu Mễ rất tốt, người đừng tức giận”. Đường Kiến Quân tay nắm chặt lại thả lỏng, cuối cùng thỏa hiệp, nhìn cha mỗi một ngày già yếu, tinh thần không còn như trước, nghĩ đến phải mất cha, trong lòng không nhận được khổ sở.

Đường như bình tĩnh một chút, Đường Kiềm nhắm hai mắt nói: “Ta phải thấy Thụy Dương giải quyết, lão Nhị à, lòng hiếu thảo của con, ta hiểu nhưng con không nghĩ tới, ngày nào đó Tiểu Mễ biết được, nó sẽ oán giận những kẻ làm trưởng bối như chúng ta, kẻ làm ông nội như ta đây cũng không thể thay nó làm gì nữa rồi, nhưng con làm Chú còn giúp đỡ nhiều hơn”.

Đường Kiến Quân hai mắt chua xót, vai khẽ run, “Lão Nhị”, khi còn bé cha vẫn kêu hần như vậy, đã bao nhiêu năm rồi hần không nghe cha kêu nhũ danh của hần?

80. Chương 16 : Quyển 6

Đường Kiến Quân siết chặt nắm tay, hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Ba, người yên tâm, nếu Thụy Dương có lòng khác, làm tổn thương Tiểu Mễ, con sẽ không bỏ qua cho hần”.

“Lão Nhị, con hồ đồ!”. Đường Kiềm chậm rãi đứng dậy, Đường Ái Quốc vội vàng tiến lên đỡ, Đường Kiềm khoát khoát tay, “Có Bác Phó dạy bảo, hần cũng sẽ không đi quá giới hạn, nhưng lão Nhị à, con và hần làm giao dịch với nhau, thật sự tốt cho Tiểu Mễ sao? Thật hồ đồ!”

Đường Kiềm đưa tay ra sau đầu Đường Kiến Quân vỗ mạnh. Đường Kiến Quân không trốn tránh chịu bị đánh lần này, từ trước đến giờ hần chỉ nhìn kết quả, không quan trọng quá trình, cho dù làm sai, nhưng vì cha, vì Tiểu Mễ, nếu Thụy Dương phụ bỏ Tiểu Mễ, vậy cũng đừng trách hần không nể tình.

Hai anh em người nhìn mẹ đỡ Đường Kiềm chậm rãi đi vào nhà, trong lòng khổ sở không dứt. Bọn họ, một người gần như cả đời không cãi lời của Đường Kiềm, nguyện ý làm cho Đường Kiềm vui vẻ trong cuộc sống; một người gần như vẫn chống đối Đường Kiềm.

Hôm nay thấy Đường Kiềm ngày càng già yếu, thân thể mỗi ngày không còn khỏe nữa, trong lòng đủ loại cảm giác, khổ sở khó nhịn.

Khi Đường Kiến Quân và Dương Ái Dân cùng nhau xuất hiện tại phòng làm việc của mình, Phó Thụy Dương cũng không nghĩ gì, chẳng qua, so với dự liệu của hần, sớm hơn vài ngày. Ba người ngồi trên ghế sa lon, không khí có chút quý dị, nhất là Đường Kiến Quân, miệng ngậm điều thuốc nửa ngày không có động tĩnh, cho đến khi tàn thuốc lá rơi trên ống quần mới có phản ứng, bắn đi tàn thuốc lá, nhúu mày, có chút tìm tòi nghiến cứu nhìn Phó Thụy Dương.

“Còn nhớ rõ ước định của chúng ta chứ?” Trong mắt Dương Ái Dân thoáng qua một tia bén nhọn, chăm chú nhìn chằm chằm Phó Thụy Dương.

“Dĩ nhiên”. Phó Thụy Dương mỉm cười, cố ý coi thường ánh mắt phức tạp của hai người trước mặt.

“Ông cụ muốn tìm cậu nói chuyện một chút” Đường Kiến Quân có chút buông lỏng, tựa người vào trên ghế sa lon, day day thái dương huyệt, “Ta mặc kệ cậu là thật hay giả, trong hoàn cảnh này, không cần ta dạy phải làm thế nào chứ?”

Ánh mắt của Phó Thụy Dương chớp một cái, dập tắt điều thuốc trong tay, trầm giọng nói: “Mặc kệ các người tin, hay không tin, đối với Tiểu Mễ, con sẽ không buông tay”.

Ánh mắt ba người giao nhau, Phó Thụy Dương cũng không tránh né, một hồi lâu, Đường Kiến Quân và Dương Ái Dân liếc mắt nhìn nhau, Dương Ái Dân chấp tay sau lưng đứng dậy, đi tới bên cửa sổ: “Phó Thụy Dương, chúng ta theo như ước định trả tốt đường cho cậu, Sơ Nhất sẽ đến đây hợp tác, Kiến Quân cũng sẽ sắp xếp người tới đây. Nhưng ...” Dương Ái Dân xoay người nhìn chằm chằm Phó Thụy Dương: “Đối với Tiểu Mễ, xem như cậu diễn trò cũng phải diễn cho tốt cho chúng ta!”

“Hiện tại không tệ” Đường Kiến Quân hừ lạnh một tiếng.

Mí mắt Phó Thụy Dương khẽ nháy lên, nhớ lại trước một ngày đính hôn với Tiểu Mễ, Đường Kiến Quân và Dương Ái Dân tìm đến hần, khi đó hần nghĩ nếu có hai nhà Đường, Dương có thể giúp sự nghiệp của hần, nếu như hần biết trước có ngày hôm nay, tuyệt đối sẽ không đồng ý ước định này.

Đường, Dương là hai nhà chính trị, nâng đỡ việc làm ăn của hần để đổi lấy cả đời hần chỉ có một mình Đường Tiểu Mễ.

Bây giờ hẳn thật sự yêu Tiểu Mễ, yêu đến nỗi không đồng ý buông tay, nhưng chuyện ước định ngày trước, nếu có một ngày Tiểu Mễ phát hiện, sẽ hận hẳn không? Nghĩ đến ngày nào đó, Tiểu Mễ sẽ kiên quyết rời xa hẳn, hẳn không khỏi cảm giác hít thở không thông, chân mày nhíu lại thật sâu, bàn tay vô thức nắm lại, đến hôm nay, mấy phần là trò chơi? mấy phần là lợi ích? Phó Thụy Dương có thể khẳng định, dù cho Tiểu Mễ phát hiện ra chân tướng, hẳn cũng sẽ không buông nàng ra.

“Phó tổng, Đường tiểu thư tới”. Thư ký khẽ khom người chào và nói với Phó Thụy Dương.

Ba người nhìn nhau, đều khôi phục bình tĩnh, Phó Thụy Dương gật đầu một cái: “Để cho nàng vào”.

Mấy ngày nay Đường Tiểu Mễ vẫn không cắt tóc, mái tóc ngắn vụn vặt đã che kín nửa tai, trên vai vác một chiếc balo xông tới, có lẽ đã đi một ngày đường, khẽ thở hổn hển, sắc mặt ửng hồng, trong tay ôm một con mèo lông xù màu trắng, đi theo đằng sau rõ ràng là Gạo đang le lưỡi thở.

81. Chương 1 : Quyển 7

“Cậu hai, Chú hai, các người thế nào ở tại phòng Thụy Dương?” Đường Tiểu Mễ hào hứng chạy tới, nhìn thấy hai người Đường Kiến Quân và Dương Ái Dân, không đợi hai người trả lời, Đường Tiểu Mễ cúi đầu ôm Gạo nói: “Gạo, đó là ông cậu hai”, ngón tay chỉ Dương Ái Dân, Gạo phối hợp sửa gâu gâu. Lại chỉ chỉ Đường Kiến Quân: “Gạo, đây là ông chú hai”. Gạo lại phối hợp sửa gâu gâu.

Đường Tiểu Mễ đắc ý nhìn hai người Dương Ái Dân và Đường Kiến Quân, nàng huấn luyện Gạo thật lâu mới phối hợp ăn ý. Phó Thụy Dương ở một bên nhìn bộ dạng Đường Tiểu Mễ phô trương, không khỏi khẽ mỉm cười, chuyện huấn luyện Gạo, hẳn chịu không ít đau khổ.

Đường Kiến Quân và Dương Ái Dân liếc mắt nhìn nhau, cùng có cảm giác đầu đầy vạch đen, Đường Kiến Quân mất tự nhiên ho khan một cái, chỉ chỉ con vật màu trắng nằm trong ngực Đường Tiểu Mễ, dõng dạc nói: “Tiểu Mễ, cháu ôm cái gì trong tay?”

Đường như vừa nhớ đến, ánh mắt Đường Tiểu Mễ sáng lên, đi tới trước mặt Phó Thụy Dương, khẽ cắn môi dưới, cười đắc ý, đưa một con vật lông xù trong tay đến trước mặt Phó Thụy Dương: “Thụy Dương, anh xem đây là con gì?”

Mọi người nhìn chằm chằm con vật trong tay Đường Tiểu Mễ, so với Gạo, nó còn nhỏ hơn một chút, bộ lông màu trắng, chân ngắn, đôi mắt màu hổ phách như ánh lưu ly nhìn mọi người, ngáp một cái, cái lưỡi màu hồng liếm liếm lỗ mũi, đầu rụt lại.

“Mèo Singapore?” Phó Thụy Dương hỏi, con vật bé xíu, cái đầu tròn trịa, lỗ tai thật to, vừa nhìn là biết mèo Singapore, loại mèo nhỏ nhất trên thế giới. Đường Tiểu Mễ gật đầu một cái, con mèo này nàng đã nói Lâm Vĩ Ba tìm thật lâu, mới tìm được loại lông màu trắng.

“Thụy Dương, thật là trùng hợp a, nó cũng gọi là Thụy Dương”. Nói xong nhìn Phó Thụy Dương cười tự nhiên, đôi mắt cong cong rực sáng, lộ ra tia giả hoạt. Phó Thụy Dương cũng không giận, từ trên bàn trà rút ra một cái khăn giấy, nhẹ nhàng lau lớp mồ hôi mịn trên trán Tiểu Mễ, “Chạy vội vã như vậy làm gì?” Lườm con mèo trên tay Đường Tiểu Mễ một cái, lạnh nhạt nói: “Cũng gọi là Thụy Dương, sau này gọi sai thì làm thế nào?”

“Nó gọi là Con mèo Thụy Dương, anh tên là Thụy Dương, sẽ không nhầm lẫn”. Đường Tiểu Mễ lắc đầu một cái, khom lưng đem con mèo nhẹ nhàng thả xuống đất, một mèo, một con chó nhìn nhau. Đường Kiến Quân đứng lên nói: “Tiểu Mễ, có thời gian cùng Thụy Dương trở về gặp ông nội một chút, ông nội rất nhớ cháu”.

Đường Tiểu Mễ lè lưỡi xin lỗi, sau tết Nguyên tiêu, nàng rất ít về nhà gặp ông nội, hơn nữa sau khi yêu Phó Thụy Dương, cũng có cảm giác thời gian mỗi ngày quá ngắn, bây giờ nghĩ lại, dường như nàng rất ít trở về.

“Ở lại đây hai ngày nữa trở về cũng được, thế nào, Tiểu Mễ chúng ta có Thụy Dương rồi cũng không còn cần ông nội?” Đường Kiến Quân mỉm cười trêu ghẹo nói.

“Chú Hai”. Đường Tiểu Mễ gắt giọng: “Hai ngày nữa cháu sẽ trở về”.

Đường Kiến Quân gật đầu một cái, Dương Ái Dân cũng đứng dậy theo, xoa xoa tóc Tiểu Mễ: “Tiểu Mễ, có thời gian cũng phải đi xem xem ông ngoại cháu, sau khi lấy chồng cũng quên rồi phải không?”

Len lén liếc Phó Thụy Dương, trên mặt hắn đang cười khê, nàng khê cúi đầu, nhún vai một cái: “Sẽ không nha, cháu cũng vậy rất nhớ ông ngoại”.

“Được rồi, chúng ta đi”. Đường Kiến Quân lạnh nhạt nói, ý vị sâu xa nhìn Phó Thụy Dương một cái, về mặt Phó Thụy Dương vẫn bình thường, bộ dạng không chút nào để ý.

Đường Tiểu Mễ cụp mắt xin lỗi, không phát hiện cơn sóng mãnh liệt trong mắt ba người bọn họ.

Chờ hai người đi rồi, Phó Thụy Dương nhìn Gạo và con mèo cùng tên với hắn trên đất, Tiểu Mễ đang ngồi xổm trên mặt đất trêu chọc hai con vật, trong lòng hắn dâng lên một luồng hơi nóng. Đường Tiểu Mễ ngẩng đầu nhìn Phó Thụy Dương một chút: “Lại phát chứng gì đây?”

Kéo người đang ngồi xổm trên mặt đất lên, mũi chân vươn ra, hai con vật nhỏ bị đá sang một bên, đem Tiểu Mễ ôm vào trong ngực, cầm đặt ở trên tóc của nàng cọ cọ, lẩm bẩm nói: “Tiểu Mễ, sau này mặc kệ xảy ra chuyện gì, tin tưởng anh có được không?”

Đường Tiểu Mễ vùi trong ngực hắn, nhất thời có chút không hiểu, ngẩng đầu lên nhìn hắn, về mặt Phó Thụy Dương đã bình thường, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng: “Buổi tối chúng ta đi Nhà lớn gặp ông nội có được hay không?”

Ngoan ngoãn gật đầu, suy nghĩ một chút lại úp mặt vào ngực Phó Thụy Dương: “Tốt, về sau mặc kệ xảy ra chuyện gì, em đều tin tưởng anh”.

Phó Thụy Dương thoáng sửng sốt, khóe miệng nở nụ cười ôn nhu, ngón tay vuốt vuốt mái tóc ngắn của Tiểu Mễ, ánh mắt có chút bay xa: Tiểu Mễ, nếu quả thật có ngày đó, anh sẽ không buông tay, hãy nắm chặt tay của anh.

82. Chương 2 : Quyển 7

Lúc Đường Tiểu Mễ về đến nhà lớn thì hoảng sợ, người trước mặt là ông nội sao? Tóc bạc trắng, trước kia không có nhiều như vậy. Cặp mắt thật trùng sâu, hắn là chưa bao giờ hiền hòa mỉm cười nhìn nàng như vậy, hấp hút mũi, Đường Tiểu Mễ đau xót: “Ông nội, thân thể người không thoải mái sao?”

Đường Kiềm ngồi trên ghế sa lon, vỗ nhẹ lên gương mặt Tiểu Mễ: “Hai ngày nay bị bệnh cảm lạnh, già rồi, không còn dùng được lâu”.

Khoác cánh tay Đường Kiềm, bóp bóp trên bả vai lão: “Ông nội còn rất trẻ đấy”.

Một già một trẻ cười nói vui vẻ, sau khi ăn xong bữa tối, Đường Kiềm vỗ vỗ mu bàn tay Tiểu Mễ, “Tiểu Mễ, đợi lát nữa cho ông nội mượn Thụy Dương một chút, thế nào?”

Đường Tiểu Mễ mặt đỏ lên, buông cánh tay Đường Kiềm ra, len lén liếc nhìn Phó Thụy Dương, gật đầu lung tung, mọi người thấy dáng vẻ của nàng cũng không nhìn được bật cười, đã thật lâu bọn họ chưa từng thấy bộ dạng xấu hổ của Đường Tiểu Mễ, thẳng nhóc Phó Thụy Dương này, thật khiến cho Tiểu Mễ để ý. Thư phòng này, Phó Thụy Dương lần đầu tiên đi vào, ánh mắt nhanh chóng quét xung quanh một vòng, Đường Kiềm cũng không thúc giục, im lặng ngồi trên ghế, một tay chống gậy.

“Cháu cảm thấy Tiểu Mễ nhà chúng ta thế nào?” Giọng nói Đường Kiềm có chút trầm thấp, hơi khàn khàn. Phó Thụy Dương suy nghĩ một chút, giống như nhìn thấy Đường Tiểu Mễ chu đôi môi đỏ mọng, chớp mũi nhăn lại, con ngươi mọng nước nhìn hắn, về mặt hắn trở nên ôn nhu không hay biết, Tiểu Mễ như thế nào sao? Trong đầu hắn dường như không nghĩ ra từ nào.

Nàng rất tốt, tốt bao nhiêu? Phó Thụy Dương không nói ra lời. Giống như trong lòng hắn, một cái nhấc tay, nhấc chân của Tiểu Mễ cũng làm cho hắn không dời mắt được, lúc nàng tức giận về mặt hơi lạnh lùng; lúc nàng uất ức đôi mắt hồng hồng, con ngươi màu đen có hơi ngấn nước, khê cắn môi, cổ không để cho nước mắt chảy xuống; lúc nàng vui vẻ, đôi mắt sáng trong suốt, cong cong tuyệt đẹp.

Đường như không ngại Phó Thụy Dương trầm mặc, Đường Kiếm lại nhàn nhạt hỏi “Cháu thích Tiểu Mễ sao?”

Lần này không im lặng nữa, gần như hấn bật thốt lên: “Thích”.

Đường Kiếm nhẹ nhàng gật đầu, hiển nhiên đối với câu trả lời này rất hài lòng: “Biết tại sao ta lại gấp gáp bảo Tiểu Mễ lập gia đình không?”

Phó Thụy Dương lắc đầu, hẳn thật sự đã nghĩ tới vấn đề này, Phó Long Bưu cũng chưa từng nói cho hẳn nguyên nhân gì, chẳng qua chỉ nói cho hẳn biết, Tiểu Mễ không đơn giản như trong tưởng tượng của hẳn.

“Thụy Dương”. Đường Kiếm nhìn Phó Thụy Dương: “Ta không còn sống được bao lâu nữa, ta có thể yên tâm giao Tiểu Mễ cho cháu không?”

Phó Thụy Dương âm thầm kinh hãi, khóe mắt hơi nhảy lên, hẳn đã suy nghĩ rất nhiều, vẫn không nghĩ tới điều này, ông lão trước mặt này không phải là vị tướng năm đó phong vân một cõi đánh giặc sao, chẳng qua bây giờ chỉ là một ông lão tuổi đã xuê chiều, ánh mắt tràn đầy mong đợi nhìn hẳn, hỏi: Ta có thể yên tâm giao Tiểu Mễ cho cháu không?

Giống như bị mê hoặc, Phó Thụy Dương theo bản năng gật đầu một cái, đôi mắt đục đục kia khê lộ ra mong đợi, hẳn không cách nào cự tuyệt, cũng không muốn cự tuyệt, nếu như Tiểu Mễ là trách nhiệm thì hẳn cũng vui vẻ nhận lấy trách nhiệm.

Rốt cuộc, sau khi Đường Kiếm tiến vào thư phòng, đến giờ mới lộ ra vẻ hài lòng mỉm cười: “Ta biết rõ cháu cùng Kiến Quân và Dương lão Nhị có giao dịch” Giọng nói nhẹ nhàng, có chút lãnh đạm, ngắc đầu liếc mắt một cái Phó Thụy Dương: “Vốn sau này cháu là chồng của Tiểu Mễ, điều này cũng là việc nên làm, ta chỉ có một yêu cầu”.

“Người nói”, Phó Thụy Dương khê cúi đầu, Đường Kiếm biết chuyện này, hẳn cũng đã nghĩ đến, chuyện này cuối cùng sợ là có rất nhiều người biết, trừ Tiểu Mễ. Hẳn có chút lo sợ, lúc tất cả mọi người đều biết sự thật, Tiểu Mễ phải làm sao? tạm thời, tạm thời hẳn không có cách nào kháng cự giao dịch này, hẳn cần hai nhà Đường, Dương trợ giúp hẳn nâng cao sự nghiệp một bước, nhưng hẳn cũng không buông bỏ Tiểu Mễ, hẳn không muốn lừa gạt nàng, nhưng cũng không có dũng khí nói cho nàng biết. Nếu như đây là canh bạc, hẳn sợ chính mình thua không dậy nổi.

“Không phải lão già ta khoe khoang, Tiểu Mễ chúng ta là một đứa bé rất đáng yêu”. Thu hồi nụ cười, Đường Kiếm dường như đang nhớ lại, ánh mắt có chút xa xăm, “Cháu gái của ta ương bướng, sau khi Quốc Khánh và Ái Hoa ly hôn, chỉ có một mình nó ở lại Biệt thự Tây đơn, một đứa trẻ mới mười ba, mười bốn tuổi, trông coi tòa biệt thự kia, đó là nơi ta mua lúc đứa con lớn nhất kết hôn để làm tân phòng”.

Thì ra là như vậy, Phó Thụy Dương vẫn tò mò, vì sao Đường gia lại để cho Tiểu Mễ một mình ở ngoài, mười ba, mười bốn sao? Khi đó vừa mới lên trung học đệ nhất cấp, trong ấn tượng nhớ tới một bóng dáng mơ hồ, trái tim hẳn lại mơ hồ có chút đau đau.

“Tiểu Mễ do một tay ta nuôi nấng, qua một thời gian nữa, cháu hãy mang nó ra ngoài dạo dạo”. Đường Kiếm khe khê thở dài, “Sau khi ta đi rồi, sẽ trở về, khi đó Tiểu Mễ sẽ phải giao cho cháu”.

Phó Thụy Dương im lặng không lên tiếng, đôi mày rậm nhíu lại thật chặt, “Tại sao không nói cho Tiểu Mễ biết?”

Trong phòng trầm mặc thật lâu không có tiếng nói, Đường Kiếm không trả lời, Phó Thụy Dương cũng không nói nữa. Có lẽ bọn họ đều nghĩ đến, đem tổn thương để đến giây sau cùng. Ông lão trước mặt hiểu rõ Tiểu Mễ hơn so với bất kỳ ai trong bọn hẳn.

83. Chương 3 : Quyển 7

“Ông nội nói gì với anh?” Đường Tiểu Mễ ngồi kế bên vị trí tài xế, quay sang nhìn Phó Thụy Dương. Một lúc sau nàng mỉm cười, Phó Thụy Dương nắm thật chặt tay lái, im lặng không lên tiếng. Thì ra giữ bí mật cũng là một chuyện khổ sở, hẳn nên làm thế nào để giảm tổn thương đến mức thấp nhất với nàng?

“Thụỵ Dương, em muốn đi Tuyền Lâm làm việc”. Đường Tiểu Mễ nhìn ngoài cửa xe, hôm nay nhìn thấy ông nội, nhớ tới mấy năm nay nàng sống tùy tiện, thích gì làm nấy, ông nội chưa từng yêu cầu nàng điều gì nhưng kể từ lúc ông nội bắt đầu già yếu, không còn cương quyết, sắc bén nữa, ông nội rõ ràng trở nên hiền hòa như vậy, ông nội già thật rồi, nàng cũng nên trưởng thành chứ? Nàng không phải là người khác, nàng là con gái lớn của Đường gia, nàng là cháu gái Đường Kiếm.

“Tốt”. Phó Thụỵ Dương chỉ nhẹ nhàng lên tiếng, nếu nàng đi Tuyền Lâm, với sự thông minh của nàng, sự kiện kia rất dễ dàng bị nàng phát hiện chứ? Nàng sẽ nghĩ sao? Nhưng hắn không thể phản đối, hắn hiểu lòng hiếu thảo của nàng. Trong nhất thời hai người cũng không nói chuyện, đây là lần thứ 2 bọn hắn chính thức ở chung một chỗ, sau lần đầu tiên xuất hiện tẻ ngắt.

Xe nhanh chóng đi về phía trước, ngoài xe đèn đường nhanh chóng lui về phía sau, Đường Tiểu Mễ nhìn hàng cây phía bên ngoài, đèn đường, kiến trúc, lui về phía sau, lui về sau nữa, trong lòng đột nhiên có chút không thực tế.

Phó Thụỵ Dương không xuống xe, chỉ quay cửa kính xe xuống, nhìn Tiểu Mễ vẫy tay, đèn đường chiếu trên thân xe bóng dáng loang lổ. Trong nháy mắt, Đường Tiểu Mễ không thấy rõ nét mặt Phó Thụỵ Dương, trong lòng không khỏi hoảng loạn, vẫy tay lung tung, nhìn hắn quay cửa sổ xe lên, tấm thủy tinh từ từ che kín gương mặt của hắn, màu đỏ đèn xe sáng lên, chiếc cũ kỹ kia càng đi càng xa, cuối cùng, biến mất không thấy gì nữa.

Ngây người một lúc, xa xa truyền đến tiếng chạy bộ dồn dập, tòa Biệt thự Tây đơn nơi này là vùng giải phóng cũ, vẫn tương đối an tĩnh, một bóng dáng mảnh khảnh hướng nàng chạy tới, không đợi Đường Tiểu Mễ phản ứng kịp, một phát bắt được cánh tay của nàng, trốn được phía sau nàng: “Tiểu . . . . . Tiểu thư, cứu tôi”.

Giọng nói rất ngọt ngào, đây là cảm giác đầu tiên của Đường Tiểu Mễ. Còn chưa thấy rõ dáng vẻ cô gái này, hai người đàn ông vạm vỡ lại chạy đến trước mắt, dưới ánh đèn lơ mờ, Đường Tiểu Mễ chỉ có thể nhìn thấy trên người bọn họ sáng bóng dữ tợn, đôi mày thanh tú nhíu lên, hôm nay mặc dù thời tiết tháng tư không lạnh, nhưng không đến nỗi mặc áo sát nách chạy bên ngoài.

Cô gái sau lưng nắm thật chặt cánh tay của nàng, không dám làm một cử động nhỏ nào. Trong lỗ tai dường như bị mất thính giác tạm thời, chỉ thấy hai người kia thở hổn hển, hình như có nước miếng chảy ra, Đường Tiểu Mễ buồn nôn, quay đầu đi chỗ khác, hất tay ra cô gái kia, cũng không quay đầu lại, xoay người hướng cổng nhà mình đi tới. Người phía sau hình như sững sốt một chút bởi vì Đường Tiểu Mễ để mặc âm thanh kia.

“Tiểu thư, giúp tôi một chút thôi”. Giọng nói dễ nghe, như cầu xin, có vẻ mềm mại đáng yêu.

Hai người đàn ông vạm vỡ dường như phản ứng kịp, rống to: “Để cho chạy cô sao, thiếu nợ thì phải trả tiền!” Đưa tay muốn bắt lấy cô gái kia, Cô gái này lại hướng về phía Đường Tiểu Mễ chạy tới, vẫn cầm lấy cánh tay nàng trốn ra phía sau nàng.

Đường Tiểu Mễ lúc này mới nhìn rõ dáng vẻ cô gái này, rất đẹp, tóc dài xõa vai, mặc chiếc áo len cũ, đứng bên cạnh Đường Tiểu Mễ, dường như có chút xinh xắn, lanh lợi, cao khoảng 1m 60, những thứ trên cũng không che giấu được dung mạo xinh đẹp của nàng, tuổi chắc cũng trạc cỡ Tiểu Mễ, đôi mắt hạnh trong đêm tối có vẻ rất mê người, sống mũi thật cao, đôi môi hoàn mỹ. Sợi tóc xẹt qua khuôn mặt Đường Tiểu Mễ, lưu lại một mùi thơm quen thuộc.

Trong nháy mắt hai người đàn ông đã đi tới bên cạnh Đường Tiểu Mễ, một đôi mắt ti hí, dữ tợn, cổ tình bày ra bộ dáng hung hãn, với tình hình này, nếu là người bình thường phải rất sợ hoặc rất lo lắng, nhưng Đường Tiểu Mễ cổ tình cười.

Hai người đàn ông hình như có chút lo lắng: “Cô...cô cười cái gì?”

Liếc mắt nhìn cô gái phía sau lưng một cái: “Cô nợ tiền của hắn?” cô gái kia nhìn Đường Tiểu Mễ, ngoắc ngón đầu, ánh mắt mắt tự nhiên liếc về phía hai người đàn ông này.

Hai người đàn ông này đột nhiên vươn tay bắt lấy Đường Tiểu Mễ, làm như muốn cướp túi đeo trên lưng của nàng, Đường Tiểu Mễ nhanh nhẹn lui về phía sau một bước, thu lại nụ cười, hỏi “Bao nhiêu tiền?”

Không chờ bọn họ trả lời, cô gái kia kinh sợ nói: “Bọn họ cho vay nặng lãi, tôi nợ hẳn hai vạn”. Đường như là lời giải thích, giọng nói đột nhiên hơi lớn, “Vốn không phải nhiều như vậy, bọn họ lãi mẹ đẻ lãi con”.

Đường Tiểu Mễ nhẹ nhàng gạt đầu, nhìn hai người đàn ông này, rồi nhìn cô gái kia nói: “Giúp thế nào? Báo cảnh sát sao?” Làm bộ, móc điện thoại di động ra.

84. Chương 4 : Quyển 7

“Không cần báo cảnh sát”. Cô gái kia nắm tay Đường Tiểu Mễ, trong mắt hơi ngấn nước, nhìn ánh mắt nghi ngờ của nàng, nhỏ giọng nói: “Tôi đi đánh bạc, mới vay tiền bọn họ”.

Đường Tiểu Mễ im lặng không lên tiếng, nhìn chằm chằm cô gái này, “Cô tên là gì?”

Đường như sững sốt một chút, ánh mắt cô gái kia có chút lóe lên, nhẹ giọng nói: “Đỗ Thủy Tâm”.

Lại liếc nhìn cô gái tên Đỗ Thủy Tâm, áo len rất cũ kỹ, căn bản không có kiểu dáng đáng nói, hơn nữa áo rất lớn, rộng thùng thình khoác lên người nàng, quần jean dài rộng, một đôi giày thể thao cũ, phía trên đen như mực nhưng cũng không thể che giấu vóc người của nàng và dung mạo xinh đẹp của nàng. Cộng thêm đôi mắt đẹp mê người sáng chói, Đường Tiểu Mễ nghĩ tới từ điếm đam đáng yêu để hình dung, tất cả đều không chèn vào đâu được, trừ mùi vị Opium-by-Yves nồng nặc này.

Opium-by-Yves là dòng nước hoa Saint Laurent: Nha phiến, nếu đổi lại mùi nước hoa khác, Đường Tiểu Mễ cũng sẽ không nhạy cảm như vậy, cũng sẽ không phân biệt ra được. Nhưng cố tình là Opium, chai này là thuốc hít, lấy cảm hứng từ lọ nước hoa, ngoại hình thật giống một lọ thuốc hít tinh xảo hoa lệ, lọ nước hoa trên, được chiết xuất từ loài Hoa Anh Túc, Đường Tiểu Mễ từng vì sưu tập chiếc bình mà đổ bỏ sạch nước hoa trong bình, loại nước hoa này là một dạng nha phiến, có mùi thơm ngào ngạt, thần bí, nàng không thích nhưng có ấn tượng rất sâu.

Loại nước hoa này, nếu là chính thống, giá cả rất đắt, cô gái này toàn thân rất đơn giản nhưng trên tóc lưu lại mùi Opium-by-Yves, khiến Đường Tiểu Mễ không tin, không tin cô gái này sẽ vì đánh bạc đi mượn lãi suất cao, vì hai vạn lại chạy đến Biệt thự Tây đơn, vừa đúng chạy đến trước mặt nàng.

Tây đơn tuy là khu Biệt thự lâu đời, vị trí cũng vắng vẻ nhưng trị an vẫn rất tốt, không lý nào bọn họ chạy tới gây động tĩnh lớn như thế mà đội bảo vệ im hơi lặng tiếng.

Này hai người đàn ông này thấy Đường Tiểu Mễ không lên tiếng, đưa tay tới bắt lấy cánh tay Đường Tiểu Mễ, Đường Tiểu Mễ rất chán ghét, gần như là phản xạ có điều kiện, liền xoay người, một chân bắt đầu đá vòng lên không trung, nhanh như tia chớp vẽ nửa vòng, bịch một tiếng đánh trúng đầu một người đàn ông trong đó.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, người đàn ông kia “A” một tiếng, trong màn đêm có vẻ đặc biệt quỷ dị, cả người bị văng ra ngoài, hung hăng nện xuống đất. Đây là một cú đá cực đẹp, thậm chí có thể nói là “Cú đá móc” hoàn mỹ ! Chỉ có cao thủ quyền đạo mới có thể làm được như thế, lưu loát, gọn gàng, dứt khoát “Cú đá móc” ! Một người còn lại có chút dờ dẫm, miệng há hốc, lúc này Đường Tiểu Mễ bước chân một trước một sau, bộ pháp vừa chuẩn lại vững vàng. Người nợ nằm dưới đất sờ mũi một cái, lòng bàn tay ẩm ướt một mảnh hồng, có chút kinh hoàng nhìn Đường Tiểu Mễ.

“Cô còn không đi? Tôi không có tiền trả giúp cô”. Đường Tiểu Mễ liếc mắt, Sơ Nhất có cho nàng thẻ tín dụng, nhưng tiền mặt thật đúng là không có.

“Nhưng”. Đỗ Thủy Tâm nhìn hai người đàn ông này một chút, thầm mắng một tiếng, một người nằm đó bị máu mũi chảy đầy lòng bàn tay, về mặt đưa đám, một người ngây ngô đứng đó không phản ứng kịp, ngay cả nàng cũng nhất thời không tiêu hóa được, trước đó nàng tìm người điều tra, chỉ biết Đường Tiểu Mễ gia thế hiển hách, so với mình cũng không xinh đẹp hơn bao nhiêu, ánh mắt kiêu ngạo, nhưng một cú đá này ....

“Cô muốn nói cô không có chỗ để đi?” Đường Tiểu Mễ khóe miệng cong lên một nụ cười.

Đỗ Thủy Tâm thầm véo chính mình là một cái, vẫn gạt đầu.

Đường Tiểu Mễ nhìn về phía hai người kia: “Các người còn muốn tiền sao?”

Hai người kia liếc nhìn Đỗ Thủy Tâm, lắc đầu liên tục. Đường Tiểu Mễ cũng liếc mắt nhìn Đỗ Thủy Tâm một cái, không nói thêm gì nữa, thẳng hướng cửa nhà mình đi tới, không ngoài dự liệu, Đỗ Thủy Tâm quả nhiên đuổi theo.

Mở cửa, đèn mở ra, cũng không quan tâm đến Đỗ Thủy Tâm, Đường Tiểu Mễ vỗ vỗ tay: “Gạo, Con mèo Thụy Dương”.

Một con mèo, một con chó không biết từ nơi nào chui ra, Gạo ngoắc ngoắc cái đuôi, chạy đến dưới chân Đường Tiểu Mễ, Con mèo Thụy Dương từng bước, từng bước nhàn nhả đi tới bên cạnh Tiểu Mễ, ánh mắt màu hổ phách của nó liếc nhìn Đỗ Thủy Tâm, lỗ tai thật to giờ lên, Đường Tiểu Mễ liếc mắt nhìn Đỗ Thủy Tâm, con mèo Singapore đối với chủ nhân rất trung thành, loại phản ứng này đối với người đến rất không vui.

Cúi người xuống vỗ vỗ đầu Con mèo Thụy Dương, trên đỉnh đầu vang lên giọng nói nhỏ nhẹ: “Cám ơn cô, xin hỏi xưng hô như thế nào?”

“Đường Tiểu Mễ”. Đường Tiểu Mễ ôm Con mèo Thụy Dương đứng dậy, cũng không nhìn Đỗ Thủy Tâm, chỉ chỉ phòng khách bên cạnh phòng ngủ: “Trừ gian phòng kia, cái khác cứ tự nhiên”.

Đỗ Thủy Tâm sắc mặt có chút phức tạp quan sát Đường Tiểu Mễ, nàng trăm phương ngàn kế tiếp cận cô gái này là như vậy sao? Nàng đứng xa xa nhìn Phó Thụy Dương đưa cô ấy trở lại, nàng đã canh giữ rất nhiều ngày, khó gặp được cô ấy trở về đây, đợi Phó Thụy Dương lái xe đi xa, nàng mới chạy đến.

Nàng đã điều tra về Đường Tiểu Mễ, cô ấy đơn thuần, thiện lương, nàng cũng ngầm quan sát qua, nhưng nàng không phát hiện được Đường Tiểu Mễ có một loại suy nghĩ khác thường như vậy, không nhìn ra cô ấy đang suy nghĩ gì, cũng không nghĩ tới cô ấy lại tinh táo như vậy, phản ứng như thế và sắp đặt như thế đã làm rối loạn suy nghĩ ban đầu của nàng.

85. Chương 5 : Quyển 7

Đường Tiểu Mễ cảm thấy có chút mệt mỏi, lười biếng nằm trên ghế sa lon, hai con vật nhỏ cũng nằm trước ngực nàng, tựa như hoàn toàn không có Đỗ Thủy Tâm ở đây. Tay nhấn lung tung hộp điều khiển ti vi, mở từ đài này đến đài khác. Tiếng nhạc êm tai vang lên, lấy điện thoại di động ra, nhìn màn hình không ngừng lóe sáng, liếc mắt nhìn Đỗ Thủy Tâm một cái, nhấn hạ nút trả lời.

“Đến nhà?”

“Ừ” đầu bên kia vang lên giọng trầm thấp của Phó Thụy Dương, có chút lười biếng, “Đang làm gì đó?”

“Ừm, xem ti vi, không có tiết mục gì hay”. Gạo chẳng biết lúc nào đã bò đến bên cổ Tiểu Mễ, Đường Tiểu Mễ vui lên, đem ống nghe để bên cạnh Gạo: “Gạo, kêu ba”.

Gạo hết sức phối hợp, kêu hai tiếng gâu gâu giống như nước nở nghẹn ngào, Đường Tiểu Mễ vui vẻ, dứt khoát nâng Gạo lên, mãnh liệt hôn một cái. Xuyên thấu qua ống nghe, Phó Thụy Dương nghe rất rõ tiếng Gạo thở khò khè, tiếp theo là “Ừm, ngoan”. Buông tay đang cời cà vạt ra, Phó Thụy Dương quát: “Đường Tiểu Mễ!”

Đường Tiểu Mễ dường như bị giật mình, cũng lớn tiếng trả lời: “Làm gì?”

“Anh đã nói với em bao nhiêu lần? đừng hôn con vật nhỏ kia, nó không sạch sẽ!” Phó Thụy Dương nói lời nhải, bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“A” Đường Tiểu Mễ không chút để ý ứng tiếng nói, Gạo đáng yêu như thế, ai cũng muốn hôn, chẳng qua lời này không dám nói ra, trong lòng mơ hồ có chút ngọt ngào, Phó Thụy Dương có lúc thích rối rắm những chuyện nhỏ nhặt thế này, làm cho nàng cảm thấy hẳn cũng có mặt đáng yêu.

“Con vật nhỏ kia không thức thời, chút nữa ném đi”. Phó Thụy Dương một tay kéo cà vạt ra, trong lòng rất bất mãn, đột nhiên nghĩ đến đôi môi đỏ mọng, trong lòng xao động, con chó nhỏ này, sớm biết thế thì không kêu Trần Tử Nhiễm đem nó đến, luôn gây cản trở mà.

Đỗ Thủy Tâm ngồi trên ghế ở một bên, dường như đang xem TV nhưng ánh mắt lại lập lờ bất định nhìn Đường Tiểu Mễ.

Đường Tiểu Mễ mở loa nghe rất lớn, nàng có thể nghe được đầu bên kia giọng nói quen thuộc đã lâu, trầm thấp, hấp dẫn, ngang ngược, bá đạo lộ ra vẻ cứng chiu. Biết tin hân đính hôn, nàng vội vàng chạy về nước, vẫn bị chậm một bước, nàng không đi tìm Phó Thụy Dương, nàng biết, hân đã quyết định, bất luận ai cũng không có cách nào thuyết phục để cho hân thay đổi, nhưng nàng không thể mất hân như vậy.

Nàng đứng xa xa nhìn hân ôm lấy cô gái trước mặt này, ghé vào bên tai cô ấy nói những gì, trong ánh mắt vô cùng dịu dàng, tay tự nhiên mơn trớn mái tóc ngắn của cô ấy, nhẹ nhàng nụ hôn lên mặt cô ấy. Nàng biết, lúc hân yêu một người thì thích hôn lên mặt của người đó, đây là thói quen của hân. Môi của hân đã từng dịu dàng hôn lên trán của nàng, chỉ là sau này, hân không hôn mình như vậy nữa.

Đỗ Thủy Tâm nhìn Đường Tiểu Mễ, một hồi hoảng hốt, nhớ lại mình cũng từng cùng hân lời ngon tiếng ngọt như vậy, chẳng qua, chuyện rất nhiều năm trước, bắt đầu từ lúc nào thì hai người bọn họ càng ngày càng xa?

Mình mất công mất sức rất nhiều mới có thể đến gần Cô gái này, chẳng lẽ là muốn nhìn cô ấy và người mình yêu ân ái sao? tay từ từ nắm lại, ánh mắt mông lung, lại không biết, về mặt lúc này của nàng bị Đường Tiểu Mễ thu hết vào mắt.

Tắt điện thoại di động, Đường Tiểu Mễ từ trên ghế salon ngồi dậy, đi vào phòng ngủ của mình.

“Đường tiểu thư” giọng nói dễ nghe của Đỗ Thủy Tâm từ phía sau lưng truyền đến.

Đường Tiểu Mễ xoay người khẽ mỉm cười, nhìn Đỗ Thủy Tâm: “Có chuyện gì sao?”

“Mới vừa rồi là bạn trai của cô sao?” dường như phát giác mình đã vượt quá phận, vội vàng nói: “Cám ơn cô”. Ánh mắt Đỗ Thủy Tâm lấp lánh, vô cùng chân thành.

“Tôi không giúp cô cái gì”. Đường Tiểu Mễ khẽ cười ngậy thơ, lộ ra lúm đồng tiền nhàn nhạt, khiến cho Đỗ Thủy Tâm có một loại ảo giác, dường như tất cả chuyện trước mắt đều là giả, cô gái trước mặt này vốn vô cùng đơn thuần.

“Cô không hỏi một chút thân phận của tôi đã giữ tôi lại sao?” Đỗ Thủy Tâm bật thốt.

Đường Tiểu Mễ không nói gì, đi vào phòng ngủ, đóng cửa lại, hỏi thì thế nào? nếu cô đã tìm đến tôi, cô là người nào, muốn làm gì, sợ là so với tôi, cô không kém chế được nữa, tôi chỉ cần yên lặng làm người xem, xem cô biểu diễn là được rồi.

86. Chương 6 : Quyển 7

Lúc Đỗ Thủy Tâm rời giường, Đường Tiểu Mễ đã ngồi vào bàn ăn, múc cháo trắng đưa vào trong miệng, trên mặt trang điểm nhẹ, tai đeo đôi vòng bạc, mình mặc bộ y phục công sở màu đen, cả người giống như đã thay đổi hân, không còn thờ ơ giống như lúc trước, trái lại có một chút lão luyện và trong sáng. Chỉ chỉ vào một xâu chìa khóa trên bàn, ánh mắt lạnh nhạt thông dong: “Chìa khóa nhà, cầm đi”.

Uống xong chén cháo, sờ sờ đầu con mèo và con chó, mang đôi giày cao gót đi ra cửa, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt kinh ngạc, khó hiểu của Đỗ Thủy Tâm. Trời tháng tư, ánh nắng tươi sáng, ảm áp chiếu lên người, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, lấy tay che trên trán ngăn lại một chút ánh mặt trời, một vầng sáng xuyên qua khe hở rơi vào trên khuôn mặt, Đường Tiểu Mễ lẩm bẩm nói: Thụy Dương, em tin tưởng anh, hi vọng anh sẽ không gạt em.

Đường Tiểu Mễ xuất hiện tại phòng làm việc của Đường Kiến Quân khiến cho Đường Kiến Quân không ngờ được, lần đầu tiên hân nhìn thấy Tiểu Mễ mặc đồng phục làm việc, rõ ràng vẫn là khuôn mặt này, lại có một phong cách khác như vậy, ánh mắt kiên định không khỏi làm Đường Kiến Quân cảm thấy xúc động, đây là đứa cháu gái hay lôi kéo cánh tay hân làm nũng sao? Đây là Tiểu Mễ hay chu môi nhìn mình sao? Bộ dạng này hình như Đường gia mới có con gái lớn. Thành thực là một từ rất đau, không nhất định nhận được, nhưng nhất định phải mất đi. Đường Kiến Quân dường như có thể nhận thấy trên người Tiểu Mễ đã mất đi một cái gì đó, nhất thời không biết là gì. Nhấn điện thoại nội bộ trên bàn: “Bảo Veronica tới đây”.

Kha Ni Ca gần đây phụ trách công việc hợp tác dự án với công ty Phúc Ninh, cái case này là ba nhà hợp tác, trong hồ sơ này nàng mơ hồ cảm thấy có một chút không ổn, nhưng không thể nói tại sao, kể từ sau lần vô tình gặp được Đường gia đại tiểu thư, Đường tổng chẳng những không đổ trách nàng, ngược lại ủy thác trách nhiệm nặng nề.

Nàng đi tới được đến giờ, hoàn toàn là dựa vào cố gắng của bản thân, không nịnh nọt, bợ đỡ, cũng không chà đạp chính mình, lần này có thể phụ trách case này đã xem như một bước lên trời, càng làm cho Kha Ni Ca cẩn thận mọi cử động, chỉ sợ phụ lòng tin tưởng của Đường Kiến Quân. Lúc rảnh rỗi cũng sẽ nhớ tới cô gái có đôi mắt ngọc, mày ngài, một đôi mắt tinh khiết làm cho người ta không thể dời khỏi tầm mắt, đẹp vô cùng.

“Chị Veronica, em tên là Đường Tiểu Mễ, nhớ nha”. Nhớ tới ánh mắt Đường Tiểu Mễ nghịch ngợm nháy nháy, nói ra những lời này, khóe miệng Kha Ni Ca không khỏi mỉm cười, thật đúng là cô bé đáng yêu.

“Veronica, Đường tổng gọi cô”.

Kha Ni Ca trong lòng giật mình, cho rằng lần này case có vấn đề, đẩy cửa phòng làm việc Đường tổng, lại nhìn thấy một gương mặt quen thuộc nhìn mình khẽ mỉm cười, không nhận được trong lòng cảm khái, mới vừa nghĩ đến Đường gia đại tiểu thư này thì trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt mình rồi, ăn mặc chỉnh tề, nhớ tới gần đây có tin đồn đại là Đường gia đại tiểu thư muốn tiếp quản tập đoàn Tuyền Lâm, trong lòng hiểu rõ, lễ phép mỉm cười, đi tới trước bàn làm việc Đường Kiến Quân: “Đường tổng, ngài tìm tôi”.

“Veronica, trước kia cô là Trưởng phòng Hành chính, cho cô thời gian ba ngày, mang nàng hiểu rõ công việc, các người đã biết nhau”. Đường Kiến Quân ngẩng đầu lên, trên mặt nghiêm túc, lúc làm việc hẩn hẩn nghiêm túc.

Kha Ni Ca đáp một tiếng, lặng lẽ quan sát Đường Tiểu Mễ, nhìn qua rất gầy yếu, có thể gánh vác trọng trách này sao? Ba ngày, nghe nói Đường tiểu thư không phải là chuyên nghiệp chính quy ra đời, nhiều việc như vậy nàng có thể tiêu hóa sao? Đối lại là bất kỳ người nào, hiểu rõ một phần công việc của Tuyền Lâm thì cũng phải mười ngày nửa tháng. Nhưng khi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hai người trước mặt này, hoàn toàn không giống như đùa giỡn.

Gần như rất kiên nhẫn, Kha Ni Ca bắt đầu đưa Đường Tiểu Mễ đi lại xung quanh từng bộ phận, không tránh khỏi mọi người bàn luận xôn xao, Kha Ni Ca không khỏi đổ mồ hôi lạnh nhưng ngược lại nhìn Đường Tiểu Mễ sắc mặt vẫn bình thường, đã dẹp bỏ nỗi lo lắng vào lòng, có lẽ, nàng không giống như suy nghĩ của mình trước kia là một tiểu thư yếu đuối.

Đường Tiểu Mễ không có cảm giác quá mất sức, trước kia Đường Kiến mời thầy về dạy cho nàng cũng không ít, đã từng có một hạng mục mà Đường Kiến Quân bố trí cho nàng xử lý. Phó Long Bụt đã từng nói với Phó Thụy Dương, đối với Tuyền Lâm, Đường Tiểu Mễ cũng bỏ ra không ít công sức, chẳng qua nàng chỉ thiếu cơ hội luyện tập.

87. Chương 7 : Quyển 7

Ngoài dự đoán của mọi người, nhưng nằm trong dự đoán của Đường gia, Đường Tiểu Mễ quả thật rất nhanh đã đến Tuyền Lâm tiếp nhận công việc. Đường Kiến Quân thỉnh thoảng cũng sẽ bỏ mặc công ty, trở về nhà lớn thăm Đường Kiếm, hẳn nghĩ mau sớm quyết định chuyện của mình và Phương Vân, Đường Kiếm ngày càng ho khan kịch liệt, Đường Kiến Quân nghĩ nhân lúc Đường Kiếm còn sống phải giải quyết tâm bệnh này cho cha.

Những ngày qua Đường Tiểu Mễ biết Đỗ Thủy Tâm vẫn còn ở Biệt thự Tây đơn, nhưng chỉ có buổi sáng rời giường thì hai người mới chạm mặt nhau, Đường Tiểu Mễ cũng mặc kệ nàng rốt cuộc ở đến khi nào, cũng may tập quán sinh hoạt khá tốt, không quấy nhiễu tới nhau.

Hai người gần đây cũng rất bận, không giống ngày trước dính vào nhau, Phó Thụy Dương có chút phiền não, Đường Tiểu Mễ cũng không muốn buộc bản thân quá gấp, vì thế quyết định buổi trưa đi tìm Phó Thụy Dương.

“Phần hiệp nghị này tôi không chấp nhận”.

“Cái cô gái này, sao lại như thế hả?”

“Đường tổng để cho tôi tới, không phải bảo tôi đem phương án này về”.

“Tôi gọi điện thoại cho Đường tổng các người, cô phải nghe hẳn nói thế nào”.

“Tôi không nghe, phương án này hãy để cho người khác làm, tôi không chấp nhận”.

“Cô!”

Đường Tiểu Mễ nhìn từ xa thấy hai người cãi vã với nhau, vừa vặn, hai người này nàng đều biết, một người là Sơ Nhất, một người là Veronica. Chỉ là nơi này không phải công ty Phúc Ninh sao? Phương án gì để cho bọn họ chạy đến văn phòng của Phó Thụy Dương? Lúc này nhìn Veronica, không còn tỉnh táo như bình thường, gương mặt ửng đỏ, có chút quật cường ngẩng đầu nhìn Dương Sơ Nhất, về mặt Dương Sơ Nhất cũng tức giận, Đường Tiểu Mễ lần đầu tiên nhìn Sơ Nhất không có hình tượng như vậy, không nhịn được cười khanh khách, Sơ Nhất cũng có lúc gặp phải khác tình đấy.

“Tiểu Mễ” Hai người nghe được tiếng cười, lúc này mới phát hiện ra Đường Tiểu Mễ đứng ở cách đó không xa. Dương Sơ Nhất tức giận trừng mắt liếc Kha Ni Ca, sau đó đi tới bên cạnh Đường Tiểu Mễ, trên mặt đã khôi phục vẻ tỉnh táo thường ngày, mới vừa định vươn tay theo thói quen muốn xoa xoa đầu Tiểu Mễ, liếc thấy Tiểu Mễ mặc trang phục công sở, lại xoa xoa trên má Tiểu Mễ: “Buổi trưa cũng đến tìm Thụy Dương?”

Đường Tiểu Mễ liếc mắt nhìn Kha Ni Ca, không hỏi bọn họ mới vừa tranh luận cái gì, cũng không hỏi chuyện hợp tác này tại sao mình không biết chút nào. Kha Ni Ca quay mặt qua chỗ khác lảng tránh ánh mắt của Đường Tiểu Mễ, Đường Kiến Quân cắn răng, trừ phi Đường Tiểu Mễ tự mình chủ động điều tra ra được, nếu không, lần này chuyện ba nhà hợp tác không thể nói cho Đường Tiểu Mễ.

Nàng không biết vì sao a, chẳng qua dựa theo phân phó làm việc, để cho nàng đối mặt với Đường Tiểu Mễ như vậy thì có chút áy náy, nàng có cảm giác lo sợ, mặc dù loại cảm giác này không giải thích được.

“Thế nào đều đứng ở đây vậy?” Phó Thụy Dương ra khỏi phòng họp, sau khi ra ngoài đã nhìn thấy ba người đứng ở chỗ này, về mặt quái dị. Vừa rồi mới cùng Dương Sơ Nhất và Kha Ni Ca thảo luận phương án chi tiết một chút, tạm thời có khách hàng quan trọng đến, hẳn mới rời đi trong chốc lát lại nhìn thấy Đường Tiểu Mễ, một hồi vui mừng, một giây kế tiếp có chút lo ngại nhìn Dương Sơ Nhất, hai người nhìn nhau, lúc này mới kéo tay Đường Tiểu Mễ.

“Được rồi, không quấy rầy các người, chúng ta đi trước”. Dương Sơ Nhất không đợi Kha Ni Ca đồng ý, liền nắm cánh tay của nàng đi tới thang máy, Kha Ni Ca có chút bị đau, muốn tránh thoát ra ngoài, hai người đẩy đẩy nhón nháo vào thang máy, Kha Ni Ca có chút cứng ngắc nhìn Đường Tiểu Mễ cười một tiếng, cửa thang máy khép lại.

“Còn nhìn cái gì? Thang máy đã đi xuống”. Phó Thụy Dương lấy tay làm bộ gơ gơ trước mắt Đường Tiểu Mễ.

Đường Tiểu Mễ cười cười xin lỗi, nhẹ nhàng le lưỡi, Phó Thụy Dương cũng không nhịn được khoe miệng nhẹ nhàng cong lên. Hai người đi vào phòng làm việc, Phó Thụy Dương làm ảo thuật lấy ra một đồng đồ ăn vặt, buồn cười nhìn Đường Tiểu Mễ ăn ngấu ăn nghiến. Nhìn Đường Tiểu Mễ ăn cái gì cũng là một sự hưởng thụ, trên mặt nàng có loại thích thú làm cho Phó Thụy Dương có cảm giác thỏa mãn.

Tiếng điện thoại di động vang lên, Đường Tiểu Mễ liếc mắt nhìn Phó Thụy Dương, tốc độ ăn chậm lại, có chút lười biếng cắn ống hút.

Phó Thụy Dương nhìn màn hình một chút, là Chu Văn Bản, nhấn nút trả lời, cũng không biết điện thoại bên kia nói những thứ gì, Phó Thụy Dương không tự chủ được nắm chặt tay Đường Tiểu Mễ, cau mày sắc mặt âm trầm, không chút để ý ừ một tiếng, liền tắt điện thoại.

“Có chuyện gì sao?” Đường Tiểu Mễ buông chai nước uống trong tay, rèm mắt rũ xuống, trong lòng không khỏi hoảng loạn: “Buổi chiều vẫn còn phải đi làm, em về Tuyên Lâm trước”.

“Tiểu Mễ”. Phó Thụy Dương gọi Đường Tiểu Mễ, về mặt nàng như vậy làm cho hẳn có chút sợ, nàng lại đang kháng cự gì?

“Là điện thoại của Chu Văn Bản, có người bạn đi du học về nước, muốn họp mặt”.

Đường Tiểu Mễ hơi kinh ngạc nhìn Phó Thụy Dương, đây là hấn đang giải thích với nàng sao? Thật ra thì nàng cũng không thêm để ý cuộc điện thoại kia, chỉ là thấy hấn vừa mới thất thường nên có chút khủng hoảng, không biết tại sao nàng lại liên tưởng đến Đỗ Thủy Tâm thần bí kia, làm cho nàng có cảm giác vô cùng phiền não.

88. Chương 8 : Quyển 7

Đường Tiểu Mễ không biết tại sao từ Phúc Ninh trở về, nàng nằm trên ghế dựa xoay, trong đầu chỉ nhớ tới hình ảnh lúc Sơ Nhất và Veronica tranh luận, mặc dù bọn họ không nói, nhưng nàng cũng đã nhìn thấy, nếu nàng đi hỏi, khẳng định không có đáp án, trong lòng mơ hồ có một giọng nói nhắc nhở mình, không cần tò mò, không cần tò mò, nhưng nàng không quyết tâm lắm, gần đây chuyện kỳ quái quá nhiều, nàng không có biện pháp ngăn mình không được tò mò.

Phó Thụy Dương đi tới quán bar DL thì đám người Chu Văn Bản đã đợi rất lâu rồi, hấn liếc một cái, nhìn thấy cô gái tóc dài đến eo, trang điểm nhẹ, vóc người gần như hoàn mỹ, vài năm như vậy, hình như không một chút thay đổi, trong tay lắc lắc một chai bia đá, nghiêng người, nàng mỉm cười nhìn hấn. Không biết từ lúc nào, đám người Chu Văn Bản tản đi, tại một góc nhỏ chỉ còn lại hai người, ngồi đối diện nhau.

“Trở về nước lúc nào?” Phó Thụy Dương chau chau mày, nhìn cô gái trước mặt, rõ ràng vẫn như xưa, gương mặt kia, trừ lúc đầu kinh ngạc, lại không tìm được cảm giác rung động ban đầu. Nếu Đường Tiểu Mễ ở đây, tự nhiên có thể phát ra hiện cô gái này chính là Đỗ Thủy Tâm điềm đạm đáng yêu, chẳng qua, trước mặt Phó Thụy Dương nàng gọi là Alice.

“Sau khi anh đính hôn không bao lâu”, ánh mắt Alice chuyển động, hớp một ngụm rượu, nụ cười càng sâu, “Sợ quấy rầy anh cưới vợ nên không thông báo cho anh”.

Phó Thụy Dương không nói gì, nhàn nhạt uống rượu, Alice là bạn học của hấn ở Cambridge, rất thông minh, đáng đáp cũng rất xinh đẹp, cùng là người Hoa, tự nhiên so người khác thân thiết một chút.

Khi đó hấn vô cùng yêu mái tóc dài của nàng, tự nhiên đen bóng, thơm hương dầu gội. Bọn họ mến nhau, ở đất nước xa lạ, hai người trẻ tuổi tâm đầu ý hợp, không quan tâm đến gia thế của nhau, chẳng qua đơn thuần vì tương lai nỗ lực, hấn biết nàng khổ cực, nàng làm rất nhiều phần công việc mới có thể duy trì cuộc sống, khi đó hấn cũng làm việc ngoài giờ, bọn họ đều cho rằng đối phương và mình là người cùng đất nước. Bọn họ ở chung, đó là lần đầu tiên hấn yêu, cùng nhau vượt qua khổ cực, cùng nhau vui vẻ, hấn tham luyện mỗi một bộ phận thân thể nàng.

Có chút phiền não, dù sao đã từng yêu nhau, nếu như không phải vì chuyện sau này, có lẽ, bây giờ là đính hôn của bọn hấn. Giữa bọn hấn không phải là nghèo khó, ngược lại gia thế của Phó Thụy Dương hiển hách, điều này làm cho Alice rút lui.

Nàng vẫn cho rằng hấn và mình là cùng một loại người, cha mẹ của nàng mất sớm, nàng được bà nuôi lớn, nỗ lực lấy được học bổng để có cơ hội ra nước ngoài, nàng vẫn nỗ lực trong cuộc sống, nỗ lực đi lên, trong gian khổ trả giá nhiều thứ cũng không than.

Nhưng đối mặt với chuyện Phó Thụy Dương là con cái cán bộ, lòng nàng tự ti, nàng thấy rõ chênh lệch giữa hai người. Nàng năn nỉ hấn: chúng ta không về nước được không? Hấn nhin đau cự tuyệt, khi đó, bất luận kẻ nào, bất cứ chuyện gì cũng không ngăn cản được quyết tâm của hấn trở về nước, không ngăn cản được dã tâm của hấn phát triển sự nghiệp, đi học bốn năm, cũng không phải vì ở lại đất nước này ăn bánh mì, tơ lòng vương vẫn không dứt của bọn họ là như vậy, Alice trầm nghĩ.

Phó Thụy Dương sau khi về nước, sự nghiệp càng phát triển không ngừng, thỉnh thoảng đi Anh quốc, hoặc là nàng trở về nước, bọn họ cũng sẽ ở chỗ đối phương, điên cuồng ôm, hôn. Nàng biết, bên cạnh hấn không thiếu phụ nữ. Hấn cũng biết, bên cạnh nàng không thiếu đàn ông. Chẳng qua bọn hấn vẫn tiếp tục loại quan hệ này, các bạn của hấn biết quan hệ của bọn họ, nàng đối với hấn mà nói, là một tồn tại đặc biệt.

Alice vẫn hài lòng loại trạng thái này, nàng biết, Phó Thụy Dương trong lòng có nàng, bỗng nhiên có một ngày phát hiện ra, dường như thật lâu hấn chưa hôn nàng, hấn không hề dịu dàng hôn lên trán của nàng

nữa, nàng càng lúc càng giống những người bạn gái bên người hấn, cười ngửa đầu loại đèn, không có ngoại lệ. Giữa bọn họ không hề nói tiếng yêu, cũng không yêu nữa.

Lần trước gặp mặt là lúc nào? Alice thầm nghĩ, có lẽ vào nửa năm trước, bọn họ một lần cuối cùng ở trên thân của nhau hấp thu âm áp, không phải ở chỗ của hấn, mà ở khách sạn.

Nàng lo sợ không yên ôm hấn lại, nhưng hấn lại nói: “Giữa chúng ta nên kết thúc”.

Nàng hỏi: “Chẳng lẽ anh không cần tình cảm giữa chúng ta nữa sao?” Hấn sải bước rời khỏi, không hề cho nàng một chút thương tiếc.

89. Chương 9 : Quyển 7

Cuối tháng năm, Đường Tiểu Mễ trở lại Tuyền Lâm, nàng không muốn trở lại nhanh như vậy, nhưng chuyện Triệu Vi và Quách Trình không để cho nàng yên tâm, nàng không thể tha thứ cho một người đàn ông thương tổn tới bạn bè tốt của nàng như vậy.

Sau sự việc lần đó, Đường Tiểu Mễ và Phó Thụy Dương không ai chịu nhượng bộ, một người muốn chạy trốn, một người không chịu buông tay. Đường Tiểu Mễ nhớ tới ánh mắt dịu dàng, kiên định của Phó Thụy Dương: “Đừng hy vọng anh sẽ buông tha em”.

Sau chuyện này, hấn quả nhiên bắt đầu giữ một khoảng cách với nàng, chẳng qua người này hình như da mặt dày. Mắt Đường Tiểu Mễ chớp chớp, không đúng, da mặt hấn vẫn dày như vậy. Nàng bắt đầu cùng hấn tiến hành duyên phận “Vô tình gặp được”. Buổi sáng lúc ra cửa, hấn tùy ý mặc một cái áo sơ mi, cổ áo khe mở rộng ra, thân thể dựa chiếc xe cũ kỹ kia, cười như không cười nhìn nàng: “Tiểu Mễ, thật là trùng hợp, chào buổi sáng”.

Đường Tiểu Mễ không để ý tới hấn, cũng không lên xe của hấn, đón một chiếc taxi đi mất. Phó Thụy Dương cũng không để ý, khởi động chiếc xe cũ kỹ đi song song xe taxi, xuyên qua cửa sổ xe, nhìn Đường Tiểu Mễ nháy mắt mấy cái, la lớn: “Anh cũng đi đường này, thật là trùng hợp”.

Ngay cả buổi trưa, Đường Tiểu Mễ thỉnh thoảng ở phòng ăn nhân viên ăn cơm, hấn cũng bưng đĩa, ngồi xuống đối diện nàng.

“Để anh thử thức ăn Tuyền Lâm một chút, nhân viên Phúc Ninh có ý kiến với anh, tay nghề đầu bếp không tốt”. Phó Thụy Dương nhàn nhạt chau chau mày.

Buổi tối tan việc, vừa ra khỏi Cao ốc Tuyền Lâm, liền nhìn thấy Phó Thụy Dương dựa bên chiếc xe cũ kỹ kia, dịu dàng nhìn nàng. Trong tay có lúc còn cầm một ít đồ chơi kín đáo đưa cho nàng, có lúc là một chút quà vặt, nếu Đường Tiểu Mễ không chấp nhận, hấn mặc kệ người ta trên đường cái mà tiến tới ôm nàng, làm bộ muốn hôn nàng. Đường Tiểu Mễ bị hấn làm cho xấu hổ, tránh né.

Mấy ngày trôi qua, có lẽ Đường Tiểu Mễ đã quen với việc Phó Thụy Dương xuất quỷ nhập thần xuất hiện trước mặt nàng, thỉnh thoảng hấn không tới, nàng sẽ âm thầm suy đoán, hấn đang làm cái gì, hôm nay không phải đã gặp chuyện phiền toái gì, sau đó ảo não lắc đầu, không để cho mình suy nghĩ đến hấn nữa. Không đến không phải tốt hơn sao? Ngày ngày nhìn thấy hấn, như thế nào quên hấn? Mặc dù nghĩ như vậy, trong lòng vẫn rất buồn bã.

Kha Ni Ca từ trong tủ hồ sơ lấy ra một xấp tài liệu, những thứ này là lưu trữ, thật ra phần lớn là tài liệu bỏ đi. Lật vài tờ, trong lòng có chút nghi ngờ, đây chính là tài liệu Đường tiểu thư muốn tìm, là bản kế hoạch của công ty Weaving, bản kế hoạch đó Tuyền Lâm mỗi tháng, thậm chí mỗi ngày đều có lưu lại rất nhiều phần. Liên tưởng mấy ngày nay, Đường tiểu thư bảo nàng tra bối cảnh của Weaving, Kha Ni Ca trong lòng mơ hồ thoáng qua cái gì, nhưng lại không rõ ràng.

“Đường tiểu thư, đây là tài liệu cô muốn”. Kha Ni Ca đưa tập tài liệu trong tay để lên trên bàn, lặng lẽ quan sát Đường Tiểu Mễ. Tóc của nàng hình như có chút dài ra, trước kia tóc ngắn vụn vặt không đến tai, hiện tại đã che một chút bên tai rồi. Thời tiết tháng năm, tháng sáu, nàng ăn mặc rất đơn giản, có thể thấy được cổ của nàng rất dài, trên cổ tay chỉ có vòng tay dính ốc, không lớn không nhỏ, vừa vặn bao lấy cổ tay nàng, nhìn không giống với hình chụp trên tạp chí.

Nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nàng quần kín bó, cái mũ, khăn quàng cổ, bao tay, có trái cầu bằng len treo lủng lẳng..., lúc đó Kha Ni Ca nhìn nàng, chính mình cũng sợ run cả người, giống như bị lây bệnh.

Đường Tiểu Mễ nháy mắt mấy cái nhìn về phía Kha Ni Ca: “Veronica, đã nói với chị rất nhiều lần rồi, có thể gọi em là Tiểu Mễ mà. Giúp em nhìn xem, cái phương án này dự toán bao nhiêu”. Suy nghĩ một chút, tiếp tục nói, “Đi một chuyến đến Sâm Quảng, tìm Sơ Nhất, nhưng nếu là hạng mục của công ty Weaving Quách Trình làm, một phần tiền cũng không đầu tư”.

Về mặt Kha Ni Ca hơi lúng túng một chút, nhận lấy tài liệu Đường Tiểu Mễ đưa tới, làm dự toán không thành vấn đề. Vấn đề là đi Sâm Quảng. Nhớ tới Dương Sơ Nhất, nàng luôn luôn tự nhận là rất bình tĩnh nhưng vẫn cẩn thận nghiêng lợi. Một tên đàn ông, một chút phong độ cũng không có, căn bản không coi nàng là phụ nữ, thật giống như nàng thiếu hẳn mấy triệu.

Kha Ni Ca khế cẩn thận, không phải thiếu mấy triệu mà là giá trị con người, số tiền này hẳn không quan tâm. Tên đàn ông kia thật sự rất đen tối, nàng có chút sợ hãi, Kha Ni Ca âm thầm gật đầu, đúng, sợ hãi. Lúc đối mặt với Dương Sơ Nhất, Kha Ni Ca thường thường có loại ảo giác, hẳn là một con sói, mà nàng là con dê đợi làm thịt.

Lúc này Quách Trình ngồi trong phòng làm việc mới rộng rãi, tươi cười rạng rỡ, văn phòng mới vừa mở ra, hẳn làm người phụ trách, mở mày mở mặt, hào khí ngất trời cảm giác mâu thuẫn.

Quách Trình hẳn cũng có ngày hôm nay như vậy, ai có thể biết, hẳn vì ngày này đã chờ đợi bao lâu, bỏ ra bao nhiêu cố gắng? Nhớ tới Triệu Vi đang làm việc ở lầu dưới, Quách Trình chân mày cau lại, mỗi lần nhìn thấy nàng đều giống như trong cổ họng mắc xương cá, cả người không thoải mái. Về đẹp ngọt ngào của nàng đã từng hấp dẫn hẳn, mà một cô gái như vậy có cảm tình với hẳn, thì tự nhiên đi lại với nhau, mỗi lần ở công ty gặp phải, bọn họ cũng ăn ý mỉm cười, sau đó làm bộ như không nhận biết tránh ra. Bọn họ cũng rất hưởng thụ loại tình yêu này.

Rất nhanh hẳn ngăn loại quan hệ này, ngăn nàng dính lấy hẳn. Nàng giống như một đứa bé, hẳn không có nhiều tinh lực đối với nàng như vậy, quan trọng là hẳn không ngừng thăng chức tăng lương, hẳn đã bắt đầu cảm thấy hẳn có thể có lựa chọn tốt hơn.

Vị trí Tổng Giám bộ phận có thể là bước ngoặt trong cuộc đời hẳn, tình cờ quen biết con gái của Đại Cổ Đông, nàng học thức tốt, gia thế tốt, thông minh, xinh đẹp, đơn thuần. Hẳn lật mềm buộc chặt, như gần như xa, rất nhanh tranh thủ hảo cảm của nàng.

Mà hẳn không thể để cho Triệu Vi trở thành chướng ngại vật của hẳn. Nhớ tới lần trước ở quán trà, Triệu Vi thiếu chút nữa bại lộ bí mật, gần như hại cố gắng của hẳn thất bại trong gang tấc, hẳn đã không thể cho phép chuyện như vậy xảy ra. Quách Trình siết chặt nắm đấm, trong lòng có sự tính toán.

Nhớ tới Đường Tiểu Mễ, Quách Trình trong lòng hơi lo lắng, vô luận như thế nào cũng không được có loại cảm xúc quái dị thể này, hẳn cố dần xuống.

Đó là một loại trực giác, làm ăn lâu dài, sẽ sản sinh ra loại trực giác, giống như dã thú lúc nguy hiểm luôn chuẩn bị chiến đấu. Quách Trình không biết vì sao lại có cảm giác hoang đường như thế, đúng, hoang đường, một cô gái như vậy, mặc dù có vóc dáng đẹp, lại có cái gì quan trọng hơn sao? Có thể nhắc lên bao nhiêu sóng gió?

Trong miệng Quách Trình ngậm một điều thuốc, trong mắt có chút mất hồn, Đường Tiểu Mễ? nghe Triệu Vi từng nói qua, nàng có một người bạn tốt, vừa là bạn bè của nàng, vậy cũng không có gì đặc biệt, không phải là một con nhóc thôi sao, Quách Trình nghĩ như vậy, cố đè nén lo lắng trong lòng.

Cầm bút lên viết ào ào trên giấy, sau đó xoa xoa huyết Thái Dương, nhấn điện thoại nội bộ trên bàn: “Linda, vào đây”.

Linda khế khom người: “Quách tổng”.

Quách Trình nhận nhặt liếc nàng một cái: “Đem giao cho bộ phận nhân sự thông báo”.

Linda nhận lấy tờ giấy này, gật đầu một cái: “Tốt”.

Quách Trình dựa lưng vào ghế xoay, ánh mắt bay xa. Vi Vi, chớ có trách tôi. So với ai khác em cũng hiểu, tôi cần gì, tất cả đối với tôi mà nói là cỡ nào khó khăn.

90. Chương 10 : Quyển 7

Đường Tiểu Mễ nhìn đồng tài liệu trong tay, Kha Ni Ca ngồi đối diện nàng, sắc mặt có chút không nhin được, hôm nay Đường Tiểu Mễ tùy tiện đi vào phòng làm việc của nàng, cầm lên văn kiện trong tay của nàng lật xem, nàng không cách nào cự tuyệt, những phương án này chính là Đường Kiến Quân giao cho nàng phụ trách công việc ba nhà hợp tác.

Kha Ni Ca phụ trách case này, tự nhiên sẽ hiểu mờ ám trong đó, nàng vốn định tranh thủ ích lợi, Đường Kiến Quân lại cho nàng biết, tất cả theo ý tứ của đối phương, lại liên tưởng chuyện gạt Đường Tiểu Mễ, nên có lẽ đã đoán ra, chuyện này tiền lời chỉ có tập đoàn Phúc Ninh, hoặc chỉ có một mình Phó Thụy Dương, cũng chính là chồng chưa cưới của cô gái trước mắt này.

Phương án trong tay bay vùn vụt, tự mình đi vạch trần đáp án, vĩnh viễn là lúc tàn nhẫn nhất, chân tướng đặt ở trước mặt, chẳng qua Đường Tiểu Mễ trấn định để văn kiện xuống, nhìn Kha Ni Ca gật đầu một cái: “Cám ơn”.

Trừ gương mặt hơi trắng bệch, Kha Ni Ca nhìn không ra trên mặt Đường Tiểu Mễ một tia dị sắc nào. sau khi Đường Tiểu Mễ đi làm, lần đầu tiên trốn việc, từ lúc Đỗ Thủy Tâm bắt đầu xuất hiện, trực giác của nàng liên nhắc nhở nàng phải cảnh giác cô gái này, nàng kêu Gạo gọi ba lúc nàng nói điện thoại thì trong mắt cô gái kia có địch ý, nàng không cách nào quên được, trong lòng mơ hồ hiểu.

Cho đến tối ngày hôm qua, trên thân thể và đầu tóc Đỗ Thủy Tâm không còn mùi vị quen thuộc nữa, mà là hương Bạc Hà nhàn nhạt, nàng thích nhất dính vào bộ ngực hần người mùi vị này, không biết là sữa tắm có quan hệ với mùi nước hoa không, nàng không hỏi qua. Nàng so với ai khác hiểu rõ tài liệu trong tay về Kha Ni Ca có ý nghĩa như thế nào. Nếu như chỉ là những tài liệu này, có lẽ nàng sẽ cười một tiếng cho qua, nhưng tối hôm qua Đỗ Thủy Tâm hỏi hần: tình cảm chúng ta nhiều năm như vậy, nói không có cũng là không có sao? Có lẽ ngoài mặt rất bình tĩnh nhưng Đường Tiểu Mễ biết, một khắc kia, nàng không che giấu được nhịp tim mình kịch liệt, từng hồi, từng hồi, gần như muốn nhảy đến cổ họng, nàng và Phó Thụy Dương xem là gì chứ? Ích lợi kết hợp? trong nháy mắt, nàng rất muốn trốn, nàng cũng không biết tình cảm mấy tháng ngắn ngủn có thể địch nổi mấy năm giữa bọn họ hay không, thậm chí hiện tại, nàng đều không có cách nào phán đoán, mấy tháng này tình cảm là thật hay là giả.

Xâu chuỗi tất cả mọi chuyện liên tiếp xảy ra, đương nhiên tìm được đáp án, từng cái đáp án cũng vượt ra khỏi phạm vi tiếp nhận của nàng. Nhưng nàng lại rút lui, nàng biết mình đang sợ. Sợ tất cả tất cả đều là giả, hạnh phúc chỉ cần hư ảo lần thứ nhất là được rồi.

Đường Tiểu Mễ có chút hối hận, tối hôm qua Phó Thụy Dương gọi điện thoại cho nàng, thật ra thì nàng rất muốn khóc, nước mắt ngậm tại trong hốc mắt, nàng có rất nhiều lời muốn hỏi hần, nàng có rất nhiều lời muốn nói cho hần biết, nhưng một câu đều nói không ra miệng, không ngờ đi tới dưới lầu Phúc Ninh, đang muốn tự chế giễu thì nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, nhìn người nọ vẫy tay một cái: “Tiểu Lâm Tử”.

Lâm Vĩ Ba vừa thấy Đường Tiểu Mễ, vội đi tới cười cười: “Đại tiểu thư, lần này em đi theo anh”.

Đường Tiểu Mễ vừa định hỏi Lâm Vĩ Ba tại sao sẽ tới nơi này, nghĩ lại, nhất định là vì Sơ Nhất rồi, sắc mặt không khỏi có chút chán nản, nhất thời không có ý định đùa giỡn với Lâm Vĩ Ba.

“Đến tìm Phó Thụy Dương?” Lâm Vĩ Ba thuận miệng mà hỏi. Đường Tiểu Mễ có chút mờ mịt gật đầu một cái, ngay sau đó lại nhanh chóng lắc đầu một cái, nàng nhớ hần, nhưng lại không muốn gặp hần. Lâm Vĩ Ba nhất thời có chút không thích ứng Đường Tiểu Mễ như vậy, cho dù là lần trước Lâm Dương xuất hiện, cũng không giống bây giờ thất hồn lạc phách như vậy, dứt khoát kéo cánh tay Đường Tiểu Mễ: “Anh vừa đổi chiếc xe mới, theo anh đổi gió thôi”

Đường Tiểu Mễ lúc này mới chú ý tới chiếc xe thể thao màu đỏ sau lưng Lâm Vĩ Ba, mở mui xe, ngồi vào chỗ kẻ tài xế, ý tưởng đột phát nói: “Có thể để cho em lái hay không?”

Lâm Vĩ Ba nghi ngờ nói: “Anh nhớ được Sơ Tam nói em không biết lái xe đó a”.

“Em muốn học”. Đường Tiểu Mễ mong đợi nhìn Lâm Vĩ Ba.

Như có điều suy nghĩ liếc nhìn Đường Tiểu Mễ, Lâm Vĩ Ba một tay cầm tay lái, lạnh nhạt nói: “Không được”.

Đường Tiểu Mễ làm như sớm đoán được hắn sẽ trả lời như vậy, mắt chăm chú nhìn chằm chằm phía trước: “Tiểu Lâm Tử, anh có yêu chưa?”

Đột nhiên nắm chặt tay lái, Lâm Vĩ Ba nhẹ giọng nói: “Trước kia không có”.

Đường Tiểu Mễ quay đầu mỉm cười nói: “Sao lại nói là trước kia không có? Hiện tại có?”

91. Chương 11 : Quyển 7

Nguyệt Như vừa mới nhớ lại hình ảnh kia, trong lòng tức giận. Gần đây bận bịu ở trường học nên không đi làm, hôm nay tới đây đi làm, chuyện thứ nhất chính là tới phòng làm việc Phó Thụy Dương trình diện, kết quả thấy một màn hương diễm vô cùng đẹp đẽ như vậy, một cô gái đang ôm Phó Thụy Dương, đem Tiểu Mễ chúng ta đặt ở nơi nào? Nhưng phải thừa nhận, cô gái kia đáng đẹp rất đẹp, vóc người cũng rất tuyệt. Mình đem trai đẹp tặng cho chị em tốt, đó là nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, nhưng cô gái này là cái chi? Nguyệt Như rất tức giận, Đường Tiểu Mễ a, Đường Tiểu Mễ, thế nào mà không trông chừng đàn ông của mình? Cầm lên điện thoại trên bàn bấm số Đường Tiểu Mễ : “Đường Tiểu Mễ!”

Không chờ Nguyệt Như nói tiếp, miệng của nàng đã bị che, chỉ có thể phát ra tiếng ưm ưm.

“Chị dâu, chị bận rộn, chúng ta chỉ gọi điện thoại đùa giỡn đấy”. Là giọng nói của Chu Văn Bản. Đường Tiểu Mễ nhìn điện thoại di động ngẩn người, cứ như vậy cúp rồi? nhìn Lâm Vĩ Ba nhún nhún vai, nàng cũng không biết họ đang giở trò quỷ gì.

“Cô làm công cho ai, muốn bán ông chủ sao?” Chu Văn Bản dứt khoát giật dây điện thoại, tức giận nói.

“Ai bán ông chủ ? Đó là bà chủ tôi”. Nguyệt Như không chịu yếu thế nói.

“Cô đừng nhiều chuyện như vậy có được hay không? Đây là chuyện hai vợ chồng người ta”. Chu Văn Bản hừ lạnh một tiếng.

“Bạn thân tôi chưa lấy chồng”. Nguyệt Như chọt vỗ cái bàn, chỉ vào phòng làm việc của Phó Thụy Dương: “Cô gái khác ôm ấp yêu thương hắn, dễ khi Tiểu Mễ chúng tôi sao”

“Đó là bạn tốt của cô, cũng là chị dâu tôi!” Chu Văn Bản tiến tới gần Nguyệt Như, trên cổ gân xanh mơn mởn nhẩy lên.

“Chị dâu anh rất nhiều, Tiểu Mễ đứng hàng thứ mấy vậy?” Nguyệt Như hừ lạnh nói, không nhường bước chút nào. Chu Văn Bản đột nhiên dừng lại, sắc mặt phức tạp nhìn Phó Thụy Dương đi ra khỏi phòng làm việc, đi theo sau là Alice. Phó Thụy Dương nhìn hai người, không nói gì.

Nguyệt Như cảnh giác nhìn chằm chằm Alice, xinh đẹp rất xinh đẹp, nhưng thế nào cũng không được tôi coi trọng như Tiểu Mễ chúng ta, nàng âm thầm lăm bằm, không dám càn rỡ trước mặt Phó Thụy Dương. Cho đến nhìn hai người đi xa, Chu Văn Bản mới xoay người nhàn nhạt liếc mắt một cái Nguyệt Như: “Chuyện không rõ ràng lắm, cô có biết hay không cú điện thoại kia gọi đi, muốn hại chết mấy người?”

Nguyệt Như không cam lòng ngồi xuống, trong miệng “Nhưng...” thật lâu cũng là nói không ra câu gì, nàng trở lại Phúc Ninh mấy ngày nay, cũng biết hoặc là nghe nói một chút thói quen Phó Thụy Dương, nghe nói trừ Tiểu Mễ, hắn không mang qua bất kỳ một cô gái nào không liên quan vào phòng làm việc, nhưng cô gái vừa rồi thì sao?

Chiếc xe thể thao màu đỏ mở nóc dừng ở ven đường, Đường Tiểu Mễ hỏi Lâm Vĩ Ba: “Tiểu Lâm Tử, anh nói mấy tháng gần đây, yêu một người có thể yêu tới trình độ nào?”

Lâm Vĩ Ba mất tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, yêu tới trình độ nào sao? Đứng xa xa nhìn nàng, nàng vui vẻ, hắn cũng vui vẻ, nàng khổ sở, hắn càng khổ sở hơn. Cố ý ở bên nàng cười giỡn, chẳng qua thích nhìn nàng vui vẻ.

Mấy tháng ngắn ngủn có thể yêu tới trình độ nào đây? Chẳng qua trong đôi mắt chỉ có thể nhìn nàng, không hơn.

Nhưng nàng hỏi cái gì? Nàng yêu người kia tới trình độ nào, hoặc là người kia yêu nàng tới trình độ nào? Lâm Vĩ Ba không biết, cũng không muốn biết.

Đường Tiểu Mễ cũng không nhớ Lâm Vĩ Ba trả lời nàng cái gì, chẳng qua nàng chỉ muốn có người ở bên cạnh, nàng sẽ không suy nghĩ lung tung, chỉ có nhai đi nhai lại lời nói, nàng mới có thể đuổi đi những ý nghĩ ngổn ngang trong đầu, nàng không thể tìm bọn Sơ Nhất, cũng không dám về nhà.

Đúng, bọn họ ở chung một chỗ mới bao lâu, có thể có yêu bao nhiêu? Đường Tiểu Mễ cắn môi, hắn có thể yêu nàng bao nhiêu? Nhưng làm thế nào đây, nàng giống như đã rất thích hắn, trong lòng chua xót, vô luận làm thế nào cũng không gạt bỏ được. Uất ức, đau đớn, nhớ tới Đỗ Thủy Tâm, trong miệng mơ hồ có mùi vị ngai ngái.

“Tiểu Mễ, mau buông ra, chảy máu.” Lâm Vĩ Ba cả kinh trong lòng, hắn chẳng qua thoáng mất thần, quay đầu lại phát hiện nàng cắn môi của mình, tia máu nhàn nhạt từ từ nhuộm dần đôi môi, làm tăng lên gương mặt trắng bệch, lại có chút đẹp thê lương không nói ra lời.

Ngón cái dịu dàng lau đi vết máu trên môi nàng, vỗ nhẹ gương mặt Đường Tiểu Mễ, vẻ mặt đầy đau lòng.

“Anh dẫn em đi tìm hắn có được hay không?” Lâm Vĩ Ba chăm chú nhìn Đường Tiểu Mễ.

Dường như cảm thấy miệng truyền tới đau đớn, đưa tay lau một cái, trên tay dính chút ít máu, Đường Tiểu Mễ lắc đầu một cái, lạnh nhạt nói: “Thôi”.

92. Chương 12 : Quyển 7

Trong quán cà phê gần Cao ốc Phúc Ninh, Alice cầm muống bạc chậm rãi khuấy cà phê, khẽ nghiêng đầu nhìn Phó Thụy Dương: “Chúng ta vẫn là bạn bè?”

Phó Thụy Dương tựa vào lưng ghế lên, chậm rãi gạt đầu, hắn đối với nàng, không thể nào khác hơn.

“Vị hôn thê của anh đâu? Lúc nào thì mang đến gặp mặt, sợ em ăn luôn nàng hay sao?” Alice che giấu ghen tuông trong lòng, hài hước nhìn Phó Thụy Dương.

Nhớ tới Đường Tiểu Mễ, Phó Thụy Dương khóe miệng không nhịn được cong lên, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên đùi: “Khi nào có cơ hội”. Tạm thời còn không được, hắn cùng Alice dù sao có một đoạn quá khứ, hắn có thể không thêm để ý, nhưng cô gái kia, Phó Thụy Dương bắt đầu đã lắc đầu, sẽ dọa chạy nàng chứ?

“Nàng” tay cầm thìa dừng một chút, Alice hỏi, “Là một cô gái như thế nào?” Cười cười lại tiếp tục nói: “Có thể cho anh để ý như vậy, em rất ngạc nhiên đấy”.

Phó Thụy Dương chau chau mày, vẫn cười khê, hình như rất nhiều người đã hỏi hắn vấn đề này, nàng là cô gái như thế nào? Cậu yêu nàng cái gì? Hắn muốn trả lời thế nào đây? Chính hắn cũng không biết đáp án, luôn cảm thấy yêu không đủ, vẫn là yêu không đủ, lại sợ mình sẽ dọa nàng chạy mất, nàng cẩn thận núp trong vỏ ốc sên của mình như vậy.

Alice xuất hiện, hắn đột nhiên phát hiện ra, không chỉ là nàng có quá khứ, mà còn hắn nữa. Giữa hắn và Alice cũng không phải một, hai câu có thể giải thích rõ ràng, Alice đối với hắn mà nói, đã sớm không còn tình yêu, nhưng dù sao nàng tồn tại lơ mờ trong trí nhớ hắn vài năm, đoạn kí ức kia không cách nào tan biến.

Alice hỏi hắn có thích Đường Tiểu Mễ hay không thì chính hắn cũng không nghĩ đến hắn sẽ khẳng định nói: Anh rất yêu nàng. Phó Thụy Dương đột nhiên phát hiện, giữa hắn và Đường Tiểu Mễ, không một ai nói tiếng yêu nhau.

Khi Alice khóc ôm lấy hắn: “Anh không thể trở lại bên cạnh em sao?” Hắn phát hiện mình thật không thể, đối với Alice, hắn chỉ còn lại phiền não, chỉ nói cho nàng biết: “Tim của anh không chứa nổi người khác”.

Bọn họ uống rất nhiều rượu, hấn cố ý phóng túng mình như vậy, xem như lời cáo biệt, hấn mừng thầm, hấn rất cuộc cũng có thể thản nhiên đối mặt nàng rồi, nàng sẽ thích chứ? Hấn vẫn rất cẩn thận xử lý tình cảm với nàng, sợ nàng hỏi đến quá khứ của hấn, nàng có thể tiếp nhận sao? Thỉnh thoảng cũng sẽ cảm thấy khổ sở, hấn chưa bao giờ trải nghiệm như vậy, sợ lòng của nàng không có trên người mình, sợ nàng ghét bỏ quá khứ của mình, càng sợ nàng biết chuyện trao đổi ích lợi, hấn không dám nghĩ phản ứng của nàng, cũng không dám nghĩ hậu quả.

Những thứ này, mặc dù ngày trước cùng Alice ở chung một chỗ, cũng là chưa từng trải nghiệm. Hấn không biết, mình cũng sẽ có một ngày lo được lo mất như vậy.

Hấn và Alice chỉ có thể là bạn bè, nếu nàng vượt qua giới hạn đó, ngay cả bạn bè cũng không phải, hấn nói cho nàng biết như vậy. Hấn vốn là người nhẩn tâm, nếu không phải có đoạn quá khứ kia, đối lại là cô gái khác, hấn sẽ trực tiếp bỏ lại một tờ chi phiếu. Cho nên, hôm nay Alice đến công ty tìm hấn, nàng nói, đây là một lần cuối cùng ôm hấn, hấn không đẩy nàng ra, biết rất rõ một màn này bị Nguyệt Như nhìn thấy, chẳng qua ý bảo Chu Văn Bản đi ngăn lại nàng. Nghĩ như vậy, Phó Thụy Dương cảm giác mình có phần chút kiềm chế không được, hấn rất muốn cô gái kia, mới một ngày không thấy, đã nhớ như vậy sao? Thật giống như bị bao lấy rồi.

Giờ phút này, Alice nhìn trong ánh mắt Phó Thụy Dương thật ôn nhu, uống một hớp cà phê, miệng đều là mùi vị đắng ngắt, ra sức cướp người đàn ông này trở lại sao? Nàng không nắm chắc, trong mắt của hấn đã không còn nhìn thấy mình, còn có thể tranh thủ sao?

Phó Thụy Dương đột nhiên đứng dậy: “Alice, lần sau gặp lại, em tạm thời còn ở lại trong nước đúng không?” Không đợi Alice trả lời, tiếp tục nói: “Anh còn có chuyện, đi trước một bước”.

Alice lấy lại tinh thần thì Phó Thụy Dương đã đi xa, ngơ ngác nhìn ly cà phê trước mặt, không cần buông tha, không cần buông tha, hấn đối với mình không còn tình cảm. Càng nói như vậy với mình, càng khó có thể kiềm chế, nước mắt từng dòng, từng dòng rơi xuống.

Lúc Lâm Vĩ Ba đưa Đường Tiểu Mễ về Biệt thự Tây đơn, trời đã gần tối, bầu trời đầy mây đỏ, đôi môi bị cắn đau đớn từng chút, từng chút tản ra, suốt dọc đường đi, Đường Tiểu Mễ đều cau mày, nghĩ đến lúc trở về còn phải đối mặt Đỗ Thủy Tâm, nàng đột nhiên phát hiện mình không phải kiên cường như vậy.

Quay đầu lại nhìn miệng Đường Tiểu Mễ, đã hơi sưng lên: “Thật không đi bệnh viện xem một chút sao?”

Đường Tiểu Mễ buồn cười nói: “Cũng không phải là súc sinh cắn”. Nói xong phát hiện mình lời này có gì không đúng, hai người bèn nhìn nhau cười.

Đường Tiểu Mễ mở cửa xe: “Có chuyện gì gọi cho anh”. Lâm Vĩ Ba suy nghĩ một chút, ngón tay làm ra tư thế gọi điện thoại, để sát vào bên tai.

Đường Tiểu Mễ nhẹ nhàng gạt đầu, nhìn Lâm Vĩ Ba lên xe, lái xe đi xa nàng mới ảo não, hấn mấy lần đưa nàng trở về, cũng không mời hấn vào uống ly trà. Xoay người hướng cổng nhà đi tối, chợt nhìn thấy Phó Thụy Dương chậm rãi đi ra, sắc mặt âm trầm nhìn nàng.

93. Chương 13 : Quyển 7

Đường Tiểu Mễ dùng sức nhìn người trước mặt này, lại giống như là đã dùng hết hơi sức toàn thân. Bốn mắt nhìn nhau, Đường Tiểu Mễ cảm giác lòng của mình đang run rẩy, há miệng, muốn hỏi hấn tại sao lại ở chỗ này, nhưng chán nản bỏ qua. Tại sao ở chỗ này? Là gặp Đỗ Thủy Tâm còn muốn gặp nàng? Tại sao muốn gặp em? Anh yêu em sao? Anh muốn nói cho em biết sao?

Nhiều vấn đề tràn đầy đại não Đường Tiểu Mễ như vậy, toàn bộ hóa thành ánh mắt đau thương. Những thứ này nhìn trong mắt Phó Thụy Dương trở thành một tình cảnh khác, sau khi từ quán cà phê ra ngoài, hấn gọi điện thoại cho nàng nhưng vẫn tắt máy, đi Tuyền Lâm tìm nàng, nói không có ở đây, hấn chỉ biết tới nơi này đợi nàng, hấn không vào nhà, chẳng qua muốn nhìn thấy nàng trước tiên. Nhưng đây là lần thứ mấy hấn nhìn thấy Lâm Vĩ Ba đưa nàng trở lại? Nàng đối với Lâm Vĩ Ba nở nụ cười chỉ thuộc về hấn, Lâm Vĩ Ba lại gần nàng như vậy nhưng nàng không đẩy hấn ra, nhưng bây giờ, nàng lại nhìn mình xa cách như vậy.

Liếc thấy vết thương trên môi nàng, nghĩ đến khả năng nào đó, trong lòng không khỏi dâng lên lửa giận, vừa đau lòng, cũng không khống chế mình được nữa. Hung ác hôn, không giống ngày trước dịu dàng trần trọc triền miên, Phó Thụy Dương ôm Đường Tiểu Mễ thật chặt, nghĩ thầm, thế nào gầy như vậy? Giống như hấn siết mạnh thêm chút nữa, eo của nàng sẽ đứt, nghĩ như vậy, tay không buông lỏng, không dám buông lỏng.

Đường Tiểu Mễ nhắm mắt thật chặt, nàng vô lực suy nghĩ nụ hôn này có nghĩa gì, cáo biệt? Ấy này? Hoặc là cái khác? Chỉ có thể vô lực dựa vào trong ngực hấn, cảm thụ nụ hôn hung hăng, mang theo tuyệt vọng và đè nén khổ sở.

Miệng lưỡi quấn quít, cho đến khi trong miệng nhau xuất hiện nhàn nhạt ngai ngái, lẫn vào nước mắt mặn mặn trong hơi thở, Phó Thụy Dương mới chậm rãi buông Đường Tiểu Mễ ra, hai người cũng thở khê, Đường Tiểu Mễ rũ lông mi không nhìn hấn, cổ dùng sức, mạnh mẽ đứng thẳng.

Phó Thụy Dương ảo não đỡ bả vai Đường Tiểu Mễ, môi của nàng lại vỡ, tia máu từ từ thấm vào, khoe miệng của nàng đỏ tươi một mảnh, trong miệng của mình, nồng nặc mùi ngai ngái. Trong lúc nhất thời tay chân có chút luống cuống, hấn không nên như vậy tổn thương nàng. Chậm rãi lần nữa dán lên môi đỏ mọng, từ từ hôn dịu dàng, đau lòng, thận trọng.

Lúc đối mặt Lâm Vĩ Ba, Đường Tiểu Mễ rất muốn khóc nhưng một giọt nước mắt cũng chảy không ra được. Ngày trước lúc cùng Lâm Dương đi chung với nhau, nàng luôn làm ra vẻ rất kiên cường, rất lạnh lùng, cũng không rơi lệ. Nhưng kể từ lúc gặp Phó Thụy Dương, tuyến lệ của nàng đặc biệt phát triển. Bị Phó Thụy Dương ôm, hôn, Đường Tiểu Mễ trong lòng có vô số uất ức không nói ra được, nước mắt như không kiềm chế được mà phun ra như vòi nước, như một đứa bé vươn tay vòng lên cổ của Phó Thụy Dương ôm thật chặt, Phó Thụy Dương Thuận thế ôm sát nàng, hai người dán gần hơn.

Không biết đã trải qua bao lâu, Phó Thụy Dương buông Đường Tiểu Mễ ra, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng, dịu dàng hôn trên mi mắt dính giọt lệ, cái trán, mắt, chóp mũi, gương mặt, Phó Thụy Dương hôn thuận thế xuống. Đường Tiểu Mễ nước mắt lại bộc phát hung mãnh, càng lau càng nhiều, con người đầy sương mù ướt nhẹp nhìn Phó Thụy Dương.

Trái tim Phó Thụy Dương treo lên, hạ xuống, bị nước mắt này làm cho cực kỳ ảo não. Buông hai tay đang treo trên cổ của Phó Thụy Dương, Đường Tiểu Mễ chăm chăm nhìn hấn: “Anh yêu em sao!” Không phải là hỏi.

Phó Thụy Dương có chút buồn cười, có chút đau lòng, bộ dáng này của Đường Tiểu Mễ đang vô cùng hồn dôi: “Yêu”.

Mặc dù không phải ba chữ kia nhưng Đường Tiểu Mễ vẫn cảm thấy gương mặt hơi nóng lên, lấy dũng khí mong đợi nhìn Phó Thụy Dương: “Cho nên, anh cũng sẽ không gạt em đúng không?”

Về mặt Phó Thụy Dương có chút phức tạp, sẽ không lừa nàng sao? Lừa, nhưng cũng không dám thẳng thắn, hấn không biết nàng đã biết hút gì chưa, mới có phản ứng lớn như vậy, nhưng hấn không có biện pháp, không giải quyết xong tình huống mà nói cho nàng biết tất cả, hấn không thể chịu đựng được hậu quả xấu nhất như thế nào. Đường như biết Phó Thụy Dương trầm mặc, Đường Tiểu Mễ vội vàng hỏi: “Em có thể tin tưởng anh, phải hay không?”

Phó Thụy Dương gật đầu một cái, chăm chú nhìn Đường Tiểu Mễ: “Tiểu Mễ, em có thể tin tưởng anh, về sau, cũng phải tin tưởng anh”.

Làm như rất hài lòng đáp án này, Đường Tiểu Mễ vươn tay, chủ động vòng qua hông Phó Thụy Dương, bên hông của hấn không có một chút thịt dư, ngực của hấn bên chắc ấm áp, Đường Tiểu Mễ tham luyện nhắm mắt lại. Nếu như có một ngày, em không nhận nhận được nữa mà hỏi anh, anh nhất định phải gạt em. Mặc kệ trong lòng anh không muốn đến cỡ nào, anh cũng không cần nói cho em biết, anh chưa từng thích qua em.

94. Chương 14 : Quyển 7

Đỗ Thủy Tâm một lần nữa đứng trước mặt Đường Tiểu Mễ, bên cạnh có nhiều rương hành lý, lúc ấy Đường Tiểu Mễ đang trong phòng bếp làm sữa tươi đậu đỏ Tây Mễ Lộ, nàng gần đây yêu thích loại thức ăn này. Trong tay vẫn cầm nguyên liệu chế biến mật ong, đậu đỏ, nhìn rương hành lý trên đất, lại nhìn Đỗ Thủy Tâm một chút, Đường Tiểu Mễ dừng tay lại: “Muốn đi?”

Đỗ Thủy Tâm ở lại Biệt thự Tây đơn mấy ngày nay, ít gặp Đường Tiểu Mễ nói chuyện với nhau. Trừ lúc đi uống rượu đêm đó, lần đầu tiên Đỗ Thủy Tâm ăn mặc chỉnh tề đứng trước Đường Tiểu Mễ, không giống ngày trước giả mạc mạc hoặc làm ra vẻ điềm đạm đáng yêu, mái tóc đen thật dài, trang điểm nhàn nhạt, trên cổ tay có một chiếc vòng tinh xảo, bộ váy khéo léo, vẻ mặt mỉm cười, chỉ chỉ Đường Tiểu Mễ mật ong và đậu đỏ trong tay: “Có thể cho tôi nếm thử không?”

Đây mới là Đỗ Thủy Tâm chân thật, Đường Tiểu Mễ nhìn nàng, nhẹ nhàng gạt đầu, từ trong tủ lạnh lấy ra sữa tươi Tây Mễ Lộ đã làm xong, đem mật ong và đậu đỏ đổ lên trên, đưa cho Đỗ Thủy Tâm: “Coi chừng lạnh”.

Đỗ Thủy Tâm nhận lấy chén nhỏ trong suốt, đi thẳng đến bàn ăn ngồi, từng múng, từng múng, ưu nhã đưa đến miệng, mùi sữa nhàn nhạt, hương vị đậu đỏ ngọt ngào, khoe miệng hiện lên nụ cười, nhìn Đường Tiểu Mễ: “Ăn thật ngon”.

Đường Tiểu Mễ cũng lấy cho mình một chén, đến ngồi đối diện Đỗ Thủy Tâm, không chút để ý mức Tây Mễ Lộ: “Đậu đỏ còn chưa đủ nát, xem ra lần sau phải chú ý độ lửa”.

Đỗ Thủy Tâm liếc thấy vết thương trên môi Đường Tiểu Mễ, vì vậy kết có vẻ đặc biệt rõ ràng, bọn họ ôm hôn thì nàng đứng ở trong góc nhỏ nhìn, tim bị xé thành mảnh vụn, rơi vỡ. Nỗ lực lâu như vậy, nàng chỉ có thể làm một người đứng một bên nhìn, nhìn hân cùng với cô ấy hỉ, nộ, ái, ố, hẳn muốn nàng không vượt qua ranh giới tình bạn sao? Nàng không làm được! Nàng cũng không cho là cô gái trước mặt này so với nàng có năng lực để có được hẳn, môn đăng hộ đối sao?

“Tôi tên là Alice”. Đỗ Thủy Tâm nhìn Đường Tiểu Mễ, nhưng Đường Tiểu Mễ ngay cả mí mắt cũng không giơ lên, Đỗ Thủy Tâm cũng không thêm để ý, nàng biết Đường Tiểu Mễ đang nghe.

“Hai ngày nữa tôi sẽ trở về Anh quốc, bạn trai tôi ...” Đỗ Thủy Tâm cười nói: “Phải nói là bạn trai trước đây của tôi đã có đối tượng tốt, tôi cũng nên đi”.

Đường Tiểu Mễ rút cuộc ngẩng đầu liếc nhìn Đỗ Thủy Tâm: “Thuận buồm xuôi gió”.

“Đêm hôm đó lừa cô, nhưng tôi sẽ không nói xin lỗi”. Đỗ Thủy Tâm rút cuộc thu hồi nụ cười, nhìn chằm chằm Đường Tiểu Mễ. Đường Tiểu Mễ liếc mắt, không lên tiếng, đây là muốn lật bài giữa nói chuyện sao?

“Sau này tôi và Vincent là bạn bè tốt, cô sẽ không để ý chứ?” Đỗ Thủy Tâm tay chống cằm, có vẻ cực kỳ quyến rũ.

“Vincent?” Đường Tiểu Mễ nhất thời không có kịp phản ứng là ai. Đỗ Thủy Tâm vẫy tay một cái, xin lỗi cười nói: “Vincent-Fu là tên tôi quen gọi, chính là Thụy Dương”.

Đường Tiểu Mễ trong lòng máy động, Vincent? Nàng không biết Phó Thụy Dương còn có cái tên tiếng Anh này, cái múng gõ gõ bên chén, phát ra tiếng vang thanh thúy, Con mèo Thụy Dương không biết từ nơi nào chui ra, nhanh nhẹn nhảy lên đùi Đường Tiểu Mễ.

“Cùng tên con mèo nhà tôi đấy”. Đường Tiểu Mễ mỉm cười nói. Đỗ Thủy Tâm ngẩn người, sảng lảng cười lên, giọng nói của nàng rất êm tai, tiếng cười dĩ nhiên cũng rất dễ nghe: “Đường Tiểu Mễ, hi vọng lần sau gặp mặt, sẽ đến ăn bánh kẹo cưới của các người”.

Đường Tiểu Mễ nhất thời có chút dờ dẫm, Đỗ Thủy Tâm biến chuyển quá nhanh, nàng lập tức không biết nên đáp lại như thế nào, ngay người một lúc, con mèo Thụy Dương nhảy lên mặt bàn, ngẩng ngẩng chén Đỗ Thủy Tâm, Đường Tiểu Mễ quýnh lên: “Con mèo Thụy Dương, mau xuống đây”.

Đỗ Thủy Tâm cười cười: “Không sao” Đưa tay muốn bắt chước Đường Tiểu Mễ vuốt đầu Con mèo Thụy Dương.

“Dừng!” Đường Tiểu Mễ vội vàng ngăn cản nói, chữ “Sờ” đành nghẹn ở trong cổ họng, chỉ nghe Đỗ Thủy Tâm “A” một tiếng vô cùng thâm thẳm. Đường Tiểu Mễ nắm lỗ tai Con mèo Thụy Dương bỏ xuống đất, mèo Singapore đối với chủ nhân rất trung thành, con mèo này nhìn như dịu ngoan, nhưng chỉ ngoan trước mặt Đường Tiểu Mễ và Phó Thụy Dương thôi.

Trên mu bàn tay Đỗ Thủy Tâm rỉ ra máu, đau đến hít hơi lạnh, Đường Tiểu Mễ có chút ngượng ngùng chỉ vào mu bàn tay Đỗ Thủy Tâm: “Tôi và cô đi bệnh viện xem một chút đi?”

Liên tiếp khoát khoát tay, Đỗ Thủy Tâm sắc mặt khó coi đứng lên, cổ nặn ra một nụ cười: “Tôi đi trước đi, hẹn gặp lại”. Có chút kiêng kỵ liếc mắt nhìn Con mèo Thụy Dương, con người màu hổ phách, nhìn thật sự yêu dị, nàng thật không thích con mèo này, chẳng qua không hiểu tại sao Phó Thụy Dương lại đồng ý để cho một con mèo gọi cùng tên với hân.

“Alice” Đường Tiểu Mễ kêu nàng, lần đầu tiên gọi cái tên tiếng Anh này.

Đỗ Thủy Tâm quay đầu lại, Đường Tiểu Mễ đứng ở giữa phòng khách, bên cạnh một con mèo và một con chó, khéo léo vòng dưới chân nàng, nhìn lại không khỏi có cảm giác yên bình.

“Tôi không biết cô muốn làm gì, nhưng Thụy Dương đã không còn là Vincent nữa rồi. Dùng phương pháp như vậy đến gần tôi, chỉ có lần này thôi. Alice, tôi không khéo léo nhưng không ngu ngốc”.

Giọng nói của Đường Tiểu Mễ lộ ra khàn khàn, cũng vô cùng kiên định. Trong lòng Đỗ Thủy có chút kinh ngạc, lần đầu tiên, Đường Tiểu Mễ nói với nàng nhiều lời như thế, rõ ràng nhìn cô ấy là một người rất đơn giản, yếu đuối, đứng ở nơi đó, không thấy rõ vẻ mặt, lại có thể làm cho tim nàng đập nhanh.

Lần này Đỗ Thủy Tâm rời đi giống như sự xuất hiện lúc đầu của nàng, làm cho người ta không hiểu. Đường Tiểu Mễ không còn sức để truy cứu cái gì nữa, Thụy Dương, nàng là quá khứ của anh, chỉ mong, em là hiện tại của anh.

95. Chương 1 : Quyển 8

Vào đầu tháng năm, Đường Kiến Quân đột nhiên tuyên bố muốn kết hôn, làm cho tất cả mọi người kinh ngạc, Phương Vân và Đường Kiến Quân qua lại đã nhiều năm rồi, hai người này tiến tới với nhau dường như là chuyện đương nhiên, đều lớn cả không phải còn nhỏ, cũng không có nhiều kinh ngạc, chẳng qua vô cùng lo lắng, khiến không ít người suy đoán, có phải Đường gia muốn có cháu ẵm bồng hay không, lên xe trước, mua vé bổ sung.

Đường Tiểu Mễ cũng không suy nghĩ nhiều, nàng và Phương Vân tình cảm vẫn rất tốt, thật sự trở thành thím của nàng rồi, nàng chỉ cho là Chú hai đã nghĩ thông suốt, nàng mừng thay cho Phương Vân.

Phó Thụy Dương véo chặt chóp mũi Đường Tiểu Mễ: “Nhìn em hưng phấn như vậy sao, người ta sẽ cho cô dâu là em đấy”. Đường Tiểu Mễ không thêm để ý chút nào, len lén lè lưỡi, nhìn Phó Thụy Dương làm mặt quỷ.

Hôn lễ rất đơn giản, người hai nhà cùng nhau ăn một bữa cơm, không có ầm áp lãng mạn như Đường Tiểu Mễ chờ mong, cô dâu trang điểm thì Đường Tiểu Mễ vẫn quở trách Chú hai không săn sóc, ngược lại Phương Vân đã nhìn ra, dịu dàng mỉm cười.

Ngày đó, Đường Kiến Quân đột nhiên mang nàng đi Cục Dân chính đăng ký, sau đó móc ra chiếc nhẫn cầu hôn, cũng không có quá trình lãng mạn, nhưng nàng không chút do dự liền đồng ý, nàng cũng không thừa nhận mình quá không dè dặt như vậy, nàng chờ quá lâu, quá lâu rồi, không phải mỗi người đàn bà đều có thể đem tuổi thanh xuân quý báu để chờ đợi vô nghĩa. Hôn lễ long trọng hay không nàng không thêm để ý, chẳng qua vài năm như vậy, vẫn muốn làm vợ của hân, rồi cuộc mộng đẹp trở thành sự thật, mọi thứ khác đều không quan trọng nữa.

Sau tết, Đường Kiến Quân thật giống như biến thành người khác, đối xử với nàng đặc biệt tốt, nghĩ đến người đàn ông kia, Phương Vân đặc biệt cười ngượng ngùng, cảm giác mình lập tức trẻ hơn mười tuổi, giống như biến thành một nữ sinh tràn đầy ước mơ ở tương lai.

Đường Kiến Quân ngậm điều thuốc, tuy hôn lễ giản đơn, nhưng tân khách vẫn không ít, hấn trốn ở chỗ này, không có một chút vui sướng khi làm chú rể. Cha không sống được bao lâu, cảm giác khóe miệng nóng rực, điều thuốc đã sắp đốt đến cuối, tùy ý ném trên mặt đất, lòng bàn chân nghiền nát.

“Hôm nay người hơi nhiều”. Đường Quốc Khánh chẳng biết lúc nào đứng bên cạnh Đường Kiến Quân.

“Ừm”. Đường Kiến Quân cau mày, đã giản lược rồi, ba không biết ăn uống không tiêu phải không.

“Buổi sáng đau dữ dội, đã gọi bác sĩ Chu chích thuốc, bác sĩ Chu nói không còn mấy ngày, bây giờ đang chống đỡ đấy”. Giọng nói Đường Quốc Khánh có chút đè nén. Đường Kiến Quân không lên tiếng, tay lung tung rút ra bao thuốc lá, bao đã trống không, ảo não đem bao thuốc lá vò thành một cục, hung hăng ném trên mặt đất.

“Ông nội, ông bị giảm cân? Mặt cũng gầy rồi”. Đường Tiểu Mễ có chút đau lòng kéo Đường Kiếm, mấy ngày nay không biết sao, mấy lần trở về nhà lớn thăm ông nội, cảm giác tinh thần không còn như trước, gầy guộc, hốc mắt lõm sâu. Phó Thụy Dương ngồi ở một bên, Đường Tiểu Mễ không thấy được, chân mày hấn nhíu lại thật sâu, ông cụ như vậy, Tiểu Mễ còn không biết tình hình, bây giờ nhìn dáng vẻ nàng lo lắng, về sau nên làm sao?

“Đó là di truyền Đường gia chúng ta sao? mặt Tiểu Mễ chúng ta cũng gầy rồi” Đường Kiếm vỗ nhẹ gương mặt Đường Tiểu Mễ, đây là cháu gái của lão, một đứa bé oa oa bắt đầu từ khi nào đã lớn như vậy?

“Tiểu Mễ, đừng kéo ông nội”. Đường Quốc Khánh trở lại nhìn thấy con gái mình đu lên cổ cha, nếu là ngày trước, tự nhiên không có gì, nhưng bây giờ cha không thể chịu được nàng quấy rối như thế. Đường Kiếm liếc Đường Quốc Khánh một cái, xoay mặt nói với Đường Tiểu Mễ: “Tiểu Mễ đi nói chuyện với thím đi”.

Đường Tiểu Mễ gật đầu một cái, biết bọn họ có lời muốn nói, nhìn Phó Thụy Dương chu môi, liền đi tìm Phương Vân.

“Thụy Dương, nhớ lần trước đồng ý chuyện của ta không?” Đường Kiếm nhìn Tiểu Mễ đi xa, lúc này mới nghiêm túc nhìn về phía Phó Thụy Dương. Phó Thụy Dương nhẹ nhàng gật đầu: “Nhớ”.

“Mấy ngày nữa, gát lại chuyện trong tay, mang Tiểu Mễ ra ngoài dạo thôi”. Đường Kiếm ho một tiếng, lại giống như ném xuống một quả bom tấn.

“Ba!” Đường Quốc Khánh, Đường Kiến Quân, hai anh em đồng thanh nói.

Tim của Phó Thụy Dương đột nhiên chìm xuống, Đường Kiếm từng nói với hấn, chờ ông cụ đi rồi hãy mang Tiểu Mễ trở lại, chuyện đã nghiêm trọng như thế sao?

Đường Kiếm không còn hơi sức, khoát khoát tay, ánh mắt vẫn khóa chặt Phó Thụy Dương: “Thân thể của ta, tự mình ta biết”.

“Ông nội, nói cho tiêu Mễ biết”. Phó Thụy Dương có chút gian nan nói ra những lời này, hấn biết, Tiểu Mễ do ông cụ trước mặt một tay nuôi nấng, lão rất cưng chiều Tiểu Mễ, Tiểu Mễ cũng yêu ông cụ này biết bao nhiêu.

“Thụy Dương”. Đường Kiếm lắc đầu một cái, vỗ vỗ vai Phó Thụy Dương, ban đầu lựa chọn Phó Thụy Dương là tin tưởng Phó Long Bưu dạy dỗ ra một đứa cháu tốt, nhưng bây giờ nhìn ánh mắt Phó Thụy Dương chân thành tha thiết, lo lắng, lão rốt cuộc không còn mâu thuẫn nữa. Tiểu Mễ, ánh mắt ông nội sẽ không sai.

“Ta có thể đem Tiểu Mễ giao cho cháu chứ?” Giọng nói Đường Kiếm khàn khàn lộ ra chờ mong.

Phó Thụy Dương lại cảm thấy mũi của mình khê ê ẩm, nhìn ông lão này gần như vậy, vì ốm đau hành hạ, xương gò má nhô cao, trên mặt không tìm được một chút xiu bén nhọn, hai mắt đục đục vẫn lộ ra ánh sáng, Tiểu Mễ cũng có một đôi mắt có hồn như vậy.

Đôi mắt như vậy ánh mắt mong đợi, Phó Thụy Dương rút cuộc nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng lại rất nặng nề.

96. Chương 2 : Quyển 8

Đường Tiểu Mễ ngồi ở vị trí kế bên tài xế, tỉ mỉ quan sát người đàn ông trước mặt này, hai ngày nay dáng vẻ rất thần bí, luôn không thấy đầu cả, hỏi hẩn cũng chỉ cười cười, hiện tại muốn mang nàng đi đâu đây?

“Trực tiếp nhìn anh như vậy, anh sợ anh sẽ suy nghĩ lung tung”. Phó Thụy Dương quay qua, rõ ràng là đang nói đùa, cố tình làm bộ đáng đứng đắn.

“Em cho phép anh suy nghĩ lung tung”. Đường Tiểu Mễ nháy mắt mấy cái, dí dỏm nói. Phó Thụy Dương cười nhẹ, nhìn bộ đáng ngây thơ của Đường Tiểu Mễ, đột nhiên rất muốn dừng xe qua một bên, ôm lấy nàng, cũng không muốn buông ra.

Nơi đèn xanh đèn đỏ, xe chậm rãi dừng lại, quay cửa kính xe xuống hóng mát, trên xe bên cạnh một cô gái cực kỳ xinh đẹp nhìn Phó Thụy Dương chau chau mày, Đường Tiểu Mễ nhìn chòng chọc vào Phó Thụy Dương, Phó Thụy Dương lơ đãng, tương đối thân thiện nhìn cô gái kia gật đầu một cái, mỉm cười đáp lại. Đường Tiểu Mễ bất mãn hừ lạnh, trợn mắt một cái, đưa tay kéo mặt Phó Thụy Dương quay qua mình: “Anh dám ở trước mặt em vượt tường, em liền trèo tường cho anh xem!”

Phó Thụy Dương trong lòng buồn cười, cũng trấn định chau chau mày: “Em xác định em muốn trèo tường?”

“Trèo!” Đường Tiểu Mễ lớn tiếng hét lên: “Hồng hạnh xuất tường!”

Đèn xanh sáng, vẻ mặt Phó Thụy Dương cứng ngắt, cầm tay lái, thật lâu, lạnh nhạt nói: “Em xác định tường bên kia có ai không?”

Đường Tiểu Mễ ngẩn người, mắt tròn trợn trợn: “Làm sao anh biết tường bên kia không ai, nếu em thích, tường bên kia có thể đứng một hàng nối dài!”

“Chi” một tiếng, Phó Thụy Dương đánh vòng tay lái, xe gấp rút dừng ven đường.

“Đường Tiểu Mễ, em hãy thử nhìn xem!” Phó Thụy Dương nhìn Đường Tiểu Mễ quát, mắt trợn trừng trừng, giống như sư tử bị trêu chọc tỉnh giấc. Đột nhiên thấy Phó Thụy Dương hung hăng, Đường Tiểu Mễ có chút cảm thấy uất ức, không phải anh nói tường bên kia không có ai sao, em cuối cùng phải chứng minh, nếu không anh xem thường em đúng không?

Nhìn chớp mũi Đường Tiểu Mễ nhăn lại, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên, gương mặt uất ức, Phó Thụy Dương vui vẻ gõ tay lái, xe dần dần lái vào một mảnh rừng phong, liếc mắt nhìn qua, cây phong xanh um tươi tốt, đầu tháng năm, là mùa nở hoa, hình dáng phiến lá ba chia màu xanh nhạt tô điểm những bông hoa màu đỏ nhạt, xinh đẹp lãng mạn vô cùng, thậm chí Đường Tiểu Mễ có thể tưởng tượng, đến mùa thu, tràn đầy màu đỏ như lửa thì đẹp động lòng người đến mức nào.

Cánh cửa cảm ứng từ từ mở ra, chiếc xe cũ kỹ đi vào một tòa nhà lớn sau đó dừng lại, Phó Thụy Dương kéo Đường Tiểu Mễ có chút sững sờ xuống xe, dắt tay của nàng, hẩn khẽ mỉm cười: “Nơi này là khu biệt thự cây phong”.

Đường Tiểu Mễ đầu óc quay vòng vòng, khu biệt thự cây phong chính là chỗ này sao? Tài liệu ở chỗ Kha Ni Ca, nàng đã biết, hạng mục này chính là trước kia Tuyền Lâm đánh lên công ty xây dựng AMY của Lâm Dương, còn chưa bắt đầu phiên giao dịch đã bị loại bỏ, hiện tại, hạng mục này đã bị Tuyền Lâm tặng cho Phúc Ninh vô điều kiện, hoặc không phải vô điều kiện.

Đột nhiên mất đi hăng hái, Đường Tiểu Mễ cảm thấy có chút ỉu xìu, Phó Thụy Dương dắt tay của nàng, hai người im lặng không lên tiếng.

Đẩy cửa chính ra, Đường Tiểu Mễ không nhìn được che miệng kêu lên, trang trí cũng không xa hoa, thậm chí rất đơn giản, cũng không phải là hai màu trắng, đen mà nàng thường gặp ở văn phòng của Phó Thụy Dương, tất cả đều phối hợp rất đáng yêu, sàn nhà lát màu vàng nhạt, hoa văn hoa mai màu đen bằng móng tay. Vách tường là hình vẽ phim hoạt hình, cả trong đại sảnh đều trang trí màu xanh da trời, sau đó những thứ này đều không phải là lý do Đường Tiểu Mễ kêu lên.

Vị trí rõ ràng nhất trong đại sảnh chính là hình Đường Tiểu Mễ, nói chính xác chỉ là hình cái đầu gắn vào thân của một con vật trong phim hoạt hình, cười rất ngây thơ, nhún nhún lông mày, ánh mắt ngượng

ngừng, sáng ngời, Đường Tiểu Mễ nhìn một cái biết đây là hình chụp hôn làm lễ đính hôn. Bên cạnh là hình cái đầu Phó Thụy Dương, thân thể cũng là phim hoạt hình, đang kéo tay Đường Tiểu Mễ, phong cảnh là ánh mặt trời ấm áp, hoa lài đầy khắp núi đồi.

Đường như phản ứng thật lâu, cho đến khi Phó Thụy Dương đứng ở trước mặt nàng, chăm chú nhìn Đường Tiểu Mễ: “Tiểu Mễ, chúng ta kết hôn có được hay không?”

Đường Tiểu Mễ cúi đầu, trên tay Phó Thụy Dương cầm một cái hộp nhưng tơ màu đỏ, bên trong là một chiếc nhẫn Lam Bảo Thạch phong cách rất cổ xưa, sáng bóng, vừa nhìn là biết ngay đã trải qua năm tháng gột rửa.

97. Chương 3 : Quyển 8

Trông mắt Đường Tiểu Mễ có vẻ không hiểu, mờ mịt, ánh mắt trong suốt nhìn chăm chăm Phó Thụy Dương. Phó Thụy Dương cầm tay phải của nàng, rất mềm, mềm mại không xương có lẽ chính là loại cảm giác này, Phó Thụy Dương thâm nghĩ. Giống như động tác trong phim chậm, chiếc nhẫn Lam Bảo Thạch đeo vào trên ngón vô danh (ngón áp út) của Tiểu Mễ, ngón tay thon dài trắng nõn, chiếc nhẫn Lam Bảo Thạch phong cách cổ xưa, hẳn không nói ra được hết vẻ hài hòa.

“Chiếc nhẫn này là anh và mẹ lấy ra”. Phó Thụy Dương khoe miệng nhẹ nhàng giương lên một đường cong đẹp mắt, đôi trong trông mắt đen thoáng qua một tia dịu dàng, “Bà nội qua đời để lại làm quà tặng cho cháu dâu Phó gia”.

Đường Tiểu Mễ nháy mắt mấy cái, nhất thời không tiêu hóa được tin tức này. Phó Thụy Dương môi mông giương lên, ôm eo Đường Tiểu Mễ, cùng nhau quan sát bên trong nhà: “Tiểu Mễ, về sau nơi này chính là nhà của chúng ta, có được hay không?” Khu Biệt thự này cũng không đem đi tiêu thụ, trước tiên bên trong ngôi nhà bị hấn làm lại, lúc hấn nhìn hiệu quả bức vẽ liền nghĩ đến nàng nhất định sẽ thích.

Hai ngày nay vẫn bận rộn đẩy nhanh tốc độ lắp đặt thiết bị nơi này, từng góc nhà, từng linh kiện, đều do hấn tự mình chọn lựa, tự mình đốc công, chẳng qua hấn muốn nàng nhìn sẽ thích.

Nhà sao? Mắt đột nhiên ướt ướt, nàng có thể có nhà sao? Cố chấp trông giữ Biệt thự Tây đơn, bởi vì đó là nơi cha mẹ nàng đã từng ở, nơi đó nhắc nhở nàng, đã từng, nàng cũng đã từng có nhà, chẳng qua, nó đã tan nát chẳng biết từ khi nào.

Ngày trước lúc còn ở bên Lâm Dương, nàng cũng nghĩ tới sẽ cùng người này có một ngôi nhà, hẳn chưa bao giờ làm cho nàng ấm áp, không phải là không yêu, chẳng qua cũng không nói yêu, nhưng hấn đã phản bội.

Hôm nay, người trước mắt này đeo chiếc nhẫn vào trên tay nàng, nói là tặng cho “Cháu dâu của Phó gia”, hấn nói: về sau nơi này chính là nhà của chúng ta. Về sau nơi này chính là nhà của chúng ta sao? Ánh mắt Đường Tiểu Mễ có chút mơ hồ. Lần nữa quan sát ngôi biệt thự này, nơi này bọn họ có thể cùng nhau xem tivi, nàng tựa vào trong ngực hấn, nơi đó, nàng có thể ném thử các loại thực đơn, hấn có thể thưởng thức tài nấu nướng của nàng, còn có nơi đó, Gạo và Con mèo Thụy Dương có thể chơi đùa.

Nghĩ như vậy, Đường Tiểu Mễ cảm thấy trong lòng tràn đầy hạnh phúc, ngẩng đầu nhìn Phó Thụy Dương, từ từ mỉm cười, khoe mắt cong cong, trong ánh mắt có loại nhu tình không thể tả và không muốn xa rời. Nhẹ nhàng gạt đầu, hai người nhìn nhau cười.

Hấn ôm nàng, nàng dựa bờ vai của hấn, lẳng lặng nhìn biệt thự này, nhà của bọn họ sau này đây. Đường Tiểu Mễ chưa bao giờ trải nghiệm qua hai người như vậy bình yên sống qua ngày, dường như cũng không có làm gì, hấn không đi Phúc Ninh, nàng cũng không đi Tuyền Lâm.

Nàng vui trong ngực hấn, cùng nhau xem bóng đá, xem tin tức tài chính-kinh tế, xem phim hoạt hình, xem tin tức giải trí. Bọn họ cùng đi siêu thị, mua hai cái bàn chải đánh răng, màu phấn hồng và màu xanh da trời, mua hai cái ly, thậm chí, Phó Thụy Dương còn lặng lẽ mua áo ngủ tình nhân, lúc tính tiền Đường Tiểu Mễ mới phát hiện.

Kế tiếp Nàng đọc sách dạy nấu ăn, nấu thử các loại món ăn, hấn đang một bên phụ giúp, bọn họ cùng Gạo và Con mèo Thụy Dương đùa giỡn.

Đường Tiểu Mễ rất nhanh yêu thích biệt thự này, hai người thì ra có thể sống hạnh phúc bình yên như vậy, có cảm giác gia đình chân thật.

Quyết định đi đảo Bali với Phó Thụy Dương và lời cầu hôn đột ngột kia, lúc Đường Tiểu Mễ ngồi lên trên máy bay vẫn cảm thấy chuyện này giống như một giấc mộng, nàng cái gì cũng không mang theo, Phó Thụy Dương chỉ nói là ra ngoài dạo chơi, không ngờ lần này đi đảo Bali.

Đảo Bali ở Indonesia là một trong 13.600 hòn đảo nhỏ nổi bậc nhất, từ “Bali” ở Indonesia có ý nghĩa là “Trở về”. Lúc bước lên cái hòn đảo này, Đường Tiểu Mễ cũng không biết Đường Kiềm đã hôn mê bất tỉnh, giờ phút này Đường gia đã loạn thành một đoàn. Nàng cũng không biết chuyến đi đảo Bali này, nàng và ông nội yêu quý nhất đã Âm Dương hai ngã.

Trời xanh, mây trắng, biển rộng trong suốt, không khí nóng ẩm mang theo hơi thở gió biển mặn mặn, cây cọ thật cao, tháng 5 là một trong khoảng thời gian mát mẻ nhất cả năm ở đảo Bali, bởi vì không khí lạnh từ phía Bắc Australia tràn xuống.

Phó Thụy Dương dắt tay Đường Tiểu Mễ, dưới ánh mặt trời cực nóng, nơi này là một thế giới mới toàn bộ, đất nước xa lạ, khuôn mặt xa lạ, ngôn ngữ xa lạ, phong cảnh đầy xuân sắc, nhưng bởi vì hai người bọn họ dắt tay gắn bó, mặc kệ là nơi nào, Đường Tiểu Mễ cũng cảm thấy như vậy là đủ rồi.

Không phải là vì ở nơi nào, mà là người dắt của bạn là ai.

98. Chương 4 : Quyển 8

Bệnh viện quân đội N, Trương Vân cầm tay Đường Kiềm, hai cánh tay dài trên da mọc đầy đốm đồi mồi, dịu dàng nắm lại thật chặt. Đường Kiềm nằm thẳng ở đó, điện tâm đồ phát ra tiếng tích tích, trong miệng cầm ống dưỡng khí thật dài, ai có thể nghĩ tới, đây là Đường Đoàn trưởng năm đó đã chiến Hoa Đông tiếng tăm lừng lẫy?

“Bác sĩ Lý, cha tôi thế nào?” Nói chuyện là Đường Quốc Khánh, Đường Kiềm đột nhiên hôn mê làm cho cả Đường gia trở nên buồn đau.

“Thủ trưởng đã hôn mê hai ngày rồi, các người chuẩn bị sẵn sàng”.

Phanh một tiếng, Bác sĩ Lý bị một quyền mạnh mẽ, Đường Kiến Quân túm lấy áo khoác trắng của hắn: “Lang băm, ông nói cái gì!” Trên cổ gân xanh mơn mởn nhẩy lên.

“Kiến Quân, anh làm gì vậy?” Phương Vân kéo Đường Kiến Quân, quay đầu nhìn Đường Quốc Khánh, “Đại ca, anh mau phụ giúp kéo hắn ra”. Theo sức của nàng, căn bản kéo không nhúc nhích kẻ ngang ngược Đường Kiến Quân.

Đường Quốc Khánh đứng yên không lên tiếng, nhìn chòng chọc vào trên giường bệnh Đường Kiềm, lời nói Phương Vân, mắt diếc tai ngơ. Trương Anh Thụy đứng một bên sắc mặt phức tạp, nhìn Đường Kiềm một chút, lại nhìn Đường Kiến Quân một chút, đàn ông Đường gia đều suy sụp sao? Nhưng ông già chết rồi, Trần Tuyết mới có thể vào Đường gia? Bầu không khí như vậy, trên mặt Trương Anh Thụy lại mỉm cười, dường như đặc biệt quý dị.

“Lão Nhị” Trương Vân đột nhiên quay đầu lại lạnh nhạt nói. Vai Đường Quốc Khánh vô ý run một cái, Đường Kiến Quân từ từ ngồi sụp xuống, ánh mắt có chút đờ đẫn, người cả phòng nhìn Trương Vân.

“Hai ngày nay, có thể gọi mấy ông bạn già của cha con tôi đây, không được sơ xuất”. Trương Vân đắp chăn lại cho Đường Kiềm, đứng lên nhìn hai anh em, “Chuyện mà cha các con giao phó cho các con làm, làm tốt là được, trời còn chưa có sập!”

Đường Kiến Quân gục đầu, Phương Vân ở một bên nhìn hắn, tim bị bóp chặt, mọi người đều nói lão Nhị Đường gia ngang ngạnh, phóng túng, có khi nào thấy hắn nổi điên như vậy? Hôn lễ mấy ngày trước nàng cũng có thể cảm nhận hắn có chút mất mát, lại không biết xảy ra chuyện lớn như vậy, ông cụ nằm ở đó đã từng rất áy náy nói với nàng: “Tiểu Vân, cũng là thằng nhóc ngu ngốc nhà chúng ta đã phụ con”.

“Mẹ, không nói cho Tiểu Mễ biết sao?” Phương Vân nhìn về phía Trương Vân, khuôn mặt ngập tràn khó hiểu và lo lắng. Phương Vân đã biết Đường Tiểu Mễ lúc nàng vẫn còn đang học trung học đệ nhất cấp, tình cờ Đường Tiểu Mễ biết được Đường Quốc Khánh và Dương Ái Hoa gạt nàng lỵ nhiều năm, một đứa bé mới 12 tuổi, bình tĩnh làm cho bọn họ không cần phải giả bộ hòa thuận nữa, một mình ở lại Biệt thự Tây đơn, vì chuyện đó Đường Tiểu Mễ đã bị một trận sốt nặng, yên lặng ba năm, cuối cùng thi cấp ba thất bại.

Năm 16 tuổi, dường như Đường Tiểu Mễ mới học xong và ở chung với bạn bè, Phương Vân biết, tất cả điều này không thể thiếu Đường Kiềm khổ tâm dạy dỗ, cha mẹ không ở bên cạnh Đường Tiểu Mễ, gần như có thể nói Đường Kiềm một tay dạy dỗ nàng lớn lên. Trương Vân làm sao không biết tình cảm Đường Kiềm và Tiểu Mễ, nhưng chính vì như vậy, bà cụ muốn tôn trọng ý kiến của ông cụ, Tiểu Mễ là sinh mạng của lão, nếu nhìn thấy Tiểu Mễ suy sụp, ông cụ làm sao có thể yên lòng ra đi?

Đường Tiểu Mễ mặc chiếc váy dài, đội mũ che nắng thật to, đeo mắt kính Dior, gần như che kín hơn nửa khuôn mặt, Phó Thụy Dương dắt tay nàng, hai người cúi đầu đi chân không, dẫm xuống cát mịn, tiếp xúc cát mềm mềm, mại mại làm cho Đường Tiểu Mễ có chút ngứa, chân nàng đá lung tung, bàn chân to của Phó Thụy Dương dẫm lên chân nàng: “Cho em lộn xộn!”

“Rất nhột a”. Đường Tiểu Mễ bắt mồm cong miệng.

“Em nhìn người khác đều là nằm cả người xuống cát, em mới vui bàn chân thôi, kiên nhẫn một chút”. Phó Thụy Dương chau chau mày, ngón chân của nàng đầy đặn mượt mà rất đẹp, lần trước ở tiệc rượu nhìn nàng mang đôi giày thủy tinh hẳn đã phát hiện rồi.

“Vây em lấp cát anh nhé”. Đường Tiểu Mễ nhếch miệng ngây thơ cười nói, trong mắt lại lộ ra dí dỏm.

Phó Thụy Dương quay đầu đi không để ý tới nàng, nằm vui trong cát chẳng qua thuận miệng nói một chút, hẳn mới không làm chuyện mất mặt như vậy, nằm một đống trong bãi cát biển, hẳn cũng không phải là những người trẻ tuổi kia, chơi đùa ấu trĩ như vậy.

Đường Tiểu Mễ khe khẽ cắn môi dưới, len lén hốt lên một nắm cát, ném trên người Phó Thụy Dương, hất tay của hắn, chạy đi thật xa, cười khanh khách, dí dỏm nhìn dáng vẻ buồn bực của Phó Thụy Dương.

Bị ném một nắm cát thật to, nhìn vẻ mặt vô tội của người làm chuyện xấu, Phó Thụy Dương muốn tức giận cũng không thể được, dứt khoát cũng hốt lên một nắm cát, ném vào Đường Tiểu Mễ, Đường Tiểu Mễ kêu lên một tiếng, vén váy lên chạy, trên bờ cát lưu lại dấu chân của hai người, ánh mặt trời màu vàng chiếu xuống, bóng dáng của hai người càng chạy càng xa, làm rung động lòng người.

99. Chương 5 : Quyển 8

Những người dân sống trên đảo rất nhiệt tình hiếu khách, dân chúng mộc mạc, chất phác, Đường Tiểu Mễ và Phó Thụy Dương nắm tay nhau, đi chân không trên bờ cát chẳng có mục đích, mặt trời chiều ngã về phía Tây, ánh trăng từ từ nhô lên, thỉnh thoảng có các cô gái địa phương mang giỏ hoa hồng đến bán, Phó Thụy Dương quyết định mua toàn bộ giỏ hoa, đều là hoa nhà trồng, nhìn xinh đẹp, tươi tốt, thuần túy tự nhiên. Đường Tiểu Mễ bẻ một nhánh gắn lên mũ che nắng, Phó Thụy Dương nhìn một chút, gật đầu: “Rất đẹp”.

Nàng có chút xấu hổ mỉm cười, Phó Thụy Dương nắm thật chặt tay của nàng, trong khoảnh khắc, hi vọng thời gian dừng lại, không cần trở về Thành phố N, không cần lo lắng bệnh tình của Đường Kiềm và những đấu tranh giành lợi ích.

Bãi cát bên cạnh, có rất nhiều nơi nướng thức ăn và uống rượu, hai người cũng uống rượu. Đường Tiểu Mễ cũng không thể uống tốt loại rượu của địa phương này, chỉ cần một chút, gương mặt nàng bắt đầu ửng đỏ, gió đêm thổi qua, mang theo hơi thở biển, Phó Thụy Dương ngồi bên cạnh lặng lẽ nhìn nàng, vẻ mặt mỉm cười, trong ánh mắt chứa đựng nhu tình vô hạn, vòng ngực ấm áp, có một chút ngây dại.

Giữa cái sân rộng có một khán đài để cây đàn piano, khách có thể tùy ý đàn, bên cạnh có một nữ ca sĩ người Indonesia thì thầm hát, Đường Tiểu Mễ đứng dậy đi tới giữa sân khoa tay múa chân nói gì với nữ ca sĩ đó, nàng cầm lấy cây đàn Piano, nữ ca sĩ đó cúi người đi xuống đài, Đường Tiểu Mễ ngồi xuống, nhìn Phó Thụy Dương cười nhẹ, ngón tay thon dài, linh hoạt bắt đầu khảy đàn.

For Penny, vì cô gái tóc ngắn, Đường Tiểu Mễ rất thích ca khúc này nhưng không có cơ hội khảy đàn, ca khúc này yên bình và cảm động, rất nhiều người nói bài hát này thích hợp lắng nghe vào buổi tối cùng người yêu, lúc mới vừa học đánh đàn, Đường Tiểu Mễ từng có ước mơ tươi đẹp, nàng muốn đàn ca khúc này cho người mình yêu nghe, hiện tại, người kia ngồi cách đó không xa nhìn nàng.

Xung quanh có chút yên lặng trật tự, chỉ nghe tiếng đàn piano chậm rãi vang lên, trong trẻo, lạnh lùng, sâu lắng, làm cho mọi người trên đảo Bali không cảm thấy mùa hè phiền não và khó chịu nữa.

Phó Thụy Dương nhìn Đường Tiểu Mễ trên đài, đây là lần thứ hai hắn nhìn thấy nàng đánh đàn, lần trước ánh mắt của nàng cô đơn, nhưng bây giờ là nhìn hắn mỉm cười, mái tóc ngắn của nàng bị gió biển thổi xốc xếch, chiếc váy dài của nàng bị gió thổi phồng lên, lộ ra bàn chân xinh đẹp. Khúc đàn vừa xong, tiếng vỗ tay vang lên, Đường Tiểu Mễ nhìn mọi người nhẹ nhàng gật đầu, tay cũng không dừng lại, tay nàng điều chỉnh Piano phù hợp. Giọng hơi khàn khàn vang lên, bài hát Just-one-last-dance, giọng hát trầm thấp cùng tiếng nhạc đệm, bài hát này là ca khúc chủ đề trong một bộ phim Canada (one-last-dance), đoạn đầu bài hát như là lời thì thầm của người yêu, dịu dàng, lãng mạn, đoạn giữa thì như xa xăm cách trở, đoạn kết thúc rất mãnh liệt, đến nỗi khàn cả giọng, gần như hết hơi. Giọng của Đường Tiểu Mễ có chút yếu, toàn bộ bài hát, nàng hát giọng rất thấp, mặc dù không có sự đột phá nhưng lại càng giống như đau thương, bất lực, tuyệt vọng. Just-one-last-dance. . . . oh-baby. . .

just-one-last-dance

We-meet-in-the-night-in-the-Spanish-café-look-in-your-eyes-just-don't-know-what-to-say

It-feels-like-I'm-drowning-in-salty-water

A-few-hours-left'til-the-sun's-gonna-rise

Tomorrow-will-be-an-it's-time-to-realize

Our-love-has-finished-forever

how-I-wish-to-be-with-you

How-I-wish-we-make-it-through

Just-one-last-dance

. . . . .

Trên đường trở về khách sạn, hai người cũng không có nói gì, lẳng lặng đi trên con đường đá cuội nhỏ, Đường Tiểu Mễ ngẩng đầu nhìn Phó Thụy Dương nói: “Em không nên hát bài này?”.

Phó Thụy Dương trong lòng máy động, bàn tay nắm tay Đường Tiểu Mễ đột nhiên gia tăng sức lực.

Just-one-last-dance vốn là một bài hát kinh điển nhưng hai ca sĩ Sarah Connor và Marc Terenzi, tình yêu của họ giống như đoạn giữa của bài hát, không được êm xuôi, cuộc hôn nhân tan vỡ (sau này hai ca sĩ này cưới nhau lần thứ 2).

“Những ngôi sao kia lấp lánh không rõ, trong đầu đang nghĩ gì thế?” Phó Thụy Dương giống như đang an ủi Đường Tiểu Mễ, càng giống như là đang nói với chính mình.

100. Chương 6 : Quyển 8

Khu khách sạn biệt thự đảo Bali được thiết kế rất xinh đẹp, phòng của Đường Tiểu Mễ và Phó Thụy Dương là một gian biệt thự biển, hai phòng riêng biệt nhưng chung một phòng khách, cũng có cảm giác như ở nhà, điều đáng tiếc duy nhất là nơi này có chút ngăn cách, trong phòng không có TV, càng không thể lên mạng, ngay cả điện thoại di động cũng bị Phó Thụy Dương tịch thu, còn nói: thế giới hai người, không muốn bị quấy rầy.

Ban ngày hai người giống như hai đứa trẻ, ném cát lên người đối phương, chơi đùa mệt mỏi, trên tóc dính rất nhiều cát biển, liền trở về phòng của mình đi tắm gội. Trong bồn tắm đổ đầy nước, bọt sữa tắm nổi lên mặt nước, nàng nằm nửa người bên trong, trong tay khuấy lớp bọt chơi đùa, lại đưa ngón tay lên tỉ mỉ nhìn

chiếc nhẫn Lam Bảo Thạch, trong lòng vô cùng hạnh phúc, nằm như vậy, dần dần, Đường Tiểu Mễ có chút buồn ngủ.

Phó Thụy Dương tắm xong đứng trên ban công hút xong điếu thuốc, phát hiện Đường Tiểu Mễ trong phòng vẫn chưa có động tĩnh, tắm cũng hơn một canh giờ, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi? Phó Thụy Dương có chút lo lắng, gõ gõ cửa phòng của nàng, không có tiếng trả lời, vừa đẩy ra nhìn, chân đặt ở một nơi thật chính tề, nhìn lại cửa phòng vệ sinh, không ngờ còn đóng thật chặt. Nhẹ nhàng gõ cửa: “Tiểu Mễ”.

Đường Tiểu Mễ đang ngủ mơ màng, cảm giác có người gõ cửa, vừa mở mắt nhìn, mình còn ngâm trong nước, ý thức có chút hỗn loạn không rõ, vươn tay ra, có lẽ ngâm nước đã lâu, cũng nổi lên vết nhăn. Bên ngoài truyền đến giọng nói của Phó Thụy Dương có chút lo lắng, Đường Tiểu Mễ vội từ trong bồn tắm đứng lên, có chút lảo đảo bước ra khỏi bồn tắm đứng trên đất, trên sàn nhà đều là bọt nước xà phòng mà nàng mới chơi đùa, vốn đã rất trơn, một giây kế tiếp, “Phanh” một tiếng, Đường Tiểu Mễ liền cùng sàn phòng tắm tiếp xúc thân mật.

Đứng ở ngoài cửa Phó Thụy Dương trong lòng kinh hoàng, cho là Đường Tiểu Mễ ở bên trong xảy ra chuyện gì, không hề gõ cửa nữa, cửa cũng không có khóa trái, xoay một tiếng mở ra, bốn con mắt mở to, hai người đưa mắt nhìn nhau. Đường Tiểu Mễ té ngồi trên sàn phòng tắm, bộ mặt nước đọng, ngẩng đầu nhìn Phó Thụy Dương, dáng vẻ có chút ngơ ngác, nước trên mặt theo cổ chảy xuống từng dòng, lướt qua xương quai hàm, chậm rãi xuống phía dưới. Quan trọng nhất là Đường Tiểu Mễ vội vã từ bồn tắm ra ngoài, nàng đang khóa thân. Cái gì nên nhìn cũng đã nhìn, không nên nhìn cũng đã nhìn.

Lần trước ở tiệc rượu, Đường Tiểu Mễ mặc sườn xám, Phó Thụy Dương xác định nàng có một vóc người làm người khác tức giận, chỉ là hiệu quả như thế nào cũng không so sánh được với loại nhìn trực tiếp như bây giờ. Không nhận được nuốt một ngụm nước bọt, giọng nói trở nên khàn khàn: “Em. . . . Em tắm tiếp đi”.

Nói xong Phó Thụy Dương liền không nhận được đắm một quyền và mặt hấn, cái này nói nhằm sao? Mặt Đường Tiểu Mễ mặt lập tức nóng lên, kêu cũng kêu không ra tiếng, cầm khăn lông che trước ngực, ngăn được phía trên lại không ngăn được phía dưới, thấy Phó Thụy Dương còn ngăn người tại đó mắt nhìn chăm chăm vào mình, hận không thể đưa tay móc con người của hấn ra, nàng lại không thể kêu lên, vừa thẹn vừa giận, vừa giùng giàng bò dậy, vừa lắp bắp nói: “Anh...anh, anh còn đứng nhìn!”

Rõ ràng là đang chỉ trích, nhưng nghe vào tai Phó Thụy Dương có vẻ thẹn thùng vô cùng, có một cảm thụ đặc biệt.

Phó Thụy Dương vội cầm một cái khăn tắm khác bao bọc quanh người Đường Tiểu Mễ, đỡ lấy nàng, trong miệng nhỏ giọng mắng: “Thế nào lại ngốc như vậy”.

Da thịt ấm áp, cảm giác thật mềm mại tinh tế, mang theo mùi thơm ngát của sữa tắm, nhất thời Phó Thụy Dương cảm giác có chút thích thú, âm thầm khinh bỉ mình, không phải là không từng chưa thấy qua thân thể của phụ nữ, không biết khi nào lại để cho hấn trở thành như vậy, thậm chí không không chế được?

Bị Phó Thụy Dương đỡ lấy, trái tim Đường Tiểu Mễ phù phù nhảy loạn, da mặt ửng hồng vì xấu hổ, muốn tránh bàn tay của Phó Thụy Dương, ai ngờ lại bị hấn nhích lại gần, từ phía sau ôm nàng, đôi tay bắt được cánh tay của nàng, ôm nàng thật chặt, giọng nói có chút khàn khàn trầm thấp: “Tiểu Mễ. . . .”

Đường Tiểu Mễ ngưng giây giụa, để mặc cho Phó Thụy Dương ôm, giống như là phản ứng tự nhiên, nàng thích loại cảm giác này.

101. Chương 7 : Quyển 8

Hai người lặng thinh không nói, lắng nghe nhịp tim lẫn nhau, hơi thở Phó Thụy Dương cực nóng phả lên bờ vai Đường Tiểu Mễ, làn da như bị thiêu đốt, từng chút, từng chút, tay càng thêm siết chặt, ôm lấy thân hình Đường Tiểu Mễ, giống như đột nhiên sợ nàng trốn thoát.

Nơi mắt cá chân dường như truyền đến cảm giác đau nhói, Đường Tiểu Mễ hít một hơi lạnh, có lẽ lúc này ngã xuống đã bị trật cổ chân, bây giờ mới có cảm giác đau. Phát hiện nàng có gì không đúng, Phó Thụy Dương nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Đường Tiểu Mễ khom lưng sờ sờ mắt cá chân: “Dường như bị trật chân rồi, hơi đau một chút”. Một khắc không chú ý, chiếc khăn tắm vừa lúc này Phó Thụy Dương quần quanh người nàng rơi xuống đất.

Phó Thụy Dương cười nhẹ một tiếng, nhặt khăn tắm lên, một lần nữa bao lấy nàng, ôm chặn ngang, Đường Tiểu Mễ xấu hổ không dám nhìn thẳng ánh mắt của hắn, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu, vùi mặt ở trong hõm vai hắn, một tay nhẹ nhàng bấu vào cổ áo của Phó Thụy Dương.

Phó Thụy Dương liếc mắt nhìn người đang vùi trong ngực mình, sải bước đi tới phòng ngủ, trong lòng có chút kinh ngạc, ôm nàng mới cảm thấy nàng rất nhẹ, cũng may, chỗ cần phát triển cũng phát triển rất tốt, Phó Thụy Dương có ý nghĩ hơi xấu xa, thậm chí suy nghĩ, có nên cho Đường Tiểu Mễ mập thêm chút nữa không.

Nhẹ nhàng đem người trong ngực thả trên giường, Đường Tiểu Mễ vội vàng kéo chăn kéo trùm kín người, chỉ lộ ra đôi mắt: “Anh...anh còn không đi?”

Phó Thụy Dương cũng không để ý, bàn tay to vén một góc chăn lên, ngồi ở mép giường, không đợi Đường Tiểu Mễ kêu lên, liền nắm lấy chân của nàng, đặt cổ chân lên đùi mình. Trong lòng Đường Tiểu Mễ gần như run rẩy nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Anh.....anh muốn làm gì? Coi chừng em sẽ cho anh một cước”.

Cổ nén rung động trong lòng, Phó Thụy Dương nhỏ giọng nói: “Để anh xem chân có bị trật khớp không”. Ngón tay linh hoạt xoa nhẹ hai cái nơi mắt cá chân của nàng, thổi phào một tiếng, hoàn hảo không có việc gì, đợi lát nữa thoa một chút rượu thuốc, ngày mai sẽ không đau.

Khoảng cách gần như vậy nhìn ngón chân của nàng, quả nhiên rất đẹp, mượt mà đầy đặn, gần như theo bản năng, lực trên tay nhỏ lại, đưa tay cầm bàn chân của nàng, cảm xúc ấm áp tinh tế. Nơi ngón chân truyền tới cảm giác tê tê khiến Đường Tiểu Mễ cảm thấy cả người không được tự nhiên, hơi cọ cọ lung tung ở trên đùi Phó Thụy Dương, không chút nào chú ý cái mền đang chảy qua một bên, lộ ra cảnh xuân vô hạn.

Phó Thụy Dương không phải là Liễu Hạ Huệ, lúc này đã nhìn lướt qua thân hình Đường Tiểu Mễ mấy lần, bây giờ lại chịu đựng sự vô ý của Đường Tiểu Mễ, tha thứ cho hắn, hắn vừa nhìn thấy bàn chân của Đường Tiểu Mễ đặt trên đùi hắn có một chút run khi hắn vuốt ve, hắn là một người đàn ông bình thường, huống chi cô gái này còn là người hắn yêu nhất.

Cúi người xuống, ôm lấy Đường Tiểu Mễ, cái trán, lông mày, gương mặt, đôi môi đỏ mọng, cổ, Phó Thụy Dương hôn xuống một đường, vừa dịu dàng cũng có một chút vội vã. Đường Tiểu Mễ mơ mơ màng màng, cảm giác dường như bị phóng đại, hơi thở của hắn phả lên trên người của nàng, nóng bỏng. Ngón tay của hắn摩挲 da thịt của nàng, mỗi một tắc, đều giống như thiêu đốt. Hắn đang bên ở tại nàng cố kiềm chế tiếng thở dốc, cũng làm cho suy nghĩ của nàng trở nên bồng bềnh.

Hai người ở chung một chỗ nhiều tháng, chỉ là dặt tay, ôm, hôn, mỗi lần như thế, Phó Thụy Dương rất kiềm chế mình, hắn đang kiên nhẫn chờ đợi, chờ đợi con ốc sên nhỏ đáng yêu của hắn bò ra khỏi vỏ, hắn không hối hận.

Thế nhưng bây giờ, Phó Thụy Dương không muốn chờ nữa, nàng là của hắn, nếu nàng vẫn núp ở trong vỏ không chịu ra ngoài, vậy hắn giúp nàng canh giữ xác của nàng, trong lòng lo lắng không yên, hắn không thể mất đi nàng.

Trong đầu Đường Tiểu Mễ trở nên hỗn loạn, đôi mắt dần dần mờ lung, không khí kiêu diễm cùng hơi thở nóng rực trên người, làm cho nàng biết sắp xảy ra chuyện gì, có chút xấu hổ nhưng nàng cũng không kháng cự.

Nàng, yêu người đàn ông này.

Ngón tay búp sen dần dần đặt lên hai vai Phó Thụy Dương, Đường Tiểu Mễ cảm thấy cả người như phát hỏa, trong đầu vô số cảm giác cuộn cuộn xông lên, khoe miệng bậc lên tiếng rên rỉ nhỏ.

102. Chương 8 : Quyển 8

Phản ứng của Đường Tiểu Mễ giống như kích thích hoặc khích lệ Phó Thụy Dương, trong lòng bùng phát dự vọng mãnh liệt, cả tim phổi cũng bắt đầu tuôn ra một niềm hạnh phúc gần như là cảm giác khổ sở, càng dùng sức ôm lấy người trong ngực, hôn càng hung ác. Cái mền, khăn tắm, quần áo, từng món một chẳng biết đi đâu.

“Tiểu Mễ, ngoan, cố chịu một chút”. Phó Thụy Dương nhẹ giọng nói bên tai Đường Tiểu Mễ, trong giọng nói đè nén, khàn khàn, giống như dụ hoặc. Đường Tiểu Mễ căn bản không nghe rõ hẳn nói gì, chẳng qua lung tung đáp lại, coi như là trả lời. Nàng thích loại cảm giác này, ôm ấp lẫn nhau, giống như được ôm cả thế giới. Chẳng qua một giây kế tiếp, cơn đau bén nhọn xông lên não, trong miệng kêu lên một tiếng, nước mắt tràn ra mi. Phó Thụy Dương định cúi đầu nuốt vào những giọt lệ của nàng, sau đó lại gặm nhẹ tên của nàng: “Tiểu Mễ, Tiểu Mễ, Tiểu Mễ. . . . .”

Mèo ăn cá, chó ăn thịt, siêu nhân điện quang đuổi giết quái thú, điều này dường như đã thành quy luật. Khi con mèo phúc hắc gặp gỡ con cá vàng đáng yêu, quan trọng là con cá cũng có tình cảm đặc biệt với con mèo, dịu dàng khẽ vuốt ve, hung ác gặm nuốt, dường như khiêu khích, con cá bị lạc hướng mà rơi vào tay giặc rồi.

Kích tình đi qua, Phó Thụy Dương dịu dàng hôn lên gương mặt Đường Tiểu Mễ, ngón tay nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc rơi tán loạn trên trán của nàng, Phó Thụy Dương cẩn thận quan sát người trong ngực, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua gương mặt của nàng, nhìn nàng cau mày, lông mi khẽ run, mê man ngủ, đau lòng đến cực hạn nhưng cũng thỏa mãn đến cực hạn.

Khi Đường Tiểu Mễ tỉnh lại, bên ngoài mặt trời đã lên cao, không biết ngủ bao lâu, lúc này mới cảm giác toàn thân đau nhức, các khớp xương giống như bị đứt rời. Không thấy bóng dáng của Phó Thụy Dương đâu, trên giường hỗn loạn chăn gối, phía dưới tấm ra giường một màu đỏ thắm, nhắc nhở nàng đêm qua hương diễm vô hạn.

Sau khi xuống giường mới phát giác bước chân có chút tập tễnh, thật sự là đau đớn khó nhin, gần như là lê bước đến phòng vệ sinh, nhìn vào chiếc gương thật to, Đường Tiểu Mễ đỏ mặt. Khắp người đều là vết hôn đỏ chói, người này tối hôm qua rốt cuộc làm gì mình vậy?

“Tiểu Mễ”. Phó Thụy Dương trở lại, trên giường đã nhìn không thấy nàng, lúc này mới gõ cửa phòng vệ sinh. Đường Tiểu Mễ trong lòng kinh hoảng, nhìn ra cửa: “Anh ..... anh đừng vào!”

Ngoài cửa rõ ràng truyền đến tiếng cười nhẹ của Phó Thụy Dương: “Được rồi, anh ở bên ngoài chờ em”.

Phó Thụy Dương rất vừa lòng nằm dài trên giường, lật xem tạp chí của khách sạn đưa tới, thời gian từng giây từng phút trôi qua, Đường Tiểu Mễ vẫn chưa có dấu hiệu ra ngoài. Phó Thụy Dương cũng chưa nóng nảy, có tiếng bước chân chuyển động, hẳn buồn cười nhìn chằm chằm cửa phòng vệ sinh, bảo bối đáng yêu của chúng ta còn phải trốn đến lúc nào đây? Cửa một tiếng cọt kẹt mở hé ra, Đường Tiểu Mễ thò đầu ra, nhìn thấy Phó Thụy Dương nằm nghiêng trên giường nhìn mình nháy mắt, nàng ảo não khép cửa lại, nàng không có mang quần áo theo, làm sao đi ra ngoài? Người này thật là không có tính tự giác mà.

“Này, giúp em lấy quần áo một chút”. Đường Tiểu Mễ cảm giác mình giọng nói có chút rụt rè. Phó Thụy Dương thông thả đưa tay lên gối đầu, lắc lư hai cái, chờ đến lúc Đường Tiểu Mễ gần như mất hết liên nhẫn hẳn mới không nóng không lạnh nói: “Này là ai?”

Đường Tiểu Mễ tức giận cắn răng, trừng mắt thâm nghĩ, chờ em đi ra ngoài, coi anh còn dễ chịu không, giọng nói có chút dịu dàng, đè nén tức giận: “Thụy Dương, giúp em lấy quần áo một chút”.

Phó Thụy Dương cười nhẹ, cầm áo ngủ đi tới bên cửa, cố nén cười: “Cầm lấy đi”.

Đường Tiểu Mễ mở cửa ra một chút, để phòng liếc mắt nhìn Phó Thụy Dương, rồi nhanh chóng khép cửa lại, Phó Thụy Dương đưa cho nàng một bộ váy dài, phần trên là áo T shirt ngắn tay màu trắng, nàng mặc xong lúc này mới mở cửa ra, Phó Thụy Dương tựa trên vách tường, chau chau mày, mắt nhìn kỹ nàng.

Đang che cổ, Đường Tiểu Mễ tức giận trừng mắt liếc Phó Thụy Dương, buông tay ra, nhìn hẳn hết lên: “Anh xem, làm cho em thế này thì sao đi ra ngoài chứ”.

Đôi mắt đẹp chớp lên, thật là quyến rũ động lòng người, chỉ là một đêm, hẳn là rất nhiều hương vị không nói nên lời, Phó Thụy Dương từ từ lại gần Đường Tiểu Mễ: “Để anh xem một chút”.

Đường Tiểu Mễ dứt khoát kéo Phó Thụy Dương đi tới phòng vệ sinh soi gương, chỉ cổ mình gắt giọng: “Anh nhìn đi, nơi này, nơi này, còn thể nào đi ra ngoài nữa?”

Ngón cái bắt đầu lưu luyến những vết hôn kia, từng cái đều là kiệt tác của hắn.

Đường Tiểu Mễ sớm quên mất mình mới vừa mở ra, để cho ánh mắt hung ác hắn nhìn thích thú, nắm tay nện trước ngực Phó Thụy Dương. Phó Thụy Dương bắt được nắm tay của nàng, đi đến gần nhỏ giọng nói: “Vậy thì đừng đi ra ngoài nữa”.

Từng tiếng kêu nhỏ đã sớm biến thành nụ hôn ôn nhu kiều diễm bên trong phòng, cá lên thuyền giặc của mèo, còn có thể xuống lần nữa sao?

103. Chương 9 : Quyển 8

Bệnh viện quân đội N, trong một phòng bệnh cao cấp, có rất nhiều người lục tục kéo tới, Đường Kiềm vẫn trong trạng thái hôn mê, người tới đều là cấp dưới cũ và chiến hữu cũ của ông cụ, nói là đến thăm bệnh, thật ra thì tất cả mọi người hiểu, bác sĩ đã thông báo chuyện này đã hai ngày rồi.

Phó Long Bư và Dương Thắng ngồi trong phòng bệnh không lên tiếng, trên giường bệnh Đường Kiềm càng hiện ra vẻ gầy yếu, điện tâm đồ phát ra tiếng títt, Trương Vân vui mừng phát hiện ngón tay Đường Kiềm nhẹ nhàng nhúc nhích, vội cúi người xuống: “Lão Đường, lão Đường. . .”

Mọi người thấy như thế cũng vậy lại, giống như là đợi rất lâu rồi, lúc tất cả mọi người muốn bỏ cuộc thì Đường Kiềm từ từ mở mắt ra, con ngươi không còn hơi sức xoay vòng vòng, dường như tìm kiếm cái gì trong mọi người, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Phó Long Bư. Miệng mấp máy, Phó Long Bư dán sát tai, hai bàn tay nắm nhau thật chặt, Phó Long Bư nhẹ nhàng gật đầu, không biết Đường Kiềm nói những thứ gì, đôi mắt lão lại mơ hồ có chút đỏ lên.

Đường Quốc Khánh, Đường Kiến Quân hai anh em nhìn thấy sắc mặt cha không giống như trước mà tái nhợt, dường như đồ ửng, liền kéo bác sĩ ra ngoài hỏi thăm, kết quả chẳng qua giống như tục ngữ nói “hỏi quang phản chiếu”, đáp án như vậy khiến hai anh em nhất thời không thể chịu đựng, rõ ràng tâm lý đã chuẩn bị nhưng thật sự giờ đến lúc này, lòng tràn đầy đau đớn, hẳn là không cách nào thổ nỗi.

Nơi đảo Bali xa xăm, Đường Tiểu Mễ không hay biết chút nào một loạt biến cố xảy ra tại Thành phố N, mỗi ngày đều sống trong mật ngọt hạnh phúc, ngọt ngào đến ngán cả người. Nàng không biết Phó Thụy Dương cũng sẽ đeo bám người như vậy, ăn cơm, uống nước, hắn đều ở một bên nhìn nàng, ra cửa nếu có người khác liếc nhìn nàng một cái, hắn cũng sẽ giận dữ, cũng làm cho Đường Tiểu Mễ quên mất lúc bọn họ mới gặp nhau hai trông mắt hắn lạnh băng, khi đó tình cảm rất giả dối, Đường Tiểu Mễ cười trộm.

“Buổi tối chúng ta ăn gì?” Phó Thụy Dương nhàm chán hỏi. Đường Tiểu Mễ tựa vào trên ghế dựa ăn trái vải do Phó Thụy Dương bóc vỏ, trong miệng hàm hồ nói: “Anh rất rảnh phải không? Cơm trưa vừa mới ăn xong”.

Phó Thụy Dương rất kiên nhẫn bóc vỏ trái vải, thả vào mâm đựng trái cây trước mặt: “Nếu không chúng ta đi ngủ trưa?”

“Bệnh thần kinh”. Đường Tiểu Mễ nhỏ giọng mắng, nàng ngủ một giấc đến trưa, vừa mới dậy, còn ngủ nữa? Xem nàng như người đẹp ngủ trong rừng sao.

“Buổi tối chúng ta đi ra ngoài ăn tôm nhé?” Phó Thụy Dương cũng không tức giận, tiếp tục hỏi.

Nhắc tới cái này Đường Tiểu Mễ tức giận, trên người nàng xanh xanh, tím tím, ăn một bữa cơm còn muốn khách sạn phục vụ đưa tới chỗ, hắn hoàn toàn không biết xấu hổ? Đường Tiểu Mễ hận hận lắc đầu liên tục: “Không đi, không đi!”

Phó Thụy Dương chau chau mày, giọng nói có chút trầm thấp: “Không đi sao?” Cúi người đến gần, hung hăng chặn lại hô hấp của nàng, nhốt cánh tay của nàng càng ngày càng chặt, có chút hài hước nhìn về mặt

ứng đồ của Đường Tiểu Mễ, “Có đi hay không? Hà?” Một chữ cuối cùng nồng nặc giọng mũi, tràn đầy dụ hoặc.

Đường Tiểu Mễ đầu óc bị choáng váng, sợ hấn ban ngày làm ra chuyện phóng dăng, gật đầu liên tục, miệng đáp hàm hồ: “Đi, đi, đi.” Trong lòng hối hận, nàng không có việc gì lại đi trêu chọc con mèo âm hiểm này làm gì? Đúng thật là bị hấn áp chế gắt gao, sau khi hai người xảy ra quan hệ, hấn càng chọc ghẹo nàng, lúc nào thì mới có thể lật người làm chủ đây?

Phó Thụy Dương rõ ràng thấy Đường Tiểu Mễ mất hồn rất không hài lòng, mồm sói vừa mới buông ra thở hồng hộc, cô gái nào đó không hề còn sức để chống đỡ, khóe miệng dần dần cong lên dịu dàng nhưng trong mắt lóe lên một tia đau đớn. Hãy để cho thời gian ở chỗ này dừng lại đi, tin tức từ Thành phố N truyền đến rất không hay, Phó Thụy Dương không biết, không biết đến khi nào tất cả hạnh phúc sẽ tan vỡ, hấn càng thêm không cách nào tưởng tượng, về sau Đường Tiểu Mễ sẽ có phản ứng như thế nào, có thể sụp đổ hay không, có thể hận hấn hay không?

104. Chương 10 : Quyển 8

Tại cửa hiệu Dior, Đường Tiểu Mễ mặc bộ lễ phục màu vàng nhạt lộ đôi vai, xoay vòng quanh, uốn éo nhìn mình trong kiếng, ánh đèn flash màu vàng xuyên qua thủy tinh, khúc xạ lên gò má không trang điểm của nàng, tạo thành màu hồng nhạt, ánh mắt e lệ, nổi bậc lên làn da trắng hồng, vô cùng mịn màng.

Phó Thụy Dương nghiêng người dựa vào ghế sa lon, từ góc độ này đúng lúc có thể nhìn thấy Đường Tiểu Mễ trong kính mặc bộ lễ phục lộ đôi vai ra bên ngoài rất xinh đẹp, Đường Tiểu Mễ cúi đầu kéo kéo váy, nhăn mũi nhìn Phó Thụy Dương nói: “Dường như quá dài, khó coi”.

Vừa lắc đầu, vừa mím môi nén cười, Phó Thụy Dương định đứng lên đi tới sau lưng Đường Tiểu Mễ, về mặt cổ ý làm bộ không đồng ý, kéo cổ áo của nàng thật thấp. Đường Tiểu Mễ gỡ tay của hấn ra, hấn hấn lẩm bẩm một câu: “Sắc lang!”

Nghiêng đầu đi vào phòng thay quần áo, phía sau Phó Thụy Dương cười càng thêm không chút kiêng kỵ. Thật ra bộ y phục này Đường Tiểu Mễ mặc rất đẹp, màu vàng nhạt rất thích hợp với nàng, làn da trơn bóng, tươi sáng rạng rỡ, vòng eo thiết kế ôm vòng quanh đường cong của nàng rất đẹp, có lẽ duy nhất khiến Phó Thụy Dương bất mãn chính là cổ áo hơi thấp. Phúc lợi đó là thuộc về hấn, sao có thể để cho người khác no mắt? Có lúc đàn ông tham muốn giữ lấy vô cùng đáng sợ, sau đó chẳng qua bởi vì hấn vô cùng yêu cô gái này.

Cuối cùng Đường Tiểu Mễ vẫn không mặc bộ lễ phục thấp ngực đó mà là một cái áo sơ mi dài màu vàng chanh, phối hợp với váy bút chì màu đen, ông chủ cửa hiệu Dior gật đầu liên tục, nói với Phó Thụy Dương: “Phu nhân của ngài mặc y phục Dior trên người mới thật là Dior”.

Phó Thụy Dương bị câu “Phu nhân của ngài” như mở cờ trong bụng, liếc chiếc nhẫn Lam Bảo Thạch trên tay Đường Tiểu Mễ một cái, hài lòng khóe miệng cong lên, đúng vậy, nàng chính là vợ của hấn.

Nơi đi ăn tôm tỳ bà là một club tư nhân ở đảo Bali, phong cách rất cao, không nhận khách vãng lai, chỉ nhận khách đã đặt chỗ trước, dĩ nhiên giá tiền cũng rất thái quá. Lần đầu tiên Đường Tiểu Mễ tới một nơi kỳ lạ này, quan sát bốn phía một chút, không nhận được cười khanh khách: “Thì ra nơi này chính là chỗ ăn tôm tỳ bà à?”

“Như thế nào? Không tệ chứ?” Phó Thụy Dương vừa giúp nàng châm trà, vừa thuận thực gọi thức ăn, nơi này lúc trước hấn đi công tác đã từng tới, ấn tượng rất tốt, cho nên đặc biệt dẫn Đường Tiểu Mễ tới ném thử một chút, phòng ốc độc lập, cũng không sợ người khác thềm thuồng bảo bối của hấn. Đường Tiểu Mễ mím môi cười: “Trước kia anh thường đến đây phải không?”

“Hà?” Phó Thụy Dương hỏi lại.

“Cũng không có việc gì, mở một gian phòng, hai người ăn cơm, mở chai PETRUS, nam nữ phối hợp, bàn luận cuộc sống, ngọn nền lãng mạn, sau đó chỉ còn lại bước cuối cùng...”. Đường Tiểu Mễ vốn muốn nói giỡn nhưng nói xong, trong lòng mơ hồ khổ sở, quá khứ của hắn nàng không cần nghĩ cũng biết rất nhiều thói nát, phóng đảng, hiện tại, hắn và nàng làm chỉ mỗi một chuyện, cô gái khác đã từng được đối đãi ngang hàng, trong lòng Đường Tiểu Mễ tựa như ăn phải giấm chua, nàng nghe chua xót.

Phó Thụy Dương cứng ngắc, khóe miệng giật nhẹ, những chuyện trước kia của hắn, hắn đương nhiên không thể chủ động nói, càng không nói hết tất cả, ngoại trừ Alice-Du, hắn chưa động lòng với bất kỳ cô gái nào, cho dù Alice đã là quá khứ của hắn nhưng loại chuyện như vậy, phụ nữ trên thế giới đều giống nhau, anh phản ứng cũng không được, anh không phản ứng càng không thể được.

“Anh không phải là khách quen của nơi này sao? Tới nơi này có giảm giá hay không?” Đường Tiểu Mễ thấy Phó Thụy Dương kinh ngạc nhìn mình, trầm mặc không đáp, càng thêm chắc chắn người đàn ông này đã từng mang phụ nữ tới đây chơi đùa, trong lời nói cũng biến thành gây sự.

Phó Thụy Dương chưa kịp trả lời, quản lý một bên ân cần đi tới dùng tiếng Anh lưu loát hỏi: “Phó tiên sinh, chai PETRUS nhiều năm bây giờ rất ngon. . . . .”

Không đợi quản lý nói xong, Phó Thụy Dương mặt đen lại, gần như là cắn răng nghiêng lợi nhìn hắn: “Không cần!”

Đường Tiểu Mễ nhìn người quản lý đó tự tìm chuyện mất mặt rồi đi, cười nham nhở đứng lên: “Người ta phối hợp với anh như vậy, anh còn không linh tình”.

Phó Thụy Dương đi đến gần, khóe miệng nở nụ cười tà: “Nếu Tiểu Mễ chúng ta phối hợp, anh...anh nhất định linh tình”.

Mi mắt bị giật mấy cái, Đường Tiểu Mễ trừng mắt nhìn Phó Thụy Dương, không lên tiếng nữa, những ngày này, Phó Thụy Dương ôm nàng ngủ, dĩ nhiên, không phải là ngủ tình khiết mà phải làm những chuyện khác, hôm nay ra ngoài, nàng còn phải thoa kem che khuyết điểm trên cổ thật dày, lúc này mới che kín những vết hằn và đôi mắt quầng thâm.

Nghĩ như vậy, Đường Tiểu Mễ đã cảm thấy tẻ nhạt vô vị, mặc dù trước mặt để một đồng thức ăn ngon, cũng không còn hăng hái: “Không muốn ăn”.

Nụ cười trên mặt Phó Thụy Dương càng sâu: “Vậy thì trở về đi thôi, anh cũng vậy không muốn ăn cái này”.

Đường Tiểu Mễ nhìn ánh mắt mập mờ của Phó Thụy Dương, trong lòng cảnh giác, đáng tiếc đã trễ.

105. Chương 11 : Quyển 8

Hai anh em Đường Quốc Khánh và Đường Kiến Quân nhìn Đường Kiềm đã có thể nằm nghiêng nói chuyện, trong lòng có loại ảo giác, hoặc là bác sĩ chẩn đoán sai, hoặc là bệnh viện có sự nhầm lẫn, cha của bọn hắn nhìn tinh thần rất tốt, đôi mắt lấp lánh có thần, vẻ mặt hồng nhuận.

Đường Kiềm có lẽ cũng biết thời gian không nhiều, từ lúc tỉnh lại, vẫn không ngừng nói chuyện, dường như muốn đem chuyện cuộc đời này nói cho xong, chuyện dặn dò cũng đã dặn dò xong, mọi người khuyên giải ông cụ không được, nên để tùy ý chuyện mặc cho ông cụ nói.

Dương Ái Hoa sau ngày đính hôn của Đường Tiểu Mễ đã đi Canada, vào lúc này biết được tin Đường Kiềm bệnh tình nguy kịch liền suốt đêm quay về, nhìn thấy ông cụ hốc mắt lõm sâu, ánh mắt nhu hòa nhìn bà, Dương Ái Hoa nước mắt tràn mi, cầm Đường Kiềm tay, nức nở kêu: “Ba”.

Bà và Đường Quốc Khánh lấy nhau, cũng đã ly hôn nhưng từ lúc còn nhỏ bà đã biết Đường Kiềm, Đường Kiềm cũng rất ưa thích bà, nếu không cũng sẽ không cưới bà cho con trai lớn nhất của mình. Tiếng gọi “Ba” vẫn không thay đổi. Đường Kiềm mỉm cười vỗ nhẹ nhẹ trên tay Dương Ái Hoa, Dương Ái Hoa nhìn khắp trong phòng bệnh, không nhìn thấy Đường Tiểu Mễ, tức giận dùng ngón tay, nhìn Đường Quốc Khánh: “Tiểu Mễ đâu? Đứa nhỏ này còn có lương tâm hay không? Làm sao anh lại để cho nó như thế?”

Không đợi Đường Quốc Khánh đáp lời, Trương Anh Thụy một bên nói rất khó nghe: “Đúng vậy, ba bình thường thương yêu Tiểu Mễ như vậy, ngược lại vào lúc này không thấy bóng dáng đâu”.

“Cô không thể im lặng được sao?” Đường Quốc Khánh trừng mắt liếc Trương Anh Thụy, Trương Anh Thụy quay mặt đi, không lên tiếng nữa.

“Ái Hoa, ta bảo Thụy Dương mang Tiểu Mễ ra ngoài dạo dạo rồi, con bé không biết đâu”. Giọng nói Đường Kiềm có chút sâu kín, nhớ tới nhà đầu kia, sắc mặt càng thêm nhu hòa. Dương Ái Hoa vừa nghe Đường Kiềm nói Tiểu Mễ không biết, liền hiểu tâm tư của ông cụ, lòng tràn đầy chua xót, nước mắt lập tức trào ra, kinh hoàng nắm tay Đường Kiềm, như một đứa bé cất tiếng khóc nức nở: “Ba, ba, dù thế nào cũng không thể như vậy, tại sao người có thể đối xử với bản thân mình như thế, Tiểu Mễ biết phải làm sao? Ba, ba. . . . con xin lỗi, con xin lỗi. . . .”

Nói xong lời cuối cùng, trong phòng bệnh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe tiếng nức nở của Dương Ái Hoa, và tiếng xin lỗi đứt quãng, Dương Ái Hoa làm sao không tự trách đây? bà và Đường Quốc Khánh cũng xem như là thanh mai trúc mã, nhưng hôm nay đi tới bước này, phần lớn cũng là lỗi của bà. Lúc còn trẻ kiêu ngạo, bà bị gia đình quyết định chuyện hôn nhân, đối phương là Đường Quốc Khánh, là người mà bà vẫn xem như anh trai.

Đường Quốc Khánh tính tình ít nói, nghiêm túc, không phải là đối tượng lý tưởng trong lòng Dương Ái Hoa, lại thêm tính chất công việc hai người, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, dần dần Dương Ái Hoa bắt đầu kiểm chuyện cãi nhau, bà không chịu nổi cuộc sống như thế, nhưng Đường Quốc Khánh tính tình quật cường, bà có cái thế nào, ông cũng không nói, chẳng qua ở một bên buồn buồn, như vậy cũng tốt, bà dùng sức đánh vào một khối bông, chẳng qua nhận được kết quả cảm giác mềm nhũn, điều này làm cho Dương Ái Hoa gần như suy sụp.

Cho đến lúc Đường Tiểu Mễ dần dần lớn lên, cũng không hóa giải được loại trạng thái này giữa bọn họ. Dương Ái Hoa đòi ly hôn, Đường Quốc Khánh không một chút do dự, lập tức đồng ý, yêu cầu duy nhất chính là chờ Đường Tiểu Mễ lớn thêm một chút, hai người sẽ tách ra.

Bọn họ bắt đầu kéo dài cuộc sống đồng sàng dị mộng, ông làm ở Bộ Ngoại Giao bận bịu tới mất ngủ, bà làm nhân viên phiên dịch cũng thuận buồm xuôi gió, lúc Đường Tiểu Mễ 5 tuổi liền ném cho hai ông bà già Đường Kiềm và Trương Vân.

Dương Ái Hoa có chút buồn phiền, ông đã đối với tôi chẳng quan tâm, con gái của ông, tôi cũng không cần lo, lúc còn trẻ làm sao suy nghĩ thấu đáo, Đường Quốc Khánh cũng chưa chín chắn đâu thế nào nhận thấy được bà đang dần dần rời xa ngôi nhà này.

Bên cạnh lão có nhiều nữ cường nhân, quyến rũ xinh đẹp, cũng chính là Trương Anh Thụy. Bên cạnh bà có nhiều người đàn ông tài tuấn, lãng mạn dịu dàng, cũng chính là Chu Vinh lâm. Tiết mục giả vờ ân ái cuối cùng không diễn nổi nữa, Đường Tiểu Mễ trong lúc vô tình nhìn thấy bọn họ thỏa thuận li hôn, bọn họ rời xa Tây đơn, rời xa tòa biệt thự mà bọn họ nhiều năm rồi rắm, nhiều năm yêu hận, cái nhà kia, chỉ còn lại một mình Đường Tiểu Mễ.

Dương Ái Hoa vùi mặt trong lòng bàn tay Đường Kiềm, lẩm bẩm nói: “Ba, Ba, thật xin lỗi”.

Nếu không phải là bà lúc trẻ quá cao ngạo, cái nhà này vốn là có thể rất hòa thuận, Tiểu Mễ cũng sẽ không một mình chạy đến sống ở thành phố H sáu năm, con gái của bà và người đàn ông kia rất giống nhau, cái gì cũng giấu trong lòng, chỉ rất là nhiều năm sau bà mới hiểu được, Đường Quốc Khánh không phải là không yêu bà, chẳng qua khi đó, ánh mắt của bà vì sao không nhìn thấy tấm lòng của ông ấy?

Khi đã hoàn toàn hiểu ra thì con gái đã xa lánh, chồng đã cách xa, cái nhà kia đã sớm sụp đổ. Ông cụ trước mặt này, chưa từng trách cứ bốn phận của bà? Ông cụ đã thay bà nuôi lớn con gái thành người, thay con trai ông nói lời xin lỗi với bà: Ái Hoa a, Quốc Khánh nhà chúng ta đã phụ bạc con. Làm sao bảo bà dứt khoát? Làm sao không để cho bà hận, hận mình đã từng ngu ngốc.

106. Chương 12 : Quyển 8

Hai ngày nay Đường Tiểu Mễ cảm thấy tâm thần có chút không tập trung, giống như lập tức trở nên yếu đuối, mũi ê ẩm luôn muốn khóc. Chỉ có lúc ôm Phó Thụy Dương nàng mới có thể cảm thấy một chút bình thản, trong lòng càng ngày càng lo lắng, đứng ngồi không yên, mơ hồ có chút sợ hãi nhưng không tìm ra nguyên nhân, tìm không ra nguyên nhân, nàng buồn phiền tới cực điểm, Đường Tiểu Mễ nổi giận vô cớ.

Mỗi lần như thế, Phó Thụy Dương cũng không tức giận, chỉ lẳng lặng ôm lấy nàng, trong lòng càng cảm thấy bất an hơn so với nàng, vào một ngày, tin tức từ Thành phố N truyền đến, Đường Kiếm qua đời. Lúc đó, hắn không dám mang nàng trở về, đợi chút, chờ một chút, hắn tự nói với mình như vậy.

“Thụy Dương, chúng ta còn phải ở đảo Bali đến bao lâu?” Đường Tiểu Mễ vùi trong ngực hắn, có chút lười biếng.

“Hai chúng ta vĩnh viễn ở chỗ này, không tốt sao?” Phó Thụy Dương cảm đặt bên tai của nàng, nhẹ giọng nói.

“Đương nhiên là được”. Đường Tiểu Mễ bật thốt lên, cuộc sống như thế nàng rất ưa thích, đến khi tuổi già thì đầu tóc trắng xoá, bọn họ có thể tựa vào nhau, thật là hạnh phúc?

“Nhưng anh không cần làm việc nữa sao?” Công việc của hắn nhất định rất nhiều, bọn họ tới đảo Bali đã hơn một tuần lễ rồi, bọn họ không xem được TV, cũng không lên mạng, hắn làm sao có thể chỉ đạo chuyện trong công ty.

“Không sao, những thứ kia đều không quan trọng”. Phó Thụy Dương lạnh nhạt nói, thật không quan trọng, hiện tại nếu cho hắn thêm cơ hội lựa chọn, điều kiện của Đường Quốc Khánh đưa ra, hắn sẽ không đồng ý, hắn muốn trói chặt nàng ở bên mình mà không cần bất kỳ điều kiện nào.

Phó Thụy Dương quyết định mang Đường Tiểu Mễ ra ngoài đi dạo, nằm vùi trong khách sạn cứ suy nghĩ lung tung, nàng chưa suy sụp, hắn đã rối rắm muốn chết rồi.

Nói ra ngoài đi dạo cũng chỉ đi đến khu nông trại của người dân Indonesia gần đó, nơi này có loại rượu thuần chất do nông gia tự chưng cất, có các loại món ăn Indonesia chân chính và trái cây đảo Bali rất đặc biệt, thậm chí có thể xem thiếu nữ Indonesia múa bụng. Không khí nơi này không bị ô nhiễm, bầu trời xanh thẳm, áng mây trắng tinh, trong gió nhẹ đưa mùi hương hoa thơm ngát, nhìn mọi thứ nơi này, quả nhiên tâm tình Đường Tiểu Mễ thoải mái rất nhiều, lo nhiều như vậy làm gì, hiện tại, nàng còn mong muốn điều gì xa vời đâu? Quay đầu lại nhìn Phó Thụy Dương, khóe miệng dần dần cong lên. Phó Thụy Dương xoa xoa đầu Đường Tiểu Mễ: “Chờ anh một chút, anh đi lấy thứ này cho em”.

Nói xong nở nụ cười giả hoạt. Đường Tiểu Mễ gật đầu một cái, nhìn Phó Thụy Dương và một người dân bản xứ khoa tay múa chân đi xa, lúc này mới tỉ mỉ quan sát tòa nông trại này, hai bên đường còn có rất nhiều quán nhỏ, có người bán thức uống trên bãi biển và đủ loại đồ vật nhỏ nhỏ, còn có hàng thủ công mỹ nghệ do dân địa phương làm. Gần đó có rất nhiều cây cọ cao lớn và có một vài loại cây không biết tên, ngược lại che đi không ít ánh mặt trời.

Nàng có chút tò mò liền đi đến một quán nhỏ ven đường, đồ vật nhỏ này thật sự đáng yêu, nếu không phải chủ quán đứng một bên nhanh nhẹn bắt tay làm, bày ra một vài sản phẩm cùng loại, nàng thật không thể tin được, những thứ này đều là sức người làm ra.

Trong tiệm có một cái TV nhỏ, một đứa bé trai tám tuổi đang nhấn lung tung hộp điều khiển ti vi, Đường Tiểu Mễ ngẩng đầu liếc TV một cái, rồi cúi đầu tiếp tục xem sản phẩm làm bằng tay trên quầy, tay đột nhiên dừng một chút, trong đầu mới vừa thoáng qua hình ảnh xuất hiện trên TV, trái tim nhảy vọt đến cổ họng, cả người đỡ đỡ đứng ở đó.

Lúc Phó Thụy Dương trở lại đã nhìn thấy Đường Tiểu Mễ ngây ngô đứng, đi tới nhẹ giọng nói: “Nghĩ gì vậy, sao lại ngớ ngẩn như thế?”

Đường Tiểu Mễ chậm rãi ngẩng đầu, có chút mờ mịt nhìn Phó Thụy Dương, đột nhiên nghiêng đầu lớn tiếng nói: “Excuse-me!”

Không để ý đến sự kinh ngạc của ông chủ quán và đứa bé trai kia, Đường Tiểu Mễ xông tới nắm lấy hộp điều khiển ti vi, nhanh chóng chỉnh trở về, một người đàn ông chủ trì đài CCTV4 với giọng nam trung đặc sệt nói bằng anh ngữ lưu loát, giới thiệu về câu chuyện cuộc đời và chiến công hiển hách của vị Trung tướng, mà bên trái màn ảnh là hình ảnh ông cụ kia, Đường Tiểu Mễ vô cùng quen thuộc.

Người nọ, không phải là ông nội của mình sao? Câu chuyện cuộc đời sao? Cái gì mà câu chuyện cuộc đời? Hộp điều khiển ti vi trong tay rơi xuống đất, xoảng một tiếng, Đường Tiểu Mễ không còn hơi sức xoay người nhìn Phó Thụy Dương, ánh mắt có chút ngốc trẻ.

Phó Thụy Dương ngàn tính, vạn tính không ngờ nông trại nơi này có lắp đặt TV, có thể nhận được bằng tần CCTV4, càng không nghĩ tới, hần thoảng chạy đi chỉ một chút, tất cả cố gắng đều kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Nhìn dáng vẻ Đường Tiểu Mễ hai mắt trống rỗng, tim của hần bỗng dưng đau nhói, Tiểu Mễ của hần chỉ biết cong mắt cười dí dỏm với hần, Tiểu Mễ của hần chỉ biết chu môi, mắt trợn trắng bất mãn, Tiểu Mễ của hần chỉ biết nhăn chóp mũi, đôi mắt hồng hồng uất ức nhìn mình. Tiểu Mễ của hần, có bao giờ trầm lặng như vậy, một chút cũng không tức giận?

107. Chương 13 : Quyển 8

Đường Tiểu Mễ nước mắt lưng tròng, nhưng không rơi xuống gòit nào, ngây ngốc nhìn Phó Thụy Dương: “Anh đi đâu vậy, làm sao giờ mới trở về?” Giọng nói sâu kín, nghe như xa vắng. Phó Thụy Dương lấy tay nắm bả vai Đường Tiểu Mễ, ánh mắt của nàng dường như trống rỗng: “Tiểu Mễ, Tiểu Mễ. . . .” Vội vàng gọi tên nàng, một tay ôm lấy người trước mặt vào trong ngực, dáng vẻ Đường Tiểu Mễ như vậy làm cho hần rất sợ hãi, từng hồi, từng hồi nhấn chìm hần.

“Lúc này anh đi đâu vậy, Thụy Dương?” Đường Tiểu Mễ nở nụ cười, có chút thê lương: “Em đợi anh thật lâu”.

Trong TV bắt đầu phát ra hình ảnh người lãnh đạo quốc gia tưởng nhớ Đường Kiếm, giọng nói nam trung vẫn dùng Anh ngữ lưu loát đưa tin, ánh mặt trời xuyên thấu qua từng tầng lá cây chiều xuống một quãng sáng, giọng nói Đường Tiểu Mễ run rẩy: “Thụy Dương, em chờ anh thật lâu, làm sao anh không sớm trở lại một chút?”

Đường Tiểu Mễ nói mỗi một câu đều rất mong manh, tuy nhiên, nó nặng nề đập vào trong lòng Phó Thụy Dương, trên tay tăng thêm sức lực, ôm nàng thật chặt, đôi môi run lên, một chữ cũng nói không ra được.

“Tại sao anh không sớm trở lại một chút?” Đường Tiểu Mễ lẩm bẩm nói, cặp mắt vô hồn, đầu dựa vào trước ngực hần, đây là mộng sao? Tại sao trong mộng cũng có thể đau nhói trong lòng như vậy? Phó Thụy Dương đỡ vai Đường Tiểu Mễ, nhìn vào mắt của nàng: “Tiểu Mễ, chúng ta trở về, có thể còn thấy mặt ông nội”.

“Anh mới vừa đi đâu vậy?” Dường như nàng không nghe thấy Phó Thụy Dương nói gì, Đường Tiểu Mễ máy móc hỏi. Cũng nhìn không được nữa, dáng vẻ Đường Tiểu Mễ như vậy khiến Phó Thụy Dương không biết nên làm thế nào, hần kéo tay của nàng đi ra ngoài: “Chúng ta trở về”.

Cũng không biết Đường Tiểu Mễ vì sao vào lúc này lấy đâu ra sức lực lớn như vậy, cứ thế gắt gao nắm được cánh cửa tiệm nhỏ, không để cho Phó Thụy Dương kéo nàng đi, bàn tay nàng cũng bởi vì dùng sức quá lớn mà đỏ bừng lên.

Phó Thụy Dương đau lòng vội nói lỏng một chút, vẫn không buông tay, cũng không biết Đường Tiểu Mễ nắm chắc như vậy thì làm thế nào, trừ lúc này trong mắt nàng có chút nước mắt nhưng không rơi ra một giọt nào, nhìn nàng trầm mặc khiến cho hần cảm thấy trong lòng thấp thỏm.

Hai người giằng co, ai cũng không lên tiếng, Đường Tiểu Mễ vẫn giữ vẻ mặt cứng ngắc, chờ dẫn, Phó Thụy Dương thầm than một tiếng, cuối cùng không nhịn nổi, ôm ngang người nàng lên, sai bước đi ra khỏi nông trại, lần này hần thật sợ hãi, nếu Đường Tiểu Mễ có thể khóc ra tiếng, hoặc trút giận vào hần, hần cũng sẽ dễ chịu hơn, nhưng bây giờ nàng như vậy, Phó Thụy Dương cảm thấy Đường Tiểu Mễ còn chưa có hỏng mất, chính hần đã phát điên trước.

Nhà tang lễ tại Thành phố N, Đường Kiếm mặc quân trang nằm ở giữa, trong đại sảnh tràn đầy vòng hoa, phía dưới ký tên mọi người nghe nhiều nên thuộc tên tuổi, bên cạnh quan tài bằng thủy tinh đứng theo thứ tự: Trương Vân, Đường Quốc Khánh, Đường Kiến Quân, Dương Ái Hoa, Phương Vân, Trương Anh Thụy, từng hồi đáp lễ cho khách.

Trương Anh Thụy lườm Dương Ái Hoa một cái, rõ ràng bây giờ bà mới phải con dâu lớn của Đường gia, tại sao người phụ nữ kia đứng ở vị trí chủ? Hận hận trừng mắt liếc Trương Vân, nếu không phải bà ta thiên vị, nếu nói Dương Ái Hoa xem như là một nửa con gái của ông cụ. Trường hợp này là cơ hội giao tế rất tốt, máy chụp hình một bên rắc, rắc, rắc, rắc không ngừng lóe sáng, nếu Trần Tuyết có thể đứng ở chỗ cháu gái Đường Kiếm tốt biết mấy.

Nghĩ tới đây, lại thêm cảm tức Trương Vân, ông cụ cũng đã chết, nha đầu Đường Tiểu Mễ kia cũng không ở nhà, nếu Dương Ái Hoa được xem như là con gái của ông cụ thì Trần Tuyết cũng có thể được xem như là một nửa cháu gái ông cụ chứ? Nhưng bà cụ lại nói gì không thể rối loạn quy củ, cháu gái Đường gia chỉ có một mình Đường Tiểu Mễ.

Khẽ khom người bắt tay với khách, Trương Anh Thụy cảm thấy có chút mệt mỏi, bà ta đối với ông cụ này vừa hận vừa sợ, vốn không có tình cảm gì, đến dự tang lễ này đều là người có địa vị cực cao, nếu không, bà ta không bao giờ nghĩ đến tham dự náo nhiệt này. Trương Anh Thụy trong lòng tính toán, ông cụ chết rồi, dù sao bà ta cũng nên tìm cho con gái mình đường lui chứ?

108. Chương 1 : Quyển 9

Phó Thụy Dương nghiêng người nhìn Đường Tiểu Mễ, bọn họ bây giờ đang trên máy bay trở về, sau khi từ nông trại trở lại, Đường Tiểu Mễ không nói một lời nào. Hắn ôm nàng, nàng để cho hắn ôm, hắn hôn nàng, nàng để cho hắn hôn đôi môi đầy lưu luyến. Hiện tại, nàng đang tựa người trên ghế sau, mắt nhắm lại, lông mi nhẹ nhàng run rẩy, Phó Thụy Dương biết, nàng không ngủ. Ở trên mặt nàng không nhìn ra bất kỳ điều gì khác thường, Phó Thụy Dương không thể nào biết được nàng đang suy nghĩ gì, dáng vẻ Đường Tiểu Mễ giống như một con nhím toàn thân đầy gai nhọn, cũng giống như con ốc sên đã co mình chui trở lại vỏ ốc.

Cảm giác mệt mỏi, thất bại, cơn sợ hãi mãnh liệt kéo tới, Phó Thụy Dương chỉ có thể nắm thật chặt tay của nàng, dường như chỉ cần vừa buông lỏng, Đường Tiểu Mễ sẽ biến mất.

Máy bay hạ cánh, hai người im lặng đi qua đại sảnh phi trường, bỗng nhiên Đường Tiểu Mễ dừng bước: “Em khát”. Mắt nhìn sang siêu thị bên cạnh phi trường. Trong lòng Phó Thụy Dương mừng rỡ, rốt cuộc mở miệng nói chuyện rồi, biết khát là tốt lắm rồi, trong giọng nói cũng lộ ra hưng phấn: “Uống gì? em ở nơi này chờ anh”.

Đường Tiểu Mễ giật nhẹ khóe miệng: “Nước là được, nước đun nóng”.

Kích động ôm Đường Tiểu Mễ, mãnh liệt hôn một cái lên gương mặt nàng, Phó Thụy Dương vội vã bước nhanh tới siêu thị, trả tiền, bảo nhân viên phục vụ đun nóng, cầm bình nước đi ra, nhưng bóng dáng Đường Tiểu Mễ ở nơi nào? Bình “xoảng” một tiếng rơi xuống đất, người đến, người đi, phía bên trong âm thanh phát ra cũng không nhiều, nhưng âm thanh này đập vào tai Phó Thụy Dương một tiếng nổ lớn, trong nháy mắt, Phó Thụy Dương cảm giác mình có chút đứng không vững, nghĩ không ra làm sao Đường Tiểu Mễ biến mất, chỉ ngơ ngác đứng ở đó, rất lâu mới giật mình tỉnh lại, chạy vội ra ngoài, nhất định là nàng đã đi gặp Đường Kiếm.

Thật sự không ai nhìn thấy Đường Tiểu Mễ nữa, Phó Thụy Dương không tìm được nàng, trên linh đường Đường Kiếm không nhìn thấy nàng, Ba anh em Dương gia cũng không tìm được nàng, Biệt thự Tây đơn, Nhà lớn, thậm chí cũng đã hỏi qua bọn Nguyệt Như, Triệu Vi, một người như vậy ở Thành phố N, dường như biến mất trong không khí.

Đường Kiếm được chôn cất ở nghĩa trang liệt sĩ Vũ Hoa, bên ngoài nghĩa trang có rất nhiều xe, tất cả mọi người đều mặc y phục màu đen hoặc màu sậm, trên ngực đeo đóa hoa trắng nhỏ, hôm nay trời có chút âm u, cuối tháng năm, không khí nóng bức. Về mặt Dương Ái Hoa lo lắng: “Thụy Dương, vẫn chưa tìm được Tiểu Mễ sao?”

Phó Thụy Dương nhẹ nhàng lắc đầu, hai ngày nay vẫn tìm không được Tiểu Mễ, hần gần như không chớp mắt, Đường Tiểu Mễ, nếu em muốn trốn tránh, nếu em oán hận anh, dù trong lòng em có nhiều đau khổ nhưng tuyệt đối em đừng biến mất trước mặt anh.

“Hôm nay sẽ hạ huyết, nếu Tiểu Mễ đã trở lại, nhất định sẽ tới”. Trương Vân nhìn chăm chăm Mộ Bia, lạnh nhạt nói.

Mọi người không lên tiếng, trong ánh mắt Trương Anh Thụy thoáng qua một tia khinh thường, con nhóc kia không trở lại là đúng, tốt nhất là vĩnh viễn đừng trở lại, gia sản Đường gia rất lớn, không thể để tiện nghi cho người khác sao? xem như đã đến lượt của Trần Tuyết rồi. Ánh mắt liếc thấy một bóng trắng, trong lòng sửng sốt, con nhóc kia đã tới?

Đúng vậy, biến mất hai ngày, Đường Tiểu Mễ đã xuất hiện, áo đầm màu trắng, mang giày vải, nhìn qua có chút cũ, trong ngực ôm một cái rương trong suốt, từng bước từng bước, chậm rãi đi tới Mộ Bia.

Trương Vân nhìn ra, bộ quần áo này lúc vừa mới lên đại học, Đường Kiếm dẫn Đường Tiểu Mễ đi chơi đã mua cho nàng, nhiều năm như vậy, không ngờ vẫn còn. Nhìn cháu gái của mình vẻ mặt bình tĩnh đi tới, rất mỏng manh, sau khi Đường Kiếm qua đời, Trương Vân khắc chế tâm tình rất tốt nhưng vào lúc này bà cụ cảm giác mũi có chút ê ẩm.

Phó Thụy Dương nhìn chăm chăm Đường Tiểu Mễ, dường như nàng gầy đi một chút, mặc dù có trang điểm nhẹ, vẫn không che giấu được vẻ mệt mỏi trong đáy mắt, da hơi tái nhợt, không thấy được một chút huyết sắc, tóc dường như cũng ngắn lại một chút.

Trong nghĩa trang rất yên lặng, cả mọi người đều nhìn chăm chăm Đường Tiểu Mễ, con gái lớn của Đường gia, từ sau bữa tiệc đính hôn Nguyên Tiêu lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt dân chúng.

Đặt chiếc rương xuống, Đường Tiểu Mễ nhìn chăm chăm tấm hình trên mộ bia, ánh mắt cũng không chớp một cái nào, nhẹ nhàng quỳ xuống, mọi người đều kinh ngạc.

109. Chương 2 : Quyển 9

Đường Tiểu Mễ quỳ gối trước Mộ Bia, người thẳng tắp, nhìn lên trên, cảm khê thu lại, từ trong chiếc rương trong suốt, lấy ra một bộ ấm trà, từng cái dọn xong. Người tinh mắt sẽ phát hiện Đường Tiểu Mễ lấy ra rõ ràng là loại trà Thái Bình thượng hạng, lá trà mịn màng. Chỉ thấy tay phải nàng cầm bình đưa đến gần miệng ly rót nước, một lần nữa cổ tay lại cầm bình nước nâng lên, đưa bình đến gần miệng ly tiếp tục rót nước, cứ như thế lặp lại ba lần, sáu cái ly trà bốc hơi nóng, mùi trà tỏa ra bốn phía.

Tiếp đến, hai tay Đường Tiểu Mễ chạm đất, đầu cúi lạy sát đất, dừng lại một chút rồi chậm rãi đứng dậy, một tay cầm quai ly, một tay khác nâng đáy ly, rượu nước trà bên trong ly rơi vãi trên mặt đất, tiếp tục lạy thứ hai, lạy thứ ba. Những người lớn tuổi đứng đó âm thầm gật đầu, Đường Kiếm có một cháu gái thật tốt, người xưa làm lễ “Chín lạy”, Đường Tiểu Mễ làm lễ chấp tay lạy là lễ nặng nhất, mà tư thế Đường Tiểu Mễ rót trà chính là “Phượng Hoàng Tam Điểm Đầu”.

Sau khi tang lễ kết thúc, người nhà phải tạ lễ với khách, bây giờ Phó Thụy Dương là cháu rể Đường gia, đứng bên cạnh Đường Tiểu Mễ nhưng từ lúc vào nghĩa trang cho đến khi tang lễ kết thúc, Đường Tiểu Mễ cũng không nhìn Phó Thụy Dương một cái.

Trong lòng Phó Thụy Dương rất bất an, Đường Tiểu Mễ biến mất làm cho hần lo lắng không được ngủ, hiện tại Đường Tiểu Mễ xuất hiện, hần có rất nhiều lời muốn nói với nàng, hần muốn ôm đôi vai gầy yếu của nàng, khuyên nàng đừng quá đau buồn, nàng còn có hần nhưng Đường Tiểu Mễ lạnh lùng khiến cho Phó Thụy Dương đem những lời muốn nói nuốt trở vào. Điều duy nhất để cho hần an ủi chính là chiếc nhẫn Lam Bảo Thạch trên tay Đường Tiểu Mễ, nàng vẫn còn đeo, giống như hần đã trói chặt nàng ở bên hần.

“Tiểu Mễ, không trở về sao?” Trương Vân thấy Đường Tiểu Mễ đứng bất động, hỏi. Đường Tiểu Mễ lắc đầu một cái, nắm tay Trương Vân nói: “Bà nội, cháu chỉ muốn ở một mình như thế này”. Trương Vân xoa nhẹ khuôn mặt Đường Tiểu Mễ, nhìn mọi người nói: “Chúng ta đi trước thôi”.

Dương Thắng, Phó Long Bưư liếc mắt nhìn nhau, khê thở dài một cái, xoay người rời đi, ba anh em Dương gia nhìn về mặt của Đường Tiểu Mễ cũng rời đi, Dương Ái Hoa có chút lo lắng nhìn Đường Tiểu Mễ nhưng bị Triệu Tử Quân kéo đi, mọi người còn lại cũng dần dần rời đi, cuối cùng chỉ còn lại hai người Phó Thụy Dương và Đường Tiểu Mễ.

Đường Tiểu Mễ giống như không thấy Phó Thụy Dương, xoay người đến trước mộ bia tùy ý ngồi xuống, lại từ trong chiếc rương lấy ra một chậu đồng, bên trong có các loại đồ vật nhỏ, bật lửa “soạt” một tiếng, đốt một trang giấy, ném vào trong chậu đồng, trong chậu đồng ngọn lửa bùng lên, chiếu vào khuôn mặt Đường Tiểu Mễ màu đỏ bừng.

Khi lửa trong chậu đồng dần dần tàn lụi, lúc chỉ còn lại một đồng tro tàn, Đường Tiểu Mễ vẫn giữ tư thế ngồi như cũ, nhìn tấm hình Đường Kiếm trên mộ bia, cũng không còn vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt bén nhọn, chẳng qua trên gương mặt đó, Đường Tiểu Mễ chỉ nhìn thấy một ông cụ có vẻ mặt hiền lành, trẻ con.

Người này là ông nội của nàng a, người đã từng dạy nàng không cần rơi lệ, dạy nàng biết yêu ông nội của mình, để mặc cho nàng nắm chòm râu của lão; nhấn tâm bắt nàng đến Đạo quán học quyền đạo; ông cụ giáo hoạt nói nếu nàng đồng ý học theo sự sắp xếp của lão thì có thể cho nàng đi ra ngoài; biết rõ bản thân bị bệnh nặng còn gạt nàng rằng ông nội muốn trải đường tốt cho cháu, lại nói với nàng “Ông nội vĩnh viễn bảo vệ cháu”.

Nước mắt từng dòng, từng dòng chảy xuống, ông nội, làm sao người không để cho cháu trọn hiếu? Ông nội, làm sao người có thể lừa gạt cháu như vậy? Ông nội, làm sao người có thể để cho cháu hiểu lầm người như vậy?

Tiếng nước nở biến thành gào khóc, Phó Thụy Dương đau lòng nhìn Đường Tiểu Mễ ngồi đó, quay lưng lại với hắn, đôi vai thẳng tắp đang run rẩy, hắn đau lòng tiến lên, từ phía sau ôm lấy nàng.

Đường Tiểu Mễ không còn hơi sức tựa trên người Phó Thụy Dương, trên mặt đầy nước mắt, lẩm bẩm nói: “Ông nội, cháu nhớ người, nhớ người. . . .”

Đột nhiên nhớ đến cái gì, nàng dùng sức đẩy Phó Thụy Dương ra, quát: “Đều tại anh, làm sao anh có thể gạt em như vậy!”

110. Chương 3 : Quyển 9

Phó Thụy Dương ôm Đường Tiểu Mễ, để mặc cho nàng đầm túi bụi trên ngực hắn, để mặc cho nàng khóc như đứa bé cho đến khi kiệt sức. Sau khi phát tiết, Đường Tiểu Mễ cả người cũng mệt lả, mắt sưng thành hột đào, nằm trong ngực Phó Thụy Dương không nhúc nhích.

Cầm hắn đặt trên tóc Đường Tiểu Mễ nhẹ nhàng vuốt ve, tay nhẹ vuốt lưng của nàng, trước ngực sớm bị nước mắt thấm ướt, Đường Tiểu Mễ như vậy khiến Phó Thụy Dương đau lòng nhưng cũng an tâm phần nào, khóc lên là tốt rồi.

Thời gian trôi qua, cuộc sống của mọi người cũng trở về quỹ đạo cũ, ngoại trừ Phó Thụy Dương.

Trước khi đi đảo Bali, Đường Tiểu Mễ đã đồng ý lời cầu hôn của hắn, nhưng sau khi trở lại, Phó Thụy Dương luôn không có cách nào tìm được nàng như trước kia, gọi điện thoại thì tắt máy, đi Tuyền Lâm thì được biết nàng chưa từng tới, hắn đến Biệt thự Tây đơn canh chừng mới có thể nhìn thấy nàng trở về rất khuya.

Mỗi lần đi Tây đơn, Gạo và con mèo Thụy Dương đói bụng đến kêu gào. Hắn cũng không dám sai người đi theo nàng, Phó Thụy Dương biết Đường Tiểu Mễ rất ghét việc này, bây giờ hắn đang gặp một trở ngại lớn, không muốn lúc này lại làm cho nàng thêm nổi giận. Yêu một người luôn lo được lo mất, Phó Thụy Dương cảm giác mình giống như biến thành một thanh niên mới lớn, thật không biết nên nắm bắt Đường Tiểu Mễ như thế nào, nhớ lại những ngày tại đảo Bali, thậm chí có cảm giác như là một giấc mộng.

Lúc Đường Tiểu Mễ trở lại Tây đơn đã sắp 12 giờ, nàng đến Lão Nhai, nghe xong một tuồng kịch mới đi bộ trở lại, đi hơn một giờ. Đường Tiểu Mễ biết trước kia Đường Kiếm thích đi nghe diễn kịch, nghe kể chuyện mà nàng chẳng qua thỉnh thoảng mới đi xem một chút.

Những ngày này, Đường Tiểu Mễ đi tất cả những nơi mà ngày trước Đường Kiềm thường đi, khi Đường Kiềm còn sống, Đường Tiểu Mễ rất ít cùng ông cụ làm những việc này, bây giờ Đường Kiềm qua đời, Đường Tiểu Mễ mới cảm thấy được, Đường Kiềm vì nàng làm quá nhiều chuyện, mà nàng đền đáp Đường Kiềm quá ít, nhưng tất cả đã không còn kịp nữa rồi.

Nàng cũng rất nhớ Phó Thụy Dương, trong phút chốc, nàng oán giận tất cả mọi người, tại sao bọn họ rất thích tự cho mình là đúng, thay nàng quyết định tất cả? Tại sao bọn họ không thể tin tưởng nàng chút nào? Tại sao bọn họ nghĩ rằng nàng không thể chịu đựng? sau cùng, tất cả rồi rầm lại quy về một người, Phó Thụy Dương. Nàng nhớ hắn, cũng hận hắn, tại sao cuối cùng người này lại gạt nàng, tại sao lúc ông nội bệnh tình nguy kịch, hắn lại mang nàng đi đảo Bali, đi hưởng thụ hạnh phúc làm cho nàng hối hận.

Lúc hắn ôm hôn nàng, có chút không đành lòng hay không? Nàng cũng hiểu, những thứ này không phải lỗi của hắn, nhất định là ông nội yêu cầu hắn mới làm như vậy, nhưng nàng không cách nào đối mặt, nàng hận mình, lúc ông nội hấp hối, nàng ở trong lòng một người đàn ông làm nũng, rõ ràng mấy lần nhìn ra sắc mặt ông nội không được tốt, nàng cũng không kịp thời quan tâm, nàng bị tình yêu làm đầu óc choáng váng.

Nhìn chiếc nhẫn trên tay, càng làm cho nàng khó có thể tiếp nhận, so với tất cả mọi thứ, nàng càng để ý chuyện Phó Thụy Dương cầu hôn, hắn ở đảo Bali dụ dỗ sủng ái nàng, tất cả đều là diễn trò để cho nàng đắm chìm trong đó? tại sao ông nội vừa mới qua đời không lâu, nàng lại nghĩ đến những chuyện này?

Khẽ thở dài một cái, nhẹ nhàng mở cửa, trong nhà nồng nặc mùi thuốc lá, trong bóng tối một đốm lửa đỏ thoát sáng thoát tối, đôi mắt kia quen thuộc nhưng cũng cực kỳ âm trầm, trông mắt đen lộ ra tín hiệu nguy hiểm.

Đường Tiểu Mễ không mở đèn cũng biết là ai, rõ ràng lúc ở đảo Bali, bọn họ thân mật yêu nhau, nhưng tại sao mới có mấy ngày, nhìn hắn lại có cảm giác xa lạ như vậy. Hắn chưa từng ở trước mặt nàng hút thuốc.

Đường Tiểu Mễ xoay tầm mắt, mang dép, bỏ túi xách xuống, trực tiếp đi tới phòng ngủ. Phó Thụy Dương dập tắt tàn thuốc, bước nhanh đi tới, mạnh mẽ nắm lấy Đường Tiểu Mễ xoay lại mình. Trong bóng tối bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Phó Thụy Dương như hai ngọn lửa nhỏ đang nhảy nhót, cúi người xuống, đem tiếng kêu của Đường Tiểu Mễ tất cả nuốt vào. Trong cổ họng tràn ngập mùi thuốc lá nhàn nhạt, bốn phương tám hướng tất cả đều là hắn, Đường Tiểu Mễ tránh không thoát sức mạnh của hắn, chỉ có thể vô lực đánh vào trên ngực của hắn, nàng hận mình, vì sao bây giờ còn muốn tham luyến nụ hôn của hắn, ngực của hắn.

Nụ hôn vậy kín khắp nơi rơi xuống, nóng bỏng và đè nén khát khao, hắn nhớ nhung cô gái trước mặt này, cảm thấy như thế nào cũng không đủ, mỗi ngày cũng không biết đủ, hắn không thể tha thứ cho nàng xa cách mình như vậy.

Buông Đường Tiểu Mễ ra, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Tiểu Mễ, đừng náo loạn với anh nữa”.

Tiểu Mễ, đừng náo loạn với anh nữa, chẳng qua một câu như vậy, trong lòng Đường Tiểu Mễ nghe vô cùng chua xót, dùng sức lắc đầu: “Thật xin lỗi, cho em thêm chút thời gian được hay không?”

Tay chậm rãi buông xuống, Phó Thụy Dương cảm thấy mệt mỏi, hắn hiểu nàng khổ sở, hắn hi vọng nàng nổi giận với hắn, hắn mong đợi nàng có thể dựa vào bờ vai của hắn, để cho hắn chia sẻ nỗi đau với nàng nhưng hắn không thể chịu đựng được nàng lạnh lùng, từ chối hắn.

“Được, anh sẽ ở Biệt thự cây phong chờ em”. Trong giọng nói cố đè nén, Phó Thụy Dương xoay người rời đi.

Trong bóng tối, Đường Tiểu Mễ nhìn theo bóng lưng của hắn, vẻ uể oải và chán nản, tìm nàng không khỏi đau nhói, biệt thự cây phong là nơi hắn cầu hôn nàng. Hắn nắm tay của nàng: nơi này về sau là nhà của chúng ta.

111. Chương 4 : Quyển 9

Đường Tiểu Mễ không sao đoán trước được nàng có thể gặp lại Lâm Dương, nàng cũng chưa từng nghĩ tới mình sẽ bình tĩnh, thậm chí, nàng có thể bình thản nhìn hắn mỉm cười chào: “Sư huynh”.

Lâm Dương vốn đi tới Lão Nhai tìm mua đồ vật mang về cho bà của hắn nhưng không nghĩ gặp lại Đường Tiểu Mễ, chuyện Đường Kiếm qua đời hắn biết, hiện tại thấy Đường Tiểu Mễ gầy đi rất nhiều, ánh mắt có chút trống rỗng, tim hắn vẫn có chút đau đau.

Hai người đến nhà hàng Đồng Hoa ngồi xuống, nơi này xung quanh mỗi một cái bàn đều trang trí cây cảnh, Lâm Dương chọn vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, kêu một bàn thức ăn, Đường Tiểu Mễ phát hiện đều là những món nàng thích, nhất thời có chút sững sờ. Lâm Dương không ngừng gấp thức ăn vào bát cho Đường Tiểu Mễ, nhìn nàng ngẩn người, bật thốt lên: “Ăn đi, gầy như vậy còn không ăn nhiều một chút”.

Nói xong hai người đều sững sờ, ngày trước lúc bọn họ đi chung với nhau, mỗi lần hai người đi ra ngoài ăn cơm, Lâm Dương ra sức gấp thức ăn cho Đường Tiểu Mễ, hắn luôn trách nàng quá gầy. Sau khi Đường Kiếm qua đời, lần đầu tiên Đường Tiểu Mễ bật cười, cầm lấy đũa, gấp thức ăn trong chén, dường như đã rất lâu nàng chưa bình yên ăn bữa cơm nào, lúc này mới cảm thấy trong dạ dày trống trơn, vô cùng đói bụng.

“Làm sao lại giống trước kia rồi, thích ăn như vậy?” Lâm Dương gấp một miếng sườn chua ngọt đưa tới. Đường Tiểu Mễ cũng cười, tất xấu thích ăn của nàng vẫn không đổi: “Anh cũng như vậy, cứ gấp thức ăn cho em, thật ra em cũng không gầy lắm”.

Liếc thấy chiếc nhẫn trên tay phải Đường Tiểu Mễ, Lâm Dương trong lòng máy động: “Gần đây có chuyện tốt sao?”.

Tay cầm đũa dừng một chút, Đường Tiểu Mễ nhìn theo ánh mắt của Lâm Dương, nhìn thấy chiếc nhẫn Lâm Bảo Thạch, nụ cười từ từ tắt ngấm, suy nghĩ một chút ngẩng đầu nói với Lâm Dương: “Em có thể hỏi anh một vấn đề?”

Nhìn thấy Đường Tiểu Mễ nghiêm túc nhìn mình như vậy, Lâm Dương theo bản năng gạt đầu một cái: “Em nói đi”.

Đường Tiểu Mễ im lặng một hồi, nhìn vào mắt Lâm Dương: “Lúc đầu tại sao anh không nói cho em biết nỗi khổ trong lòng anh?” Không đợi Lâm Dương trả lời, Đường Tiểu Mễ lập tức nói: “Em giống loại người không thể gánh vác cùng nhau sao? Tại sao phải gạt em, tại sao không hỏi ý của em mà thay em quyết định?”.

Nói xong một hơi, Đường Tiểu Mễ vô lực tựa lưng vào ghế, những vấn đề này nàng không nghĩ ra, nàng đã tự hỏi mình rất nhiều lần nhưng không tìm được đáp án, thật ra những vấn đề này không nên hỏi Lâm Dương, nàng muốn hỏi Phó Thụy Dương, nhưng không hỏi được.

Không đợi Lâm Dương trả lời, chuông điện thoại di động đột ngột vang lên, tiếng chuông dành riêng cho Phó Thụy Dương, điện thoại di động trong giỏ xách rung lên, Đường Tiểu Mễ cảm giác trong lòng bàn tay mình rịn mồ hôi, không dám nhận, nàng sợ đối mặt hắn, sợ nghe được giọng nói của hắn.

Cách đó không xa, tại một bàn ăn khác, vẻ mặt Phó Thụy Dương âm trầm nghe trong điện thoại di động giọng nữ máy móc: “Xin chào, số điện thoại bạn gọi tạm thời không liên lạc được, vui lòng gọi lại sau”. Đây lòng nghe lạnh lẽo.

Nàng không chịu cười với hắn, nàng không chịu cùng hắn về nhà, nàng không chịu nói với hắn nàng đang suy nghĩ gì, nàng không chịu để cho mình nhìn thấy nàng. Nhưng bây giờ nàng dành cho Lâm Dương lúm đồng tiền như hoa. Lâm Dương không phải là ai khác, Phó Thụy Dương hiểu rõ Lâm Dương là quá khứ của nàng nhưng bây giờ hắn không xác định được, không xác định Lâm Dương thật ra có phải là quá khứ hay không, nàng chưa bao giờ quên được hắn.

Về mặt Phó Thụy Dương tái xanh, bước nhanh ra cửa, bỏ lại hai người khách hàng ngơ ngác nhìn nhau.

Bên này Lâm Dương im lặng nhìn Đường Tiểu Mễ: “Không nhận sao?”

Điện thoại di động vang lên thật lâu, rốt cuộc an tĩnh lại, Đường Tiểu Mễ cảm giác tay nàng bị chấn động hơi tê tê, một hồi lâu, cất vào giỏ xách xong, nhìn Lâm Dương gạt đầu xem như trả lời.

Lâm Dương nhớ tới vấn đề Đường Tiểu Mễ vừa hỏi hắn, nhẹ giọng nói: “Khi đó anh không thể xác định em như thế nào, thậm chí anh đã từng oán giận, nếu như lúc đầu em nói cho anh biết tâm ý của em, nói cho

anh biết, bất luận xảy ra chuyện gì em cũng đều nguyện ý ở bên cạnh anh, có lẽ mọi chuyện sẽ không phải như vậy, có lúc đàn ông cũng cần một chút cảm giác an toàn”. Lâm Dương tự cười châm biếm mình, liếc mắt nhìn Đường Tiểu Mễ, ánh mắt bay xa, nhớ tới ông cụ kia, chiếc điện thoại kia, “Anh phát hiện anh đã sai lầm, đáng tiếc đã quá chậm”.

Hắn đã sai lầm rồi, khi đó hắn luôn cho rằng nàng không quan tâm hắn, chuyện xảy ra quá đột ngột, trong nhà gặp chuyện như vậy, hắn cảm thấy nói cho nàng biết cũng chẳng qua càng lo lắng thêm thôi, lúc đầu hắn cho rằng hắn có thể thuyết phục được người nhà, nhưng sau đó chuyện phát triển đến mức đâm lao phải theo lao, càng không dám nói cho nàng biết.

Lâm Dương khẽ thở dài một cái, mọi việc đã qua rồi, người trước mặt này không phải là cô bé nữ sinh lúc ban đầu, nếu như trong nhà không gặp chuyện không may, nếu như lúc đầu hắn cự tuyệt Phan Văn Đình, nếu như hắn không lừa gạt nàng, có lẽ, tất cả mọi chuyện không như hôm nay, nhưng mà trên thế giới này làm gì có nhiều chữ “nếu” như vậy?

112. Chương 5 : Quyển 9

Có lúc đàn ông cũng cần một chút cảm giác an toàn. Lâm Dương nói nhiều như vậy, Đường Tiểu Mễ chỉ nhớ câu này, nàng không cho hắn cảm giác an toàn sao? Cho nên hắn mới dùng phương thức của hắn để bảo vệ nàng sao, không chỉ là hắn, còn có ông nội và những người thân yêu của nàng.

“Nếu như lúc đầu em nói cho anh biết tình cảm của em với anh, có phải anh sẽ chấp nhận cùng nhau giải quyết vấn đề?” Đường Tiểu Mễ ánh mắt sáng lên, mong đợi nhìn Lâm Dương. Nhìn ánh mắt nghiêm túc của Đường Tiểu Mễ, hắn hơi kinh ngạc, gật đầu một cái, ánh mắt kiên định: “Nếu là như vậy, anh nhất định sẽ không rời bỏ em đi”.

Dường như Đường Tiểu Mễ không nhìn thấy chân tình trong mắt Lâm Dương, nàng có chút chán nản, hắn không phải là Lâm Dương, cho tới bây giờ nàng không thể nhìn ra tâm tình của hắn, hắn đối gạt nàng đâu chỉ một chuyện? Nàng đã nói phải tin tưởng hắn nhưng phải tin như thế nào đây?

Lâm Dương nhìn Đường Tiểu Mễ đang chìm vào suy tư, trong lòng nghe cay đắng, cử động của nàng rất quen thuộc, làm sao hắn không biết bây giờ nàng đang nghĩ tới một người khác? Nhớ tới người đàn ông kia, lần đầu tiên Lâm Dương nhìn thấy thì biết rõ rất nguy hiểm, đã tâm trong ánh mắt của người đàn ông đó lộ ra không thể nghi ngờ, tham muốn giữ lấy, lúc nhìn Đường Tiểu Mễ không cần che giấu.

“Tiểu Mễ, có rất nhiều chuyện phải dựa vào chính mình tự tranh thủ, một mình suy nghĩ lung tung vĩnh viễn không biết được sự thực như thế nào”. Lâm Dương nhìn vào ánh mắt nàng. Đường Tiểu Mễ nhất thời có chút hoảng hốt, trong lòng nàng đè nén quá nhiều vấn đề, mong đợi nhìn Lâm Dương: “Nếu như kết quả em không đủ sức chịu đựng thì sao?”.

Lâm Dương cười khê: “Em thật đúng là không chút thay đổi, không cố gắng, vĩnh viễn không biết kết quả thế nào”. Giống như hắn, nếu như ban đầu tranh thủ một chút, hắn có thể quang minh chính đại yêu cô gái trước mặt này mà không phải ngồi đây nhìn nàng vì một người đàn ông khác mà phiền não.

Có chút bối rối đứng dậy, lấy điện thoại di động trong giỏ xách, dường như quyết định điều gì, Đường Tiểu Mễ cười cười nói với Lâm Dương: “Sư huynh, em đi trước, cảm ơn anh”. Nói xong vội vàng chạy đi. Lâm Dương nhìn bóng lưng Đường Tiểu Mễ đi xa, trong lòng tràn đầy chua xót, trái tim bỗng dưng đau nhói, hắn còn có tư cách gì để nàng yêu hắn? Còn có ai đáng thương hơn hắn sao? Đem người mình yêu dâng cho người đàn ông khác.

Trong quán bar DL, Phó Thụy Dương lắc lắc chất lỏng màu vàng trong ly, tiếng viên đá va chạm kêu lách cách, trong đôi mắt đen tràn đầy lạnh lùng. Một ly, hai ly, ba ly, Phó Thụy Dương khổ sở nhắm mắt lại, tại sao càng ngày càng tỉnh táo? Trong đầu đều là hình ảnh của nàng và Lâm Dương ngồi chung một chỗ chuyện trò vui vẻ, bọn họ đang nói cái gì? Sao bọn họ ở chung một chỗ? tại sao nàng không nhận điện thoại?

“Vincent, đừng uống nữa”. Đỗ Thủy Tâm đoạt lấy cái ly trong tay Phó Thụy Dương, nàng đến DL đã nhìn thấy Phó Thụy Dương ở chỗ này uống rượu. Phó Thụy Dương nhàn nhạt liếc Đỗ Thủy Tâm một cái:

“Không phải đi nước Anh sao?”

“Bà nội ngã bệnh, em muốn ở lại chăm sóc bà”. Đỗ Thủy Tâm rót cho mình một ly rượu, đó là người thân duy nhất của nàng.

“Cần giúp một tay không?” Hấn biết tình trạng gia đình Đỗ Thủy Tâm, tự nhiên nhớ tới Đường Kiếm, nhớ tới Đường Tiểu Mễ, trong ngực một hồi hít thở không thông.

Đỗ Thủy Tâm lắc đầu một cái: “Em có thể tự lo”. Hớp một ngụm rượu, dường như nghĩ đến việc gì, cười cười nói, “Vị hôn thê của anh, ánh mắt không tệ”.

Nhớ tới Đường Tiểu Mễ đứng ở nơi đó, ánh mắt kiên định “Thụy Dương đã không còn là Vincent nữa rồi”. Đường Tiểu Mễ như vậy, khó trách hấn yêu thương nàng.

Đỗ Thủy Tâm cảm thấy mình đã quan sát Đường Tiểu Mễ rất tỉ mỉ, cũng nghe ngóng rất nhiều nhưng vẫn nhìn không thấu nàng, cô ấy tự bảo vệ mình quá tốt, sợ là lần này Vincent đã trúng thiết bả rồi nhưng ai nói đây không phải là cơ hội của nàng?

“Em đã gặp qua nàng?” đôi mắt Phó Thụy Dương khẽ nheo lại, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, chăm chú nhìn chằm chằm Đỗ Thủy Tâm.

“Cô ấy không nói với anh sao?” Đỗ Thủy Tâm chau chau mày, “Vincent, anh giấu cô ấy kỹ như vậy, em đương nhiên muốn biết cô ấy là dạng người gì”.

Phó Thụy Dương nắm chặt cái ly: “Nàng biết em là. . . . .”

Không đợi Phó Thụy Dương nói xong, Đỗ Thủy Tâm cười nói: “Cô ấy là một cô gái rất thông minh”.

Nàng biết, nàng biết sự tồn tại của Đỗ Thủy Tâm, nàng biết quá khứ của hấn nhưng tại sao, tại sao không hỏi hấn? Nàng không để ý quá khứ của hấn chút nào sao? Phó Thụy Dương đột nhiên cảm thấy trái tim đau dữ dội, chưa từng đau đớn như vậy.

Nàng xa cách, nàng kháng cự, nàng cười với Lâm Dương, tất cả chỉ có một nguyên nhân, nàng không quan tâm hấn.

Whisky cay nồng trôi vào cổ họng, Phó Thụy Dương cảm giác tay của hấn cũng bắt đầu run, hấn và nàng, vốn là hấn yêu đơn phương sao?

aiz, PTD này lại tiếp tục phạm sai lầm, rất là không thể tha thứ được...Ặc, Ặc, tự làm tự chịu

113. Chương 6 : Quyển 9

Đường Tiểu Mễ do dự thật lâu, vẫn quyết định đi biệt thự cây phong tìm Phó Thụy Dương, nàng muốn nói cho hấn biết, nàng yêu hấn. Nàng cũng muốn nói cho hấn biết, giữa bọn họ về sau đừng che giấu lẫn nhau, chỉ cần hấn nói, nàng sẽ tin tưởng hấn. Vô luận xảy ra chuyện gì, hấn không nên che giấu với nàng, nàng nguyện ý cùng hấn đối mặt giải quyết.

Đi tới biệt thự cây phong, Đường Tiểu Mễ mới phát hiện nàng không có chìa khóa nơi này, cửa bên ngoài mở, xuyên qua sân cỏ, Đường Tiểu Mễ khẽ mỉm cười, bọn họ ở chỗ này cùng Gạo và Con mèo Thụy Dương đùa giỡn. Cửa phòng cũng khẽ mở ra, bên trong loáng thoáng truyền đến tiếng động. Đường Tiểu Mễ trong lòng vui vẻ, hấn quả nhiên ở chỗ này chờ nàng.

Đứng ở ngoài cửa trong lòng hồi hộp, đợi chút nữa phải thổ lộ sao? Hấn sẽ phản ứng thế nào? Tay nhè nhẹ giơ lên, cửa lập tức mở ra, truyền tới một giọng nữ quen thuộc: “Quên đóng cửa”.

Giọng nói dễ nghe như vậy, Đường Tiểu Mễ biết chỉ có một người, mà cô gái trước mặt này đầu tóc xỏa ra, đuôi tóc vẫn còn rõ xuống từng giọt nước, trên người mặc áo sơ mi trắng rộng thùng thình, Đường Tiểu Mễ không thể quen thuộc hơn nữa.

“Sao cô lại tới đây? Tìm Vincent? Tôi giúp cô gọi hắn”. Đỗ Thủy Tâm nhẹ nhàng cười, ưu nhã mở cửa làm ra tư thế xin mời. Tay còn đang nắm cánh cửa, Đường Tiểu Mễ chậm rãi buông tay ra, bên trong truyền đến giọng nam quen thuộc: “Alice”.

Đường Tiểu Mễ rõ ràng nhìn thấy Phó Thụy Dương mặc áo ngủ tình nhân mà bọn họ cùng nhau mua ở siêu thị, đứng phía sau Đỗ Thủy Tâm, trong con người đen thẫm không rõ đang nghĩ gì, lạnh lẽo, kinh ngạc nhìn nàng.

“Vincent, dường như nàng có chuyện tìm anh”. Đỗ Thủy Tâm phá vỡ im lặng giữa hai người, cười cười nói với Đường Tiểu Mễ, “Cần tôi tránh mặt chứ?”

“Không cần”. Phó Thụy Dương lên tiếng, trong đôi mắt không có một chút nhiệt độ, tùy ý ngồi trên ghế sa lon, quay lưng về phía Đường Tiểu Mễ.

Đường Tiểu Mễ tay gắt gao túi xách, móng tay bấm thật sâu vào lòng bàn tay, trái tim đau đớn, nhìn chòng chọc vào cái bóng lưng kia.

Trong Biệt thự này, gian phòng này, khắp nơi đều có dấu vết của bọn hắn. Trên tường, ảnh của bọn họ chụp chung, tay trong tay nhìn nàng, cái ghế sa lon đỏ, nàng từng vùi trong ngực của hắn cùng nhau xem tivi. Nàng nhớ ngày đó hắn ở chỗ này đeo chiếc nhẫn lên cho mình, hắn cầm tay của nàng: nơi này về sau là nhà của chúng ta.

Dường như dùng hết sức lực, Đường Tiểu Mễ lấy hết dũng khí, nhìn bóng lưng kia: “Em có lời muốn nói với anh, em. . . . .”

“Anh không muốn nghe”. Phó Thụy Dương giọng nói không lớn cắt đứt lời Đường Tiểu Mễ, nhưng gây chấn động màng nhĩ của nàng nghe ông ông.

“Em yêu anh”. Đường Tiểu Mễ ổn định thân hình, nàng chưa kịp nói ra khỏi miệng, hắn đã cự tuyệt. Cố gắng nở nụ cười: “Hôm nào em sẽ tìm anh sau, em có việc đi trước”.

Xoay người, cuối cùng không nhìn được, từng giọt nước mắt lăn xuống. Rồi đi biệt thự cây phong, Đường Tiểu Mễ đứng ở ven đường, gọi điện thoại cho Lâm Dương, nàng gào khóc: “Sư huynh, anh gạt người, anh gạt người. . . . .”

Nàng nghe lời hắn tìm đến Phó Thụy Dương, nàng tới nói cho hắn biết nàng yêu hắn nhưng giờ thì có ích lợi gì? tình cảm chỉ vài tháng, đâu không lại mấy năm, hoặc là tình cảm giữa bọn họ còn chưa tới.

Sau khi Đường Tiểu Mễ rời đi, Đỗ Thủy Tâm sắc mặt phức tạp nhìn Phó Thụy Dương, trong lòng có chút không nhìn nổi: “Vincent, anh làm gì vậy? dường như nàng rất khổ sở đấy”.

“Y phục khô rồi, về sau không nên tới nơi này”. Làm như không nghe Đỗ Thủy Tâm nói gì, Phó Thụy Dương không nóng không lạnh nói.

Nhún nhún vai, Đỗ Thủy Tâm có chút đắc ý, mặc dù không cam tâm nhưng bây giờ nhìn hai người bọn họ xa cách nhau, trong lòng có chút thoải mái, nàng rất vô tội, nàng cái gì cũng chưa làm, bọn họ đã tự lo còn không xong, nàng cũng không cần tưới dầu vào lửa nữa?

Đỗ Thủy Tâm thay xong quần áo đi ra ngoài, nhìn Phó Thụy Dương vẫn ngồi ở trên ghế sa lon, sắc mặt âm trầm, nghiêm mặt nói: “Vincent, anh uống nhiều rượu như vậy, ối tùm lum, hay là nghỉ ngơi trước đi”.

Phó Thụy Dương liếc nàng một cái: “Áo sơ mi đó anh không cần nữa, thuận tiện vứt đi”.

Đỗ Thủy Tâm mặt liền biến sắc, nàng biết hắn sạch sẽ, ngày trước nàng mặc y phục của hắn, hắn không có bất luận ý kiến gì, trong lòng có chút ê ẩm: “Vincent, anh đúng là lòng dạ sắt đá”.

Thấy Phó Thụy Dương không nói thêm gì nữa, Đỗ Thủy Tâm nhỏ giọng lầu bầu mấy câu, cầm y phục, về mặt ngưỡng ngưỡng đi, đóng cửa trước lại, hận hận nghĩ tới: anh đối với em nhẫn tâm như vậy, bây giờ rốt cuộc cũng có người đối với anh nhẫn tâm như vậy.

114. Chương 7 : Quyển 9

Bên trong biệt thự trống trải chỉ còn lại một mình Phó Thụy Dương, hắn đột nhiên nhảy dựng lên, cầm ly trà trên khay, hung hăng ném vào vách tường, “Phanh” một tiếng, tiếp theo là tiếng thủy tinh loảng xoảng rơi xuống bể nát, trong lòng Phó Thụy Dương mãnh liệt xúc động, hắn cảm giác trái tim mình cũng đã chia năm, xẻ bảy như cái ly thủy tinh kia.

“Em có lời muốn nói với anh”. Giọng nói của nàng vẫn còn vang vọng bên tai, sau nhiều ngày trốn tránh, nàng cố tình gặp gỡ Lâm Dương, rồi đột nhiên tìm đến hắn, nói có lời muốn nói? Phó Thụy Dương không dám nghĩ, không muốn nghĩ, hắn sợ nàng nói ra những lời làm cho hắn tuyệt vọng, hắn không dám nhìn nàng, hắn sợ nhìn thấy vẻ kiên quyết trên mặt nàng. Hắn chỉ có thể đưa lưng về phía nàng, ngăn cản nàng, hắn không biết có lúc hắn lo sợ như thế.

Rõ ràng uống rất nhiều rượu, trong dạ dày đầy ứ nhưng đầu lại càng ngày càng tỉnh, Alice đưa hắn về, hắn vọt vào phòng tắm mới phát giác không khó chịu như vậy, nhưng trong lòng tràn đầy chua xót, Alice bị hắn ối lên người, vốn muốn thay áo ngủ của Tiểu Mễ, hắn không chịu, đó là đồ hắn cùng nàng mua, nó chỉ thuộc về nàng.

Lúc biết Đường Tiểu Mễ tới, hắn vui mừng, nhưng vẻ mặt nàng lạnh lùng, hắn rất quen thuộc, lúc nhìn thấy Alice, nàng thậm chí không hỏi hắn một lời, tia hi vọng cuối cùng cũng tan vỡ. Quả nhiên nàng không quan tâm hắn, bất luận hắn đang làm gì, ở chung một chỗ với ai, nàng cũng không chú ý. Nếu như nàng ra vẻ tức giận một chút, hắn sẽ ôm lấy nàng, không thả nàng đi.

Nàng rất bình tĩnh, nàng nói: “Em có lời muốn nói với anh”. Phó Thụy Dương chậm rãi ngồi xuống đất, cúi đầu, đưa tay nhặt cái ly vỡ, mẫu thủy tinh hung hăng đâm vào lòng bàn tay, một dòng máu nóng hổn chảy ra nhưng cũng không sánh nổi vết thương trong lòng hắn.

Lúc Lâm Dương nhận được điện thoại của Đường Tiểu Mễ lấy làm kinh hãi, nhưng điện thoại bên kia chỉ truyền tới giọng nói mềm nhũn của nàng, kèm theo tiếng khóc nức nở: “Sư huynh, anh gạt người, anh gạt người. . . .”

Rốt cuộc, không nghe được âm thanh nào khác, hắn biết nàng khóc, đây là lần đầu tiên hắn nghe nàng khóc, vì một người đàn ông khác mà khóc, trái tim của hắn bỗng nhiên đau nhói, điên cuồng chạy đi, nhưng đi đâu tìm nàng đây? Hắn không tìm được nàng, tại sao lúc nàng khó khăn nhất, hầu như bên người nàng là người đàn ông kia mà không phải là hắn?

Trên phố, người người qua lại, Đường Tiểu Mễ máy móc bước đi, một ngày, hai ngày, ba ngày, Phó Thụy Dương không đi tìm nàng, ngay cả câu giải thích cũng không có. Nàng nghĩ không ra, mọi chuyện bắt đầu từ khi nào, từ cái đêm gặp gỡ hôm đó sao? hay sớm hơn nữa, lần bọn họ gặp nhau ở Kim Ưng? hay là trong lễ đính hôn? Cầu hôn, chuyển đi đảo Bali, ông nội qua đời, mỗi một việc, càng nghĩ càng mờ mịt, càng tuyệt vọng.

Một cô bé đang đuổi theo những bong bóng xà phòng, cô bé vui vẻ chạy đụng vào người của nàng. Nó ngẩng đầu nhìn Đường Tiểu Mễ: “Cô ơi, cô khóc sao”.

Cha mẹ đứa bé sắc mặt lúng túng, kéo tay cô bé rời đi, bỏ lại Đường Tiểu Mễ với vẻ mặt dờ dẩn đứng đó.

Tầm mắt rơi vào bong bóng bọt xà phòng, dưới ánh mặt trời lóe ra đầy màu sắc, trong nháy mắt tan biến đi, ngay cả âm thanh cũng trĩu nặng. Những thứ bọt xà phòng này cũng giống như tình cảm giữa nàng và hắn, như một giấc mộng đẹp, thật ra thì ra hoa nhưng kết trái, không chịu nổi một cơn gió thổi qua, chẳng qua cuối cùng biến thành một vũng nước.

Lâm Vĩ Ba sắc phức tạp nhìn Đường Tiểu Mễ ngồi ở quầy bar uống rượu, lại là loại rượu Ngũ Lương (rượu trắng), nàng chạy tới quán bar uống Ngũ Lương, vẻ mặt Lâm Vĩ Ba có chút âm trầm, chuyện của bọn họ vốn không còn là bí mật, gần đây Phó Thụy Dương không giữ lời, tất cả mọi người cho là sau khi phó đại thiếu và tiểu thư Đường gia kết thân, đã thay đổi tính tình, nhưng mấy ngày nay, bên cạnh hắn có nhiều cô gái khác nhau cùng ra vào các nơi, không chút nào kiêng dè.

Từ hôm gặp được Đường Tiểu Mễ, Lâm Vĩ Ba đi theo phía sau nàng, đổi lại ngày trước, nàng nhất định đã phát hiện ra hắn nhưng hôm nay, hắn ngồi cách nàng không xa, nhìn nàng lâu như vậy, nàng cũng không

có phản ứng.

Đường Tiểu Mễ tửu lượng rượu rất tốt, yên lặng ngồi ở quầy bar, không nhúc nhích, con mắt lóe sáng, người pha rượu nói chuyện với nàng thì phản ứng của nàng chậm nửa nhịp. Bộ dạng nàng say thật sự mê người, có chút vô lực nằm trên quầy bar, mắt khẽ nhắm lại.

Lâm Vĩ Ba thấy có một vài người đã bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy, thầm than một tiếng, tiến lên muốn gọi tỉnh Đường Tiểu Mễ, cùng lúc đó, có hai cái tay khoác lên vai của nàng, Lâm Vĩ Ba ngẩng đầu nhìn lên, chính là vẻ mặt xám xịt của Phó Thụy Dương.

115. Chương 8 : Quyển 9

Hai người đàn ông nhìn nhau chằm chằm, tay nắm vai Đường Tiểu Mễ, không người nào chịu buông ra.

“Buông tay” Phó Thụy Dương trông mắt đen thoảng qua một chút giận dữ, hẳn cuối cùng không thể dời mắt đi được, vừa vào quầy rượu đã nhìn thấy nàng, nét mặt đỏ bừng nằm trên quầy bar, xung quanh bao nhiêu ánh mắt trần trụi không che giấu tham muốn giữ lấy, hẳn thu hết vào mắt.

Lâm Vĩ Ba khinh miệt liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh Phó Thụy Dương một cái, cười nói: “Phó đại thiếu lại đổi khẩu vị, nếu Tiểu Mễ tỉnh lại nhìn thấy, không biết là để cho anh buông tay hay để cho tôi buông tay”.

Phó Thụy Dương khẽ nhú mồm, lời nói của Lâm Vĩ Ba chạm vào chỗ đau của hắn, ngày hôm đó, hắn hối hận, hẳn muốn đi tìm nàng giải thích rõ, chẳng qua hắn muốn có một cơ hội, chỉ cần nàng nguyện ý tiếp nhận hắn là tốt nhưng Chu Văn Bản báo cho hắn một tin: “Thụy Dương, thằng nhóc kia đang làm thủ tục li hôn với tiểu thư Phan gia”.

Phó Thụy Dương nhớ rõ, hẳn nghe những lời này thì tay run run, tàn thuốc lá rơi trên mu bàn tay, nóng rực, người kia muốn ly hôn nên nàng muốn nói cho hắn biết là việc này sao? Nàng muốn tìm hắn để nói hôn ước giữa nàng và hắn kết thúc sao.

Hắn có cái gì tốt để nàng quan tâm? Hẳn tự nói với mình như vậy, chỉ cần hắn phát tay một cái, dạng phụ nữ nào mà không tìm được? Nhưng làm thế nào đây? Cô gái nào cũng không sánh nổi với nàng, một cái nhún mồm của nàng, một nụ cười, mái tóc ngắn, bàn tay mềm nhũn nhỏ bé của nàng, đôi môi đỏ mọng mềm mại của nàng, chớp mũi hơi nhẩn của nàng, lúm đồng tiền nhàn nhạt, ai cũng không giống Đường Tiểu Mễ, ai cũng không thay thế được nàng.

“Là anh nên buông tay”. Lâm Vĩ Ba mạnh mẽ nói, gần như ôm Đường Tiểu Mễ đi ra ngoài. Phó Thụy Dương nhất thời đứng ngẩn tại đó, hẳn nên buông tay sao?

Ra khỏi quầy bar bị gió thổi, rượu thấm vào người, Đường Tiểu Mễ hoàn toàn choáng váng, thân thể mềm nhũn tụt xuống đất, Lâm Vĩ Ba ôm nàng đỡ dậy.

Chỗ không xa, Phó Thụy Dương đứng trên bậc thang, cô gái bên cạnh kéo tay hắn, hai người đi về phía Đường Tiểu Mễ càng lúc càng gần. Đường Tiểu Mễ trợn tròn mắt nhìn Phó Thụy Dương, ánh mắt rất mê ly, trong đầu rất tỉnh táo, nhìn Phó Thụy Dương lạnh lùng đi thoảng qua nàng, đi tới chiếc xe cũ kỹ kia. Trái tim nàng chìm xuống, muốn chạy đuổi theo nhưng bắt đắc dĩ, thân thể không nghe sai khiến, mềm nhũn không làm gì được, Lâm Vĩ Ba ôm nàng, nhìn Phó Thụy Dương lái xe từ bãi đậu bên trong ra, quay ngược đầu xe, chậm rãi lái qua bên cạnh bọn họ. Phó Thụy Dương ngồi ở chỗ tài xế, vẻ mặt lạnh lùng, từ đầu đến cuối cũng không nhìn đến Đường Tiểu Mễ.

Đường Tiểu Mễ nhìn theo phương hướng chiếc xe biến mất, đầu đường như bị người ta hung hăng đập một cái, thật lâu cũng không cất bước, cả người không kiềm được run rẩy, nước mắt rất nhanh thấm ướt khuôn mặt, Lâm Vĩ Ba dứt khoát ôm nàng lên, bảo đứa bé giữ cửa, giúp một tay mở cửa xe, cẩn thận ôm Đường Tiểu Mễ thả vào trên xe, sau đó cởi áo khoác đắp lên trên người nàng, Đường Tiểu Mễ lặng im không phản ứng.

Nàng không biết cảm giác bây giờ của mình là gì, nàng nghe như có âm thanh tan vỡ, Đường Tiểu Mễ biết, lần này Phó Thụy Dương rốt cuộc đã đem tự tôn của nàng giẫm nát dưới lòng bàn chân rồi, giữa nàng và hắn đã kết thúc.

Nghiêng mặt qua, nước mắt bỗngưng chảy xuống, chiếc nhẫn Lam Bảo Thạch dường như nóng lên, làm đau ngón tay của nàng.

Lâm Vĩ Ba khởi động xe, đi về phía Biệt thự Tây đơn, Đường Tiểu Mễ ngoan ngoãn vùi một chỗ ngồi không lên tiếng, ánh đèn phía ngoài nhanh chóng lui phía sau, từng vị trí thay đổi, Đường Tiểu Mễ cảm giác mình có chút hôn mê, choáng váng, nàng cảm thấy cả người đều đau, cả người giống như muốn nổ tung, chỗ đau nhất là trái tim, đau buốt làm cho nàng không thể động đậy.

Từ trong kính chiếu hậu nhìn nàng dần dần biến mất, Phó Thụy Dương dừng xe lại ven đường, móc bóp ra, tay run lên nhẹ, đưa cho cô gái bên cạnh một tờ chi phiếu: “Xuống xe đi”.

Cô gái kia giống như muốn nói cái gì, môi run run, vẫn là tiếp nhận chi phiếu, mở cửa xe bước ra.

Sau khi cô gái kia xuống xe, Phó Thụy Dương ngồi ở chỗ tài xế không nhúc nhích, nhìn chăm chăm ví tiền trong tay, bên trong tấm kính trong suốt rõ ràng là khuôn mặt Đường Tiểu Mễ đang ngủ, lúc ở đảo Bali, hắn lén chụp hình nàng, ra ngoài rửa hình rồi đặt trong ví tiền. Lúc nàng ngủ về mặt xấu hổ, miệng còn khê chu ra.

Đầu gục xuống tay lái, đem hình đưa đến bên môi, hôn một cái, hai hàng nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

116. Chương 9 : Quyển 9

Trở lại Tây đơn, lần này, Đường Tiểu Mễ vẫn không mời Lâm Vĩ Ba vào ngồi một chút, bây giờ nàng không có tâm tình, cũng không đưa mắt nhìn theo xe của hắn đi xa nữa. Trong nhà vắng lạnh, xoay người lại đóng cửa lại, Gạo và Con mèo Thụy Dương rất ấn ý đi tới cạnh chân nàng, phát ra tiếng kêu nức nở nghẹn ngào, Đường Tiểu Mễ đẩy lồng đau xót, khom lưng ôm hai con vật vào trong ngực.

Nàng còn nhớ rõ cũng vào một buổi tối như vậy, lần đầu tiên gặp con chó lông xù này, hắn gọi nó là Gạo. Nàng tìm con mèo Singapore, gọi nó là Thụy Dương.

Tùy ý nằm trên ghế sa lon, hai con vật nằm trên người nàng, trong đầu hỗn loạn đau nhức, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, ngủ một giấc đến hơn 10 giờ, Đường Tiểu Mễ bị cơn khát làm tỉnh giấc, đứng lên đi vào phòng bếp uống ly nước, liếc thấy chiếc nhẫn trên tay phải, chuyện tối hôm qua, mặc dù uống rất nhiều rượu, nàng cũng sẽ không quên. Nở nụ cười khổ, tự châm biếm mình, nàng nói thầm, Đường Tiểu Mễ, chờ đại đột.

Phó Thụy Dương nhìn Đường Kiến Quân và Dương Ái Dân trước mặt, khóe miệng không khỏi nở nụ cười khổ, cuối cùng hắn bật cười thành tiếng, gần đây hắn gây động tĩnh lớn như vậy, tốc độ bọn họ tìm hắn, còn chậm hơn hắn nghĩ. Ba người buồn bực hút thuốc lá, cái gạt tàn trên khay trà đã có rất nhiều tàn thuốc.

“Thụy Dương, đến tốt cùng cậu đang làm gì?” Dương Ái Dân trầm giọng nói, dụi dụi tàn thuốc vào trong gạt tàn.

Phó Thụy Dương ánh mắt bay xa, dường như không nghe Dương Ái Dân nói gì, hắn đang làm cái gì? Hắn không biết nhưng hắn biết, hắn đã mất nàng, tay bỗngưng nắm lại.

Đường Kiến Quân hừ lạnh một tiếng, bắn rót tàn thuốc trong tay: “Còn nhớ rõ ước định của chúng ta?”

Phó Thụy Dương rút cuộc liếc mắt nhìn Đường Kiến Quân một cái, lười biếng tựa lưng vào trên ghế sofa: “Các người lót đường cho tôi, tôi chỉ có một mình Đường Tiểu Mễ bên cạnh”. Cái ước định này thật đúng là châm chọc, hắn có thể chỉ có một mình nàng sao? Cho tới bây giờ nàng cũng không thuộc về hắn, ước định gì, ích lợi gì, tất cả đều là chuyện cười.

“Tôi cho rằng cậu không nhớ rõ?” Đường Kiến Quân giận quá hóa cười, cũng tựa lưng vào ghế sofa, “Hiện tại cậu định làm gì?”

“Phúc Ninh đã được nhiều chỗ tốt rồi thì cậu liền lấy những thứ này đối xử với Tiểu Mễ như thế!” Dương Ái Dân ngón tay chỉ chỉ quyển tạp chí mới ra trên khay trà, miệng giận dữ hét.

Phó Thụy Dương cười khê một tiếng, lông mày héch lên: “Bởi vì cái này sao? Nhiều phụ nữ như vậy, các người đưa ra điều kiện thật quá bình thường, tôi. . . .” Hắn nhún nhún vai, gương mặt không chút để ý.

“Phó Thụy Dương”. Đường Kiến Quân gật đầu liên tục, trong miệng không khỏi hừ lạnh, “Kể tiếp, cậu chuẩn bị đối xử với Tiểu Mễ thế nào đây?”

Phó Thụy Dương trong lòng đột ngột chìm xuống, ánh mắt dời đi: “Tôi và Tiểu Mễ như thế nào, các người không phải hiểu rõ hơn tôi sao?” Làm như đang cười lạnh, “Anh tình em nguyện, giao dịch công bằng mà thôi”. Chỉ là nói xong lời này, Phó Thụy Dương cảm thấy trái tim hắn bị đâm một đao, đau đến nỗi làm cho hắn không nhận được sợ hãi.

“Đường tiểu thư, cô sao không đi vào?” Phụ tá đẩy cửa ra. Bên trong phòng, ba người trợn to hai mắt nhìn cô gái ở cửa, tóc ngắn gọn gàng, chiếc áo khoác hồng, bên trong mặc chiếc áo màu đen liền thân váy ngắn, chân mang một đôi giày cao gót ưu nhã, trên mặt trang điểm nhẹ, tai đeo một đôi hoa tai thủy tinh, cả người nhìn vô cùng quyến rũ động lòng người.

“Chú Hai, Cậu hai”. Đường như không nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của ba người, Đường Tiểu Mễ mỉm cười chào hỏi.

Đường Kiến Quân và Dương Ái Dân liếc mắt nhìn nhau, đều phát hiện kinh ngạc trong mắt đối phương, Tiểu Mễ trước kia nhìn thấy bọn họ mặc dù không làm nũng, cũng sẽ rất vui vẻ theo chân bọn họ chào hỏi, không phải như bây giờ, trong mắt đề phòng, xa cách.

“Sẵn dịp có Chú hai và Cậu hai ở đây, cháu có lời muốn nói với Thụy Dương”. Đường Tiểu Mễ khê gật đầu, nhìn Phó Thụy Dương, bốn mắt nhìn nhau, hơi mím môi, từ trong giỏ xách lấy ra chiếc nhẫn đưa tới trước mặt Phó Thụy Dương: “Em tới trả lại anh cái này”.

Phó Thụy Dương khê cúi đầu nhìn chiếc nhẫn Lam Bảo Thạch trên tay nàng, khóe mắt khê chớp một cái, bàn tay cầm trong túi quần tay khê run run, từ từ vươn ra, đầu ngón tay chạm vào bàn tay của nàng, rất lạnh lẽo, ngón tay của hắn cũng lạnh lẽo theo, lạnh đến đáy lòng.

Đường Tiểu Mễ cố nén rung động trong lòng, buông ngón tay ra, tay Phó Thụy Dương run một cái, chiếc nhẫn “đình” một tiếng rơi xuống đất, hai người nhìn chiếc nhẫn lăn đến bên chân khay trà, nhất thời có chút dở dấn.

“Lúc nào thuận tiện, em sẽ nói chuyện với Ông nội Phó”. Đường Tiểu Mễ mỉm cười, dừng cảm nhìn vào mắt Phó Thụy Dương.

“Tiểu Mễ”. Đường Kiến Quân kêu lên, trong giọng nói tràn đầy lo lắng.

“Các người còn có việc để bàn hả? cháu đi trước”. Mặc kệ sắc mặt ba người tái xanh, nàng xoay người sải bước rời đi.

117. Chương 10 : Quyển 9

Từ trong tòa cao ốc Phúc Ninh đi ra ngoài, Đường Tiểu Mễ mới phát giác cả người nàng đã bị mất hết hơi sức, ánh mắt mờ mịt, thậm chí máy móc đi dọc ven đường, có lúc, suy nghĩ là một chuyện, tự mình đối mặt lại là chuyện khác, loại cảm thụ này không thể so sánh được.

Đường Tiểu Mễ trở lại Thành phố N cũng đã mấy tháng, đường phố đi thế nào, đi bên trái hay bên phải, nơi nào là khúc quanh, nàng đều biết, nhưng hiện tại nàng như người mất hồn, trong đầu cứ vang lên nội dung cuộc nói chuyện mới vừa nghe. Thụy Dương, cho nên, giữa chúng ta tất cả đều là giả, anh tình em nguyện, giao dịch công bằng? Đường Tiểu Mễ rất muốn khóc nhưng nước mắt đã khô cạn, trong đầu không ngừng hiện lên bộ dạng Phó Thụy Dương. Hắn kéo cánh tay của nàng: “Chúng ta đã gặp qua ở nơi nào sao?”

Trong biệt thự Phó gia, hắn ôm lấy nàng: “Nơi này, về sau cũng sẽ là nhà của em”.

Trong khách sạn Duy Kinh, hắn nắm tay của nàng: “Bên cạnh cháu sẽ chỉ có một mình Tiểu Mễ, cho đến khi nàng không cần cháu nữa”.

Trong phòng làm việc của hắn, hắn cười như không cười nói: “Đã lớn như vậy còn ăn dính trên mặt”.

Ở lễ đính hôn, hơi thở ấm áp của hắn thổi tới bên tai nàng: “Tiểu Mễ, ngoan”. Hắn đeo nhẫn cho nàng, trước cái nhìn chăm chú của mọi người, hắn hôn lên môi của nàng. Tay của hắn dịu dàng ghé trên bụng của nàng, nhẹ nhàng cẩn thận xoa, bàn tay của hắn mang theo ấm áp, từng chút, từng chút hòa tan lòng của nàng.

Trên tiệc rượu, hắn cầm lấy tay nàng, gần từng chữ với Sơ Nhất: “Tiểu Mễ bây giờ là vị hôn thê của tôi”. Hắn nghiêm túc nhìn vào mắt của nàng: “Chỉ cần em không đồng ý, anh sẽ không làm”.

Còn nữa, lần đầu tiên bọn họ ôm hôn, hắn dịu dàng, bá đạo, hắn hài hước: “Trợn tròn mắt hôn môi là thói quen của em sao?”

Hắn đưa Gạo cho nàng, bọn họ ôm nhau thật chặt, hắn hôn lên trán của nàng: “Chúng ta, thử một lần được không?” Hắn khẽ cắn vành tai của nàng. Khi nào thì bắt đầu đây? Đường Tiểu Mễ hỗn loạn, bắt đầu từ lúc nào, bọn họ mập mờ, đắm chìm vào tình yêu, thì ra cũng chẳng qua là một cuộc giao dịch công bằng. Mỗi lần hắn ôm nàng, mỗi lần đều hôn, nàng đều nhớ rất rõ ràng, càng ngày càng rõ ràng, giống như đoạn phim chiếu chậm từ chút, từng chút thoáng qua. Bắt đầu từ lúc nào bóng dáng của Phó Thụy Dương rõ ràng như vậy, lông mày, ánh mắt của hắn, hắn dịu dàng, hắn bá đạo, hắn tức giận như một đứa bé, Đường Tiểu Mễ không dám nhắm mắt lại, dường như trong thoáng chốc, chỗ nào cũng có hắn, trong tai tất cả đều là giọng nói của Phó Thụy Dương.

“Đường Tiểu Mễ, em nói lại thử xem!”

“Tiểu Mễ, tin tưởng anh, bây giờ trong lòng anh, không có gì có thể so sánh được với em”.

“Tiểu Mễ, anh chưa bao giờ cho mình là người tốt, quá khứ của anh cũng không phải là một tờ giấy trắng, nhưng từ nay về sau, bên cạnh anh chỉ có một mình em, còn nữa....” hắn nắm tay của nàng đặt trên ngực hắn, “Nơi này, chỉ có một mình em”.

“Tiểu Mễ, trước kia có lẽ anh đã làm rất nhiều chuyện hoang đường nhưng sau này sẽ không như vậy nữa”.

“Tiểu Mễ, em có thể tin tưởng anh, sau này cũng phải tin tưởng anh”.

Đến cuối cùng, trong tai chỉ còn lại âm thanh trong cái đêm kiêu diễm ở đảo Bali, hắn gầm nhẹ tên của nàng: “Tiểu Mễ, Tiểu Mễ, Tiểu Mễ. . . . .” Đường Tiểu Mễ đứng một chỗ xoay người lại, nàng cảm thấy giống như Phó Thụy Dương đang gọi tên nàng, từng tiếng, từng tiếng: “Tiểu Mễ, Tiểu Mễ, Tiểu Mễ. . . . .”

Thái độ của nàng đến nói lời tạm biệt rất bình tĩnh, đến vì tình cảm hoang đường bọn họ đã chấm hết, nhưng tại sao nàng cảm thấy đau đớn không thể thở nổi? Ánh mắt hoàn toàn mơ hồ, trong đầu của nàng, cả người của nàng, bên tai của nàng, bốn phương tám hướng đều là Phó Thụy Dương.

Rốt cuộc, nước mắt cũng từng giọt rơi xuống, trên đường phố, người người qua lại, rất nhiều người quay đầu lại nhìn cô gái này khóc như mưa tuôn, Đường Tiểu Mễ không quan tâm, nàng chỉ cảm thấy trong lòng rất đau, rất đau, anh từng đối với em như vậy, tại sao quay đầu lại nói cho em biết đây chẳng qua là một cuộc giao dịch công bằng? Tất cả đều là giả sao? Anh nói với em, anh vì em mà làm tất cả, anh dắt tay của em, ôm em vào lòng, em đã từng nghe được nhịp tim anh, đều là giả sao?

118. Chương 11 : Quyển 9

Sau khi Đường Tiểu Mễ rời đi, trong phòng làm việc im lặng thật lâu, Phó Thụy Dương đứng ở đó, tay nắm chặt, giống như bị người tưới một chậu nước đá từ đầu đến chân, lạnh lẽo thấu xương.

Dương Ái Dân và Đường Kiến Quân nhìn tình hình này, bọn họ cũng là lần đầu tiên thấy Tiểu Mễ kiên quyết và lạnh lùng như vậy, nhất thời chột hiểu, Đường Kiến Quân trầm giọng nói: “Cậu đã không tuân thủ ước định, vậy cũng đừng trách trưởng bối chúng ta vô tình”.

Phó Thụy Dương gần như co quắp trên ghế sofa, mặt không chút thay đổi nói: “Tự nhiên”.

Miệng hừ lạnh, hai người bước nhanh ra cửa, đợi bọn hắn đóng cửa lại, Phó Thụy Dương vung tay lên, ly trà trên bàn, cái gạt tàn thuốc “lang” rơi xuống đất.

“Nàng đứng bên ngoài bao lâu?” Trong giọng nói dè dặt lạnh lẽo, cô thư ký sợ hãi, lúc này vẻ mặt Phó Thụy Dương rất âm trầm, đôi mắt đen nhìn chòng chọc vào nàng, không mang theo một chút nhiệt độ.

“Em...em mới vừa đi nghe điện thoại, lúc trở lại, Đường tiểu thư đã đứng ở nơi đó rồi”.

Chân quỳ gối bên khay trà, nhặt chiếc nhẫn kia lên, tay không nhìn được run rẩy, thư ký giải thích thế nào, sau đó như thế nào, Phó Thụy Dương toàn bộ không biết, chẳng qua ngây ngốc cầm chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, viên bảo thạch kia cắm vào lòng bàn tay hắn đau nhói.

Giữa hắn và nàng cứ như vậy kết thúc, vẫn chưa được nửa năm. Chuyện vừa mới bắt đầu đã mất không chế, hắn cho rằng hắn không phải là người phá hư quy tắc trò chơi, hắn cho rằng đây là cơ hội thật tốt để hắn phát triển sự nghiệp, hắn cho rằng phụ nữ trong thiên hạ đều giống nhau, nếu muốn lấy vợ, không bằng chọn người có ích cho mình. Hắn muốn như vậy, cũng đã làm như vậy, chẳng qua nhiều lần bị nàng dẫn dắt, đối với nàng tò mò, không thể rời khỏi tầm mắt trên người nàng, trong tiềm thức luôn muốn đem nàng làm vật riêng của mình, cứ như vậy yêu. Hắn không nghĩ cứ như vậy mà rơi vào, hắn chẳng bao giờ đi quá xa như vậy.

Từ lần đầu tiên ở quán lẩu, nhìn thấy nàng đứng bên cạnh Dương Sơ Nhất, hắn đã bắt đầu luân hãm. Hôm nay hắn hiểu ý tứ của Đường Kiến Quân và Dương Ái Dân, Đường, Dương hai nhà muốn bắt tay giáp công hắn, nếu là ngày trước, cho dù hai mặt giáp công, hắn cũng sẽ không cho phép sự nghiệp của mình bị đánh thẳng vào, nhưng bây giờ, không cần thiết nữa, Phúc Ninh phát triển hay xuống dốc thì thế nào? Tất cả có đánh vào thì vẫn không so được chuyện nàng trả lại chiếc nhẫn, làm cho hắn đau đớn mãnh liệt?

Tất cả nhân viên Phúc Ninh đều nhìn lão tổng hôm nay thất hồn lạc phách rời khỏi phòng làm việc, chẳng biết đi đâu, tuy không ảnh hưởng đến hoạt động của công ty, tạm thời chưa xuất hiện vấn đề lớn, Chu Văn Bản giúp giải quyết sự vụ Phúc Ninh, chẳng qua lão tổng Phúc Ninh biến mất, nhất thời nội bộ công ty bàn tán xôn xao, mặt trái ảnh hưởng rất lớn.

Phó Thụy Dương trở lại biệt thự cây phong, bức ảnh trên tường vẫn mới tinh, nhìn cô gái thẹn thùng e lệ trước đây không lâu vẫn là vợ chưa cưới của hắn, ngón tay của hắn đang vẽ trên từng đường nét, cả người dường như không còn hơi sức, đầu gục vào vách tường. Hồi lâu, hắn mới đi tới tủ lạnh trước mặt, bên trong tràn đầy đồ ăn vặt, đều là bọn hắn trước khi đi đảo Bali, cùng đi siêu thị mua.

Mở ra một hộp khoai tây chiên, nàng thích mùi vị này, từng miếng, từng miếng bỏ vào miệng, hắn không thích loại đồ ăn chiên này, nàng lại thích vùi trong ngực hắn, nhét vào trong miệng hắn một miếng. Một hộp khoai tây chiên rất nhanh đã thấy đáy, hắn vẫn chưa nuốt xuống hết, hai gò má phồng to.

Ánh mắt có chút mơ hồ, hắn đem cái hộp ném qua một bên. Lại mở ra hộp Kim Đế, lúc mua chocolate, hắn từng nghi ngờ, có rất nhiều chocolate mùi vị tốt hơn Kim Đế nhưng nàng cố ý muốn lấy cái này, cười không nói. Vị ngọt trôi tuột vào miệng của hắn, chẳng qua khi vào dạ dày, hóa thành cay đắng ngập tràn.

Phó Thụy Dương cũng không biết, lời quảng cáo Kim Đế là “Chỉ dành cho người mình yêu nhất”. Ban đầu Đường Tiểu Mễ chọn nhãn hiệu này, cũng có chút tâm tư, nàng thật sự cảm thấy, Phó Thụy Dương đối với nàng chính là người nàng yêu nhất.

Trả nhẫn cho Phó Thụy Dương, ngày thứ hai, tại Biệt thự Tây đơn có hai người xuất hiện, Dương Ái Hoa và Đường Quốc Khánh sau nhiều năm li hôn, lần đầu tiên không hẹn mà cùng trở lại nơi này. Phòng ốc đã cũ, vách tường phía ngoài loang lổ, có một ít rong rêu bao phủ, hai người đứng ở bên ngoài hai mắt nhìn nhau, trong lòng cùng rất cảm khái.

119. Chương 12 : Quyển 9

Đã nhiều năm như vậy, lần đầu tiên ba và mẹ tới nơi này tìm nàng, Đường Tiểu Mễ đưa bọn họ vào nhà, rót nước trà, mặc cho bọn họ không ngừng quan sát bài biện bên trong nhà, tất cả vẫn còn nguyên hiện trạng lúc trước, phòng ốc lúc bọn họ kết hôn, bọn họ trang trí, bọn họ mua ghế mây, trên đất mỗi một viên

gạch men, trên tường mỗi một chỗ trang trí, thậm chí phòng bếp kia, đều còn dấu vết trước đây bọn họ sinh hoạt, từng ly, từng tý trong ký ức lừa về.

Không khí trong phòng nhất thời có chút quái dị. Đường Tiểu Mễ khom lưng trêu chọc hai vật nhỏ, không thêm quan tâm thái độ của bọn họ, nằng một mình ở đây bao nhiêu năm, cho dù nhắm mắt lại, nằng cũng rất quen thuộc tất cả nơi này.

Dương Ái Hoa ho nhẹ một tiếng, thu hồi tầm mắt: “Tiểu Mễ, con và Thụy Dương xảy ra chuyện gì?”

Đường Quốc Khánh nói tiếp: “Bây giờ bên ngoài xôn xao loan truyền, nói các con đã chia tay. Tại sao không thương lượng với chúng ta một chút?”

Ôm Gạo đứng dậy, Đường Tiểu Mễ lạnh nhạt nói: “Ban đầu quyết định đính hôn, các người có cùng con thương lượng sao?”

Một câu nói khiến Dương Ái Hoa và Đường Quốc Khánh có chút cứng họng, Dương Ái Hoa có chút phiền não: “Cái đứa nhỏ này, trước đó không phải rất tốt sao? dù gió hay mưa thế nào, làm sao không hiểu ba và mẹ quan tâm đến?”

“Tiểu Mễ, ba biết rõ Thụy Dương gần đây đã làm chuyện hồ đồ, hãy nói cho rõ mọi chuyện, người trẻ tuổi. . . . .”

Không đợi Đường Quốc Khánh nói xong, Đường Tiểu Mễ nhìn thẳng vào ánh mắt của ông: “Cha, con và hần đã kết thúc”.

Dương Ái Hoa nhìn vẻ mặt Đường Tiểu Mễ không chút để ý, Đường Kiềm mất đi, làm cho bà tâm tình không tốt, gấp đến độ chỉ ngón trỏ vào đầu Đường Tiểu Mễ: “Con nói như thế không sợ phụ lòng ông nội sao? ông sẽ hại con sao? thằng bé Thụy Dương kia mẹ xem rất tốt, nhất định là con lại bướng bỉnh”. Nói xong ánh mắt Dương Ái Hoa đỏ ngầu, nhìn chằm chằm Đường Quốc Khánh: “Cũng tại ông làm hư! ba nếu thấy Tiểu Mễ như vậy. . . . .”

Nói xong nghẹn ngào không nói ra lời. Dương Ái Hoa cảm giác có lỗi với ông cụ, chuyện Tiểu Mễ là nỗi lo duy nhất của ông cụ, thằng bé Thụy Dương kia lúc nhìn Tiểu Mễ, trong ánh mắt đau lòng, bà thấy rất rõ, làm sao Tiểu Mễ, đứa nhỏ này lại giống bà, không nhìn thấy điểm tốt của người ta? Chuyện này, bà xác định do Tiểu Mễ cần quấy.

Nhắc tới Đường Kiềm, Đường Tiểu Mễ trong lòng đau nhói, gần như nằng gào lên: “Đúng, đều là lỗi của con, cho nên các người, ai cũng không cần biết cảm nhận của con, muốn con thương lượng với các người, lúc trước các người ly hôn có thương lượng với con chưa? Là lỗi của con, cho nên Lâm Dương không quan tâm con! Là lỗi của con, ông nội bệnh như vậy cũng không chịu nói cho con biết, ngay cả một lần cuối con cũng không nhìn thấy được! Là lỗi của con, cho nên, bây giờ hần cũng không cần con!”

Liên tục nói ra một hơi, Đường Tiểu Mễ ngồi bệch xuống đất: “Con như vậy làm cho các người không yên lòng, các người vì con làm rất nhiều chuyện, có nghĩ tới con có cần hay không? Chú hai và Cậu hai thỏa thuận với Thụy Dương, đúng, các người đều muốn tốt cho con, đều nói không muốn thương tổn con, kết quả con không thể nhìn thấy ông nội ra đi lần cuối cùng, ngay cả việc đính hôn, cũng một mình con chẳng hay biết gì. . . . .”

Đường Tiểu Mễ chưa từng ở trước mặt trưởng bối cần rõ như vậy, cho tới bây giờ người khác nói cái gì, nằng đều đáp ứng, nằng rất ngoan. Nhưng bây giờ nằng ngồi dưới đất, tóc ngắn có chút xốc xếch, mắt sưng thành hột đào, trên mặt đầy nước mắt, ánh mắt có chút tan rã. Dương Ái Hoa trong lòng máy động, đây là con gái của bà a, một năm không thấy con gái, bà chưa từng chứng kiến nằng lớn lên, chưa từng nghĩ tới nằng vui vẻ hay không, may mắn, hạnh phúc không.

Cúi người xuống, quỳ một chân trên đất, Dương Ái Hoa ôm Đường Tiểu Mễ vào trong ngực, khẽ vuốt tóc của nằng, mắt, mũi ề ảm, bà đã bỏ quên đứa con này, ôm vào trong ngực mới phát hiện nằng đúng là lớn rồi, Dương Ái Hoa nhớ lại đã ôm Tiểu Mễ như vậy dường như rất lâu rồi, khi đó Tiểu Mễ còn nhỏ, giống như cái đuôi nhỏ của bà, đi đâu cũng đi theo, quấn chặt bà. Sau khi bà bận rộn công việc ở trường học, liền đem nằng giao cho Đường Quốc Khánh, khi bà lấy lại tinh thần thì Tiểu Mễ đã không còn hôn bà nữa, bà nhớ vì chuyện này, bà đã bất bình thật lâu.

Hai mắt Đường Tiểu Mễ giống như vòi nước không van, nhào vào trong ngực Dương Ái Hoa: “Mẹ, mẹ. . . . . Thật xin lỗi, con chỉ không muốn sống trong lửa dối lẫn nhau, mẹ, ông nội ra đi, con rất khổ sở, bây giờ con và Thụy Dương cũng xong rồi, con làm sao đây? Mẹ. . . . . con không muốn chia tay với hân, con không muốn, mẹ, con thích hân, thích đến cả người đều đau. . . . .”

Nàng ôm Dương Ái Hoa Khóc không thành tiếng, Đường Tiểu Mễ cảm giác mình giống như lúc còn nhỏ, chỉ có ở trong lòng mẹ, nàng mới cảm thấy an toàn, trong lòng khổ sở, uất ức đều nói ra, nàng không thể đè nén nữa.

Đường Quốc Khánh nhìn hai người phụ nữ ngồi dưới đất ôm nhau khóc, trong lòng có chút mềm yếu, một người là con gái của ông, một người đã từng là vợ ông, các nàng rất giống nhau, lúc khóc hay cười cũng rất đẹp mắt, làm cho lòng ông đau dữ dội.

Gần như theo bản năng, Đường Quốc Khánh cúi xuống, đem hai người ôm vào trong ngực, hai cái tay đồng thời vỗ nhẹ sau lưng của hai mẹ con, Dương Ái Hoa có chút kinh ngạc, con người đầy sương mù nhìn ông một cái, rồi để cho ông ôm.

Biệt thự cũ, bọn họ đã từng chung một mái nhà, ba người ôm nhau thật chặt. Đường Quốc Khánh đột nhiên cảm thấy rất thỏa mãn, hai người trong ngực trước đây là trách nhiệm của ông, ông muốn bảo vệ hai người, hiện tại cũng vậy, tương lai cũng thế.

120. Chương 13 : Quyển 9

Nói chính xác, lúc Triệu Tử Quân tới tìm Đường Tiểu Mễ, bà là mẹ của hân, đáng đáp Phó Thụy Dương và Triệu Tử Quân rất giống, bờ môi mỏng, đặt trên mặt Triệu Tử Quân rất quyến rũ ưu nhã, đặt trên gương mặt hân chính là bạc tình.

Triệu Tử Quân dịu dàng nhìn nàng, Đường Tiểu Mễ không dám nhìn thẳng, bà là mẹ của hân, bọn họ có đôi mắt giống nhau, nhìn Triệu Tử Quân, nàng cảm thấy như Phó Thụy Dương đang nhìn nàng, trái tim vẫn đau.

Nắm tay Đường Tiểu Mễ ngồi trên ghế sa lon, Triệu Tử Quân vuốt vuốt mái tóc ngắn của nàng: “Đã lớn như thế rồi, cũng không chăm sóc mình cho tốt, gầy nhiều như vậy”.

Đường Tiểu Mễ yên lặng cúi đầu, lời như vậy, Phó Thụy Dương cũng đã nói qua.

“Các con đã mấy ngày không về, những chuyện khốn kiếp kia của Thụy Dương, mẹ cũng mới vừa biết, Ông nội Phó và ba phó rất tức giận, Tiểu Mễ”. Triệu Tử Quân khẽ xoa mu bàn tay Đường Tiểu Mễ, “Thụy Dương tuy là con mẹ nhưng lần này mẹ sẽ không bênh vực hân”.

“Mẹ Phó, thật xin lỗi, đã làm người lo lắng, hai ngày nữa, con sẽ nói rõ với Ông nội Phó, chuyện không liên quan đến Thụy Dương, hai người bọn con, lúc vừa mới bắt đầu đã sai lầm rồi”. Đường Tiểu Mễ có chút áy náy, Triệu Tử Quân tìm đến nàng, làm cho nàng cảm thấy khó chịu, vô cùng bất khoan.

“Tiểu Mễ, không phải mẹ Phó nói giúp hân, hiểu con không ai bằng mẹ, hân thật sự rất để ý đến con”. Triệu Tử Quân nhìn về mặt Đường Tiểu Mễ không thể che giấu được một mối, trong lòng thầm than hai đứa bé này là nghiệp chướng, lúc bà đi xem Thụy Dương, râu ria dài ra, đôi mắt quầng thâm, người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê, nhưng làm sao lại đi tới bước đường này?

Đường Tiểu Mễ im lặng không lên tiếng, để ý hay không để ý thì thế nào? Tình cảm của bọn họ từ lúc mới bắt đầu đã không đơn thuần, ngày trước nàng nói, nàng và hân đính hôn trước, rồi dắt tay, mới ôm nhau, hôn môi, rất khác biệt so với người khác.

Chuyện từ lúc mới bắt đầu phát triển đã không phù hợp, bây giờ có thể trách ai được? Có lẽ quá yêu, cho nên đối với hân, nàng không hận nổi, chẳng qua nàng cảm thấy rất không còn hơi sức nữa, mệt mỏi, rất mệt mỏi.

“Mẹ Phó, con và Thụy Dương, có lẽ hân có tình cảm với con, nhưng cũng là không bình thường, con chỉ muốn một tình cảm đơn thuần, làm cho người lớn lo lắng, thật sự rất áy náy, con và hân đều không phải đứa trẻ nữa, sẽ xử lý tốt thôi”.

Triệu Tử Quân cười khê: “Được, chuyện của các con, mẹ tin tưởng các con sẽ xử lý tốt, mẹ phó muốn nói cho con biết, nàng dâu Phó gia, chúng ta chỉ nhận một mình con”.

Ai đang gõ cửa sổ nhà em, ai đang lướt nhẹ phím đàn,

Khoảng thời gian đó đã dần lãng quên trong trái tim anh.

Mưa âm thầm rơi qua cửa sổ, càng không ngừng gõ vào tim em.

Chỉ có thời gian lặng im, em hồi tưởng về quá khứ.

Ai đang gõ cửa sổ nhà em, ai đang lướt nhẹ phím đàn,

Những vui buồn, dần dần quay trở về trong trí nhớ của em.

Tiếng hát ca sĩ Thái Cẩm trong CD một lần nữa kể lể tâm sự: Ai đang gõ cửa sổ nhà em? ai đang lướt nhẹ phím đàn? Đường Tiểu Mễ ngồi ở ban công, trên chiếc ghế mây đã nhiều năm, thời tiết đã vào tháng sáu, Thành phố N thường có mưa, mưa bên ngoài dừng một chút, gió thổi rất lớn, thỉnh thoảng có giọt mưa bắn vào trên người, cầm trong tay một ly trà nóng, nhưng tay nàng vẫn không ấm lên được.

Chuông điện thoại di động đột ngột vang lên, tiếng chuông dành riêng cho Phó Thụy Dương, Đường Tiểu Mễ trong lòng giật mình, nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, màn hình chợt lóe sáng, hiện ra tên của hắn.

“Anh đang ở bên ngoài, mở cửa đi”. Giọng nói quen thuộc của hắn, hơi khàn khàn.

Sau khi Đường Tiểu Mễ trả nhấc cho hắn, chuyện thứ nhất chính là đổi khóa cửa, hắn không còn là người đàn ông có thể tùy ý đi vào nhà nàng.

Bên ngoài trời đổ cơn mưa phùn, Đường Tiểu Mễ mở cửa, hắn đứng ở cửa, dưới ánh đèn vàng, nàng vẫn có thể nhìn thấy tơ máu trong mắt của hắn, Gạo tìm được mùi quen thuộc, vui sướng chạy đến cắn xé ống quần Phó Thụy Dương.

Phó Thụy Dương khê mỉm cười, ôm Gạo lên, sờ sờ đầu, sau đó lẳng lặng nhìn Đường Tiểu Mễ. Mặt của nàng có chút tái nhợt, trong mắt vẫn lạnh lùng làm cho hắn lo sợ, theo bản năng hắn gọi tên nàng: “Tiểu Mễ”.

Đường Tiểu Mễ rũ rèm mắt, vẫn không có ý tránh ra mời hắn vào nhà: “Có chuyện gì sao?”

Không thấy rõ vẻ mặt của nàng, Phó Thụy Dương cũng không sốt ruột, kéo cánh tay Đường Tiểu Mễ.

Đường Tiểu Mễ bị bất ngờ không kịp chuẩn bị, một chiếc vòng tay đã đeo vào trên cổ tay nàng. Vội rút tay về, bắt đắc dĩ, vòng tay kia vừa vặn ôm chặt cổ tay của nàng, không biết vừa rồi đeo như thế nào, nàng cẩn thận nhìn thấy một vật nhỏ màu bạc mà Phó Thụy Dương cầm trong tay quơ quơ. Đường Tiểu Mễ cúi đầu nhìn chiếc vòng trên cổ tay, đúng là đỉnh ốc, từng đỉnh ốc làm thành một vòng, trong lòng cả kinh, đây là vòng tay đỉnh ốc chồng lên nhau, mỗi cái vòng tay như vậy, chỉ có thể lấy cái cùng đôi làm tua-vít để mở ra.

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt Đường Tiểu Mễ, Phó Thụy Dương nhìn nàng: “Ở đảo Bali, tại nông trại có một ông lão thiết kế ra vật này, ngày đó anh đã đi lấy nó”. Phó Thụy Dương lần nữa kéo tay Đường Tiểu Mễ, một tay ôm lấy nàng vào trong ngực, đầu chôn ở bả vai của nàng, “Tiểu Mễ, đừng rời bỏ anh. . . .”

121. Chương 1 : Quyển 10

“Tiểu Mễ, đừng rời bỏ anh. . . .” Phó Thụy Dương đặt cằm ở cổ của nàng vuốt ve, trong miệng thở ra khí nóng làm cho nàng cảm thấy cả người tê dại, “Anh biết anh sai rồi. . . .”

“Thụy Dương. . . .” Đường Tiểu Mễ cảm giác mình giọng nói có chút khàn khàn, đôi môi giật giật, một câu cũng không nói ra được. Trên cổ tay truyền đến cảm giác lạnh lạnh, chiếc vòng tay dưới ánh đèn vàng lóe ánh sáng dịu dịu.

“Tiểu Mễ, thật xin lỗi, sau này sẽ không như vậy nữa, đừng rời bỏ anh. . . .” Phó Thụy Dương đầu lướt qua gương mặt Đường Tiểu Mễ, “Tiểu Mễ. . . . dù thế nào cũng đừng rời bỏ anh. . . .”

Đường Tiểu Mễ cảm thấy trong giọng nói kia hơi nghẹn ngào, trái tim của nàng chợt đau, cả người có chút run run, nàng rất hiểu Phó Thụy Dương là người như thế nào, thời tuổi trẻ hẳn chính là đại thần mà nàng ngưỡng vọng, cái loại ngạo khí khó có thể thân cận, lúc hẳn nhìn ai cũng lạnh lùng.

Một người tự phụ như vậy, sinh ra trong gia đình giàu có, đời này, đoán chừng hẳn không cầu xin qua người nào nhưng bây giờ, hẳn từng tiếng, từng tiếng khẩn cầu và mong đợi: “Đừng rời bỏ anh”.

Để mặc cho Phó Thụy Dương ôm, trong lòng Đường Tiểu Mễ không nhận được rung động, cũng lẳng lặng hưởng thụ yên tĩnh ngắn ngủi này.

Phó Thụy Dương nhỏ giọng lẩm bẩm nói: “Thật xin lỗi, Tiểu Mễ. . . . .”

Rất lâu, Đường Tiểu Mễ mới nhẹ giọng nói: “Thụy Dương, chỉ có lần này thôi”.

Chỉ có lần này, để cho anh ôm em, bởi vì em cũng muốn học ôm anh trong ngực, cũng chỉ có lần này, chúng ta có thể thân mật, sau đó anh hãy đi con đường của anh.

Phó Thụy Dương thân hình hơi khựng lại, có chút cứng ngắc, từ từ buông Đường Tiểu Mễ ra, nhìn chòng chọc vào nàng, hai mắt màu nâu sẫm đã bộc lộ ra vẻ nén khổ sở nào đó. Đường Tiểu Mễ muốn đẩy hẳn ra nhưng Phó Thụy Dương hung hăng siết nàng vào trong ngực hẳn, hai người dán sát vào nhau.

“Có phải vì thằng nhóc Lâm Dương kia muốn ly hôn không?” Phó Thụy Dương giọng nói có chút hung tợn trên đỉnh đầu nàng truyền đến.

Nhất thời có chút sững sờ, Đường Tiểu Mễ thật không biết Lâm Dương muốn ly hôn, nhưng liên quan gì tới nàng? Lại dính dáng gì đến hẳn? Nàng cũng không chất vấn chuyện Đỗ Thủy Tâm, tại sao hẳn lấy Lâm Dương đổ lên đầu nàng? Đường Tiểu Mễ có chút tức giận.

“Phó Thụy Dương, anh không cần lấy người khác làm lấy cớ!” Đường Tiểu Mễ hung tợn trừng trừng mắt. Không biết có phải là ảo giác hay không, Đường Tiểu Mễ cảm giác mặt của hẳn đỏ bừng.

“Dù sao cũng không cho phép em và thằng nhóc kia lui tới”. Phó Thụy Dương cảm giác mình như đứa trẻ muốn ăn kẹo nhưng hẳn không khống chế được muốn ăn giấm chua một chút, tiếp tục nói, “Còn có Lâm Vĩ Ba kia, cách xa hẳn một chút, nghe không?”

Nói xong, Phó Thụy Dương lại ôm Đường Tiểu Mễ thật chặt, thỏa mãn mỉm cười.

“Anh đúng là càn quấy không nói đạo lý!” Đường Tiểu Mễ rất không hiểu, muốn đẩy hẳn ra, cũng không thoát được sức mạnh của hẳn, không thể làm gì khác hơn là núp trong ngực hẳn, phần hận nói: “Bọn họ đều là bạn bè của em, tại sao anh hạn chế em lui tới với bọn họ? Giữa chúng ta cái gì cũng không còn rồi !”

Phó Thụy Dương nhướn mày, trầm giọng lặp lại: “Giữa chúng ta cái gì cũng không còn rồi?”

Đường Tiểu Mễ kín bưng: “Chúng ta ban đầu ước hẹn, không can thiệp chuyện của nhau, vĩnh viễn không được hỏi”.

Phó Thụy Dương luôn miệng hừ lạnh, hay cho cái “Không can thiệp chuyện của nhau, vĩnh viễn không được hỏi”! Hiện tại hẳn hận không tự cắn đầu lưỡi của mình, ban đầu tại sao có ước định hoang đường với nàng như vậy, hiện tại biến thành lợi thế để nàng cự tuyệt hẳn.

Nhưng Đường Tiểu Mễ cảm thấy lo lắng, ánh mắt của hẳn nhìn nàng trở nên quỷ dị, trong không khí tràn ngập mập mờ.

Hắn chợt đem nàng tựa lưng vào ván cửa, mùi trên người của hẳn lập tức vây quanh nàng, chóp mũi của hẳn chạm vào mặt nàng, nàng rõ ràng nhìn thấy ánh mắt hẳn như hai ngọn lửa. Nàng giãy giụa nhưng hẳn lại dùng thân thể vững chắc khóa lại nàng, hẳn thở hỗn hển, hơi thở ấm áp hẳn làm cho nàng choáng váng.

122. Chương 2 : Quyển 10

Sau khi mọi chuyện cứ liên tiếp xảy ra, mấy ngày nay Đường Tiểu Mễ nhớ lại, nàng cảm thấy không thể tiếp nhận kịp. Vĩnh viễn không biết một giây kế tiếp còn có thể phát sinh biến cố gì.

Giống như hiện tại, Đường Tiểu Mễ ngồi trong quán trà, đối diện căn lầu này là chỗ làm của Triệu Vi, bây giờ là bữa trưa, bọn họ không phải tới đây ngồi uống trà nói chuyện. Đôi mắt Triệu Vi ửng đỏ, ngồi đối diện với Đường Tiểu Mễ, vừa nức nở, vừa đứt quãng kể lại chuyện xảy ra.

Đường Tiểu Mễ nghe xong mới biết, Triệu Vi làm việc ở phòng lầu dưới và người đàn ông kia ngấm ngấm yêu nhau, nhưng vì người kia muốn thăng chức mà công ty nghiêm cấm chuyện yêu đương trong văn phòng, trong lúc tiến hành kiểm tra, người đàn ông kia nói với nàng giả vờ chia tay, Triệu Vi đồng ý, nhưng khi nàng giả vờ thì hắn hoàn toàn xa cách thật, từ đó nàng rất khó gặp người đàn ông kia, bọn họ làm ở hai bộ phận khác nhau, đến lúc hắn xuất hiện lần nữa trước mặt Triệu Vi thì trong ngực đã ôm một cô gái khác rồi.

Nhìn Triệu Vi khóc như mưa, Đường Tiểu Mễ mắt chớp chớp, nhất thời không biết nói cái gì cho phải, tình cảm của nàng cũng như mớ bòng bong, Triệu Vi là một cô gái vô cùng âm áp, đáng yêu, Đường Tiểu Mễ luôn cho là như vậy, mặc dù Triệu Vi lớn hơn nàng một tuổi. Lúc này nhìn Triệu Vi khổ sở, nàng nhớ tới tình cảm lúc trước giữa nàng và Lâm Dương, nhớ tới Phó Thụy Dương, trong lòng xúc động, nàng cũng nghẹn ngào theo.

“Tiểu Mễ, tên kia và Lâm Dương nhà cậu đều khôn kiếp như nhau!” Triệu Vi nước mắt lưng tròng nhìn Đường Tiểu Mễ, trong miệng tức giận nói.

Đường Tiểu Mễ cau mày, hít hít mũi, liếc Triệu Vi một cái: “Cái gì mà Lâm Dương nhà cậu?”

Triệu Vi ngượng ngùng: “Ủ, cậu đã quên tên khôn kia, bây giờ là Phó Thụy Dương nhà cậu”.

Đường Tiểu Mễ vô lực dời ánh mắt, chuyện của nàng và Phó Thụy Dương chưa kịp nói cho bọn Triệu Vi biết, thật là không biết bắt đầu từ đâu, nói như thế nào. Bây giờ, Triệu Vi đột nhiên nhắc tới Phó Thụy Dương, trong lòng Đường Tiểu Mễ bối rối, không biết làm sao.

“Loại người như thế, cậu cũng nên bỏ hắn đi”. Đường Tiểu Mễ tức giận nói, tư tưởng của đàn ông vĩnh viễn không giống với phụ nữ, trong lòng bọn họ chứa quá nhiều thứ, sự nghiệp, tiền đồ, cái nào cũng không bỏ được, tình yêu, có thể trở thành gánh nặng của bọn họ, đó là thứ duy nhất mà bọn họ có thể vứt bỏ.

“Cậu nói đơn giản quá đi”. Triệu Vi hít hít mũi, “Nếu không phải trai đẹp xuất hiện dài dài, mình mới không tin khi nhắc tới Lâm Dương mà cậu vẫn nhẹ nhàng như thế”.

Đường Tiểu Mễ hậm hực tóm rìa khăn trải bàn, nhỏ giọng nói: “Xuất hiện không bằng không nên xuất hiện thì tốt hơn”.

Nhớ tới người nọ sau khi bị nàng đá một cước, hắn không tới tìm nàng nữa. Đường Tiểu Mễ cảm thấy rất không thoải mái, nàng không muốn gặp lại hắn, lại nhớ hắn, đây không phải là tự mình tự mình chịu sao. Nhìn chiếc vòng đính ốc trên tay một chút, nàng cũng không mở được, hắn nói chỉ có hắn mới có thể mở ra, hắn có ý gì đây? Hắn từng tiếng, từng tiếng nói: “Tiểu Mễ, đừng rời bỏ anh”. Đường Tiểu Mễ có chút đỏ mặt.

Nhưng Phó Thụy Dương, em không rời bỏ anh chẳng lẽ chúng ta phải tiếp tục quan hệ như vậy, bị mọi người che giấu còn giả vờ không biết gì sao? lúc không biết chân tướng còn có thể giả ngốc, sau khi biết chân tướng mà còn giả vờ như không thèm để ý, đó chính là thật ngốc. Thụy Dương, em không làm được.

“Vi Vi, cậu rất thích người đàn ông kia sao?” Đường Tiểu Mễ rủ lông mi, thản nhiên nói, “Nếu chưa rơi sâu vào thì từ bỏ cũng tốt, dù sao còn tốt hơn sau này mới phát hiện ra hắn là loại người như vậy”.

Triệu Vi hơi khựng lại, rất thích sao? Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, dường như rất thích, nhưng cũng không thích lắm, tình cảm của họ cũng quá ngắn ngủi, nhưng không có một người nào có thể cùng hắn lâu dài như nàng. Nàng nhìn hắn từ một người quản lý nhỏ tiến dần lên, bọn họ cũng không có gia thế để dựa vào, chẳng qua bằng vào nỗ lực của bản thân. Hắn thông minh, đẹp trai, cầu tiến, trong công ty hắn là người đàn ông đẹp trai nhất nhưng chỉ có nàng thích hắn, bởi vì bọn họ cùng một loại người luôn nỗ lực phấn đấu.

123. Chương 3 : Quyển 10

“Vĩ Ba”.

Giọng nữ dễ nghe truyền đến, Lâm Vĩ Ba ngẩng đầu nhìn lên, cười nói: “Tần Thanh, sao giờ mới đến, cũng may là gặp người quen, nếu không, không biết chờ cô đến bao lâu”.

Đường Tiểu Mễ nhìn một nam, một nữ từ phía đối diện đang đi tới, nam có chút đẹp trai, nhưng vẻ mặt kiêu căng, ánh mắt nàng lóe lên, không khỏi hơi nhú mảy.

Ngược lại cô gái gọi là Tần Thanh này, tươi đẹp động lòng người, đôi mắt rất to, Đường Tiểu Mễ đặc biệt thích mũi của cô ấy, nàng luôn cảm giác mũi mình hơi thấp nhưng mũi của Tần Thanh rất đẹp, chóp mũi đầy đặn nhẹ nhàng.

Bị Đường Tiểu Mễ tỉ mỉ quan sát, người đàn ông này nhìn thấy nàng, trong nháy mắt, thoáng qua một tia kinh ngạc, khi thấy Triệu Vi thì chân mày hắn nhíu chặt. Nàng càng chú ý hơn khi Triệu Vi quay đầu lại nhìn hai người thì vai khẽ run. Trong lòng có lẽ mơ hồ đoán được chuyện gì, tay nàng dưới bàn cầm lấy tay Triệu Vi. Bàn tay của Triệu Vi lạnh lạnh, ẩm ướt.

Triệu Vi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười với Đường Tiểu Mễ, trở tay nắm lấy bàn tay Đường Tiểu Mễ thật chặt.

Tần Thanh quan sát Đường Tiểu Mễ và Triệu Vi, nhìn Lâm Vĩ Ba cười nói: “Vĩ Ba có người đẹp đi cùng anh a, nếu không ngại giới thiệu một chút?”

Lâm Vĩ Ba quệt quệt chóp mũi, nhìn Đường Tiểu Mễ một cái, thấy nàng không nói gì, mới ứng tiếng nói: “Tôi cũng muốn giới thiệu với mọi người, chúng ta ngồi ở đây sợ là có chút chật chội, tìm nơi khác yên tĩnh hơn đi”.

Người đàn ông kia hơi nhú mảy: “Tôi chỉ ngại hai vị tiểu thư sẽ chê chúng ta nói chuyện nhàm chán”.

Đôi mày thanh tú Đường Tiểu Mễ nhíu lại, quệt mắt nhìn người đàn ông này một cái: “Ba người phụ nữ hợp thành cái chợ, tôi ngại vị tiên sinh này chê mấy người phụ nữ chúng tôi nói chuyện nhàm chán”.

Tần Thanh rất đơn thuần, không nhìn ra khác thường giữa hai người, đối với người đàn ông kia gắt giọng: “Chờ chút nữa, nhưng không cho chê chúng tôi nhàm chán”. Lại nghiêng đầu nhìn Lâm Vĩ Ba nói, “Vĩ Ba, đây là bạn trai tôi, Quách Trình”.

Không đợi Lâm Vĩ Ba giới thiệu, Đường Tiểu Mễ cũng nhìn Tần Thanh khẽ mỉm cười, nàng không ghét cô gái này, chẳng qua, để loại đàn ông này bên cạnh, thật đáng tiếc.

“Tôi là Đường Tiểu Mễ, đây là bạn thân của tôi, Triệu Vi”.

“Xin chào, tôi là Tần Thanh”. Tần Thanh thân thiện vươn tay ra, Đường Tiểu Mễ vẫn mỉm cười, hai cái tay nắm lấy nhau.

Tần Thanh nháy mắt mấy cái, nghịch ngợm nói: “Đường như Vĩ Ba rất để ý Đường tiểu thư đấy”.

Lâm Vĩ Ba hắng giọng một cái, hung hăng trừng mắt liếc Tần Thanh. Tần Thanh thấy thế ngượng ngùng xin lỗi. Đường Tiểu Mễ ngược lại không để ý gì, kiểu nói đùa này, ở lứa tuổi bọn họ rất thoải mái, không có gì e ngại.

Hai bên thân cận gật đầu đồng ý, xem như là đã quen biết nhau.

Bọn họ đã đổi được một gian phòng, trang trí đơn giản, rộng rãi, trên tường treo rất nhiều tranh, Đường Tiểu Mễ muốn một chai cola, ngâm ống hút, yên lặng nhìn tranh trên tường, dường như bên trong có cái gì hấp dẫn nàng. Triệu Vi cũng yên lặng ngồi bên cạnh, không nói tiếng nào.

“Ai, hai người là chị em sao?” Tần Thanh tò mò quan sát hai người đang yên lặng trước mặt, vẻ mặt của hai người có rất nhiều nét giống nhau.

“Rất nhiều người nói như vậy, đáng tiếc chúng tôi không phải”. Đường Tiểu Mễ nghịch ngợm nhìn Tần Thanh nháy nháy mắt.

“Tôi nói này Thanh Thanh, cô khẩn cấp tìm tôi để nói những chuyện này sao?” Lâm Vĩ Ba tức giận nói.

Tần Thanh vừa nghe, vội kéo cánh tay Quách Trình: “Vĩ Ba, tôi cũng không khách sáo với anh làm gì, hiện tại Quách Trình là Tổng giám chi nhánh, tôi biết anh và ba anh em Dương gia rất thân thiết, mảnh đất trống khu cây phong kia có thể chiêu cổ hủn một chút hay không, anh cũng biết, hủn vừa mới nhậm chức, cần phải làm ra một chút thành tích”.

Khu Biệt thự xa hoa cây phong? Đường Tiểu Mễ biết, hạng mục này có khối người người thêm thuồng miếng thịt béo, ban đầu công ty xây dựng Amy của Lâm Dương cũng thua ở hạng mục này, bị Tuyền Lâm và Sâm Quảng liên thủ đánh lén, sau lại lấy mình làm điều kiện trao tay cho Phúc Ninh, chuyện ngoắt ngoéo này, người ngoài tự nhiên không biết, chỉ cho là hạng mục này vẫn còn do Sâm Quảng đang chủ trì.

124. Chương 4 : Quyển 10

“Oa, hai người là đồng nghiệp sao, tôi nói làm sao lại có cảm giác rất quen mặt cô ấy như vậy, có thể lúc tôi đến tìm Quách Trình đã nhìn thấy qua cô”. Tần Thanh tò mò quan sát Triệu Vi.

Sắc mặt Quách Trình có chút không tự nhiên, hắng giọng một cái: “Nhân viên công ty rất nhiều, anh không chú ý tới, Triệu tiểu thư nhìn rất lạ mặt”.

“Quách Tổng Giám không nhớ được trợ lý nhỏ như tôi là phải”. Triệu Vi cúi đầu, trong giọng nói đầy oán khí, nói xong liền môi mím thật chặt môi, tầm mắt không biết rơi ở nơi nào.

“Bây giờ đã biết nhau, Quách Trình, sau này anh phải chăm sóc Triệu tiểu thư nhiều nha”. Tần Thanh có chút làm nũng, khoát cánh tay Quách Trình, mắt cười nhẹ nhàng.

Triệu Vi bị động tác này của Tần Thanh kích động một chút, sững sờ nhìn hai người. Ngày trước nàng cũng thích kéo cánh tay của hủn làm nũng, nhưng lúc chia tay, hủn hung hăng hất tay của nàng ra: chúng ta là người trưởng thành, cô không cần ngây thơ như vậy, tôi không thích cô gái cứ dính lấy mình. Thì ra hủn không phải ghét người ta làm như vậy, chẳng qua ghét nàng làm nũng với hủn.

Quách Trình cười mĩa một chút, lẩn tránh ánh mắt của Triệu Vi, lạnh nhạt nói: “Mặc dù đều là bạn bè, nhưng việc công, tư phải rõ ràng, nếu Triệu tiểu thư có gì không ổn, tôi cũng không bao che được”.

Triệu Vi ngơ ngác nhìn người đàn ông này, tại sao có thể bình tĩnh nói ra được những lời như thế? Trong lòng nghe cay đắng, khổ sở không nói hết.

Đường Tiểu Mễ bĩu môi, hai tay quạt trước mặt, quay đầu nói với Lâm Vĩ Ba: “Tiểu Lâm Tử, có nghe thấy được mùi gì không? Thật ghê tởm”. Nói xong, không che giấu chút nào liền liếc mắt nhìn Quách Trình một cái, trong mắt tràn đầy khinh thường.

Lúc trước, Triệu Vi nghe Đường Tiểu Mễ gọi Lâm Vĩ Ba như vậy, cảm thấy mình chơi thân nhau nên cũng xưng hô với Lâm Vĩ Ba như vậy, trong lòng cũng không cảm thấy có gì khác thường. Nhưng Tần Thanh, nhất là Quách Trình thì hai mắt tròn to, rất kinh ngạc nhìn Đường Tiểu Mễ.

Lâm gia ở Tỉnh J cũng là danh môn vọng tộc, ông của Lâm Vĩ Ba, cha và bác của hủn đều làm ở quân bộ, ông của Lâm Vĩ Ba năm đó là chiến hữu của Dương Thắng, là bạn già, Lâm Vĩ Ba và ba anh em Dương gia cũng là bạn bè thân thiết.

Cô gái này là ai ? Bọn họ chưa từng nghe Lâm Vĩ Ba để cho một cô gái đùa giỡn gọi hủn như vậy, hơn nữa nhìn hủn cũng không tức giận, ngược lại trên mặt quan tâm hỏi “Vậy có phải đổi chỗ khác hay không?”

Đường Tiểu Mễ không trả lời, nghiêng đầu nhìn Triệu Vi một chút, hai mắt Triệu Vi như rướm nước mắt, nhìn Đường Tiểu Mễ khẽ lắc đầu.

Vì vậy Đường Tiểu Mễ không chút để ý nói: “Nhìn một chút thôi, không cần đổi chỗ khác”. Ánh mắt cũng không che giấu nhìn Quách Trình, vẻ mặt kinh thường.

Lâm Vĩ Ba nhìn cử động của Đường Tiểu Mễ và Triệu Vi, thắc mắc trong lòng nhưng không có nói ra.

“Các người ngồi đây, ta đi một toilet”. Tần Thanh mỉm cười đứng dậy, Quách Trình vỗ vỗ tay của nàng.

Chờ cửa đóng lại, Quách Trình móc một bao thuốc lá, rút ra một điếu đưa cho Lâm Vĩ Ba.

Lâm Vĩ Ba nghiêng đầu nhìn Đường Tiểu Mễ, quả nhiên trông thấy nàng nhũu mày. Hắn nhìn Quách Trình khoát khoát tay: “Cám ơn, tôi không hút, anh có thể đi ra khu hút thuốc phía ngoài”.

Quách Trình nhún nhún vai, đem bao thuốc lá cất đi, nhìn như không chút để ý nói: “Bây giờ là giờ làm việc, Triệu tiểu thư rảnh rồi ở chỗ này uống trà? Công ty là nơi làm việc nghiêm túc”.

Sắc mặt Triệu Vi hơi khựng lại, nàng vốn rất vô cùng khó chịu, mới thừa dịp bữa trưa hẹn Đường Tiểu Mễ ra ngoài, nhất thời kéo dài đến giờ này, hôm nay xem như bỏ bê công việc rồi. Hắn vừa cầm điếu thuốc vừa nói với nàng, nàng cũng nhin. Nhưng làm sao hắn có thể nhẹ nhàng nói với nàng coi như không có chuyện gì? Hắn không cảm thấy mình rất ích kỷ, tàn nhẫn sao?

“Quách tiên sinh không hổ là mới nhậm chức Tổng Giám đốc chi nhánh. Thật là quyền uy”. Đường Tiểu Mễ lạnh lùng nói.

aiz, mọi người có nghĩ tại sao lại xuất hiện mấy chương này không, có liên quan đến việc TM trừng phạt anh PTD a, rất đặc sắc.

125. Chương 5 : Quyển 10

“Tần Thanh là một cô gái đơn thuần nhưng Quách tiên sinh dường như choràng người bên cạnh nàng cũng rất đơn giản tinh khiết?” Lâm Vĩ Ba cười như không cười nhìn Quách Trình, tùy ý xoay cái ly trong tay, cái ly trong suốt nghiêng nghiêng xoay tròn, nước bên trong không vắng ra chút nào.

Quách Trình hai mắt lóe lên vẻ dữ tợn, hắn làm sao lại nghe không hiểu ý của Lâm Vĩ Ba, nhưng hắn không dám có ý kiến gì với Lâm Vĩ Ba, thân phận và bối cảnh của Lâm Vĩ Ba mạnh hơn hắn rất nhiều, Quách Trình tạm thời không có năng lực, cũng không dám đắc tội với Lâm Vĩ Ba. Nghĩ tới những thứ này, Quách Trình không nhin được hận, đều là người giống nhau, giữa hắn và Lâm Vĩ Ba, hắn không cảm thấy mình kém hơn Lâm Vĩ Ba ở điểm nào, nhưng có vài người sinh ra đã ngậm thìa vàng, không lo chuyện áo cơm. Mà hắn leo đến vị trí này, tất cả đều là tự bản thân cực khổ, cố gắng dốc sức mà làm. Sao giữa người với người lại chênh lệch lớn như vậy?

“Lâm tiên sinh có phải hiểu lầm cái gì hay không?” Quách Trình cảm giác mình gần như gượng cười, “Tần Thanh là một cô gái tốt, tôi rất yêu nàng”.

Triệu Vi nhìn chằm chằm Quách Trình, hắn nói, hắn rất yêu cô ấy? Làm sao hắn có thể bình thản nói ra những lời này? Lúc trước, hắn nói với nàng, anh yêu em. Chưa được bao lâu, hắn đã ở trước mặt nàng nói yêu cô gái khác. Tình yêu thì ra là dễ thay đổi thế sao? Triệu Vi trong nháy mắt tỉnh táo, Quách Trình, rốt cuộc anh yêu cô ấy hay yêu thân phận và bối cảnh của cô ấy?

“Mọi người đang nói gì?” giọng nói Tần Thanh như chuông bạc truyền tới, nhìn mọi người cười tươi đẹp làm sao.

“A, tùy tiện trò chuyện một chút thôi”. Quách Trình đứng dậy nắm tay Tần Thanh ngồi xuống, nhìn vô cùng chăm sóc.

“Oa, Triệu tiểu thư, sắc mặt cô sao kém như vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?” Tần Thanh mới vừa ngồi xuống nhìn sắc mặt tái nhợt của Triệu Vi, ân cần hỏi han.

Đường Tiểu Mễ vội nắm chặt tay Triệu Vi, Triệu Vi ngẩng đầu nhìn Tần Thanh, ánh mắt của nàng chân thành, chăm chú nhìn mình. Triệu Vi mũi không nhin được đau xót, không dám nhìn nữa, lắc đầu một cái: “Tần tiểu thư, tôi không sao”.

Triệu Vi hít mũi một cái, liếc mắt nhìn Đường Tiểu Mễ ngượng ngùng, nói với mọi người: “Thật xin lỗi, tôi phải về làm việc, mọi người tiếp tục trò chuyện”.

Nhất thời Đường Tiểu Mễ kéo nàng lại không được, nhìn Triệu Vi khẽ chào mọi người, sau đó gần như là tông cửa bỏ chạy. Tần Thanh có chút kinh ngạc, nhìn Đường Tiểu Mễ: “Triệu tiểu thư không sao chứ?”

“Không có việc gì”. Đường Tiểu Mễ lắc đầu một cái, “Tôi nghĩ tôi cũng nên đi, các người cứ trò chuyện”.

“Ừ, Tiểu Mễ, anh đưa em về”. Lâm Vĩ Ba kéo tay Đường Tiểu Mễ, xoay người nói với Tần Thanh nói: “Thanh Thanh, có một số việc tự mình không nhìn rõ lắm, nếu không ngại thì trở về hỏi ý kiến của bác trai, ông ấy đã ăn cơm còn nhiều hơn cô đó”.

Nói xong, Lâm Vĩ Ba dắt tay Đường Tiểu Mễ, cũng không quay đầu lại, đi ra khỏi phòng.

Ra khỏi phòng, Lâm Vĩ Ba vẫn quan sát Đường Tiểu Mễ, sắc mặt nàng rất khó coi, dường như đang dè nén lửa giận, cho đến khi Lâm Vĩ Ba cho xe chạy trên đường lộ lớn, Lâm Vĩ Ba vừa cầm lái, vừa dẫn đo hỏi: “Em biết Quách Trinh?”

“Ừ”, Đường Tiểu Mễ nặng nề hừ một tiếng trong mũi.

“Làm trò, đàn ông vì tiền đồ vứt bỏ phụ nữ của mình”. Đường Tiểu Mễ lạnh nhạt nói, suy nghĩ một chút dường như không cam lòng, nghiêng người nhìn Lâm Vĩ Ba, “Tiểu Lâm Tử, anh nói cho em biết, tiền bạc, sự nghiệp, địa vị, quyền lợi, đối với đàn ông các người quan trọng như thế sao?”

Lâm Vĩ Ba dừng tay lái một chút: “Có lẽ đối với phần lớn đàn ông mà nói là như thế”.

126. Chương 6 : Quyển 10

Biết tin Đường Kiếm qua đời, hần kinh hãi, hần mới biết được, ông cụ nuôi nấng, sủng ái nàng đã qua đời. Hần đang lo lắng, sau khi nàng trở lại làm sao đối mặt với chuyện này, chắc rằng vô cùng khổ sở và tự trách.

Tại buổi tiễn đưa tang lễ, nàng mặc bộ áo trắng quỳ gối trước mộ bia, thân thể nhỏ nhắn nhìn có chút run rẩy, hần nhìn nàng, cũng cảm thấy thân thể có chút run rẩy, nàng, có khỏe không? Hần muốn ôm nàng, an ủi nàng một chút nhưng hần nhìn thấy vẻ mặt nàng kiên cường, thấy nàng chịu đựng không nhìn tới người đàn ông kia, hần biết, người mà nàng cần không phải là hần, vĩnh viễn sẽ không phải là hần.

Hần luôn cho rằng Phó Thụy Dương thỏa thuận với hai nhà Đường, Dương, nếu như là trước kia, có lẽ nàng sẽ không để ý, nhưng nàng đã động lòng với người kia thì mọi việc sẽ không giống nhau. Hần biết, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ nổ tung, lúc nào cũng có thể nổ tan xương nát thịt nàng. Hần hỏi Dương Sơ Nhất, Dương Sơ Nhất hít một hơi xì gà, lạnh nhạt nói: đã quay đầu không được nữa, chỉ có thể cố gắng che chở nàng chu đáo, Vĩ Ba, cậu giúp tôi trông chừng một chút, con bé này, đã để ý thẳng nhóc kia.

Ngày trước, phản ứng của nàng luôn rất nhanh nhẹn, mỗi lần đi theo nàng, không bao lâu sẽ bị nàng phát hiện, nhưng hôm nay, hần theo sát phía sau nàng, nàng cũng không có phản ứng. Nàng đứng trên đường cái có nhiều người qua lại, khóc như một đứa trẻ, nàng đứng ở ven đường mờ mịt nhìn, sau đó từng giọt nước mắt lớn lăn xuống, nàng một mình đi hộp đêm, từng ngum, từng ngum uống say. Hần chưa bao giờ vì một người đau lòng như vậy, đau lòng đến nỗi hận không thể đem nàng hòa tan vào máu thịt của mình, để hần thay nàng thương yêu, thay nàng đau khổ. Hần chỉ nhìn thấy nụ cười của nàng, có khi nào thấy nàng bi thương tuyệt vọng như thế?

Hần nhìn nàng say rượu, nhẹ giọng nói: Tiểu Mễ, nếu em tiếp tục như vậy, anh nhất định không tha em trở lại bên cạnh hần ta nữa, anh có thể cho em hạnh phúc, không phải người đàn ông kia.

Hần phải nỗ lực kiềm chế mới có thể làm cho tầm mắt của mình rời khỏi nàng chốc lát. Hần phải nỗ lực mới có thể dè nén kích động muốn ôm nàng vào lòng. Hần phải nỗ lực kiềm chế mới có thể ngăn mình nhớ nhung nàng, nhưng mãi mãi không cách nào dứt bỏ yêu nàng say đắm.

Chuông điện thoại di động đột ngột reo vang, làm xáo trộn suy nghĩ của hần, tay chân có chút luống cuống, dời ánh mắt, khởi động xe, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục lái xe.

Đường Tiểu Mễ đang ngồi trên xe ngủ gà ngủ gật, mắt nhấp nhem lấy điện thoại di động ra, Chu Văn Bàn chỉ nói một câu thoáng qua, Đường Tiểu Mễ bỗng dưng tỉnh táo, điện thoại di động rơi xuống ghế ngồi một tiếng nặng nề, hung hăng gõ vào lòng Đường Tiểu Mễ.

Lâm Vĩ Ba quay đầu liếc mắt nhìn Đường Tiểu Mễ, vẻ mặt của nàng trong nháy mắt trở nên trắng bệch, hần đánh vòng tay lái, xe cấp tốc dừng lại ven đường.

“Tiểu Mễ, sao vậy?” Lâm Vĩ Ba vỗ vỗ bả vai của nàng, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Đường Tiểu Mễ hơi khựng lại một chút, ngơ ngác nghiêng đầu nhìn Lâm Vĩ Ba, trong hốc mắt rơi xuống một giọt trong veo, một lúc sau mới phản ứng được, nàng khóc nức nở kêu lên: “Tiểu Lâm Tử, nhanh đi bệnh viện 87”.

Lâm Vĩ Ba nhìn bộ dạng nàng luống cuống, không hỏi han gì, đạp chân ga, gia tăng tốc độ, vừa khuyên lớn nàng, vừa âm thầm may mắn, cũng may, bệnh viện 87 cách nơi này không xa.

“Chị dâu, Thụy Dương bị tai nạn xe cộ, bây giờ đang ở phòng cứu cấp bệnh viện 87”. Chu Bản nói gì, Đường Tiểu Mễ không biết, trong lòng như bị khối đá lớn đè nặng, thật lâu không cử động được, hần làm sao xảy ra tai nạn? Người thế nào? Đường Tiểu Mễ nghĩ cũng không dám nghĩ, trong đầu như mớ bòng bong, nghĩ không được gì.

Cuối cùng, xe cũng đã tới Bệnh viện 87, Đường Tiểu Mễ lại lẳng nhần không chịu xuống xe, lúc này nàng rất sợ bệnh viện. Nàng có thể tưởng tượng, ngày cuối cùng của ông nội cũng ở nơi đầy mùi thuốc sát trùng mùi này ra đi, chuyện như vậy, mặc dù chỉ phát sinh một lần, cũng làm người ta đau thấu tim, Đường Tiểu Mễ cảm giác mình sợ, rất sợ, rất sợ.

127. Chương 7 : Quyển 10

Vì toàn thân không còn chút sức lực nào, cả người Đường Tiểu Mễ gần như nằm trên vai Phó Thụy Dương, nhẹ nhàng ưu nhã, nghĩ đến các loại khả năng, nàng cảm thấy mình bị tăng tăng sợ hãi che mất, khi bị hần ôm vào trong ngực, nàng mới tìm được một chút xú hơi ấm, nàng mới biết, nàng sợ những người bên cạnh mình gặp bất trắc.

Phó Thụy Dương cảm nhận người trong ngực run rẩy, lòng vừa mừng, vừa tự trách, trông mắt đen hung hăng trừng Chu Văn Bản.

Mấy ngày nay hần một mực nghĩ, như thế nào để vấn hồi với Đường Tiểu Mễ, làm thế nào để cho hai người đàn ông không thức thời kia biết khó mà lui. Hần biết, hần thật sự có quá nhiều vấn đề, mỗi một chuyện đều làm tổn thương nàng. Hần đã quyết tâm, mặc dù nàng không thích hần, hần cũng muốn trói chặt nàng lại bên người, cho đến khi nàng thích hần mới thôi.

Bị xe tông ngoài ý muốn, hần có uống một chút rượu, phía trước có một chiếc xe vội vàng phóng tới, nhất thời, hần hơi khựng lại, vội dồn sức đánh tay lái, nhưng lại vọt mạnh lên hàng rào ven đường, xe đâm thẳng vách tường. Người khác gặp phải chuyện như vậy sẽ bị đập đầu, hần may mắn hơn, đầu óc bị xoay mòng mòng, chỗ đầu gối đau đớn.

Chu Văn Bản biết mấy ngày nay hần buồn phiền, liền hi hi ha ha lấy điện thoại di động ra nói muốn gọi điện thoại cho chị dâu. Lúc ấy y tá đang bôi thuốc trừ độc cho Phó Thụy Dương. Phó Thụy Dương nghe Chu Văn Bản thấp giọng, cố ý nói lập lòe nước đôi, hần nhất thời không ngăn lại, trong lòng cũng có một tia ảo tưởng, xem xem nàng có thể tới đây hay không.

Hần thật muốn nàng, cho nên lúc Chu Văn Bản gọi số điện thoại này, hần muốn ngăn lại nhưng lại không ngăn. Bây giờ, Phó Thụy Dương có chút ảo não, có phải dọa cho nàng sợ hay không?

“Tiểu Mễ, anh không sao, chỉ bị thương nhẹ thôi”. Phó Thụy Dương dịu dàng vỗ vỗ sau lưng Đường Tiểu Mễ, trái tim mềm nhũn, cảm giác ôm nàng thật tốt, lúc trước trong lòng thấp thỏm, bây giờ ôm nàng tất cả đã biến mất, dường như tất cả thế giới đều trở lại, mang theo màu sắc rực rỡ, hần đột nhiên cảm thấy rất yên bình, trái tim nổi trôi bỗng bình, lúc ôm nàng dường như đã tìm được nơi chốn.

Đường Tiểu Mễ nghe nói như thế, mãnh liệt ngẩng đầu lên, hít hít mũi, nhìn Phó Thụy Dương sâu xa nói: “Làm em sợ như vậy chơi rất vui sao?”

Phó Thụy Dương hơi khựng lại: “Tiểu Mễ, anh. . . . .”

“Cố ý lừa gạt em như vậy thú vị lắm sao?” Đường Tiểu Mễ cắt đứt lời hắn, tiếp tục hỏi, mắt nước từng giọt, từng giọt rơi xuống.

“Chị dâu, đều là lỗi của tôi, tôi. . . .” Chu Văn Bản vừa nhìn tình huống không đúng, vội vàng tiến lên giành giải thích.

Đường Tiểu Mễ đưa tay quệt mắt, ánh mắt nàng càng mờ lung, lui về phía sau một bước, tiếp tục nói: “Em dễ bị lừa như thế sao? Anh sao thích lừa gạt em như vậy? hết lần này đến lần khác, Phó Thụy Dương, anh chơi đủ chưa?”

Phó Thụy Dương đưa chân què lên phía trước, muốn nắm vai Đường Tiểu Mễ: “Tiểu Mễ, không phải, không phải anh. . . .” hắn vội vàng muốn giải thích, rồi lại không biết nói gì, hắn mới hiểu được đối với nàng, hóa ra hắn muốn nói rất nhiều lời nhưng không thể nói được, rõ ràng là không phải ý này, nhưng hắn lại nói không ra được vì sao.

Đường Tiểu Mễ hung hăng hất tay của hắn ra, rống to: “Phó Thụy Dương, anh không phải ý vào em thích anh sao? Anh khôn kiếp!”

Những lời này, nàng gần như dùng hết toàn lực hét ra, sau khi nói xong, Đường Tiểu Mễ tức giận, xoay người chạy ra ngoài, Lâm Vĩ Ba thấy thế vội vàng chạy theo.

Phó Thụy Dương trừng trừng mắt, trong đầu vang lên câu nói của nàng “Anh không phải ý vào em thích anh sao?” Trong lòng mừng như điên, trong đầu hắn chỉ còn lại một ý niệm, thì ra nàng cũng yêu thích hắn, thì ra trong lòng nàng thật sự có hắn đấy.

Suy nghĩ xong, Phó Thụy Dương dường như cắn thuốc lắc, cả người kích động, toét miệng cười, chân cà thọt, khập khễnh chạy theo ra phía ngoài.

128. Chương 8 : Quyển 10

Phó Thụy Dương đang hưởng thụ xúc cảm tươi đẹp trong ngực, trên chân đột nhiên nghe đau nhói, phản xạ có điều kiện, giơ chân lên nhảy cò cò, bộ dạng rất quái dị.

Đường Tiểu Mễ hung hăng đạp một cước lên mu bàn chân của Phó Thụy Dương, thoát ra khỏi ngực hắn. Nhìn bộ dáng Phó Thụy Dương đau đến nhe răng trợn mắt, trên đầu gối hắn đang bị băng bó, ống quần vén lên thật cao, trông rất tức cười nhưng Đường Tiểu Mễ có cảm giác mình cười không nổi, mắt, mũi cũng hơi đau đau.

Không nhìn người đàn ông trước mặt này nữa, nàng xoay người muốn đi, Phó Thụy Dương vội nhịn được đau, kéo tay nàng, găm nhẹ nói: “Đường Tiểu Mễ!”

Đường Tiểu Mễ hất tay Phó Thụy Dương ra, nàng biết hắn tức giận, chỉ có lúc hắn tức mới gọi cả tên họ nàng như vậy.

“Chúng ta đừng náo loạn nữa có được không?”. Giọng nói Phó Thụy Dương trở nên nhẹ nhàng như tơ, lướt qua tim Đường Tiểu Mễ.

Hắn than nhẹ một tiếng: “Tiểu Mễ, dường như anh còn chưa nói với em là anh yêu em, bây giờ nói, không biết có muộn không?”

Có chút ngơ ngẩn, nàng xoay người, Đường Tiểu Mễ ngơ ngác nhìn Phó Thụy Dương, thấy hắn đang dịu dàng nhìn nàng, lông mày của hắn, mắt của hắn, sống mũi cao thẳng của hắn, ngay cả bờ môi mỏng của hắn.

Nàng hơi khó khăn mở miệng nói: “Không được, đã chậm rồi”. Đường Tiểu Mễ nuốt nước miếng một cái, giọng nói có chút khàn khàn, “Em đương nhiên hy vọng người em yêu cũng có thể yêu em, nhưng không phải như thế này. Nếu như em không phải là người của Đường gia, em là một cô gái rất bình thường, ở trước mặt anh một năm, cũng chưa chắc anh sẽ xem trọng em”

“Nhưng anh. . . .” Phó Thụy Dương há hốc mồm muốn giải thích, nàng nói cũng đúng, nhưng đã là quá khứ rồi, hiện tại hắn yêu nàng, không thể nghi ngờ.

“Thụỵ Dương, em mệt mỗi lắm”. Đường Tiểu Mễ sâu xa nói, trên mặt không che giấu được mệt mỗi, “Em cũng không cần sống dưới sự che chở của mọi người, giả vờ hạnh phúc, giả vờ ngu ngốc, em cũng không muốn sống trong sự lừa gạt của các người. Thụỵ Dương, cho tới bây giờ giữa chúng ta cũng không có bình đẳng như nhau”.

Đường Tiểu Mễ có chút hận mình tại sao mỗi lần đối mặt với hần, nàng không có cách nào khống chế mình. Mỗi lần ở trước mặt hần, nàng không có hình tượng. Nước mắt không cầm được rơi xuống, Phó Thụỵ Dương trước mắt càng mơ hồ.

“Anh nói, em có thể tin tưởng anh, anh sẽ không lừa gạt em, nhưng hết lần này đến lần khác, anh lại tiếp tục lừa gạt em. Đỗ Thủy Tâm trở lại, các người đã từng quan hệ nhau, anh cũng không nói lời nào với em, được, em cũng không hỏi. Em biết anh và chú hai có hiệp nghị, em chờ anh nói với em, nhưng anh không nói. Những chuyện này, em có thể không quan tâm, ông nội, chuyện ông nội, anh vẫn lừa gạt em. Anh dẫn em đi Bali, em cho rằng em là người hạnh phúc nhất, nhưng anh lại quay đầu nói đây chẳng qua là anh tình em nguyện, giao dịch công bằng”.

Phó Thụỵ Dương nhìn Đường Tiểu Mễ khóc không thành tiếng, trái tim đau nhói, chỉ có thể ôm nàng vào trong ngực, từng tiếng, từng tiếng “Xin lỗi em”, tay đặt trên cổ nàng, cầm đặt trên vai nàng vuốt ve, hối hận ruột xanh mét rồi. Một cô gái thông minh như vậy, cái gì cũng hiểu, cái gì cũng nhìn rất rõ, chẳng qua chờ hần có thể nói với nàng. Hần vẫn cho là nàng không quan tâm đến quá khứ của hần, không quan tâm cho nên mới không hỏi chuyện của Đỗ Thủy Tâm, thì ra nàng đang đợi hần tự mình nói.

“Mọi người nói vì thương yêu em, cho nên mới lừa gạt em, nhưng Thụỵ Dương, chuyện này, anh không nên như vậy”.

Đường Tiểu Mễ vô lực níu lấy áo sơ mi của Phó Thụỵ Dương, mặt chôn trong ngực hần: “Em thừa nhận, em không phải là đối thủ của anh, em mệt mỗi, Thụỵ Dương, anh buông tha cho em đi”.

Mắt nóng lên, ngực dường như bị người hung hăng đâm một đao, Phó Thụỵ Dương gia tăng sức trên tay, liều mạng ôm Đường Tiểu Mễ. Dường như muốn đem nàng hòa tan vào trong thân thể mình, dường như chỉ cần vừa buông tay, nàng sẽ biến mất không thấy.

129. Chương 9 : Quyển 10

Đường Tiểu Mễ trở lại Tuyền Lâm, căn bản nàng không muốn trở lại nhanh như vậy nhưng chuyện của Triệu Vi và Quách Trình làm cho nàng không yên tâm, nàng không thể tha thứ cho người đàn ông kia đã làm thương tổn bản thân của nàng như vậy.

Chuyện lần đó ở bệnh viện 87, Đường Tiểu Mễ và Phó Thụỵ Dương, không ai nhường bước, một người muốn chạy trốn, một người không chịu buông tay. Đường Tiểu Mễ nhớ rõ ánh mắt Phó Thụỵ Dương dịu dàng mà kiên định: “Đừng hy vọng anh sẽ buông tha em”.

Từ sau chuyện này, hần quả nhiên bắt đầu giữ khoảng cách với nàng, chẳng qua dường như người này da mặt hơi dày, Đường Tiểu Mễ chớp chớp mắt, không đúng, dường như rất dày. Nàng bắt đầu tiến hành duyên phận “Vô tình gặp được” với hần.

Buổi sáng lúc ra cửa, hần mặc tùy ý một cái áo sơ mi, cổ áo khe mở rộng ra, đứng dựa vào chiếc cũ kỹ kia, cười như không cười nhìn nàng: “Tiểu Mễ, thật là trùng hợp, chào buổi sáng”.

Đường Tiểu Mễ không để ý tới hần, cũng không lên xe của hần, nàng đón một chiếc taxi đi mất, Phó Thụỵ Dương cũng không để ý, lái chiếc xe cũ kỹ đi song song với chiếc taxi, xuyên qua cửa sổ xe nhìn Đường Tiểu Mễ nháy mắt mấy cái, la lớn: “Anh cũng đi đường này, thật là trùng hợp”.

Ngay cả buổi trưa, Đường Tiểu Mễ thỉnh thoảng ăn cơm ở phòng ăn nhân viên, hần cũng bưng đĩa tới, ngồi xuống đối diện nàng.

“Để anh thử thức ăn ở Tuyền Lâm một chút, nhân viên Phúc Ninh có ý kiến với anh, nói tay nghề của đầu bếp không tốt”. Phó Thụỵ Dương nhàn nhạt chau chau mày.

Sau một vài ngày, gần như Đường Tiểu Mễ đã quen Phó Thụy Dương thành linh xuất hiện trước mặt nàng, thỉnh thoảng hẳn không tới, nàng sẽ âm thầm suy đoán, hẳn đang làm gì, có phải gặp phải chuyện phiền toái hay không, sau đó ảo não lắc đầu, không để cho mình nghĩ đến hẳn nữa.

Kha Ni Ca từ trong tủ hồ sơ lấy ra một xấp tài liệu, những thứ này tuy nói là lưu trữ, thật ra phần lớn là tài liệu bỏ đi, lật vài tờ, là bản kế hoạch công ty Weaving, bản kế hoạch như vậy, thậm chí mỗi tháng Tuyền Lâm nhận được rất nhiều phần, nhớ lại mấy ngày nay, Đường Tiểu Mễ bảo nàng điều tra bối cảnh của công ty Weaving, trong lòng mơ hồ nghĩ ra việc gì, nhưng không hiểu rõ ràng lắm.

“Đường tiểu thư, đây là tài liệu cô muốn”. Kha Ni Ca đưa xấp tài liệu trong tay món để trên bàn, lặng lẽ quan sát Đường Tiểu Mễ.

Tóc của nàng dường như đã dài một chút, trước kia mái tóc ngắn vụn vặt chưa phủ đến tai, bây giờ dường như đã che khuất bên tai. Nàng ăn mặc rất đơn giản, có thể nhìn thấy được cổ của nàng rất dài, trên cổ tay đeo một vòng tay đính ốc, không lớn không nhỏ, vừa vặn ôm lấy cổ tay nàng, nhưng dường như nhìn nàng không giống như hình chụp trên bìa tạp chí.

Nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nàng quần kín bó, cái mũ, khăn quàng cổ, bao tay, có trái cầu bằng len treo lủng lẳng..., lúc đó Kha Ni Ca nhìn nàng, chính mình cũng sợ run cả người, giống như bị lây bệnh.

Đường Tiểu Mễ nháy mắt mấy cái nhìn về phía Kha Ni Ca: “Giúp em nhìn xem, cái phương án này dự toán bao nhiêu”. Suy nghĩ một chút, tiếp tục nói, “Đi một chuyến đến Sâm Quảng, tìm Sơ Nhất, nhưng nếu là hạng mục của công ty Weaving do Quách Trình phụ trách, một phần tiền cũng không đầu tư”.

Về mặt Kha Ni Ca hơi lúng túng một chút, nhận lấy tài liệu Đường Tiểu Mễ đưa tới, làm dự toán không thành vấn đề. Vấn đề là đi Sâm Quảng. Nhớ tới Dương Sơ Nhất, nàng luôn luôn tự nhận là rất bình tĩnh nhưng vẫn cắn răng nghiêng lợi. Một tên đàn ông, một chút phong độ cũng không có, căn bản không coi nàng là phụ nữ, thật giống như nàng thiếu hẳn mấy triệu.

Kha Ni Ca khế cắn răng, không phải thiếu mấy triệu mà là giá trị con người, số tiền này hẳn không quan tâm. Tên đàn ông kia thật sự rất đen tối, nàng có chút sợ hãi, Kha Ni Ca âm thầm gật đầu, đúng, sợ hãi. Lúc đối mặt với Dương Sơ Nhất, Kha Ni Ca thường thường có loại ảo giác, hẳn là một con sói, mà nàng là con dê đợi làm thịt.

Lúc này Quách Trình ngồi trong phòng làm việc mới rộng rãi, tươi cười rạng rỡ, văn phòng mới vừa mở ra, hẳn làm người phụ trách, mở mày mở mặt, hào khí ngất trời cảm giác mâu thuẫn. Quách Trình hẳn cũng có ngày hôm nay như vậy, ai có thể biết, hẳn vì ngày này đã chờ đợi bao lâu, bỏ ra bao nhiêu công sức?

hơhơ, ta nhớ ở chương 7.9, có bạn thắc mắc thiếu thiếu cái gì, chính là chương này đây, ta cũng không hiểu vì sao tác giả đảo lộn một vài chương, một số chương tiếp tục này cũng sẽ làm ta hụt hẫng, chỉ thấy tác giả nói là tâm tình không tốt nên có chút ...!

130. Chương 10 : Quyển 10

Buổi sáng, Triệu Vi nhận được thông báo của bộ phận nhân sự, nêu lý do nói nàng có hành vi vô kỷ luật, đến trễ về sớm, thái độ làm việc không đúng đắn. Cuối cùng là quyết định sa thải, một trang giấy thật mỏng, dễ dàng bác bỏ tâm huyết hai năm ở công ty này của nàng. Việc đến trễ, về sớm là do đi gặp Đường Tiểu Mễ đã nán lại một chút thời gian. Triệu Vi biết, cái này là chữ viết của Quách Trình, nhưng nàng có thể làm gì?

Ở lễ mừng năm mới, Đường Tiểu Mễ từng khuyên qua nàng từ chức, sẽ tìm một công việc tốt hơn cho nàng nhưng nàng không có đồng ý. Khi đó nàng nghĩ nơi làm việc tốt nhất chính là nơi có hẳn, nhưng hôm nay, kết quả như vậy.

Lần đó ở quán trà gặp phải Quách Trình, Đường Tiểu Mễ lại khuyên nàng từ chức, loại hoàn cảnh này không làm tiếp nữa cũng được, nàng vẫn không có đồng ý. Rõ ràng người sai không phải là nàng, tại sao

muốn nàng rời khỏi? Triệu Vi hít mạnh một hơi, nhưng cách làm của Quách Trình đã cắt đứt hy vọng cuối cùng của nàng.

Triệu Vi ở lì trong một phòng vệ sinh nhỏ, cắn ngón tay, không để cho mình khóc thành tiếng. Phía ngoài, có ba cô gái đang bàn tán về thông báo nhân sự đột ngột lần này, công ty có sự điều chỉnh phần lớn các bộ phận nhưng cũng chỉ có một mình Triệu Vi bị sa thải, khó tránh khỏi chuyện bàn tán xôn xao, mọi người cũng cảm giác rất lạ.

Mặc dù Weaving không phải là một công ty lớn hàng đầu, nhưng tại Thành phố N cũng được xem là công ty rất tốt, việc đãi ngộ, phúc lợi cũng không tệ, Triệu Vi cũng không có bối cảnh gì, nàng và Quách Trình giống nhau, đều dựa vào bản thân mình cố gắng đến nay. Bây giờ, tình yêu không còn, công việc không còn, quay đầu lại còn phải gặp khuất nhục như vậy. (ta nói rất đáng đời, nữ nhân ngu si! ặc ặc ...)

Triệu Vi lau nước mắt, như không có chuyện gì xảy ra, đi ra ngoài, mọi người nhìn thấy như thế, vẻ mặt có chút ngượng ngùng, giải tán ra chỗ khác. Nàng dùng sức lau khô nước mắt trên mặt, mắt vẫn còn sưng tấy, nàng lấy kem che khuyết điểm trong túi xách, cẩn thận thoa lên. Dù sao, cái gì cũng thua, nhưng không thể tự thua bản thân mình, nàng âm thầm động viên mình phải cố gắng, đàn ông xem là gì? Công việc tính là gì? nàng còn có chị em tốt, cùng lắm thì vào làm việc trong công ty của chị em tốt mình vậy.

Lúc này Quách Trình hơi yên tâm một chút, hẳn không chút nào cảm thấy làm như vậy có gì không đúng, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, Vi Vi, đừng trách tôi, xã hội này là như vậy. Bây giờ Quách Trình hiện lo lắng chính là sự nghiệp, trong lòng cảm thấy có chút quái dị, từ sau khi hắn nhận dự án này, đúng là rất khó triển khai, lúc đầu xác định dự án rất tốt nhưng chuyện hợp tác lại liên tiếp xảy ra vấn đề. Lẽ ra, không nên xuất hiện loại vấn đề này. Vài năm trở lại đây, Quách Trình cũng đã tập trung một số người tài giỏi cho mình, nhưng lần này, tất cả mọi thứ bọn hắn đều giữ kín như bưng. Rốt cuộc chỗ nào có vấn đề đây? Quách Trình nghĩ không ra.

Từng chuyện một đánh thẳng vào lòng Quách Trình. Khi người phụ trách công ty Phúc Ninh, Phó đại thiếu gia trong truyền thuyết, không ai bì nổi xuất hiện tại Weaving thì Quách Trình chỉ cho là cơ hội của mình đã đến, nếu như Weaving trong tay hắn có thể cùng hợp tác với người đứng đầu công ty Phúc Ninh ở Tỉnh J, địa vị của hắn ắt sẽ được nâng cao một bước.

Phó Thụy Dương ăn mặc rất tùy ý, cũng không phải là tây trang trắng thơm, nếu không phải ống tay áo của hắn có logo, Quách Trình nhất định cho rằng hắn tùy tiện mặc vào một bộ quần áo ở nhà đến đây. Quách Trình thầm than, phong cách quả nhiên là mạnh mẽ, Phó Thụy Dương đứng đó, cười như không cười, ánh mắt lạnh lùng làm cho Quách Trình trong lòng máy động.

“Phó tổng”. Quách Trình đưa ra đôi tay, nụ cười chùng chắt trên mặt, “Ngọn gió nào thổi ngải tới đây?”

Phó Thụy Dương nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, tay cầm trong túi quần, xoay người nhìn sau lưng nói: “Vi Vi ở nơi nào?”

Hắn nhìn thấy Triệu Vi trong một góc, vội đưa tay ngoắc ngoắc nàng. Tất cả mọi người nhìn chằm chằm Triệu Vi, không biết tại sao người phụ trách Phúc Ninh tới đây tìm nàng. Triệu Vi hơi mím môi, dù sao đã nhận được quyết định sa thải, nàng còn sợ gì. Mà Quách Trình đổ mồ hôi lạnh, Triệu Vi chưa bao giờ nói với hắn, nàng quen biết nhân vật số một như vậy.

131. Chương 11 : Quyển 10

“Sơ Nhất, Thụy Dương, sao hôm nay rảnh rỗi tới chỗ của tôi làm khách vậy?” Tần Lập Sơn cười có chút lo lắng. Ở Tỉnh J, bọn họ là người đại diện, ai lại không biết, Phó đại thiếu gia và người con cả của Dương gia không hợp nhau? Thế nào lại trùng hợp như thế, cùng nhau chạy tới công ty của lão? Lão nhận ra đây không phải là chuyện tốt.

Hai người này tuy là trẻ tuổi, không nói đến gia thế, bối cảnh, bọn họ cũng không phải con nhà giàu chỉ biết sống phóng túng. Nếu như Phó Thụy Dương là cọp, thì Dương Sơ Nhất là Sói, cọp và Sói đồng thời nhắm vào một con mồi, đây là cảm nhận duy nhất của Tần Lập Sơn.

“Tần tổng, dự án của các người, tôi đã nhận được bản kế hoạch, tôi có thể đầu tư” Dương Sơ Nhất ngón tay gõ gõ, nhìn chăm chăm Tần Lập Sơn.

“Quách tổng muốn chia một chén súp ở khu biệt thự cây phong, tôi cũng có thể nhường một chút hạng mục ra ngoài”. Phó Thụy Dương chau chau mày, chiếc vòng tay đính ốc màu bạc xinh đẹp lấp lánh ánh sáng.

Tần Lập Sơn rất bình tĩnh nhìn hai người này, mỗi nhử mặc dù động lòng người, chỉ là không biết cần phải trả cái giá như thế nào. Hơi nhúu chân mày: “Nguyên nhân, điều kiện, không ngại cứ nói thẳng”.

Dương Sơ Nhất dường như rất hài lòng, khẽ cười một tiếng: “Điều kiện rất đơn giản, dự án này, tôi hi vọng quý công ty có thể tìm một người phụ trách có thể để cho chúng tôi yên tâm, mà không phải người này”. Ngón trỏ Dương Sơ Nhất chỉ vào Quách Trình, ánh mắt thoáng qua một tia khinh thường, có một chút châm biếm.

“Nguyên nhân của tôi, cũng rất đơn giản, vị Quách tổng này của các người đã đắc tội với vị hôn thê của tôi”. Chiếc vòng tay đính ốc trong tay Phó Thụy Dương lắc lư, sau đó hần nắm tay thật chặt. Phó Thụy Dương chau chau mày, “Nói cho đúng hơn là bạn thân của vị hôn thê tôi”. Ngón tay chỉ Triệu Vi bên cạnh.

Tần Lập Sơn nhúu nhúu mày nhìn Quách Trình, con gái của lão nhiều lần đề cập với lão nên nâng đỡ người trẻ tuổi này, chuyện người tuổi trẻ, lão vốn không muốn hỏi tới, cũng không tiện nhúng tay, nếu có bản lãnh thì tự hần trèo lên, Tần Lập Sơn không có ý định giúp đỡ hần. Nhưng bây giờ, rõ ràng Phó gia, Dương gia đang hợp lại để chèn ép hần, hần còn có cơ hội trở mình sao? Mặc dù sau này lão đã dò xét Quách Trình, có lẽ con gái lão phải lấy chồng, như vậy Tần gia lão làm sao có chỗ đặt chân đây? Quách Trình này, đắc tội với ai khác không làm, lại cố tình đắc tội với đại tiểu thư Đường gia.

Quách Trình trợn to hai mắt, rất khó tiêu hóa được những chuyện vừa nghe, vợ chưa cưới của Phó Thụy Dương? Người nào?

Tất cả mọi người nhìn hần, nhưng Quách Trình nghĩ không ra chuyện bắt đầu từ đâu, trong đầu hiện lên cô gái tên Đường Tiểu Mễ mà hần gặp phải ở quán trà. Trong lòng cả kinh, nàng họ Đường, nhân vật chính của lễ đính hôn giữa hai nhà Đường, Phó, gây xôn xao dư luận, Dương gia tiểu tử trong truyền thuyết, chẳng lẽ chính là Đường Tiểu Mễ?

“Người đó, người đó là Đường Tiểu Mễ?” Quách Trình đột nhiên cảm thấy bên trong áo mình đầy mồ hôi, nhớ tới người ở quán trà, lại nhìn Dương Sơ Nhất một chút, đôi mắt có chút giống, nhất là ánh mắt kia, lúc nhìn hần, làm cho hần hít một hơi lạnh.

Quách Trình cảm thấy nói chuyện có chút khó khăn, nhịp tim bắt đầu đập loạn, trong cổ găng bình tĩnh, nhìn Triệu Vi: “Cô nhận được quyết định sa thải là giải quyết việc chung, cô cần gì để cho bạn bè của cô đến đối phó tôi như vậy”.

Phó Thụy Dương đang xem trò vui, nghe Quách Trình vừa nói như thế, tức giận dùm dùm, nhìn Triệu Vi: “Hần đã ra quyết định sa thải cô?”.

Triệu Vi gật đầu một cái, cắn môi dưới, nhìn Quách Trình không nói lời nào, nàng biết, nếu không phải vì mặt mũi của Đường Tiểu Mễ, Phó Thụy Dương và Dương Sơ Nhất sẽ không tới đây ra mặt. Nhưng Quách Trình, người đàn ông này nàng vừa yêu vừa hận, kết quả cũng chỉ có như vậy.

Hần nhất định là hận chết mình, nhưng nàng yêu, thậm chí bây giờ vẫn còn yêu, yêu một người đàn ông như vậy, nhìn thấy hần chặt vật nàng đau lòng, trên mặt của hần chỉ nhìn thấy khí phách và vẻ phần khởi đã biến mất. Nàng không nên đem trái tim đặt trên người của hần, không yêu thì không yêu vậy, Triệu Vi khẽ thở dài một cái, rừ rừ mắt, trường hợp này không phải nàng có thể khống chế được, mặc dù nàng không đành lòng, hần để ý sao? Hần chỉ chê bai nàng là cái gai trong mắt hần.

132. Chương 12 : Quyển 10

Động tác của Phó Thụy Dương và Dương Sơ Nhất quá nhanh, lúc Đường Tiểu Mễ nghe được tin tức này thì đã hai buổi tối.

Triệu Vi và Nguyệt Như đứng trước cửa nhà Đường Tiểu Mễ, Đường Tiểu Mễ mặc quần áo ở nhà rộng thùng thình, nhất thời có chút phản ứng kịp, chỉ vào cái thùng lớn trong tay Triệu Vi: “Các người làm gì?”

Nguyệt Như mở rộng cửa đi vào, đem tất cả túi bảo vệ môi trường lớn, nhỏ trong siêu thị trong tay để xuống, buông mình ngồi xuống nền nhà.

Triệu Vi trong tay đang cầm một thùng bia, nhìn Đường Tiểu Mễ nhú nhú mày: “Ngó ngẩn ra đó làm gì? Xem còn gì thiếu nữa không?”

Đường Tiểu Mễ nhìn một thùng bia đầy trên nền nhà, nghĩ thầm, nhìn thế này, có lẽ là không say không về rồi.

Triệu Vi trêu chọc Gạo đang đứng đó, trên mặt nở nụ cười hiểm thấy: “Tiểu Mễ, đây là Gạo truyền thuyết sao, thật đáng yêu a”. Nàng yêu thích véo véo lỗ tai Gạo không buông tay, cảm giác mềm nhũn, đáng yêu không tả được. Lại liếc tới con mèo Singapore, đôi mắt màu hổ phách của nó đang lẳng lặng nhìn mọi người, tao nhã đứng đó, chậm rãi vung vẩy cái đuôi, thật không giống con mèo tí nào mà giống một con người, nàng nhìn thấy muốn đưa tay bắt nó.

Đường Tiểu Mễ vội ngăn lại, nhẹ nhàng vuốt sau lưng con mèo trấn an: “Con mèo này rất hung dữ, lần trước đã cào người”. Nhớ tới lần đó Đỗ Thủy Tâm bị nó cào, máu rỉ ra, trong lòng không khỏi buồn bực.

Nguyệt Như đã xé thùng bia, lấy một lon ra, đưa tới trước mặt Đường Tiểu Mễ. Triệu Vi uống một ngụm bia, dường như hơi bùi ngùi: “Tiểu Mễ, đừng có không biết đủ, trai đẹp đúng là không tẻ”.

Tay Đường Tiểu Mễ dừng lại một chút, chiếc vòng tay trên cổ tay va chạm vào lon bia, phát ra một tiếng, nàng tùy ý ngồi xếp bằng trên mặt đất: “Tớ thật không biết đủ”.

Triệu Vi liếc Đường Tiểu Mễ một cái: “Cậu không nhìn thấy trận chiến hôm qua, cái vị kia nhà cậu và Dương Sơ Nhất đã ra tay, nhìn lại sắc mặt của Quách Trình, thật hả giận!”

Đường Tiểu Mễ không lên tiếng, mấy ngày nay, Phó Thụy Dương ít đến tìm nàng, thì ra là đi làm chuyện này, trong lòng không phải là không cảm động, Vi Vi là bạn bè của nàng, hẳn đối xử tốt với bạn bè nàng, có nghĩa là trong lòng của hắn đối với nàng đã không như trước nữa.

“Tiểu Mễ, cậu thật muốn buông tha trai đẹp tốt như vậy?” Triệu Vi tùy tiện rót bia, “Dạo này, tìm đàn ông có tâm thật không dễ dàng, nhìn tớ và Quách Trình, kết quả đã đến nông nỗi này”.

“Đàn ông có thể có tâm gì” Nguyệt Như trên gương mặt có chút ửng hồng, “Bọn họ chỉ thích khi dễ người thôi”.

Đường Tiểu Mễ vui vẻ, quay đầu lại nói: “Ai khi dễ Nguyệt Như của chúng ta?”

Triệu Vi ngón trỏ giơ lên: “Tớ biết mà, tớ biết mà, là trong công ty của bọn hắn, tớ có nghe nói qua”.

Mặt Nguyệt Như đỏ lên, lúc nàng uống chất cồn sẽ bị đỏ mặt, ngày thường nàng là người đoan trang tao nhã, bây giờ nhìn đôi mắt nàng có chút quyến rũ, hờn dỗi đưa tay đẩy lon bia của Triệu Vi ra: “Cậu nói bậy”.

Triệu Vi cuống quýt né tránh: “Cứu mạng a, có người muốn diệt khẩu”.

Đường Tiểu Mễ cười một tiếng, nhìn hai người đùa giỡn, tay tùy ý vuốt ve sau lưng của Gạo, ánh mắt tràn đầy cô đơn không nói nên lời. Ba người đều có tâm sự riêng mình, trên mặt đất, lon bia không, càng ngày càng nhiều.

Triệu Vi bắt đầu rơi lệ, Nguyệt Như ôm nàng, hai người mặt đỏ, đôi mắt cũng hồng hồng, cầm khăn giấy lau lung tung trên mặt, nghẹn ngào không ra lời.

Đường Tiểu Mễ lưng dựa vào tường, mặt chôn ở hai đầu gối, Gạo và Con mèo Thụy Dương cũng ở bên chân nàng.

Triệu Vi ô ô khóc: “Tại sao lúc đầu lại muốn yêu làm gì, sớm biết kết quả như hôm nay, vô luận như thế nào tớ cũng không muốn gặp người này”.

133. Chương 13 : Quyển 10

Đường như đột nhiên nhớ ra mình đang làm gì, Đường Tiểu Mễ mặt đỏ lên, quệt, quệt mắt, trực giác muốn lui về phía sau.

Phó Thụy Dương làm sao buông tha cho nàng, khó được nàng chủ động như vậy, Đường Tiểu Mễ còn chưa kịp phản ứng, đã bị một vòng tay kéo vào trong ngực, môi hân che môi của nàng lại, cẩn thận ôm lấy nàng, tỉ mỉ hôn.

Ngày trước Lâm Dương hôn dịu dàng, ấm áp, lướt qua rồi dừng lại, nhưng Phó Thụy Dương hôn vô cùng nóng bỏng, nàng không thể hô hấp, nhưng nàng không nỡ buông ra, cũng không muốn đẩy ra. Rõ ràng cẩn thận ôm lấy nàng, nhưng nàng càng ôm hân thật chặt, Phó Thụy Dương ghé vào bên tai nàng thì thầm: “Tiểu Mễ, bây giờ em đã lựa chọn, sau này cũng không cho rời bỏ anh đi, đồng ý với anh”. Hân sẽ đối xử tốt với nàng gấp bội, làm cho nàng quên đi những gì đã từng bị tổn thương, hân sẽ đền bù tất cả cho nàng. Chỉ cần, nàng không rời khỏi hân, chỉ cần, nàng đừng để cho hân không tìm được nàng.

Người trong ngực dường như giật mình, không trả lời, bắt đầu có chút luống cuống giây giụa. Phó Thụy Dương cười khế, lúc này mới nghĩ đến hồi hận thì quá muộn rồi.

Đôi mắt nàng đầy sương mù, chân mang dép tới tìm hân, trong miệng kêu tên của hân, từng tiếng, từng tiếng nói: “Em thích anh, em yêu anh”, hân làm sao có thể thờ ơ?

Phó Thụy Dương đối bị động làm chủ động, dịu dàng ôm lấy nàng, cẩn thận hôn lên trán của nàng, chớp mũi xinh xắn của nàng, đôi môi đỏ mọng của nàng, một đường hôn thẳng xuống.

Đường Tiểu Mễ cảm giác mình dường như đạp trên đám mây, cả người mềm nhũn mất hết hơi sức, người bị ôm nhấc bổng lên không, đi vào trong biệt thự, tiếp đến cả người nàng rơi vào chiếc giường mềm mại.

Chất còn rất mạnh, sau khi thấm vào người, nàng loáng thoáng nghe hân đang nói: “Đồng ý với anh, sau này không cho rời bỏ anh đi”. Đường Tiểu Mễ hoàn toàn không nhớ rõ mình đã nói những gì.

Phó Thụy Dương không nghe được đáp án, trong lòng không khỏi dâng lên cơn giận, một tay ôm nàng đặt dưới người mình: “Đường Tiểu Mễ! sau này không cho rời bỏ anh đi, đồng ý với anh”.

Đường Tiểu Mễ lại khóc, rất đau lòng ôm cổ của hân, mắt mở thật to, trên mặt man mác nỗi cô đơn, lẩm bẩm kêu tên của hân: “Thụy Dương, Thụy Dương. . . . .”

Phó Thụy Dương chỉ có cảm giác trái tim của hân cũng sắp bị nước mắt nàng làm cho tan chảy, lúc ban đầu gặp nàng, nàng mỉm cười lúm đồng tiền như hoa, ánh mắt xoay tròn suy nghĩ làm sao để thoát khỏi cuộc đính hôn kia, dần dần, ở trước mặt hân, nước mắt của nàng dường như càng nhiều hơn.

Hân không khống chế được nhịp tim, dịu dàng ôm chặt nàng. Mặc dù, nàng đã uống say, nhưng nàng kêu tên của hân từng tiếng, từng tiếng, còn nói với hân “Em yêu anh, em thích anh”. Cái này có xem là rượu vào lời ra không? Nghĩ như vậy, Phó Thụy Dương không nhịn được mỉm cười, loại cảm giác này thật tốt.

Cho tới nay, Phó Thụy Dương vô cùng tự tin, bên cạnh hân không thiếu phụ nữ, lúc nàng một mình đối mặt với hân, trong mắt không ngừng kháng cự, hân biết nàng kháng cự hôn ước này, hân cũng biết, nàng đang giở trò quỷ để cho hân chủ động rút lui.

Ánh mắt của nàng lóe lên, trong suốt, đáng yêu: “Học trưởng, thật ra thì tôi rất kém cỏi”.

“Học trưởng, thật ra, anh không nên vì cây cỏ đuôi chó như tôi mà buông tha cả rừng cây?”

Hân cho rằng hân sẽ không động lòng với cô gái như vậy, Phó Thụy Dương hân từ trước đến giờ vẫn cho mình là nhất, cô gái này rõ ràng đối với hân không có hứng thú, nếu không phải nhìn thấy được lợi ích sau lưng nàng, hân cũng không muốn dây dưa. Nếu nàng động lòng với hân, đó là chuyện đương nhiên, hân vẫn là cho là như vậy, không phải hân tự kỷ mà là tự tin.

Nhưng hết lần này đến lần khác là do hân động lòng, là hân không tuân theo quy tắc trò chơi. Tại sao yêu nàng, tại sao phải yêu?

đoán xem chuyện động trời gì xảy ra, hức, hức,...DTM ...

134. Chương 14 : Quyển 10

Nửa ngủ, nửa tỉnh, Đường Tiểu Mễ cố chống đỡ cơn buồn ngủ nơi mí mắt, nhẹ nhàng ngồi dậy, cẩn thận đẩy cánh tay của hần ra.

Nhìn người bên gối một chút, gương mặt rất đẹp trai, lúc ngủ khóe miệng khê cong lên. Nàng nhớ mang máng tối hôm qua, nàng đã làm chuyện to gan, cả người đau nhức, khắp người đầy vết hôn màu đỏ tía, nhắc nhở nàng cảnh tượng đêm qua thật kiều diễm.

Nhặt quần áo trên sàn nhà lên, có chút gian nan đi tới cửa, quay đầu lại nhìn người đàn ông kia thật sâu, dường như muốn khắc sâu gương mặt kia vào não, xoay người đóng cửa, không chút do dự, bước đi.

Đêm qua, nàng không phải tới tổ tình, mà là tới từ biệt. Mặc quần áo tử tế, liếc mắt nhìn con Gạo đang nằm trên sàn nhà nhìn nàng, mắt nóng lên, bỗng dưng nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy con chó nhỏ này. Hần nói, nàng là mẹ Gạo, hần là ba Gạo.

Khi Phó Thụy Dương tỉnh lại, bên ngoài ánh mặt trời đã xuyên qua khe hở rèm cửa sổ chiếu tới trên người hần, ấm áp, thoải mái không thể tả.

Mắt còn chưa mở ra, hần tự nhiên giang hai cánh tay, muốn ôm cô gái yêu thương này vào lòng, tay lại rơi vào khoảng không. Bỗng dưng tỉnh giấc, nếu không phải khăn trải giường xóc xếch, hần nhất định cho là đây một giấc mộng đẹp, có chút thỏa mãn thu tay lại, cô gái kia, không phải xấu hổ chứ? Tối hôm qua to gan làm chuyện như vậy, bây giờ lại xấu hổ, Phó Thụy Dương không nhịn được khê cười lên.

Mặc quần áo tử tế, Phó Thụy Dương âm thầm suy nghĩ làm thế nào dựa vào chuyện này để bắt nàng trở về, chuyện đâu có dễ dàng như vậy, ăn sạch hần xong rồi tính đi sao?

Gạo không biết từ nơi nào nhô ra, mắt to đen lúng liếng nhìn hần chăm chăm, thỉnh thoảng phát ra tiếng ư, ư.

Phó Thụy Dương cũng nhìn chăm chăm nó, vẫn cười nói: “Mẹ con chạy đi cũng không dẫn con đi theo, bị ném bỏ rồi”.

Lời kia vừa thốt ra, Phó Thụy Dương lập tức ngăn cả người, có chút máy móc mặc quần áo, cả người dường như bị hắt một chậu nước, dần dần lạnh lẽo, thấu tim.

Nghĩ đến đêm qua, nàng nước mắt ràn rụa, hần hết lần này đến lần khác nói: “Đồng ý với anh, sau này không cho rời bỏ anh”. Nhưng không nghe nàng đáp lại, nàng chủ động như vậy, chưa bao giờ quá nhiệt tình lớn mật như vậy, chẳng lẽ muốn rời xa hần sao?

Lửa giận bùng lên, Phó Thụy Dương vẫn không nén được hoảng sợ, tay có chút run rẩy, cài cúc áo rất lâu, hần tìm kiếm nàng khắp nơi, mồ hôi lạnh toát ra. Đáy lòng thầm nói: Tiểu Mễ, đây tuyệt đối không phải thật.

Đi tới Biệt thự Tây đơn, Phó Thụy Dương không phong độ chút nào nhấn chuông cửa, dường như ngại như vậy quá lâu, vội gấp rút đập cửa, tiếng “Bàng, bàng” phát ra.

Bên trong truyền đến giọng nữ quen thuộc: “Tiểu Mễ, cậu biến mất một đêm còn biết trở lại a, tốt cho là. . . . .”

Cửa vừa mở, lộ ra gương mặt vô cùng kinh ngạc: “Học trưởng, sao lại là anh. . . . .”

Phó Thụy Dương đẩy mạnh cửa ra, đi thẳng vào, phòng ngủ, phòng bếp, phòng vệ sinh, trên lầu, toàn bộ không có bóng dáng của nàng, dường như nghĩ tới điều gì, Phó Thụy Dương vỗ vỗ tay, muốn kêu con mèo Singapore ra ngoài, con mèo kia cùng tên với hần, không có phản ứng, trừ hai cô gái chờ đợi bên cạnh, bóng dáng con mèo kia, không thấy.

Giọng khàn khàn, ngay cả chính hần cũng kinh ngạc một chút, thấp giọng hỏi: “Mèo đâu?”

Nguyệt Như có chút không biết làm sao: “Tối hôm qua vẫn còn, buổi trưa, lúc thức dậy đã không nhìn thấy”.

Phó Thụy Dương đứng thẳng người, sắc mặt càng âm trầm, sải bước đi ra ngoài, điện thoại di động nằm trong tay: “Tra, tra cho tôi, phi trường, trạm xe lửa, bến xe, không bỏ sót nơi nào”.

Xe hướng trụ sở quân đội đi tới, tận đáy lòng, giọng nói kia càng lúc càng lớn, Tiểu Mễ, vì sao phải trốn? Tại sao không chịu tin tưởng mình? Tại sao không thể cho mình một cơ hội?

135. Chương 1 : Quyển 11

Phó Thụy Dương tìm Đường Tiểu Mễ một tuần lễ, thậm chí hần chạy tới Sâm Quảng núm lấy cổ áo của Dương Sơ Nhất, hỏi tung tích của Đường Tiểu Mễ. chẳng qua Dương Sơ Nhất lạnh lùng nhìn hần, không nói tiếng nào. Phó Thụy Dương biết rõ, bọn họ cũng không biết nàng đi đâu. Trong phi trường cũng không tra ra ghi chép tên lên máy bay, bến xe, nhà ga đều không tìm được bóng dáng của nàng. Cũng không có trong biệt thự Tây đơn, nàng chỉ một mình đơn độc ra đi mà thôi.

Thậm chí, hần còn tìm người giám sát Lâm Dương, nhưng tất cả đều không thu hoạch được gì.

Chán nản uống rượu, mùi vị cũng chỉ là chua xót, vuốt vuốt chiếc vòng đính ốc màu bạc trong tay, cái vít mở vẫn trên tay hần, vòng tay trên cổ tay nàng chỉ có hần mới có thể mở ra, nhưng chủ nhân của vòng tay đã không còn bên cạnh hần nữa rồi.

Tiểu Mễ, nếu như đây là ý muốn của em.

Tiểu Mễ, nếu như em phí hết tâm tư, chẳng qua muốn anh buông tha cho em.

Tiểu Mễ, nếu như đây chính là quyết định cuối cùng của em. Vậy thì Đường Tiểu Mễ, anh sẽ làm theo những gì em mong muốn.

Chu Văn Bản ngồi bên cạnh nhìn Phó Thụy Dương, ánh mắt mê mang, rõ ràng là quá uống nhiều, nhưng hề mà có mỹ nữ đến gần, hần hơi híp mắt lại phát tay một cái, mạnh mẽ cự tuyệt. Nếu là ngày trước, Phó đại thiếu gia làm sao giữ mình trong sạch như vậy?

Giữ mình trong sạch? Chu Văn Bản móc ra một điều thuốc ngậm lên miệng, ánh mắt có chút đùa cợt, cái từ này cũng dùng ở trên người của Phó Thụy Dương sao? Nửa năm trước, ai nói những lời này, hần phải đánh rớt hàm răng của người ta, đây quả thực là chuyện buồn cười nhất thế kỷ này. Nhưng bây giờ, nó lại là sự thật.

Lần thứ nhất nhìn thấy Đường Tiểu Mễ ở quán lẩu, lúc ấy nhìn xa xa, cảm giác không có quá nhiều kinh ngạc, nét mặt nàng trong sáng. Không phải bọn hần nhìn thấy một cô gái giả vờ trong sáng, mà là một cảm giác sạch sẽ, đôi mắt kia, sáng ngời rạng rỡ, vừa nhìn đã thấy đáy mắt trong suốt như dòng suối nước. Bây giờ nghĩ lại, khi đó Phó Thụy Dương đã động tâm, hần chưa từng gặp qua Phó Thụy Dương mất hồn? Đó là lần thứ nhất.

Lúc ông cụ Phó gia buộc Phó Thụy Dương đính hôn với một cô gái xa lạ, hần kiên quyết phản đối. Chu Văn Bản nhớ rất rõ, bọn họ ở trong quán ăn đêm, Phó Thụy Dương ôm một cô gái vốc dáng nóng bỏng, oán trách ông cụ không đúng, hần còn chưa chơi đủ, hần cũng không phải dựa hết vào người nhà, làm sao bắt hần làm chuyện nhảm chán như vậy?

Chẳng qua lời này không nói ra, Phó Thụy Dương thay đổi suy nghĩ, hần thậm chí nói, hay là chấp nhận đi, cưới một người vợ, đối phương gia thế rất tốt, đối với sự nghiệp của hần cũng tốt, loại chuyện như vậy tại sao không làm. Lúc ấy hần còn nghi ngờ, tại sao lại thay đổi nhanh như vậy, bây giờ suy nghĩ một chút, lời nói của Phó Thụy Dương lúc họp mặt bạn học cũ trường Tiểu Cao, lúc ấy, hần đã biết đối phương chính là Đường Tiểu Mễ sao? Cho nên mới sáng khoái đồng ý như vậy.

Đỗ Thủy Tâm vẫn là một ngoại lệ đối với Phó Thụy Dương, là một cô gái duy nhất ở bên cạnh hần rất lâu, Chu Văn Bản vốn tưởng rằng nàng đối với hần rất đặc biệt, hần cho rằng Đường Tiểu Mễ làm sao có thể bù đắp được vị trí của Đỗ Thủy Tâm trong lòng Phó Thụy Dương. Khi Đỗ Thủy Tâm trở về, hần tránh

Đường Tiểu Mễ, hẹn Phó Thụy Dương ra ngoài, hắn cho rằng nhìn thấy Đỗ Thủy Tâm, Phó Thụy Dương sẽ rất vui vẻ, nhưng chỉ là nhíu nhíu mày, dường như là gặp người phiền toái.

“Bân, sau này cậu đừng làm chuyện nhàm chán như vậy”. Phó Thụy Dương cau mày nói với hắn.

Chu Văn Bân cười khỏ, mỗi lần Đỗ Thủy Tâm trở lại, đều là một tay hắn thu xếp, những chuyện kia của bọn họ, hắn biết nhiều hơn so với người khác, tại sao lần này lại thay đổi thành chuyện nhàm chán rồi? Hắn biết, hết thấy biến hóa này đều vì một người, Đường Tiểu Mễ.

Lúc này Đường Tiểu Mễ đẩy hành lý đi ra cửa phi trường, có thể đi ra khỏi Thành phố N toàn là nhờ vào Lâm Vĩ Ba giúp một tay, lúc này, nàng chỉ có thể tìm hắn, không người nào có thể nghĩ đến điều này, nàng tìm hắn giúp một tay, chuyện này, nàng sớm nghĩ rồi, nàng biết, nếu để cho người khác biết, nhất định là không đi được.

136. Chương 2 : Quyển 11

Sáng sớm thức dậy, trong lòng Đường Tiểu Mễ thật thành kính đi tới Đại Chiêu Tự, Lhasa.

Đại Chiêu Tự ở Lhasa được xây dựng rất sớm nhất, đến nay đã có hơn 1.400 năm lịch sử, Phật giáo ở Tây Tạng có địa vị vô cùng thần thánh, bình thường cống chính các chùa chiền đều mở cửa hướng Nam, nhưng cửa Đại Chiêu Tự lại mở hướng Tây. Ở phía trên Bảo Điện, tượng Chim bằng đồng được sửa chữa rất độc đáo, ngôi sao Bảo Bình, Con nai vàng, bánh xe phép thuật, nguy nga lộng lẫy.

Nhìn trước cửa chùa, đông đảo các tín đồ đến từ bốn phương tám hướng thành tâm dập đầu sát đất quỳ lạy trước Bảo Điện. Đường Tiểu Mễ cẩn thận quan sát động tác dập đầu của bọn họ: chắp tay trước ngực, gối cao khỏi đầu, tiếp tục dờ qua mặt, trước ngực, sau đó toàn thân phục xuống, hai tay vươn về trước, cái trán khê chạm mặt đất, cầu nguyện trong đầu, miệng không ngừng tụng kinh, lặp lại như thế. Đây có lẽ là phương thức cầu nguyện thành tín nhất trên thế giới.

Đường Tiểu Mễ đi tới con đường bên cạnh - tám con đường trông trải, ban đầu nàng vòng quanh Đại Chiêu Tự, khách hành hương ngày này qua ngày khác, năm này qua khác, hiện tại đã trở thành nơi thăm viếng lớn nhất Tây Tạng. Theo dòng người hối hả đi bộ trên con đường rộng rãi, nàng nhìn thấy có tín đồ cầu nguyện, khách hành hương dập đầu, du khách nhàn nhã tham quan, những đám người mặc quần áo khác nhau với mục đích khác nhau, đan xen nhau di chuyển trên đường.

Một mình đi lại, rất nhiều khuôn mặt xa lạ lướt qua nhau. Khuôn mặt dù thân thiết hay không, trên từng ánh mắt, từng gương mặt nở nụ cười. Thụy Dương, em bỗng nhiên rất nhớ anh.

Chùa Salad là một trong ba ngôi chùa lớn ở Lhasa, lúc Đường Tiểu Mễ vừa tới nơi này, mới nhìn dường như đi vào trong một làng mạc, lưng dựa núi lớn, phòng ốc chằng chịt, chặt chẽ mà không chen chúc, hỗn tạp mà không loạn. Theo đường nhỏ đi vòng qua một cái sân, xung quanh yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền đến mấy tiếng chó sủa. Đến gần giữa trưa ánh mặt trời chiếu xuống chói mắt, vừa đi vào bên dưới bóng râm của tàng cây, lập tức gió mát phát phơ, nhiệt độ chênh lệch rõ ràng.

Chuyển vào một gian viện bình thường, nhà gạch xưa cũ, bức tường màu trắng loang lổ màu đất, bên trong cửa gỗ mơ hồ truyền ra tiếng tụng kinh, có thể là vị Lạt Ma nào đó đang chăm chỉ tụng niệm. Góc tường dưới cửa sổ, những loài hoa dại đang nở rộ. Màu trắng và màu tím đan xen nhau, tươi đẹp mà cô độc, chính là màu sắc nàng thích. Gió nhẹ lướt qua, đóa hoa mộc mạc trong bùn đất, lá cây màu xanh biếc, non mịn, chập chờn dưới ánh mặt trời như điệu múa cô đơn.

Tiếp tục đi xung quanh ngôi chùa, mặt trước thâm nghiêm sừng sững tường cao chót vót, những tảng đá thô ráp, rắn chắc ngay ngắn xếp chồng lên nhau, bên dưới rộng rãi, trên cao thu hẹp lại theo cấu trúc hình thang làm cho toàn bộ kiến trúc nhìn từ trên cao càng được phóng đại, có vẻ long trọng và trang nghiêm. Bên cạnh, có một cánh cửa dẫn đến một cái sân khác, bước vào cánh cửa mở rộng, đình viện bốn phía sắc màu rực rỡ, là nơi ở của Lạt Ma. Giữa Viện có một tháp màu trắng, nhìn như là một tháp nước, ba Lạt Ma đang cười nói với nhau, mức nước giặt áo. Trong viện khắp nơi tràn đầy không khí sinh hoạt, so với sự thâm nghiêm bên ngoài bức tường cao, thật sự chênh lệch rất rõ ràng.

Gần tối, Đường Tiểu Mễ lại đi Chùa Ngọc Trai. Dân bản xứ hành tốt bụng đã cùng đồng khuyên nàng không nên vội vàng khởi hành như vậy, rất dễ dàng bị sốc với thời tiết Cao Nguyên, vào lúc nghiêm trọng, thậm chí nguy hiểm tính mạng, Đường Tiểu Mễ cười cười, cũng không để trong lòng.

Chùa Ngọc Trai cách nội thành Lhasa khá xa, nằm ở Thành Tây trên một sườn núi, Chùa Ngọc Trai là ngôi chùa có qui mô lớn nhất Tây Tạng. Ngọc trai, tiếng Tạng có nghĩa là “Gạo đồng”, trong viện có rất nhiều Lạt Ma, phối hợp với chùa Salad và chùa Cam Đan, được xem là “Lhasa tam đại tự”.

Đường Tiểu Mễ từ từ đi dọc theo lối đi trên sườn núi lên chùa. Đường núi tất cả đều là đường dốc. Vượt qua mấy khúc quẹo, Đường Tiểu Mễ bắt đầu vừa đi vừa ngừng, hơi thở cũng nặng nề. Thở gấp, Đường Tiểu Mễ quan sát bốn phía, chùa Ngọc Trai dựa vào thể núi dựng lên tầng tầng, đường tất dọc ngang, từng tầng xếp lên nhau, xa xa nhìn giống như một lớp vẩy, cũng giống như một tòa sơn thành. Hoàng hôn buông xuống, ánh nắng chiều chiếu vào chỗ cao trên tường viện, phát ra màu vàng kim, càng đồ sộ, uy nghi.

Trong chùa không có du khách, một mình nàng đi lại trong con hẻm nhỏ giữa các bức tường cao, bốn phía tĩnh lặng, ánh sáng lúc sáng lúc tối như lạc vào mê cung. Đi tới đại điện – một không gian mở rộng phía bên ngoài chùa, dõi mắt nhìn lên dãy núi cùng tầng tầng lớp lớp mái chùa nơi này, kiến trúc ngôi chùa nổi bật hơn so với các chùa khác, càng đồ sộ, nguy nga, thanh thế to lớn, không hổ là chùa có qui mô lớn nhất ở Tây Tạng.

137. Chương 3 : Quyển 11

Buổi tối sau khi trở về, Đường Tiểu Mễ bắt đầu bị nóng sốt, cả người mê man, không thể làm gì khác hơn là cố gắng tìm Thiên tôn phiến, Bách phục ninh, Hồng cảnh ..., uống vào rất nhiều, để phòng các bệnh khác có thể xâm nhập.

Cuối cùng thật sự khó chịu, nàng đấu tranh đi đến bệnh viện Lhasa gần đó. Sau khi Bác sĩ hỏi nàng quá trình xảy ra bệnh thì ông quở trách nàng không biết xem trọng bản thân, mặc dù như vậy, vẫn tốt bụng mời nàng một ly trà bơ, nói là có thể giảm bớt phản ứng thời tiết Cao Nguyên.

Đường Tiểu Mễ nuốt vào từng hơi trà bơ đậm đặc, ánh mắt rũ xuống, hai mắt có chút nóng nóng. Ở một nơi hoàn toàn xa lạ, một xa lạ người vẫn nói lắm nhảm quở trách nàng, nhưng thật ra là một hạnh phúc.

Chân thành hướng thụ loại quan tâm này, Đường Tiểu Mễ cắn môi, gật đầu liên tục.

Đang mơ mơ, màng màng nằm ngủ trên giường bệnh, bên tai dường như có một giọng nói quen thuộc đang nóng nảy gọi tên của nàng, nhưng Đường Tiểu Mễ vẫn chưa tỉnh lại.

Mông lung, một đôi bàn tay đặt lên trán nàng: “Chưa bớt sốt, bác sĩ, vẫn không thể đưa nàng đi sao?”

Không biết người kia còn nói cái gì, Đường Tiểu Mễ mắt khe mở, không thấy rõ bộ dáng của người này, không biết là ảo giác hay thể nào, mắt đau xót, theo bản năng bắt được bàn tay lớn kia, nhẹ giọng kêu: “Thụy Dương, Thụy Dương”.

Tay của người kia hơi chậm lại, mặc cho Đường Tiểu Mễ nắm, không thể nghe thấy một tiếng thở dài nhỏ phát ra.

Tỉnh lại lần nữa thì Đường Tiểu Mễ đã cảm thấy thoải mái rất nhiều, chẳng qua trong dạ dày trống không khó chịu, muốn chống tay ngồi dậy, mới phát giác tay mình bị một đôi bàn tay nắm, có chút khốn đốn nghi hoặc nhìn người nằm ở mép giường, mặt úp xuống, chỉ có thể nhìn gò má của hắn. Tay của hắn nắm tay nàng thật chặt, Đường Tiểu Mễ trong lòng cả kinh, sao hắn cũng tới?

Cảm giác buồn nôn xông lên cổ họng, Đường Tiểu Mễ ho kịch liệt, Lâm Vĩ Ba chợt tỉnh giấc, nhấn chuông báo động ở đầu giường, sau đó vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng, Đường Tiểu Mễ vội khoát khoát tay, bởi vì ho khan, sắc mặt đỏ lên, giọng nói có chút khàn khàn nói: “Tiểu Lâm Tử, em không sao”.

“Đã sốt hai ngày rồi, không có việc gì sao”. Lâm Vĩ Ba có chút tức giận.

Bác sĩ chạy tới, tay đặt lên trán Đường Tiểu Mễ, mỉm cười gật đầu, nói với Lâm Vĩ Ba bằng tiếng phổ thông không chuẩn: “Tiên sinh, bạn gái của ngài đã bớt sốt, hiện tại có thể yên tâm rồi”.

Lại trở thành người bạn gái, mặt Đường Tiểu Mễ ửng đỏ, thấy vẻ mặt của Lâm Vĩ Ba như thường, cũng không phản bác lại, bác sĩ người ta không biết chuyện, năng so đo cái này thật không phóng khoáng rồi.

Lâm Vĩ Ba thở phào nhẹ nhõm, nhìn Đường Tiểu Mễ, dường như là có chút sợ, giọng nói nhẹ nhàng: “May mà anh tới kịp”.

Đường Tiểu Mễ nghe, nhất thời có chút kinh ngạc, trừng mắt: “Cái gì? Tiểu Lâm Tử, làm sao anh cũng ở nơi đây?”

“Anh giúp em ra ngoài, nếu em có chuyện gì, Dương Sơ Nhất không thể vì em gái bảo bối liều mạng với anh sao?” Lâm Vĩ Ba nói đùa, ánh mắt thoáng qua vẻ cô đơn.

Hắng giọng một cái, Đường Tiểu Mễ bĩu môi: “Sơ Nhất sẽ liều mạng với anh?”

Lâm Vĩ Ba không lên tiếng, vẫn ở sau lưng nàng đem gối cất xong. Dương Sơ Nhất có lẽ không cần tánh mạng của hắn, nhưng nếu nàng xảy ra chuyện gì, có lẽ hắn sẽ tự lấy đi của tính mạng mình, chẳng qua lời này, bất luận thế nào cũng không thể nói ra.

“Người ở đây nói em vội vã sắp xếp lịch trình, thân thể không thoải mái thế sao không chú ý một chút vậy? Bà cô, em không cho người ta sống yên ổn chút nào sao”. Lâm Vĩ Ba lẩm nhẩm nói một lúc, Đường Tiểu Mễ nhìn hắn như vậy vốn là muốn bật cười, nhưng khỏe miệng giật giật, ánh mắt lại có chút ngấn nước.

“Đã đem thêm phiền toái cho anh hử, Tiểu Lâm Tử?” Đường Tiểu Mễ nhìn Lâm Vĩ Ba, trong mắt mọi người nàng luôn luôn nhu thuận, lần này ra đi không từ giả, nhất định mọi người sẽ lo lắng.

có đất diễn cho LVB rồi, chuẩn bị gay cấn nhĩ!

138. Chương 4 : Quyển 11

Khi Đường Tiểu Mễ có chút thích ứng với thời tiết Cao Nguyên Tây Tạng, thêm bị sốt hai ngày, đã là bốn ngày.

Dường như Lâm Vĩ Ba đối với nơi này rất quen thuộc, hắn mang Đường Tiểu Mễ đi dạo chơi ở cung điện Bồ Lạp Đạt mà nàng ngưỡng mộ trong lòng đã lâu. Thân thể còn chưa khỏi hẳn, Đường Tiểu Mễ leo lên cung điện Bồ Lạp Đạt được xưng “Thượng Cung” rất phí thể lực. Dọc theo đường núi trải đá hoa cương phía trước bậc thang từng bước lên cao, nghỉ ngơi mấy lần mới đi tới sân trước cửa lớn cung điện.

Bước vào cửa cung điện cao lớn thâm nghiêm, đi lòng vòng nơi Phật điện xanh vàng rực rỡ, Linh Tháp, Tả cung, hành lang giữa, ánh đèn nhỏ bé, màn che cửa sổ buông xuống, hương vị bơ tràn ngập xung quanh, tất cả dường như rơi vào một khung cảnh mờ mịt cổ xưa, không tự chủ được bị đi lạc vào nơi chứa kinh thư, Phật tượng, tranh vẽ trên tường và truyền thuyết xa vời.

Đồi Đạt Lai Lạt Ma, Linh Tháp là cung điện Bồ Lạp Đạt cao lớn nhất, tháp điện có tầng lầu cao.

Đường Tiểu Mễ đi vào cửa chính, ngẩng đầu lên kinh ngạc đến ngây người vì vẻ xa hoa, toàn bộ Linh Tháp từ trên xuống dưới đều nạm vàng, trang trí vô số viên Kỳ Trân Di Bảo to lớn, ánh sáng lung linh, xem thế là đủ rồi. Trong điện Lạt Ma nhiệt tình giảng giải cho bọn họ biết về lịch sử lâu đời của Linh Tháp và sự tốn kém khối tài sản khổng lồ, giảng giải tới phần kinh điển về thần linh thì ngừng lại với vẻ mặt thành kính.

Đường Tiểu Mễ đi ra khỏi cung điện tĩnh mịch, trở lại dưới ánh mặt trời sáng rõ, không khỏi thở một hơi dài nhẹ nhõm. Hoa mắt nhìn cung điện tầng tầng lớp lớp cao vút lên mây, xanh thẳm trên không trung, nóc nhà mạ vàng, cột đá màu đen khắc hình Phật, các loại màu sắc tươi đẹp và trang nghiêm phối hợp lại với nhau, tạo ra ấn tượng mãnh liệt.

Chợt nghe trong không trung có tiếng hát thoảng đưa, nhìn thấy trên bức tường màu đỏ có một nhóm công nhân tộc nữ Tây Tạng đang đứng đầm mặt tường, họ hát ca vui vẻ, tay chân vẫn làm việc, bọn họ mỉm cười nhìn Đường Tiểu Mễ ngoắc ngoắc tay. Hai người không khỏi bị cuốn hút bởi tiếng ca vui vẻ và sự đơn thuần của bọn họ.

Lâm Vĩ Ba nói muốn đưa Đường Tiểu Mễ đi xem mặt trời lặn ở dưới cung điện Bồ Lạp Đạt, nghe nói có ánh sáng đẹp nhất. Bọn họ cùng nhau leo lên phía Tây núi Dục Vương chờ đợi, xuyên qua tầng mây, một ánh nắng chiều chậm rãi rơi vào cung điện Bồ Lạp Đạt, nhất thời Kim Đỉnh lóe lên, màu đỏ cung điện phủ lên ánh hào quang, làm tòa “Thượng Cung” đứng sừng sững càng thêm thần bí trang nghiêm.

Bọn họ vội vàng chạy bộ đến quảng trường cung điện Bồ Lạp Đạt, muốn nhìn chính diện một chút, thật đáng tiếc ánh kim quang thoảng chốc đã không thể nhìn thấy. Chỉ trong chốc lát, cung điện Bồ Lạp Đạt rất nhanh ẩn mình trong hoàng hôn.

Lâm Vĩ Ba đưa Đường Tiểu Mễ đi đến một nhà hàng DUNYA nổi tiếng rượu hoa quả, nơi đó trang trí rất tinh xảo như một nhà hàng Tây, phòng ốc tao nhã, thức ăn nồng đậm nét dân tộc. Đêm xuống, bọn họ ngồi ở quầy rượu ăn buffet, xem biểu diễn ca múa. Lâm Vĩ Ba không cho Đường Tiểu Mễ uống rượu, Đường Tiểu Mễ chỉ có thể nhàm chán cắn ống hút, rót rất nhiều nước trái cây vào ly.

Cho đến khi bác sĩ nói Đường Tiểu Mễ đã hoàn toàn thích ứng Cao nguyên Tây Tạng, Lâm Vĩ Ba Tài thở phào nhẹ nhõm, đồng ý với Đường Tiểu Mễ, sẽ mang nạng đi du ngoạn Tây Tạng.

Bọn họ quyết định dọc theo đường quốc lộ phía Bắc đi về Nam, trước khi đi, Đường Tiểu Mễ nói muốn lên Đại Chiêu Tự nhìn một chút nữa. Tòa Lhasa kiến trúc nổi tiếng nhất. Trong Phật giáo Tây Tạng, chùa Đại Chiêu Tự qui mô kiến trúc cũng không lớn, nhưng địa vị và sự ảnh hưởng của nó lại đứng đầu, khiến cho chùa chiền khác chỉ có thể nhìn theo bóng lưng. Cho nên, trong lòng tín đồ Đại Chiêu Tự, Phật giáo Tây Tạng vô cùng thần thánh, là sự thiêng liêng liêng trong lòng bọn họ.

Đi vào trong chùa nhang khói lượn lờ, người người nhón nháo, hai hàng bệ đèn thờ cúng ở trước Phật điện, không bao giờ bị tắt như là bằng chứng khách hành hương không ngại xa xôi, không sợ gian nguy, ngàn dặm tìm tới Lhasa thành kính.

Phật điện là bộ phận chính của Đại Chiêu Tự, bên trong mịt mờ sâu thẳm, là nơi thờ cúng Phật tổ Thích Ca Mâu Ni, Cường Ba Phật, Vô Lượng Quang Phật, thiên thủ thiên nhãn Quan Âm Phật, cùng với vô số vàng bạc, châu báu, vật liệu quý giá để làm ra kinh Phật, là vật báu trấn giữ chùa.

139. Chương 5 : Quyển 11

Từ Đại Chiêu Tự sau khi đi ra ngoài, Lâm Vĩ Ba lái xe đưa Đường Tiểu Mễ rời Lhasa, bắt đầu dọc theo đường quốc lộ phía Bắc.

Đến gần một đoạn đường quốc lộ Lhasa, đã sửa chữa đổi mới hoàn toàn. Đường đi bằng phẳng rộng rãi, dấu phân làn đường màu vàng hoàn toàn không tác dụng.

Lâm Vĩ Ba lái xe rất nhanh, rất vững vàng, rừng cây dương từ hai bên đường ào ào xẹt qua, mở cửa sổ khiến gió thổi vào mặt, mát mẻ sạch sẽ không có bụi bặm. Không lâu, thành thị và nhà cửa đều bị bỏ lại phía sau lưng.

Xe chạy đến một vùng đồng bằng mênh mông. Dãy núi nhấp nhô ở phía xa, xoay vòng quanh như nối liền với con đường, thẳng tắp tới quốc lộ kéo dài đến tận cùng, đem cả vùng đất phân cách thành hai mảnh.

Do đường quốc lộ đi vào Tây Tạng trời đã tối, trên đường xe cộ lui tới không ít, bởi vì đường xá tốt, phần lớn xe lái nhanh, khi có xe nhường đường thì chạy như gió cuốn qua. Lâm Vĩ Ba nói với Đường Tiểu Mễ, đoạn đường này là lộ trình tốt nhất của bọn họ, chẳng qua, nếu gặp phải sửa đường sẽ bị chặn lại thì hỏng việc.

Quả nhiên, trước mặt xe dần dần ngừng lại xếp hàng trên đường, phía đối diện, xe cũng đều phải dừng ở xa mấy chục mét giằng co. Bởi vì có một đoạn đường ngắn đang rải nhựa đường, không thể đi qua, xe lớn, xe nhỏ lui tới chỉ có thể dừng tại chỗ chờ đợi, xếp thành hàng dài.

Lâm Vĩ Ba bẻ lái bắt đầu hết nhìn đông, tây, tới nhìn xung quanh tìm đường, Đường Tiểu Mễ đoán rằng, với tính cách của hắn, nhất định là không muốn ở đây chờ đợi. Không ngoài dự đoán, khi nhìn thấy ven đường trên sườn núi có một chiếc xe Toyota xộc xệch từ phía đối diện chạy qua thì xe của bọn hắn cũng oanh một tiếng xông lên đồng đá.

Lâm Vĩ Ba dặn dò Đường Tiểu Mễ nắm chặt tay vịn, sườn xe đã bắt đầu kịch liệt lắc lư. Mới đầu Đường Tiểu Mễ cảm thấy kích thích, vậy mà sau đó không lâu, khi leo lên một sườn dốc thì xe nhảy lên đồng đá, Đường Tiểu Mễ ở trong xe không nhìn được thét chói tai, bị chấn động xung quanh, ngã trái, ngã phải.

Trước khi xe sắp sửa lao xuống sườn dốc, Lâm Vĩ Ba dừng xe lại, đỡ Đường Tiểu Mễ xuống xe: “Xuống dốc có chút nguy hiểm, em xuống xe đi từ từ được không?”

Đường Tiểu Mễ vuốt nhẹ ngực, có chút khó chịu, lo lắng nhìn Lâm Vĩ Ba: “Anh không thành vấn đề chứ?”

Lâm Vĩ Ba cười nói: “Đừng xem thường anh... tài lái xe của anh là hạng nhất đấy”.

Đường Tiểu Mễ ở trên đồng đá chân thấp chân cao bước đi, vừa nhìn Lâm Vĩ Ba lái xe xuống dốc, mỗi lần mắt thấy sườn xe nghiêng về một bên nghiêm trọng, nàng cố gắng che miệng mình không dám thét ra tiếng, đúng lúc xe xoay lại liền khôi phục thẳng bằng, Đường Tiểu Mễ nghẹn họng nhìn trân trối.

Chờ Đường Tiểu Mễ ngồi trở lại trong xe, không còn kinh hãi như lúc đầu, đã qua rồi thì yên tâm, nàng rất cuộc tin tưởng tài lái xe hạng nhất của Lâm Vĩ Ba.

Xe lại đang trên sườn núi lắc lư gần một canh giờ mới lái về đường lộ. Dần dần cao, khi xe lái vào thảo nguyên bát ngát. Thảo nguyên xinh đẹp, núi xanh, mây trắng, cỏ biếc. Tầng mây trắng rất dày, vùng đất bí ẩn, dãy núi chạy dài che đi màu xanh lá cây, trên đỉnh núi phủ tuyết đọng, dòng sông băng từ phía sau núi bóc hơi màu bạc trắng lên đỉnh núi, trong suốt, trắng tinh như viên ngọc. Không khí thảo nguyên ẩm ướt, bãi cỏ bên cạnh nồng đậm hơi nước, tạo thành từng cái ao cỏ, núi xanh, mây trắng, màu xanh da trời in bóng, rõ ràng như một bức tranh.

Lâm Vĩ Ba mang theo Đường Tiểu Mễ mấy lần dừng xe đi vào sân cỏ, đập bùn ướt, cảm nhận mùi vị bùn đất và cỏ xanh, nhìn nơi xa, con bò đen Tây Tạng bước đi thong thả ăn cỏ trước mặt bọn hắn.

Mảnh đất thảo nguyên này kéo dài 4.000 m, trông rất hài hòa an bình, tất cả mọi thứ dường như đã tồn tại hàng ngàn năm, vĩnh cửu bất biến.

ach, ta ngắt, edit mấy phần này ta mất hứng, may mà ....

140. Chương 6 : Quyển 11

Lâm Vĩ Ba một mực ngồi bên cạnh nhìn Đường Tiểu Mễ, nhìn vẻ biến hóa nhỏ trên mặt nàng. Xung quanh gió nhẹ ầm ập, thảo nguyên xinh đẹp, trong lòng của hắn dần dần có cảm giác bình yên.

Khi bọn hắn đứng lên, lúc sắp sửa rời đi, Đường Tiểu Mễ chỉ vào con bò Tây Tạng nơi xa nói: “Có lẽ kiếp trước của em đã trải qua nơi này, có lẽ chính là một con bò Tây Tạng đang ăn cỏ đó”. Nói xong, Đường Tiểu Mễ khẽ cười, gương mặt thỏa mãn vừa lòng.

Lâm Vĩ Ba nhìn vẻ mặt điềm tĩnh và nụ cười Đường Tiểu Mễ, nhất thời có chút mất hồn, chợt khẽ cười nói: “Vây anh nguyện làm hoa cỏ xanh biếc nơi này”.

Trong lòng Đường Tiểu Mễ đột nhiên dâng lên một cảm giác quái dị, kinh ngạc nhìn Lâm Vĩ Ba một cái. Vẻ mặt Lâm Vĩ Ba như thường, dặt tay Đường Tiểu Mễ, cười với nàng: “Tối rồi, trở về đi thôi”.

Hai người đi xuống sườn núi, hai ngày nay Đường Tiểu Mễ chơi đùa một mối, trong lòng cũng mệt mỏi, vừa nằm xuống, ngủ rất ngon giấc.

Lâm Vĩ Ba lăn lộn khó ngủ, nhớ tới hôm đó ở bệnh viện, nàng sốt mê man, tay của hắn đặt trên trán của nàng, nóng hừng hực. Hai mắt nàng nhắm nghiền nhưng không biết từ đâu lại có sức mạnh, bắt lấy tay hắn, trong miệng thỉnh thoảng nỉ non.

Nàng nhíu mày thật chặt, nhìn nét mặt dường như rất thống khổ, cầm lấy tay hắn, như một con mèo nhỏ rên nhẹ nhẹ, tim của hắn bỗng dưng nín chặt. Mỗi lần nhìn thấy nàng khó chịu, khổ sở, tuy nhiên cũng không phải nàng đau vì hắn.

Giọng nói của nàng rất nhẹ, vẫn rất rõ ràng truyền tới tai hắn: “Thụy Dương, Thụy Dương. . . .”

Hắn thở dài một hơi thật sâu, mà thôi. Vì lo lắng nàng chỉ có một mình, hắn cuống quýt xử lý cho xong công việc ở Thành phố N, liền vội vã chạy tới.

Nơi này là Tây Tạng, là cao nguyên, hắn từng bị trường bối trong nhà vứt nơi này hai năm, hắn một người đàn ông, ban đầu cũng thích ứng thật lâu, hướng chi, nàng là phụ nữ, nhìn nàng lung lay muốn ngã. Hắn sợ, sợ nàng xảy ra chuyện gì, nàng có thể mặc kệ, nhưng hắn lại không thể khoanh tay đứng nhìn. Hắn không cách nào cự tuyệt yêu cầu của nàng, cho nên, phải đi cùng với nàng, coi chừng nàng, là lựa chọn của hắn.

Bắt đầu từ lúc nào thì hắn không thể tự chủ như vậy? thật hắc ám mà, Lâm Vĩ Ba âm thầm cười khổ, không ngờ hắn cũng có hôm nay, vì một cô gái, làm thế nào cũng không cảm thấy đủ. Tàn thuốc trong tay thoát sáng thoát tối.

Hắn vội vàng rời khỏi như vậy, bọn họ cũng đã đoán được hắn biết tung tích của nàng chứ? Đoán được thì như thế nào? Tay Lâm Vĩ Ba dần dần nắm lại, nếu người kia không thể bảo vệ nàng, thì hắn cần gì phải nhượng bộ nữa? Hắn không muốn nhìn nàng vì người đàn ông khác đau lòng rơi lệ.

Hai ngày sau, Lâm Vĩ Ba lái xe đưa Đường Tiểu Mễ đi về phía Nam. Trên sườn núi xa xa nhìn thấy ba người hành hương quỳ gối về hướng Lhasa mà đi, bọn họ đi ba bước, dập đầu lạy một cái, gian nan tiến lên trên sườn núi đầy đá vụn. Ở Đại Chiêu Tự, Đường Tiểu Mễ đã thấy qua rất nhiều các tín đồ dập đầu lạy, nhưng ở vùng hoang dã này họ vẫn kiên trì không ngừng quỳ lạy thật là khâm phục. Trong ba người hành hương, có hai người vẫn còn là đứa trẻ, bọn họ đi theo các bậc cha, chú, sớm gia nhập hàng ngũ hành hương giả, tuổi còn nhỏ nhưng thân thể đã chịu đựng ăn gió nằm sương.

Lâm Vĩ Ba nhìn Đường Tiểu Mễ nhảy xuống xe, mạnh mẽ chạy đuổi theo bọn họ trên sườn núi.

Không thể dùng ngôn ngữ để diễn đạt, nàng chỉ móc tất cả chocolate, thịt bò khô, thịt thỏ trong túi, nhét vào trong tay đứa trẻ. Đứa trẻ ngẩng khuôn mặt đen nhẻm, ánh mắt mê mang, trong trẻo, nở nụ cười.

Lúc rời đi, nàng không ngừng quay đầu lại nhìn, ba bóng người vẫn đứng trong gió nhìn bọn hắn vẫy tay cho đến khi bọn họ biến mất trong tầm mắt.

Đường Tiểu Mễ ngồi lại trong xe nhìn sông, núi Tây Tạng, tưởng tượng trăm triệu năm trước, làm sao biến thành Cao Nguyên như bây giờ. Ở nơi này dấu chân người rất hiếm, vật chất thiếu hụt nhưng đối với tự nhiên nguyên thủy có lực lượng sùng bái rất lớn.

Chuẩn bị trở về thời kỳ tìm đập mạnh nha các nàng.

141. Chương 7 : Quyển 11

Xe chạy nhanh xuống núi ra khỏi con đường gần bên hồ, Đường Tiểu Mễ vẫn si mê tham lam nhìn nó. Nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy hồ Lôcô, màu nước tinh khiết nàng kinh ngạc. Hồ Lôcô là một hồ nước nhẹ nhàng, trong trẻo, xinh đẹp. Nhưng thác Nạp Mộc không giống như thế! thân thác nằm trên Cao Nguyên, đỉnh đầu màu lam, xung quanh là thảo nguyên rộng lớn và núi tuyết nguy nga. Nạp Mộc Thác rất hùng vĩ, rộng lớn, tráng lệ.

Lâm Vĩ Ba thấy Đường Tiểu Mễ rất ưa thích nơi này, lại dọc theo bờ hồ chơi thật lâu, đi thẳng tới phía Tây thác Nạp Mộc là hồ lớn nhất bán đảo. Đến gần bên bờ, mặt nước mênh mông, sóng biển xô bờ, giống

như sát bên cạnh. Bờ bên kia là đường đi dãy núi Cổ Lạp, ngọn núi màu trắng liên miên chập chùng, cùng mây trắng vờn nhau, không thấy rõ đâu là núi đâu là mây.

Có đôi khi, một mảng lớn màu trắng phía trên đột nhiên toát ra hình dáng núi tuyết, đó là ngọn núi vô cùng cao, sừng sững, ngạo nghễ trên mặt đất. Đường Tiểu Mễ phỏng đoán nói, đó nhất định là ngọn núi chính Tanggula rồi, bởi vì chỉ có nó mới có dáng vẻ trắng lệt như thế.

Đường Tiểu Mễ nói: “Tiểu Lâm Tử, sau này, anh nhất định phải mang người mình thích tới nơi này”. Nếu là hai người yêu nhau, ở chỗ này vừa nắm tay, vừa nhìn cảnh đẹp tự nhiên như thế, chắc là chuyện vô cùng mãn nguyện và hạnh phúc.

Lâm Vĩ Ba ngớ ngẩn, thật lâu mới mở miệng nói: “Được, chỉ cần nàng nguyện ý”.

Hai người đi dọc theo bờ hồ, nước hồ trong suốt nhìn thấy đáy, tiếng sóng vỗ từng hồi.

Bên bờ rất nhiều đồng mã não, lớn nhỏ không đều, canh gác hồ núi tuyết, dường như có linh tính đứng lặng im. Đường Tiểu Mễ cẩn thận chọn lấy một khối cho mình trong đồng mã não, một khối đá hẹp dài trên nóc có hình chớp, nghiêm túc nghĩ muốn ước một tâm nguyện nhưng trong não lại trống rỗng. Nhìn vẻ đẹp của hồ, nàng đột nhiên trở nên tê dại không thể nói được gì.

Trong lòng tiếc nuối, nếu như, nếu như là hẳn cùng mình tới nơi này, không phải là rất hạnh phúc?

Sau khi trở về, hai người tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ, thân thể thoải mái đi đến quán lẩu nổi tiếng ở nơi này.

Lâm Vĩ Ba không ngăn được Đường Tiểu Mễ, trong bữa tiệc để cho nàng uống chút rượu, hơi có chút men say, trên mặt ửng hồng.

Chỉ là lúc đó ở trong tiệm phát sinh một chuyện đột ngột, làm người ta ứng phó không kịp. Trong quán, màn hình LCD thật lớn phát hình một vị lão thành cách mạng được truy phong quân hàm Thượng tướng, trao tặng huy hiệu. Lâm Vĩ Ba liếc mắt nhìn trên màn ảnh màu trắng trên phụ đề rõ ràng là tên tuổi Đường Kiếm.

Theo bản năng nhìn về Đường Tiểu Mễ, mặt mũi nàng lại đã cứng ngắc, chưa kịp suy nghĩ gì, theo bản năng một mình chạy vọt vào con đường mờ tối.

Ban đêm, gió lạnh thổi qua nóng cái trán nóng Đường Tiểu Mễ, cảm giác có chất lỏng chảy măn măn trong miệng, là nước mắt tự do tuôn tràn.

Khổ sở, tự trách, giống như chiếc bình hoa vô cùng quý trọng nâng niu trong tay đột nhiên rơi trên mặt đất, nàng khiếp sợ không biết làm sao. Chẳng có mục đích, cứ đi về phía trước. Lâm Vĩ Ba lo lắng chạy tới, im lặng không lên tiếng, chỉ dắt tay của nàng cùng đi, Đường Tiểu Mễ không giẫy giụa, ngơ ngẩn đi theo hắn.

Ánh đèn đường màu vàng kéo dài bóng dáng của hai người, phản chiếu về yên tĩnh và lạnh lẽo đường phố giữa đêm khuya.

Đường Tiểu Mễ chợt dừng bước, nhìn một chút con đường thẳng tắp, trong lòng một hồi mê mang: tại sao, tại sao ta ở nơi xa lạ này khốc lóc? Tại sao đột nhiên trở nên bình thường, yếu đuối, biểu lộ ra ngoài sự buồn, vui, giận, ghét không chút nào để phòng.

Nghĩ như thế, nhưng nàng lại có cảm giác thoải mái, muốn khóc cứ khóc đi! Không khí mát mẻ và tươi sáng ở Tây Tạng sẽ gột rửa linh hồn, để cho nước mắt chảy dài trên đôi má ấm áp, đôi môi khô khốc, trên mặt Đường Tiểu Mễ tràn đầy nước mắt nhưng trong lòng lại càng lúc càng cảm thấy sung sướng.

ah, cố gắng một chương nữa là trở về Thành phố N, trời long đất lở.

142. Chương 8 : Quyển 11

Mặt đất bằng phẳng, núi Himalaya bao quanh. Từng ngọn núi gom lại thành cụm, núi non trùng điệp, từng ngọn núi Tuyết dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng bạc, trước mắt như mở ra một bức tranh trải dài. Lâm Vĩ Ba chỉ vào dãy núi kia nói, đó chính là ngọn Everest, bởi cách quá xa, ngọn Everest thoát nhìn giống như đứa trẻ ba tuổi nhưng Đường Tiểu Mễ lại không nhận ra tòa núi nào mới là ngọn núi chính.

Xe tiếp tục chạy về phía trước, bánh xe gập ghềnh không ngừng nhún nhảy. Bầu trời càng lúc càng sáng sủa, da trời xanh ngắt, không hề có một áng mây, dãy núi nơi xa xa càng thêm rõ ràng.

“Nhìn kia! Chính là nó!” xe dừng lại theo ngón tay chỉ trỏ của người dân Tạng, Đường Tiểu Mễ nhìn thấy ngọn Everest hình Kim Tự Tháp đột nhiên ở trước mắt, nàng nhìn chăm chú màu xanh lam dưới ngọn Everest. Toàn thân ngọn núi phủ đầy tuyết trắng, trong vắt, trắng ngần, như một khối thủy tinh hình cái chùy khổng lồ đứng lặng yên bên cạnh, có một không hai, mấy ngọn núi kề bên cũng mất đi khí thế, yên ổn đứng hai bên.

Từ phía xa đã trông thấy toàn cảnh ngọn Everest, làm cho Đường Tiểu Mễ rất ngạc nhiên, trong lòng cảm thấy biết ơn ông trời đã đem đến vận may cho bọn họ. Có lẽ, là do nàng đã chân thành ước nguyện, mà tặng thưởng cho nàng một cảnh sắc tươi đẹp.

Trải qua mấy giờ lắc lư, bọn họ mới đi tới dưới chân ngọn Everest. Chùa Nhung Bồ là ngôi chùa cao nhất thế giới, được công nhận là vị trí tốt nhất nhìn lên đỉnh Everest. Từ phía nam chùa Nhung Bồ nhìn ra xa, tận cùng thung lũng, có một ngọn núi hình chóp nhô lên, xông thẳng lên trời, tuyết trắng phau phau che lấp cả ngọn núi, dường như bao phủ trong làn áo bạc thần thánh ngạo nghễ cao chót vót, khí thế mạnh mẽ như một Quân vương. Vì ngọn núi Everest cách đây rất gần, bọn họ lại đi thêm 10 km.

Dọc theo chùa Nhung Bồ, núi tuyết tan chảy, đá vụn đầy đất, đường đi khó khăn khác thường, trong xe Đường Tiểu Mễ bị chấn động ngã trái, ngã phải mất nổ đom đóm, Lâm Vĩ Ba thấy thế, liền một tay ôm lấy nàng, ổn định thân hình, trong lòng Đường Tiểu Mễ cảm thấy có chút lúng túng, cũng không tiện nói gì, dọc theo con đường này, thật may là có hắn.

Trên con đường như vậy vẫn có khách đi vai đeo ba lô đi bộ. Gặp một số người nước ngoài, mặc ăn mặc gọn gàng, lưng đeo ba lô lớn, nhảy tới, nhảy lui trên tảng đá ở bờ sông. Làn da trắng của bọn họ phơi nắng đỏ bừng, bước chân vững chắc có lực. Đường Tiểu Mễ âm thầm thán phục, nơi này là Cao Nguyên cao hơn 1.000 m. Lái xe không hợp, Đường Tiểu Mễ khâm phục nhìn nhóm khách đeo ba lô vẫy tay chào.

Nơi dừng chân nghỉ ngơi ở ngọn núi Everest thật ra là một vùng thung lũng bằng phẳng, có người leo núi dựng lên mấy cái lều màu sắc sặc sỡ, bên đường lập một khối đá bia có khắc cao độ. Sau khi xuống xe Lâm Vĩ Ba dắt Đường Tiểu Mễ đi lòng vòng chỗ đóng doanh trại, thấy không bị phản ứng Cao Nguyên, mới đem nàng leo lên sườn núi.

Leo nhanh đến đỉnh dốc, hai người không ngờ cũng thở hồng hộc. Đứng đón gió lên đỉnh dốc, Đường Tiểu Mễ chợt thấy sự khó thở, Lâm Vĩ Ba ôm lấy nàng vội vàng quay lưng lại ngồi ở nơi tránh gió há mồm thở dốc, một hồi lâu mới tỉnh hồn lại.

Đây là lần đầu tiên Đường Tiểu Mễ cảm nhận rõ ràng không khí loãng của Cao Nguyên, tim đập loạn không dứt. Chốc lát, sau khi thích ứng, nàng lại đứng lên đỉnh dốc đón gió, đoàn leo núi với các biểu ngữ và các ngọn cờ phát ra tiếng soạt soạt bên tai.

Lâm Vĩ Ba đứng sóng vai bên cạnh nàng cùng nhìn xung quanh ngọn núi. Đường Tiểu Mễ chợt nhớ tới ngày trước, nàng từng có một nguyện vọng, cùng người yêu đứng trên ngọn núi cao nhất để thề nguyện, chẳng qua, hôm nay nàng một thân một mình, liếc mắt nhìn Lâm Vĩ Ba, trong lòng có chút buồn bã, nàng chợt rất muốn ở nơi trên ngọn Everest này réo gọi tên của Phó Thụy Dương, dường như, làm như vậy mới có thể giảm đi một chút nhớ nhung.

Gió ào ào gào thét, Lâm Vĩ Ba đột nhiên đưa tay ôm Đường Tiểu Mễ vào trong ngực, Đường Tiểu Mễ đầu óc “oanh” một tiếng, theo bản năng muốn đẩy ra nhưng Lâm Vĩ Ba lại gia tăng sức lực trong tay.

bắt đầu trở về thành phố N thôi, xem cuộc chiến tranh giành cháu dâu của “Lâm gia” và “Phó gia”

143. Chương 9 : Quyển 11

Theo thông lệ, mỗi lần hội nghị cấp cao, Phó Thụy Dương ngồi vào vị trí, lặng yên nghe cấp dưới báo cáo. Lúc họp hần luôn luôn trầm mặc, rất ít cắt ngang lời của đối phương. Dù cho không đồng ý với ý kiến đó, hần cũng chờ sau khi kết luận cuộc họp mới nói ra, thỉnh thoảng cuộc thảo luận rơi vào cục diện bế tắc, là lúc thích hợp nói vài lời, phương hướng thảo luận lại chuyển sang lĩnh vực mới.

Dưới sự chủ trì cuộc họp của hần, không ai dám vắng mặt, hần mặc dù rất ít nói chuyện, nhưng dường như tất cả mọi thứ hần đều nắm trong tay, nhân viên Phúc Ninh cũng biết, tính khí Phó tổng không tốt lắm, nhất là gần đây, nếu bị hần bắt được tấy, nhất định là sẽ bị hần mặt đen, hù chết.

Nhưng hôm nay hần có chút không tập trung, Phó tổng đang chủ trì hội nghị, các bộ phận quản lý lần lượt báo cáo công tác tổng kết, về mặt Phó Thụy Dương đang nghe báo cáo nhưng trong tay nắm chiếc điện thoại di động, như tùy ý nhìn một chút, các đốt ngón tay vì dùng sức quá mạnh, có chút trắng bệch.

Điện thoại di động u, uu rung lên, nếu là thường ngày, lúc họp, hần sẽ không nhìn tin nhắn. Nhưng hôm nay, mọi người đồng loạt nhìn Phó Thụy Dương có chút gấp gáp mở điện thoại di động ra, sắc mặt từ âm trầm chuyển sang có chút vui mừng, khóe miệng cong lên một nụ cười như có như không.

Nguyệt Như ngồi ở phía dưới nhìn Phó Thụy Dương như có điều suy nghĩ, nàng dĩ nhiên biết, có thể làm cho Phó Thụy Dương khác thường như thế, nguyên nhân chỉ có một: Đường Tiểu Mễ!

Nhớ tới ngày ấy Đường Tiểu Mễ ra đi không từ giả, bên ngoài trời đổ mưa, hần cũng không biết nàng ở bên trong phòng. Nàng tận mắt nhìn thấy Phó Thụy Dương đứng ở cửa Biệt thự Tây đơn, mặt chôn trong tay, khóc như đứa bé. Đó là lần thứ nhất nàng nhìn thấy đàn ông khóc, hơn nữa, người đàn ông kia là người mà nàng ái mộ thời niên thiếu.

Trong lòng rất cảm khái, có chút trách cứ Đường Tiểu Mễ, một người đàn ông đã vì nàng như vậy, nàng còn cầu mong điều gì nữa? Lại có chút trách cứ Phó Thụy Dương, sớm biết có ngày hôm nay, sao lúc trước còn như thế? tính cách của Đường Tiểu Mễ như con đà điểu, chung sống lâu như vậy, hần còn không biết?

Hai người này tại sao đi tới bước đường này? Nguyệt Như lắc đầu một cái, nàng phải lấy đó mà làm gương, thứ cảm tình này quả nhiên không phải ai cũng có thể dính vào. Ban đầu nàng còn lo lắng Đường Tiểu Mễ nắm bắt không được người đàn ông ưu tú như vậy, không ngờ, hôm nay, cũng là hần nắm bắt không được Đường Tiểu Mễ.

Phó Thụy Dương đột nhiên ngẩng đầu, tỉnh táo mở miệng: “Về điểm này nói lại một chút”.

Đang báo cáo, trưởng bộ phận, nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Phó Thụy Dương, trên trán toát ra mồ hôi, vội vàng lật lại bản báo cáo, lặp lại một lần nữa. Tất cả mọi người đều chăm chú vào cuộc hội nghị, rõ ràng chỉ có Phó Thụy Dương, hần vừa thất thần.

Tay Phó Thụy Dương nắm lại thật chặt, sắc mặt càng âm trầm, người báo cáo không nhin được len lén liếc hần một cái, lòng nghi ngờ có phải hay không lão tổng trẻ tuổi có bất mãn với mình, trên trán bắt đầu rịn mồ hôi.

Nàng đã trở về rồi.

Mới vừa nhận được tin tức, buổi chiều nay máy bay đến Thành phố N. Đường Tiểu Mễ, rốt cuộc em đã biết trở về rồi sao? Nếu như Tuyền Lâm không có người trông coi, em còn ở bên ngoài bao lâu? Hơn nữa còn đi cùng người đàn ông khác!

Người đến, người đi trong đại sảnh phi trường, Dương Sơ Nhất, Dương Sơ Nhị, Dương Sơ Tam ba người đứng ở nơi đó, ngoại hình ba người đều là tuấn lãng, như một bức tranh, làm cho đám người đi qua không nhin được quay đầu lại nhìn lại bọn họ. Ba người này dường như không nhìn thấy ánh mắt của mọi người, không nháy mắt cái nào nhìn chằm chằm hành lang lối ra.

Rốt cuộc, ánh mắt của ba người đột nhiên sáng lên, Đường Tiểu Mễ mặc chiếc áo trắng cánh dơi rộng thùng thình, tóc đã dài rất nhiều, trên vai vác lấy ba lô, trên chân mang đôi giày màu nâu. Lâm Vĩ Ba theo sát từ cửa ra, trong tay đẩy hành lý của hai người, tất cả bao lớn, nhỏ chồng chất trên kệ hành lý, xem ra, thu hoạch khá tốt.

Dương Sơ Nhất cứng chùi vuốt mũi Đường Tiểu Mễ một cái: “Còn biết trở lại”.

144. Chương 10 : Quyển 11

Đây là xe của Dương Sơ Nhất, Lâm Vĩ Ba ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Dương Sơ Nhất mỉm cười từ phía sau lấy ra một cái gối ôm nhét vào trong ngực Đường Tiểu Mễ, Đường Tiểu Mễ lè lưỡi, đem ôm gối ôm vào trong ngực. Người quen thì biết rõ, trên xe ba anh em Dương gia, mỗi người đều có một cái gối ôm hình phim hoạt hình như vậy, chính là chuẩn bị cho Đường Tiểu Mễ.

Thấy Đường Tiểu Mễ tìm tư thế thoải mái ngồi xong, Dương Sơ Nhất mới phân phó nói: “Lão Lý, lái xe”.

“Sơ Nhất, Chú hai xảy ra chuyện gì?” Đường Tiểu Mễ nghiêng đầu nhìn Dương Sơ Nhất, vẻ mặt nghi vấn.

Dương Sơ Nhất nhíu nhíu mày, khẽ nheo mắt lại: “Tranh cãi gia đình thôi”.

Đường Tiểu Mễ nghi ngờ lâu bầu : “Mới vừa kết hôn mà, không phải thím rất ưa thích Chú hai sao? Xảy ra chuyện gì?”

Xoa xoa đầu Đường Tiểu Mễ, Dương Sơ Nhất buồn cười nói: “Bọn họ không phải đứa bé, em không xảy ra chuyện gì, chúng ta mới cảm ơn”.

Chau chau mày, Đường Tiểu Mễ ngây ngô cười một tiếng, rụt cổ một cái, cầm tựa vào ôm gối lên, có chút lười biếng, không biết đang suy nghĩ gì.

Phó Thụy Dương ngồi trong phòng làm việc, sau khi trở lại từ phi trường, hần vẫn tự giam mình ở trong phòng làm việc.

Hần từng vô số lần tưởng tượng cảnh nàng khi trở lại, hần sẽ đem nàng ôm vào trong ngực, nói cho nàng biết, hần nhớ nàng biết bao nhiêu, tức giận nàng bao nhiêu. Hần sẽ hung hăng hôn nàng, muốn nàng cầu xin tha thứ, đồng ý không rời bỏ hần nữa.

Hần cũng nghĩ tới, nếu nàng vẫn còn giận dữ, hần sẽ để mặc cho nàng hò hét, hần thậm chí nghĩ đến, nàng sẽ nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn giả vờ đáng thương nhào tới trong lòng ngực mình, hoặc là đá mình mấy cái, khi đó hần sẽ để mặc cho nàng trút giận, nhìn nàng, hần sẽ vui vẻ thỏa mãn.

Hần càng muốn, sau khi nàng trở lại, hần sẽ buộc nàng kết hôn, không thể để cho nàng chạy loạn như vậy, một cú điện thoại một Email cũng không chịu gửi cho hần, nàng không biết hần khó chịu, lo lắng sao?

Nhận được tin của Chu Văn Bản, nói đã tra được tin tức, hôm nay nàng sẽ trở về, lúc ấy hần còn đang họp, nhưng hần giống như một gã trai trẻ, vừa kích động vừa tức giận, chuyến bay của nàng chưa tới, nhưng hần đã bắt đầu ở phi trường chờ đợi.

Nhớ tới một màn kia ở phi trường, Phó Thụy Dương chỉ cảm thấy cả người mất đi hơi sức, nhìn nàng chăm sóc mình rất tốt, thân thể tròn trịa lên một chút, hần có chút vui vẻ. Nhưng nhớ đến nàng cùng người đàn ông khác ở chung một chỗ, khi trở về lại tốt như vậy, hần lại rất ghen tuông và tức giận.

Hần đập mạnh xuống bàn một cái, mắt có chút nóng. Phó Thụy Dương, thừa nhận đi, mày ghen tỵ sắp chết, mày muốn nàng phát điên rồi.

Đường Tiểu Mễ và bọn Dương Sơ Nhất cơm nước xong, không còn kịp chào hỏi cùng mọi người, liền đi Phương gia. Lúc nhìn thấy Phương Vân, Đường Tiểu Mễ kinh sợ nhảy dựng, mắt quàng thâm nặng trĩu, sắc mặt tái nhợt, đầu tóc xốc xếch, tùy ý mặc áo ngủ, đầu còn vẻ tao nhã, thành thực?

“Thím à. . . . .” Đường Tiểu Mễ khiếp sợ nói không ra lời, chẳng qua nàng mới đi ra ngoài, sau khi trở về, một người đang tốt đẹp lại biến thành bộ dáng như vậy?

“Tiểu Mễ, cháu ngồi tự nhiên”. Giọng nói Phương Vân rất khàn, nghe như không còn hơi sức.

Đường Tiểu Mễ kéo tay Phương Vân, hai người ngồi trên sa lông, Phương Vân nghiêm túc quan sát Đường Tiểu Mễ, mỉm cười nói: “Đi ra ngoài một chuyến, nhìn tinh thần rất tốt”.

“Thím à, thím khỏe không?” Đường Tiểu Mễ nhẹ giọng hỏi, đáy mắt trong suốt thấm vào đáy lòng.

“Tiểu Mễ, thím phải ly hôn với chú hai cháu thôi”. Phương Vân chăm chú nhìn Đường Tiểu Mễ, gần từng chữ một.

“Thím à!” Đường Tiểu Mễ che miệng lại, quả thật không thể tin được lời này từ trong miệng Phương Vân phát ra, Chú hai nàng là hạng người gì, Đường Tiểu Mễ rõ ràng nhất. Những năm này, bên cạnh chưa bao giờ thiếu phụ nữ, nhưng chỉ có một mình Phương Vân vẫn ở bên cạnh ông chờ đợi rất lâu. Chỉ kỳ quái là, Chú hai chưa bao giờ mang Phương Vân xuất hiện công khai ở bất kỳ trường hợp nào, quan hệ của bọn họ cũng chỉ có người quen mới biết.

Khi còn bé Đường Tiểu Mễ nhìn Phương Vân đứng ở bên cạnh Đường Kiến Quân, trong lòng âm thầm nghĩ, thì ra thích người là như thế này, không phải ba mẹ không đồng ý, mà lẳng lặng ở bên cạnh đối phương, nhìn hân mỉm cười, là hạnh phúc lớn nhất rồi.

145. Chương 11 : Quyển 11

“Thím à, tại sao có thể dễ dàng nói ly hôn vậy? Cho Chú hai thêm một cơ hội nữa đi”. Đường Tiểu Mễ có chút nóng nảy, lúc nàng ở Tây Tạng, thành kính cầu nguyện cho bọn họ như vậy, hi vọng tất cả mọi người có thể hạnh phúc, tại sao trở về lại gặp phải loại chuyện này?

“Thím chờ ông ấy nhiều năm như vậy, kết quả là ông ấy nhẹ nhàng nói với người khác, tôi là vì ông cụ và Tiểu Mễ mới cưới bà ấy. Tiểu Mễ, cháu nói thím làm sao chịu nổi? Thừa nhận yêu thím, khó khăn như vậy sao?” Phương Vân hỏi.

Đường Tiểu Mễ trầm mặc, mỗi đoạn cảm tình đều là một câu chuyện, người ta ở trong cuộc, còn nàng vĩnh viễn là người ngoài cuộc, làm sao có thể hiểu rõ nỗi thống khổ hay vui sướng của bọn họ?

Cuối cùng Phương Vân cũng ra đi, mặc dù đêm hôm trước, thậm chí Đường Tiểu Mễ còn cùng bà nằm chung trên một cái giường để tâm sự. Nhưng buổi chiều hôm sau, Đường Kiến Quân vội vàng gõ cửa nhà Đường Tiểu Mễ cửa: “Tiểu Mễ, cháu đã gặp thím chưa?”

Đường Tiểu Mễ có chút mờ mịt lắc đầu một cái: “Sáng sớm cháu đã trở về”.

“Bà ấy có nói gì với cháu chưa?” Đường Kiến Quân nắm bả vai Đường Tiểu Mễ, ánh mắt tràn đầy vội vàng.

“Thím nói, thím phải ly hôn”. Đường Tiểu Mễ có chút không nhịn nổi, sức lực trên tay của chú hai rất lớn, lắc bả vai của nàng rất đau. Nhưng nhìn dáng vẻ thất thần của ông ấy, nàng lại đau lòng theo ông ấy. Mặc dù, giữa ông và Phó Thụy Dương có hiệp nghị kỳ lạ, sau khi biết nàng được, cảm thấy có chút bất mãn, nhưng thím nói rất đúng, nàng không nên trách chú hai.

Chú hai của nàng luôn rất khí phách, đầy cá tính, từ nhỏ rất cứng chịu nàng.

Chú hai giống như một vị thần, nhưng bây giờ, nàng nhìn ông ấy không chớp mắt, áo sơ mi có chút xốc xếch nhét vào trong quần, khuy tay áo cuộn một nửa lên ống tay áo, vẻ mặt nhếch nhác. Chú hai nàng không phải như vậy, ông ấy vĩnh viễn luôn mặc tây trang làm bằng thủ công phẳng phiu, sạch sẽ, ánh mắt sắc bén và kiên định, có khi nào trên mặt ông ấy nhìn thấy vẻ hoảng loạn như vậy?

Ly hôn!

Trong lòng Đường Kiến Quân từ từ chìm xuống, cả người như lọt vào trong hầm băng, lún sâu không cách nào thở nổi. Hai chữ này, ông biết, bà nói sẽ ra đi, nhưng sau khi ông nghe được, gần như là đang khảo nghiệm sức chịu đựng của ông.

Tiểu Vân, tiểu Vân, cô nữ sinh nhỏ bé vẫn đuổi theo ông mười năm, khi lớn lên đã trở thành nhà thiết kế thời trang bậc thầy. Lần đầu tiên, ông ôm lấy bà, bà run rẩy rơi lệ như một cô gái nhỏ. Bà chưa bao giờ yêu cầu ông cam kết, nhưng ông nhìn thấy sự chờ đợi trong mắt của bà. Bất kể ông có đẩy bà ra bao nhiêu lần, bà vẫn dùng đôi mắt ướt ướt, kiên định nhìn ông, nói “Em tuyệt đối sẽ không rời khỏi anh”. Khi ông

thường lui tới với những người phụ nữ khác thì bà vẫn dịu dàng, nhỏ nhẹ nói với ông, bà là người phụ nữ rộng lượng. Lúc ông nói: “Chúng ta kết hôn đi”, bà đã khóc như mưa vẫn kiên định gặt đầu.

Bao nhiêu lần ông đã đẩy bà ra, tại sao ông lại tự tin như vậy? Không phải là trong tiềm thức, biết rõ bà không bỏ ông, chỉ lần này thôi. Ông quá phóng túng, chẳng qua bà cố chấp yêu ông. Nhìn bà tốt đẹp như vậy, ông muốn chia tay với bà, như thế sẽ không làm hại bà.

Nhưng mỗi lần, không bỏ được chính là ông, ông hiểu điều này hơn ai khác, ông muốn đẩy bà ra nhưng lại không muốn mất đi bà. Như vậy sẽ không giữ được mối quan hệ mười năm. Bà không yêu cầu ông cưới bà, ông cũng không để ý. Ông không bao giờ đưa bà đến tham dự những buổi hội nghị công khai, bên cạnh ông luôn có những người phụ nữ mới mẻ, thỉnh thoảng cũng bị đưa lên bìa tạp chí bất quá, nhưng bà chưa bao giờ cãi nhau với ông.

Ông có sự nghiệp của ông, bà có lý tưởng của bà, nhìn hai người như không liên quan nhau nhưng người quen biết ông đều biết, người bên cạnh ông chỉ có mỗi mình bà, người đã chờ đợi ông rất lâu, mười năm. Một phụ nữ có bao nhiêu cái mười năm? Ông lại có bao nhiêu cái mười năm? Thêm một năm nữa ông đã 40 tuổi, mà bà vẫn như rượu ngon lâu năm, càng ủ càng thơm. Bao nhiêu người hâm mộ ông có phúc lớn, bao nhiêu người theo đuổi bà nhưng trong tim bà, trong ánh mắt bà, chỉ có một mình ông.

hôm nay chỉ 1 chap, mai ta bù lại

146. Chương 12 : Quyển 11

Sau khi Đường Tiểu Mễ đi Tây Tạng trở về đã là tháng 9, tiết trời từ mùa hạ chuyển sang mùa thu.

Kha Ni Ca nhìn Đường Tiểu Mễ có chút đứng ngồi không yên, vươn người uốn éo ở trong xe, cảm thấy hơi buồn cười: “Không phải nói là bạn bè tốt nhất sao, sợ cái gì?”

Đường Tiểu Mễ nhăn nhó chớp mắt: “Như vậy mới sợ, hai người kia là yêu tinh, nhất định bọn họ muốn chinh em”. Vừa nói vừa kéo cánh tay Kha Ni Ca, “Đợi lát nữa họ khi dễ em, chị nhất định phải giúp em?”

Kha Ni Ca cười một tiếng, quay đầu đi không để ý tới nàng. Nói giỡn, nàng là em gái của người kia, hẳn sẽ dễ cho người khác khi dễ sao? Khó trách trường bối của nàng cứng chịu nàng như thế, nàng có mị lực như vậy, ở chung lâu ngày, tự nhiên làm cho người ta sinh ra thương tiếc, không đành lòng cự tuyệt nàng.

Nhấc tay, ấn chuông điện thoại di động, giọng Nguyệt Như trong điện thoại kêu to: “Đại tiểu thư, cậu hẹn bọn tớ đi ra ngoài, nhưng sao không thấy hả!”

“Ừ, tớ biết sai rồi”. Đường Tiểu Mễ liếc mắt, giống như con gà mổ thóc, gặt đầu liên tục.

“Tiểu Mễ, cậu nhanh một chút, bọn tớ rất bận rộn”. Giọng nói Triệu Vi cũng vang lên.

“Lập tức tới ngay, lập tức tới ngay”. Đường Tiểu Mễ không khỏi rung mình một cái, tại sao có loại ảo giác, dường như bị đưa ra pháp trường, cả người bắt đầu khởi động, xem thường cái chết, hăng hái lên a.

Sau khi nghe điện thoại, Kha Ni Ca nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Đường Tiểu Mễ khoa trương thở dài một cái: “Không phải là em đã nói với chị về hai người bạn hung dữ của em sao, bọn họ bây giờ hận chết em, sau khi nhìn thấy em, không biết là nuốt sống hay ăn tươi?”

Kha Ni Ca cười khê: “Không có khoa trương như vậy chứ?” Bạn bè của cô cũng không nhiều, cô có chút không hiểu loại cảm giác này của Đường Tiểu Mễ, cảm thấy nàng nói rất kỳ lạ.

Đến điểm hẹn trong quán cà phê, Nguyệt Như, Triệu Vi đang đợi, Đường Tiểu Mễ có chút khiếp đảm kéo tay Kha Ni Ca, ghé sát tai cô nhẹ giọng nói: “Chị tốt, đợi lát nữa thấy chết mà không cứu a, em trừ tiền lương chị”.

Kha Ni Ca nhướn mắt, dở khóc dở cười, đây là nhờ vả hay uy hiếp?

Đường Tiểu Mễ sửa sang lại y phục, đứng sau lưng Kha Ni Ca: “Nguyệt Như, Vi Vi, trên đường đi rất kẹt xe”.

Không đợi hai người nói chuyện, Đường Tiểu Mễ vội chỉ vào Kha Ni Ca nói: “Kha Ni Ca -Veronica, các người nên khách khí với chị ấy một chút”.

Kha Ni Ca khẽ mỉm cười, lễ phép đưa tay ra: “Kha Ni Ca”.

Nguyệt Như cũng vươn tay: “Nguyệt Như”.

Triệu Vi nhô đầu ra: “Em là Triệu Vi, có thể gọi em Vi Vi”.

Kha Ni Ca khẽ ngẩn người, không khỏi quan sát Triệu Vi một chút, cô cũng lịch sự không nói gì thêm.

Thấy ba người giới thiệu xong rồi, Đường Tiểu Mễ xoay lưng quay mặt đi, thở phào nhẹ nhõm, đưa cái đệm lưng tới trước, quả nhiên dễ chịu hơn, chiêu dõn dặt chú ý này, thật không sai.

Ai ngờ, Nguyệt Như sớm đoán được, đi tới bên cạnh Đường Tiểu Mễ, liếc nàng một cái: “Không có việc gì, cậu tới trễ một chút, chịu phạt”.

Đường Tiểu Mễ không dám nói tiếp, ngượng ngùng cười, ánh mắt nhìn Triệu Vi, ý bảo cô nói giúp, nào ngờ Triệu Vi lại tránh tầm mắt của nàng, vẻ mặt không liên quan đến mình, vắt giò ngồi nhìn.

Đường Tiểu Mễ tức giận, đưa tay kéo Kha Ni Ca, nhẹ giọng nói ra: “Chị tốt, chị mau nói đi”.

Kha Ni Ca chưa thấy Đường Tiểu Mễ như vậy bao giờ, cô kinh ngạc, không nhịn được cười nói: “Thật ra Tiểu Mễ đi rất sớm, nhưng đã tới giờ cao điểm nên bị kẹt đường”.

Đường Tiểu Mễ ngượng ngùng cười, gật đầu liên tục: “Đúng vậy, đường rất đông, cậu không biết chứ, mình cũng sắp phát điên, nghĩ đến hai người ở chỗ này chờ mình, lòng rất áy náy”.

Nguyệt Như thân thiện nhìn Kha Ni Ca cười một tiếng, lễ phép nói: “Nhanh ngồi xuống đi, trên trán cũng toát mồ hôi, uống chút gì không?”

147. Chương 13 : Quyển 11

Sau khi trở về Thành phố N, Phó Thụy Dương nhìn thấy nàng hai lần.

Nhìn nàng được hai bạn tốt che chở, nhìn nàng vui vẻ mà mỉm cười, nhìn nàng cọ cái đầu nho nhỏ làm nũng với hai bạn tốt, không biết sao trong lòng của hắn, chỉ có một cái ý niệm, thật sự nàng rất cần hắn thương yêu.

Có lúc tình cảm chính là như vậy, bắt đầu lúc nào, trái tim không thể giải thích được, dần dần, mới nhận ra..

Lúc nhìn thấy nàng, hắn cũng không dám quay đầu lại, sợ sẽ không dời mắt đi được. Hắn rất hi vọng, vào lúc này, đối tượng để nàng làm nũng là hắn, đối tượng để nàng cười vui cũng là hắn.

Hắn rất hi vọng, bây giờ nàng có thể quay đầu lại, sau đó nhìn hắn một cái, đỏ mặt nói với hắn: Thụy Dương, em rất nhớ anh.

Phó Thụy Dương hơi nhếch môi, âm thầm tự nhủ, Phó Thụy Dương, mày xong rồi, bây giờ mày cũng muốn ăn giấm chua của phụ nữ luôn.

Trên mặt Đường Tiểu Mễ vẫn nở nụ cười, kéo tay hai người, xoay lại tìm Kha Ni Ca, nàng nhìn thấy Phó Thụy Dương đứng ngay phía trước mặt mình, ánh mắt thờ ơ nhìn cô gái bên cạnh hắn, vừa vặn cô gái kia cũng xem như là người mà nàng quen biết, Đỗ Thủy Tâm.

Nụ cười trên mặt nhất thời cứng ngắc, đây là lần đầu tiên sau khi Đường Tiểu Mễ trở lại đã nhìn thấy Phó Thụy Dương. Tim không khỏi đập cuồng loạn, giả vờ như không có việc gì, nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn

một cái. Vần khuôn mặt yêu nghiệt, Đỗ Thủy Tâm bên cạnh, vẫn quyến rũ, ưu nhã, hai người đứng chung một chỗ, nhìn rất xứng đôi. Nàng thần nhiên cười, quả thật, bên cạnh hắn mỗi lần đều là một cô gái khác, Đỗ Thủy Tâm hẳn là rất đặc biệt, nếu không, làm sao có thể tiếp tục dính lấy hắn như vậy?

“Học trưởng”. Nguyệt Như và Triệu Vi lặng lẽ liếc mắt nhìn Đường Tiểu Mễ, mở lời chào hỏi Phó Thụy Dương, bỏ qua chuyện của bọn hắn, hai người họ vẫn rất ưa thích Phó Thụy Dương.

Kha Ni Ca cũng nhìn Phó Thụy Dương khẽ gật tỏ ý, lúc trước cùng hợp tác dự án, bọn họ đã quen biết nhau.

Phó Thụy Dương dường như không nhìn thấy bọn họ, ánh mắt nhìn chằm chằm Đường Tiểu Mễ, trông mắt đen nhánh, làm cho người ta không hiểu rõ cảm xúc.

“Chúng ta đi thôi, còn chưa mua đồ xong”. Đường Tiểu Mễ lẩn tránh ánh mắt của Phó Thụy Dương, nhìn lướt qua Đỗ Thủy Tâm, ánh mắt nàng thoáng qua một tia giễu cợt.

Ba người bắt đầu đi, nhìn Phó Thụy Dương gật đầu một cái tỏ ý, liền đi theo phía sau Đường Tiểu Mễ.

Từ đầu đến cuối, Đường Tiểu Mễ không nói nửa câu với Phó Thụy Dương.

Đỗ Thủy Tâm nhìn theo bóng dáng Đường Tiểu Mễ dần dần xa, ngẩng đầu nhìn Phó Thụy Dương: “Vincent, thật không cần giải thích với nàng sao?”

“Không cần”. Phó Thụy Dương quay đầu bước đi, trầm mặt, cắn răng.

Đỗ Thủy Tâm bắt đầu đi bước nhanh theo sau, Phó Thụy Dương lại nhỏ giọng nói: “Nàng đã phán anh tội chết rồi, giải thích thế nào cũng vô dụng”.

Kinh ngạc nhìn Phó Thụy Dương một cái, trong não Đỗ Thủy thoáng qua một chút cay đắng, nhưng lại có chút đắc ý: “Vincent, anh xong rồi, vị hôn thê này của anh cũng không phải là người hiền lành”. Còn có câu tiếp theo mà cô không nói ra miệng, anh cũng có ngày hôm nay sao.

Phó Thụy Dương không lên tiếng, đâu chỉ bây giờ hắn mới xong? Cô gái này là khắc tinh của hắn, sớm biết như thế, ban đầu ở cửa quán lẩu không nên liếc nhìn nàng một cái. Nàng mặc áo bao quanh người như chú chim cánh cụt nhỏ, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay, không nhìn rõ mặt, chỉ thấy đôi mắt sáng trông suốt kia liếc một cái đã tiến vào đáy lòng của hắn. Nàng ngồi ở trên băng ghế ven đường, đôi chân vung vẩy, trong tay cầm một xâu mít quả, vẻ mặt vui thích, làm cho hắn cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Hắn thậm chí nghĩ tới, nếu như sớm biết, sớm biết bây giờ mình yêu nàng, lúc nàng còn nhỏ, lúc ở trường Tiểu Cao, chỉ bằng nàng xuất hiện, hắn muốn đem nàng buộc ở bên mình, bây giờ giảm bớt phiền toái.

Hắn vẫn kỳ quái, tại sao lúc ấy tầm mắt của hắn không rơi trên người nàng? Nếu sớm bắt nàng lại, bây giờ đâu đến nỗi phải kìm nén?

hắc, hắc, lần này anh Dương xong rồi.....

148. Chương 14 : Quyển 11

Phòng làm việc lầu cuối Sâm Quảng, bên trong chỉ có hai người Dương Sơ Nhất và Lâm Vĩ Ba. Hai tay Dương Sơ Nhất chấp sau lưng, đứng trước cửa sổ thật to nhìn xuống đất, hai người im lặng thật lâu.

“Cho nên, cậu mang nàng đi từ Tây Tạng đi thẳng sang Quế Lâm?”

“Đúng vậy”

Dương Sơ Nhất cười lạnh quay đầu lại, nhìn Lâm Vĩ Ba: “Đã để ý nàng?”

Lâm Vĩ Ba nghiêm túc nhìn vào mắt của hắn: “Sơ Nhất, chúng ta quen biết không phải một hai ngày”.

“Cậu dám đụng đến nàng”. Dương Sơ Nhất lạnh lùng nói, “Đừng nói tôi không xem là bạn bè”.

“Tổn thương nàng không phải là tôi”. Lâm Vĩ Ba không nhường bước chút nào, “Chuyện này là tôi theo đuổi nàng, Dương Sơ Nhất, cậu cho rằng tôi vui đùa chốc lát sao?”

“Vĩ Ba, tôi chỉ muốn cậu hứa với tôi một chuyện, tôi liền nhắm một mắt, mở một mắt, để cho cậu tùy ý”. Dương Sơ Nhất không nóng không lạnh nói.

“Nói đi”.

“Trong lòng Tiểu Mễ có người nào, cậu cũng nên hiểu rõ, nếu thật sự như vậy, hãy buông tha cho nàng”. Dương Sơ Nhất thở dài một hơi, “Biết rõ là một hố lửa, cậu cần gì nhảy xuống? Phó Thụy Dương, cậu cho rằng hắn sẽ dễ dàng buông tay như vậy?”

Trên mặt Lâm Vĩ Ba thoáng qua thống khổ, sau đó đáp: “Bây giờ tôi không giữ lấy nàng, nhất định sẽ hối hận”.

Dương Sơ Nhất vỗ vỗ vai hắn, Lâm Vĩ Ba nhìn hắn một cái, cười khổ móc ra một hộp thuốc lá, ngậm trong miệng một điếu, bật lửa tại sao không mở ra được, tay có chút run run, Dương Sơ Nhất thấy thế, cầm lấy cái bật lửa, bật một cái, đốt thuốc cho hắn.

Hít sâu một hơi, vẻ mặt Lâm Vĩ Ba có chút mơ màng: “Sơ Nhất, thật sự tôi nghĩ muốn cùng Tiểu Mễ cứ như vậy ở bên ngoài sống qua ngày thôi”.

Dương Sơ Nhất hớp một ngụm trà, liếc hắn một cái: “Vậy trước tiên tôi sẽ không tha cho cậu”.

“Không phải cậu nói chuyện của chú hai nàng sao lại trùng hợp thế, lúc này hai vợ chồng lại mâu thuẫn, đến công ty cũng không quan tâm?” Lâm Vĩ Ba có chút hận hận.

Dương Sơ Nhất rút cuộc không nhịn được cười ra tiếng, Lâm Vĩ Ba hung hăng trừng mắt nhìn hắn: “Cậu cứ vui vẻ đi, sớm muộn gì cậu cũng có ngày này”.

Vỗ vào trên đầu Lâm Vĩ Ba một cái: “Cậu nguyên rửa tôi đấy nhỉ”.

“Sơ Nhất, cậu còn chịu không tin, tôi chờ xem, cậu có khóc không”.

Dương Sơ Nhất nhướng mắt, không nói tiếp, nói đùa, Dương Sơ Nhất hắn là mèo con, chó con sao? Tùy tùy, tiện tiện sẽ khóc à?

Lâm Vĩ Ba nhìn xem đồng hồ, dập tắt điếu thuốc, đứng dậy nói: “Tôi có hẹn với Tiểu Mễ, đi trước đây”.

Dương Sơ Nhất còn chưa kịp nói chuyện, người đã chạy nhanh như làn khói, có chút kinh ngạc thả tay xuống, trong miệng lặp lại câu nói của Lâm Vĩ Ba, sớm muộn gì cũng có ngày này, thật sao?

“Anh, thằng nhóc Vĩ Ba kia đi rồi hả?” Dương Sơ Tam và Dương Sơ Nhị chẳng biết lúc nào lặng lẽ đi đến.

“Ừ” Dương Sơ Nhất ậm ừ đáp một tiếng, cũng không ngẩng đầu lên.

“Anh, em còn tưởng rằng anh không đồng ý cho Vĩ Ba và Tiểu Mễ ở cùng một chỗ đấy” Dương Sơ Tam đỉnh đạc ngồi xuống.

“Thật sự không đồng ý”.

Dương Sơ Tam hồ đồ, liếc mắt nhìn Dương Sơ Nhị, Dương Sơ Nhị nhún nhún vai, bày tỏ không hiểu ý.

“Hai người hi vọng Tiểu Mễ và Vĩ Ba ở chung một chỗ sao?” Dương Sơ Nhất dựa vào ghế xoay, nhìn hai người.

Dương Sơ Tam rất bất mãn, hắn đương nhiên là ước gì Tiểu Mễ vĩnh viễn đi theo bọn họ ở cùng nơi mới phải, chẳng qua, so với thằng nhóc Phó Thụy Dương kia thì Lâm Vĩ Ba nhìn thuận mắt hơn, đúng không?

Hiếm thấy Dương Sơ Nhất nói đùa, nhìn hai người em trai, hài hước nói: “Các người thích, không có nghĩa là Tiểu Mễ thích”.

Đường Tiểu Mễ đứng ở lối đi bộ, mùa thu, đã bắt đầu rụng lá, nàng đột nhiên muốn đi biệt thự cây phong nhìn một chút, nơi đó cây Phong biến thành màu lửa đỏ rực phải không. Cuối cùng nàng cũng nhịn được

cảm giác kích động này. Bây giờ nàng và hắn không còn quan hệ, hiện tại nàng cũng không phải là một mình, nàng là bạn gái Lâm Vĩ Ba.

Bọn họ cùng leo lên ngọn Everest, hắn đột nhiên ôm lấy nàng, gió thật lớn, lúc đầu nàng còn giãy giụa, sau đó cũng giãy giụa nhưng mà sức hắn rất lớn, nàng mặc cho hắn ôm, dần dần, trong lòng bình tĩnh. Một người đàn ông như vậy, một đường đuổi theo nàng đến Tây Tạng, điên cuồng cùng với mình, không hề oán hận. Nếu như trước khi đi Tây Tạng, nàng không hiểu tâm ý của hắn, nhưng sau khi đi Tây Tạng trở về, bây giờ nghĩ lại, hắn không che giấu tâm ý của mình chút nào, nàng không thể xem nhẹ được.

149. Chương 1 : Quyển 12

Phan Văn Đình ở trong Hội sở Bạch Mã, phòng ốc sang trọng dự buổi tiệc cùng với mấy ông lão, cô uống một hộp nước lọc cho già rượu, đi tới trên hành lang hóng mát, không ngờ nhìn thấy Đường Tiểu Mễ ở cuối hành lang. Đầu của nàng dựa vách tường, mắt khẽ nhắm, nhìn rất mệt mỏi.

Có thể nàng đang chìm vào suy nghĩ, cũng có thể thăm nơi này quá dày, Phan Văn Đình đi giày cao gót, đi tới trước mặt nàng nhưng nàng vẫn không hay biết.

“Đường Tiểu Mễ” Phan Văn Đình kêu nàng.

Người trước mặt dường như hơi ngẩn người, từ từ mở mắt, hít một hơi, đứng thẳng người lên, lạnh nhạt nói: “Phan Văn Đình”.

Sau lần gặp nhau ở ESPRESSO, giờ là lần thứ nhất gặp lại, Phan Văn Đình cũng đến dựa bên tường, đứng song song với nàng chung một chỗ, hai người cũng không nói gì.

“Có thuốc lá không?” Đường Tiểu Mễ nhìn nàng, dường như khẽ cười một cái.

Phan Văn Đình trợn to hai mắt, bộ mặt không thể tưởng tượng nổi: “Cô hút thuốc lá?”

Đường Tiểu Mễ nháy mắt mấy cái, khẽ chu miệng, nở nụ cười: “Nghiêm chỉnh mà nói, còn là do cô ban tặng”.

Chỉ thoáng nghĩ, Phan Văn Đình liền hiểu ý của Đường Tiểu Mễ nói là chuyện của nàng và Lâm Dương. Nhớ lại, đã nhiều năm như vậy, hai người bọn họ gặp mặt nhau ba lần, lần gặp đầu là “giường cung bạt kiếm”, lần này gặp lại, lại có thể cười đùa cợt nhả, không liên quan đau khổ.

Từ trong túi lấy ra một hộp thuốc lá, bên trong chỉ còn hai điếu, Phan Văn Đình đưa cho Đường Tiểu Mễ một điếu, mình ngậm một điếu. Đường Tiểu Mễ liếc Phan Văn Đình một cái, tư thế rất tao nhã, đặc biệt có chút thú vị. Trái lại, nàng hít một hơi thật sâu, nhưng không làm sao nhả khói ra lỗ mũi, toàn bộ tích tụ trong lồng ngực, làm nàng ho khan.

Phan Văn Đình buồn cười vỗ vỗ sau lưng cho Đường Tiểu Mễ: “Không sao chứ”

Đường Tiểu Mễ ho đến có chút khó chịu: “Sẽ tốt thôi, nhưng nhả ra không được, tôi hút thuốc cũng không ít”.

Phan Văn Đình đoạt lấy điếu thuốc cháy dở trong tay nàng, ném vào một thùng rác bên cạnh, cũng dập tắt thuốc lá của mình, khẽ cười nói: “Không hút nữa, sau này cũng không hút, cô cũng đừng hút nữa”.

Lúc này Đường Tiểu Mễ mới chú ý tới cái bụng hơi gồ lên của cô, dở khóc dở cười, chỉ vào Phan Văn Đình nói: “Bao lâu rồi? Cô thật giỏi, trên người đầy mùi rượu, còn hút thuốc lá”.

Sờ bụng một cái, không nhìn kỹ sẽ không biết được. trên mặt Phan Văn Đình hiện lên một nụ cười: “Ba tháng rồi, hôm nay là tiệc mừng, uống một chút, về sau không uống nữa”.

Đường Tiểu Mễ gạt đầu một cái, nhìn bụng Phan Văn Đình, thật lâu mới lộ ra nụ cười: “Chúc mừng cô”.

“Thật ra thì tôi nên cảm ơn cô”. Phan Văn Đình nhìn Đường Tiểu Mễ, ánh mắt có chút mơ màng, “Tôi biết rõ, nếu cô không cứng rắn, hắn sẽ không buông tay”.

Đường Tiểu Mễ đôi môi giật giật, không nói gì, Lâm Dương, đã sớm quên, nếu không, nàng sẽ không đứng ở chỗ này nhẹ nhàng nói chuyện với Phan Văn Đình.

“Hắn có một chiếc hòm giữ đồ, vẫn khóa, ai cũng không để cho đụng vào, có lần tôi mở trộm ra nhìn, thì ra là đều là một ít vật linh tinh, nhìn một cái cũng biết đều là thứ trước kia các người giữ lại”. Phan Văn Đình mỉm môi, tiếp tục nói, “Mấy tháng trước, hắn nhất định phải ly hôn với tôi, tôi biết tôi không giữ được hắn, cho nên, Đường Tiểu Mễ, lần này cảm ơn cô, là cô đã cắt đứt niệm tưởng của hắn”.

Đường Tiểu Mễ cười cười, không biết nói cái gì cho phải. Buổi tối đó, Phó Thụy Dương hưng tợn hỏi nàng: “Có phải bởi vì thằng nhóc Lâm Dương kia muốn ly hôn hay không?”

Nàng đột nhiên cảm thấy, giữa nàng và Lâm Dương, dường như chưa từng nói yêu nhau. Ai cũng không có nói chia tay, cứ như vậy càng ngày càng xa. Không phải nàng không nhìn thấy thống khổ trong mắt hắn và không muốn xa rời, nhưng nàng không cách nào đáp lại, trong lòng của nàng đã có người khác, hướng chi, nàng thật đối với chồng của người khác, không có hứng thú.

Lần thứ hai, nàng hẹn hắn ra ngoài, có lẽ rất tàn nhẫn, nàng nói: “Sư huynh, em đã buông tay, anh cũng nhất định nên buông tay, hôn nhân không phải trò đùa, không nên nói ly hôn”.

150. Chương 2 : Quyển 12

Lâm Vĩ Ba đối với Đường Tiểu Mễ rất tốt, tốt đến nỗi làm cho Đường Tiểu Mễ cảm thấy áy náy. Trong lòng của nàng vô cùng phiền não, một lần nữa nàng thậm chí nói, nàng và Phó Thụy Dương đã kết thúc, nhưng tâm tình của nàng vẫn dễ dàng vì hắn mà chi phối.

Bao nhiêu lần lúc nàng cô đơn, lúc khổ sở, lúc vui vẻ, tự nhiên nàng nghĩ tới, Phó Thụy Dương bây giờ đang ở đâu, hắn lại đang làm gì. Bao nhiêu lần lúc nàng một mình, nàng không nhận được nhớ lại từng chút một, khi bọn họ chung sống, nàng nghĩ, nếu như làm lại một lần nữa, nàng còn có lựa chọn lần tránh hay không, nhưng kết quả là không có đáp án, nàng vô cùng sợ mình sẽ hối hận.

Nàng chấp nhận Lâm Vĩ Ba, nàng sẽ thử thương yêu hắn. Ở trên ngọn Everest, cách con đường gần nơi ấy, nàng hứa với ông nội, nàng sẽ làm đứa con gái trưởng thành của Đường gia thật tốt. Trước đây, mỗi ngày nàng tự nhắc nhở mình, người kia nàng thật sự đã không thể nắm bắt được.

Nhẹ nhàng vuốt ve vòng tay dính ốc trên cổ tay, dường như vĩnh viễn cũng không thể che đậy được cảm xúc lạnh lẽo, làm cho nàng rung mình một cái. Vòng tay bao lấy cổ tay của nàng, giống như hắn bao phủ lòng của nàng, càng khó nắm bắt hơn.

Hắn tà tà cười một tiếng: “Cái này, chỉ có anh mới có thể mở ra”.

Khi trở về phía sau đại viện, biết được Con mèo Singapore đã bị hắn mang đi, trong lòng của nàng máy động, điều này đại biểu cho cái gì? Nàng không biết.

Rõ ràng là đã chia tay, tại sao khi nhìn thấy hắn lần nữa, trái tim của nàng đập mạnh như vậy? Tại sao nhìn thấy Đỗ Thủy Tâm đứng bên cạnh hắn, trong lòng nàng dường như nổi lên ghen tuông?

Đường Tiểu Mễ không muốn thừa nhận, lại không muốn lừa dối mình. Nghĩ như vậy, Đường Tiểu Mễ lóc cóc chạy xuống lầu, Trương Vân đang ở trong thư phòng đọc sách.

“Bà nội, cháu muốn đi tìm Ông nội Phó”.

Trương Vân mang kính lão thật to, xuyên qua tròng kính nhìn Đường Tiểu Mễ: “Thật quyết định rồi sao?”

“Vâng”. Đường Tiểu Mễ nặng nề gật đầu.

“Chuyện người tuổi trẻ, mặc kệ bà già ta đi. Cháu đi đi”. Trương Vân cúi đầu, tiếp tục chăm chú nhìn quyển sách trong tay.

Thật ra thì đánh liều tìm đến người lớn cùng vai vế với ông nội nàng, Đường Tiểu Mễ đã mang sự quyết tâm. Nàng tự cam kết với chính mình, với ông nội, với Lâm Vĩ Ba, nàng muốn hạnh phúc, nàng phải quý

trọng bản thân mình, nàng phải kiên cường, nàng không muốn những thứ xa vời, nàng không muốn thứ tình yêu hư ảo.

Nàng muốn là Đường Tiểu Mễ, chỉ là Đường Tiểu Mễ.

Đứng nơi khúc quanh hành lang trong đại sảnh, một người đàn ông mặc âu phục màu đen phía đối diện đi tới, nhìn Đường Tiểu Mễ khẽ nói: “Đường tiểu thư, thủ trưởng bảo cô chờ ở đây”.

Đường Tiểu Mễ thân thiện mỉm cười, đối phương vẫn không nhúc nhích, nói dứt lời, liền đứng nghiêm, không nói tiếng nào. Đường Tiểu Mễ chu miệng, có chút khấn trương nhìn vào bên trong, hoa văn trên cửa kiếng chần chịt, không nhìn thấy người ở bên trong, hiệu quả cách âm cũng rất tốt.

Đồng hồ treo tường hiện lên thời gian, từng giây từng phút trôi qua, đảo mắt đã sắp một tiếng, xung quanh rất yên tĩnh, Đường Tiểu Mễ chỉ có thể phán đoán tiếng đàn ông trò chuyện và tiếng thở của mình. Nàng ngồi nghiêm chỉnh, lúc này lộ vẻ nàng là người được dạy dỗ tốt, không nóng không vội, bốn bề yên tĩnh.

Rốt cuộc, cửa kiếng soạt một tiếng đẩy ra, Đường Tiểu Mễ đứng lên, nàng không biết nên phản ứng ra sao, nơi này hiển nhiên không thích hợp lớn tiếng chào hỏi, gây chú ý, nàng chỉ có thể nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc trong bản tin thời sự thường ngày, cười sáng khoái, chào hỏi lẫn nhau.

Phó Long Bưu giọng nói rất khàn đục, không biết nói nhỏ cái gì, những người đó cũng nghiêng đầu nhìn Đường Tiểu Mễ, Đường Tiểu Mễ mặt đỏ lên, xa xa nhìn thấy mấy người tai to mặt lớn khẽ mỉm cười, Phó Long Bưu nhìn nàng vẫy tay một cái: “Cháu gái, cháu qua đây”.

Đường Tiểu Mễ vội bước nhanh đi lên, Phó Long Bưu mắt khẽ híp một cái, chỉ chỉ mấy người trước mặt: “Cháu gái, đều biết chứ?”

151. Chương 3 : Quyển 12

Tuy nói Đường Tiểu Mễ đã đính hôn với Phó Thụy Dương, nhưng thật sự gặp Phó Long Bưu cũng không nhiều. Một mình nàng ngồi cùng lão ở khoảng cách gần như vậy đây là lần đầu tiên.

Đường Tiểu Mễ nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào, Phó Long Bưu cũng không thúc giục nàng, chỉ thông thả uống trà, dường như Đường Tiểu Mễ xuất hiện nơi này hết sức bình thường.

Một hồi lâu, Đường Tiểu Mễ rốt cuộc mở miệng nói: “Ông nội Phó, ông và ông nội cháu quyết định hôn ước, cháu muốn hủy bỏ”.

Tay Phó Long Bưu đang cầm cái ly dừng lại, có chút giật mình nhìn Đường Tiểu Mễ, hỏi một câu: “Cháu gái, đây là vì bản thân mình hay vì người khác?”

Một vấn đề rất đơn giản, vì bản thân hay vì người khác nhưng Đường Tiểu Mễ căng môi một cái, lại nói không thốt nên lời. Đây coi như là vì người khác sao? Vì Lâm Vĩ Ba? hay vì ông nội?

Nàng không lừa được bản thân nàng, còn vì không cách nào đối mặt với Phó Thụy Dương, bởi vì không bỏ được, cho nên dùng loại phương pháp này buộc mình chặt đứt tơ tình, không còn liên quan.

Khẽ thở dài một cái, ngón tay Phó Long Bưu nhẹ nhàng vuốt ve quai tách: “Tiểu Mễ, cháu có biết ông nội của cháu, trước khi ra đi nói với ông chuyện gì không?”

Đường Tiểu Mễ ngẩn ra, không ai nói cho nàng biết, trước khi ra đi ông nội như thế nào, nàng càng không biết, ông nội đã từng nói cái gì. Ngơ ngác nhìn Phó Long Bưu, nhất thời thất thần.

“Đứa nhỏ Tiểu Mễ này luôn đối với bản thân mình rất tàn nhẫn, rất thích giày vò bản thân, tự mình không đau lòng nhưng lão già tôi đau lòng. Lão Phó, lão Dương, tôi không nhìn thấy được bọn chúng kết hôn, đứa nhỏ này, ông phải giúp tôi trông coi, đừng để cho nó làm chuyện ngu ngốc”. Đây là lời của Đường Kiếm trong lúc tỉnh táo nói với Phó Long Bưu và Dương Thắng.

Phó Long Bưu biết ông bạn già của mình, trong lòng chỉ lo lắng cho bảo bối này, biết rất rõ không được, chuyện khác cũng không gấp, lại kéo lão lo chuyện Tiểu Mễ, ngay cả một khắc cuối cùng, hai người, lão và

Dương Thắng bảo đảm, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Mễ, lúc này mới chịu nhắm mắt. Con bé này, lão Đường thật sự yêu thích.

“Tiểu Mễ, ông nội cháu luôn nói, cháu không đau lòng, trước kia ta và lão không xem ra gì, cõi đời này người nào lại không đau lòng vì bản thân?” Phó Long Bưu thở dài một hơi, nhìn chằm chằm Đường Tiểu Mễ, “Bây giờ cháu chính là như vậy sao?”

Đường Tiểu Mễ mắt nhắm khô khốc, trong đầu lập tức hỗn loạn, kinh ngạc nói không ra lời.

Hồi lâu, Đường Tiểu Mễ lắc đầu một cái: “Thụy Dương hử, đã có đối tượng tốt hơn cháu, cháu nên trở về vị trí của mình”.

Phó Long Bưu cau mày, nếp nhăn trên mặt có chút vặn vẹo, hồi lâu mới nói: “Tự xem nhẹ mình!”

Nói xong, tức giận hừ hừ, cắn răng nghiêng lợi, Đường Tiểu Mễ không dám nói tiếp. Là tự xem nhẹ mình sao?

Hắn vĩnh viễn ở tít trên cao, trước đây không lâu, nàng không thể đuổi theo kịp hắn. Hắn vĩnh viễn có cuộc sống đặc sắc, mặc dù thiếu nàng, thế giới của hắn vẫn muôn màu muôn vẻ.

Nàng cũng không phải là duy nhất của hắn, nhưng hắn đã là duy nhất của nàng.

Nàng muốn dựa vào hắn, toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn, nhưng hắn lại chỉ coi nàng là chim Hoàng Yến trong lồng son, nhìn như được che chở thật tốt, không thấm gió mưa, nhưng chẳng qua lúc vui vẻ thì đùa một chút, lúc không vui thì bỏ mặc, nàng chưa bao giờ biết hắn đang nghĩ gì, làm gì.

“Thằng nhóc của Lâm gia kia rất tốt, nhưng Tiểu Mễ, cháu có thể không so đo quá khứ của hắn, tại sao đối với mấy chuyện kia của Thụy Dương lại không bỏ được vậy?” dường như Phó Long Bưu chỉ tùy ý hỏi, lại dường như ném một quả bom vào trong lòng Đường Tiểu Mễ, trong đầu nàng ong ong.

Đường Tiểu Mễ và Lâm Vĩ Ba hẹn ăn cơm tối cùng nhau, trên đường đi đến chỗ hẹn, nàng vẫn nghĩ đến những lời này, trong lúc nhất thời lại không tập trung.

Nếu ai đã từng lớn lên một mình mới cảm nhận được tâm tư của TM

152. Chương 4 : Quyển 12

Theo bản năng, Đường Tiểu Mễ nhìn xung quanh, cũng không phát hiện ra bóng dáng của Phó Thụy Dương.

“Anh đang ở đâu?”

“Cửa chính, em đi ra ngoài”. Giọng nói Phó Thụy Dương lạnh lẽo.

Đường Tiểu Mễ chu miệng, lui về phía sau rút một cái: “Em đang ăn cơm”.

“Đường Tiểu Mễ, cho em một phút, hoặc là em đi ra ngoài, hoặc là anh ôm em ra ngoài”. Phó Thụy Dương như không còn nhẫn nại, dường như lửa giận bùng lên.

Còn chưa kịp nói chuyện, đầu bên kia đã cúp. Cúp điện thoại, Đường Tiểu Mễ chấp nhận đứng đây, nhìn Lâm Vĩ Ba cười khổ nói: “Tiểu Lâm Tử, em. . . . .”

“Tiểu Mễ”. Lâm Vĩ Ba cúi đầu, nhắm mắt, không thấy rõ vẻ mặt.

Cũng không biết ai gọi điện thoại, nét mặt của nàng đã sớm bán đứng nàng. Cũng chỉ có người kia, mới có thể làm cho nàng hốt hoảng và luống cuống như vậy, cũng chỉ có người kia mới làm gương mặt nàng đột nhiên ửng đỏ, cũng chỉ có người kia mới làm ánh mắt của nàng đột nhiên trở nên trong trẻo, tràn đầy mong đợi.

“Đi đi, không có lần sau đâu”. Lâm Vĩ Ba ngẩng đầu nhìn Đường Tiểu Mễ, trong mắt thoáng qua ý vị không rõ.

Đường Tiểu Mễ có chút không để ý gật đầu một cái, xin lỗi Lâm Vĩ Ba lần nữa rồi tạm biệt, vừa ra cửa chính Hội sở, liền bị một vòng tay quen thuộc ôm trong ngực.

Nàng giật mình muốn nhảy dựng, nhưng ngửi được mùi Bạc Hà quen thuộc và mùi thuốc lá nhàn nhạt của hắn, bốn phương tám hướng giác quan đều là hắn, Đường Tiểu Mễ lập tức tỉnh táo lại, hai người đều mất hồn trong nháy mắt. Đều rất hoài niệm ôm nhau như vậy, bọn họ đã bao lâu không đến gần nhau? Đã bao lâu bọn họ không lắng nghe nhịp tim của nhau?

Phó Thụy Dương vốn đang tức giận, nhưng được ôm người vào trong ngực, thân thể mềm nhũn, nhịp tim rung động, khiến cho lửa giận không chỗ tiết của hắn, nhất thời tan thành mây khói, khóe miệng cong lên, ôm Đường Tiểu Mễ thật chặt.

Ôm là tốt rồi, như vậy mới thật sự cảm nhận được sự chờ đợi cỡ nào day dứt và gian nan, nhưng rất may mắn, bây giờ nàng đã ở trong lòng ngực mình.

Đường Tiểu Mễ trầm mặc một hồi, lồng ngực của hắn rắn chắc và ấm áp, giống như hút thuốc phiện, làm cho nàng muốn ngừng mà không được, sau khi phóng thích bản thân thì tất cả cố gắng gần như thất bại trong gang tấc. Đã bao lâu rồi nàng không có cảm giác yên bình như vậy?

Khê cắn răng, Đường Tiểu Mễ muốn đẩy ra Phó Thụy Dương, tuy nhiên sức lực của nàng không thoát được, tròng mắt liếc hắn một cái, giơ chân lên, Phó Thụy Dương lại nhanh nhẹn né tránh, trong tay vẫn không buông lỏng. Sắc mặt Đường Tiểu Mễ tự nhiên không tốt nói: “Anh làm cái gì?”

Phó Thụy Dương bình tĩnh nhìn nàng, trong lòng buồn cười, quả nhiên tính khí thay đổi, nếu như ngày trước, nàng đỏ mặt, sau đó nước mắt rùng rùng nhìn của hắn mới đúng.

“Cách xa Lâm Vĩ Ba một chút”.

“Không cần anh lo”. Đường Tiểu Mễ tròng mắt, nghiêm mặt, tiếp tục nói, “Chúng ta đã không còn quan hệ”.

Phó Thụy Dương đột nhiên tiến lên một bước, đem Đường Tiểu Mễ tựa lưng vào cây cột, hơi thở phả lên trên mặt nàng, lạnh nhạt nói: “Chúng ta tại sao không có quan hệ? Em đừng quên, em vị hôn thê là vợ chưa cưới của anh”.

Đường Tiểu Mễ cười lạnh nói: “Ai là vợ chưa cưới của anh?”

“Chuyện chúng ta đính hôn, mọi người ở Thành phố N đều biết rõ, những bài báo kia anh còn giữ lại, em có muốn xem một chút không?” Phó Thụy Dương cười khê. Cũng không thèm để ý thái độ của Đường Tiểu Mễ.

“Em phải đi đăng báo lại, dù sao em đã nói với Ông nội Phó rồi”. Đường Tiểu Mễ chu miệng, không cam lòng nói.

“Tiểu Mễ, đừng có phí sức nữa, em quên ba làm ở đâu sao?” Nụ cười trên mặt Phó Thụy Dương càng sâu, nụ cười không thấy đáy lòng, nàng lại có thể đi tìm ông nội, nghĩ thoát khỏi hắn được sao?

153. Chương 5 : Quyển 12

Phó Thụy Dương trở lại biệt thự Phó gia thì Triệu Tử Quân tức giận liếc hắn một cái, nhận lấy cặp xách trong tay hắn, nhẹ giọng nói: “Sao giờ mới trở về? Ông nội chờ con trong thư phòng”.

“Mẹ, sắc mặt ông nội thế nào?” Phó Thụy Dương hỏi, trong lòng biết có lẽ vì chuyện của Đường Tiểu Mễ, ông cụ muốn nổi giận với hắn.

“Còn nói, con lại làm chuyện tốt rồi, sắc mặt ông nội xanh mét, ông đã lớn tuổi như vậy, đừng chọc giận ông, thu mình lại một chút”. Triệu Tử Quân vừa đưa dép, vừa cất xong cặp xách, cần nhần không dứt.

“Biết rồi, mẹ”. Phó Thụy Dương nghiêng đầu chuẩn bị lên lầu.

“Thụy Dương” Triệu Tử Quân gọi lại hắn, “Đừng chơi đùa nữa, nếu không Tiểu Mễ cũng bị người khác cướp mất, đã 30 tuổi rồi, cũng không biết sốt ruột”.

“Mẹ, Tiểu Mễ không chạy được đâu”. Phó Thụy Dương cười nói.

Phó Thụy Dương đi vào thư phòng thì Phó Long Bưư ngẩng đầu quét mắt nhìn hần một cái, trong mũi nặng nề hừ một tiếng, không nhìn hần nữa.

“Ông nội, ông tìm cháu”. Phó Thụy Dương cung kính nói.

“Con bé kia đã trở lại, cháu định làm thế nào?” Phó Long Bưư hừ lạnh một tiếng, nhìn Phó Thụy Dương.

“Cười về cho ông ảm bồng chất”. Phó Thụy Dương nhếch miệng cười một tiếng, không biết sao lại có ý nghĩ ấy, lúc ở bên ngoài Hội sở ôm hôn nàng, trong lòng rục rịch góc đầu dậy, bàn tay nhỏ bé của nàng vô lực chống chọi, vỗ vào lồng ngực của hần, đúng là vô cùng thoải mái.

Liếc thấy Phó Long Bưư quăng tới ánh mắt sắc bén, Phó Thụy Dương thu hồi nụ cười, hắng giọng một cái: “Thời gian qua, cháu để cho nàng quyết định, nhưng nàng không làm được, cháu giúp nàng quyết định”.

“Cháu có thể nhịn được, lão già Lâm gia đã tới đây, thằng nhóc cứng đầu, ta nhìn xem cháu làm thế nào”. Phó Long Bưư tay chỉ Phó Thụy Dương, bộ dáng chỉ tiếc rên rỉ không thành thếp.

“Tiểu Mễ không đồng ý, ai tới cũng vô dụng, cháu tin nàng”. Phó Thụy Dương lạnh nhạt nói.

“Nếu như Dương gia ủng hộ thằng nhóc Lâm gia” Phó Long Bưư hỏi tiếp.

“Dương Sơ Nhất sẽ không chịu”. Phó Thụy Dương chau chau mày, “Quan trọng hơn là, Tiểu Mễ không đồng ý”.

“Có lòng tin như vậy sao? nhưng con bé Tiểu Mễ này đã tới tìm ta”. Phó Long Bưư tiếp tục nói, “Ta xem lão già Lâm gia cũng rất thích Tiểu Mễ, cháu phải suy tính một chút, chuyện người tuổi trẻ, chúng ta không tiện nhúng tay, đừng chơi đùa quá, quay đầu lại dọa người ta chạy, ta sẽ không tha cho cháu”.

Phó Thụy Dương gật đầu một cái, lòng tin sao? Có lẽ quá khứ không có, từ khi bắt đầu biết tâm ý của nàng, không biết sao đã có. Lợi thế duy nhất chính là nàng yêu hần, hần sẽ không thua, tuyệt đối cũng không thể thua. Nếu nàng không nghĩ thông suốt, cho dù hần trối lại nàng ở bên người, nàng vẫn muốn chạy trốn.

Nhưng Đường Tiểu Mễ, chờ đợi cũng có giới hạn, anh để cho em tự sắp xếp lại tâm tình, không phải để cho em chạy đến dựa vào trong ngực người đàn ông khác.

Đường Tiểu Mễ trở về nhà lớn, vui trong phòng mình, đắp chăn kín mít, xung quanh rất an tĩnh, nàng có thể nghe được nhịp tim của mình, đông, đông, đông, từng phát từng phát, gần như muốn nhảy đến cổ họng. Cái vòng tay dính ốc ôm sát cổ tay của nàng, nàng không nhịn được nhẹ nhàng vuốt ve vòng tay, nghe lạnh lạnh, trong đầu đều là hình ảnh ôm nhau ấm áp bên ngoài Hội sở, và nụ hôn vô cùng nóng bỏng.

Chuông điện thoại di động đột ngột vang lên, Đường Tiểu Mễ giật mình nhảy lên, điện thoại di động chọt lóe, chọt lóe, trong bóng tối có chút chói mắt, vừa cầm lên nhìn, là Lâm Vĩ Ba.

“Vâng”.

“Ngủ chưa?” Lâm Vĩ Ba giọng nói có chút khàn khàn.

“Chưa ngủ, anh bị cảm sao?” Đường Tiểu Mễ hỏi.

154. Chương 6 : Quyển 12

Đường Tiểu Mễ tức giận, không vì biết sao, nhớ tới Phó Thụy Dương ở bên ngoài Hội sở nói với nàng: “Trong lòng của em chỉ có anh, đừng hại Lâm Vĩ Ba nữa”.

Bây giờ nhìn thấy vẻ mặt chán nản của Lâm Vĩ Ba, trong lòng bỗng nhiên áy náy. Tiểu Lâm Tử, không phải như vậy. Hần nói chuyện hài hước, huyền thuyên với nàng, trên mặt của hần vĩnh viễn chỉ có nụ cười làm cho người ta thư thái.

“Thật xin lỗi, Tiểu Lâm Tử, em. . . . .”

“Tiểu Mễ, tối nay em đã nói với anh bao nhiêu lần thật xin lỗi rồi?” Lâm Vĩ Ba giọng nói có chút khàn khàn.

Hắn ngồi ở chỗ tài xế, tầm mắt không biết rơi ở nơi nào, đèn đường chiếu vào trên mặt hắn, không thấy rõ biểu tình.

“Sau khi chúng ta ở chung một chỗ, em nhớ nói với anh bao nhiêu lần xin lỗi sao?”

Đường Tiểu Mễ kinh ngạc nói không ra lời, há hốc mồm, lại muốn nói xin lỗi, cũng không mở miệng.

Cửa xe pằng một tiếng đóng lại, Lâm Vĩ Ba lái xe đi mất, bỏ lại Đường Tiểu Mễ đứng tại chỗ với khuôn mặt đờ đẫn. Cho đến khi trong kính chiếu hậu không còn nhìn thấy Đường Tiểu Mễ, Lâm Vĩ Ba Tài xe dừng lại bên đường.

Bên trong xe dường như còn lưu lại hơi thở của nàng, ngón tay còn hơi ấm của nàng, đôi môi vẫn có thể cảm nhận sự kháng cự của nàng, tay vuốt ve khóe môi, trong miệng nhàn nhạt mùi tanh, hắn bị nàng hung hăng cắn một cái.

Thật là tệ, Lâm Vĩ Ba đột nhiên nở nụ cười nhạt, nụ cười dần dần to lên, trong mắt có giọt lệ rơi xuống. Tiểu Mễ, anh phải làm thế nào, em mới có thể nhìn thấy anh?

Đường Tiểu Mễ vẫn chưa kịp sắp xếp lại suy nghĩ của mình, thì chuyện Tuyền Lâm đã đủ làm nàng bận rộn, trải qua một quá trình thích ứng rất gian khổ, dai dẳng. Lúc rảnh rỗi, nàng sẽ nghĩ ngợi, nàng mới tiếp nhận Tuyền Lâm trong thời gian ngắn ngủi, nhưng đã cảm thấy cả người mệt mỏi. Mấy năm nay, một mình Phó Thụy Dương làm thế nào gánh chịu hết, hắn xử lý chuyện Phúc Ninh tốt như vậy thì bỏ ra bao nhiêu công sức?

Nghĩ như vậy, trong lòng lại có chút đau, lúc hai người còn đi chung với nhau, hắn thường bỏ công việc mang nàng đi chơi, nàng không thú vị, còn bắt hắn theo nàng xem phim truyền hình nhàm chán, hắn cũng không từ chối.

Lúc hai người ở đảo Bali, cũng không thấy hắn làm việc, thật không biết hắn bận rộn thế nào để xử lý, Đường Tiểu Mễ nhẹ nhàng than thở, xoa xoa huyệt Thái Dương. Đã đến giờ cơm trưa, nhưng nàng không chút nào muốn ăn. Lọc lõi trong tủ, không tìm được thuốc lá, ngược lại chạm trúng một hộp xì gà.

Quẹt một cây diêm, cầm diều xì gà xoay tròn hong khô, ngậm vào trong miệng, lại tìm cây diêm khác tiếp tục châm thuốc. Đốt xì gà chuyện phiền phức, Đường Tiểu Mễ chưa từng hút qua, nhưng nàng cảm thấy mùi vị xì gà rất tốt, nàng đã từng cầm xì gà đốt trong phòng vệ sinh cho thơm, bị Dương Sơ Tam giấu cột nàng là kẻ phá hoại đồ vật.

Xì gà đã đốt, Đường Tiểu Mễ vừa suy nghĩ miên man, theo thói quen hít mạnh một hơi, hương thơm nồng đậm và tinh khiết làm nàng hơi chóng mặt, nhất thời nước mắt tuôn ra, ho khan không thôi.

Lâm Vĩ Ba vừa chào hỏi thư ký xong, đi vào phòng làm việc, nhìn thấy Đường Tiểu Mễ một tay cầm xì gà, một tay chống cái bàn, nước mắt lưng tròng, nhăn mặt nhìn hắn.

Thấy thế, Lâm Vĩ Ba vội vàng tiến lên, vừa rút ra khăn giấy lau nước mắt cho nàng, vừa vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng, cho đến khi Đường Tiểu Mễ hơi khá hơn, Lâm Vĩ Ba đoạt lấy diều xì gà trong tay nàng, nhú nhú mày, không nói gì, chỉ đưa cho nàng một chén nước.

Đường Tiểu Mễ hơi mím môi, hớp một ngụm nước, nhất thời không biết nói gì cho phải, sau buổi tối đó, liên tiếp mấy ngày, bọn họ cũng không liên lạc. Trong lòng nàng áy náy, Lâm Vĩ Ba đưa tay ra cho nàng nắm, giống như đang lúc chết chìm vớ được bè gỗ, nàng muốn nói xin lỗi hắn, rồi lại không biết nên nói như thế nào. “Thật xin lỗi” sao?

Trên thế giới mềm yếu nhất là ba chữ này, xin lỗi rồi thì như thế nào?

155. Chương 7 : Quyển 12

“Tiểu Mễ” Lâm Vĩ Ba nắm tay của nàng, “Không phải em ích kỷ, là anh, anh yêu em, anh ích kỷ muốn có được tình yêu của em”.

Đưa tay lau đi nước mắt tràn ra trong mắt nàng: “Hãy cho mình một cơ hội, cũng cho anh một cơ hội”.

Rốt cuộc, Đường Tiểu Mễ hơi nhếch môi gật đầu một cái, nhón người lên vươn cánh tay, ôm cổ của hắn. Lâm Vĩ Ba ngẩn người, mỉm cười, trở tay ôm lấy nàng.

Buổi tối, Đường Tiểu Mễ kéo lê thân thể mệt mỏi trở về nhà lớn, nhìn thấy trong sân có một ông già đang ngồi, đưa lưng về phía nàng, không biết nói gì, trên mặt của bà nội cười, lắc đầu liên tục.

Trương Vân nhìn thấy Đường Tiểu Mễ đứng ở cửa, cười nói: “Tiểu Mễ, đã về rồi”.

Ông cụ quay đầu lại nhìn nàng, Đường Tiểu Mễ tròn to hai mắt: “Ông nội Lâm”.

Đường Tiểu Mễ ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Trương Vân, não lập tức thoáng qua các loại ý niệm, ánh mắt nhìn Lâm Vinh Trung tìm tòi nghiên cứu, trong lúc nhất thời như ngồi trên đồng lửa.

Lâm Vinh Trung vui vẻ gật đầu một cái, nghiêng đầu nói với Trương Vân: “Đứa bé Tiểu Mễ này, nhìn rất tốt, khó trách tiểu tử thú nhà chúng tôi thích nó như vậy”.

Trong lòng máy động, Đường Tiểu Mễ đỏ mặt, từ lúc nàng biết Lâm Vinh Trung đến giờ, trên cơ bản nàng thấy không dễ chịu, thật không nghĩ, lão lại trực tiếp như vậy.

“Vinh Trung, ông ngàn vạn lần đừng nói như vậy, lão Đường nuông chiều quá đã làm hư đứa nhỏ này rồi, ông còn nói như vậy nữa, nó sẽ vĩnh viễn lên đây?” Trương Vân cười nhàn nhạt nói.

“Tôi thấy Tiểu Mễ thật cứng chặc, thẳng nhóc kia của chúng tôi thật không được bình tĩnh, gần đây, hắc, giống như biến thành người khác”. Lâm Vinh Trung cười thoải mái, giọng nói mạnh mẽ, ánh mắt đặc ý nhìn sang Đường Tiểu Mễ.

“Con cháu tự có phúc của con cháu, đứa trẻ bao giờ cũng phải lớn lên”. Trương Vân đưa tay sờ sờ tai Đường Tiểu Mễ, “Giống như Tiểu Mễ chúng tôi, trước kia cũng không vững vàng, sau khi đính hôn, thẳng bé Thụy Dương kia ở bên cạnh giúp đỡ nó, học hỏi nhiều hơn, sau này bọn chúng có con của mình, thì càng biết được làm trưởng bối thật khổ tâm”.

Đường Tiểu Mễ không chút để ý, nhìn hai người già đánh “thái cực”, vừa nghe bà nội nói như thế, mặt lại ửng đỏ, không thể nói gì, tay của bà nội chộp vào lỗ tai nàng, đây là cảnh cáo.

Khi còn bé nàng làm gì sai, ông nội không phạt nàng, bà nội dịu dàng vuốt ve lỗ tai của nàng, thừa dịp ông nội không để ý, nhéo hai cái, tỏ vẻ trừng phạt.

Lâm Vinh Trung nhất thời chán nản, Trương Vân này lúc còn trẻ, miệng lưỡi rất ác liệt, lẽ ra lúc còn trẻ mọi người quan hệ cũng không tệ, tại sao lần này nhất định đứng về phía Phó Long Bưu kia, thẳng nhóc Phó gia kia đúng là tốt, nhưng thẳng nhóc nhà mình cũng không kém gì.

“Tiểu Mễ, có thời gian nói Vĩ Ba dẫn cháu đến chỗ ông nội Lâm ngồi một chút”. Lâm Vinh Trung không để ý tới Trương Vân, nói với Đường Tiểu Mễ.

“Cũng tốt”. Trương Vân cười nói, ánh mắt nhàn nhạt nhìn lướt qua Đường Tiểu Mễ, tiếp tục nói, “Thụy Dương và Tiểu Mễ là phận con cháu, lẽ ra nên chủ động đi gặp ông mới đúng, là tôi sơ sót, để cho hai người bọn chúng đến chỗ ông ngồi một chút”.

“Tiểu Vân, bà. . . . .” Lâm Vinh Trung bị chặn lại, thở hổn hển, mắt mở thật to, nhìn Trương Vân chăm chăm, không nói lời nào.

“Vinh Trung”. Trương Vân ngồi thẳng, nhìn Đường Tiểu Mễ một chút, tiếp tục nói, “Chúng ta đều là bạn già, Tiểu Mễ cũng đang ở đây, tôi nói thật với ông, tôi không nghiêng về người nào, chẳng qua, thẳng bé Thụy Dương kia, khi còn sống lão Đường đã quyết định, tôi không muốn làm trái ý của lão”.

Trương Vân dừng một chút, nói tiếp: “Tất cả phải xem ý tứ của Tiểu Mễ, tôi sẽ không làm trái mong muốn của lão Đường, nhưng Tiểu Mễ ...” Trương Vân nhìn vào mắt Đường Tiểu Mễ, “Nếu cháu không muốn, bà nội cũng không miễn cưỡng cháu, chuyện lớn của cuộc đời, cháu phải suy nghĩ kỹ”.

“Được rồi, Tiểu Mễ, cháu tiếp ông nội Lâm, bà vào nhà nghỉ một lát”. Trương Vân cầm kính lão trên bàn, chậm rãi đi vào nhà.

156. Chương 6 : Quyển 12

Đường Tiểu Mễ tức giận, không vì biết sao, nhớ tới Phó Thụy Dương ở bên ngoài Hội sở nói với nàng: “Trong lòng của em chỉ có anh, đừng hại Lâm Vĩ Ba nữa”.

Bây giờ nhìn thấy vẻ mặt chán nản của Lâm Vĩ Ba, trong lòng bỗng nhiên áy náy. Tiểu Lâm Tử, không phải như vậy. Hắn nói chuyện hài hước, huyền thuyên với nàng, trên mặt của hắn vĩnh viễn chỉ có nụ cười làm cho người ta thư thái.

“Thật xin lỗi, Tiểu Lâm Tử, em. . . . .”

“Tiểu Mễ, tối nay em đã nói với anh bao nhiêu lần thật xin lỗi rồi?” Lâm Vĩ Ba giọng nói có chút khàn khàn.

Hắn ngồi ở chỗ tài xế, tầm mắt không biết rơi ở nơi nào, đèn đường chiếu vào trên mặt hắn, không thấy rõ biểu tình.

“Sau khi chúng ta ở chung một chỗ, em nhớ nói với anh bao nhiêu lần xin lỗi sao?”

Đường Tiểu Mễ kinh ngạc nói không ra lời, há hốc mồm, lại muốn nói xin lỗi, cũng không mở miệng.

Cửa xe pằng một tiếng đóng lại, Lâm Vĩ Ba lái xe đi mất, bỏ lại Đường Tiểu Mễ đứng tại chỗ với khuôn mặt dờ dẩn. Cho đến khi trong kính chiếu hậu không còn nhìn thấy Đường Tiểu Mễ, Lâm Vĩ Ba Tài xe dừng lại bên đường.

Bên trong xe dường như còn lưu lại hơi thở của nàng, ngón tay còn hơi ấm của nàng, đôi môi vẫn có thể cảm nhận sự kháng cự của nàng, tay vuốt ve khóe môi, trong miệng nhàn nhạt mùi tanh, hắn bị nàng hung hăng cắn một cái.

Thật là tệ, Lâm Vĩ Ba đột nhiên nở nụ cười nhạt, nụ cười dần dần to lên, trong mắt có giọt lệ rơi xuống. Tiểu Mễ, anh phải làm thế nào, em mới có thể nhìn thấy anh?

Đường Tiểu Mễ vẫn chưa kịp sắp xếp lại suy nghĩ của mình, thì chuyện Tuyền Lâm đã đủ làm nàng bận rộn, trải qua một quá trình thích ứng rất gian khổ, dai dẳng. Lúc rảnh rỗi, nàng sẽ nghĩ ngợi, nàng mới tiếp nhận Tuyền Lâm trong thời gian ngắn ngủi, nhưng đã cảm thấy cả người mệt mỏi. Mấy năm nay, một mình Phó Thụy Dương làm thế nào gánh chịu hết, hắn xử lý chuyện Phúc Ninh tốt như vậy thì bỏ ra bao nhiêu công sức?

Nghĩ như vậy, trong lòng lại có chút đau, lúc hai người còn đi chung với nhau, hắn thường bỏ công việc mang nàng đi chơi, nàng không thú vị, còn bắt hắn theo nàng xem phim truyền hình nhàm chán, hắn cũng không từ chối.

Lúc hai người ở đảo Bali, cũng không thấy hắn làm việc, thật không biết hắn bận rộn thế nào để xử lý, Đường Tiểu Mễ nhẹ nhàng than thở, xoa xoa huyệt Thái Dương. Đã đến giờ cơm trưa, nhưng nàng không chút nào muốn ăn. Lục lợi trong tủ, không tìm được thuốc lá, ngược lại chạm trúng một hộp xì gà.

Quẹt một cây diêm, cầm diều xì gà xoay tròn hong khô, ngậm vào trong miệng, lại tìm cây diêm khác tiếp tục châm thuốc. Đốt xì gà chuyện phiền phức, Đường Tiểu Mễ chưa từng hút qua, nhưng nàng cảm thấy mùi vị xì gà rất tốt, nàng đã từng cầm xì gà đốt trong phòng vệ sinh cho thơm, bị Dương Sơ Tam giấu cột nàng là kẻ phá hoại đồ vật.

Xì gà đã đốt, Đường Tiểu Mễ vừa suy nghĩ miên man, theo thói quen hít mạnh một hơi, hương thơm nồng đậm và tinh khiết làm nàng hơi chóng mặt, nhất thời nước mắt tuôn ra, ho khan không thôi.

Lâm Vĩ Ba vừa chào hỏi thư ký xong, đi vào phòng làm việc, nhìn thấy Đường Tiểu Mễ một tay cầm xì gà, một tay chống cái bàn, nước mắt lưng tròng, nhăn mặt nhìn hắn.

Thấy thế, Lâm Vĩ Ba vội vàng tiến lên, vừa rút ra khăn giấy lau nước mắt cho nàng, vừa vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng, cho đến khi Đường Tiểu Mễ hơi khá hơn, Lâm Vĩ Ba đoạt lấy điếu xì gà trong tay nàng, nhú nhú mày, không nói gì, chỉ đưa cho nàng một chén nước.

Đường Tiểu Mễ hơi mím môi, hớp một ngụm nước, nhất thời không biết nói gì cho phải, sau buổi tối đó, liên tiếp mấy ngày, bọn họ cũng không liên lạc. Trong lòng nàng áy náy, Lâm Vĩ Ba đưa tay ra cho nàng nắm, giống như đang lúc chết chìm vớ được bè gỗ, nàng muốn nói xin lỗi hắn, rồi lại không biết nên nói như thế nào. “Thật xin lỗi” sao?

Trên thế giới mềm yếu nhất là ba chữ này, xin lỗi rồi thì như thế nào?

157. Chương 7 : Quyển 12

“Tiểu Mễ” Lâm Vĩ Ba nắm tay của nàng, “Không phải em ích kỷ, là anh, anh yêu em, anh ích kỷ muốn có được tình yêu của em”.

Đưa tay lau đi nước mắt tràn ra trong mắt nàng: “Hãy cho mình một cơ hội, cũng cho anh một cơ hội”.

Rốt cuộc, Đường Tiểu Mễ hơi nhếch môi gật đầu một cái, nhón người lên vươn cánh tay, ôm cổ của hắn. Lâm Vĩ Ba ngẩn người, mỉm cười, trở tay ôm lấy nàng.

Buổi tối, Đường Tiểu Mễ kéo lê thân thể mệt mỏi trở về nhà lớn, nhìn thấy trong sân có một ông già đang ngồi, đưa lưng về phía nàng, không biết nói gì, trên mặt của bà nội cười, lắc đầu liên tục.

Trương Vân nhìn thấy Đường Tiểu Mễ đứng ở cửa, cười nói: “Tiểu Mễ, đã về rồi”.

Ông cụ quay đầu lại nhìn nàng, Đường Tiểu Mễ tròn to hai mắt: “Ông nội Lâm”.

Đường Tiểu Mễ ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Trương Vân, nào lập tức thoáng qua các loại ý niệm, ánh mắt nhìn Lâm Vinh Trung tìm tòi nghiên cứu, trong lúc nhất thời như ngồi trên đồng lửa.

Lâm Vinh Trung vui vẻ gật đầu một cái, nghiêng đầu nói với Trương Vân: “Đứa bé Tiểu Mễ này, nhìn rất tốt, khó trách tiểu tử thú nhà chúng tôi thích nó như vậy”.

Trong lòng máy động, Đường Tiểu Mễ đỏ mặt, từ lúc nàng biết Lâm Vinh Trung đến giờ, trên cơ bản nàng thấy không dễ chịu, thật không nghĩ, lão lại trực tiếp như vậy.

“Vinh Trung, ông ngàn vạn lần đừng nói như vậy, lão Đường nuông chiều quá đã làm hư đứa nhỏ này rồi, ông còn nói như vậy nữa, nó sẽ vênh đuôi lên đấy?” Trương Vân cười nhàn nhạt nói.

“Tôi thấy Tiểu Mễ thật chừng mực, thằng nhóc kia của chúng tôi thật không được bình tĩnh, gần đây, hắc, giống như biến thành người khác”. Lâm Vinh Trung cười thoải mái, giọng nói mạnh mẽ, ánh mắt đặc ý nhìn sang Đường Tiểu Mễ.

“Con cháu tự có phúc của con cháu, đứa trẻ bao giờ cũng phải lớn lên”. Trương Vân đưa tay sờ sờ tai Đường Tiểu Mễ, “Giống như Tiểu Mễ chúng tôi, trước kia cũng không vững vàng, sau khi đính hôn, thằng bé Thụy Dương kia ở bên cạnh giúp đỡ nó, học hỏi nhiều hơn, sau này bọn chúng có con của mình, thì càng biết được làm trưởng bối thật khổ tâm”.

Đường Tiểu Mễ không chút để ý, nhìn hai người già đánh “thái cực”, vừa nghe bà nội nói như thế, mặt lại ửng đỏ, không thể nói gì, tay của bà nội chộp vào lỗ tai nàng, đây là cảnh cáo.

Khi còn bé nàng làm gì sai, ông nội không phạt nàng, bà nội dịu dàng vuốt ve lỗ tai của nàng, thừa dịp ông nội không để ý, nhéo hai cái, tỏ vẻ trừng phạt.

Lâm Vinh Trung nhất thời chán nản, Trương Vân này lúc còn trẻ, miệng lưỡi rất ác liệt, lẽ ra lúc còn trẻ mọi người quan hệ cũng không tệ, tại sao lần này nhất định đứng về phía Phó Long Bưu kia, thẳng nhóc Phó gia kia đúng là tốt, nhưng thẳng nhóc nhà mình cũng không kém gì.

“Tiểu Mễ, có thời gian nói Vĩ Ba dẫn cháu đến chỗ ông nội Lâm ngồi một chút”. Lâm Vinh Trung không để ý tới Trương Vân, nói với Đường Tiểu Mễ.

“Cũng tốt”. Trương Vân cười nói, ánh mắt nhàn nhạt nhìn lướt qua Đường Tiểu Mễ, tiếp tục nói, “Thụy Dương và Tiểu Mễ là phận con cháu, lẽ ra nên chủ động đi gặp ông mới đúng, là tôi sơ sót, để cho hai người bọn chúng đến chỗ ông ngồi một chút”.

“Tiểu Vân, bà. . . . .” Lâm Vinh Trung bị chặn lại, thở hổn hển, mắt mở thật to, nhìn Trương Vân chằm chằm, không nói lời nào.

“Vinh Trung”. Trương Vân ngồi thẳng, nhìn Đường Tiểu Mễ một chút, tiếp tục nói, “Chúng ta đều là bạn già, Tiểu Mễ cũng đang ở đây, tôi nói thật với ông, tôi không nghiêng về người nào, chẳng qua, thẳng bé Thụy Dương kia, khi còn sống lão Đường đã quyết định, tôi không muốn làm trái ý của lão”.

Trương Vân dừng một chút, nói tiếp: “Tất cả phải xem ý tứ của Tiểu Mễ, tôi sẽ không làm trái mong muốn của lão Đường, nhưng Tiểu Mễ ...” Trương Vân nhìn vào mắt Đường Tiểu Mễ, “Nếu cháu không muốn, bà nội cũng không miễn cưỡng cháu, chuyện lớn của cuộc đời, cháu phải suy nghĩ kỹ”.

“Được rồi, Tiểu Mễ, cháu tiếp ông nội Lâm, bà vào nhà nghỉ một lát”. Trương Vân cầm kính lão trên bàn, chậm rãi đi vào nhà.

158. Chương 8 : Quyển 12

“Tiểu Mễ, cháu cảm thấy thẳng nhóc Vĩ Ba này thế nào?” Lâm Vinh Trung nhìn chằm chằm Đường Tiểu Mễ.

“Hắn, rất tốt”. Đường Tiểu Mễ hơi mím môi.

“Nếu tốt thì cháu có đồng ý chọn thẳng cháu không nên thân của ta không?”

Đường Tiểu Mễ khẽ cắn răng, một hồi lâu, rốt cuộc gạt đầu, nếu muốn kết hôn, Tiểu Lâm Tử đúng là lựa chọn rất tốt, chỉ là không hiểu vì sao lòng của nàng theo động tác gạt đầu mà bắt đầu từ từ chìm xuống.

“Tiểu Mễ, ông nội Lâm sẽ ra mặt cho cháu đem hôn ước này giải trừ, như thế nào?” Lâm Vinh Trung từng bước từng bước ép sát.

Theo bản năng, Đường Tiểu Mễ đưa tay vuốt vuốt chiếc vòng tay đính ốc trên cổ tay.

Mặc dù nàng đã đi tìm Phó Long Bưu; mặc dù nàng vẫn nói với mọi người, nàng cùng hắn không còn quan hệ; mặc dù nàng nhanh chóng trả nhẫn lại cho hắn; mặc dù nàng lớn tiếng nói với hắn: “Chúng ta không còn quan hệ”. Nhưng nếu để cho nàng lựa chọn, trái tim như bị xé rách ra từng mảnh. Tất cả kỷ niệm của bọn họ chợt lùa về, đầu ông nổ tung.

“Cháu không cần nói, ông nội chấp nhận cháu”. Lâm Vinh Trung làm như không nhìn thấy vẻ khổ sở của Đường Tiểu Mễ.

Lâm Vĩ Ba đi vào nhà lớn thì nhìn thấy trong mắt Đường Tiểu Mễ ngân ngấn nước, không lên tiếng, gất gao cắn môi dưới.

“Tiểu Mễ”. Hắn nhẹ giọng kêu.

Đường Tiểu Mễ ngẩng đầu nhìn hắn, nước mắt bỗng chốc nhỏ giọt xuống, Lâm Vĩ Ba vội vàng tiến lên đi, một tay lấy nàng ôm vào trong lòng, áo sơ mi rất nhanh bị thấm ướt.

Lâm Vĩ Ba đau lòng xoa xoa nàng, một mặt nghiêng đầu bắt đầu dĩ liếc mắt nhìn ông nội của mình, tuổi lão đã cao, lại nhìn hắn nhún nhún vai, trong mắt thoáng qua một tia gian trá.

Trong lúc giật mình nhớ tới, nàng đứng ở ven đường, ánh mặt trời sáng lạng, nàng ngược đầu, một tay che mắt, một tay cắn lấy miệng, nước mắt theo gương mặt càng không ngừng rơi xuống, một giọt, lại một giọt, liên tiếp không ngừng, thật mong manh, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tan vỡ.

Hắn đứng cách đó không xa nhìn nàng, muốn đưa tay ra, nhưng vẫn đành buông xuống, hắn biết, nàng cần một mình để buông thả sự yếu đuối của bản thân, hắn cũng biết, khi đó nàng cần không phải là hắn.

Biết được ông nội tới nhà lớn, ngay cả quần áo, hắn cũng không kịp thay, vội vã chạy đến, hắn nói sẽ đợi nàng, sẽ không buộc nàng. Hắn không muốn bản thân và người thân của mình mang đến áp lực cho nàng, không muốn tình yêu của mình trở thành gánh nặng cho nàng.

“Ông nội” Thấy người trong ngực càng khóc thúc thít, Lâm Vĩ Ba không khỏi méo mặt nhìn Lâm Vinh Trung.

Lâm Vinh Trung chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn chăm chăm Lâm Vĩ Ba, một lớn một nhỏ bốn mắt trừng nhau, bất đắc dĩ, Lâm Vinh Trung lắc đầu một cái: “Được rồi, chuyện những người tuổi trẻ các cháu, ông không dính vào”. Khoát tay tức giận, đi ra bên ngoài.

Lâm Vĩ Ba thấy ông nội đi xa, muốn buông người trong ngực ra, ai ngờ Đường Tiểu Mễ vòng tay ôm thật chặt eo của hắn, dùng giọng mũi nói: “Tiểu Lâm Tử, một lát, chỉ cần một lát thôi”.

Trời chiều xuyên qua tầng tầng lá cây chiếu lên người của hai người, Lâm Vĩ Ba bàn tay êm ái xoa đầu của nàng, đầu của nàng dán vào ngực của hắn, hắn có thể cảm nhận được nàng nước mắt cực nóng thấm ướt áo sơ mi của hắn, đã ướt ướt thấm vào tim của hắn.

“Tiểu Lâm Tử”. Đường Tiểu Mễ buông Lâm Vĩ Ba ra, hít hít mũi, “Em sẽ cố gắng, cố gắng yêu anh, em cũng không muốn nghĩ đến hắn”.

Lâm Vĩ Ba nắm chặt hai tay Đường Tiểu Mễ, ngồi xổm người xuống, nhìn vào đôi mắt ướt nhẹp của nàng, khe thở dài, rút cuộc, nhếch miệng lên, giọng nói trầm thấp mà kiên định: “Tiểu Mễ, anh sẽ chờ em”.

Phó Thụy Dương ngấm nghĩa chiếc vòng tay, khoe miệng không khỏi cong lên, từ trong ngăn kéo lấy ra chiếc nhẫn, tưởng tượng, lúc nào thì có thể đem chiếc nhẫn đeo vào tay của nàng, nụ cười trên mặt càng sâu.

159. Chương 9 : Quyển 12

Trần Tuyết là một nữ sinh xinh đẹp, đang tuổi lớn, đầy sức sống, ngoại trừ, cô là con gái của Trương Anh Thụy, bỏ qua tính tình ương ngạnh của cô thì Đường Tiểu Mễ cũng không quá ghét cô, chẳng qua nhìn thấy cô, giống như có cái gai cắm ở nơi cổ họng, cả người không thoải mái.

“Cô cho rằng cô trốn ở chỗ này là tốt sao? Hồ ly tinh”. Trần Tuyết trợn mắt nhìn cô gái phục vụ kia.

Đường Tiểu Mễ không khỏi quan sát người bán hàng kia, mặc đồng phục làm việc, sườn xám màu trắng thật dài, tóc búi sau ót, cổ thật dài, da trắng nõn. Vóc dáng hơi nhỏ nhắn, đứng thấp hơn so với Trần Tuyết.

“Trần tiểu thư, thật xin lỗi, là lỗi của chúng tôi”. Người quản lý bộ dạng khách khí chào hỏi cô, “Tiểu Thụy, mau nói xin lỗi với khách”.

“Nói xin lỗi với tôi cũng được, Tô Tổ Thụy, bộ y phục này cô bồi thường nổi sao?” Trần Tuyết nhìn chăm chăm cô gái phục vụ kia, trong mắt dường như muốn phun lửa.

Phó Thụy Dương đang hẹn với khách hàng, xong việc còn phải gặp Đường Tiểu Mễ, hôm nay sinh nhật của nàng.

Kết quả nhìn thấy Trần Tuyết ở bên ngoài phòng hắn, cùng một nhân viên phục vụ tranh cãi không ngớt, hắn không muốn để ý tới, kết quả cô ta lại cầm ly nước trà trong khay, đập loạn một cái vào nhân viên phục vụ, lúc hắn mở cửa phòng, suýt nữa bị mảnh vụn bắn vào.

Hắn cau mày tức giận nói: “Ở nơi này ngang ngược cái gì? Làm trò cười cho người ta”.

Trần Tuyết đã gặp qua hắn một lần, cũng ở nơi đó, hắn biết nàng gọi Đường Tiểu Mễ, là đối tượng do ông nội chỉ hôn, cũng ở nơi đó, hắn nhìn thấy bộ mặt khác của nàng. Trong lòng suy nghĩ, khó trách Tiểu Mễ không thích cô gái này, thật sự ngang ngược, càn rỡ, hung dữ, vừa nhìn đã biết là chuyện linh tinh của phụ nữ. Nhớ tới cô ta cũng là em gái trên danh nghĩa của Đường Tiểu Mễ, khi nói chuyện, tự nhiên mang theo giọng điệu dạy dỗ.

Ai ngờ Trần Tuyết ngẩng đầu lên nhìn hắn chăm chăm: “Anh rể, thật là trùng hợp a, chỉ là, tại sao anh lại quản chuyện của em? Dù cho chị có ở đây, chị cũng để ý đến em!”

Vốn nghĩ, dù sao cô ta cũng là em gái trên danh nghĩa của Đường Tiểu Mễ, hắn ra mặt bất tiện, thế nào cũng cho hắn chút mặt mũi. Nhưng nếu cô ta không biết điều, hắn cũng không cần thiết khách khí, trừ Đường Tiểu Mễ, hắn chưa từng bị mất mặt trước mặt người khác. Nghĩ đến buổi tối thật tốt, bởi vì chút chuyện hư hỏng này làm cho làm trẻ nãi, trong lòng hắn nổi giận.

Chỉ vào Trần Tuyết, hắn nói: “Ném cô gái này ra ngoài, ầm ĩ muốn chết..., sau này loại người không đứng đắn không cho đến, thật chán ghét”.

Người quản lý khổ sở nói: “Phó tiên sinh, như vậy không tốt đâu, cũng là nhân viên phục vụ của tôi không hiểu chuyện, chút nữa tôi sẽ đuổi cô ta”.

Cô gái phục vụ kia cúi đầu, thân thể có chút run rẩy, nức nở nói: “Trần tiểu thư, thật xin lỗi, vừa rồi là lỗi của tôi”.

Trần Tuyết cười lạnh: “Phó Thụy Dương, anh dám! Cứ như vậy lấy lòng chị tôi? Nhưng người ta không cảm kích đâu”.

Phó Thụy Dương tức giận, nở nụ cười, thật là rùng rợn, loại chim nào cũng có, cho tới bây giờ không ai dám nói chuyện với hắn như vậy, Đường Tiểu Mễ cũng không đối với hắn như vậy.

“Tại sao không dám?”

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy Đường Tiểu Mễ chân mang giày Cavans, chậm rãi đi đến, Dương Sơ Tam, Lâm Vĩ Ba thấy Đường Tiểu Mễ ra mặt, cũng đi theo ra.

Phó Thụy Dương vốn nhìn thấy Đường Tiểu Mễ, hắn rất vui vẻ, lại nhìn thấy Lâm Vĩ Ba cũng ở đây, không nhận được nhử nhử này, ánh mắt liếc nhìn Dương Sơ Tam, liền sáng khoái nở nụ cười nhẹ: “Tam ca”.

Dương Sơ Tam vốn không muốn gặp Phó Thụy Dương, vào lúc này cũng không muốn phản ứng với hắn, cũng không ước ao Phó Thụy Dương lại có thể mở miệng gọi hắn một tiếng “Tam ca”, ngăn người, mất tự nhiên hắng giọng một cái, nhìn Phó Thụy Dương, lại cảm thấy thuận mắt rất nhiều, bây giờ trong lòng rất kỳ lạ.

“Tiểu Mễ”. Phó Thụy Dương đi tới trước mặt nàng, nhìn nàng, đáy mắt tràn đầy nụ cười.

160. Chương 10 : Quyển 12

“Chị, em..., trước đó cô ta đã làm đổ đồ trên người em, chị xem, chị xem”. Trần Tuyết chỉ vào một vết bẩn trên ngực, nói.

Đường Tiểu Mễ nhìn chăm chăm Trần Tuyết, nàng biết, tính tình của Trần Tuyết, tất nhiên trước đây, nàng đã điều tra qua, con gái của Trương Anh Thụy, Trần Tuyết có hơn phân nửa giống tính cách của bà ta, chưa bao giờ biết điểm dừng, càng không biết vì người khác mà suy nghĩ.

“Cô ấy đánh cô ra sao, cô cứ đánh lại như vậy”. Đường Tiểu Mễ nghiêng đầu nhìn Tô Tố Thụ, “Sau đó bắt cô ta nói xin lỗi cô”.

Tô Tố Thụ lắc đầu một cái, cắn môi, nhìn Trần Tuyết một chút, lại nhìn Đường Tiểu Mễ một chút, chậm rãi nói: “Chỉ là hiểu lầm thôi”.

“Trần Tuyết, cậu ở đây lằng nhằng cái gì với cô ta?” Một nữ sinh có thân hình cao gầy chẳng biết lúc nào đi tới, trong miệng nhai kẹo cao su, vẻ mặt không kiên nhẫn, ánh mắt cực kỳ khinh miệt quét nhìn nhóm người trên hành lang, “Trần Tuyết, thì ra là nhìn thấy trai đẹp rồi, tớ nói làm sao cậu đối phó Tô Tổ Thụ lại lâu như vậy”.

“Phỉ Phỉ. . . . .” Trần Tuyết vội quay mặt nhìn nữ sinh kia nháy mắt ra hiệu.

Nữ sinh kia cau mày liếc mắt nhìn Trần Tuyết: “Nhìn bộ dáng cậu như vậy, khó trách Trần thiếu bị hồ ly tinh này mê hoặc”. Tiếp đến, cô ta đi tới trước mặt Tô Tổ Thụ, “Loại người có bản lĩnh mê hoặc Trần thiếu điên đảo, tại sao lại trốn ở chỗ này?”

“Ai là Trần thiếu?” Đường Tiểu Mễ có chút nghi ngờ hỏi Trần Tuyết.

Không đợi Trần Tuyết mở miệng, nữ sinh kia lại cực kỳ khoa trương từ trên xuống dưới đem Đường Tiểu Mễ quan sát một vòng: “Vừa nhìn cô là biết chưa từng ra xã hội, Trần thiếu cũng không biết, ở chỗ này xem nào nhiệt cái gì?”

Đường Tiểu Mễ cười lạnh, vừa liếc nhìn Tô Tổ Thụ, mặt đã bắt đầu sưng to lên, sờ lên có chút nóng, nghiêng đầu nhìn Dương Sơ Tam một chút: “Sơ Tam, trên tay cô ấy bị thủy tinh đâm trúng, anh đưa cô ấy đi bệnh viện xem một chút”.

“Tiểu Mễ, nếu không ....” Dương Sơ Tam có chút bận tâm nhìn Đường Tiểu Mễ.

“Không có việc gì, anh cho bọn họ mười lá gan, bọn họ cũng không dám”. Đường Tiểu Mễ lại cau mày nhìn Tô Tổ Thụ, “Không có hiểu lầm này, nếu là lần sau, có phải lại bị khi dễ nữa không”.

“Ôi, cô nói gì thế?” Nữ sinh kia giả vờ đẩy Đường Tiểu Mễ.

“Liều Phỉ Phỉ!” Trần Tuyết che miệng lại kêu lên.

Phó Thụ Dương vội kéo người Đường Tiểu Mễ, liếc nhìn Lâm Vĩ Ba cũng bước nhanh lên. Lúc này, người quản lý Hội sở nhìn có chút không xong, mấy người khách khó tính ở trong phòng cũng đi ra cả rồi, bên trong, bên ngoài ba tầng, hành lang nhỏ đều vậy chật kín.

“Trần Tuyết, bạn bè của cô thế này sao?” Đường Tiểu Mễ lạnh lùng nhìn chằm chằm Trần Tuyết, không cảm giác lúc này, Phó Thụ Dương ôm người nàng có gì không ổn.

“Cô là ai? bạn bè như tôi thì thế nào?” Liều Phỉ Phỉ đi đến trước mặt Đường Tiểu Mễ, vẻ mặt khinh thường.

“Lúc này, không phải anh nói đem bọn họ ném ra ngoài sao? Còn không ném?” Đường Tiểu Mễ quay đầu nhìn Phó Thụ Dương trừng mắt, lúc này mới cảm giác hai người khoảng cách rất gần, một bên đầu của nàng có thể cảm nhận được hơi thở của hắn.

“Giám đốc Lý, bảo vệ của ông đâu?” Phó Thụ Dương không chút kiên nhẫn, hắn đã vài ngày không gặp Đường Tiểu Mễ, bây giờ đứng kế bên nàng, ngửi mùi hương trên người nàng, lỗ chân lông cả người cũng mở ra, vô cùng thoải mái, cố tình có chút không thức thời.

“Phó tiên sinh, Dương tiên sinh”. Một người trung niên, mặc tây trang vội chen đến trước mặt Phó Thụ Dương, “Chuyện này, không thỏa đáng, lẽ ra, Trần tiểu thư. . . . .”

Giám đốc Lý muốn nói lại thôi, Đường Tiểu Mễ lại nghe ra ý tứ của ông ta, Trần Tuyết là con gái của Trương Anh Thụ, theo lý mà nói, Trần Tuyết là em gái của nàng, tự nhiên được xem là nửa người Đường gia, mà Đường gia và Phó gia, Dương gia vừa có quan hệ khấn khít, một mình ông ta cũng chịu trách nhiệm không nổi.

Cô nữ sinh tên Liều Phỉ Phỉ tự nhiên cũng nhìn ra chỗ khó của Giám đốc Lý, cô ta vô cùng thỏa mãn hừ vinh. Cô ta vẫn biết Trần Tuyết bối cảnh không đơn giản, lúc này càng thêm xác định, đắc ý chau chau mày nhìn Đường Tiểu Mễ: “Bản lĩnh không có, tới nơi này kiêu ngạo cái gì?”

161. Chương 11 : Quyển 12

Chương 12.11: Chúng ta không ở cùng nhau

Sau khi mọi người dần dần đi khỏi, cô gái tên Liễu Phỉ Phỉ mặt xám như tro tàn, tự nhiên cô ta biết, ba chữ Đường Tiểu Mễ ý nghĩa thế nào. Trần Tuyết đã vô số lần nói về người chị này của cô, Trần Tuyết rất sợ chị, cô có cái gì mà đi sáng giọng đây?

Đường Tiểu Mễ cũng không thèm nhìn tới Trần Tuyết, hất tay Phó Thụy Dương, đi thẳng ra ngoài. Hôm nay vốn là sinh nhật của nàng, hàng năm trong lòng đều không vui vẻ, chuyện ngày hôm nay cố tình để cho nàng nhìn thấy, nàng cảm giác giống như người bị mắc xương.

Phó Thụy Dương nhìn lướt hai cô gái kia, vội bước nhanh đuổi theo, nhưng bị Lâm Vĩ Ba chặn lại.

“Phó Thụy Dương”. Ánh mắt của Lâm Vĩ Ba nhìn chằm chằm Phó Thụy Dương, giọng nói có chút khàn khàn.

Khóe mắt căng ra, nhẹ nhàng nhảy lên, Phó Thụy Dương dừng lại, cười lạnh nhìn Lâm Vĩ Ba.

“Nếu yêu nàng, cũng đừng quán lấy nàng nữa”. Lâm Vĩ Ba gần từng chữ một, “Chẳng qua, anh sẽ làm nàng thống khổ thêm”.

Phó Thụy Dương hừ lạnh một tiếng, thái độ cười như không cười: “Lâm Vĩ Ba, lời này có phải là tôi nên nói với anh hay không?”

“Anh làm mấy chuyện kia, Tiểu Mễ sẽ không tha thứ cho anh”. Lâm Vĩ Ba chắc chắn nói.

Hai mắt Phó Thụy Dương dường như muốn tóe lửa: “Tha thứ hay không, không phải anh có thể nói!”

Suy nghĩ một chút, Phó Thụy Dương nói tiếp: “Tiểu Mễ chán ghét quá khứ của tôi, chán ghét tôi lừa gạt nàng, còn anh, Lâm Vĩ Ba?” Phó Thụy Dương cười lên, “Nếu như nàng có một chút thích anh, dù chỉ một chút, kết quả anh cũng giống tôi thôi”.

Lâm Vĩ Ba cau mày, trên mặt thoáng qua một chút thống khổ, Phó Thụy Dương đâm trúng vào chỗ đau của hắn, bởi vì Đường Tiểu Mễ không thương hắn, cho dù quá khứ của hắn có phóng túng, nàng cũng không để ý, cho nên, bây giờ hắn có thể canh giữ ở bên người nàng.

Dường như tự nói với mình cũng như nói với Phó Thụy Dương, Lâm Vĩ Ba mở miệng nói: “Ít ra, tôi không lừa gạt nàng”.

“Không lừa gạt nàng?” Phó Thụy Dương chau chau mày, hai mắt lộ ra lạnh lẽo, “Vậy anh có nói cho nàng biết, tại sao lúc trước đuổi theo nàng chính là anh, mà không phải là của tôi hay không?”

Lâm Vĩ Ba giật giật khóe môi, cắn răng nói: “Đây là các người không có duyên phận, cố tình cho tôi theo đuổi”.

“Tôi thiếu duyên phận, tôi sẽ mang cả đời mình ra để bù đắp, nhưng Lâm Vĩ Ba...” Phó Thụy Dương giận tái mặt, “Anh cho rằng, tôi sẽ để cho anh từ chỗ tôi mà mang nàng ra đi lần thứ hai sao?”

Cuối tháng 9, không khí tiêu điều, gió đêm thổi tới, mang theo từng cơn lạnh lẽo. Đường Tiểu Mễ đứng ở ngoài nhà lớn, ánh đèn lạnh tanh, ngày trước nàng trở lại, thật xa đã có thể nghe thấy được mùi thơm của thức ăn, có thể nghe được tiếng cười sáng khoái của ông nội. Hôm nay trở lại, chỉ có thể nhìn thấy ngọn đèn trong sân, cô độc treo ở nơi đó.

Dường như có chút lạnh, Đường Tiểu Mễ theo bản năng xoa xoa cánh tay của mình, nhìn vào nhà lớn, trong lòng mê man.

“Tiểu Mễ”. Phó Thụy Dương từ trong bóng tối đi ra, hắn đã sớm canh giữ tại chỗ này, chờ nàng trở lại, hôm nay là sinh nhật của nàng.

Đường Tiểu Mễ khẽ sợ run lên, không nói gì, ánh mắt cứng đờ, lẳng lặng nhìn Phó Thụy Dương, trái tim trong lồng ngực kịch liệt nhảy lên.

Đôi mày thanh tú nhú lên, theo bản năng vươn tay chạm vào khoe môi Phó Thụy Dương: “Anh đánh nhau sao?”

Có lẽ đụng phải chỗ đau, Phó Thụy Dương hít một hơi lạnh, tên kia xuống tay quá nặng rồi.

“Không có việc gì, chỉ một chút”. Dưới ánh đèn, ánh mắt của Phó Thụy Dương phát sáng lờ lờ, “Tiểu Mễ, em lo lắng cho anh sao?”

Đường Tiểu Mễ lúc này mới phản ứng lại, muốn rút tay về, lại bị Phó Thụy Dương một phát bắt được, áp vào trên gương mặt của mình, lẳng lẳng nhìn vào ánh mắt của nàng, khoe miệng nở nụ cười dịu dàng.

Tay bị hắn nắm áp vào trên mặt hắn, không khỏi có chút khoái chí, da tay của hắn rất tốt, chạm vào cảm giác thật thoải mái. Ngón tay trong lúc lơ đãng run rẩy, xẹt qua trán, một vệt màu hồng.

162. Chương 12 : Quyển 12

Chương 12.12: Chúng ta không ở cùng nhau

Đường Tiểu Mễ hít sâu, thở dài một hơi, nhìn chằm chằm CD ngây ngẩn, nơi bờ vai vẫn mơ hồ truyền đến cơn đau, nàng đi tới trước gương trang điểm, khẽ nghiêng người sang, dấu răng khẽ nhô ra sưng vù, nhớ tới bộ dáng của hắn vừa rồi, làm cho nàng đau lòng hơn ai hết.

Trong CD, bài hát Thank-you-for-hearing-me du dương. Đường Tiểu Mễ mở hộp vải nhung màu đỏ, trừ một con chim màu xanh da trời, còn có một cái vòng màu trắng, lúc ở Hội sở, nàng không lấy ra ngoài.

Hiện tại nàng đang cầm lên, là một vòng tròn, nàng có ngu nữa cũng nhìn ra, đây là một chiếc nhẫn. Kiểu dáng rất đơn giản, nhưng chiếc nhẫn đánh ba chữ cái: ĐTM.

Trong lòng như bị khuấy động, một bên là thái độ nhún nhường của Phó Thụy Dương, đề nghị bắt đầu lại một lần nữa, một bên Lâm Vĩ Ba tỉ mỉ săn sóc, lo lắng nàng nhận lấy chiếc nhẫn này trong lòng sẽ có gánh nặng, nó đặc biệt được treo lủng lẳng trên sợi dây chuyền.

Phó Thụy Dương nhìn vào gương, vạch trán ra, lộ ra một vệt màu hồng, đã phai nhạt rất nhiều, lúc vừa mới mở ra bằng gạc, một vết sẹo lớn màu đen, hắn vẫn dùng tóc che lại, không lường trước vẫn bị nàng nhìn thấy.

Nàng run giọng hỏi hắn: “Rốt cuộc thế nào?”

Hắn không nói, cũng không chịu nói. Cái sẹo đáng chết này, làm cho hắn tìm không được nàng, vì bị thương, hắn nằm bệnh viện, khi tỉnh lại, Chu Văn Bản nói cho hắn biết, Lâm Vĩ Ba đã đuổi theo nàng.

Ba ngày rồi, hắn nằm trên giường bệnh ngây ngô, không muốn nghĩ, không dám nghĩ.

Lúc Đường Tiểu Mễ mới vừa đi, hắn vẫn tìm nàng, cho đến khi biết được Lâm Vĩ Ba giúp nàng rời đi. Hắn không do dự chút nào đi tìm Lâm Vĩ Ba, hắn nflu lấy cổ áo của Lâm Vĩ Ba: “Anh giúp cô ấy đi như vậy là anh hại cô ấy!”

Lâm Vĩ Ba lạnh nhạt nói: “Cô ấy vì thoát khỏi anh nên đã làm như vậy, rốt cuộc là ai hại cô ấy?”

Hắn không muốn nhìn lại người đàn ông này, hắn biết nàng kháng cự, hắn biết nàng rút lui, hắn cũng biết nàng cần phải có thời gian, nhưng hắn không biết nàng sẽ trốn đi như vậy. Hơn nữa, còn dựa vào một người đàn ông khác trợ giúp chạy trốn, nàng không biết tâm ý của Lâm Vĩ Ba đối với nàng, nhưng hắn biết.

Từ lần đầu tiên, hắn đem Đường Tiểu Mễ từ bên cạnh Lâm Vĩ Ba mang đi, ánh mắt của người đàn ông kia không che giấu nữa, khi đó tim của hắn bắt đầu mơ hồ không thoải mái, hắn dặt tay của nàng, đưa nàng trở về Biệt thự Tây đơn, bởi vì nàng đau sinh lý mà khuôn mặt nhỏ nhắn nhả nhả lại, lộ ra yếu đuối, cũng vào lúc đó, hắn đột nhiên cảm thấy, cô gái này, cần hắn thương yêu, hắn nghĩ muốn thương yêu nàng.

Hắn biết Lâm Dương, biết Lâm Dương đối với nàng có ý nghĩa như thế nào. Lúc tất cả mọi người muốn bảo vệ nàng không bị thương tổn thì hắn hung ác quyết tâm, đẩy nàng lên mặt bàn, hắn muốn nàng phải lựa chọn. Hắn không muốn cô gái hắn lựa chọn, trong lòng vẫn tồn tại bóng dáng người đàn ông khác.

Hắn nhìn nàng từng bước, từng bước về phía Lâm Dương, trong lòng hắn dường như nuốt phải Hoàng Liên, thống khổ không thể tả. Hắn âm trầm trốn trong Phòng đánh bài, trong tay ôm cô gái khác, nhưng trước mắt là hình bóng của nàng. Nàng cầm một miếng bánh pút-đing đưa đến bên miệng hắn: “Ừm, anh hãy nhìn thử xem, ăn ngon lắm”.

Lâm Vĩ Ba đẩy cửa vào, nhìn hắn chằm chằm: “Anh mang Tiểu Mễ tới đây, không phải để trốn chỗ này làm chuyện phóng đảng chứ?”

Hắn cười lạnh: “Chuyện của chúng tôi, lúc nào thì đến lượt anh lo? Anh cảm thấy ở bên cô ấy là anh sao?”

“Nếu có một chút cơ hội, tôi cũng sẽ không để cho cô ấy ở bên cạnh anh!” Lâm Vĩ Ba cắn răng nói.

Là hắn hại nàng sao? Hắn thừa nhận, lúc đầu Đường Quốc Khánh nói ra điều kiện, hắn gần như không cần suy nghĩ gì đã đồng ý, tại sao không đồng ý? Trong lòng hắn, không có gì quan trọng hơn so với sự nghiệp và ích lợi, huống chi, hắn cũng không ghét nàng.

163. Chương 13 : Quyển 12

Đường Tiểu Mễ ngồi ở đại sảnh ESPRESSO gần cửa sổ, đây là quán của nàng, chỉ là ngồi ở chỗ này vẫn cảm thấy trong lòng trống rỗng, không tập trung.

“Tiểu Mễ”. Lâm Vĩ Ba mở ghế dựa ngồi xuống, “Sao lại hẹn ở chỗ này?”

Lòng có chút kỳ quái, hắn và ba anh em Dương gia quen biết, tự nhiên biết Ông Trùm giấu mặt của quán là Đường Tiểu Mễ, chẳng qua, hắn cũng biết, mặc dù là quán của nàng, nhưng nàng lại không thích lui tới nơi này.

“Lần trước em ở chỗ này gặp Phan Văn Đình, bắt quả là ở trong phòng”. Đường Tiểu Mễ hít hít mũi, “Lúc đó anh đã đi theo em, còn nhớ chứ?”

Lâm Vĩ Ba nhớ lúc đó, vì sợ Phan Văn Đình tổn thương nàng, len lén đi theo phía sau nàng, nhất thời cảm thấy buồn cười, gật đầu một cái: “Anh thật không có mặt mũi, mỗi lần đi theo em, đều bị em phát hiện”.

“Khi đó Phan Văn Đình vì Lâm Dương tới tìm em, em vẫn giữ chuyện của Lâm Dương trong lòng, người khác không đề cập tới, em cũng không suy nghĩ, đột nhiên có một ngày, chuyện của chúng tôi bị người ta đưa ra bàn tán”. Đường Tiểu Mễ cúi đầu khẽ mỉm cười, “Dần dần em mới hiểu rõ, không thể quên được chỉ vì em yêu hắn, nhưng chúng tôi đã bỏ lỡ. Em đã từng hận hắn, bây giờ cũng không còn trách hắn nữa, nhưng chúng tôi cũng không thể trở về như ngày trước được”.

Lâm Vĩ Ba đột nhiên có chút lo lắng, nhìn hắn Đường Tiểu Mễ thong thả khuấy cà phê, cái thìa bạc trong tay thỉnh thoảng chạm vào chén sứ, phát ra tiếng giòn nhỏ nhỏ. Hắn biết Đường Tiểu Mễ có lời muốn nói, nàng sẽ không vô duyên vô cớ đề cập với hắn những thứ này. Liên tưởng đến chiếc nhẫn kia, lòng bắt đầu trầm xuống.

“Lúc em còn nhỏ, ba mẹ đã ly hôn nhưng bọn họ vì em, vẫn giả vờ làm đôi vợ chồng thắm thiết. Chuyện như vậy có thể lừa gạt bao lâu đây? Toàn thể giới cũng biết rồi, chỉ còn một mình em chẳng hay biết gì, cho nên, sau khi biết chân tướng, em không chịu rời đi, các người tách ra là chuyện của các người, một mình em cũng có thể trông coi nơi này”. Đường Tiểu Mễ cười cười, “Chuyện Lâm Dương cũng thế, lừa gạt em, họ luôn cảm thấy, nói cho em biết có tác dụng gì đâu?”

“Em hận mọi người đã gạt em, mặc dù, tất cả chuyện lừa gạt cũng vì muốn tốt cho em”. Đường Tiểu Mễ nhìn Lâm Vĩ Ba, “Tất cả mọi chuyện, kể cả khi ông nội qua đời, đến khi Thụy Dương gạt em, em mới bắt đầu nghĩ, tại sao tất cả mọi người lựa chọn dùng loại phương thức này giúp em, là bọn họ có vấn đề, hay là em có vấn đề”.

“Em có thể hiểu ba mẹ, em có thể không hận Lâm Dương, em hiểu ý của ông nội, hiểu nỗi khổ tâm của chú, nhưng Tiểu Lâm Tử...” Đường Tiểu Mễ dừng một chút, lại cố chấp nhìn vào ánh mắt của Lâm Vĩ Ba, “Thụy Dương, chỉ có Thụy Dương, em không biết làm sao để tha thứ cho hắn, chỉ vì, hắn là Thụy Dương, anh, hiểu không?”

“Tiểu Mễ”. Lâm Vĩ Ba đưa tay nắm tay Đường Tiểu Mễ, hắn không muốn nghe nữa, nàng muốn nói gì, hắn đã hiểu ra.

Đường Tiểu Mễ không để lại dấu vết, rút tay ra: “Mấy năm nay, em luôn trốn tránh. Em nói với chính mình, thành phố này còn có gì đáng để lưu luyến? hằng năm em ở lại thành phố H, nếu không phải ông nội bảo em về, có lẽ, em sẽ ở lại lâu hơn. Em muốn trốn tránh nhưng em đã quên mất, ông nội có còn sống được bao nhiêu năm? Lúc em một mình trốn để vá lành vết thương, chưa từng suy xét tâm tình của bọn họ. Ông trời đã trừng phạt em ..... ngay cả lần cuối cùng cũng không được nhìn thấy ông nội”.

“Em chưa từng nghĩ tới, yêu một người lại như thế này, biết rất rõ mình không có cách nào biết trước được kết quả, nhưng trong lòng vẫn đang kêu gào, tới gần chút nữa, gần thêm nữa. Em chưa bao giờ dám thừa nhận mình thích hắn, rất thích hắn, bởi vì em sợ không được đáp lại”. Cẩn cẩn môi, tiếp tục nói, “Trong lòng rõ ràng rất thích, suy đoán, nghĩ lung tung, khi nhìn thấy hắn thì trong lòng vui vẻ, ôm hắn, có cảm giác bình yên, trước mặt hắn không cần che giấu, tùy tiện làm sao, bởi vì, cái chân thật của em, hắn từng nhìn thấy, không cần che giấu nữa. Có một số việc em biết rất rõ ràng, lại mong hắn có thể tự mình nói cho em biết, hắn không nói, em giả vờ không biết. Chuyện biệt thự cây phong, thật ra chỉ cần hắn nói cho em biết, em nhất định sẽ không ngại, nhưng hắn không nói”.

“Em thường nghĩ, vừa bắt đầu đã sai lầm, lúc không biết phải đối mặt như thế nào, em đã trốn tránh”.

164. Chương 14 : Quyển 12

“Em muốn trở lại bên cạnh hắn sao?” Lâm Vĩ Ba hít sâu mấy lượt, cố nén không nhìn tới người trước mặt.

“Dĩ nhiên là muốn cùng hắn ở một chỗ, nhưng không phải bây giờ”. Đường Tiểu Mễ hơi mím môi, vuốt chiếc vòng tay đính ốc trên cổ tay, “Tiểu Lâm Tử, lúc em bắt lực nhất, anh đi cùng em, anh như tấm ván cứu mạng, em nắm thật chặt, em không muốn chết chìm. Em biết, em làm như vậy sẽ mất đi một người bạn tốt, nhưng em không thể tiếp tục sai lầm nữa”.

Lâm Vĩ Ba chợt đứng dậy, hồi phục hơi thở, khàn giọng nói: “Đường Tiểu Mễ, xem như những lời này, anh chưa từng nghe thấy”.

“Tiểu Lâm Tử”. Đường Tiểu Mễ đứng dậy theo, vội vàng ống tay áo hắn, “Bởi vì anh rất quan trọng, cho nên, em không muốn mượn cớ. Anh không nên cho là chưa nghe từng nghe thấy, Tiểu Lâm Tử, em không đáng giá”.

Lâm Vĩ Ba như ở nơi nào, trong đầu trống rỗng, không nghĩ được gì. Lúc ở Lhasa, nhìn nàng thành kính cúi đầu cầu nguyện, hắn cười nói: “Xem ra không có phần anh rồi”.

Ánh mắt của nàng trong trẻo: “Ai nói không có”.

Trong nháy mắt đó, trong lòng hắn như nở hoa, từng đóa, từng đóa, làm cho hắn ngất ngây. Hắn yên lặng thích nàng, thậm chí đã trở thành thói quen, biết rõ trong lòng của nàng có người khác, nhưng hắn không cách nào khống chế, có một chút hi vọng cũng muốn thử một lần. Lúc đi cùng với nàng, mỗi trôi qua vô cùng quý trọng và cẩn thận, hắn không biết khi nào nàng sẽ rời đi, mặc dù hắn cố gắng chuẩn bị xong tâm lý, trong lòng vẫn có một giọng nói nhắc nhở hắn, không cần rơi vào, không cần rơi vào.

Nhưng làm sao có thể khống chế đây? Hắn luôn suy nghĩ, hắn có thể thay mặt người kia, hắn sẽ làm cho nàng từ từ quên đi tổn thương, hắn có một loại ảo tưởng, trong mắt của nàng chỉ có hắn.

“Anh đưa em về”. Lâm Vĩ Ba giọng nói chắc chắn.

“Tiểu Lâm Tử”. Đường Tiểu Mễ nhẹ giọng kêu.

Lâm Vĩ Ba nắm chặt quả đấm, từ từ buông ra: “Vết thương của hắn là tai nạn xe cộ”.

Đường Tiểu Mễ giật mình, từ từ buông tay ra, ngơ ngác nhìn chằm chằm Lâm Vĩ Ba.

“Hắn tới tìm anh, trách anh giúp em rời đi, sau khi anh đi. . . . .” Lâm Vĩ Ba hít một hơi, tiếp tục nói, “Mạng của hắn rất lớn, xe cũng hỏng nát, hắn hôn mê ba ngày, vết thương lành hơn phân nửa”.

Đường Tiểu Mễ đỡ thành ghế bắt đầu thở, cả người dường như chết chìm, mềm nhũn không làm gì được.

Phó Thụy Dương thoát khỏi tai nạn xe hấn vẫn biết, trong lòng cảm thấy may mắn, đây là cơ hội của hấn không phải sao? Đây là cơ hội của hấn, hấn phải nắm chặt, rốt cuộc nàng đã đồng ý với hấn, nàng cố gắng thử yêu hấn. Trong lòng của hấn mềm mại dường như có thể vắt ra nước, tại sao yêu thể nào cũng không đủ, một ngày 24 giờ quá ít, từng giây từng phút đều muốn nhìn nàng mới an tâm.

Ngồi sững trên ghế dựa, trong lòng hỗn loạn, không nghĩ được gì. Đường Tiểu Mễ cảm giác hai tay mình, tim của mình, cả người của mình đều đang run rẩy.

Sau khi thấy vết sẹo của hấn, nàng không chỉ suy nghĩ một lần mà rất nhiều lần, nhưng mỗi lần nàng bắt mình dừng lại, bây giờ từ trong miệng Lâm Vĩ Ba biết được sự thật, hấn nói rất nhẹ nhàng, nhưng nàng giống như từ trên cao đột nhiên rơi xuống.

May mắn.

Cảm kích.

Sợ hãi.

Đau lòng.

Các kiểu cảm xúc thay phiên nhau diễn ra, trái tim như bị xé rách ra, rốt cuộc thì nàng rồi rắm cái gì? thiếu chút nữa nàng đã mất hấn.

Trong đầu chỉ còn lại một cái ý niệm, Thụy Dương, cũng may là anh không có việc gì. Nếu hấn xảy ra chuyện, nàng phải làm sao?

165. Chương 1 : Quyển 13

“Tiểu Lâm Tử.” Đường Tiểu Mễ sâu hít một hơi, mạnh mẽ đẩy Lâm Vĩ Ba ra, “Chúng ta, chúng ta . . . . .”

Dừng một chút, nhưng một câu đầy đủ cũng nói không ra được.

Lâm Vĩ Ba nhìn dáng vẻ Đường Tiểu Mễ lấp ba lấp bắp, không nhịn được cười ra tiếng, cười rất lớn tiếng, buông Đường Tiểu Mễ ra, lắc đầu một cái, vẫn cười nói: “Mau xuống xe đi, anh trên em đây”.

Đường Tiểu Mễ cắn cắn môi, không lên tiếng, suy nghĩ một chút, người nghiêng ra trước, đưa tay ôm cổ Lâm Vĩ Ba. Lâm Vĩ Ba ngẩn người, trở tay ôm lấy nàng. Hồi lâu, Đường Tiểu Mễ buông hấn ra, nhìn ánh mắt của Lâm Vĩ Ba, chân thành nói: “Tiểu Lâm Tử, rất cảm ơn anh”.

“Dừng làm anh buồn nôn, bà cô nhỏ, mau xuống xe đi”. Lâm Vĩ Ba cười nói, gần như đẩy Đường Tiểu Mễ xuống xe.

Trước lúc đi Tây Tạng, Lâm Vĩ Ba nhìn thấy nàng đều kêu bà cô nhỏ, Đường Tiểu Mễ nghe không nhịn được cười nhẹ, cũng không nói chuyện, lấy túi xách bước xuống xe, đứng một bên, nhìn Lâm Vĩ Ba tùy ý nhìn nàng vẫy vẫy tay, lái xe đi mất.

Lâm Vĩ Ba nhìn trong kính chiếu hậu, bóng nàng càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng mờ hồ, trong lòng chưa xốt từng hồi dâng lên, trái tim bị xé rách đau dữ dội. Đưa tay mở nhạc, vặn âm thanh thật lớn, giọng hát bên trong xe rất lớn, nhưng thanh âm càng ngày càng nghẹn ngào.

Đường Tiểu Mễ nhìn xe Lâm Vĩ Ba biến mất, trong lòng nhẹ nhõm, thở ra một hơi, xoay người lại nhìn thấy Phó Thụy Dương đứng tựa trên tường đang nhìn nàng.

Trái tim chợt nhảy lên, giả vờ như không có việc gì, thẳng đi về phía trước, trong đầu rung động, cắn cắn môi, Đường Tiểu Mễ cảm giác mặt của mình có chút nóng.

“Lưu luyến không rời?” Phó Thụy Dương bước nhanh đi tới trước mặt Đường Tiểu Mễ, cười như không cười nói.

Đường Tiểu Mễ nhú nhú mày, người này sao lại kỳ quặc thế? Nói chuyện âm dương quái khí làm cho người ta cảm thấy không thoải mái, ánh mắt liếc thấy trên trán hắn mơ hồ lộ ra vết sẹo, không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, không muốn tức giận, đôi co với hắn.

“Nếu không bỏ được, về đến nhà còn dính một chỗ, sao không mời người ta vào ngồi một chút?” Khóe miệng Phó Thụy Dương cười lạnh, ánh mắt không có nhiệt độ.

“Anh!” Đường Tiểu Mễ nổi giận, nàng vì hắn không tiếc tổn thương Lâm Vĩ Ba như vậy, nhưng người này âm dương quái khí nói lời khó nghe, nàng chưa nói tha thứ hắn, tại sao hắn lại dám lớn tiếng kêu la với nàng như vậy?

Nghĩ xong, đôi mắt có chút hồng hồng, nhìn chằm chằm Phó Thụy Dương không nói lời nào.

Tầm mắt Phó Thụy Dương rơi vào cái vòng treo lủng lẳng trước ngực Đường Tiểu Mễ, mắt nhìn không lầm thì đây là một chiếc nhẫn. Nhớ tới đêm hôm đó, nàng vô cùng kiên định mà nói: “Có lẽ, em sẽ kết hôn với Tiểu Lâm Tử”.

Nàng nói: “Thụy Dương, chúng ta không thể nào”.

Hắn tới nơi này thật sớm, chỉ muốn nhìn nàng, chờ nàng, lại nhìn thấy nàng ngồi trên xe Lâm Vĩ Ba, sắc mặt đỏ bừng, mắt tỏa sáng. Hắn nhìn thấy Lâm Vĩ Ba đeo dây chuyền lên cho nàng, hắn nhìn thấy Lâm Vĩ Ba dịu dàng ôm lấy nàng, hắn nhìn thấy bọn họ hôn, hắn nhìn nàng đưa tay chủ động ôm lấy người đàn ông kia.

Trong lòng hắn ngập tràn tình yêu trong phút chốc hóa thành bi thương, hắn cho nàng thời gian, lại để cho nàng vui đầu vào ngực của người khác.

Đưa tay nắm chiếc nhẫn kia, Phó Thụy Dương nhếch miệng lên, trên mặt hiện ra nụ cười thê lương.

“Em vội vã đi cùng với hắn? Hả?” Một chữ cuối cùng dường như trong lỗ mũi nặng nề hừ ra, “Đường Tiểu Mễ, anh nói nhiều như vậy, em lại không chịu nghe lời phải không?”

Dáng vẻ Phó Thụy Dương như vậy khiến tim Đường Tiểu Mễ đập nhanh, hốt hoảng gỡ ra tay của hắn ra.

166. Chương 2 : Quyển 13

“Đường Tiểu Mễ, đầu óc cậu lâu quá bị hư rồi phải không”. Nguyệt Như bỏ lại những lời này, “pằng” một tiếng đóng điện thoại di động, cũng không quan tâm người ở đầu điện thoại bên kia phản ứng ra sao.

Nguyệt Như khoa trương, tay đưa ra quạt quạt, trong miệng không ngừng thở: “Thật là tức chết tôi rồi, hai người ngu ngốc này”.

“Nguyệt Như, cô thật quá trâu”. Chu Văn Bản giơ ngón tay cái lên, chu miệng, vẻ mặt vô cùng khoa trương.

“Chu Văn Bản, anh muốn nói gì?” Nguyệt Như bất mãn liếc hắn một cái, vẻ mặt dường như không kiên nhẫn.

“Đồ ngốc, cô nghĩ xem, đừng nhìn tên Thụy Dương kia đắc chí, nhưng ở trước mặt chị dâu còn không phải là phải ngoan ngoãn nhận thua sao? Nhưng chị dâu lại phải nghe cô hò hét? Cuối cùng, cô mới là lão đại”. Chu Văn Bản chép chép miệng, lại càn rỡ nhìn Nguyệt Như từ trên xuống dưới.

“Chu Văn Bản, anh có thể lớn tiếng một chút, có bản lĩnh anh đi nói như vậy với lão đại của anh”. Nguyệt Như lạnh nhạt nói, tiếp tục làm việc của mình.

Chu Văn Bản rút cổ một cái, hay là thôi đi, người kia đã ăn thuốc nổ rồi, loại người như Phó Thụy Dương cũng thua trong tay một cô gái, Chu Văn Bản nghĩ đến chuyện này không nhịn được len lén vui vẻ, bình thường cười trên đầu bọn họ làm mưa làm gió, gặp báo ứng thôi.

Hôm nay Tuyền Lâm có một người khách không mời mà đến, Trương Anh Thụy. bà ta ngênh ngang ngồi đối diện Đường Tiểu Mễ, tùy ý lật tài liệu trên bàn của nàng, Đường Tiểu Mễ liếc bà ta một cái, không nói gì, ngón tay tiếp tục gõ bàn phím.

“Đường tiểu thư, đây là thư mời của Công ty Phúc Ninh”. Kha Ni Ca đem một cái thiệp màu đỏ đặt trên trên bàn Đường Tiểu Mễ, nhìn Trương Anh Thụy khẽ gật đầu ý bảo, lòng có chút kinh ngạc, đối với chuyện của Đường gia cô cũng sớm nghe thấy, nhìn sắc mặt hơn phân nửa là “kẻ tới không tốt”.

Đường Tiểu Mễ nhận lấy thiệp, vừa nhìn đã biết đây là Lễ chúc mừng doanh số bán hàng building Cây phong hàng quý, thở phào nhẹ nhõm, thì ra là thời gian đã qua lâu rồi, lúc đầu, Sơ Nhất vì đối phó Lâm Dương, đánh lên hạng mục này, nhiều lần trần trọc, hôm nay, đã bắt đầu làm Lễ Chúc Mừng rồi.

“Em biết rồi, lần này bọn họ mời rất nhiều người chứ?” Đường Tiểu Mễ ngẩng đầu lên nói.

Kha Ni Ca gật đầu: “Trong nghề cũng mời”.

“Đường Tiểu Mễ” Trương Anh Thụy mở miệng nói, “Có phải cô ngồi trên cao nên không thèm nhìn xuống hay không?”

“Sao bà lại tới đây? Thật xin lỗi, vừa rồi không nhìn thấy bà”. Đường Tiểu Mễ ngẩng đầu nói với Kha Ni Ca: “Đi ra nói cho bọn họ một chút, sau này không cần chớ hay mèo gì cũng đưa đến”.

Kha Ni Ca cười đến nghẹn gật đầu một cái, đi ra khỏi phòng làm việc, có chút bận tâm nhìn vào bên trong, suy nghĩ một chút, lấy điện thoại di động ra.

“Đường gia vẫn còn người lớn”. Trương Anh Thụy dường như không nghe thấy Đường Tiểu Mễ châm chọc, cười lạnh nói.

Đường Tiểu Mễ thường thức thiệp mời trong tay, không chút để ý nói: “Cho nên thế nào?”

“Chú hai cô bây giờ đang ở Singapore, tạm thời không về được, công ty lớn như vậy, một mình cô sợ là không chống đỡ nổi, đến lúc đó xảy ra vấn đề gì, cô chịu trách nhiệm nổi sao?”

“Người chống đỡ được cục diện này à?” Đường Tiểu Mễ buồn cười nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt, “Bà sao? Vậy bà chuẩn bị diễn tiết mục con tu hú chiếm tổ chim khách sao?”

“Cò!” Trương Anh Thụy cứng họng, cổ cũng hiện ra màu đỏ, trừng mắt.

“Dì Trương, tôi gọi dì bằng một tiếng dì, dì thật sự cho rằng đi theo ba tôi, ông nội lại qua đời, Chú hai không có ở nhà, Đường gia sẽ không có người?” Đường Tiểu Mễ thông thả ung dung xoay cây bút trong tay, tùy ý tựa lưng vào ghế ngồi.

“Đường Tiểu Mễ, tôi quên nói cho cô biết, tôi có 25% cổ phần Tuyền Lâm, cộng thêm một số cổ phiếu lẻ, Chú hai cô bây giờ tại tự lo cho mình còn không xong, như vậy hiện tại tôi là cổ đông lớn nhất của Tuyền Lâm chứ?” Trương Anh Thụy cười, đứng dậy đi tới trước bàn Đường Tiểu Mễ, tùy ý lật lật tài liệu, lạnh nhạt nói “Đường Tiểu Mễ, cô còn quá non, cô cho rằng, tôi không nắm chắc mà tới đây tìm chuyện không thoải mái sao?”

167. Chương 3 : Quyển 13

Từ lúc nhỏ, dần dần, nàng cần người bầu bạn, không hề lệ thuộc vào mẹ của nàng, dần dần có thể nhìn ra ánh mắt như thân thiện của dì lại lóe lên. Trương Anh Thụy thường xuyên hỏi thăm nàng một số vấn đề rất khó hiểu, tỷ như ba mẹ có gây gổ hay không, tỷ như ông nội có gì vui vẻ không.

Ngày trước dì dịu dàng thân thiết, từ khi nàng bắt đầu dần dần hiểu chuyện, dì thay đổi vô cùng quái lạ, trong lòng nàng mơ hồ cảm thấy không đúng, nhưng cũng không hiểu vì sao.

Đột nhiên có một ngày, nàng bắt gặp Trương Anh Thụy thân thiết khoát tay ba của mình, người dì này vẫn thảnh thơi xuất hiện bên cạnh nàng, giờ lại thân thiết khoát tay ba nàng. Còn trẻ nàng có chút không biết làm sao, trong lòng mơ hồ hiểu được hành động đó có ý nghĩa như thế nào, nhưng nàng cũng không dám đi hỏi ba.

Trương Anh Thụy trở lại tìm nàng, nàng căn cứ nói với người phụ nữ này: “Dì phải rời khỏi ba cháu đi, chỉ cần cháu bằng lòng, dì sẽ không thể gặp được ông ấy, dì là người xấu”. Còn nhỏ, nàng đối với có một số việc đã sớm dần dần hiểu được, chính nàng cũng không biết, nhưng nàng thương yêu người thân của mình,

bọn họ cũng biết. Nàng nói lời hung ác như vậy, trừ lần đó ra, nàng không biết nên làm như thế nào vẫn hồi tình trạng gia đình của mình.

“Tiểu Mễ”. Trương Anh Thụy giận quá hóa cười, “Tôi không phải người xấu, ba mẹ của cháu đã sớm ly hôn, vì cháu, tôi mới lén lút không dám công khai, bây giờ cháu biết cũng tốt, cháu nhất định phải tin, cháu có thể trở về hỏi bọn họ”.

Trương Anh Thụy cười rung người, giày cao gót gõ lóc cóc bỏ đi.

Nàng buồn nôn, người phụ nữ này ăn mặc dung tục, toàn thân đeo các loại xa xỉ phẩm, nụ cười đắc ý dữ tợn, lúc đầu tại sao nàng cảm thấy người này dịu dàng thân thiết như vậy?

Về đến nhà, nàng chạy đến phòng cha mẹ, lục tung đồ đạc, nàng không biết mình muốn tìm cái gì, nhưng trực giác nói cho nàng biết, người phụ nữ kia không lừa nàng. Nàng vội vàng muốn tìm ra một chút dấu vết, mấy năm gần đây, nàng rất ít thấy đến hai người bọn họ ở chung một chỗ, chẳng lẽ cũng bởi vì bọn họ đã sớm ly hôn?

Trong trí nhớ của nàng luôn có hình ảnh ba mẹ cùng nhau ôm nàng, mẹ cười ấm áp, giọng nói của ba mạnh mẽ cuốn hút, nàng lục lọi đến cùng, rồi chán nản, sau khi lớn lên, cả nhà bọn họ rõ ràng không có một tấm ảnh gia đình. Đáy lòng từng hồi chìm xuống, cuối cùng tầm mắt rơi vào một cái rương gỗ cũ kĩ đã khóa, nàng dần lòng, lấy dụng cụ, cạy khóa ra, một ít đồ trang sức bằng ngọc và mấy tờ giấy thật mỏng.

Lúc nàng mười ba tuổi, chưa bao giờ bình tĩnh như vậy. Nàng chia ra gọi điện thoại cho bọn họ, cho tới bây giờ nàng không phải là đứa bé bốc đồng, không khóc, không làm khó, không cần quấy. Nàng nói: “Hôm nay nếu các người không về, vậy cứ xem như chưa bao giờ sinh ra đứa con gái này”.

Khi ba mẹ kéo rương hành lý, sắc mặt tái nhợt chạy về nhà thì trong lòng nàng thoáng vui mừng, nàng muốn khóc nhưng không muốn khóc, nàng không hiểu tại sao bọn họ lừa gạt nàng, nàng là đứa ngu ngốc nhất thế giới. Nàng tự bảo vệ gia đình mình nhưng người phụ nữ kia lại nói cho nàng biết, gia đình của nàng căn bản chỉ là giả vờ.

“Các người tách ra đi, không cần cố vì con” Lúc đó nàng mười ba tuổi, lần đầu tiên có cảm giác mình trưởng thành, nàng không phải là đứa bé.

Mỗi người bọn họ đã có người khác, lần này không tiếp tục gạt nàng, nhưng nơi này tất cả đối với nàng mà nói đã mất đi lòng tin. Người phụ nữ kia cuối cùng đường hoàng trở thành “Đường phu nhân”, nàng rút cuộc trước mặt của mọi người phải gọi người phụ nữ này một tiếng: “Dì Trương”.

Trương Anh Thụy hoàn toàn làm rối loạn cuộc sống của nàng, đi theo còn có con gái của bà ta, Trần Tuyết.

168. Chương 4 : Quyển 13

Phó Thụy Dương tự giam mình trong phòng làm việc, nhớ tới Đường Tiểu Mễ, cảm thấy rất nhức đầu. Phó Thụy Dương hẳn đời này xem như gặp hạn, hễ mà đụng phải chuyện có liên quan đến Đường Tiểu Mễ, hẳn không tỉnh táo được. Nhớ tới chiếc nhẫn kia trên cổ nàng, trong lòng không sao bình tĩnh nổi, trong ngực bùng bùng lửa đỏ. Vừa tức vừa buồn bực, vừa sợ lại ghen tỵ.

Phó Thụy Dương hẳn kể từ khi gặp phải Đường Tiểu Mễ, đời này thật coi như hạnh phúc, mỗi ngày tâm tình mỗi khác, chưa bao giờ có “Muôn màu muôn vẻ như vậy”.

Hắn nói sẽ không buông tha nàng, nếu như nàng thật muốn kết hôn với Lâm Vĩ Ba, hắn cũng sẽ không cho bọn họ vừa lòng đẹp ý, Phó Thụy Dương nặng nề thở dài một hơi, Tiểu Mễ, em hận anh, anh cũng không muốn thả em đi.

Nếu không phải gần đây, trong công ty thật sự có chút chuyện cần hắn tự mình xử lý, hắn nhất định phải trói nàng lại để nói chuyện cho tốt.

Phó Thụy Dương cảm giác mình không cam lòng, tại sao hắn luôn là tên khốn kiếp? Còn tên Lâm Vĩ Ba kia thật tốt sao ?

Chuông điện thoại di động đột ngột vang lên, Phó Thụy Dương vừa nhìn dãy số xa lạ, tức giận nhận: “Alo!”

“Thế nào hai năm không gặp, tính nóng vẫn lớn như thế?”

Ông nghe bên kia truyền tới một giọng nam dễ nghe.

Phó Thụy Dương ngẩn người, vui vẻ nói: “Cảm hả? Trở về lúc nào?”

“Vừa tới sáng này, còn chênh lệch múi giờ chưa quen, tối nay mẹ Phó nói cho tôi tẩy trần, cậu sẽ trở về chứ?”

“Người này nói nhảm, tôi lập tức trở về”.

Phó Thụy Dương cười cúp điện thoại, tâm tình buồn bực thoáng dịu đi. Sau đó lái xe trở về biệt thự, thật xa có thể nghe được giọng nói mạnh mẽ của ông nội, khoe miệng nở nụ cười, đem chìa khóa cất.

“Đang nói gì đấy? Thật xa đã nghe các người cười đùa”.

“Ồ, này nhắc tào tháo, tào tháo đến”. Dì Ngô cười chào đón, đưa dép, nhận lấy đồ từ tay Phó Thụy Dương.

“Chị Ngô, chị đừng làm hư đứa nhỏ này. Để cho hắn tự mình làm”. Triệu Tử Quân nhìn Phó Thụy Dương bủn rủn môi, có chút bất mãn.

Phó Thụy Dương cười cười, mắt tìm được một bóng dáng quen thuộc: “Cậu đã trở lại”.

Du Cẩm Ân mỉm cười, tiến lên trước, hai người đàn ông mạnh mẽ ôm nhau. Hắn tuy là con trai của Dì Ngô, nhưng từ nhỏ lớn lên cùng Phó Thụy Dương, lại lớn hơn Phó Thụy Dương hai tuổi, tình cảm thì không cần nói.

“Hai anh em này”. Triệu Tử Quân cười cười, “Mau rửa tay, chờ con đây”.

Một bàn người ngồi vào cùng nhau, Phó Thụy Dương lựa hai cái cơm, đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Lần này trở về không đi nữa chứ?”

Mọi người ngẩng đầu nhìn chằm chằm Du Cẩm Ân, nhất là dì Ngô, lấp bắp nhìn hắn, Du Cẩm Ân cười cười: “Nói sau đi, còn cậu, lúc lễ mừng năm mới, không phải nói là đính hôn sao? Hôm nay sao không mang về?”

Sắc mặt Phó Thụy Dương Diện ảm đạm, theo bản năng nhai cơm, thức ăn đầy bàn dường như đã mất đi mùi vị.

“Hừ, Cẩm Ân, cháu đã nói đến chỗ đau của thằng nhóc này, một cô gái tốt, lại muốn chấp tay nhường cho người ta mà”. Phó Long Bưu lông mày giương lên, tức giận nhìn chằm chằm Phó Thụy Dương, “Không biết xấu hổ lại thể son sắt nói với ông, nàng không chạy được, ông xem bây giờ mặt mũi của cháu đặt ở chỗ nào”.

Lâm Vinh Trung khoe khoang khắp nơi, chỉ sợ người khác không biết, thật là một lão già giảo hoạt. Phó Long Bưu nghĩ đến chuyện này, trong lòng lão rất không thoải mái.

“Không vội, chờ cháu giải quyết xong công việc”. Phó Thụy Dương lạnh nhạt nói, đưa tay gấp một chút gỏi khô.

Phó Thụy Dương vẫn không thích loại thực phẩm khô này, luôn chê có mùi, vào lúc này có lẽ không để ý tới, nhét vào trong miệng, đoán chừng bây giờ ăn cái gì, chính hắn cũng không biết. Triệu Tử Quân vừa nhìn, không khỏi thở dài một cái: “Con còn không gấp, nếu không phải ba của con bên này bịt miệng, đoán chừng toàn bộ Thành phố N cũng biết rồi, một đứa bé tốt như vậy, con còn muốn gì”.

Du Cẩm Ân mờ mịt liếc nhìn mọi người, cuối cùng tầm mắt rơi vào mẹ mình. Dì Ngô thở dài một hơi: “Đứa bé kia tốt vô cùng, tôi nhìn cảm thấy thân thiết, không có những thứ tặc xấu được nuôi dưỡng”.

169. Chương 5 : Quyển 13

Tòa cao ốc ở tỉnh J rất cao, ba mặt là kính phản quang, bức màn cao cấp che kín, trang nhã. Đường Tiểu Mễ không khỏi cảm khái, bất động sản trong nước đang phát triển, bằng chứng là ở đây, các công ty xây dựng, mỗi nhà môi giới bất động sản tới đây thêm một miếng ngói, cao ốc này vô cùng đẹp.

Dương Sơ Nhị đã nói cho bảo vệ biết, Đường Tiểu Mễ đi vào rất thuận lợi, đi thẳng tới phòng làm việc của Dương Sơ Nhị, hắn đang ngồi gọi điện thoại, nhìn Đường Tiểu Mễ ra dấu, bảo nàng ngồi chờ.

Đường Tiểu Mễ lè lưỡi, kéo ra cái ghế ngồi đối diện Dương Sơ Nhị, một tay chống cằm nằm trên mặt bàn, tay tùy ý vẽ vẽ trên mặt bàn.

Dương Sơ Nhị cúp điện thoại, lúc này mới rót ly nước cho Đường Tiểu Mễ, lần đầu tiên Đường Tiểu Mễ tới phòng làm việc của hắn, ngược lại một chút cũng không dè dặt, không chút hoang mang, hớp một ngụm nước.

“Chuyện gì trong điện thoại không thể nói?” Dương Sơ Nhị dịu dàng nói.

Đường Tiểu Mễ vừa nghe, vội đưa đầu đến gần: “Chuyện khu biệt thự Tây đơn bị tỉnh Ủy quy hoạch, anh đã thông tin cho người nào?”

“Tại sao đột nhiên hỏi chuyện này?” Dương Sơ Nhị vừa sắp xếp tài liệu trên tay, vừa tò mò nói.

“Anh nói cho em biết trước”. Về mặt Đường Tiểu Mễ không kiên nhẫn.

“Tiểu Mễ, nếu người có lòng muốn biết chuyện này, cũng không khó, nhưng phải xem người kia là ai”. Dương Sơ Nhị dừng công việc trên tay, nghiêm túc nói.

“Nếu có liên quan đến Trương Anh Thụy?” Đường Tiểu Mễ thử dò xét nói.

Dương Sơ Nhị đột nhiên cười: “Em vì mảnh đất trống trong tay Trương Anh Thụy?”

“Sơ Nhị, anh biết?” Đường Tiểu Mễ bất mãn chu miệng nói: “VẬY anh cũng không nói cho em biết.”

“Không phải anh không nói cho em”. Dương Sơ Nhị cứng chiu véo mũi Đường Tiểu Mễ, “Có người không muốn nói, nhưng em thử động não suy nghĩ một chút, trừ mấy người chúng ta, còn có ai chịu tổn công tổn sức, để cho em vui vẻ?”

Đường Tiểu Mễ nhăn nhó chớp mũi, trong đầu thoáng qua bóng dáng của Phó Thụy Dương, trợn to mắt nhìn Dương Sơ Nhị.

“A, em đoán được gì, anh không biết, nhưng anh không nói gì”. Dương Sơ Nhị mỉm cười, tiếp tục công việc trong tay.

“Nhưng ...” Đường Tiểu Mễ trầm ngâm nói, “Đi Trương không dễ dàng nhảy vào hố này”.

“Chuyện này cũng đơn giản, có mấy miếng đất trống phía Tây rất tốt, thích hợp làm khách sạn, nhà nghỉ, rất nhiều công ty tới đây trả giá. Trương Anh Thụy tới, Phó Thụy Dương cũng tới”.

Dương Sơ Nhị chau chau mày, mắt thoáng qua một tia sáng loáng, “Phó Thụy Dương nhìn mảnh đất trống bên cạnh Tây đơn kia, hai mảnh đất này không cùng một người sở hữu, nhưng lần quy hoạch này, Chính phủ buộc phải bán ra. Mà lần đấu thầu trước, Phó Thụy Dương đã liên thủ với người chủ làm rất nhiều thủ đoạn, khiến Trương Anh Thụy lầm tưởng mảnh đất phía Tây có giá trị rất lớn. Hắn mua mảnh đất bên cạnh giá cao, Trương Anh Thụy vì cạnh tranh, tự nhiên phải mua khu Tây đơn giá rất cao”. Dương Sơ Nhị gõ trán Đường Tiểu Mễ một cái, “Anh nói rõ ràng như thế, còn lại em có thể suy nghĩ ra chứ?”

Đường Tiểu Mễ bừng tỉnh hiểu ra: “Chờ các người công khai quy hoạch chính thức, Đi Trương sẽ thấy không ổn, đến lúc đó vì thoát thân, Thụy Dương có thể ra giá thấp để thu mua, mà đi Trương bởi vì chuyện này mà gặp phải nguy cơ, công ty của bà ta, thậm chí sẽ phá sản đóng cửa?”

“Những chuyện này, các người đã sớm nghĩ đến rồi sao?” Đường Tiểu Mễ nhỏ giọng hỏi thăm.

“Phó Thụy Dương nghĩ, chúng ta chỉ đứng ngoài nhìn, thằng nhóc này ...” Dương Sơ Nhị dừng một chút, tiếp tục nói, “Nhìn hắn thuận mắt hơn nhiều, hắn cho rằng, hắn có thể khi dễ người khác, nhưng người khác thì không được”.

Dương Sơ Nhị lông mày nhướng lên, nở nụ cười nhẹ: “Tiểu Mễ, Phó Thụy Dương cũng là người có lòng, anh và Sơ Nhất lần này không dính vào chuyện của các em, vì muốn cho hắn một chút công bằng, không vì Vĩ Ba là bạn bè của chúng ta mà nghiêng về người nào. Tự mình phải suy nghĩ thật kỹ, đã quyết định rồi thì không cần quá băn khoăn về Vĩ Ba”.

170. Chương 6 : Quyển 13

Mọi người tập trung lại một chỗ, tùm bầy, tùm tám trò chuyện một hồi, Phó Thụy Dương lên khán đài phát biểu, Lễ Chúc Mừng chính thức bắt đầu.

Sofitel là khách sạn sang trọng nhất Thành phố N, rượu và thức ăn cũng xa hoa nhất, những người khác đều đã sôi nổi tham gia, Phó Thụy Dương ai đến cũng không cự tuyệt, đang lúc ăn uống linh đình rất náo nhiệt. Đường Tiểu Mễ đứng ở phía dưới, nhất thời cảm giác mình như người đứng xem.

Nàng đã thấy qua dáng vẻ hần chuyên chú làm việc, cũng đã thấy qua cuộc sống vô lại của hần, nhưng bộ dáng hần một mình xã giao với người khác, nàng nhìn thấy lần đầu tiên. Nhìn Phó Thụy Dương như vậy, nàng cảm thấy vừa quen thuộc, lại vừa xa lạ.

Rõ ràng vẫn là bộ dạng trước kia, tóc cắt ngắn một chút, trán mờ hồ lộ ra vết sẹo màu hồng, nhưng dáng vẻ cao lớn, anh tuấn, tây trang Armani đã cởi xuống, phục vụ mang đi, chỉ mặc áo sơ mi màu xanh dương nhạt, cười như không cười ứng phó từng người mời rượu. Từng ly, từng ly vào bụng, vẻ mặt của hần bình tĩnh, ánh mắt sắc bén, thâm trầm làm cho người ta không nhìn ra hần đang nghĩ cái gì.

Đường Tiểu Mễ có chút đau lòng, nàng nghĩ tới, cũng không biết hần uống bao nhiêu rượu, cũng không thấy hần ăn cái gì, có thể không thoải mái.

Định nhắm mắt làm ngơ, trốn được trong góc, nhàm chán ngáp lên.

“Nhàm chán sao? Miệng há lớn như vậy”.

Đường Tiểu Mễ hơi sững sốt, chau chau mày: “Tiểu Lâm Tử, sao anh cũng tới?”

“Tại sao anh lại không thể tới?” Lâm Vĩ Ba nhìn nàng cười một tiếng, “Còn không phải là thay Sơ Nhất tới sao, gần đây hần như lửa thiêu mông đất, đi công tác rồi, Sơ Tam cũng thế, lại không biết dính với ai, không thấy bóng dáng, anh không thể làm gì khác hơn là giúp bạn bè không tiếc cả mạng sống thôi”.

Đường Tiểu Mễ chu miệng gật đầu một cái, gần đây không nhìn thấy Sơ Nhất, Sơ Tam, cũng không biết đang bận những thứ gì.

Đang lúc nói chuyện, các đại biểu phát biểu đã kết thúc, bên dưới bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Bên cạnh, một người trung niên mặc tây trang thẳng thớm, mặt khiêm nhường muốn bắt tay với bọn hần: “Đường tiểu thư, Lâm tiên sinh”.

Lâm Vĩ Ba đem Đường Tiểu Mễ ngăn phía sau lưng, vươn tay ra.

Đường Tiểu Mễ liếc thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Vĩ Ba, nhìn tươi cười lễ phép nhưng xa cách, nàng liên tưởng đến một câu thành ngữ: ra vẻ đạo mạo. Nghĩ như vậy, nên che miệng cười khê.

Lâm Vĩ Ba vừa nói chuyện với người khác, vừa liếc mắt nhìn Đường Tiểu Mễ, bĩu bĩu môi, lườm nàng một cái.

Không biết Phó Thụy Dương đem hành động của hai người thu hết vào mắt, lửa giận tràn lên, hết lần này đến lần khác, tầm mắt lại rơi vào dây chuyền trên cổ Đường Tiểu Mễ, chiếc nhẫn kia treo lủng lẳng, Phó Thụy Dương cố kiềm nén muốn tiến lên kéo nó bỏ đi, cố bình tĩnh nắm chặt cái ly, không muốn nhìn hai người kia nữa, rồi lại không thể di chuyển tầm mắt.

Là Tổng Giám đốc của Công ty Phúc Ninh, dự án cây phong gồm các bộ phận Kế hoạch, bộ phận PR, quản lý bán hàng đều vây quanh Phó Thụy Dương. Những người bên cạnh không biết nói những gì với Phó Thụy Dương, hần không lên tiếng, chẳng qua trầm mặc nghe, ánh mắt lại cách đám người nhìn về phía Đường Tiểu Mễ.

171. Chương 7 : Quyển 13

Đường Tiểu Mễ không chút để ý gật đầu đồng ý.

Chỉ chốc lát sau, rượu mời có chút lên não, nàng rửa mặt từ phòng vệ sinh ra ngoài, nhìn thấy Phó Thụy Dương sắc mặt âm trầm đứng chắn trước mặt nàng. Hai người đều trầm mặc, cuối cùng Đường Tiểu Mễ không chịu nổi không khí quái dị này, khẽ nghiêng người, lễ phép nói: “Nhường đường một chút”.

Phó Thụy Dương vẫn không nhúc nhích, dường như không nghe thấy nàng nói gì, mím môi nhìn chằm chằm Đường Tiểu Mễ, sắc mặt nàng hồng hồng, trong ánh mắt sương mù nặng hơn, hiển nhiên đã có ba phần men say.

“Anh đưa em về trước”.

“Không muốn”. Đường Tiểu Mễ hơi cảm thấy người không thăng bằng, lung tung khoát khoát tay, “Anh còn xã giao, đừng lãng phí thời gian với em”. Nàng không biết phân biệt, cần gì phải giả mù sa mưa, làm ra dáng vẻ quan tâm?

Đường Tiểu Mễ cảm thấy trong lòng không được tự nhiên, buồn bực, không thể phát tiết.

“Lãng phí hay không, không phải chuyện của em”. Phó Thụy Dương kiên trì.

“Là em cảm thấy quá lãng phí thời gian của ngài!”

Đường Tiểu Mễ từng một chữ, thậm chí dùng tới chữ “Ngài”, giọng nói rõ ràng, trong đôi mắt to lộ ra vẻ bất mãn mãnh liệt và đầy xa cách.

Phó Thụy Dương chưa bao giờ cảm thấy thất bại như vậy, lúc nàng nói chuyện, chiếc nhẫn theo động tác lồng ngực của nàng lắc lư, dường như đã thương ánh mắt của hắn. Trong lòng hắn lửa giận bốc lên, một giây rốt cuộc không chế không được, chợt ôm Đường Tiểu Mễ vào trong ngực.

“Đường Tiểu Mễ, rốt cuộc em muốn thế nào?”

“Ngài quá lo lắng, em không muốn thế nào, chỉ là nhường đường một chút”. Đường Tiểu Mễ quật cường ngẩng đầu.

Hắn tìm nàng tìm một tuần lễ, xảy ra tai nạn xe cộ về sau lại nằm bệnh viện ba ngày, sau khi xuất viện biết được nàng trở về rồi, ánh mắt trông mong gặp nàng, lại thấy tận mắt nàng và Lâm Vĩ Ba mập mờ, mấy ngày liên tiếp lo lắng, sợ hãi, bất mãn, ghen tỵ tất cả đều xông lên đầu.

Phó Thụy Dương rốt cuộc không nhịn được gầm hét lên: “Dẹp bỏ ngài đi! Đường Tiểu Mễ, bây giờ em nói chuyện với anh dùng tiếng ngài sao? Em nói, Đường Tiểu Mễ, anh làm sao em mới vui vẻ, em mới hết giận?”

Đường Tiểu Mễ ngẩn ra, miệng há ra, nói không ra lời.

Dường như bị giật mình, nước mắt tràn đầy hốc mắt, ngực tràn đầy uất ức. Người này tại sao lại hung dữ với nàng? Tại sao mỗi lần đều đối với nàng gầm gừ? Nàng lớn như vậy, ngoại trừ người mẹ dịu dàng, thực ra rất hung hãn, cho tới bây giờ, không ai gầm rống với nàng như vậy.

Là hắn nói nàng không biết phân biệt, là hắn lạnh lùng với nàng trước, là hắn lừa nàng trước, là hắn không rõ ràng với cô gái khác. Tại sao quay đầu lại muốn hỏi nàng làm thế nào mới vui vẻ, làm thế nào mới hết giận? Nàng nên hỏi hắn, chừng nào thì anh mới có thể yêu em thật lòng, không giận đối với em, không lừa gạt em nữa, về sau cũng rất tốt với em mới đúng.

Hai người im lặng trừng mắt, Phó Thụy Dương hét cách với nàng, bình phục hơi thở, nhìn con mắt nàng ngấn nước, chớp mũi hồng hồng, rất đáng yêu, trái tim đột nhiên mềm nhũn ra, âm thầm thở dài một hơi, Phó Thụy Dương, mày nói với cô ấy chuyện này để làm gì? Cô ấy hiểu mới là chuyện lạ, nhận tội thôi.

Chuông điện thoại di động vang lên, là điện thoại của Phó Thụy Dương, hắn cũng không quản, để mặc nó reo vang, cách một lát, lại bắt đầu reo. Đường Tiểu Mễ rốt cuộc không nhịn được: “Anh nghe điện thoại trước đi”.

Phó Thụy Dương thở phào nhẹ nhõm, chịu nói chuyện là tốt rồi, rồi từ trong túi móc điện thoại di động, ánh mắt lại không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Đường Tiểu Mễ. Cũng không biết bên đầu điện thoại kia nói những thứ gì, hần chân mày nhíu chặt.

“Ừ”

“Tôi biết rồi”.

“Em ở đây chỗ dừng đi đâu”.

“Được”.

172. Chương 8 : Quyển 13

Cuối hành lang ánh đèn rất sáng, trên ban công còn treo đèn pha màu sắc rực rỡ, bốn phương tám hướng bao phủ xuống, tất cả không có chỗ nào tối tăm.

Về mặt hai người kia rất rõ ràng, cô gái kia nghiêng người, nhìn qua có chút quen mặt, tuổi nhỏ hơn nàng một chút, bộ dạng chừng hai mươi. Hơi nhếch khóe môi lên, làm người ta thương yêu vô cùng.

Phó Thụy Dương kéo mặt cô ấy, bộ dáng thật cứng chiu. Chỉ tiếc khoảng cách quá xa, cũng không thể nghe được bọn họ nói gì, nhìn dường như hai người nói rất nhỏ.

Đường Tiểu Mễ gắt gao cắn môi mình, không nháy mắt nhìn chăm chăm hai người kia, tầm mắt rõ ràng đã mơ hồ, nhưng vẫn không dời mắt đi được. Trong lòng thậm chí trong tối cảm thấy mình may mắn, thật may của quẹo này cách bọn họ xa, nếu ở gần, bọn họ đối mặt như thế, nàng nên xử lý thế nào? Bây giờ, nàng có thể lựa gạt bản thân đã nhìn lầm, nhìn lầm rồi, khoảng cách quá xa.

Cắn ngón tay, nghẹn ngào, người kia rõ ràng vừa rồi ôm nàng, bảo nàng chờ hần, hần nói hần sẽ rất nhanh trở lại. Vì sao đảo mắt lại thân mật với cô gái khác như vậy?

Lần này không giống nhau, Đường Tiểu Mễ biết.

Không phải nàng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ hần và cô gái khác đi chung với nhau, thậm chí mỗi lần nàng nhìn thấy hần, bên cạnh đều là mỗi cô gái khác nhau, trong tiềm thức thật ra cũng biết, hần đang diễn trò. Mặc dù nhìn thấy hần và Đỗ Thủy Tâm đang đi cùng nhau, nàng cũng chưa từng lo sợ như bây giờ, ghen ghét, thậm chí tuyệt vọng, trong lòng chua xót sắp muốn chết.

Hần vẫn giữ nụ cười ấm áp, động tác và dáng vẻ giữa bọn họ thân thiết như thế làm cho nàng như nghẹn cổ họng, nước mắt làm thế nào cũng không ngừng được. Sự dịu dàng đó vốn thuộc về nàng, vì sao bây giờ thân mật với cô gái khác? Bọn họ có quan hệ gì?

Phó Thụy Dương, đã như vậy, tại sao còn tới trêu chọc em?

Đường Tiểu Mễ không muốn suy nghĩ nữa, một chân đi giày, một chân không, chân thấp chân cao quay đầu rời đi, nàng cũng không muốn ở chỗ này nhìn bộ dáng bọn họ tình cảm thắm thiết. Lại gặp Lâm Vĩ Ba đi ra ngoài tìm nàng.

Lâm Vĩ Ba kinh ngạc nhìn Đường Tiểu Mễ, một tay cầm giày, trên khuôn mặt hoa, mắt đều đỏ hết, lại có chút sững.

“Thế nào? Có phải là uống nhiều hay không?”

Đường Tiểu Mễ nở nụ cười còn khó coi với so khóc, giọng nói cứng ngắt: “Không có việc gì, em muốn về”.

“Rốt cuộc là chuyện gì? Anh đưa em về”.

Vào lúc này, Đường Tiểu Mễ đâu nghe được hần nói gì, trong đầu chỉ có một ý niệm, mau chóng rời khỏi nơi này, mau chóng rời đi, lúc này nàng nên rời đi, nàng không nên ở chỗ này chờ hần. Bây giờ, nàng chỉ

muốn một mình, ngay cả nói cũng không muốn. Trong người cảm thấy nóng như thiêu đốt, đau đớn, không biết có vấn đề gì, chỉ đau dữ dội.

Cả người dường như treo lơ lửng, chân cao chân thấp, vô cùng không thoải mái, nhưng nàng vẫn muốn tiếp tục rời đi. Lâm Vĩ Ba so với nàng nhanh hơn một bước, kéo tay nàng lại: “Bộ dáng như vậy, chớ đi ra đường lớn. Anh đưa em đi”.

Nói chưa dứt lời, vừa đi hai bước liền dừng lại, tự nhiên Lâm Vĩ Ba thấy hai người đứng cuối hành lang trên ban công, hần đột nhiên hiểu được, sắc mặt biến thành xanh mét, không biết trong lòng là tư vị gì. Hần nắm tay Đường Tiểu Mễ, tự nhiên có thể cảm nhận được nàng đang run rẩy, định thần nhìn lại, trên mặt của nàng hiện đầy nước mắt.

Hung hăng trợn mắt nhìn Phó Thụy Dương một cái, Lâm Vĩ Ba tự nhiên đem Đường Tiểu Mễ ôm vào trong ngực, áp đầu nàng vào trước ngực mình. Chính hắn cũng cảm thấy khó chịu, dường như hít thở không thông, giờ khắc này hần đột nhiên tỉnh ngộ, mặc kệ phía trước, phía sau, hoặc cả đời, ở trong mắt Đường Tiểu Mễ, trong lòng, vĩnh viễn chỉ có một mình Phó Thụy Dương. Hắn sẽ không buông tay nàng.

Động tĩnh của bọn họ tự nhiên kinh động Phó Thụy Dương, nhìn hai người ôm nhau thật chặt, trong lòng của hắn toát ra lửa giận không tên, mọi người còn chưa có phản ứng kịp, Phó Thụy Dương đã tiến lên phía trước, nắm cổ áo của Lâm Vĩ Ba, một quyền hung hăng đánh tới.

173. Chương 9 : Quyển 13

Mộc Miên đi tới bên cạnh Đường Tiểu Mễ: “Chị dâu nhỏ, đều tại em không nói với người trong nhà, em đã đi ra ngoài, em mới vừa năn nỉ hắn nói giúp em đấy”.

Đường Tiểu Mễ mặt càng đỏ hơn, nàng ghen cái gì chứ, sao lại muốn ăn giấm chua, trong miệng ấp úng không biết nên trả lời thế nào: “Miên Miên, cô tới đây chơi sao?”

“Chị dâu nhỏ, anh, hắn không chịu chứa chấp em, chị giúp em năn nỉ một chút”. Mộc Miên lắc lắc tay Đường Tiểu Mễ làm nũng nói.

Đường Tiểu Mễ háng giọng một cái, len lén ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt Phó Thụy Dương cười như không cười, cuống quýt lẩn tránh, lung tung lên đáp: “Tôi làm sao nói được, chút nữa hắn lại nói tôi không biết phân biệt”.

“Làm sao lại như vậy?” Mộc Miên khoa trương kêu lên, “Trước khi em tới đây đã nghe nói rồi, anh nghe lời chị dâu nhỏ nhất, chị dâu đừng thấy chết mà không cứu, mau giúp em một chút”.

Đường Tiểu Mễ ánh mắt nhẹ nhàng chớp một cái, mím môi, nàng bị hoảng có chút choáng váng đầu, hít một hơi trước khi ngẩng đầu nhìn Phó Thụy Dương, mở miệng nói: “Không có gì quan trọng thì anh giúp Miên Miên một chút”.

“Em đi trước đi, anh sẽ gọi điện thoại cho cô”. Phó Thụy Dương hời hợt nói.

Mộc Miên mặt vui mừng: “Anh, anh cũng đừng gạt em”.

Về mặt Phó Thụy Dương không kiên nhẫn: “Không đi, anh sẽ nói cô tới đón em”.

Bất mãn bĩu môi, Mộc Miên nhẹ giọng nói: “Cũng biết uy hiếp người, được rồi, được rồi, em đi, không phá hư thế giới của hai người, anh và chị dâu”. Suy nghĩ một chút, Mộc Miên liếc mắt đồng tình nhìn Đường Tiểu Mễ, “Chị dâu, anh của em âm hiểm thế này, thật là khó khăn cho chị”.

“Mộc Miên!” Phó Thụy Dương sừng mặt lên, “Không đi, lời anh mới vừa nói không còn giá trị nữa”.

Mộc Miên đã đạt mục đích của mình, dĩ nhiên vui vẻ bỏ đi, bỏ lại một đôi nam nữ đang theo đuổi tâm tư của mình trong phòng chờ.

Khóe miệng Phó Thụy Dương vẫn chứa đựng nụ cười, dường như tùy ý nhìn Đường Tiểu Mễ. Đường Tiểu Mễ bị hắn nhìn chăm chú, cả người dựng tóc gáy, không được tự nhiên.

Đường tiêu Mễ muốn đi trước, Phó Thụy Dương kéo nàng không chịu cho nàng đi. Đến buổi tối, chuyện vụn vặt tại bữa tiệc đã giải quyết xong, Phó Thụy Dương dắt tay của nàng đi ra bãi đậu xe, gió đêm vừa thổi, Đường Tiêu Mễ mới phát giác rất nhức đầu, cũng khó trách, uống rượu một đêm, từ lượng của nàng không được tốt, hơn nữa vừa ăn trận giấm chua, không khó chịu mới là chuyện lạ.

Gần như kéo chặt nàng đi tới bãi đỗ xe ngầm, Phó Thụy Dương nhìn Đường Tiêu Mễ sắc ửng hồng, cặp mắt sương mù, bộ dạng rõ ràng uống nhiều rượu. Nhíu nháu mày: “Có phải rất khó chịu hay không?”

Đường Tiêu Mễ phản ứng có chút chậm nửa nhịp, chậm lụt gật đầu.

“Bây giờ anh đưa em về”. Giọng nói kiên quyết, không mang theo thương lượng.

“Em không muốn anh đưa. . . . .” Đường Tiêu Mễ theo bản năng cự tuyệt, nhìn thấy Phó Thụy Dương trừng mắt, không thể làm gì khác hơn là im lặng.

Phó Thụy Dương hài lòng phản ứng của Đường Tiêu Mễ, mở cửa xe, nhàn nhã chờ nàng lên xe.

Dọc đường, không ai nói gì, Phó Thụy Dương lái xe rất ổn, một tay cầm tay lái, một tay theo thói quen đặt vào trên mặt đồng hồ.

Đường Tiêu Mễ cảm giác không thoải mái, từ góc độ của nàng nhìn, khuôn mặt của hắn ẩn trong bóng đêm, đôi môi khẽ cong lên, mặc dù không nhìn ra đang suy nghĩ gì, nhưng Đường Tiêu Mễ biết, tâm tình của hắn rất tốt.

Giằng co một đêm, cho tới giờ khắc này, Đường Tiêu Mễ mới thật cảm thấy tỉnh táo lại, đầu dựa vào ghế phía lưng, bắt đầu lim dim, dần dần đầu nghiêng qua một bên. Phó Thụy Dương liếc mắt nhìn, vội cẩn thận dừng xe ở ven đường.

Xác định Đường Tiêu Mễ đã ngủ, cẩn thận kéo người của nàng, đầu gối trên chân mình. Khóe miệng dần dần cong lên, Phó Thụy Dương nhẹ nhàng sờ sờ tóc của nàng, kể từ khi tóc của nàng dài ra, lần đầu tiên, hắn an tĩnh chạm vào, không giống như ngày trước vụn vặt, sờ lên cảm giác mềm mại và êm ái.

Phó Thụy Dương cảm giác bàn tay mình có chút ẩm áp, tóc nàng trơn bóng, đáy lòng thỏa mãn và quý trọng, dường như hắn đang vuốt ve một tấm gấm vô cùng trơn mềm, cẩn thận, dịu dàng. Hắn từ từ cúi đầu, hôn lên trán của nàng. Khe khẽ thở dài một cái, nhìn về mặt của nàng ngủ ngoan, có chút nhếch khóe miệng, lông mi nàng thật dài, bao lâu rồi, hắn không ở gần như thế an tĩnh nhìn nàng? Giống như nằm mơ, không phải thật.

Đường Tiêu Mễ nhìn thấy tầm mắt của hắn, không biết làm sao, theo bản năng muốn lẩn trốn.

Mọi người tự nhiên biết hai người đang rối rắm, đến gần Phó Thụy Dương, tầm mắt mọi người tập về hai người, dò xét hắn.

Lẽ ra, lần này building cây phong bán hoặc cho thuê cũng là dự án của Tuyền Lâm và Phúc Ninh cùng chung hợp tác, Tổng giám đốc của Phúc Ninh nói: “Lần này thành tích bán building cây phong, phần lớn dựa vào Đường tiểu thư góp sức”.

Về mặt Phó Thụy Dương không chút thay đổi, đưa tay phải ra: “Cám ơn”.

Đường Tiêu Mễ có chút miễn cưỡng cười, lễ phép vươn tay, nắm tay tượng trưng với hắn. Lúc ngón tay chạm tay hắn, Đường Tiêu Mễ cảm thấy nóng bức, không biết nàng đổ mồ hôi, hay hắn đổ mồ hôi. Trái tim dường như nhảy sai nhịp, trong lòng dâng lên tức giận, buồn phiền, mất mát.

Những người bên cạnh cũng cười lên, người phục vụ bưng khay đi tới, mỗi người trong tay cầm lên một ly rượu đỏ, Đường Tiêu Mễ là đại biểu cho Tuyền Lâm đi dự tiệc, tự nhiên không thể không uống một chút. Đối người bên cạnh kính rượu Phó Thụy Dương, nàng hơi mím môi, đối với Phó Thụy Dương giờ ly rượu lên: “Hợp tác thuận lợi”.

174. Chương 10 : Quyển 13

Đường Tiểu Mễ nhào vào trong ngực Phó Thụy Dương, càn rỡ khóc, nước mắt thấm ướt ngực áo sơ mi của hắn, nàng tự nhiên vươn cánh tay ôm cổ của hắn, thỏa mãn tìm tư thế, tiếp tục nghẹn ngào.

Phó Thụy Dương có chút buồn cười, đau lòng vuốt phía sau lưng của nàng, dịu dàng, cẩn thận.

Nàng vùi trong ngực hắn, ôm cổ của hắn, giọng nói nghẹn ngào giống như một con mèo nhỏ nức nở, đầy lòng nhát thời mềm mại có thể nhéo ra nước.

Đây là Tiểu Mễ của hắn, chỉ ở trước mặt hắn, Tiểu Mễ mới có thể đáng yêu như thế.

“Tiểu Mễ, ngoan”. Phó Thụy Dương để cằm ở nàng hõm vai của nàng, dịu dàng nói nhỏ.

Đường Tiểu Mễ khóc thúc thít ngẩng đầu lên, đôi mắt đầm lệ mê man nhìn hắn, nắm cổ áo của hắn, dụi mắt mình, vô cùng thân mật, trước khi gặp được hắn, chỉ có bọn Sơ Nhất có thể dụi đầu nàng, sau này gặp phải hắn, dường như biến thành độc quyền của hắn. Cái loại độc quyền đó, dường như đối đãi cứng chiu với một đứa bé, làm cho nàng cảm thấy muốn ngừng mà không được.

Phó Thụy Dương cười nhẹ, ngón tay dịu dàng lau đi khóe mắt đầy nước mắt của nàng.

“Có phải cảm thấy em rất buồn cười hay không?” Đường Tiểu Mễ nhú chóp mũi, mong đợi nhìn Phó Thụy Dương.

Phó Thụy Dương nhẹ nhàng hôn lên gương mặt của nàng, mỉm cười lắc đầu.

“Vậy không phải anh đặc biệt tính toán?” Đường Tiểu Mễ cong miệng lên.

Phó Thụy Dương rút cuộc không nhịn được, xoa xoa đầu của nàng, tròng mắt đen tràn đầy nhu tình, hồi lâu mới mở miệng nói: “Thật tốt”.

Em lại trở về bên cạnh anh, thật tốt. Có thể ôm em như vậy, thật tốt. Hiểu rõ lòng của nhau, thật tốt. Có em, thật tốt.

Đường Tiểu Mễ mặc dù không biết hắn nói thật tốt cái gì, nhưng trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào, đúng, thật tốt. Không tiếp tục để mình khó chịu, thật tốt. Có thể đi cùng với hắn, thật tốt.

“Tiểu Mễ, về sau chúng ta đều thật tốt, có được hay không?” Phó Thụy Dương nghiêm túc mong đợi nhìn Đường Tiểu Mễ.

Đường Tiểu Mễ hơi mím môi, sau đó trịnh trọng gật đầu một cái, suy nghĩ một chút, lại lắc đầu: “Không được, chúng ta phải thỏa thuận nữa, thỏa thuận lúc trước đã mất hiệu lực rồi”.

Phó Thụy Dương tự nhiên liên tưởng đến sau khi bọn họ đính hôn, nàng tới phòng của hắn, bọn họ cam kết với nhau ba điều, hôm nay đã trở thành chín rồi.

“Em nói đi”. Phó Thụy Dương dịu dàng ôm nàng, nhìn nàng cau mày suy tư, khóe miệng vẫn cong lên.

“Không lừa gạt em nữa” Đường Tiểu Mễ ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn Phó Thụy Dương.

“Không lừa” Phó Thụy Dương dán mặt vào trán của nàng, chĩa vào cái mũi của nàng, cũng không dám lừa, nếu cho hắn một cơ hội nữa, hắn nhất định không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

“Không mắng em nữa, cũng không hung dữ với em”. Đường Tiểu Mễ lấp bắp nhìn chằm chằm Phó Thụy Dương.

Phó Thụy Dương bắt mắt: “Nếu không phải là em cùng đàn ông khác ...” Nói một nửa im bặt, hắn mới không muốn ở trước mặt nàng thừa nhận hắn điên cuồng ghen tỵ với Lâm Vĩ Ba, dường như là nghĩ tới điều gì, nắm chiếc nhẫn kia trầm giọng nói, “Em nói trước đi, tại sao đem chiếc nhẫn của người khác đeo trên cổ”.

Đường Tiểu Mễ cau mày không kiên nhẫn: “Đây là quà sinh nhật, anh cho là đeo món đồ bình thường là được. Đừng trốn tránh, anh có đồng ý hay không?”

Phó Thụy Dương cắn răng: “Sau này anh sẽ không lớn tiếng một câu với Đường Tiểu Mễ”.

Hiện tại thật vất vả nàng mới chịu để ý đến hắn, chịu bắt đầu lần nữa với hắn, làm sao cũng không chấp nhận vào lúc này gây chuyện không vui với nàng. Hận hận nhìn chằm chằm vật “Treo lưng lẳng”, sớm muộn gì cũng lấy mày xuống.

Đường Tiểu Mễ hài lòng gật đầu, suy nghĩ một chút, hồi lâu mới mở miệng, nói thật nhỏ: “Nếu anh không còn yêu thích em, nhất định phải trực tiếp nói cho em biết, đừng gạt em. . . . .”

Lời còn chưa dứt, đã bị Phó Thụy Dương che miệng, Phó Thụy Dương trong lòng vừa tức vừa vui, giống như bị mèo cào, tâm thần nhộn nhạo, giả vờ giận dữ nói: “Tại sao không tin tưởng anh? Trừ em ra, anh còn có thể thích người nào? Đâu có hai cô gái giống em mà dây dưa? Hả?”

175. Chương 11 : Quyển 13

Cô gái kia có lẽ khóc đã mệt, dứt khoát vẫy vẫy cánh tay, đặt mông ngồi xuống dưới đất, như đứa bé ăn vạ. Lâm Vĩ Ba không nhịn được nhếch miệng, thì ra thật sự cũng có một cô gái đáng yêu như nàng.

Đợi cô gái kia ngẩng đầu lên, dưới đèn đường, Lâm Vĩ Ba thấy rõ khuôn mặt của cô, là Triệu Vi. Có chút ngoài ý muốn, rồi lại không ngoài ý, đó là loại cảm giác vô cùng kỳ diệu, dường như đã sớm đã đoán được là cô, cũng chỉ có cô mới giống Đường Tiểu Mễ, nhưng hắn rõ ràng không nghĩ là cô.

Đèn xanh sáng, lái xe phía sau nhấn còi, Lâm Vĩ Ba lắc đầu, giật giật khóe miệng, vẫn còn rất đau. Xe tiếp tục hướng phía trước chạy đi, hắn không quay đầu lại nhìn Triệu Vi, nhưng đầu óc dần dần có một bóng dáng như Đường Tiểu Mễ hợp hai làm một, bộ dáng cô ngồi dưới đất quệt quệt mắt, hắn là không xua đi được.

“Chi” một tiếng, Lâm Vĩ Ba cấp tốc quay đầu xe, cô vẫn còn ở đó.

Triệu Vi bất đắc dĩ ngồi dưới đất, đã gọi vài cuộc điện thoại, nhưng điện thoại của Đường Tiểu Mễ đã khóa máy, Nguyệt Như không biết đang ở nơi nào uống rượu, điện thoại bên kia thật sự rất huyền ảo. Cô không biết nên tìm ai giúp một tay, mang đôi giày cao gót, sớm biết vậy sẽ không mang, cô xoa xoa mắt cá chân, nước mắt lại tuôn ra.

Một bóng dáng đứng ở trước mặt, Triệu Vi ngẩng đầu nhìn lên, vui mừng: “Tiểu Lâm Tử”.

Lâm Vĩ Ba miệng mở ra, ngồi xổm người xuống, xem xem chân của cô, cau mày hỏi: “Sao vậy?”

Triệu Vi ngẩn người, cô ở nơi này hơn nửa canh giờ, không tìm được người giúp một tay, nhưng chân bị thế này, không thể cử động được, cho dù cô muốn thuê xe cũng phải đến trạm xe, cô lại đang vội, ở chỗ này lâu như vậy, rốt cuộc cũng có người tới hỏi cô “Sao vậy”, mặc dù mới gặp qua một lần, nhưng tốt xấu gì, bạn của bạn, thì cũng chính là bạn bè.

Uất ức, lòng chua xót, Triệu Vi “Oa” một tiếng, khóc lên, thút tha thút thít nói: “Chân tôi đau rồi, không cử động được”.

Lâm Vĩ Ba đưa tay muốn chạm vào chân mắt cá chân của cô, còn chưa đụng đến, Triệu Vi lại kêu lên: “Tiểu Lâm Tử, chạm nhẹ, chạm nhẹ, đau lắm”.

“Tôi còn chưa chạm vào đó”. Lâm Vĩ Ba buồn cười nói.

“Không cần chạm, rất đau. Đều do đôi giày gây ra, nếu không phải là tôi muốn cao một chút, cũng không bị như vậy”. Triệu Vi chu miệng.

Lâm Vĩ Ba chau chau mày: “Còn đi được không?”

Triệu Vi trừng mắt nhìn hắn: “Nói nhảm, có thể đi, tôi còn ngồi ở đây làm gì? Sớm về nhà rồi”.

Lâm Vĩ Ba cũng không nói nữa, đưa tay ôm ngang người Triệu Vi. Triệu Vi không nhịn được kêu lên: “Tiểu Lâm Tử, anh làm gì thế?”

“Không phải là cô không thể đi sao?” Lâm Vĩ Ba lạnh nhạt nói, cũng không quan phản ứng của cô như thế nào, hướng xe mình đi tới, sắc mặt có chút không nhịn, “Tôi đưa cô về”.

“Tiểu Lâm Tử, mặt của anh sao thế?”

. . . . .

“Đánh nhau sao? Đứa trẻ ba tuổi sao, lại đánh nhau với người ta”.

. . . . .

“Có phải rất đau không, tôi nhìn mặt của anh dường như sưng lên đấy”.

. . . . .

“Tiểu Lâm Tử, đi đâu vậy? Không phải hướng nhà tôi đâu”.

“Bệnh viện.” Lâm Vĩ Ba rút cuộc mở miệng.

“Tiểu Lâm Tử.”

. . . . .

“Tôi đói rồi, có thể ăn trước một chút không?”

Lâm Vĩ Ba nghiêng đầu liếc mắt nhìn Triệu Vi, không nói gì, khóe miệng nhưng dần dần xẹt qua nụ cười không dễ thấy.

Mấy ngày nay, mỗi buổi tối đều trần trở nhiều lần, trợn tròn mắt, dù sao đi nữa cũng ngủ không ngon.

Tối hôm nay, Đường Tiểu Mễ ngủ rất sâu, trên người dường như còn mùi hương của Phó Thụy Dương, mùi Bạc Hà nhàn nhạt, thơm ngát. Nàng chưa từng hỏi hắt, đây là mùi nước hoa hay mùi sữa tắm, nhưng trong lòng nàng rất thích, nghe rất thoải mái, cảm thấy thoải mái.

Phó Thụy Dương không cần phải nói, trong lòng của hắt rất vui vẻ, sáng khoái, nhìn Đường Tiểu Mễ đi vào nhà, trở lại trên xe, miệng không khép lại được, ngẩng đầu nhìn ánh đèn vàng, đáy lòng ấm áp.

176. Chương 12 : Quyển 13

Trương Anh Thụy đi tới nhà lớn, vì che giấu sự hài lòng, bà ta hơi cúi đầu, cũng khao khát quan sát mọi thứ bên trong nhà, đột nhiên, có một ánh mắt nhìn bà ta, nhàn nhạt, nhưng dường như xuyên thấu suy nghĩ của bà ta.

“Đi theo tôi”.

Đây là lần đầu tiên Trương Anh Thụy chính thức bước vào Đường gia, gặp Trương Vân. Không giống với Đường Kiếm bén nhọn và nóng nảy, Trương Vân rất yên tĩnh, bà lặng lẽ nhìn Trương Anh Thụy không nói lời nào, Trương Anh Thụy cứ như vậy cúi đầu, cũng không dám nói chuyện.

Rút cuộc, Trương Vân mở miệng nói: “Cô không phải là con dâu lý tưởng của tôi, Ái Hoa và Quốc Khánh chia tay, đó là do bọn chúng không có duyên phận. Tôi sinh con mình, tôi hiểu rõ. Cô có thể đi vào cái cửa này, không có nghĩa là trong lòng của nó có cô, lại càng không đại biểu cho Đường gia tiếp nhận cô”.

Trương Anh Thụy có chút xấu hổ, nhưng không làm được gì, chỉ có thể buồn buồn cắt đứt lời bà: “Mẹ”

“Tôi nói xong, cô kêu mẹ cũng không muộn”. Trương Vân nhìn vào ánh mắt của bà ta, làm cho bà ta không thể nào che giấu.

“Quốc Khánh là một người có tính tình khó chịu, có mấy lời, hắt có lẽ chưa nói, nhưng trong lòng muốn như vậy. Nay tôi thay Quốc Khánh, thay lão Đường nói mấy câu”.

Giọng nói Trương Vân vẫn nhàn nhạt, Trương Anh Thụy đỏ mặt hơi lạnh, bà ta cũng từng nghe qua tính tình của Trương Vân ra sao, là một bà già hiền lành, tốt bụng, nhưng ánh mắt bén nhọn, cứng rắn, không phải là giả.

“Người nói”. Trương Anh Thụy dịu dàng nói.

“Cô có thể đi vào nhà lớn, gọi tôi một tiếng mẹ, nhưng Trần Tuyết thì không thể vào, cháu gái của tôi chỉ có một mình Tiểu Mễ, cô có làm được không?” Trương Vân nhấn rõ từng chữ rõ ràng, thái độ kiên quyết, nhìn chằm chằm Trương Anh Thụy.

Trương Anh Thụy âm thầm nắm chặt tay, một hồi lâu, chậm rãi nói: “Tiểu Mễ thật đáng yêu, con sẽ xem như con gái ruột thịt của mình, Trần Tuyết, nó đã có cha rồi, sẽ không đi xa hơn nữa”.

Trương Vân hừ lạnh một tiếng: “Cái này cũng không cần, có thể cô xem Tiểu Mễ như con gái ruột, nhưng chưa chắc nó chịu xem cô là mẹ ruột. Cô đừng xem Ái Hoa là kẻ ngốc, Ái Hoa nhất thời nghĩ chưa ra, đây là nhược điểm của nó, nhưng chưa biết chừng, lúc nào đó nó lại hiểu ra, hai người kia một khi hiểu rõ, cô có chuẩn bị tâm lý chưa?”

Trương Anh Thụy ngó ngẩn, không có lên tiếng.

“Cô trước kia làm gì, chúng ta không tính toán. Sau này, cần phải làm gì, không nên làm gì, bước vào nhà này thế nào, tôi sẽ để cho cô đi ra như thế đó”.

“Mẹ ơi, con là con dâu trên danh nghĩa, mẹ. . . . .” Trương Anh Thụy trợn to hai mắt, tràn đầy kinh ngạc.

“Đi thôi, bên ngoài còn có khách”. Trương Vân nhàn nhạt liếc bà ta một cái, dáng vẻ nhanh nhẹn, dường như chưa từng nói gì.

Mười mấy năm qua, trừ lần này, Trương Vân chưa từng lộ ra dáng vẻ bén nhọn, đây gần làm cho Trương Anh Thụy quên mất bà già này còn có một bộ mặt như vậy. Khi Đường Kiếm qua đời, Trương Vân một giọt lệ cũng không rơi, tỉnh táo sắp xếp tang lễ, Trương Anh Thụy đã từng nghĩ tới, bà già này tại sao lòng dạ ác độc như vậy. Bây giờ suy nghĩ một chút, hay là bà ta chưa từng hiểu rõ Trương Vân.

“Mẹ”. Trương Anh Thụy đột nhiên bật khóc, “Đã nhiều năm như vậy, tại sao con vẫn không bằng Dương Ái Hoa? Con đã không được các người chào đón, con chỉ muốn có thứ con cần, có lỗi sao? Bây giờ cái gì mất hết rồi, mọi người đều nói làm dâu cả của Đường gia sẽ được nở mày nở mặt, nhưng con làm dâu cả Đường gia phải chịu uất ức, con không bằng cả vợ của chú hai nữa”.

“Anh Thụy, cô phải suy nghĩ kỹ một chút” Trương Vân thở dài một hơi, “Khi còn sống, lão Đường chẳng qua bảo thẳng hai đem cổ phần chuyển cho Tiểu Mễ, thay Tiểu Mễ làm một chút quan hệ, nhưng không ai buộc cô thu mua cổ phiếu Tuyền Lâm, tại sao cô tự ý ném vào? Anh Thụy, cô nói xem cô có mưu đồ gì? Mấy năm nay, một mình cô ở biệt thự Tử Sâm, Quốc Khánh trở về mấy lần? Cô tới nhà lớn thăm hai ông bà già chúng tôi mấy lần? công ty của cô, nếu nói là toàn bộ gia sản của cô, không có Đường gia ở phía sau chống lưng, cô cho rằng, mặt mũi Trương Anh Thụy cô đáng giá mấy đồng tiền?”

“Mẹ, con thật sự đã trắng rồi”. Trương Anh Thụy ngồi xổm người xuống, cúi mặt ở thềm, “Quốc Khánh dùng con để ngụy trang, con biết rõ. Nhiều năm như vậy, ông ấy làm sao quên được? Nhưng năm đó, năm đó bọn họ như vậy, con muốn tranh thủ giành lấy ông ấy, có lỗi sao? Các người đều không chào đón con, ngay cả Trần Tuyết cũng nói với con, mẹ, con chán ghét mẹ”. Trương Anh Thụy nghẹn ngào, “Mẹ, con cũng như Dương Ái Hoa, con cũng gọi người bằng mẹ mười hai năm, con không thể yêu Quốc Khánh ít hơn cô ấy”.

177. Chương 13 : Quyển 13

Lúc uống rượu xã giao, không ai dám rót cho hần, nhưng hiện tại Trương Anh Thụy dám, khi hần rượu uống đã nhiều, cô suy đoán, hần không vui, nhất định là cùng cô vợ ở nhà không thoải mái, nếu không, tội gì tới nơi này uống rượu giải sầu?

Đúng lúc, cô đưa cho hần một ly trà, lúc này hần như có điều suy nghĩ, liếc nhìn cô một cái, chỉ liếc mắt một cái, lại tiếp tục chìm đắm trong suy nghĩ của mình. Nhưng liếc mắt một cái làm cho Trương Anh Thụy vô cùng mơ tưởng, ngày trước hần không nhìn cô, nếu nhìn cô thì trong mắt lại như nhìn một người xa lạ. Nhưng hôm nay, Trương Anh Thụy có thể từ nhìn thoáng qua thần sắc hần, đây có phải là hi vọng không?

Cô và hắn quen thuộc, nhưng lại không quen thuộc. Ít ra, hắn biết cô tên là Anh Thụy, hắn theo người khác gọi cô là Anh Thụy, lúc hắn nhìn cô dường như cũng xem cô là bạn bè của hắn, ánh mắt ấm áp. Cô rót trà cho hắn, hắn lịch sự mỉm cười: cảm ơn.

Có một lần, cô không cẩn thận làm dính quần áo của khách ở một bàn khác, hắn giải vây cho cô. Nàng đỏ mặt nói cảm ơn, hắn mỉm cười nói, bình thường cô chăm sóc tôi, tôi nên phải vậy.

Lời nói của hắn rất đơn giản, nhưng Trương Anh Thụy nghe hiểu, hắn đang nói cảm ơn cô. Thì ra việc cô làm tất cả không phải vô vị. Trái tim cô bắt đầu nhảy dựng, thùng thùng nghe chấn động màng nhĩ, cả người dường như trôi lơ lửng trên mây.

Sau đó, bọn họ thỉnh thoảng nói chuyện với nhau, nhưng cô cảm thấy mọi chuyện không giống nhau. Một người đàn ông tốt như vậy, cô muốn phải có, gia đình của hắn cũng không hòa thuận, cô nhìn ra nỗi khổ của hắn, đây là cơ hội của cô, không phải sao?

Cho đến một lần, hắn một mình tới khách sạn, muốn thuê một phòng. Lúc cô đẩy cửa tiến vào nhìn thấy một mình hắn lẳng lặng ngồi ở bên trong, mặt không chú ý đến một bàn đầy món ăn, lẳng lẽ uống rượu. Bình thường hắn uống rượu chắc chắn sẽ có tiết chế, nếu là rượu đỏ chỉ uống vài ly, nếu là bia, chỉ uống hai chai, mỗi lần trước khi đi, đều nhờ người ta ngồi trên người hắn có mùi rượu hay không.

Còn lần này, hắn uống một chai rượu trắng nhỏ, bên trong phòng mùi rượu bay nhàn nhạt, thức ăn đầy bàn, một chút cũng không động đến, chai rượu bên cạnh có hai cái không. Mặt của hắn hơi đỏ lên vì say, trên cổ mơ hồ cũng đỏ lên. Sau khi cô đi vào cửa, hắn chỉ nhàn nhạt liếc cô một cái.

Cô nắm chai rượu: “Đừng uống nữa”.

Ánh mắt của hắn có chút mê ly, giật giật khoe miệng, đầu úp sấp trên bàn, hắn là say rồi. Cô không báo cho quản lý khách sạn, ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng chạm mặt hắn, cái mũi cao thẳng, đôi môi dày, cằm vuông, có một chút râu, đâm vào tay cô.

Không nhận được, cô dán lên môi của hắn, hơi thở của hắn nồng nặc mùi rượu và nóng bỏng. Cô đưa tay vuốt gương mặt của hắn, một người đàn ông như vậy, hắn không vui vẻ, tại sao cô không nhân cơ hội lần này nắm lấy?

Cô gọi nhân viên phục vụ, đỡ giúp hắn lên phòng, khách hàng của khách sạn được chuẩn bị cho một phòng độc lập, sang trọng để dự phòng. Sau khi chờ người khác đi ra, cô nhẹ nhàng cởi quần áo của hắn ra, dùng khăn lông tỉ mỉ lau chùi. Cô vuốt ve lồng ngực của hắn, màu lúa mì khỏe mạnh, rắn chắc, không có thịt dư.

Dường như hắn đã là tỉnh, lẳng lẽ mở mắt, đột nhiên ôm cô vào trong ngực, đầu óc của cô lập tức “oanh” nổ tung, cả người nóng lên, cô đã không chú ý, trong miệng của hắn vẫn lẩm bẩm gọi tên một cô gái khác.

Mãi về sau cô nhớ lại, trong lòng mơ hồ, cô gái kia là Dương Ái Hoa, nhưng bọn họ đã chính thức ký giấy thỏa thuận li hôn.

Bọn họ về sau không có phát sinh chuyện gì cả, hắn chỉ hôn hít cô, rồi buông ra, cau mày ngủ tiếp đi. Cô có thể cảm nhận được tim mình đập kịch liệt, khẩn trương, kích động, hưng phấn.

178. Chương 14 : Quyển 13

Mỗi lúc một tiến bộ, quan hệ giữa bọn họ tốt lên, cô may mắn, kích động. Cô đi đến trường học, bỏ túi kiến thức cho bản thân, cô biết vẫn còn khoảng cách rất lớn với hắn, muốn đường đường chính chính đứng bên cạnh hắn, trước hết cô phải đề cao bản thân mình.

Cô từng bước, từng bước chiếm được sự yêu thích của Đường Tiểu Mễ lúc còn nhỏ tuổi, cô lấy được muốn tin tức mà cô muốn, cô không thể buông lỏng cảnh giác, bọn họ mặc dù đã ly hôn, nhưng vẫn ở chung một mái nhà, cái gì cũng có thể xảy ra, cô phải cẩn thận, cô cố nén mình không đi chất vấn hắn, cô biết, tạm thời cô không có tư cách này.

Cô cố ý “Rất đúng lúc” vô tình gặp được Dương Ái Hoa, không chút để ý nói cô và Đường Quốc Khánh thương yêu nhau, giả vờ như vô ý hỏi: Dương tiểu thư, hẳn là có rất nhiều người theo đuổi?

Cô biết, Dương Ái Hoa thật ra là cô gái ngốc nghếch, một cô gái được nuông chiều nên bị hư, lần đầu tiên cô nhìn thấy Dương Ái Hoa, cô đã biết.

Lúc Đường Quốc Khánh dắt tay cô, Dương Ái Hoa không khỏi bị khiếp sợ. Gia thế của cô không thể so với Dương Ái Hoa, Dương Ái Hoa là con búp bê thủy tinh dễ vỡ, cô lại là người ném đủ khổ đau tình người âm lạnh.

Mỗi lần trong mắt Dương Ái Hoa toát ra vẻ bị thương, trong lòng của cô sung sướng.

Cô sống dưới cái bóng của Dương Ái Hoa, cố gắng làm người thế thân của Dương Ái Hoa, cô hận Dương Ái Hoa, tại sao người phụ nữ này cho đến bây giờ vẫn chiếm giữ trái tim của hắn? Nhưng cô không cách nào khống chế, hàng ngày cô sử dụng đồ của Dương Ái Hoa, cô ở trong biệt thự mà Dương Ái Hoa bỏ đi, những thứ này, đều do Đường Tiểu Mễ mang đến.

Rất cuộc có một ngày, cô không thể tiếp tục nhịn nữa, lúc cô gặp Đường Tiểu Mễ, trong nháy mắt đó, trong lòng cô có tiếng nói nhỏ nhỏ thúc giục, dường như không cần suy nghĩ, cô kéo cánh tay Đường Quốc Khánh, dựa vào thân thiết. Một màn này, bị Đường Tiểu Mễ nhìn thấy hết.

Thật ra, Đường Quốc Khánh rất thích sạch sẽ, hắn không thích đụng chạm da thịt với cô, mỗi lần thân thiết với cô đều là lúc say rượu, hắn có ranh giới cuối cùng của hắn, cho tới bây giờ, cô cũng biết. Cô cũng thận trọng, không dám đụng chạm vào kho thuốc nổ, chẳng qua, cô không thể chịu được cuộc sống như thế, cô muốn đường đường chính chính đứng bên cạnh hắn, còn Dương Ái Hoa, tại sao đã ly hôn vẫn còn chiếm giữ vị trí kia.

Khi cô gặp lại Đường Tiểu Mễ, quả nhiên đúng như trong dự liệu của cô, dù sao cũng chỉ là đứa bé 12, 13 tuổi, nói “Dì là người xấu”, lời nói vô lực mà ngây thơ.

Cô chờ Đường Tiểu Mễ vặn hỏi, Đường Quốc Khánh và Dương Ái Hoa vẫn còn ở chung dưới một mái nhà là vì đứa bé này, đứa bé này nếu biết rõ sự thật rồi, bọn họ đâu cần thiết phải ở chung nhau?

Quả nhiên chuyện phát triển theo dự đoán của cô, lúc này đã không phải xấu hổ vì là nhân viên phục vụ khách sạn, cô là người phụ nữ của Đường Quốc Khánh, là một phụ nữ có chút tiếng tăm, hiện tại, cô còn có thể trở thành con dâu cả của Đường gia.

Đường Quốc Khánh và Dương Ái Hoa rời khỏi Biệt thự tây đơn như cô mong muốn, một năm sau, cô và Đường Quốc Khánh đăng ký kết hôn, trong lòng cô vẫn còn chút kiêng kỵ khi Đường Tiểu Mễ vẫn ở Tây đơn, cô và Đường Quốc Khánh vừa kết hôn, cho dù là giả vờ, cô cũng hi vọng làm cho tốt, không thể để cho người khác nói cô quá miệng lưỡi, cô biết Đường Tiểu Mễ là công chúa của Đường gia, Đường Tiểu Mễ có địch ý với cô, làm cho cô vô cùng sốt ruột. Cô đi Tây đơn trách mắng Đường Tiểu Mễ, cô cũng thừa dịp lúc không người, lén lút cho Đường Tiểu Mễ nhìn thấy sắc mặt không tốt của mình.

Nhưng Đường Tiểu Mễ là đứa bé mới lớn, ánh mắt của nàng càng lúc càng giống Dương Ái Hoa mẹ nàng, lạnh lùng, chịu đựng, không nhường bước chút nào nhìn cô, không khóc, không làm khó, cũng không nói chuyện, cứ như vậy nhìn cô, làm cho cô cảm thấy cả người dựng tóc gáy, khó chịu vô cùng.

179. Chương 1 : Quyển 14

Trong mắt của Vương Viễn thoáng qua một tia không đành lòng: “Hiện trường đưa tin, Lãnh Sự quán đã bị tấn công, quốc kỳ bị thiêu, nhưng rất nhiều phần tử khủng bố ném xăng thiêu đốt, lựu đạn tự chế. Cấp trên nói không bị ảnh hưởng, không có nhân viên thương vong, nhưng trên thực tế, chúng ta có một đồng nghiệp bị hy sinh, ba đồng nghiệp bị thương nặng”.

Wang Yuan dừng một chút, trái cổ trượt lên trượt xuống một chút, tiếp tục nói, “Quốc Khánh bị thương rất nặng, khi chúng tôi nhận được tin tức, hắn còn đang hôn mê bất tỉnh, cấp trên sai tôi đưa tin này nói cho các vị biết, cũng là muốn các vị chuẩn bị tâm lý, không may. . . .”

Hắn không nói thêm gì nữa nhưng người cả phòng ai cũng hiểu lời tiếp theo của hắn, không may, không may người đầu bạc tiến người đầu xanh; không may, người già của Đường gia mới vừa ra đi, bây giờ một người trẻ lại phải ra đi, Trương Vân để tang chồng lại để tang con.

Thân hình Trương Vân chao chao, sắc mặt có chút xám trắng, mọi người vội túm tụm lên, cùng nhau kêu: “Bà Trương”.

“Bây giờ chúng tôi có thể gặp hắn hay không?” Trương Vân nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, buồn buồn nói.

Vương Viễn có chút lo lắng: “Bà Trương, ý của cấp trên là chờ ổn định chút nữa, bên kia hiện tại đang rất loạn”.

“Tôi biết rồi, mọi người giải tán thôi”. Giọng nói Trương Vân không lớn, lộ ra mệt mỏi. người không biết người sống chết kia, không phải là ai khác mà là con trai của bà, là người con lớn có cuộc sống đau khổ của bà.

Đường Kiếm mắc bệnh ung thư chỉ một mình bà biết, bà ở bên cạnh lão, sáng sớm cùng đi công viên, bọn họ tựa vào nhau, nhìn những ông già, bà lão khác tập thể dục buổi sáng. Bà quý trọng mỗi phút giây bên lão, bọn họ cùng nhau vượt qua hoạn nạn, khó khăn, cùng hưởng phúc, sinh hai người con trai. Khi tuổi đã cao, bà có thể cùng lão trải qua ngày cuối đời, bà tiễn đưa lão đi, bà đã trải nghiệm đủ mùi vị, điều này làm cho bà không tiếc nuối, thậm chí may mắn.

Bà vẫn yêu người đàn ông rất mạnh mẽ, người ngoài nhìn thấy tính khí của lão nóng nảy, không nhìn rõ tính tình của lão. Ở trong mắt bà, bất luận là quá khứ hay hiện tại, mặc dù lão đã đi đến một thế giới khác, lão cũng là người thương yêu bà, săn sóc bà, thậm chí là người đàn ông để cho bà dựa dẫm. Nếu đổi lại là lão đưa tiễn bà, bà không thể tưởng tượng, lão làm sao có thể chịu đựng nỗi khổ khi mất đi bà.

Hôm nay, người nằm nơi Đất khách quê người, tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc là con trai của bọn họ, Trương Vân cho là may mắn, bà gánh chịu hết thảy, không phải lão già kia.

Vương Viễn mang người lặng lẽ thối lui, lúc này nói lời an ủi đều là phí công, bọn họ chỉ có thể chờ đợi tin tức bên kia, cầu nguyện cho Đường Quốc Khánh tai qua nạn khỏi.

“Mẹ, Quốc Khánh, ông ấy, ông ấy, Quốc Khánh. . . .” Ánh mắt của Trương Anh Thụy đau buồn, có chút máy móc lâm bầm.

Bà làm nhiều việc như vậy, không phải là muốn chứng minh với người đàn ông này, bà muốn bò lên trên, bà yêu người đàn ông này, nhưng bà chỉ sống dưới cái bóng của một người phụ nữ khác, điều này có thể làm cho bà không phát điên sao?

Nếu Đường Quốc Khánh xảy ra chuyện, bà làm những thứ này có ý nghĩa gì chứ? Đến cuối cùng, bà không có trong lòng ông ấy, cuối cùng trong lòng ông ấy là người phụ nữ kia. Mười hai năm qua, vẫn như vậy, cho tới bây giờ vẫn như vậy.

Trương Anh Thụy ngẩng ngực ra đi, Trương Vân cũng trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, còn lại một mình Đường Tiểu Mễ.

Nàng đi tới trong sân, nhớ lại lúc còn nhỏ, ba ôm nàng chơi đùa trong sân, mặc dù khi đó còn rất nhỏ, nhưng hình ảnh đó, nàng vẫn luôn nhớ. Ông nội, bà nội đều ở đây, Chú hai cũng ở đây, mẹ ở một bên vỗ tay cười, nụ cười của ba dịu dàng cứng chiu. Rất lâu sau, nàng cảm thấy tất cả đều là một giấc mộng đẹp, hoặc chưa từng xảy ra. Ông nội không còn ở đây, mẹ cũng không trở lại nhà lớn, nàng gần như không thấy được nụ cười của ba.

Ghế mây trong sân lâu năm, ông nội thường ngồi uống trà, khi đó, ba cung kính đứng một bên. Ông ấy vẫn nghiêm túc, trong trí nhớ của nàng, ba và nàng chưa bao giờ gần gũi, thậm chí, nàng và Chú hai cùng ông nội gần gũi hơn. Lúc nhỏ, nàng cũng đã từng hận ba, nàng cho rằng, nếu không phải ba và người phụ nữ Trương Anh Thụy dính dấp chung một chỗ, gia đình của nàng cũng sẽ không tan nát, mẹ cũng sẽ không rời đi, lúc ba cho nàng rất nhiều đồ chơi. Nàng muốn gần gũi ông ấy, khát vọng ông ấy, nhưng ông ấy lại cự tuyệt nàng.

180. Chương 2 : Quyển 14

Phó Thụy Dương đi tới trước mặt Đường Tiêu Mễ, nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực. Nàng ngồi chỗ đó, chỉ vừa đến bụng của hắn, nàng kéo lấy áo sơ mi hắn, mặt rầu rĩ, cả người dựa vào hắn, lúc này, nàng mới cảm thấy có chỗ dựa vào.

“Tiểu Mễ”. Phó Thụy Dương nhẹ giọng kêu, tay dịu dàng vuốt đầu của nàng, “Bà nội, còn cần em, có anh ở đây cùng với em, không cần sợ”.

“Thụy Dương”. Đường Tiêu Mễ nhe răng, “Ba, ông ấy. . . .”

“Ba sẽ không có chuyện gì”. Phó Thụy Dương cắt lời nàng.

Đường Tiêu Mễ gật đầu một cái, không phản bác, thậm chí không chú ý giọng nói vô cùng tự nhiên của Phó Thụy Dương.

“Tối hôm qua có ngủ ngon không?” Phó Thụy Dương dịu dàng hỏi.

Đường Tiêu Mễ ngó ngẩn, đột nhiên nhớ tới tối hôm qua nàng ăn dấm chua, còn có nụ hôn nóng bỏng của hắn, mặt không khỏi đỏ lên. Vùi mặt trên bụng Phó Thụy Dương, dường như càng lúc càng nóng hơn, lung tung gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Anh thì sao?”

Phó Thụy Dương cười khê: “Tạm được”.

Thật ra hắn không tài nào ngủ được, cả buổi tối, trong lòng lo lắng, lung tung nghĩ tới tới ngày cùng nàng ở chung, hắn có cảm giác thời kỳ khổ cực đã qua. Nghĩ tới bộ dáng làm nũng của nàng, nghĩ tới dáng vẻ hung dữ của nàng, nghĩ tới ánh mắt của nàng cong cong khi cười lên, nghĩ tới dáng vẻ của nàng chu môi bất mãn. Lăn qua lộn lại, không một chút buồn ngủ. Buổi sáng dậy sớm, cũng không dám gọi điện thoại cho nàng, sợ đánh thức nàng, chốc chốc lại mở nắp điện thoại di động, tính toán thời gian, lúc không nhìn thấy nàng, từng giây từng phút phải chịu đựng.

“Tạm được?” Đường Tiêu Mễ nghi ngờ nói, cái gì gọi là tạm được? Nàng cũng không hỏi, hít hít mũi, trong lòng dường như không còn lo lắng như trước.

“Có phải chưa ăn gì không?” Phó Thụy Dương khê cười xoa xoa đầu của nàng, đầu có chút rối loạn, có lẽ mới thức dậy không bao lâu, “Đói bụng rồi?”

Đường Tiêu Mễ ngồi thẳng người, sờ sờ bụng, gật đầu một cái, chu môi: “Có một chút, bị bọn họ đến làm náo loạn như vậy, dường như cũng không muốn ăn”.

“Đi thôi, đưa em đi ăn một chút gì”. Phó Thụy Dương cầm tay của nàng, “Anh chưa ăn, xem như là vì anh đi”.

Đường Tiêu Mễ nhếch miệng: “Nhưng bà nội. . . .”

“Bà nội là một phụ nữ mạnh mẽ, trước tiên em phải chăm sóc tốt bản thân mình”. Phó Thụy Dương chau chau mày, “Huống chi, bà nội yên tâm về anh hơn so với em”.

“A, anh. . . .”

Đường Tiêu Mễ còn chưa kịp nói xong, đã bị Phó Thụy Dương kéo nhanh ra ngoài, nàng cũng không muốn nghĩ nữa, đi theo hắn vậy.

Hai người tới Hội sở số 5, Đường Tiêu Mễ nhìn trên bàn bày đầy bánh ngọt chocolate hạnh nhân và quả dâu tây, bánh pút-đing. Nháy mắt mấy cái, trong lòng có chút ấm áp. Nhớ lại trước khi hai người đính hôn, nàng đã từng gặp hắn ở chỗ này, mặc dù khi đó hắn và một cô gái khác ở chung một chỗ, nhưng cũng không ngăn cản được cảm khái trong lòng nàng. Miệng cong lên, lúc đó, nàng không nghĩ tới, không lâu sau, mình lại đắm chìm trong tình yêu với người đàn ông này.

Phó Thụy Dương đem bánh pút-đing đẩy tới trước mặt Đường Tiêu Mễ, mỉm cười nói: “Ăn thử một chút”.

Hắn tự nhiên cũng nhớ tới lúc bình phong ngã xuống, nàng khom người ngượng ngừng nhìn hắn, miếng bánh ngọt nhỏ hạnh nhân chocolate trong miệng rơi xuống đất, ánh mắt nàng tiếc hận, hắn có ấn tượng sâu sắc, lúc ấy lại có cảm giác kỳ quái, hận mình không thể biến thành miếng bánh ngọt kia, để được nàng ưu ái.

Về phần quả dâu tây và bánh pút-đing, ở buổi tiệc hội nghị thượng đỉnh hàng năm, nàng hơi nheo mắt lại, hưởng thụ loại bánh pút-đing này, nàng vươn tay múc một miếng đưa đến bên miệng hắn: “Cái này ăn ngon lắm, anh ăn hãy thử xem”. Trong tiềm thức, hắn nhớ tới loại bánh pút-đing này.

Nàng thích, hắn đều nhớ, hắn nguyện ý, nguyện ý nhìn vẻ mặt thỏa mãn của nàng. Hắn hi vọng, Tiểu Mễ của hắn, vì yêu hắn mà vui vẻ. Hắn từng nói, hắn muốn bù đắp chuyện kia, hắn thiếu sót chuyện đó, nên hắn muốn đền bù, thậm chí càng nhiều hơn. Hắn hi vọng, nàng thật sự quên đi những gì hắn từng làm tổn thương nàng.

181. Chương 3 : Quyển 14

Mộc Miên ngồi một bên nhìn Phó Thụy Dương làm mặt quỷ, Phó Thụy Dương cũng không để ý nàng. Hắn ngồi đối diện Đường Tiểu Mễ, vào lúc này dứt khoát đem Mộc Miên đẩy ra, hắn đi tới bên cạnh Đường Tiểu Mễ. Đường Tiểu Mễ nhìn hai anh em bọn họ âm ỉ, vui vẻ đùa giỡn. Ngược lại nàng không chú ý, gần như cả người nàng bị người khác ôm trong ngực.

Ba người nói đùa, cửa phòng một lần nữa bị kéo ra, Mộc Miên đứng lên nhìn người vừa tới, Phó Thụy Dương nhàn nhạt nhìn lướt qua, không lên tiếng.

Đường Tiểu Mễ rất hứng thú quan sát Du Cẩm Ân, có thể để cho Mộc Miên chạy ra khỏi nhà làm “Người khởi xướng”. Không giống Phó Thụy Dương luôn luôn lạnh lùng, nụ cười của hắn thật ấm áp, nhìn hắn rất đẹp trai và bình tĩnh. Có lẽ bởi vì lớn tuổi hơn với Phó Thụy Dương, phong cách chừng mực và thân thiện làm cho người ta không nhìn được muốn thân cận.

Du Cẩm Ân không nhìn Mộc Miên, chẳng qua sắc mặt phức tạp liếc mắt nhìn Phó Thụy Dương, khi nhìn Đường Tiểu Mễ thì nở nụ cười ôn hòa, lịch sự vươn tay: “Du Cẩm Ân”

“Đường Tiểu Mễ” Đường Tiểu Mễ vươn tay ra.

Tay của hai người còn chưa chạm vào nhau, Phó Thụy Dương đã nắm chặt tay Đường Tiểu Mễ, bất mãn nhìn chằm chằm Du Cẩm Ân, nói: “Bốn năm ở Anh quốc, bây giờ cậu đã không lễ phép”.

“Bây giờ đang ở trong nước”. Du Cẩm Ân cũng không để ý, thu tay lại, tự nhiên ngồi xuống.

“Miên Miên, cô ngồi xuống đi”. Đường Tiểu Mễ có chút không nhin, Mộc Miên đứng ở nơi đó, trong mắt gần nước, sau khi Du Cẩm Ân đi vào, từ đầu đến cuối cũng không liếc nhìn cô một cái.

Mộc Miên nghe vậy, rất dứt khoát ngồi xuống bên cạnh Du Cẩm Ân, không hề chớp mắt nhìn hắn.

“Cẩm Ân”. Mộc Miên giọng nói có chút nức nở, uất ức.

Du Cẩm Ân nhấp một ngụm nước, khẽ nhíu mày, lạnh nhạt nói: “Lẽ ra, em nên giống Thụy Dương, gọi tôi là anh trai”.

Dường như Phó Thụy Dương hoàn toàn không nhìn thấy hai người kia bắt đầu chiến tranh, nắm ngón tay Đường Tiểu Mễ vuốt vuốt, trong miệng tùy ý nói: “Có muốn tránh đi hay không? Càng sớm càng tốt, tôi và Tiểu Mễ còn có việc phải làm đây”.

Đường Tiểu Mễ ngượng ngừng trừng mắt liếc hắn một cái, bên cạnh còn có người đó, nói chuyện không ngại miệng.

Du Cẩm Ân mỉm cười nói: “Hai người khi nào thì đi làm? Lần này tôi trở về chỉ vài ngày, có thể tôi không kịp tham gia hôn lễ của hai người”.

“Ai muốn kết hôn với hần?” Đường Tiểu Mễ đỏ mặt.

Không chờ Phó Thụy Dương mở miệng, Mộc Miên nước mắt đã rơi xuống, gần từng chữ một: “Anh lại muốn đi?”

“Ừm”. Du Cẩm Ân nhẹ nhàng gạt đầu, “Vé máy bay đã đặt rồi, lần này trở về chính là đưa Vivian đi gặp mẹ”.

Mộc Miên chờ đợi nói: “Các người sẽ ở cùng nhau? Sẽ kết hôn?”

“Ừm” Du Cẩm Ân không chút để ý nói, ánh mắt có chút bay xa.

“Anh hi vọng em sẽ cùng đàn ông khác ở chung một chỗ, nói yêu thương, kết hôn, sống chết, sau đó anh sớm một chút thoát khỏi em?” Mộc Miên từng bước từng bước ép sát.

Rốt cuộc, Du Cẩm Ân nhìn vào ánh mắt của Mộc Miên: “Mộc Miên, em còn nhỏ, anh, giống như anh trai của em, hi vọng em được tốt đẹp”.

Mộc Miên lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng, lau mắt, giọng nói bình tĩnh hơn bao giờ: “Em không nhỏ, lúc em mười tám tuổi bắt đầu đã nói thích anh, em đợi anh bốn năm, em không nhỏ”.

“Mộc Miên, bây giờ em hai mươi hai tuổi, anh đã ba mươi mốt tuổi rồi. Đợi tiếp qua vài năm, em sẽ phát hiện mình sao quá ngây thơ. Cha mẹ của em sẽ giới thiệu rất nhiều người thanh niên tài năng, đẹp trai thích hợp với em, mà anh, anh cùng vợ mình sẽ tới tham gia hôn lễ của em, chúc phúc cho em”. Du Cẩm Ân chậm rãi nói xong, đốt ngón tay nắm cái ly có chút trắng bệch.

“Thích hợp với em sao?” Mộc Miên khóc, Đường Tiểu Mễ lo lắng đưa khăn giấy cho cô, cô nhận lấy lau một cái, tiếp tục nói, “Cái gì gọi là thích hợp? Hai chúng ta tại sao lại không thích hợp? Anh lớn hơn em chín tuổi? Hay là bởi vì thân phận?”

182. Chương 4 : Quyển 14

Đường Quốc Khánh chỉ cảm thấy cả người nóng rực khó chịu, mảnh đạn vụn ở nằm trong thân thể của ông đã gây đau đớn, trong trí nhớ vẫn có tiếng nổ ồ ồ vang lên. Tiếng la hét chói tai của rất nhiều người, còi cảnh sát rú lên, tiếng huýt sáo bên tai, tất cả dần dần yên tĩnh lại.

Bên tai có tiếng nói dễ nghe, quen thuộc của phụ nữ, giọng nói như trong giấc mộng xa xăm, nhẹ nhàng, dịu dàng gọi: “Quốc Khánh, Quốc Khánh. . . . .”

Trong mộng thoáng qua khuôn mặt non nớt, mặc chiếc váy công chúa màu trắng, dáng người nhỏ nhắn đi theo phía sau hần: “Anh Quốc Khánh, anh Quốc Khánh”.

Giống như một cuốn phim chiếu chậm, hình ảnh cô gái nhỏ nhắn trong nháy mắt trở nên duyên dáng yêu kiều, gương mặt trắng nõn, má hồng hồng: “Anh Quốc Khánh, em đã có bạn trai rồi”.

Gương mặt cha thoáng qua: “Ái Hoa về sau sẽ là vợ của con, con phải đối xử như người nhà”.

“Anh Quốc Khánh, anh đi nói với cha của em, em không muốn kết hôn với anh, em có bạn trai rồi, em rất thương hần”. Nàng kéo ống tay áo của hần nắm ni.

Khuôn mặt hần nhăn lại, rất muốn nói cho nàng biết, Ái Hoa, anh không muốn nói với người lớn, bởi vì anh cũng yêu em, rất sớm rất sớm đã yêu em rồi. Nhưng nước mắt của nàng làm cho hần đau lòng khổ sở, nàng khóc nói với hần, nàng không muốn sự an bài của người lớn, nàng xem hần như anh trai, nàng rất thích bạn trai của nàng.

Nàng vẫn nói: “Anh Quốc Khánh, anh thành toàn cho em đi”.

Hần rất muốn ôm nàng vào trong ngực, anh thành toàn cho em, vậy ai tới thành toàn cho anh? Anh chờ em lớn lên, anh bảo vệ em, kết quả là em nói anh thành toàn cho em đi.

Hắn cả đời này chưa bao giờ cãi lời của cha, nhưng có một ngày, hắn đã dẫn theo một cô gái trở về nhà lớn, hắn quỳ gối trước mặt cha nói, con yêu cô gái này, con không thể cưới Ái Hoa.

Cô gái kia tham lam hư vinh, hào nhoáng bên ngoài, hắn biết, cho nên, hắn không ngại lợi dụng cô ta, cô ta muốn, hắn cho, không phải sao?

Tất cả mọi người nói con cả của Đường gia bị một cô gái mê hoặc thần hồn điên đảo, Đường Kiến Quân lại vỗ vỗ vai của hắn nói, anh cả, rất tốt, mặc dù cô gái kia không ra gì, nhưng anh rất cuộc cũng biết tận sức vì mình.

Hắn cười khổ, hắn không phải vì mình tận sức, hắn đang tận sức vì cô gái hắn yêu, hắn muốn nàng hạnh phúc.

Ngược lại, người hiểu hắn nhất là mẹ, bà vẫn vuốt đầu của hắn giống như khi còn bé, chậm rãi nói: “Quốc Khánh a, con như vậy là tự làm khổ mình”.

Cha tức giận cầm cái gạt tàn thuốc đập hắn, hắn không trốn tránh, bị đập đầu chảy máu. Chuyện này sau đó bị nàng biết, nàng nháy mắt hỏi hắn, anh Quốc Khánh, anh thật sự yêu cô gái kia sao?

Hắn nhìn nàng, hồi lâu, nở nụ cười nhạt: em có người thích, thì không cho anh có à?

Nàng không lên tiếng, vươn tay vuốt cái trán bị thương của hắn, nhẹ giọng nói, cha em cũng không đồng ý chuyện của em, anh Quốc Khánh, anh nói, hai ta làm sao nhìn mặt nhau đây?

Hắn âm thầm than thở, không nói gì, hắn nhìn thấy nàng nhưng nàng lại không nhìn thấy hắn.

Vào thời điểm đó, bọn họ cuối cùng không thực hiện bất kỳ điều gì “Trái luân thường đạo lý”, nàng nói chia tay với bạn trai mà nàng yêu, trong lòng bất mãn, nổi loạn đón nhận cuộc hôn nhân này.

Hắn một mực giữ yên lặng, Đường Kiến Quân cười nhạo hắn, anh, kết hôn là chuyện lớn trong đời, anh phải làm đứa con trai ngoan. Nhưng có ai biết, trong lòng của hắn âm thầm vui vẻ, hắn thầm nghĩ, hắn có cả đời, hắn sẽ làm cho nàng từ từ yêu hắn.

Trong lòng của nàng mặc dù oán hận với người lớn, nhưng là một con dâu tốt, mười ngón tay không xương mềm nhũn của nàng kiên nhẫn đi theo mẹ học nấu ăn, nàng kiên nhẫn nói chuyện với cha, bàn bạc mọi chuyện.

Nàng không gọi hắn là anh Quốc Khánh nữa, nàng theo người khác gọi hắn là anh Khánh. Tuy hai người đã kết hôn, nhưng nàng vẫn giống như một đứa bé, biết làm nũng, tinh nghịch, tranh cãi hơn thua, tất cả giống như lúc còn bé, hắn không biết giữa bọn họ có phải là tình yêu hay không, nhưng hắn rất thỏa mãn, bởi vì nàng bên cạnh hắn, bởi vì nàng là vợ của hắn.

183. Chương 5 : Quyển 14

Đường Tiểu Mễ khẩn trương nhìn chằm chằm Phó Thụy Dương, nhìn hắn đóng lại điện thoại di động, vội kéo một góc áo sơ mi của hắn mong đợi nhìn hắn.

Phó Thụy Dương vừa đau lòng vừa buồn cười, nắm tay của nàng, nhẹ giọng nói: “Vào phòng bệnh cách ly, tạm thời còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, chẳng qua. . . . .” Hắn dừng một chút, liếc nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Đường Tiểu Mễ, vội ôm nàng, dịu dàng nói, “Mẹ đã tới, bên cạnh ông ấy có người, yên tâm rồi chứ?”

“Mẹ em?” Về mặt Đường Tiểu Mễ không thể tin, trong lòng hoang mang, không phải mẹ vẫn ghét ba sao?

Dương Ái Hoa mặc áo choàng thật lớn, ngồi bên cạnh giường bệnh, bà nắm tay người đàn ông này, rất lạnh lẽo, nếu không phải điện tâm đồ bên cạnh vẫn còn chạy phát ra tiếng, bà nhất định cho rằng ông ấy sẽ phải rời bỏ bà.

Quốc Khánh, là em bỏ lỡ anh, là em khi còn trẻ tuổi không hiểu được tâm ý của anh, em không muốn anh tha thứ, em chỉ muốn anh tỉnh lại, nói cho em biết, anh không có chuyện gì, chỉ cần, chúng ta cùng thở chung một bầu không khí, như vậy là tốt rồi.

Khi đó nàng cỡ nào nổi loạn, nghe nói sau khi nàng lớn lên phải gả cho Đường Quốc Khánh, trong lòng của nàng nhảy dựng, rõ ràng vui mừng, nhưng vì người lớn sắp xếp nên nàng vô cùng bất mãn, nàng không muốn để mặc cho người sắp xếp.

Rất nhiều người theo đuổi nàng, nàng bắt đầu yêu, đối phương anh tuấn phóng khoáng, hẳn không giống như Đường Quốc Khánh trầm mặc ít nói, hẳn nói lời dễ nghe, biết dỗ nàng vui vẻ, nàng nghĩ, đây mới là tình yêu, tại sao nàng có thể nghe theo sự sắp xếp của người nhà, mặc dù, nàng rất ưa thích anh Quốc Khánh của nàng.

Nàng đi theo năn nỉ hẳn, nàng biết hẳn sẽ không cự tuyệt nàng, có lúc chính nàng cũng không rõ, nàng rốt cuộc kháng cự sự sắp xếp này, hay bởi vì đối phương là Đường Quốc Khánh.

Rất nhiều năm về sau, nàng mới phát hiện, thì ra có lẽ nàng sớm đã yêu người đàn ông này, bởi vì hẳn không thổ lộ với nàng, nàng kháng cự kiểu hôn nhân như vậy, đáy lòng của nàng khát vọng được hẳn yêu, nàng không nói, hẳn cũng không mở miệng.

Nàng tin lời của hẳn, trong lòng không nói ra được mùi vị thế nào “Em có người thích, thì không cho anh có à?”.

Tại sao nàng có thể vụng về, thật lâu sau mới nhìn thấy trong đáy mắt hẳn nồng đậm tình yêu nhưng làm thế nào để xóa hết cay đắng?

Hôn nhân của bọn họ rất nhạt nhẽo, bình yên, hẳn chưa từng lớn tiếng một câu với nàng, ngay cả lúc hôn nàng đều cẩn thận, dịu dàng và cứng chiu. Nàng đã vứt bỏ, nàng muốn làm vợ của hẳn cả đời, nàng đang mong đợi hẳn có thể mở miệng nói một câu yêu nàng, cứ như vậy chờ đợi từng giây, từng phút.

Càng chờ càng nóng nảy, nàng biết hẳn không thích đi đến những nơi ồn ào, nàng lại đưa hẳn đi. Nàng biết hẳn không ăn cay, nàng vẫn cứ làm món ăn cay. Nàng cố ý cấu gât, làm nũng tùy hứng, chỉ mong chờ hẳn xúc động, cho dù nàng có làm ầm ĩ nhưng hẳn vẫn im lặng như trước.

Nàng nhìn hẳn lặng im, không dám hỏi hẳn một câu, có phải anh vẫn thích cô gái kia hay không. Nàng nhớ tới trước khi bọn họ kết, hẳn mang theo một cô gái trở về nhà lớn cầu xin cha thành toàn, hẳn nói hẳn yêu cô gái kia. Nàng cười khổ, hẳn không nói yêu nàng.

Hẳn là người sống nội tâm, chịu hạ mình đi cầu xin cha, thì rất yêu cô gái kia sao? Mỗi khi nghĩ như vậy, lòng của nàng rất hốt hoảng, tay cũng bắt đầu run rẩy, nhưng nàng không dám mở miệng, nàng chỉ có thể vùi ở trong ngực của hẳn tìm kiếm ấm áp.

Con gái ra đời cho nàng một tia hi vọng, nàng xem ra hẳn rất yêu đứa bé này, lòng của nàng dâng lên một tia hi vọng và bi ai, nàng muốn dùng loại phương thức này để trói chặt hẳn sao?

Rốt cuộc có một ngày, tất cả đè nén đã nổ tung, nàng đã không thể chịu đựng được nữa, nàng suy đoán tâm ý của hẳn, trong lòng dường như bị ngàn vạn con kiến đang cắn xé, nàng không dám nói ra, sợ mình sẽ hối hận, nàng chỉ có thể làm người đàn bà chanh chua, cố tình gây sự, rõ ràng là chuyện rất nhỏ, nàng nhất định làm cho đảo lộn, nàng không muốn nhiều lắm, nàng chỉ muốn hẳn có thể đáp lại lời nàng, không phải im lặng, không im lặng nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-chao-con-meo-cua-toi>